



çikolata

halıya mahkûm

ACI ÇİKOLATA

damy

Published: 2023

Source: <https://www.wattpad.com>

BAŞLANGIÇ

Her biriniz, yeni yolculuğumuza çok hoş geldiniz! Yeni bir evren, yepyeni bir çiftle yeniden buluştuğumuz için çok mutluyum. Üstüne de inanılmaz heyecanlıyım💜

Umuyorum ki, sonuna kadar benimle birlikte yürümeyi tercih edeceğiniz güzel bir macera olur. Bugünlük küçük bir giriş bırakıyorum. İlk bölüm bu perşembe günü, yani 30 Aralık'ta yayımda olacak. Sonrasında da her hafta perşembe günleri buluşacağız diye ümit ediyorum eğer kısmetse✨

Huzurlarınızda aylarımın en güzel uykusuzluğu ve emeği. Gözümün bebeği, canım hikâyem Acı Çikolata!💎

Çok sevin, keyifle okuyun.🍀

ACI ÇİKOLATA

BAŞLANGIÇ



28 Aralık 2014, İstanbul.

Hayat, bazen çok fazla bilinmeyişi olan bir denkleme benzer.

Denklemi çözmek için önce bilinmeyenleri bulmanız, sonra da hepsini yerlerine yerleştirmeniz gerekir. Böyle anlatınca ne kadar da kolaydır, değil mi?

Peki ya tüm bilinmeyenler elinizdeyken yine de bir bütün oluşturamadığınız bir denklemin içindeyseniz...

İşte o zaman nasıl bir yol izlemeniz gerekir?

Genç kadın boynundaki atkıya daha sıkı sarılırken dolu gözleriyle de, kocaman camların ardında uzanan uçak pistini seyrediyordu. Zihnindeki düşüncelerden, aklındaki cevaplanamayan sorulardan ve son aylarda öğrendiklerinden dolayı bir türlü toparlayamıyordu kendini.

Çok fazla şey vardı. Aşılamayacak, sindirilemeyecek ve kabullenmesi oldukça zor olan şeyler. Hepsini aşmak için günler, aylar *hatta belki yıllar gerektirecek şeyler*.

Hemen yanında duran arkadaşı, çantasından küçük bir paket çıkardığında, İlkin'in bakışları yan tarafından uzanan ele döndü. Ona uzatılan çikolatayı gördüğünde başını sessizce iki yana salladı.

"Yiyemiyorum ki, biliyorsun."

Kızıl saçlı arkadaşı çikolatanın paketine daha dikkatli baktığında gözleri farkındalıkla kısıldı. "Affedersin, yanlış paket." diye mırıldanıp gülümsedi ve tekrar önüne döndü.

Sütlü çikolatayı yerine koyduktan sonra içinden onun için aldığı paketi çıkardı. Bitter çikolata paketini.

Genç kadın gülümseyerek kendisine uzanan yeni paketten bir parça çikolata kopardı. Küçük kareyi dilinin üstüne bırakıp dudaklarını kapadı ve bakışlarını yeniden uçak pistine çevirdi. Karanlık pistin üzerinde yavaşça ilerleyen beyaz, renkli ışıkları takip ederek ilerleyen uçağa baktı. Sessiz, iç çekişe benzeyen bir nefes aldıktan sonra kollarını da yeniden birbirine bağlamıştı.

Aralık ayının son haftası olduğu için hava fazlasıyla soğuktu. Yılbaşı, şunun şurasında yalnızca birkaç adım uzaktaydı ama henüz kardan ufacık bir iz dahi yoktu. Sanırım bu ayı böyle bitirmek üzereydiler. Eğer son günlerde, hava durumu bir sürpriz yapmayacaksa tabii.

Hoş, böyle bir şey olsa bile İlkin onu ne yazık ki göremeyecekti.

Bir saat içinde kalkacak olan uçakla evine dönüyordu. Annesi ve babasının yanına, Marmaris'e.

Dudaklarına buruk bir gülümseme yerleştiğinde, gözlerinin dolmaması adına bakışlarını tavana kaldırdı. Bir süre boşluğu izleyip alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ağlamayacaktı çünkü biliyordu ki, ağlamak hiçbir şey düzeltmiyordu. *Hem de hiçbir şeyi.*

Düşündüğünden de karmaşık, hayal ettiğinden de zor bir hayata sahipti ve kendisine nasıl bir yol çizmesi gerektiğini

bilmiyordu. Bir türlü doğru cevabı bulamıyordu. *Üstelik, doğru bir cevap var mıydı, onu da şu an kestiremiyordu.*

Kulaklarına dolan ses, odağını düşüncelerinden aldı ve zihnindeki o yoğun bir sisle çevrelenmiş balonun patlamasına yardımcı oldu. Bakışlarını hemen yanında oturan arkadaşına döndüğünde, "Asla anlayamıyorum," dedi kadın. Üzerindeki simsiyah, şişme mont yüzünden küçücük bedeni kocaman görünüyordu. Kızıl saçlarını en tepesinden başlayarak örmüştü ve soluk teni, soğğun etkisiyle hafifçe kızarmıştı. Ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Sen nasıl yiyebiliyorsun ki bunu? Çok acı geliyor bana... İnsan göz göre göre, çikolatanın acısını nasıl sever?"

Acı çikolata.

İlkim hafifçe gülümsedi. Başını ona doğru eğdiğinde gözlüğüne vuran ışık yansımıştı. Üstelik çikolatanın tadı da çoktan uçup gitmişti.

"Bazı şeyler senin seçeneğin dahilinde olmuyor ki Seçil. Bitter çikolata hiçbir zaman benim ilk tercihim olmadı. Ama zorunlulukların sana başka şans bırakmadığı zaman, elinde olan tek şeyle yetinmeyi öğreniyorsun. Acıya da, çikolatanın acısına da..."

Seçil başını sessizce salladı ve kolları birbirine değen arkadaşına doğru eğdi başını. Onun omzunda yer buldu kendine. Derin bir nefes aldı. "Zorunluluklar." dedi sessizce. Her şeyin sebebini açıklayabilen tek kelimeydi.

Yeniden küçücük, minicik bir gülümseme belirdi İlkim'in dudaklarında. Kırıktı, belki de acıyla doluydu.

"Zaten bu zorunluluklar yüzünden burada değil miyim, bu yüzden gitmiyor muyum?" dedi bakışlarını etrafta tutarsızca gezdirerek. "Bu yüzden kaçıyorum. Her şeyden, herkesten. Ondan bile..."

"Şşş..." dedi Seçil. Başını onun omzundan kaldırıp yüzüne çevirdi. Yine çatık bir ifadeye ev sahipliği yapan çehresiyle kız kardeşi gibi gördüğü arkadaşına baktı. "Her şeyi yoluna koyup döneceğiz tamam mı? Öyle konuştuk. Öyle anlaştık. Halledeceğiz..."

"Hallededeceğiz değil mi?" dedi kadın içindeki umutla. Bazen çıkmaza düşse de, bir şekilde içinde bir yerde yanan o ince ışığa sarılmayı başarıyordu. Kahveleri dostunun yeşillerine tutundu ve yaşlarla parlayan gözlerinde bir umut ışığı yandı. Senelerin o ışığı söndürecek mi yoksa parlatacak mı olduğunu bilemeden baktı yakın arkadaşına.

"Bir yolunu bulacağız, değil mi Seçil?"

"Bulacağız ve inan bana, onu aramaktan hiç vazgeçmeyeceğiz İlkim. Sana söz. Kalp sözü..."

İlkim sessiz, minnet dolu bir ifadeyle arkadaşına baktı ve daha fazla dayanamayarak sıkıca sarıldı ona. Bir süre kendisine dolanan kolların sıcaklığıyla, hissettirdiği güvenle öylece oturdu.

Uçağın anonsu yapılana kadar, orada öylece kaldılar. Sessizce. *Konuşacak çok şey varken ama söylenecek de hiçbir şey yokken.*

En sonunda, "Hadi," dedi Seçil ondan ayrılarak. Hafifçe ayaklandı ve sırt çantalarını kavradı. "Bu bizim anonsumuz... Şimdi gidiyoruz ama sakın unutma." Elini onun eline sardı ve sıkıca tuttu. "En kısa sürede geri dönebilmek için."

İlkim başını salladı. "En kısa sürede, geri dönebilmek için." diye onayladı arkadaşını.

Ardından bilet kontrolü için sıraya girdiler ve uçaktaki yerlerine yerleşmek için ilerlediler.

O gece, ikisi uçağa binip Dalaman'daki havaalanına inene kadar hiçbir şeyden haberleri olmadı.

İlkim şehirden ayrıldığında damağında kalan acı tat, onu seneler boyu bir gölge gibi takip edecekti.

O gece ağlayan, yalnızca gidenler ya da geride kalanlar değildi çünkü İstanbul'da, İlkim gittikten sonra ağlayacaktı. *Bembeyaz, lapa lapa ve aralıksız.*

Aynı kadının ardında bıraktıkları gibi.

Aynı, arkada kalanın kaybettikleri gibi.

Bazı ilişkiler acı çikolataya benzerdi.

Başta tatlı olduğunu düşünürdünüz ama damağınızda kalan asıl tat bambaşka olurdu.

Tatlı, çoğu zaman acının ardında kalırdı
çünkü,

*acı hep bir adım öndeydi,
hep daha baskın olandı.*

Yine de, tadı belliydi.
Keskindi.

Peki ya bu hikâyenin sonu...

Onun için de aynı şey söylenebilir miydi?



Yorumları büyük bir merak ve heyecanla bekliyorum. 1.
Bölüm'de görüşürüz! 💜

twitter / halapenobiberi
twitter hashtag / #acıçikolata
instagram / halapenobiberi

1. BÖLÜM

Güzel destekleriniz, yorumlarınız ve iyi dilekleriniz için çok teşekkür ederim. Umarım muhteşem bir yolculuk olur hepiniz, hepimiz adına. 🙏

HER PERŞEMBE BÖLÜM GÜNÜMÜZ OLACAK. İKİNCİ BÖLÜM HAFTAYA PERŞEMBE 🧑

Birinci bölüme hoş geldiniz diyor,
keyifli okumalar diliyorum! 💜

ACI ÇİKOLATA

BİRİNCİ BÖLÜM

"Işığın Düşüşü."

Bölüm şarkısı: Wafia, Heartburn.



Nisan, 2020.

Gecenin karanlığı, birbiri ardına sıralanan yalanları gün yüzüne çıkarmadan hemen önce; bütün sahtelikler bir kokteyl masasının çevresinde, kırmızı halının üzerinde buluştu.

Işık düştü, perde aralandı.

Kadının boğazının derinlerinden gelen kahkaha, ne kadar sahte olduğunu kanıtlarcasına yüksek bir tona sahipti. Sosyetenin ve basın içinde atılabilecek bu klasik kahkahaya çevresindeki herkes yeterince alışkındı. Umursanmadı.

Adam, elini yanındaki şuh kahkahanın sahibi olan kadının beline sarıp ince parmaklarını onun minik pencere şeklindeki dekoltesinde kımıldattığında, yüzünde dünyanın en sahte ifadelerinden biri belirmişti.

Her zamanki gibi, diye düşündü. Her zamanki insanlar, aynı sahte tavırlar, birbirinin benzeri konular ve bir şekilde

birbirinin aynısı olmayı başarabilen mekânlar.

Yanında duran uzun boylu, parlak sarı saçlı ve kalın dalgalarının kıyısına tutturulan ışıltılı toka gibi ışık saçan bir gülümsemeye etrafına pozitiflik dağıtan nişanlısı da buna dahildi.

Didem, bir süredir hayatında davetlerde ve belirli zamanlarda boy gösteren bir kadındı. Çekiciydi, modelleri kışkandıracak bir fiziğe ve bunun farkında olan küstah bir tavra sahipti. *Adamın bunlarla ilgilendiği yoktu.*

Emir Feza, uzun zamandır içinde yaşadığını hissettirecek tek bir kırıntı bile barındırmayan kalbinin kıyısında dolanan ve bedenini çepeçevre saran huzursuz duygulara alıştı.

Ama bu gece içinde farklı bir huzursuzluk, farklı bir diken üstünlük vardı. Yerinde hafifçe kımıldadıktan sonra, *en mutlu biziz* pozlarıyla basını eğlendiren nişanlısının pırlanta küpelerle süslü kulağına doğru eğildi. Uzaktan bakıldığında dudaklarını kulağına bastırıyormuş gibi görünse ve keyifli bir gülümsemeye, bu anı magazin tayfasına sunuyormuş gibi dursa da; sözleri ve cümlesinin akıttığı zehir barizdi.

"Bu kadar oynadığın yettiyse eğer, *bitir artık Didem.* Bütün geceyi burada mı geçireceğiz?"

Ardından dudaklarını biraz kaldırıp kadının şakağına ruhsuz, hissiz bir öpücük bıraktı. Flaşlar art arda patlamaya devam ederken kızın yüzündeki gülümseme bir an olsun sönmemişti. Aksine Emir'in koluna mengene gibi sardığı ince uzun parmaklarını aşağı yukarı gezdirmeye ve şovuna iki elle sarılmış bir biçimde tiyatrosunu sahnelemeye devam ediyordu.

Sonunda magazincilerin uzun kalabalığından ve hiç dinmeyen flaş ışıklarından kurtulup geniş mekânın içinde ilerlemeye başladıklarında, kendilerine ayrılan masayı bulmaları pek uzun sürmedi. Didem gördüğü insanların yanına yönelmek adına ellerini adamdan sıyırdı ve uzaklaşmaya başladı. Onu umursamayan Emir, masalarında bulunan diğer çifti gördüğünde dudakları keyifle kıvrıldı ve o an, elini bırakan manikürlü tırnakların hiçbir önemi kalmadı.

Emir'in keyfini yerine getirebilecek tek şey, yıllarını birlikte geçirdiği dostu ve eşi olacaktı. Huzursuzluğu, bakışları Berin'in artık daha da belirginleşmiş karnına kaydığında büyük ölçüde dağıldı. Bu yüzden arkadaşı Ateş'in değil, karısı Berin'in yanına oturdu. Ateş siyah takım elbisesinin içinde, Berin'se tamamı parlak pullardan oluşan gözleriyle aynı renk, ışıltılı açık mavi bir elbiseyle fazlasıyla güzel görünüyordu.

Yerine yerleştiği gibi Berin'in eli omzuna tutundu. "Hayatım hadi sen varsın diye geldik tamam da, bunun boy gösterisini kim çekecek şimdi akşamın kör saatinde?" dedi sitem eder gibi. Didem'i görmemesi zaten imkânsızdı ve bu, Emir'in şaşırdığı bir durum değildi. Ateş diğer yandan karısının elini tutuyordu ama aynı anda Berin'in de parmakları, Ateş'in parmaklarını sertçe eziyor, tek kelime etmesine izin vermeyerek onu durduruyordu. Sanki kadınla ilgili iyi bir şey söylediği an kavga edecekti eşiyle. Dudaklarını birbirine bastıran arkadaşı kaşlarını da kaldırdığında Emir gülümsedi.

"O benim nişanlım ya hani Berin... Kim olacak yanımda ondan başka?"

Dört aydan fazla süredir bu ikili yan yana görülmeye devam ediyordu ama Berin, daha Didem'i gördüğü ilk an ondan nefret etmişti. Sebebini bilmese de, kadının ona karşı duyduğu sinir ve öfke bu konuda sürekli Emir'le tartışmasına sebep oluyordu. *Hormonların da bu noktada büyük payı olduğunu söylemek gerekiyordu tabii.*

Hayatta normal bir akıştayken asla yan yana gelmeyecek iki insanın şu an bir arada olması ve basına karşı muhteşem bir çift imajı çizmeleri, Berin'e pek *-daha doğrusu hiç-* sahici gelmiyordu. Çünkü biliyordu. Didem ne kadar duygusuzsa, Emir o kadar duygusal bir adamdı. Yoğun hisleri severdi ve hayatı bunun üzerinden ilerlerdi. Didem'in derdi başka, Emir'in istedikleri ise bambaşkaydı.

Bu sebepten de hisleri hamileliğiyle daha da kuvvetlenen genç kadının sözlerinde, hep bir haklılık payı oluyordu. Yine

de Emir bunu asla açıkça dile getirmezdi. Haklı olduğunu biliyordu ama *herkes gibi onları da inandırmazsa, bu şekilde kendi nasıl devam edebilirdi ki?*

Berin'in parmakları omzunu tutmaya devam ederken sessiz bir şekilde göz devirince, Emir'in aradığı fırsat ayağına geldi çünkü konuyu değiştirmeye niyeti vardı. Bakışları arkadaşının karnına düştü ve işaret parmağıyla bir noktaya hafifçe dokundu.

"Öğrenebildiniz mi bu tatlı bebeğin cinsiyetini? Yanlış hatırlamıyorsam bugün kontrol vardı, öyle değil mi?"

Ateş başını iki yana salladığında Berin'in de eli yuvarlak karnına kaydı. Kilo almak da, hamilelik de kız kardeşi gibi gördüğü bu kadına öyle yakışmıştı ki, bu görüntüye imrenmemek adamın elinde değildi. *Ateş'in de Berin'e onun bir melekten farkı olmadığını düşündüren bakışları, bu durumu güçleştiriyordu.*

"Maalesef yine göstermedi kardeşim. İki kontroldür dönsün de bize kendini göstereyim diye girmediğimiz şekil kalmadı ama yok." Kısa bir an karısına baktı ve güldü. "Bahse girerim ki, annesi gibi dünyanın en inatçı bebeği olacak..."

Berin gülerek başını eğdiğinde önden iki tutamını saçının arkasında tutturduğu, kalın dalgalı sarı saçlarının uçları yüzünün iki yanına düştü. "Sen babana bakma anneciğim, bak dayın da burada."

Emir keyifle gülümseyerek ikisini izlediğinde Berin'in cam gibi bakışları Emir'e döndü. "Emir biliyor musun, karnımdayken sesleri duyup tanıyabiliyormuş. Büyümüş o kadar benim lokumum. Senin de sesini duysun mu? Doğumdan sonra, anne karnında duyduğu sesleri tanıyacak dedi doktor. Ateş sağ olsun sabahtan beri hiç susmadı, en çok onu tanısinmiş bebeği..."

Yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı ama Ateş'in kaşları çatılmıştı. Sanırım son cümleyi umursamamış ama Berin'in söylediği ilk cümleye takılmıştı.

"Ne dayısı ya? Amcası o."

"Amcası falan değil," dedi Berin çatık kaşlarla eşine bakarak. "Dayısı." Ardından kocasını umursamayarak gülümsemesini yüzüne yerleştirdi ve Emir'e döndü.

"Hadi, konuş onunla."

Müzik henüz canlanmamışken ve davetliler yerini tam anlamıyla almamışken, Emir bunu kesinlikle yapabilirdi. Yapacaktı da.

Kalbine çöreklenen sevgi dolu his onu baita hissettiği huzursuz andan kopardı. Sanki üçü bir fanusun içinde, kendilerine ait apayrı bir alandaydılar ve birlikte olduklarında yeterince mutlulardı. Ne başka bir şeye ne de başka birine ihtiyaçları vardı. *Her ne kadar, zamanında Emir'in bu tabloya çok yakıştırdığı biri daha olsa da...*

"Emir bir şey söylesene," dedi Ateş çocuk gibi itiraz ederek. "Amcasın sen, biz seninle çok daha önceden tanışıyoruz, kardeşiz."

Emir başını geriye atıp gür kahkahasını serbest bıraktıktan sonra alt dudağını ısırp gülümsemişti. Kocaman bir adamı daha doğmamış bebekleri için paylaşamıyorlardı ve bu, her ne kadar huzursuzlukla çevrilmiş olsa da Emir'i içinde bulunduğu anı dahi sevecek bir hâle getiriyordu. *Bu iki deli hayatında olmasa ne yapardı kim bilir?*

Berin'in karnına doğru eğildiğinde bir elini sandalyesinin koluna, diğerini ise masanın kenarına yaslamıştı.

"Dayı ya da amca. Hiç fark etmez biliyor musun? Sen bana hangisini istersen onunla seslenirsin. Zaten ben iki durumda da, seni anne ve babandan sonra en çok sevecek insan olacağım. Cinsiyetinin de bir önemi olmayacak çünkü sen, her şekilde benim en sevdiğim bebek olacaksın... Sağlıkla gel olur mu? Burada seni bekleyen çok çılgın bir ekip var." dedi kaşlarının altından arkadaşlarına bakarak. Gülümseyerek adamı seyrediyorlardı.

"Bize ayak uydurman, laf yetiştirmen ve muhteşem gözlerinle, *-çünkü anne ve baban bu konuda fazlasıyla şanslı-* bize baktığında tüm olumsuzlukları içimizden söküp alman için sabırsızlanıyoruz. Aramıza katılmanı iple

ekiyoruz. Dört ay sonra kollarımda olduğunda, bunları sana tekrar hatırlatacağım. Ama haberin olsun... Eğer beni tanımazsan fena bozuşuruz."

Emir kendini geri çekmeden önce minik bir dokunuşla, yeğenine selam vermeyi de unutmadı. Sandalyesinde geriye yaslandığında, Ateş'in elini bir an bırakmamış olan Berin başını onun omzuna yasladı. Ağlamaya başlamak üzereydi.

"Zamanı geldiğinde," dedi kendini kocasının omzundan geri çekmeden saniyeler önce. "Muhteşem bir baba olacaksın." diye mırıldandı sanki iç çeker gibi.

"Ve o gün geldiğinde, ben de muhteşem bir hala olacağım." diyerek kendini de bu tablonun içine karıştırdı.

Emir küçük bir kahkaha daha attığında Ateş ona katılmış ve başını iki yana sallayarak gülmüştü. Berin'di işte. Grebileceğiniz en soğuk insan gibi dursa da, içinde dünya tatlısı biri yatıyordu. Sevdiklerinin yanında olduğunda, sevmeye ve çekinmeden yaşamaya bayılıyordu. Emir'de onun çevresinde olmasını çok seviyordu.

Berin böyle söyleyince, bir an eğer olur da bir gün baba olursa, bebeğinin annesinin kim olacağını düşünme fırsatı tanıdı kendine. Aklına gelen isim boğazına bir düğüm gibi yerleştğinde bu çok kısa sürdü. Kaşlarını çatarak yerinde rahatsızca kıpırdandığında, boğazını da küçük bir öksürükle temizlemişti.

Bu zamana kadar yalnızca bir kişi olmuştı.

Bu hayali kurabildiği, gelecek planlarına dahil ettiği ve gerçekten, seviyorum diyebildiği *tek bir kadın*.

O da altı sene önce çekip gitmişti.

Yine de...

Eğer gitmeseydi şu an Didem'in yerinde o olur muydu? Belki de adamın çok imrendiği o aile tablosunu birlikte resme dökmüş olurlar mıydı, diye düşünmekten alamadı kendini.

Bazı keşkeler çok ağırdı.

Bazı bilinmezliklerse, yalnızca acı doluydu.

Ve geçmiş, hatırlamak bile istemeyeceği kadar mutsuzlukla kaplıydı.

Bakışlarını zihnini dağıtmak adına etrafta gezdirdiğinde karşıda, pudra pembesi elbisesinin içindeki nişanlısını gördü. Elbisesinin st kısmı straplez, iek figürlerinden oluşuyordu ve eteği dümdüz, parlak bir kumaşla yere kadar iniyordu. Annesinin kurucularından biri olduğu dernek için hazırlanan kutlama gecesinde, sanırım en büyük şov yine kendisine aitti. Kadının hayatında sadece gösterişi ve parayı sevmesi, Emir'in içindeki bütün duyguları süpürerek yerini yalnızca soğuk bir hissizliğe bırakıyordu.

Didem, annesi ilem Hanım'ın yanındayken bakışları kısa bir an Emir'e döndü. Gülümseyerek ona baktığında Emir'de direkt olarak gözlerinin içine baktı. Kısa, net ve kesik bir histen ibaretti bakışmaları. Didem bu soğuk savaşı sonlandırmak adına bakışlarını önce çeken taraf oldu. Ardından annesiyle vedalaşıp yeniden yerine döndü. Emir'in yanına oturdu.

"Biraz yardımcı olmaya ne dersin," diye mırıldandığında elini de Emir'in dizinin üstüne koymuştu. "Bu geceyi kolaylaştırabilecek imkânın varken zorlaştırman pek de fayda sağlamıyor Emir Feza." Parlak dudaklarını birbirine sürtüp oldukça normal bir tonda konuşmuştu. Yüzünde bu donukluğa inat bariz bir gülümsemeyle etrafa göz atıyordu.

Emir kolunu onun sandalyesinin ardına atıp bedenini ona yaklaştırdığında dudaklarına minik bir gülümseme asıldı. Burnunu saçlarının arasına daldırıp sessizce mırıldandı.

"Beni bir daha sakın..." diye mırıldandı çıplak parmağını kızın omzuna sürterek. Başını hafifçe oynattı. "Kendinle karıştırma."

Kendini geri çektikten sonra Didem başını ona çevirdi ve yüzlerinin arasında milimler kaldı. "Ben sen değilim Didem. *Sınırlarımı zorlama*, yoksa her şey beklediğimizden çok daha hızlı sona erer."

Didem küstah bir gülümsemeyle ona baktığında yüzlerinin arasındaki kısacık mesafe, hâlen aynı yerde duruyordu.

"Bittiğinde yalnızca benim için değil, senin için de sona ermiş olacak. O yüzden bana rest çekmeden önce iki kez düşün Emir. Ve bir daha, sakın beni tehdit etme."

Emir'in gözleri kısıldığında Didem, Berin'in bakışlarını üzerlerinde hissedebiliyordu. Kadın sesli bir biçimde boğazını temizlediğinde Emir bu gereksiz yakınlık ve sert dakikaları bölerek kolunu Didem'in sandalyesinden çekti ve ona döndü. Berin'in yüzünde gördüğü ifade gülümsemesini açığa çıkardığında dudaklarını da kısa bir an birbirine bastırmıştı.

"Bir sorun mu var güzelim?"

Berin başını iki yana sallamaya devam etse de bakışlarını öyle kısmıştı ki, Emir'i neredeyse kahkahaya boğacaktı. "Yok." dedi homurtu gibi.

Diğer yanındaki Ateş, biraz öne çıkıp elini karısının elbisenin üstünden dizine koydu ve hafifçe gülümsedi. Didem'le selamlaşmak için eğildiğinde, kadın da minik bir gülümsemeyle Emir'in ardından çıktı.

"Didemciğim. Üzülerek söylüyorum ki, konuşmanı bekleyemeyeceğiz. Berin'in bugün doktor kontrolü vardı ve pek fazla dinlemedi. Emir ve seni yalnız bırakmamak için de bir uğramak istedik ama birazdan ayrılacağız." Parmaklarının belli belirsiz dokunuşunu Berin'in hissettiğini biliyordu ama Emir'de açık bir uyarı taşıyan bu minik anı görmüştü.

"Şimdiden tebrik ederiz."

Berin'de zoraki bir gülümsemeyle kıza baktı ve bakışlarını normale çevirdi. "Evet, tebrikler tatlım. Eşimin de dediği gibi, biraz yorgunum. Bu gece bekleyemeyeceğiz ama yarın ilk işim, konuşmanın tekrarını izlemek olacak..."

Didem yüzünde bir gülümsemeyle ikisine baksa da, herkes neyin ne olduğunu çok iyi biliyordu. "Gerçekten çok naziksiniz ikiniz de, keşke hiç yorulmasaydınız buralara kadar. Düşünüp gelmeniz bile çok kıymetli..."

Sipahioğlu çifti gülümsediğinde biri gerçeği, biriyse sadece sahteliği barındırıyordu.

Berin Didem'den ne kadar nefret etse de Ateş, Emir'in kararına saygı duyuyordu. Zamanında birçok kez üzerine konuşmuşlardı ama Emir zaten kocaman bir adamdı ve kendi kararlarını alıp uygulayabilecek bir yaştaydı. Ateş ne dese de, son karar her daim ona aitti ve her zaman bir şekilde yolu bulacağını bilirdi. Arkadaşı üzerine düşeni yaparak onu uyarması gerektiği yerlerde uyarırdı, bundan fazlası hayatına haddinden çok karışmak olurdu.

"Didem, yavrum bir dakika bakabilir misin bu tarafa?"

Çilem Hanım'ın sesi bu anı bıçak hamlesi gibi keserek aniden böldüğünde, Didem masadakilerden izin istedi.

"Lütfen kusuruma bakmayın. Tekrardan teşekkür ederim geldiğiniz için. İyi geceler..."

Berin aynı duygusuz gülümsemeyle kıza baktığında Emir'in artık gülmemek için yanaklarının içini sertçe dişlemesi gerekmişti.

"Didimcim. İzilirik siyliyorum ki kinisini bikliyimiyiciğiz. Şimdidin tibrik idiriz."

Berin saçını geriye atıp kaldırdığı kaşlarıyla kocasına döndü. Ona ters bakışlar attığında Ateş'in gözleri sonuna dek açılmıştı. Berin sessiz bir tavır takındı ve önünde dönerek boğazını temizledi. Dudaklarını yaladıktan sonra masadaki sudan bir yudum içti ve minik çantasını yerinden aldı. Elini, onu tutması için uzatan Emir'e sardı ve ayağa kalkmak için ondan destek aldı. "Üzülerek söylüyorum ki sen de bu gece koltukta yatacaksın kocacığım. Seni yatağa alamadığım için ben pek üzgün sayılmam doğrusu."

Emir gülerek onu tuttuğunda Berin dönüp adamın yanağına bir öpücük bıraktı. "Emirciğim, biz de seninle yarın şirkette görüşürüz artık. İyi geceler."

"İyi geceler canım,"

"Birin'in bigin diktir kintirili virdi, pik dinlinimidi..." Berin sesini incelterek kocasını taklit etmeye devam ettiğinde başını da sinirle iki yana sallamıştı.

"Aşkım ya ne dese ydim? Yoruldun, seni kurtarayım diye öyle söyledim..."

"Konuşma. Söylemeyeceksin ona bir şey sen. Ben Emir'i o cadıdan kurtarmaya çalışıyorum, seni kaptırıyorum. Sus yoksa çok fena olacak."

Ateş başına gelecekleri zaten biliyormuş gibi başını aşağı yukarı hafifçe salladıktan sonra iki parmağını alnına çarptı ve dostunu sessizce selamladı. Karısını ne kadar sevdiğini Emir de adı gibi biliyordu ama bildiği çok daha iyi bir şey varsa, o da Berin'in sevdiklerini hoşlanmadığı kimseyle paylaşmayacak kıskançlıkta bir kadın olduğuydu. Üzerine hamileliğin getirdiği duygusallık ve hormonlar da eklenince, duygu durumu bu kıskançlığı sürekli ve düzenli olarak tetikliyordu. Bu durumsa, kesinlikle anlayış gerektiriyordu.

Emir dayanamayıp Berin'in beline sarıldı ve kadının ondan destek almasına izin verdi.

"En azından sizi geçireyim. Zaten Didem'in şu an beni pek umursadığı yok..."

"Sen de umursamazsan biter bence Emirciğim, ne dersin?"

Adımları geniş masaların arasından geçerken kadının iki yanına yerleşmiş adamlar, onun bu hayattaki en büyük şansıydı. Berin, Ateş'le tanıştığı ilk gece, onun sayesinde çok zorlu durumları atlatmıştı. Başta aralarındaki basit bir şey diye düşünseler de, evliliklerinde doldurdukları üçüncü sene geçen aylarda bitmişti ve bu da, olayın pek düşündükleri gibi olmadığını gösteriyordu. Berin Ateş'siz, Ateş'se Berin olmadan yapamazdı.

Mekânın ana kapısına geldiklerinde Berin kendini geriye çekip Emir'den uzaklaştı. Elini Ateş'in avcuna bıraktığında gözlerindeki yorgunluk açıkça okunuyordu.

"İyi geceler dostum, gece fazla kaçırma. Sabahki toplantıda sana ihtiyacımız olacak."

Emir başını sallayıp elini arkadaşının ona uzattığı eline sardı. "Size de iyi geceler kardeşim, sabah ofiste görüşürüz."

Berin, tüm kıskançlığına rağmen Ateş'in koluna girip ağırlığını ona verdiğinde Emir onları gülümseyerek izledi. Arkadaşının hamileliği pek kolay geçmiyordu ve bu, adamın da oldukça yakından şahit olduğu bir durumdu. Berin ve

Ateş birçok şeyle mücadele etmiş ama sonunda, kalplerinde yatan çocuğa sahip olmuşlardı. Hepsinin tek dileği, bebeği bir an önce ve sağlıklı kucaklarına almaktı.

Emir yeniden yerine dönmeden önce bir sigara yakmaya karar verdi. Ceketinin iç cebinden çıkardığı sigarayı çakmağının ateşiyle tutuşturduktan sonra ciğerlerine derin ve zehir dolu bir nefes çekti. Yavaş yavaş yüksek merdivenleri tırmanan ve davete katılacak olan bedenlere göz gezdirdikten sonra iyice kenara, kıyıya çekildi. Gösteri birazdan başlardı, herkes yerini almaya hazırdı. Sigarasını saniyeler, dakikalar içinde tükettiğinde içeri geçmek için hazırlanırken bakışlarını son kez, kısacık bir an etrafta gezdirdi. Merdivenlerden aceleyle çıkan iki kadını gördüğünde bakışlarının onlara değdikten sonra odağını değiştirmesi gerekirdi, değil mi?

Öyle olmadı.

Bakışları seneler önce onu bırakıp giden kadına fazlasıyla benzeyen kişiye odaklandığında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yanında hemen hemen onun aynı boylarda, daha orta yaşlı bir kadın vardı ve ikisi, hızlıca kol kola girmiş biçimde merdivenlerden çıkıyorlardı.

Emir gözlerini kapatıp başını iki yana salladığında bu bir işe yaramadı. Arkasından boğazını da boğuk, güçlü bir öksürükle temizlemesi gerekmişti.

Yeniden açtığı gözlerini giden kadınların ardına doğru sürüklediğinde dudaklarını birbirine bastırdı. Kaşları çatıldı. *Olabilir miydi?*

Adımları yeniden hızla mekânın içine yöneldiğinde masasına geçmeden önce duraksadı ve kapının önünde öylece kaldı. Omzunu kanatlı kapıların kıyısına yasladığında bakışları sahneye düşen kadına çevrildi. Didem'in annesi sahnede pembe, uzun eteği yerleri süpüren kalın askılı elbisesiyle oldukça şık duruyordu. Bütün takıları inciye. Yakasında inci renginde bir kurdele vardı. Emir'in gözleri onu es geçerek davetlileri taradı.

"İyi akşamlar herkese... Öncelikle, bu gece bizleri kırmayıp geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Pembe İnci Kanserle Mücadele Derneği'nin 20. yılını kutladığımız bağış yemeğine hepiniz hoş geldiniz."

Alkışlar yükselirken Emir'in bakışları sahneyle konuklar arasında dolanmaya devam ediyordu. Kulaklarında yalnızca boğuk bir uğultu vardı. Az önce gördüğü geçmişten bir an mıydı yoksa gerçekten yaşanmış mıydı, emin olamıyordu. Odağını toparlayamıyordu.

"Bu gece, 20. yılımızı kutlarken bu zamana kadar yaptıklarımızın her biriyle gurur duyuyor, daha iyileri için çabalamaya devam edeceğimiz konusunda siz değerli bağışçılarımıza teminat veriyoruz. Ama bu gece, kurucu üyelerinden biri olduğum Pembe İnci Kanserle Mücadele Derneği'nin senelik ortalamasına baktığımızda, bu sene çok daha fazla insana yardım ettiğini söylemekten mutluluk ve gurur duyuyorum. Bağışlarınızla yaşattığımız derneğimiz bu yıl 1200'den fazla kanserle mücadele eden savaşıma yardımcı oldu! Hepsi sizler sayesinde."

Yeniden alkışlar büyüyerek oldukça yüksek bir uğultu oluşturduğunda Emir'in bakışları nişanlısının üzerinde dolanmaya devam ediyordu. Birazdan sahneye çağrılacaktı ve yüksek ihtimalle, Emir'i de içinde barındıran bir açıklama yaparak göz boyayacaktı. Onun da gözleri Emir'i arıyordu ama kapı tarafında bekleyen adamı henüz görememişti.

"Şimdi sahneyi, derneğimizin üyelerinden biri olan ve yönetim kurulunda başkan yardımcılığı yapan; aynı zamanda dernek için bütün çabası ve emeğiyle çalışan kızım Didem'e bırakıyorum."

Alkış sesleri, Didem'in sahneye çıkışı, annesinin onun ardından merdivenlerden inışı, klasik bir bağış yemeği sahnesiydi.

"Tekrardan hepinize iyi akşamlar. Bu gece, burada olmanız gerçekten çok değerli..."

Emir bulunduğu yerde biraz geriye çekildi ve pervazın ardına saklandığında kimsenin göremeyeceği bir açığa

geçmiş oldu. Kenardaki merdivenleri fark ettiğinde, sahneyi izleyebileceği balkon kısmına doğru çıkmaya karar vermişti. Didem konuşmaya devam ediyordu ve sesi Emir'in ilgisini bir an bile çekmiyordu. Balkonda durdu ve nefes almaya çalıştı. Kadının sesi bir uğultudan farksızdı ama adamın gözleri her bir yana dengesizce çarpıyor, odağını bir türlü bulamıyordu.

"... bunca zaman sonra, annemin yanına geldiğim her seferinde, koridorlarında büyüdüğüm o büyülü ve insanların sağlıkları için çalışan derneğin bir üyesi olmak çok kıymetli. Bugün buradaysam eğer desteğini benden hiç esirgemeyen annemin, elini hep omzumda hissettiğim babamın, bir de..."

Gözleri Emir'i ararcasına mekânın içinde dolandı. *"Şu an içeride göremesem de, gözünün bende olduğuna emin olduğum nişanım sayesinde."*

Davetlilerin bir kısmı az önce Emir ve Didem'in birlikte mutluluk pozları verdiği masaya döndü. Kimse onu yerinde göremediğinde Didem devam etti. *"Senin gözlerin hep bana baksın, desteğin hep yanımda benimle olsun sevgilim... Lafi fazla uzatmasam daha iyi olur sanırım. Geldiğiniz için bir kere daha teşekkür ederiz. Size söz. Pembe İnci, kanserle mücadele eden herkese umut olmaya devam edecek."*

Didem alkışları toplarken, Emir gözlerini devirip dikkatini mekânın içindeki davetlilerde gezdiriyordu. Aradığını henüz bulamamışken Didem'e son bir kez göz atmaya karar verdi. Alkışlar devam ederken kadının sahneden inmek üzere olduğunu fark etti. Aynı anda bakışlarını ondan çekmek adına, başını çevirdiğinde sahnenin sol çaprazında kalan masayı ve orada oturanları fark etti.

Oradaydı.

Bedeni donakalırken, nefesi ciğerlerine ulaşmadı sanki. Seneler sonra, bütün güzelliğiyle sahnenin ilerisindeki bir masanın kıyısında, annesinin hemen yanında oturuyordu ve sanki seneler geçmemiş gibi, Emir'i aynı hislerle sarsıyordu.

Buradan bakıldığında yüzü çok seçilmese de, Emir'in o anda fark ettiği ilk detay, yüzündeki minicik gülümseme olmuştu. Uzun, koyu kestane rengindeki saçları omuzlarına

kalın dalgalar halinde dökölüyordu. Üzerinde omuzlarını çıplak bırakacak şekilde boyundan birleşen, bordo renkli, incecik püsküllerle dolu mini bir elbise vardı. Çıplak bacaklarını üst üste atmıştı ve bu açıdan bile, bedeninin bütün detayları nefes kesici görünüyordu. *Her açıdan, her zaman öyleydi.*

İlkim Çetin...

Kelimenin tam anlamıyla nefes kesiciydi.

Boğazının düğümlendiğini hissettiğinde gömleğinin boynundaki bir düğmeyi aceleyle açtı. Sanki bir an nefes alamaz olmuştu. Beynine ve kalbine kan gitmiyor gibiydi.

Altı yıl olmuştu.

Altı koca yıl.

İlkim, yıllar önce Emir Feza'yı ardında bırakırken de böyleydi ve seneler ona, ne güzelliğinden ne de duruşundan hiçbir şey kaybettirmemişti.

Bunca zaman sonra bile, hâlâ adamın kalbinde bir şeylerin yer değiştirmesini sağlayabiliyordu.

Aynı zamanda da içinde kaynayan öfkenin damarlarına sızarak onu ele geçirdiğini hissettiriyordu.

Kusursuz teni, hafif kızarmış yanakları ve kıvrımlı dudaklarıyla, bunca zaman sonra bile onu izleyen herkesi büyüleyecek bir güce ve güzelliğe sahipti.

Ne yapmalıydı?

Şimdi kalkıp yanına gittiğinde ve ona hesap sorduğunda duyacaklarına hazır mıydı?

Ne hissetmeliydi?

Gözleri odağını bir an bile kaybetmezken kadının hemen yanına ulaşan adamı fark etti. Uzun boylu, siyah takım elbiseli adamın hafif kirli sakalları ve ensesinde bağladığı düzgünce taranmış kumral saçları vardı. Genç kadının sandalyesinin ardından tuttu ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadan, hafifçe ona doğru eğildi.

Karşısındaki görüntüye kilitlenmiş hâlde kalan Emir'i o anın içinden çıkaran şey, tam da bu oldu. O anı izlememek ve olası bir öpücüğün devamını seyretmemek adına kendini

balkondan geriye çekti ve sesli nefesler alarak ciğerine hava göndermeye çalıştı. Bakışları tavanı izlerken beyni mantıklı düşünemez oldu. Yine de...

Burada daha fazla duramayacağını biliyordu.

Son kez olup bitene göz gezdirmek için öne bir adım attığında, adamın kadının yanındaki boş sandalyeye oturduğunu görmek ellerini yumruk yapmasına sebep oldu.

Kimdi bu adam, kadının nesiydi?

Onu bırakıp gidebiliyor, ardından da başka biriyle yıllar sonra geri gelebiliyordu öyle mi?

Sen de Didem'le birliktesin, diye yanıtladı onu lanet olası iç sesi.

Aynı şey değildi. Değildi.

Hem... İçinde hâlâ onu bırakıp giden kadının özlemini taşıırken nasıl olurdu da bir başkasını sevmeye çalışabilirdi ki?

Anlaşılan başkaları senin yerine bütün bunları yapmış, diyen sesi duyduğunda tırnaklarını avuç içlerine bastırdı. İç sesine küfretmekten geri durmayacaktı ama önce, şu kahrolası davetten bir an evvel kurtulması gerekiyordu.

Kapının önüne çıkıp arabasını istediğinde, ne Didem ne de bir başkası umurunda değildi. Arabanın gelmesini beklerken paltosunu getiren görevlilere küçük, etkisiz bir teşekkür etti. Kadına haber bile vermeden oradan ayrılıp ormanlığın içindeki ıssız, kimsesiz eve doğru sürdü.

İçinde biriken sinir, öfke, acı ve pişmanlık onu yiyip bitiriyorken herhangi birinin ne düşüneceği gram umurunda olmadı. Süratle kullandığı arabayı ani bir frenle evin önüne park ettiğinde ceketini çoktan çıkartmış, papyonu ise saniyeler içinde sökmüştü.

Kendini yaşanan bazı şeylere alıştırması bir hayli zamanını almışken, şimdi yıllar sonra ortaya çıkan bir kadının onu böyle karışık bir duruma sokması istemediği bir şeydi. Bu olmazdı, *buna izin veremezdi.*

Görmezden gelmesi gerekiyordu.

Bu geceyi...

Bu geceyi yaşanmamış sayması gerekiyordu.

Yeniden kendini bir ilişki içinde bulmayı, ardından da kalbi kırılan kişi olarak geride kalmayı istemiyordu. *Ki zaten, şu anki duruma bakıldığında bunu yapması pek mümkün gözüküyordu.*

Nasıl...

Nasıl yapabilmişti bunu?

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşürken Emir oturduğu tekli deri koltuktan bir an bile kalkmadı. Saatler gece yarısını gösterip üstüne bir saati daha devirdiğinde, içtiği içkinin ya da boğazının gerisine devrilen yudumların sayısından bir haberdar.

Kapı gürültüyle açılıp aynı şekilde gürültüyle kapandığında, elbisesinin uzun eteklerini avcuna toparlayan Didem, saçları son hâline göre biraz dağılmış bir biçimde karşısına dikildi. Duyduğu kapı sesiyle ayaklanan Emir, yanındaki cama dayadığı eli sayesinde dengesini zar zor da olsa sağlamıştı.

"Sana söyledim." dedi kadın kindar bir sesle. Ona baktı ve duygusuzca devam etti.

"Sana bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu defalarca söyledim. Neden? Neden beni orada bir başıma bırakıp gittin? Haber bile vereceğin kadar değerim olmadı mı dört aydır gözünde? Söylesene Emir! Bunu, bana, neden yapıyorsun?"

Adamın önünde durup yumruklarını onun sert göğsüne çarpmaya başladı. "Neden her şey benim suçummuş gibi davranıyorsun? Neden yıllar önce seni bırakıp giden benmişim gibi hıncını benden alıyorsun?!"

Onu bu kez tüm gücünü kullanarak ittiğinde Emir geriye, arkasındaki koltuğa doğru düştü.

"Bir kez olsun ya! Bir kez olsun bana yardımcı olsan ne olur? Bütün bunları tek başıma yaşamam gerekiyormuş gibi yapmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Bu kadar mı zor gözlerini bir kez olsun bana çevirmek? Ne zaman benim karşında değil, yanında olduğumu göreceksin kahrolası?!"

Emir gözlerini zar zor açık tutuyordu ama bilinci yerindeydi. Bu yüzden bütün bu duyduklarını, yarın kelimesi kelimesine hatırlayacağını iyi biliyordu. Didem kendini daha fazla taşıyamayarak adamın kolları arasına yığıldığında Emir'in parmakları elbisenin kumaşı üzerinden Didem'e tutundu. Kucağına yerleşen kadının saçını geriye itti. Duygusuz olsa da ona haksızlık ettiğini biliyordu. Kendini umursamadı. Bakışları kollarına sığan kadına düştü.

"Üzgünüm," dedi içki kokan nefesi göğsüne yaslanan kadının saçlarının üstüne doğru düşerken. Dudaklarını ıslattı. "Benden medet ummamana sana en başında söylemiştim. Üzgünüm Didem ama ben senin hikâyesinin gerçek prensi değilim. *Ben kimsenin hikâyesinin prensi değilim.*"

Didem dudaklarını sertçe birbirine sürttüğünde yüzünde de alaycı bir gülümseme belirmişti. "Hah." Başını iki yana salladıktan sonra kendini geri çekmek için ellerini Emir'in göğsünün üstüne koydu.

"Kimse senden prens olmanı beklemiyor Emir. Sadece..." dedi sessiz nefesleri aralarında süzülürken. "Sadece beni gör artık. Yanındayım ben senin, bu işte beraberiz biz. Her, şey. Karşılıklı. Anla artık."

Didem onun gözlerine bakarak içki kokan nefesini solurken gözlerini kapadı. Öne doğru eğildiğini, yüzüne düşen gölgeden fark eden Emir, bilincini açık tutmaya çabalasa da pek başarılı olamadı. Didem dudakları onun dudaklarının kıyısına bastırıldığında Emir'in yarım aralık göz kapakları artık tutunamayarak kapandı.

Gözlerini kapattığı gibi, bambaşka bir yüz zihninin derinliklerinde canlanarak örtülü göz kapaklarının üzerine sızmıştı. Didem'in dudaklarının baskısı, bir karşılık bekler gibi hareket ettiğinde adamın zihni bir anda boşaldı sanki. Emir gözleri kapalıyken gördüğü görüntüyle kendine gelir gibi olduğunda, kadını tutup incitmemeye çalışarak kendinden ayırdı ve ayaklandı.

Didem kucağından kalktığında Emir onun yaşlarla parlayan gözlerine bir kez olsun bakmadı. Bulanık beynini

toparlamaya çalışırken etrafı çatık kaşlarla izledi ve kurabildiği en mantıklı son cümleyi kurdu.

"Bunu... Bunu yapmayacağımızı söylemiştim sana... İyi geceler Didem."

Ardından adımlarını üst kattaki yatak odasına çevirerek kapıyı ardından kilitledi. Bu gecenin böyle biteceğini hiç düşünmemişti.

Bedeni yatağa devrildiğinde, gözlerinin açık veya kapalı oluşu fark etmeden aynı kadın ve bu geceki görüntü hemen gözlerinin önünde belirliyordu.

Sessizce küfretti.

Bu geceyi, kesinlikle böyle hayal etmemişti.



Ve sonunda birinci bölümümüzde buluştuk 🙄

Ben çok heyecanlıyım çünkü efsane bir çift geliyor. Ezberleri bozacaklar ve bana kalırsa kendilerini çok sevdirecekler... 🤔

Emir'i sevdiniz mi? İlkim'le henüz tanışmasak bile, onun hakkında ilk izlenimleriniz neler? 🙋

Yorumlarınızı benimle paylaşmayı sakın unutmayın! Haftaya perşembe yeni bölümde görüşürüz 💜

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

2. BÖLÜM

Bölüme hoş geldiniz diyor ve keyifli okumalar diliyorum 🥰

Bazı istemediğim durumlar ufak bir aksamaya sebep oldu fakat yine buradayız, kavuştuk 😊👩

Başlamadan önce bir minik uyarı.

Tarihlere dikkat ettiğiniz takdirde hiçbir detayı kaçırmayacağınıza eminim. Bundan sonra bu zamandan, Kasım ayından devam ediyor olacağız. 💜

ACI ÇİKOLATA

İKİNCİ BÖLÜM

"Geçmişin Silik İzleri."

Bölüm şarkısı: Demi Lovato,
Met Him Last Night.



Kasım, 2020.

Omuzlarına giydiği mantonun kalın kumaşı, soğğun içeri girmesine izin vermiyor olsa da açıkta kalan küçük yüzü, rüzgârın da etkisiyle daha şimdiden kızarmıştı.

Dudaklarının arasından alıp verdiği cılız nefes havaya karışarak minik bir duman bulutu oluşturduğunda, taksiden bu kadar erken indiği için kendine küfretmekle etmemek arasına gidip geliyordu.

Neyse ki kampüsün içindeydi. Birkaç büyük adım sonra odasında olacaktı.

İlkim, üniversiteyi kazandığı andan bu yana, bütün hayatını akademik kariyeri için çalışarak geçirmişti. En sonunda hem ülkesine hem de üniversitesine geri döndüğünde, artık başladığı noktadan çok daha ileriye ulaşmış bir akademisyendi. Hukuk fakültesini bitirir bitirmez

önce yüksek lisans, hemen ardındansa hiç ara vermeden doktorasını yapmıştı. Zihnini vermesi gereken tek şeyin, bu olduğuna inanmış ve bütün bunları yapmaktan keyif almıştı. Çalışmayı seviyordu İlkin. Başka şeylere ayıracak vakti yoktu, *olmamıştı*.

Soğuk, sessiz bir nefes daha alıp verdikten sonra ilerlemeye devam etti. Kampüs binasının cam kapıları onun için otomatik olarak açıldığında, evrak çantasının küçük gözüne koyduğu giriş kartını okuttu ve açılan turnikeden doğruca ilerledi.

Odasının bulunduğu kata ulaştığında yürümeye devam ederken ara sıra yolda gördüğü birkaç öğrenciyle selamlaşmayı da ihmal etmemişti. Güzel yüzlü, hafif minyon tiptiydi ve bunun öğrencilerin gözünde değerli olduğunu biliyordu. Gençti, özellikle akademik kadronun geri kalan kısmına göre, oldukça gençti. Bu yüzden de tavrı, diğer hocalara göre daha anlayışlı ve iyimserdi. Son öğrenciye de gülümseyerek başını eğdi ve odasının kapısını araladı.

O anda, içeride üniversitenin akademik kadrosundan, hatta birkaç gömlek üst kademedenden birini görmek beklediği en son şeydi.

"Günaydın İlkin Hocam."

"Günaydın Melih Hocam," diye mırıldandı yüzüne zorlukla yerleşen bir gülümsemeyle. Yüzü soğuktan donmuş ve biraz da kızarmıştı. Mimik oynatamadığını hissediyordu.

Hızlı birkaç adımla camın hemen önündeki masanın ardına yerleşti ve üzerindeki uzun mantoyu çıkarıp askıya astı. Taba rengindeki kumaş pantolonunu da düzelttikten sonra uzun saçlarını kulağının ardına sıkıştırdı.

"Çok soğuk, değil mi?"

"Evet," dedi sesli bir nefes vererek. "Henüz kasım ayına yeni girdik ama kış ben geliyorum diyor resmen."

"Gittikçe de bozacakmış sanırım. Dikkatli olmakta fayda var."

"Haklısınız," dedi İlkin kendi ahşap, minderli sandalyesine yerleşerek. Hemen masanın diğer tarafında üniversitenin

profesörü oturuyorken dudaklarını birbirine bastırdı. Niye geldiniz diye soramıyordu çünkü saygısızlık yapmak istemiyordu.

"Şimdi sen, benim seni sabahın köründe niye rahatsız ettiğimi merak ediyorsundur..."

"Estağfurullah hocam, olur mu hiç öyle şey?"

"Olur olur," dedi adam. Çizgili gömleğinin üstüne düğmeli bir yelek giymişti. Boynundaki koyu renk kravatı düzelttikten sonra başını kaldırıp kadına döndü. "Her yılın başında düzenlediğimiz konferansın bu sene biraz geciktiğini söyledi dekanımız. Konuşma yapması için üniversite mezunlarından biriyle, bir an önce iletişim kurmamız gerekiyor. Dönem başlayalı iki aydan fazla oldu neredeyse."

İlkim birbirine bağıladığı ellerini masanın üzerine koyarak başını salladı. "Benim aklımda birkaç aday vardı ama sizin onayınızı almadığım için henüz iletişime geçmedim. İkisi yurt dışında, biri de Ankara'da. Hemen bağlantı kurabilirim isterseniz..."

Adam elindeki yabancı dergilerden birini karıştırıyorken başını iki yana salladı. "Gerek yok, ben biriyle konuştum. Hem de çok yakınımızda, direkt İstanbul'da. Bağlı olduğu şirketin avukatlığını yapıyor uzunca bir süredir ve kaybettiği savaş yok. Henüz..."

Dergiye dudaklarını büktükten sonra ince çerçeveli gözlüklerini düzeltti. Bakışları genç kadına döndüğünde hafifçe gülümsemişti. "Bizzat döneminde benim öğrencimdi aynı senin gibi. Aslında... Keşke akademisyenimiz olmasaydın da seni çıkarsaydık konferansa, gerçek bir başarı öyküsü seninkinden olurdu. 18 yaşında başladığın okulda, 29 yaşında akademisyensin şimdi..."

İlkim minnettar bir biçimde gülümseyerek hocasına baktı. Seneler boyu, zihnini sadece derslerine ve akademik hayatına vermişti. Dört senelik okulunun ardından, hiç ara vermeden akademik kariyerini tamamlamıştı. Bütün bunlar olduktan sonra doktorasını yaptığı İngiltere'de bir süre daha kalmış ama sonrasında dayanamayıp ülkesine, okuduğu

üniversiteye geri dönmüştü. Ailesini özlemişti, *geride bıraktıklarını özlemişti*.

"Şu an içinde bulunduğumuz zaman, okuldan sonra bir yerlerde direkt işe başlamayı ya da kendini garantiye almak için çabalamayı gerektiriyor daha çok. Akademik kariyer düşünen pek kimse yok dikkat edersen. Daha çok çalışmayı, hayatını lisans programlarında geçirmeyi kimse istemiyor eskisi gibi. Ama konuştuğum kadarıyla konferans için okula gelsin istediğim arkadaşımızın çalıştığı şirkette, iş imkânı sağlamak adına belli bir öğrenci programları var. Hatta bizzat bizim mezun öğrencimiz yürütüyor bu programı, şirketin bu alan için yaptığı bütün özel çalışmalar onun kaleminde. Oldukça da başarılı ve iyi imkanlar sağlanıyor."

"Muhteşem bir haber. Öğrencilerimiz için harika bir fırsat..."

"Kesinlikle. Ben iletişime geçtim ama biliyorsun dönem ortası Boston'da konferanslarım olacak. Önümüzdeki seneye kadar gidip gelsem de düzenli olarak buralarda olamayacağım. Ben yokken yerime bu konuyla sen ilgilenirsin diye düşündüm."

"Tabii ki ilgilenirim hocam, ne demek. Onur duyarım."

"Harika, okulla ilgili bağlantı olarak senin adını verdim ben de bu yüzden. Sana güveniyorum."

İlkim'in bu güven karşısında dudaklarında keyifli bir kıvrım belirdi. Nazik teklif için teşekkür ettikten sonra merakla sordu. "Ee?" dedi neşeli sesiyle. Öğrencilere sağlanabilecek her türlü imkânı elbette ki mutlulukla karşılayacaktı. "Kimmiş bu iyilik meleği bakalım?"

"Belki de tanırsın çünkü zamanında senin bir üst döneminmiş. Bir sene arayla mezun olmuşsunuz okuldan. İsmi Emir. *Emir Feza Dağlı...*"

Bazı isimler, bazı insanlara büyük yükü.

Bazı acılar, bazı yarım kalmışlıklara denkti.

Ve bazı insanlar, bir kez ayrıldığında yeniden bir araya gelmemeliydi.

İlkim'in duydukları onun için yeterli olmuştu. İlerisini dinlemeye ya da fazlasını öğrenmeye ihtiyacı yoktu.

Yıllar önce çekip gittiğinde bile, bir gün geri döndüğünde bunlarla başa çıkması gerekeceğini gayet iyi biliyordu. Ama şimdi olmazdı, yeni yeni toparlamış ve buradaki hayatına tekrardan alışmışken kesinlikle olmazdı.

Kendi duyguları dahil pek çok şeyi, gitmeden ardında bırakarak geçmişe koca bir sünger çekmişti genç kadın.

Zihninden geçip giden anılar, birbiri ardına sıralandığında, bunların olmaması gerektiğini biliyordu. Bunu hissediyordu.

Yine de zihninin derinlerinden çıkan geçmişin silik hatıraları, birer iz gibi zamanında her şeyin ne kadar da gerçek hissettirdiğini göstermek istiyor gibi gözlerinin önüne dolmuştu.

Toydu, tez canlıydı, ürkekti o zamanlar.

Geçen yıllar bütün bu duyguları tek tek alıp götürmüş olsa da, bazı hislerin yeri dolmaz, tadı insandan çekip alınamıyordu.

Geride bıraktığına inandığı şeyleri karşısında görmenin onu nasıl etkileyeceğini bilmesede de, bunu zamanla öğreneceğinden nedense hiç şüphesi yoktu.

—

Birkaç gün sonra,

"Her şey hazır mı?" diye sorduğunda, sesindeki yapaylığı gizlemenin bir yolunu bulması gerektiğini oldukça iyi biliyordu.

"Hazır hocam, konferansın başlamasına yalnızca yarım saat kaldı, konuğumuz da birazdan burada olacak. Kendisini direkt sahne arkasına alacağız."

"Güzel." diye mırıldanıp geri çekildi.

Güzel falan değildi.

Güzel olan hiçbir şey yoktu.

Senelerdir kendini bu adamı unuttuğuna öyle bir inandırmıştı ki, yalnızca adının onu bu kadar dağıtması saçmalığın daniskasıydı.

Derin bir nefes aldı ve adımlarını konferans salonundan çıkarırken etrafı son kez kontrol etmeyi ihmal etmedi. Yeniden üst kata, kendi odasına çıktığında elindeki deri kapaklı ajandayı masasına bıraktı. Ne kadar çok düşünürse, o kadar zorlanacağını biliyordu. O da, bu yüzden zihnini görünüşüne odaklamaya karar verdi.

Siyah boğazlı kazağını ve koyu gri, beyaz ince çizgilerle kareleri belirlenmiş olan ekose desenli pantolonunu düzelttikten sonra, kitaplığın yan tarafına yaptırılan boydan aynada kendini izledi.

Değişmişti ilkim ama yine de, sanki o yıllar önceki kızla aynı birçok özelliğe sahipti. Uzun, beline uzanan saçları, kalın dalgalar ve büyük bukleler halinde şekillendirilince omuzlarına kadar kısalmıştı. Yüzünde hafif bir allık, hafif bir makyaj ve kiremit kırmızısı bir ruj vardı. Yüzündeki çillerin izleri değişmiş olsa da, teninden yayılan parfüm bile senelerdir aynıydı.

O aynı kadındı.

Hiç kısıtlanmadan büyümesine rağmen ailesinin her daim gurur kaynağı olmaya çalışan küçük kızdı.

Değişmemişti, yalnızca büyümüştü.

Kendinden ve duygularından olabildiğince uzaklaştığına inansa da, en sonunda yine aynı yerdeydi işte.

Sevdiği ve bu zamana kadar *kendini ait hissettiği tek yerdeydi.*

Aynanın önünde daha fazla oyalanmamaya karar verip sandalyesine oturdu. Çantasındaki ilaçlarını suyla yuttuktan sonra küçük nefeslerle kendini olabilecek en iyi şekilde toparladı. Ayağındaki düz tabanlı babetleri çıkarıp yerine uzun, kırmızı tabanlı yüksek topuklularını geçirdi ve son kez saçlarını düzelttikten sonra telefonunu da alıp odasından çıktı.

Yolda yürürken bir yandan da maillerini kontrol etmeye başlamıştı. Tek amacı kafasını dağıtabilmektir. Uzun zamandır beklediği bir etkinliğin davetiyesi gelmişti. Bunun yanı sıra birkaç dernek yemeğinin haberi, gelen kutusunda

belirmişti. İngiltere'deki okulundan da birkaç mail almıştı ama onları daha geniş bir zamanda açmaya karar verdi. Telefonuyla ilgilenerek merdivenlere yöneldiğinde diğer yandan da onu yakalayan bir öğrencisiyle sohbet etmeye başlamıştı. Konferansla ilgili merak ettiklerini kadına soruyordu.

"Evet, zaten konuğumuz detayları konferansta belirtecek ama bilmeniz gereken en önemli şey, ortalamanız yüksek olduğu takdirde bu programdan yararlanabilecek olmanız."

"Peki hocam belli bir alım kotası olacak mı? Yani sayıyla olur tabii ama kontenjan sayısı ya da kişi sınırı konusunda bilginiz var mı?"

İlkim dikkatle merdivenleri indikten sonra başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Henüz benim de bu konuyla ilgili net bir bilğim yok, ben de en az sizler kadar yeni öğrendim bu programın varlığını. Ama konferansın kafamızda biriken bütün soru işaretlerini gidereceğine inanıyorum. Gidermese bile, ilerleyen zamanlarda projeyi yürüten ben olacağım için cevap almak adına istediğiniz an kapımı çalabileceksiniz."

Öğrencisi teşekkür ederek yanından ayrıldığında İlkim gülümsemesini dudaklarından silerek küçük bir nefes verdi.

Konferans salonuna ulaştığında bakışları ileri uzandı. Büyük, geniş sahnenin ucunda birkaç kişi ses sistemiyle ilgili ayarlamaları yapıyordu. Üniversitenin sosyal medya hesabından yapılacak canlı yayın için kamera birkaç kat üste kurulmuştu ve onun da bağlantıları kuruluyordu. Girişte küçük bir masada, programla ilgili şirket tarafından gönderilen broşürler dağıtılıyordu. Ön sıradaki öğretim görevlilerine ayrılmış alan hariç, salonun yüzde doksandan fazlası doluydu.

Amfi şeklinde tasarlanan ve geriye doğru kat kat yükselen konferans salonu tabiri caizse tıklım tıklımdı. Aralarda tek tük boş koltuklar varsa da, hepsi sanki yer tutulmuş gibi mont veya çantalarla doluydu. Katılım bekleneni kesinlikle karşılıyordu ve konferansa ilgi beklenenden çok daha fazla görünüyordu.

Birkaç ğretim görevlisinin köşede birlikte durduğunu görünce yanlarına doğru ilerledi. Onların sohbetine kolaylıkla karışırken, zihnini başka cümlelerle doldurmaya çalıştı. Böylesi en iyisiydi onun için. *Kafasını birazdan sahnede olacak adamdan ne kadar uzaklaştırırsa o kadar rahat hissederdi ve böylece kolaylaşırdı her şey.*

Konuşma boyunca salonda bulunması gerektiğinden dolayı, daha konferans başlamadan önce, bitmesi için dakikaları saymaya başlamıştı bile.

Salonun diğer ucunda, uzun perdelerinin arkasındaki yüksek sahnede, ceketsiz takım elbisesiyle bekleyen Emir Feza Dağlı ise, tarzını ortaya koymak ister gibi, normalden çok daha farklı, koyu gri bir takımın pantolonunu giyiyordu. zerindeki beyaz gömleğin üstten iki düğmesi açıktı. Sakindi, bu konuşmayı yaparken de rahat olmak istiyordu.

Anlatacağı her şey tamamıyla şeffaf ve gerçeklerden ibaret olacaktı.

Saçları toplu bir dağınıklığa sahipti ve daha dün sabah tıraş olmasına rağmen, hafif kirli sakalı bugün bile yüzünü çevreliyordu. Bedeninden ve vücut dilinden kendinden eminlik akıyordu. Hakimiyet ondaymış ve g sanki hep onun elindeymiş gibi bir tavrı vardı. Tabii bu tavır, yalnızca konuşana kadardı. Onu tanıyan herkes, muhteşem bir mizah anlayışı ve espri yeteneği olduğunu bilirdi. Duruşu ne kadar sert görünürse görünsün, içinde daha bymememiş bir ocuk duruyordu. Ve o ocuk eğlenmeyi gayet iyi biliyordu.

Makyaj aynasının önünde yüzü parlamasın diye hafifçe pudralanırken telefonunun tanidik melodisi kulaklarına doldu. Aramayı yanıtladığında, artık her tonunu ezberlediği kadının sesi kulaklarına doldu.

"Emir? Müsait miydin?"

"Msaitim sevgilim. Birazdan konuşma için sahnede olacağım. şans dilemek için mi aramıştın?"

"Tabii, tabii." diye mırıldandı Didem. "Sanki ihtiyacın varmış gibi..."

"Ah, gururumu okşuyorsun. Yine de bu ani aramanın sebebini henüz öğrenemedim?"

"Akşam annemler yemeğe bekliyor. Vakit ayırabilir misin diye soracaktım. En fazla bir ya da iki saat sürecek. Uzun durmayız, birlikte girip birlikte çıksak yeter."

Emir saatini kontrol ettikten sonra bir program yapıp yapmadığını düşündü. "Herhangi bir planım yok, saat kaç gibi?"

"Mm, yedi ya da sekiz diye düşündüm. Hem senin de işten çıkışın rahat olur o saatlerde diye. Konferansın olduğundan bahsetmemiştin."

Makyöz işini bitirdiğinde Emir gülümseyerek teşekkür etti ve yüksek sandalyeden kalktı. Gömleğinin iki yakasını da düzeltirken bakışları aynadaki aksine kaydı. Etrafta kimse olmadığı için dilinden dökülenleri umursamayacaktı.

"Hayatımda gerçekleşen ve senin hiçbir noktadan dahil olamayacağın gelişmeleri seninle paylaşmıyorum genelde Didem. Bir davet ya da barda değilim. Boy göstermeye de gelmedim. Mezun olduğum üniversitedeyim..."

"Yine de haber vermek birkaç hücreni eksiltmez değil mi Emir Feza? Neyse çok da umurumda değil, ne konuşacaksan konuş. Akşam sekiz gibi evin kapısında buluşuruz. Beni almaya falan gelme, zahmet olur, sonra iki sene yüzüme vurur durursun. Hiç dırdırını falan çekemem senin. Kapatıyorum."

Gözlerini devirerek kapanan telefonu cebine koyduğunda, bıkkın bir nefes vermeyi ihmal etmedi. Aylar olmuştu ama geçen zaman, ikisinin de birbirine olan duygusuzluğunu arttırmak ve büyütmekten başka hiçbir işe yaramamıştı.

Zihnini Didem'den uzaklaştırmayı başardığında sahne arkasındaki kalabalığın hafif telaşı onu gülümsetti. Üniversitede olmayı her zaman sevmiş ve oldukça özlemişti. Etrafa göz gezdirirken bakışları kalın perdelere çarptı ve ardındaki uğultuya dikkat kesildi. O kısacık an, perdelerin ardında kaç kişinin onu beklediğini merak etti.

Acaba salon dolu muydu, akademik kadroda hangi hocaları hâlen yerindeydi? Buraya gelirken biriyle haberleşmiş, onun haricinde de yalnızca bir ders hocasını görebilmişti.

Kulisteki telaş devam ederken, konuşmanın canlı olarak üniversitenin sosyal medya hesaplarından yayınlanacağını da yanında duran görevli öğrenciden öğrenmişti. Büyük adımlarla kalın perdenin kıyısında durduğunda uzun parmaklarıyla kenardan hafifçe çekti ve kendine açtığı minik aralıktan, konferans salonuna bir bakış attı. İlk sırada oturanların akademik kadronun birkaç üyesi olduğunu biliyordu. Geri kalanını da öğrenciler oluşturunuyordu zaten ama içerisi dolmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bakışları kapının biraz ilerisinde toplu duran ekibe çarptığında orada donakalmasına engel olamamıştı.

Oradaydı.

Emir'in bütün detaylarını aklına kazırcasına hatırladığı yüzünde, hafif gergin olduğu buradan bile belli olan bir ifade; koyu kırmızı dudaklarındaysa zorlama minik bir tebessüm asılıydı.

Oradaydı işte.

Davetin ardından ilk kez gözlerine çarpan narin beden salonun öteki ucunda dikiliyordu. Senelerin ardından aralarına bir de aylar girmişti ama işte, yeniden aynı anda üniversitenin konferans salonundalardı.

Adamın gözlerinin kıyısında, ayağındaki uzun topuklular ve bedenini kusursuzca saran kıyafetlerle yalnızca birkaç metre uzağında dikiliyordu.

Özlem ve öfke, kırgınlık ve heyecan.

Kırık bir kalp ve bunca sene sonra bile hâlen delicesine duygu dolu bir adam.

Hepsi, Emir'i aynı anda sarıp sarmalayan ve ifade eden sözcüklerdi. Sessiz ama iç çekişe benzeyen bir nefes aldı. Birkaç ay önce onu bir davette tanımasına rağmen bugün burada, her şeyin başladığı noktada kadını yeniden görmek,

bütün duygularını birbirine karıştırmayı ve onu darmadağınık bir hâle sokmayı başarmıştı.

Sahi kaç sene olmuştu gideli?

Emir kaç sene boyunca onun yokluğuyla baş etmeye uğraşmıştı?

Daha da doğrusu, *kaç senedir kalbine hâkim olmaya çalışıyordu?*

Sayısını çoktan unutmuştu, zaten *saymayı bırakalı da çok olmuştu.*

Sadece...

Bu kadar yoğun bir şekilde kalbini döven ve bedenindeki her bir damara sızan özlemle karışık öfke, tam olarak ne zaman geçerdi? İşte bunu kesinlikle bilmiyordu.

İlkim Çetin.

Seneler önce kalbini de aklını da un ufak eden, ardından onu yapayalnız bıraktıktan sonra çekip giden kadın. Bunca ayrılığın ardından bile, yine de...

Nasıl güzeldi.

Aldığı yaş ve geçirdiği yıllar onu zamanında yeterince etkileyici değilmiş gibi, daha da nefes kesici bir hâle getirmişti. O gece, Emir'in gözleri İlkim'in üzerinde pek duramamıştı çünkü bedenini saran yoğun duygular, o an için bambaşkaydı. Yanındaki adamın varlığı canını fazlasıyla sıkırsa da, ne haberlerde ne de sosyal medyada ona rastlamaması sinirini büyük ölçüde azaltmıştı. *Oysa kendisinin Didem'le bütün sosyal bütün mecralarda manşetleri süsleyen boy boy haberleri vardı.*

Ama şimdi, tek odağı yeniden yalnızca bu kadın olmuştu. *Kalbine yerleşebilen tek kadın.*

Neler yaşamıştı?

Bunca zamandır neredeydi?

Ne zaman dönmüştü?

Daha doğrusu hiç... Gitmiş miydi?

Ardı ardına Emir'in aklına dolan bu sorular, yüzüne yerleşmeyi bekleyen buruk ifadeyi ve hisleri darmaduman etti. İfadesizleşti.

Zihnine, hayatındaki onlarca şey yaşanırken İlkim'in onu *'bu hayatın' tamamen dışında* bıraktığı gerçeği düştüğünde dişleri alt dudağını kısırdı. Düşünmek bile, kalbini haddinden fazla kırıyordu. Emir'in kafasında kurduğu bütün hayallerin ucu İlkim'e dokunuyorken, kadının bambaşka hedefleri ve hayalleri olması; bütün bu hedeflerin ucunda ise, Emir Feza'nın nedense bulunmaması, adamın gücüne gidiyordu.

İlkim ve çevresindeki birkaç kişi yavaştan ön sıradaki yerlerini aldıklarında, kadının gerginliği gözle görülür bir boyuttaydı.

Belki de Emir, bunca zaman geçmesine rağmen kadını hâlâ düşündüğünden çok daha iyi tanıdığı için böyle hissediyordu, *emin değildi*.

Kulağındaki büyük kulaklıklarla yanına gelen görevli öğrenci, onu bu andan kurtardı ve birkaç adımda küçük yaka mikrofonunu gömleğinin önündeki düğmelerden birinin hemen altına ilişti. Kalın, koyu renkli perdelere salonun içinden vuran ışıklar kapanıp sahneye düşen spotlar açıldığında, konuşmanın başlayacağını anlayan insanlar tek tek yerlerine yerleşmişti.

Profesör en öne, sahnenin direkt olarak karşısında kalan koltuklardan birine oturduğunda, İlkim'in de onun hemen yanına yerleşmekten başka çaresi kalmamıştı.

Emir Feza sahnenin ortasına yerleşip hazır olduğunu ifade edince, önce anons edileceği belirtildi. Sahnenin ön tarafında, fakültenin doçentlerinden biri duruyordu. Üzerindeki döpiyes yavruağzı rengindeydi.

"Bazı başarı hikâyeleri, yalnızca kulaktan dolma bilgilerle öğrenilemez. Ya da başkaları tarafından anlatılıp boşa çıkarılamaz. Çıkarılmamalıdır. Yıllardır buna inanır bunu söylerim. Bence hepimiz de buna inanarak büyümüşüzdür. Büyük ölçüde bunun için çalışır, didiniriz. Kendi öykülerimizi kendimiz anlatabilmek için. Bir gün, yapabildiklerimiz bizden başlayarak ağızdan ağıza, kulaktan kulağa gururla anlatılabilsin diye..."

Fakültenin orta yaşlı doçenti Lamia Hanım sahneden öğrencilere seslenmeye devam ederken, İlkin kolundaki ince kordonlu saatle oynadı. Dudaklarını birbirine bastırırken biraz sonra canlı canlı göreceği adamın üzerinde bırakacağı etkiden habersizdi.

Senelerce haberleri dahi izlememenin, internetten magazin sayfalarını bile takip etmemenin ve annesinin sürekli katıldığı o sosyetik davetlere tek tük gidişlerinin hepsinin boşa çıkacağını bugün bizzat görecekti.

Kendini bunca zaman boyunca koruması tamamen etkisiz kalacaktı ama İlkin, onu gördüğü anda güçlü ve etkili bir şekilde sarsılacaktı.

"Bugün burada, sizlere bir masal anlatılmayacak. Bugün, şu an olduğunuz konumda çabalamaya devam ederseniz, gelecekte olabileceğiniz o donanımlı insanı göreceksiniz karşınızda. Bugün size hem gerçekler hem de yaşanmışlıklarla dolu bir hikâye anlatılacak."

Kadın mikrofonu sıkı sıkıya tutarken İlkin kaşlarının altından sahneyi süzmeye devam ediyordu. Emir onları ayıran perdenin ardından gömleğinin yakasını son kez düzelttikten sonra, ceketini giymesine yardımcı olan öğrenciye teşekkür etti.

"Bundan yıllar önce, bizzat benim öğrencim olan ve dönemini dereceyle bitiren, üniversitemizin saygın mezunlarından birini sizlere takdim etmekten büyük mutluluk duyuyorum... Kendisi, şu an ülkemizin önde gelen şirketlerinden biri olan Sipahi Holding'in Baş Hukuk Müşaviri. Aynı zamanda da, hem şirketin hem de şirket yöneticilerinden, üniversitemizin güzide başışısı Ateş Sipahioğlu'nun avukatı... Onun için koca bir alkış rica ediyorum sizlerden. Karşınızda, Emir Feza Dağlı..."

Perdeler yavaşça aralandığında, yukarıdan yansıyan beyaz spotlar, sahneye çıkan adamın keskin yüz hatlarını daha da belirgin bir hâle getirdi. İlkin dudaklarını kanatırcasına dişlerken kalbinin, göğüs kafesine sertçe dövdüğünü hissetmesi yalnızca bir ana denkti.

Nefesi kesildi. Boğazına çöreklenen o hissin adını bir türlü getiremese de, içinde birikenlerin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Yılların bir adamı bu kadar güzelleştirebilmesi mümkün müydü?

Bedeni daha da irileşmiş, devasa omuzları ve kaslarıyla o genç ve şimdiki görüntüsüne göre daha çelimsiz olan halinden eser kalmamıştı. Boyu, belki de yüksek bir platformda olduğu için, belki de gerçekten de bu hâlde olduğu için aşırı uzun görünüyordu. İlkim bir anlığına geçmişİ anımsamakta güçlük çekti.

Altı sene olmuştu neticede.

Duruşu bir yana, varlığı bile güçlenmişti sanki Emir'in. Sakalların çevrelediği yüzü, sert çehresi ve ışığın yüzünün belli kısımlarına düşürdüğü gölgeler, izleyenlere gerçek bir seyir zevki sunuyordu. Dudaklarını birbirine daha sıkı bastırduğında, gözleri onun yüzünde senelerdir canlı bir biçimde görmediği yamuk gülümsemeye takıldı.

Emir Feza Dağlı'nın can yakacak bir yakışıklılığı vardı ve İlkim Çetin, bu adamın karşısında hep savunmasız, hep tutsaktı.

Bakışları adamı süzmeye, onu incelemeye devam ederken içinden senelerin acısını çıkarıyor gibiydi. Belki de çoktan birini bulup nişanlanmıştı. Evli ve şimdiye kocaman bir aile sahibi olmuş olabilirdi. Bunu düşününce bakışları ellerine kaydı. Sağ eli, pantolonunun cebindeydi ama sol eli dışarıdaydı. Sol elinde yüzük yoktu, bu evli olmadığını gösterirdi. Peki ya pantolonun cebinde tuttuğu saklı sağ eli...

Nişanlanmış mıydı?

Bütün bu düşünceler saniyeler içinde, büyük bir hız ve süratle İlkim'in zihninden geçip gittiğinde, adamın sesi onu yeniden anın içine çekti. Emir, doçentin elini kavrayıp hafifçe sıktıktan sonra gülümsemesi büyüdü.

Genç kadın oturduğu yerde homurdandı, *bütün bunlar kahrolası bir işkenceden farksızdı.*

"Çok teşekkür ederim Lamia Hocam, asıl benim için yıllar sonra burada olmak büyük şeref."

Lamia sahneden inerken ona yardımcı oluşu, İlkim'in onun bir gram bile değişmediğini anlaması için yeterli gelmişti. Belli ki sadece yaş almıştı adam. Bu yaşlar ona muhteşem bir şekilde yaramıştı ama yine de, içten içe İlkim'in tanıdığı o adamdı.

"Yeniden burada olmak, tanıdık simalarla karşılaşmak *gerçekten çok güzel.*" diye mırıldanır mırıldanmaz gözleri direkt olarak İlkim'in açık renkli küreleri taşıyan gözlerine tutundu.

Genç kadının kalbi heyecanla kasıldığında bunun planlı bir hareket olduğu açıkça belliydi. Kısa bir süre tamamen ona odaklanan bakışlar, içine işlemek ister gibi korkusuzdu. Sanki yıllardır ayrı değillermiş gibi, derin ve yoğundu.

Acaba adam kulisteyken kadını salonun içinde bir yerlerde görmüş olabilir miydi? İnsan önce elbette yakınındakini görürdü ama bu hareketin tesadüfi olması o kadar imkânsız görünüyordu ki, İlkim yüz ifadesini zorlukla toparladı.

Bu saatten sonra, görmezden geldiği kalbine bir an bile söz geçiremeyeceğini net olarak anlamıştı çünkü bakışları bulunduğu an, kalp atışları ayarını kaçırmış bir hız almıştı. Elini göğsüne koyup sakinleşmeyi denerdi.

Saniyeler içinde üzerindeki bakışlar çekildiğinde ve hoparlörlerden Emir'in tok sesi yankılandığında kadın güçsüz bir soluk aldı.

"Özellikle de, bana bu fırsatı sunan çok sevgili Melih Hoca'ma teşekkür etmek istiyorum izninizle. O olmasaydı burada olmazdım çünkü beni davet eden kendileriydi..."

Melih Hoca gülerek adamı sessiz bir alkışa tuttuğunda Emir eğlenceli bir gülümsemeyle adama eğilerek selam verdi. O anlık bakışın ve ani dönüşün İlkim'e karşılık özellikle yapılmış bir hareket olduğu, artık çok açıktı.

Yakasındaki mikrofon sanki yokmuş, Emir zaten kendi arkadaşlarıyla konuşuyormuş gibi konferansa başladığında,

İlkim sert bakışlarını ve açıkça öfkesini taşıyan gözlerini ona sabitledi.

"Seneler önce sizin oturduğunuz yerlerde oturup bu konferansları dinlemeyi çok seven ve bir gün bu sahnede olmayı hayal eden bir öğrenci vardı. Şimdi burada karşınızdayım, bunu büyük bir gurur ve heyecanla yapıyorum. O yüzden umarım hatalarımı mazur görürsünüz. Topluluklarla iş yapmaya fazlasıyla alışkınım ama önlerinde konuşma işini genelde ben değil, patronum yapıyor."

Salondan ufak gülüşme sesleri yükseldi. İlkim'in dudaklarında istemsiz, minik bir kıvrım belirmişti. "Anlatacaklarım belki hepinize hitap etmeyecektir, belki *bambaşka alanlarda* ilerlemeyi planlıyorsunuzdur, bilemem."

Kısa, anlık ama planlı bir bakışma daha.

İlkim rujunu bozmamak adına sertçe yanaklarının içini ısırdığı sırada parmaklarını da birbirine kenetlemişti. "Ama hepinizin, önünüzdeki imkanları bilip ona göre karar vermeye hakkınız var. Bugün burada olmamın sebebi de tam olarak bu. Hem size hakkınız olduğuna inandığım bu seçenekleri açıklamak hem de benim bünyesinde barındığım şirketin, size sunacağı imkânları ve yaşadıklarımı kısaca anlatmak... Çocukluğumu kısa kesiyorum çünkü tamamı Antalya'da, sahil kenarlarında kumla oynayarak, denize girerek geçti. Üniversite için İstanbul'u kazanmayı kafama koymuştum ama bazen hiçbir şey planlarınızdaki gitmiyor. Ben de üniversiteyi ilk seferinde değil, ikinci senemde kazandım. Mezuna kalan bir öğrenciydim yani... "

Konuşma devam ederken Emir'in rahat ve sakin tavrı, dinleyicilere de yansıyor onları anın içinde tutuyordu. Adamın sağ eli cebinden bir an bile çıkmadı ve İlkim'le bir kez daha göz göze gelmedi.

İlkim kaybettiği ve ondan uzakta geçirdiği senelerde Emir'in yaptıklarını dinlerken konuşmanın devamı boyunca, *bakışları bir kez bile buluşmadı.*

—

"İlkim, gel lütfen. Emir'le tanış."

Konferansın ardından verilen minik kokteyl arasında akademik kadroda bulunan herkesin içinde yalnızca İlkim, Emir Bey'le tanışmak istemiyordu ama şu an tanışması gereken tek kişi de, yine oydu. "Biz zaten tanışıyoruz hocam." diyen kişi, Emir Feza'dan başkası değildi. Yüzünde keyif dolu ama hafif alaylı bir gülümseme vardı.

Dudaklarına yerleştirdiği minik, zorlama gülümsemeyle düzgün adımlarını Melih Hoca'yla konuşan Emir'e yöneltmişti. "Öyle mi?" diye mırıldanan adam ikisine birden bakarken İlkim'in dudakları giderek gerildi. "Evet, ortak bir arkadaş grubunda birkaç kez görüşme şansımız olmuştu."

"İlkim bana bundan hiç bahsetmemiştir."

"Vakit olmadı hocam, her şey çok..." Dudaklarını birbirine bastırıp yutkunmadan önce hafifçe boğazını temizledi. "Çok ani gelişince ayak uyduramadım. Yoksa sizden gizlediğim özel bir durum yok elbette."

Melih Hoca başını salladıktan sonra minik bir gülümseme dudaklarında belirdi. "Tanışıyor olmanız çok güzel, oldukça iyi bir karar almışım o hâlde..." dedi keyifle.

Emir'in meraklı bakışları ikisi arasında gezinirken gözlerinde dolaşan parıltılar İlkim'i huzursuz etti. *Her hâliyle bu kadar iyi görünüyorsa, daha şimdiden bu işten çabucak kurtulmaya baksa iyi olurdu.*

"Ne kararı hocam?"

"Ben gelecek dönem Boston'da olacağım için sizin şirketin üniversitemizle ortak yürüteceği programın bizim taraftaki kısmını, benim yerime İlkim yönetecek. Birbirinizi bu süreçte bolca göreceksiniz o yüzden. Hatta birkaç gün içinde İlkim Hanım şirkete gelip programın detaylarını sizden öğrenirse daha keyifli olur. Zaten önceden de tanışıyorsunuz, arayı kapatmanıza yardımcı olur."

Elbette olmazdı.

"Elbette olur," dedi adam parmaklarının arasındaki kokteyli hafifçe sallayarak. Eli hâlen cebindeydi ve sanki bunu bilerek, isteyerek yapıyordu. *Nasıl olur da bir an bile çıkmazdı cebinden? Ayrıca... İlkim'e neydi bu durum?*

"İlkim Hanım'ı şirketimizin çatısı altında ağırlamak bizim için de büyük bir şeref olur."

İlkim zorlukla gülümsediğinde, Melih Hoca'ya seslenen bölüm dekanı, adamın da izin alarak uzaklaşmasıyla ikisinin yalnız kalmasına sebep olmuştu. İlkim yerinde huzursuzca kıpırdandığında bardağındaki su çalkalandı. Emir'in rahatlığı yüzünden okunuyordu. Gözleri buluştuğunda, İlkim adamın konuşmasına izin vermedi.

"Yalnızca..."

Dudaklarını sertçe birbirine bastırdıktan sonra şakağını ovuşturdu. "Yalnızca işimizi halledeceğiz. Bundan daha fazlası olmayacak, hem de hiçbir zaman. Ne de olsa..." diye konuştuğunda sesi kısık bir tonda olmasına rağmen gözlerindeki keskin bakış, kahvelerinde açık bir netlikle parlıyordu. "Her şey biteli çok oluyor, *değil mi Emir Feza Dağlı?*"

İlkim ona son bir bakış atıp yanından ayrıldığında, Emir kokteyli kafasına dikti. Sanırım bu gece de bolca alkole ihtiyacı olacaktı çünkü onunla aynı yerde, aynı çatı altında seneler sonra buluşmak nasıl gidecek, nasıl yürüyecek hiç bilmiyordu.

Ondan uzaklaşan genç kadını izlerken içinden taşanları, bardağın kıyısından çeker çekmez araladığı dudaklarından kaçırmaması ise işten bile değildi.

Çünkü adamın bildiği tek şey, yalnızca bu cümleden ibaretti.

"Asıl *her şey şimdi başlıyor*, İlkim Çetin."



Her şey gerçekten de şimdi başlıyor.

Umarım sizler de sevmişsinizdir bölümü, kurgunun ilerledikçe yoluna gireceğine emin olabilirsiniz. Zaten fazla uzun bir kurgu olmayacak. Dengeli ve tadında...

Neler düşünüyorsunuz çiftimizle ilgili, inanın bana çok merak ediyorum... 🙄

Haftaya yeni bölümde görüşene kadar kendinize çok iyi bakın. Kocaman sevgiyle. 💜

twitter / halapenobiberi
twitter hashtag / #acıçikolata
instagram / halapenobiberi

3. BÖLÜM

Yeniden merhaba 

Keyifle okuyun 

ACI ÇİKOLATA

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kırık Can Parçaları."

Bölüm şarkısı: Victoria Anthony,
Breathe Underwater.



"Hocam siz bu konuda, daha doğrusu bu proje kapsamında beni görevlendirmek istediğinize gerçekten emin misiniz? Ben bazen şehir dışına çıkıyorum. Ne bileyim, baktığım özel davalar vesaire oluyor..."

Melih Hoca geniş kitaplığın karşısında, eline aldığı kalın kitabı incelemeye devam ederken İlkim'se, odadaki kahve makinesinin önünde iki fincan espresso hazırlıyordu.

"Neden ki İlkim Hocam, içinize sinmeyen bir durum mu var benim bilmediğim? Geçen gün konferasta da huzursuzdunuz sanki?"

İlkim ilk fincanı doldurduktan sonra ikinci fincanı haznenin altına yerleştirip düğmeye bastı. Duyduğu cümleler gerilmesine sebep olmuştu ama belli etmemek adına dudaklarını birbirine bastırdı. Önüne düşen saçlarını kulağının ardına sıkıştırarak bir süre bekledi. *Ne diyecekti ki?*

Eski sevgilimle yeniden aynı ortamda bulunmak istemiyorum çünkü kendime de, irademe de hâkim olabileceğimden pek emin olamıyorum hocam, mı diyecekti?

Başını iki yana salladıktan sonra adama dönerek minicik gülümsedi.

"Olur mu hiç hocam, tabii ki yok öyle bir şey. Sadece, bunun sizin için önemli bir proje olduğunu biliyorum. Yeterli düzeyde özen gösteremezsem, süreç sırasında başarısız olup sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem..."

Melih Hoca elindeki kalın ciltli Anayasa Hukuku kitabını yerine yerleştirdikten sonra birkaç adımda, ona doğru gelen İlkim'le buluştu ve tuttuğu minik fincanı elinden aldı.

"Ben senden eminim. Gereken özeni göstereceğini de, beni hayal kırıklığına uğratmayacağını da gayet iyi biliyorum. Senin de bu konuda endişen olmasın. Ama eğer başka durumlar varsa lütfen bana bunlardan açıkça bahset. Yardımcı olabileceğim durumlarda desteğim hep senin üzerinde biliyorsun."

Adamın sürekli bunu sorgulaması kafasını karıştırırsa da İlkim başını salladı. "Biliyorum hocam. Teşekkür ederim, başka bir durum elbette yok. Olursa size anlatacağımdan şüpheleniz olmasın."

Melih Hoca yerine yerleşirken İlkim ayakta kaldı. Espressodan birkaç shot daha olsa hiç fena olmazdı çünkü ciddi anlamda kendine gelmeye ihtiyacı vardı. Belki birinin onu sarsması ya da tokat atması da, bu durumda etkili olabilirdi.

"Ben ders programını kontrol ettim. Bugün sabah dersinden sonra müsait görünüyorsun. Başka planların yoksa bugün holdinge gidebilirsin. Emir'le de konuştum bugün gidebileceğin konusunda. Öğleden sonra onun da programı uygunmuş. Sanırım önceden tanışıklığınız sebebiyle, o da *aradaki zamanı kapatmak konusunda* oldukça hevesli."

İlkim gerilen dudaklarını içeriden dişlerken gözlerini kısarak gülümsemeyi de ihmal etmemişti. "Öyle mi, ne güzel... Başka bir planım yok hocam, herkese uygunsa benim için de problem değil. Size uyarım. Hatta..." Kolundaki ince kordonlu saati kontrol etti. "Birkaç saat içinde çıkarım."

Melih Hoca başını salladıktan sonra çekmecesinden bir çerçevenin içine yerleştirilmiş teşekkür ve onur belgelerini

çıkarttı. "Bunu da teslim edebilirsin. Konferans günü benim kafam dağıldığı için aklımdan çıkmış."

İlkim onun elinden büyük çerçeveli belgeleri aldıktan sonra bir süre daha odada bekleyip kahvesini yarım yamalak içti. Yeniden kendi odasına geçip çerçeveyi hafif bir sinirle masanın üstüne bıraktığında, oradan camın titrediğini gösterir gibi yükselen anlık ses, İlkim'in sinirlerini bozmaya yetmişti. Aynı anda çerçevenin camının ardında gördüğü isim de, gerginliğini dizginleyemeyişine açık bir sebep sunuyor gibi parlıyordu sanki.

Ellerini beline koymuş bir biçimde odasında volta atarken bu senenin nasıl geçeceği konusunda hiçbir fikrinin olmaması, onu büyük ölçüde zorluyor ve canını sıkıyordu. Aslında bir programı olduğunu söyleyip her şeyden sıyrılmak istiyordu ama aklına gelen hiçbir sebep, bu iş kadar büyük önem taşımıyordu. Hepsi keyfî olarak düzenlenen ya da ertelenebilecek eylemlerdi. Bu sebepten İlkim kaçıışı olmadığını biliyordu.

Ayrıca itiraz etmesi hocasının güvenini kıracaktı ve böyle önemli bir projeyi de sırf eski sevgilisiyle yaşadığı sorunlar yüzünden berbat etmek istemiyordu.

Aslında pek sorun yaşanmadı, diye karşılık veren iç sesine, sesli bir yanıt vermek için camın önünde duruvermişti. "Evet... Benim adamı terk etmem hariç." diye mırıldandıktan sonra alt dudağını dişledi. Masanın üzerindeki saati kontrol ederek zamanı gelen ilaçlarını aldı ve yeniden sandalyesine yerleşti. Zihni öyle doluydu ki, masanın kıyısına koyduğu su bardağını az daha yere düşürecekti. Düşünceleri birbirine girmiş, her şey karman çorman olmuştu.

Emir, bundan seneler önce İlkim'in hayatına bir rüzgâr misali girmişti. Aniden, habersizce. Tatlı bir esinti gibi varlığını bir süre devam ettirmeyi başarmıştı. Üstelik her şeyi olabileceğinden daha da kolaylaştırmış, İlkim için bir an bile mutsuzluk kaynağı olmamıştı.

Ama çok gençlerdi işte. *Çok tecrübesiz.*

En azından İlkim öyleydi.

Genç kadın yirmi birinci yaşında ondan iki yaş büyük olan Emir'le tanıştığında, kendini ona kapılmaktan alamamıştı. Ne şanstı ki, Emir'de onu gördüğü ilk an ondan etkilenmişti. Buna rağmen birbirine adım atmayan iki keçinin inadı, Emir'in İlkim'in gözünün önünden sıkça kaybolmasıyla kırılmıştı. İlkim onu hep yakınında istemişti ve bunu dile getirmekten çekinmemişti. Ardından ilişkileri, ikisinin de karşılıklı isteğiyle başlamıştı.

Çok gençlerdi. İlkim, hiçbir zaman Emir gibi hep bir aile kurmaya odaklı bir hayat yaşamamıştı. Hiçbir zaman böyle konular için acele etmeyi ya da bir an önce birilerini bulup parmağına yüzük takmayı hayal etmemişti. O hep daha fazla çalışmayı, aldığı eğitimi hep birkaç adım daha ileriye götürmeyi hedefleyerek büyümüştü. Akademisyen olmak en büyük hayallerinden biriydi. Önüne çıkan engelleri bu yüzden aşmıştı.

Ne yazık ki, o zamanlar ardında bırakmaya karar verdiği Emir'i, eğer bir karar verip terk etmeseydi, şu an çok başka bir senaryonun içinde rol alıyor olurdu. Bunun doğru olduğunu bilmek, İlkim'in canını bir kez daha yaksa da umursamadı. İçinde hiçbir şeyin ukde kalmasını istememişti. *Dünyaya bir kere geliyordu ve bunu da pişmanlık içinde geçirmenin mantığı neydi?*

Bazen, hayallerinizi gerçekleştirmek için haddinden fazla çabalamalısınız.

Ve bazı hayalleri gerçekleştirebilmek adına, *bazı güzel şeyleri* ardınızda bırakmanız gerekiyordu.

Yaşanacak her şey, ne kadar zorlayıcı olursa olsun İlkim'in kararları da adımları da önceden belliydi.

Eskiye dönmek, geçmişçi açmak ve yeniden aynı yollara girmek yoktu. Aldığı kararları oluşturan sebepler ve nedenler vardı. Hepsini hatırlamalı ve hiç unutmayacağına emin olduktan sonra da, onları gözlerinin önünde tutmalıydı.

—

Elini montunun kumaşı üzerinde düzgünce kaydırırdıktan sonra avcuna biriken ıslaklığı kurulamaya çabaladı genç

kadın. Gergin falan değildi, hayır. *Gergin değildi.*

Kendini bu şekilde telkin etmenin pek işe yaramadığını fark ettiğinde sakince nefes verdi ve yüksek binanın içindeki cam asansöre doğru yürüdü. Ona söylendiği gibi, en üst katın numarasını tuşladıktan sonra birkaç adım geriye çekilerek diğer uca ilerledi. Asansör farklı katlarda inecek şirket personelleriyle dolduğunda kanatlı kapılar kapandı ve üst kata doğru ilerlemeye başladı.

Birkaç dakika içinde, asansörde tek başına kaldığında en üst kata da ulaşmıştı. Kapıların ardından çıktığında büyük bir dikkatle etrafı incelemeye koyuldu. Tam karşısında uzanan kat fazlasıyla sessizdi. Büyük, duvara asılı bir tabela şirketin üç kolunun burada olduğunu gösteriyordu. Yönetim Kurulu Başkanı'nın ofisi, İnsan Kaynakları ve Hukuk Departmanları bu katta, farklı uçlarda bulunuyordu. Anladığı kadarıyla etrafta bir de birkaç toplantı odası vardı. İlkim hemen karşısında bulunan kocaman danışma masasını gördüğünde, etraftaki sessizliği oluşturan muhteşem bir düzen olduğunu düşünmüştü. Adımlarını oraya yönelttiğinde dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirmeyi ihmal etmemişti.

"Merhaba..."

Karşısındaki masada oturan kadın da başını kaldırıp hafifçe gülümsediğinde elindeki işi bırakıp ayağa kalkmıştı. "Merhaba, hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabiliriz?" Beyaz tenli, ela gözlü tatlı bir kadına benziyordu. Sempatik bir tavrı vardı. İlkim tabelayı işaret ederek sorusunu yanıtladı.

"Emir Bey'le bir görüşmem vardı ama ne tarafa gitmem gerektiği konusunda bir fikrim yok, beni yönlendirme şansınız var mı? Girişte Tuğba Hanım ismimi alıp randevumu teyit etmişti ama... Sanırım direkt olarak Emir Bey'in asistanına ulaştılar."

Kadın gülümseyerek başını salladı. Yakasındaki küçük isimlikte Şeyda yazıyordu. "Elbette..." dedi ona doğru elini uzatarak. "İlkim Hanım, değil mi?"

İlkim başını sallayarak onayladığından onların da bu konuşmadan haberdar olduğunu anladı. *Yoksa ismini*

nereden bilecekti?

"Evet," diye onayladı. "İlkim Çetin, Işın Üniversitesi'nden geliyorum."

Kadın başını salladıktan sonra gülümseyerek, "Biliyoruz efendim, hoş geldiniz." dedi. "Şimdi size yardımcı olacağım İlkim Hanım," diye mırıldanıp arkasını döndü ve yuvarlak masanın diğer tarafında duran kadına seslendi. "Serap Hanım, birkaç dakikalığına masayla ilgilenebilir misiniz?"

Kadın onu onayladığı gibi yerinden kalktığı anda, Şeyda'da masanın arkasından çıkarak İlkim'in yanına geldi.

"Şöyle buyurun lütfen," diye mırıldandıktan sonra, sol tarafında kalan koridoru işaret etti.

Sessizce ilerlemeye devam ettiklerinde İlkim tahmin ettiği gibi, boş birkaç toplantı odasını ve birkaç hukuk departmanı çalışanının odalarını görmüştü. Bütün bu ilgisini çekmeyen alanları geçtikten sonra karşılarında bir ayrım çıktı. Bir ucu sağa, bir ucu sola ilerleyen geniş ve uzun koridorun sol tarafına doğru ilerlediklerinde karşılarında koyu, içeriği göstermeyen camlarla kaplı odaya açılan geniş bir alan ve adamın asistanının masası çıkmıştı.

Şeyda asistanın masasına doğru bir adım attığında genç kız ikisini görüp çabucak ayağa kalktı. "Emir Bey'in misafiri burada Gül Hanım, kolay gelsin." dedikten sonra İlkim'e döndü ve gülümsedi. "Size de iyi çalışmalar diliyorum, İlkim Hanım."

İlkim gülümseyerek teşekkür ettikten sonra, Şeyda koridora dönüp gözden kayboldu.

Gül masasının ardından çıkıp gözlüklerini düzelttikten sonra kadına döndü. "Hoş geldiniz, buyurun lütfen..." dedi masanın karşısında duran oturma alanını göstererek. Geniş koltukların arasına yerleştirilmiş alçak bir sehpa vardı ve oldukça konforlu bir biçimde tasarlanmıştı. Hemen duvar tarafında üzeri farklı kahve makinalarıyla dolu büyük bir büfe bulunuyordu.

"Emir Bey şu an bir toplantıda ancak işi birazdan bitecek. Onu beklerken içecek bir şeyler alır mıydınız yoksa müsait

olduğunda direkt Emir Bey'in yanına mı geçmek istersiniz?"

"Bir bardak su alırım şimdilik, teşekkür ederim."

Kız aldığı cevapla başını eğdi ve gülümseyerek masasına döndüğü sırada İlkim onu inceleme fırsatı buldu. 20'lerinin başında gibi duruyordu ve oldukça tatlı bir suratı vardı. Kumral saçları kalın dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Yeşil gözlerini daha büyük gösteren kalın çerçeveli bir gözlük takıyor, parlak pembe bir ruj ve platform topuklu ayakkabılar giyyordu. Üzerinde siyah beyaz çizgili yarım kol bir elbise vardı. Modanın biraz gerisinde kalmış gibi görünse de oldukça güzel bir kıza benziyordu. Masasına oturup telefonu kaldırdı ve İlkim için bir bardak su istediğinde, kadının gözleri masanın üzerindeki renkli aksesuarlara çarptı. *Çocuk ruhunu kaybetmemiş biri olduğu açıldı.*

Telefon konuşmasını kapatır kapatmaz bu kez başka bir aramaya geçti. Anladığı kadarıyla... Bu kez söz konusu kişi İlkim'i de ilgilendiriyordu.

"Efendim, İlkim Hanım geldi. Evet, şu an burada kendileri." Kadına bir bakış attığında İlkim hafifçe gülümsedi. "Evet... Tabi efendim. Elbette. Kendisine iletirim... Peki, siz nasıl isterseniz."

Telefonu kapadığında, İlkim odanın diğer tarafında neler döndüğünü bilmese de orada da söz konusu kişinin kendisi olduğunu az çok tahmin ediyordu. Masada bulunduğu dergilerden birini karıştırmak için ellerinin arasına aldığı anda, bir bardak ve cam şişedeki su önüne yerleştirildi. "Teşekkür ederim." diye mırıldandı.

"Afiyet olsun efendim." Servisi yapan adam geri çekilerek onu yeniden Emir'in asistanıyla baş başa bıraktı.

"Emir Bey birazdan sizinle görüşecek İlkim Hanım, isterseniz ben de bu sırada mantonuzu alabilirim."

İlkim başıyla onayladıktan sonra üzerindeki kalın, taba rengindeki mantoyu çıkardı. Mantoyu yanına kadar gelen Gül'ün kollarına bıraktıktan sonra üzerindeki elbiseyi düzelterek geri döndü. Koyu kırmızı elbisesinin yarım kolları, dizlerinin boyunda biten düz bir eteği ve desensiz kumaşı

vardı. Göğüslerinin birkaç parmak altında beliren ince şerit, elbiseyi keserek bel kısmını detaylandırıyordu. Bedenini sıkıca saran elbisenin halter yakası olduğundan dolayı herhangi bir dekoltesi yoktu. Düzgünce ütülenmiş eteğini kırıştırmamak için koltuğun üzerine dikkatle yerleşti. Bacak bacak üstüne attığında, parlak siyah topukluları da sivri ucuna vuran ışıkla kendini göstermişti.

Eline aldığı dekorasyon dergilerinden birini incelemeye başladığında, suyunu bardağın içine doldurdu ve minik bir yudum aldı.

Derginin ilk sayısı bittiğinde ve su şişesinin yarısına geldiğinde, Emir'den herhangi bir ses yükselmemişti. Yeni bir dergiye geçtiğinde bunun, magazin son günlerde konuştuğu bir ödül töreninin sayısı olduğunu fark etti.

O dergileri incelemeye devam ederken, bu sırada adamın odasına giren başka bir çalışan da on dakika kadar durduktan sonra ayrılmıştı ama Emir, henüz genç kadını içeri çağırma zahmetinde bulunmamıştı. Bu da yetmezmiş gibi, Gül'ü arayıp onu da bir yere yönlendirmişti ve kadını bu koca alanda tek başına bırakmıştı.

Kısa bir süre, telefonundaki mailleri kontrol etti. Ardından yapacak işi kalmadığı için, kliniği arayıp yakın zamandaki rutin randevusunu teyit etti ve ajandasına ekledi genç kadın. Kendini meşgul edişleri de bir yere kadardı çünkü zaman akıp gitmeye devam ediyordu ve burada otururken, ne yazık ki hiçbir gelişme olmuyordu.

İlkim odanın önünde tek başına kaldığında giderek sıkılınca ayağa kalktı ve biraz etrafta dolaşmaya karar verdi. Odanın önünde volta atarken bakışları, odanın içinden gelen seslere karşı kısılmıştı. *Telefonla mı konuşuyordu bir de?* Genç kadın gerçekten sinirlenmeye başlıyordu. Kolundaki ince kordonlu saate baktığında çoktan bir saati devirdiğini gördü. Huysuzlanmaya başlayacağı sırada, koridorun sonunda görünen kıızı fark etti. Gül, adımlarını masasına yönlendirirken İlkim'de yeniden koltuğa oturmuştu.

Gözlüklerini düzelterek sandalyesine yerleşen asistan, neredeyse bir saattir burada bekleyen kadını oyalamaya devam eden patronunun amacını henüz anlayamasa da kadına karşı hafif bir mahcubiyet hissediyordu.

"Lütfen kusura bakmayın İlkim Hanım, birkaç ay önce sonuçlandırdığımız bir dava minvalinde yeni bir dava daha başlatıldı geçen hafta. Aylar önce biten bu bahsettiğim davanın da sonuçlanana kadar bizi biraz uğraştırdığını söyleyebiliriz. Birkaç gün içinde, bu yeni davanın mahkemesi görülecek. Emir Bey de malum, her şeyle kendisi ilgilendiği için şu sıralar biraz yoğun. Bu yoğunlukta da randevuyu kendisi ayarladığı için, programı biraz sıkıştı tahmin edersiniz ki... Lütfen mazur görün. Sizlik bir durum yok, kesinlikle."

İlkim ona durumu açıklayan kadına nazikçe gülümsediğinde bakışları da sevecen bir hal aldı. *Kesinlikle onluk bir durum vardı* ama bunun suçlusunun da kim olduğu, fazlasıyla açıktı ve suçlanacak kişi, kapının ardında saklanmaya devam ediyordu.

"Hiç önemi yok, lütfen açıklama yapmak zorunda hissetmeyin kendinizi. Emir Bey'i uzun zamandır tanıyorum. Halledilmeyecek bir problem olduğunu zannetmiyorum. Birazdan kapıyı açacaktır. Acelem yok ne de olsa, bekleyebilirim."

Ardından içinden devam etti. *Sonra da bunu, onun burnundan getirmek için elimden geleni yaparım çünkü biliyorum. Beni bile isteye bekletiyor. Kendince öç alıyor.*

"Sizi zor duruma sokmuyorumdur umarım. Eğer bugün uymuyorsa başka bir zaman da uğrayabilirim, takvimlerimiz mutlaka yakın zaman içinde uyuşacaktır."

Gül tam buna gerek olmadığını söyleyecekti ki, koridorda duydukları topuk sesleri ikisinin de bakışlarını oraya yöneltmesine sebep oldu. Uzun bacaklarını saran dar pantolonu, ince topuklu çizmeleri, dantel yakalı kazağı ve yalnızca omuzlarına aldığı mantoyla, VS modellerine taş çıkaracak bir fiziğe sahip olan başka bir kadın, bulundukları

yere doğru gelip Gül'ün masasının tam önünde durduğunda İlkim kaşlarını kaldırdı. *Onu tanıyordu. Birkaç ay önce annesinin bağışçısı olduğu bir derneğin yemeğinde bu kadını görmüştü. Hatırlıyordu.*

"Emir müsait mi?"

"Hanımefendi de kendisini bekliyor Didem Hanım ama yine de isterseniz sizin için tekrardan sorabilirim..."

Didem elini kaldırıp kızı durdurduktan sonra başını salladı. Bu hareketiyle, bombeli bir at kuyruğu yaptığı sarı saçları da hafifçe sallanmıştı.

"Gerek yok," dedi İlkim'den yana bir bakış attıktan sonra. "Ben kendim öğrenirim şimdi müsait mi, değil mi..."

Ardından bakışlarını önüne çevirip kapıya yürüdü. Küçük bir tıklatmadan sonra bir cevap beklemeden direkt olarak içeri daldığında İlkim'de sesli bir nefes vermişti. Kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra Gül'e baktı. Gül çaresizce gülümsediğinde İlkim durumu anlamıştı. *Adamın bir sevgilisi vardı. Ayağa kalkarken içinde biriken hayal kırıklığını gizlemeye ihtiyaç duymadı.*

"Emir Bey tenezzül edip beni ararsa eğer, İnsan Kaynakları Departmanı'nda olduğumu iletirsiniz kendisine. Yolu biliyorum, koridorun diğer tarafı sanırım? İlgilendiğiniz için teşekkür ederim."

İlkim çantasını aldıktan sonra onu izleyen kıza aldırmadan adımlarını yeniden uzun koridora yöneltti. Katın diğer ucunda, yönetim kurulu başkanının olduğunu okumuştı. Bu yüzden koridordan danışma masasına doğru küçük bir bakış attıktan sonra yol ayrımının diğer tarafına yürüdü.

İçinde birikenleri toparlamaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Bekletilmesinin öfkesi, o başka birini hayatına alamamışken, adamın o yokmuş ve hiç olmamış gibi birini bulmasının kıskançlığını iliklerine kadar hissediyordu.

Fakat... *Onu ardında bırakırken olmasını istediği şeyler de aslında tam olarak bunlar değil miydi?*

Emir'in onsuzken de, mutlu ve güzel bir hayat sürmesi...

Şimdi bu yersiz duygular da neyin nesiydi?

Senelerce adını duymamak, yüzünü görmemek için magazin sitelerini açmaz, haberlere dahi bakmaz olmuştı. Hepsinin sebebi adamdan uzak kalmak ve onu tamamen hayatının dışında bırakmak içindi. Peki şimdi, bunca zamanın ardından... *Neler oluyordu birdenbire?*

Neden o sarışın kadının hakkından gelmek istiyordu?

Emir'in onu bekletmesinin hayal kırıklığı neden canını bu kadar çok yakıyordu?

İçinde yanan öfkenin harlı ateşi, artık canını acıtmaya başladığında başını iki yana sallayarak içinden sessizce lanet okudu. Odağını toplamak adına bakışlarını; adımlarının onu getirdiği alanda gezdirdi ve istediği yere çoktan ulaştığını fark etti. Yan yana iki masa, karşılarında biraz daha geniş bir masa, bir de aynı Emir'in odasına olduğu gibi camlarla kaplı ayrı bir oda vardı. Tek fark orada bir asistan masası ve büyük bir bekleme alanı oluşuydu. Burada bekleme alanı, İlkim'in ardında bıraktığı yol üzerindeydi. Alana farklı boyutlarda üç masa sığdırılmıştı.

Küçük masalardan biri boştu, diğerinin önünde bir kadın ve adam dikiliyordu. Elleriindeki birkaç dosyayı inceliyor gibi görünüyordlardı, bu yüzden İlkim onları bölmek istemedi. Biraz daha büyük görünen masanın ardında yan yana oturan iki kadını gördüğünde hemen önlerinde durdu. Elindeki çerçevenin karton çantası da bir hayli ağırlık yapıyordu ve aklında, onu neden Emir'in asistanının yanında bırakmadığı sorusu geliyordu. Umursamadan odağını, bakışlarını kendisine çeviren kadınlara döndü. Biri kızıl, biri siyah saçlıydı. Kızıl olanın yakasındaki isimlikle Eda, diğerindeyse Ezgi yazıyordu. İkisi de başını kaldırıp kadına baktığında İlkim yüzüne nazik bir gülümseme kondurdu.

"Merhaba, acaba şirket çalışanlarıyla ilgili şikayetleri departmanınıza nasıl iletiyoruz?"

"Merhaba. İlk olarak adınızı öğrenebilir miyim size hitap edebilmek için?"

"İlkim ben, İlkim Çetin."

"Merhaba İlkim Hanım, öncelikle hoş geldiniz. Eğer şirketimizin bir çalışanıysanız tarafımıza yazılı bir belge bırakmanız ve ardından görüşme talebinde bulunmanız; çalışan değil bir misafirseniz de, departman görevlilerimizle bizzat iletişime geçmeniz gerekiyor. Bunu yine biz sağlıyoruz."

"Harika... Kiminle konuşabilirim bu konuyla ilgili? Sizlerden sonra tabii..."

"Şirket çalışanı değilsiniz anladığım kadarıyla?"

Başını iki yana salladı ve, "Hayır, hayır değilim." diye yanıtladı. Kızıl saçlı kadın yeni bir soru sordu.

"Peki kimin hakkında şikâyetle bulunmak istiyorsunuz ve nasıl bir olumsuz durumla karşılaştınız? Sizi ona göre yetkili bir arkadaşımıza yönlendireceğim."

"Emir Feza Dağlı adına şikâyetle bulunacağım. Yaptıklarının şirket çatısı altında bir çalışana yakışmadığını, durumu fazlasıyla duygusallaştırdığını ve hatta kişiselleştirdiğini düşünüyorum. Bunun bünyesinde bulunduğu şirkete yararından çok zararı var. Mümkünse... Onun hakkında departmanınıza bir şikâyet kaydı bırakmak istiyorum."

Kadının gözleri büyüdüğünde, İlkim'in arkasındaki masada duran ikilinin de duruşları dikleşti. Daha çok dikkat kesilen elinde iki farklı dosyayı tutan kadın olmuştu.

"Emir Feza Dağlı mı?" dedi kaşlarını çatarak. "Emir Bey mi... Hukuk Departmanı'mızdaki Emir Bey yani? Şirket avukatımız..."

"Evet hanımefendi, bir sorun mu var? Kendisi hakkında koruma kararı falan yok herhalde? Açıkçası kendisinin şirketinizin itibarını zedeleyecek hareketleri olduğuna inanıyorum. Misafir olduğum ve benden başka herkes odasına alındığı hâlde, meşgul olduğunu iddia ederek saatlerdir beni bekletmesi konusunda görüşmek için yetkili birini istiyorum. Saatlerdir toplantısının bitmesini bekliyorum. Misafir gibi değil, daha çok mağdur gibi hissediyorum."

Karşısındaki iki kadının dudakları şaşkınlıkla aralanmışken, imdadına yetişen arkada dosya incelemekle uğraşan kadın oldu. "Merhaba, İlkim'di değil mi?" diye mırıldandı kadın gülümseyen bir suratla elini uzatarak.

İlkim gördüğü nezaketle hafifçe gülümsedi. "Evet, merhaba."

"İlkim Hanım ben Berin. Berin Tuna Sipahioğlu. İnsan Kaynakları Departmanı'nın müdürüyüm. Konuşmaya odamda devam etme şansımız var mı? Yani... Sizin için yeterli yetkiye sahipsem tabii? Bir kahve ısmarlamak isterim."

İlkim küçücük gülümsedi ve kendisine uzatılan eli sıktı. O an kadını incelemek için ilk kez fırsat bulmuştu. Parlak birer mücevhere benzeyen mavi gri gözleri, mermer gibi duran açık tenli çehresinin kıyısında asılı duran ve kibarlıkla bezeli gülümseme, omuzlarının boyundaki kısa, bal köpüğü rengindeki saçlarıyla oldukça güzel bir kadın tam karşısında duruyordu.

"Ukalalık ettiysem kusura bakmayın. Bir süredir fazla stresli bir dönemden geçiyorum, bunu size yansıtmak istemezdim ama sanırım ufak bir kriz anını karşınızda yaşadım." Gülümseyerek kadının elini bırakırken ekledi. "Sade bir Türk kahvesine asla hayır demem."

Berin gülümseyerek az önce İlkim'in konuştuğu kadına döndü. "Eda Hanım, iki sade Türk kahvesi lütfen. Biz odamda olacağız."

Ardından kadına döndü ve elini odasına doğru uzattı. "Buyurun, lütfen."

Cam kapı aralanıp ikisi arka arkaya içeri girdiğinde odanın ferah düzeni kadının içini rahatlatmıştı. Toplanan bütün negatifliği, dağılarak yok olmuş gibi hissediyordu. Gözleri, önünden geçen kadına kaydığında önce odayı incelemeye koyuldu. Tam karşısında boydan boya bir cam duvar vardı. Masa duvarın karşısında kalıyordu ama cam duvarı ardına almıyordu. Aksine, soldaki duvara yerleştirilmişti ki amaç yüksek ihtimalle güneş masaya vurduğunda yaptığı işe

gölge oluşturmak yerine onu aydınlatabilir olmasıydı. Beyaz ayakları ve zemini olan mermer masanın üstü, kusursuz bir düzene sahipti. Masanın bir köşesinde fotoğraf çerçeveleri, diğer tarafındaysa küçük bir vazoda çiçekler duruyordu. Masanın ardında bir, karşısında iki sandalye bulunsa da, asıl oturma alanı ilerideki geniş beyaz koltuklar gibi görünüyordu. Bir duvarda da beyaz çerçeveli birkaç belge ve resim asılıydı. Bir ofis odasından çok, kişiselleştirilmiş bir salonu andırıyordu ve bu da ortama sıcak bir hava katıyordu.

"Ah, lütfen rahatınıza bakın... Küçük bir telefon görüşmesi yapmamın sakıncası var mı? Acil olmasa rica etmezdim..."

İlkim başını sallayıp, "Elbette sakıncası yok, lütfen benden rahatsız olmayın," diye mırıldandı ve masanın önünde duran sandalyeler yerine, karşılıklı duran koltuklara yöneldi. Elbisesinin eteğini düzelterip oturdu ve elindekileri yere, hemen yanına bıraktı. Önünde duran camdan, yüksek sehpaye uzanmak fazlasıyla kolay duruyordu ve sehpanın üstü, moda ve ev dergileriyle doluydu.

Dergilerden birini almak yerine, kendisiyle oldukça yakın yaşta olduğunu düşündüğü kadına odaklandı. Kırık beyaz, dizlerinin biraz altında biten bir elbise giyen genç kadının elbisesi de, aynı İlkim'inki gibi yarım kolluydu. Onun yaka kısmı daha kapalıydı. Boğazlıydı sanki, boynunun yarısına kadar uzanıyor gibi duruyordu ve omuzlarından başlayıp kol bitimine kadar yerleştirilmiş büyük, altın rengi, düğmeler vardı. Klasik bir iş kadını elbisesine benziyordu ama kadının üzerinde duruşu, elbiseyi kesinlikle daha güzel kılmıştı. Sanki onu güzel kılan bu elbise değildi. Aksine Berin denen kadın bu elbiseyi taşımak için yaratılmış gibiydi. *Elbiseyi güzelleştiren kadının kendisiydi.* Ayaklarındaki ince bantlı, bağcıklı koyu yeşil ayakkabılarla da, o açık tonları biraz kırmak ve işe eğlence katmak istemişe benziyordu. Teninde de hafif, açık tonlu bir makyaj ışıldıyordu.

Fiziği oldukça güzeldi. Hafif çikık dursa da dümdüz bir karnı ve şekilli bir bedeni vardı. Uzun boylu olduğunu da

inkâr edemezdi çünkü İlkim'in vücut tipi minyon olarak adlandırılanlara çok daha yakındı. Oysa bu kadın ince ve uzundu.

"Evet, evet yedim, öğünümü tabii ki aksatmadım. Hayır, hayır niye alkol alayım günün ortasında? Aşkım tamam, endişe etmene gerek yok. İyi olduğumu biliyorsun. Zaten koridorun diğer ucundasın, fazla uzak değiliz, lütfen abartma. Aylar oldu..."

Berin'in gözleri kısa bir an kadına çarptığında duruşunu dikleştirip diğer tarafa doğru iki adım attı. İlkim onun durgunlaşan ifadesini fark ettiğinde dudaklarını birbirine bastırdı.

"Şimdi kapatacağım. Bir misafirim var, onunla ilgilenmek istiyorum izin verirsen... Hayır, hayır değil Ateş. Çok meraklıysan gelip kendin görebilirsin... Evet, inanmaman için hiçbir sebep yok çünkü. Kapatıyorum canım..."

Berin telefonu kapatıp İlkim'in karşısına geçtiğinde, odanın kapısı çalındı ve iki Türk kahvesi aralarındaki sehpaaya yerleştirildi. Sonunda yeniden baş başa kaldıklarında ilk konuşan Berin oldu.

"Sizi dinliyorum, lütfen detaylıca anlatın sorununuzu. İlk kez Emir Bey hakkında şikâyet alıyoruz, dışarıdaki arkadaşlarımız da bu sebepten fazlasıyla şaşırdılar. O anlık tavırlarının kusuruna bakmayın lütfen..."

"Hiç önemli değil, asıl ben özür diliyorum. Normalde ben de konuşmalarını yaparken yüksek ses seviyesine ulaşan bir insan değilimdir. Ama Emir Bey sağ olsun ezberlerimi bozmak için yaratılmış gibi..."

Berin nazikçe gülümsediğinde İlkim anlatmaya koyuldu.

"Emir Bey'le aynı üniversitede okuduk biz. O benim bir üst dönemimdi. Benden bir sene erken ayrıldı okuldan, mezun oldu ama kısa bir tanışıklığımız ve etkileşimiz oldu kendisiyle gerek arkadaş ortamı, gerek kampüs içerisindeyken..." Etkileşimleri yalnızca bu kadarla sınırlı kalmasa da İlkim o an konuyla ilgili fazla detay vermek istemedi.

"Her neyse, ben üniversiteye akademisyen olarak geri döndüm ve geçtiğimiz günlerde onu bir konferans için okulumuza çağırdık. Hem unuttuğumuz onur belgelerini teslim edecektim hem de sizin henüz mezun olan ya da olacak hukuk öğrencileri için şirkette yürüttüğünüz bir projeyle ilgili, üniversitemizle ortak bir çalışma gerçekleştirmeyi planlamıştık. Kendisinin de bundan haberi var. Hatta projeyi okulumuzun profesörlerinden biriyle birlikte yöneteceklerdi normalde ama onun sene içinde bazı şehir değişiklikleri olacağı için projeyi bana devretti. Bu sabah da Emir Bey'le konuşup öğleden sonrası için bir görüşme ayarlamışlar ikimiz için ancak gördüğünüz gibi, ne Emir Bey ortada ne de beyefendinin sevgilisine tanınan iltimasın onda birini görebiliyoruz."

"Didem mi burada?" diye mırıldandı Berin sanki bu durum takılması gereken tek şeymiş gibi.

İlkim başını salladı. Kadının kafasında oluşabilecek bir yanlış anlamaya sebebiyet vermemek için ona baktı. "Burada sizinle oturmaktan şikayetçi olduğumdan değil tabii, yanlış anlamanızı asla istemem. Zihnimde bir yerlerde, işaretler onun bunu bilinçli bir şekilde yaptığını söylüyor. Geçmişte yıldızımızın uyuşmadığı bazı durumlar yaşamıştık, bundan sebep yaptığı şey de küçük bir intikam meselesi gibi... Ben de pek sakın biri değilimdir, açıkçası bir hukukçu olarak hakkımı aramam gerektiğini düşündüm direkt. Tamamen mesleki deformasyon..."

Karşısındaki kadın ona anlayışla bakarken gözlerinde hafif parıltılar yanmıştı.

"Sizin aranızdaki ilişkiye karışmak bana düşmez, hayatınıza da karışmam ama şikâyet şikâyettir. Emir benim yakın arkadaşım olsa da, yaptığı şeyin yanlış olduğunu hepimiz kabul ediyoruz. Kendisine uyarımızı yapacağımızdan emin olabilirsiniz. Biz sohbet ederken onun da işini bitirmesini bekleyelim. Sizi arasın dursun..."

Bakışları da rolüne uygun bir biçimde kısıldığında, İlkim kahvesinden bir yudum alarak gülümsedi. Bu kadını

şimdiden sevmişti ve arkadaş olabileceklerini düşünmekten kendini alamamıştı. şirkete geldiği zamanlarda uğrayacağı bir kapısı daha olmuştu ve buna keyiflenmişti. Kadınla hemen hemen aynı kafa yapısına sahiplerdi.

"Bu aramızdaki sizli bizli ifadeyi kaldırma şansımız var mı? Artık o sınırı aştığımıza inanıyorum..."

"Berin Tuna mı dememi istersin, yoksa sadece Berin mi?" dedi gülerek. Berin de aynı ifadeyle ona baktığında aralarında samimi, sıcak bir bağ yeşermişti.

"Berin yeterli, Tuna'yı pek kullandığım söylenemez."

"Peki Berin, eğer sormamın bir mahsuru yoksa siz Emir'le nasıl tanıştınız?"

"Ben eşim Ateş vasıtasıyla arkadaş oldum Emir'le. Ateş'le çocukluk arkadaşımış Emir. İkiisi de üniversite zamanları bir süre sağa sola savrulmuşlar ama şirket Ateş'e kalınca, Hukuk Departmanı'na ve yanına yoldaş olarak Emir'i istemiş. şimdi de buradalar işte. Yanlış bilmiyorsam beş senedir falan burada Emir... Benden bile eski anlayacağın..."

"Senden eski mi?"

Berin elini çıplak koluna sararak hafifçe başını salladı. "Biz Ateş'le ilişkimizde beş, evliliğimizde dördüncü senemizdeyiz. Üçün sonu, dördün başı diyelim. Emir benden çok daha önce girmiş Ateş'in hayatına da, holdinge de."

İlkim gülümseyerek baktığında daha da uzun seneler dilemeyi ihmal etmedi. "Nicelerine, mutluluğunuz hep sürsün."

Berin buruk bir gülümsemeyle başını eğdiğinde sıcakık bir şekilde kadına baktı. Onu şimdiden sevmişti. "Çok teşekkür ederim, umarım dilediğin gibi olur..."

Karşılıklı edilen sohbetin keyfi, dakikaların akıp gitmesine sebep olurken kadın diğer ucundaki *Emir için aynı şey söylenemezdi*.

Sıkıntılı bir nefes verip nişanlısına döndüğünde, bıkkınlığı sesine dahi yansımıştı. "Didem neyi bekliyorsun anlayamadım? Söyleyeceğini söyledin, izin verersen çalışacağım artık."

Genç kadın koltuğunda bacak bacak üstüne atmış bir şekilde oturuyorken omuz silktili. "Biraz burada vakit geçirmek istiyor canım. Olamaz mı?"

Emir elindeki kalemin kapağıyla oynarken kaşlarını kaldırıp dilini şaklattı. "Olamaz. Oradan bakınca burası bir alışveriş merkezine ya da mağazaya mı benziyor? Lütfen kendi oyun alanlarında vakit geçir, zamanımı alıyorsun."

"Çok önemli işlerin var madem, neden dışarıda bekleyen kadını oyaladın bunca saat? Asistanın bana laf çarpar gibi beklememi söylediğinde kadının ifadesini görmeliydin. Senin ayrıcalığın ne der gibi baktı suratıma..."

"Sen de bu yüzden egonu tatmin etmek istedin ve odama dan diye daldın, öyle değil mi?"

Emir, İlkim'in söz konusu hak hukuk olduğundaki tavrını gayet iyi biliyordu. Kadın kimseyi küçümsemese de, kendinden üstün olmayan birine tanınan ayrıcalıktan hoşlanmamış olabilirdi.

"Aynen öyle." dedi keyifli bir gülümsemeye.

Adam başını iki yana sallarken telefonuna uzanıp asistanının masasını tuşladı.

"Efendim Emir Bey?"

"Gül, İlkim Hanım'ı birkaç dakika sonra içeri alabilir misin?" Kolundaki saati kontrol edip kaşlarını çattı. Biraz uzun bir bekleyiş olmuştu fakat bu sürede, odanın diğer tarafında duran Emir'in de içi içini yemişti.

"Kendisini daha fazla bekletmeyelim... Didem Hanım da şimdi çıkıyor." dedi kadına uyarı dolu bakışlar atarken. Didem ofladıktan sonra toparlanmaya başladı. *Onun da içinde, dışarıdaki kadına dair huzursuz hisler vardı ama henüz bunu adlandırabilmek için fazlasıyla erkendi. Zamana bırakacak, durumu gözleyecekti.*

"Efendim, İlkim Hanım gitti."

Emir'in kaşları duyduklarıyla daha da çok çatılırken duyduğu sözler pek yabancı gelmese de şaşırtmasına sebep olmuştu. "Gitti mi?"

"Evet efendim, ben kendimce bir açıklama yapmıştım ama Didem Hanım direkt olarak odaya dalınca kendileri ayrıldılar. İnsan Kaynakları'na doğru geçeceklerini söylediler."

Emir'in duyduğu cümleler kaşlarını yumuşattığında, başı da attığı gür bir kahkahanın etkisiyle geriye düşmüştü. "İnsan Kaynakları mı?" diye sordu kahkahalarının arasından. Didem ona sanki delirmiş gibi baksa da umursamamıştı.

Demek adamı şikâyet edecekti ha?

İşte bu, tam olarak İlkim Çetin'den beklenecek bir hareketti.

"Tamam Gül, sen bana direkt Berin'in odasını bağla o hâlde."

"Elbette Emir Bey, lütfen hatta kalın."

Telefonun hoparlörünü ağzından uzaklaştırırken çıkmaya hazırlanan Didem'e havadan samimiyetsiz bir öpücük atmayı da ihmal etmemişti. Kadın gözlerini devirerek kapıdan çıktığında, Emir'in bakışları da masasına düştü.

"Efendim?"

"Berin, orada *bana ait birilerinin* olduğunu duydum."

Söylediklerinin ayarını kaçırdığını fark edince boğazını temizledi. "Yani, benim... Benim görüşmemin olduğu biri, senden tarafa gelmiş sanırım? Onu yeniden buraya yönlendirebilme şansın var mı?" dedi kırdığı potu toparlamaya çalışarak.

"Evet, İlkim Hanım yanımda. Açıkçası oldukça güzel vakit geçiriyoruz, neden onu sana yollayayım? Hem... Senin ilgilenmen gereken bir *nişanlın* yok mu?"

Berin'in öylesine söylediği iğneleyici cümle, İlkim'e vurulan yeni bir darbe gibiydi. Nefes almak için dudaklarını araladığında kısa bir süre bocaladı.

Nişanlanmıştı.

Emir Feza, Didem denen o kadınla nişanlıydı.

Kahvenin yanında gelen küçük bardaktaki soğuk suyu kafasına diktğinde zihni konuşmaya odaklanamayacak kadar durmuştu. Berin'in sesi bir uğultu gibi gelmeye başladığında kendini toparlamaya çalıştı. Gözlerini iyice açıp

başını belli belirsiz iki yana salladığında, Berin telefonu oraya bırakmış, ona doğru birkaç adım atmıştı.

"Emir onun yanında olman gerektiği konusunda oldukça emin. Sohbetimizi sonra devam ettirmemizin senin için bir mahsuru var mı?"

"Elbette, önemi yok..."

İlkim boğazını temizleyerek ayağa kalkınca gülümsemesi yüzüne bir maske gibi yerleşti ama kadın kadının halinden en iyi anlıyordu. Berin onun yüzündeki tuhaflığı fark etmişti.

"Sen iyi misin, rengin soldu sanki bir anda, oturmak ister misin?" dedi ellerini ona uzatarak.

İlkim başını iki yana sallayıp kendine geldi. İyiydi. "Yok, yok bir şeyim. Öyle aniden kalkınca tansiyonum düştü herhalde. Şimdi geçer..."

Kadının gözlerine bakıp gülümsedi, içtendi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum Berin, her şey için teşekkür ederim. Çok naziksin, umarım yeniden karşılaşırız."

"Ben de öyle, tabii ki karşılaşacağız. Şirkete geldiğin zamanlarda bana da haber verirsen Emir'e ve sana seve seve muhalefet olurum. Ayrıca yanıma uğramak istersen de kapım sonsuz açık. Lütfen gel."

Ona hafifçe yaklaşp tek koluyla kısacık sarıldı. "Bazen iki erkeğin arasında tek kadın olmak beni çok yoruyor. Sen geldiğinde mutlaka haberim olsun, zaten Emir'de kesin numaran vardır. Ondan alıp sana yazarım..."

İlkim bu tatlı kadına zorlukla veda ettiğinde, adımlarını daha sağlamlaştırdı ve yeniden Emir'in tarafına yönelmek için odadan çıktı.

Kalbindeki kırık parçaların her defasında tenine saplanmasına alışmıştı ama bu kez, kırılanlar çok daha derin izler bırakıyordu. *Bunu kendisi istemişti.* Şimdi ne söylerse söylesin yeterli gelmeyecek ve içindeki kırık can parçalarını yok edemeyecekti. Titreyen dudaklarını birbirine bastırıp çenesini dikleştirdi. Bitip giden bir şeyin ardından senelerce üzüldüğü yetmişti.

Her şey çoktan ve tam anlamıyla sona ermişti, *bitmişti.*

Yoluna bakması için gereken her şey önündeydi ve bundan sonra da, seneler önce yaptığı gibi duygularıyla değil, akıyla hareket etmeye devam edecekti.

Aynı anda, Berin'in talimatıyla hatta bekleyen Emir duyduğu hışırtılardan sıkılsa da, sonunda kadın telefonun diğer tarafına çıkmıştı. "Biraz daha bekletseydin ağaç olacaktım..."

"Oh olsun sana. Saatlerce bekletmişsin kızı... Neler olduğunu anlamadığımı sakın düşünme çünkü her şeyi biliyorum. Çözdüm."

"Neyi çözdünüz Bayan Holmes?" dedi Emir sesli bir nefes vererek. En sevdiği dizilerden birine gönderme yapmayı da ihmal etmemişti.

Kapının önündeki ayak seslerini duyduğunda buraya geldiğini anladı. Gözleri kapıya çevrildiğinde belirsiz karartılar cama yaklaşmıştı.

"Bu o, değil mi?" diye yanıtladı Berin.

"Kim?" dedi Emir anlamazdan gelerek. Arkadaşının fazla zeki oluşu, gözden kaçırdığı bir detaydı ama Berin durmaksızın cümlesini sürdürdü.

"İlkim... Sarhoşken bana bahsettiğin, *seni bırakıp giden o kadın*. Yıllar önce tanıştığın ve delicesine sevdiğin kadın. Öyle olduğunu biliyorum. Sakın bana aptal muamelesi yapma."

Berin'in onun adını söylediği anda içeri girmesiyle Emir'in gözleri, sert bakışları ona dönmüş kadını buldu. Ve gözleri tamamen ona sabitlenmiş, akı ona kilitlenmişken telefonun ucunda yanıt bekleyen arkadaşına karşılık, dudaklarından yalnızca tek bir cümle döküldü.

"Evet," dedi tek nefeste. "Evet öyle."



3. Bölüm sunar...

Bölüm hakkındaki düşüncelerinizi oldukça merak ediyorum 🙌

Berin'i yeniden gördük, yakın zamanda Ateş'i de tekrardan göreceğiz. Onları hikâyede görmeyi seviyor musunuz? ♥

İlkim'in bunca sene, hayatına başka kimseyi almaması sizce doğru bir karar mıydı? Yoksa o da Emir gibi mi yapmalıydı?

Didem hakkında fikirleriniz neler? Sonrasında bize sorun yaratacağını düşünüyor musunuz?

Son olarak...

En kısa zamanda, yani haftaya bu saatlerde, benimle 4. Bölüm için burada yeniden buluşuyor musunuuz💜

Haftaya görüşürüz😊

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

4. BÖLÜM

Yeni bölümden merhaba ☺ Umarım her bir satırı keyifle okursunuz💜

ACI ÇİKOLATA

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Paslı Zincirler."

Bölüm şarkısı: Sezen Aksu, Bile Bile.



Bazı duyguları ne kadar ardınızda bırakırsanız bırakın, hepsi yalnızca birer illüzyondan ibarettir.

Görünmez zincirlerin sizi bağıladığı insanlardan ne yaparsanız yapın kopamazsınız.

Ta ki o zincir artık paslanıp bu bağı tutacak gücünü *tamamen kaybedene kadar.*

İlkim içinde kopan bütün fırtınaları kenara itmiş bir hâlde, Emir'in karşısında oturuyorken duruşundan sakinlik ve güç akıyordu. İçin için acıyordu ve kalbinde o zamandan bu yana ilk kez böyle bir ateş hissediyor olsa da bunu göstermemek için büyük çaba sarf ediyordu.

Odağını etrafındaki eşyalara verdiğinde, bu odanın Berin'in odasına göre daha büyük olduğunu fark etti. Camların olduğu alan üçe ayrılmış gibiydi. İki yanı camları gösterecek şekilde açık olsa da ortada bir bölümü, yerleştirilen panellerin arkasında bir dekor oluşturmuştu. Panelin içine yerleştirilmiş büyük, kapaksız bir dolap ve kitaplık vardı. Odada siyah ve koyu kahverengi tonlar ağırlıklıydı ama tavandan yapılan ışıklandırma ve yere döşenmiş açık renkli zemin odayı fazlasıyla ferah, aydınlık göstermişti.

Kocaman, koyu kahve ve gri arasında bir tona sahip masası L şeklindeydi ve yana uzanan kısmın altına raflar

konularak güzelce değ erlendirilmişti. Masanın ardında büyük bir ofis koltuğu, önünde ise alçak iki koltuk duruyordu.

 lkim oraya oturmamıştı. Ofisin, daha doğrusu masanın hemen solunda ikili bir koltuk vardı.  n nde, bugün ofisin hemen her yerinde gördüklerine benzer, aynı onlar gibi alçak bir sehpa duruyordu. Diğerlerinden tek farkı, masanın üstünde dergi yerine üçlü bir sukulent saksısı olmasıydı, o kadar. Oraya oturmayı tercih etti. Amacı olabildiğince uzakta olmaktı.

Genç kadın, zihnini başka yerlere çekmeye çalışırken karşısında oturan adam için de, durum pek farklı sayılmazdı. Emir sessizce  lkim'i izlerken zihni eski anılar ve görüntülerle dolup taşıyordu. Duygularını, onları gösteremeyecek kadar yitirmiş gibi görünse de, onun da kalbindeki ağırlığı tasvir edecek kelimeleri yoktu.

 lkim'e doğru bakarken onun titrek dudaklarına yerleşmiş kendini bilen ifade, gözlerindeki sarsılmaz bakış, bedenini saran elbisenin her kıvrımında yaydığı güzellik ve duruşunda taşıdığı g  , Emir'i oturduğu koltukta bile sarsmayı başarıyordu. Boğazını temizleyip aralarındaki bu gergin sessizliği bozmak istedi.

"Hoş geldin tekrar, bir şeyler içer misin?"

 lkim sert bakışlarını bir an olsun yumuşatmadan, başını hızlıca iki yana salladı. " stemem.   e eğimi içtim zaten Berin'in odasında. *Senin aksine* şirkette nazik ve kibar insanlar var ne de olsa..."

"Kusura bakma, bir an işlerden başımı kaldıracak vakit bulamadım."

"Kusura baktım ama seni ilgilendirmez. Bir dahaki sefere bana sormadan kendi programına göre, ikimiz için bir randevu ayarlamak yerine kibarlık yapmayı akıl edebilirsen belki o zaman bakmam. Neyse,"

 nce parmaklarını açarak elini havada salladı. "Ben zaten iş için buradayım, *senin için değil.*"

Emir sıkıntılı bir nefes vererek koltuğunda geriye yaslandı ve elindeki kalemi daha sıkı tuttu. Beyaz bir gömlek

giyiyordu. Üstten iki düğmesi açıktı ve bu, geniş göğsünü açıkça seyre sunuyordu. Düzgün saçlarının öndeki birkaç tutamı alnına düşmüşken gözlerinde de, hafif parıltılı bir bakış duruyordu. Ona odaklanan genç kadını, düştüğü anın içinden çıkararak şey Emir'in sözcükleri oldu. "Bunun için üzgünüm. İşler beklediğimden daha yoğundu..."

"Beni bekletip içeriye benden başka herkesi alırken pek üzgün görünmüyordunuz Emir Bey ama... Yine de sizin söylediğiniz gibi olsun. Buraya zorluk çıkarmaya gelmedim."

Anlaşılan kadın en başında sakın gelmiş olsa da beklerken bilenmişti. Ne diyebilirdi ki, son cümlesine kadar haklı olduğunu gayet iyi biliyordu.

"İlkim yapma..." dedi sakince. Ses tonunda hafif bir yalvarış belirdi. Gözleri kararmıştı. Keskin bir ifadeyle, doğrudan kadına baktı.

Kadının kahverengi gözleri kısıp bakışları ona sabitlendiğinde, dudakları da aynı hızla gerildi. "Affedersin Emir, neyi yapmayayım?" Bir bacağının üstüne attığı bacağını sallamaya başladığında hissettiklerinin yoğunluğu dilini daha da zehirlemişti. "Tam olarak neyi yapmamamı istiyorsun benden, söyler misin?"

"Bunu işte." dedi adam elini öne doğru uzatarak. Aralarındaki yüksek gerilim hattına yerleşmiş elektriği her zerresiyle hissediyordu. Gözlerindeki öfkeyi, tenindeki gerginliği, içinde patlamaya hazır olan volkan ateşini. Nazik olmaya çabaladı.

"Böyle davranma... Sanki birbirimizden nefret ediyormuşuz gibi. Yapma şunu. Bu zamana kadar her şey yeterince zordu zaten. Ama şimdi buradayız ve ben bundan sonrasını ikimiz için de daha fazla zorlaştırmak istemiyorum."

"Etmiyor muyuz?" diye sordu kadın. Bakışlarından da, sözcüklerinden de zehir akıyordu. İçinden bütün bunların birer yalan olduğunu bilse de, kırıldığı gibi kırmak istiyordu. Kendine engel olamıyordu. "Zaten birbirimizden yeterince nefret etmiyor muyuz?"

Emir gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Etmiyoruz." diye mırıldandı. "Nefret falan etmiyoruz."

"İyi," dedi İlkin başını diğer yana çevirerek. Omuz silkti. "Ben ediyorum. O yüzden kendi adına konuşursan sevinirim. Ayrıca, benim hiçbir şeyi zorlaştırdığım yok. Kapına gelen benim, beni bekleten sensin..."

İkisi de bu cümlelerin üstüne bir şey söylemedi. Yine de bir yerlerde biliyorlardı ki nefret, aralarında bahsi geçse de yalnızca o pozisyonda kalabilecek bir duyguydu. Fazlası olamaz, oldurulamazdı. Sadece İlkin'in bütün bedenine yüklenen sinir, bir türlü geçmiyordu. Yandan bir bakış atmak istemese de bunu yapmak zorunda kaldı çünkü Emir'in ona sabitlenen gözlerinin üzerinden bir an olsun çekilmediğini ona bakmadan da gayet iyi biliyordu. Hatta adamın yüzünde küçük bir gülümseme dahi peyda olmuştu. Kaşlarını çatı.

"Neden güldüğünü sorabilir miyim? Ben ortada eğlenceli bir durum göremiyorum."

Emir oturduğu koltuktan kalkıp masasının önüne geldi ve kalçasını masaya yasladı. Kollarını birleştirdiğinde gömleği gerilerek kaslarını daha da belirginleştirdi. İlkin oraya bakmadı. *Bakmadığına kendini inandırdı.*

"Hiç değişmemişsin biliyor musun?" dedi yakıcı bakışlarla kadına bakarak. "Hâlâ benim tanıdığım o inatçı kızsın. Altı sene sonra ilk kez doğru dürüst konuşma şansı buluyoruz ve daha ilk andan kavga ediyoruz. Altı sene geçti İlkin, gerçekten bu kadar zaman sonra bana söylemek istediğin ilk şey *senden nefret ediyorum* mu?" dedi İlkin'in gözlerine diktiği gözlerini bir an olsun çekmeden. Daha fazla kaçak oynamak istemiyor gibiydi.

"Altı sene sadece senden gitmiş gibi davranmasan daha hoş olur tabii ama..." İlkin bakışlarını kıstı ve sözcüklerinden dökülen dikenleri yola dizmeyi umursamadı. "Nereden başlayayım istersin, seni çok özledim yalanından mı?"

Emir başını hafifçe iki yana salladığında bu işin kolay olmayacağını zaten biliyor gibiydi. Eskiden de çok tartışır, kavga eder ama hep birbirlerinin kolunda soluklanır

sonlanırlardı fakat şimdi geçmiş onlara, onlar da geçmişe fazlasıyla uzaktı.

"Ayrıca... Artık değilim." dedi kadın net bir sesle, bu kez sorunun ilk kısmını baz alarak. "O eski, başkalarının fikirleriyle yaşayan ve yalnızca duygularına göre hareket eden kız değilim ben. O kız beni terk edeli çok oldu. Ben de onu ardımda bırakalı... Geçmiş de onunla birlikte geride kaldı."

"Hiçbir şey geride kalmadı ama sen öylesin," diye mırıldandı Emir Feza. Başını omzuna doğru hafifçe eğip ardından yamuk bir ifadeyle gülümsemişti. "İtiraz edişlerin bile aynı senin, hiç değişmemişsin. Hem.."

Gözlerindeki yoğun ifadeyle kadına baktığında aralarındaki mesafe yok olmuş gibi hissetti kadın. O kadar yakında duruyormuş gibiydi ki, başını hafifçe kaldırsa nefesini teninde duyacaktı sanki. Fakat önlerinde aşılmayan adımlar vardı. Nefeslenemedi Emir konuşmaya geri döndü.

"O kızın nesi varmış? Hayatımda tanıdığım en muhteşem kişiydi. Sevdikleri yanındaysa yüzünden gülücükler eksik olmuyordu..." Burnundan bir nefes verdi. "Ya şimdi? Şu anda karşımda duran sert ifadeli kadına baktığımda, gözlerinde ondan en ufak bir parça dahi göremiyorum ama biliyorum, onun içeride bir yerlerde olduğunu hissediyorum ve bana kalırsa, o şu an gözlerine baktığım kadına göre çok daha iyimserdi..."

Kadının kaşları her cümlede çatılırken son cümle infilak noktası oldu. Öyle ki onun da anlık bir sinirle kurduğu cümle, üzerine fazla düşünülmemiş bir taneydi. "Demek öyle, onu tercih edersin yani öyle mi?" dedi sertçe ama dilinden dökülenlere, oradan koptuğu anda pişman olmuştu. Alakasız bir tartışmayı başlatacağı çok açıktı, duygularına yenik düşmüştü.

"Evet," diye mırıldanan adam bir saniye bile düşünmedi cevabını. "Ne olursa olsun ya da ne kadar zaman geçerse geçsin, onu bu dünyadaki her şeye ve herkese tercih ederdim." dedi suratındaki gülümsemeyi bir an olsun

silmeden. Seneler sonunda elle tutulur konuşabildikleri ilk dakikalardı çünkü İlkim ondan hiçbir haber almamayı, ona da hiçbir haber vermemeyi tercih ederek çekip gitmişti. Emir gülümsemesini bir türlü silemiyordu çünkü kadının sinirli ifadesi yüzünden çekilmeden ayağa kalkıp kollarını göğsünde birleştirmesi ve ona doğru birkaç adım atması, şimdiden heyecanlanmasına sebep olmuştu. Cümlelerin arasına gizlenen anlamı bile odağına alamayan İlkim'in sinir katsayısı giderek artıyordu.

Sanırım...

Sanırım bir şeyleri hazmedemiyordu ve bu da, adamın *bir başkasıyla nişanlıyken* onunla böyle konuşuyor oluşuydu.

"Öyle mi dersin..." dedi kadın ona doğru birkaç adım atarak. Yüzünü onunkine yaklaştırdıktan sonra konuşurken nefesini onun yüzüne doğru üflemei es geçmedi. "O zaman tatlı, Barbie bebek kız arkadaşına çok büyük yazık etmiş olursun. Belli ki kendisinin yeri podyum olacakken senin kollarına düşmüş ama bence... Bu fırsatı iyi değerlendirmelisin. Öyle güzel bir kadını elinden kaçırmak aptallık olur. Benim eski versiyonumla yetinmene gerek yok."

Her ne kadar Didem'den zerre hoşlanmamış olsa da, bir kadın olarak hemcinsine karşı adaletsiz davranmaya hakkı yoktu.

Kadın gerçek bir modele benziyordu. Güzeldi, uzun ve fiziği dikkat çekiciydi. İlkim'in asla yarışabileceği bir tip değildi. Ukala ve şımarık olması da İlkim'i ilgilendirmezdi çünkü ne de olsa onunla uğraşan kendisi değildi.

İçindeki öfkeyi biraz olsun dindirmiş olsa da, son cümlesini acımasız olmasını umursamadı. *Hem de büyük bir kısmı açıkça yalanı yansıtıyorken...*

"Geçmişte ardında bırak, olur mu Emir Feza? Çünkü her ne kadar *sen, bunu istemesen de* ben öyle yaptım."

Emir kalçasını yasladığı yerden çekip doğrulduğu o anda, gözlerinde acı dolu bir ifade beliriverdi. Kısa bir andı, toparlanıp İlkim'in önünde durduğunda kadın boy farkından

dolayı başını kaldırmak zorunda kaldı. Tam dudaklarını aralayıp tepeden baktığı kadına bir şeyler söylemek üzereydi ki kapı hışımla açıldı. İlkim ustaca bir refleksle, yüz seksen derece döndü ve adamdan uzaklaştı.

"Aşkım!" Tiz bir kadın sesi aralarına girdiğinde, İlkim'de kollarını göğsünün hemen altından birbirine bağlamıştı. Anlaşılan bugün hiç kimse bu ikiliye rahat vermeyecekti. Kadın uzaklaşmak adına birkaç adım attığında, Didem'de odanın içine bir kasırga gibi dalarak, hızlı adımlarla adama yürümüş ve kollarını ahtapot gibi Emir'e dolamıştı. Emir neler olduğunu anlamaya çalışırken refleks olarak elini dirseğine koyduğunda kaşlarını çatmaya fırsat dahi bulamamıştı.

"Ayrılırken veda öpücüğümü almayı unutmuşum! İnanabiliyor musun?"

Sarı saçları bir Barbie bebeğin atkuyruğundan farksız olan Didem, sözcüklerinin sonuna noktayı koyar koymaz dudaklarını Emir'in dudaklarının üstüne yapıştırdı. *Gerçek bir şovmendi...*

Kadın kaşlarını kaldırarak bakışlarını bu görüntüye bir anlığına değdirip hızla uzaklaştırdıktan sonra koltuğa yürüdü ve küçük çantasını koluna taktı.

Aynı anda kısa bir bakış daha atmak için başını kaldırdığında, kadının ona bu kez daha tanıdık geldiğini fark etti. Birkaç saniye daha dikkatle düşündüğünde, aylar önce annesinin isteği üzerine birlikte katıldıkları derneğin yemeğini hatırladı. *Onu orada gördüğünü biliyordu ama sanırım bu kadın bir konuşma da yapmıştı.*

Annesi Fulya Çetin, bir arkadaşı sayesinde Pembe İnci Derneği'nin bağışçı üyelerinden biri olduğunda, o gece derneğe girdiğinden beri katılacağı ilk yemektir. Yalnız da gidebilirdi ama İlkim, onlara oldukça uzun gelen birkaç yılın ardından İngiltere'den döndüğü için, onunla daha fazla vakit geçirmek istemişti. Evde ya da dışarıda. Katılması gereken dernek yemeğini de bu sebepten beyaz bir bahaneye çevirmişti.

O gece İlkim, derneğin yönetim kurulu başkanı Çilem Hanım'la sahneden indiğinde tanışmıştı. Saniyeler içinde geceye ait görüntüler zihnine dolduğunda, kadının ardından sahneye çağırılan kişinin kim olduğunu hatırladı. Platin sarısı saçları ve parlak, çiçek işlemeli pembe elbisesiyle bu kadın elbette kızı Didem'den başkası değildi.

Parçalar yerine oturmaya başladığında aklında bir an daha doğdu. Didem'in o gece yaptığı konuşmada nişanlısına övgüler yağdırdığını ve başarılarını ona adadığını hatırladı. *Seni şu an göremesem de, gözlerinin bende olduğunu biliyorum deyişini nasıl unutabilirdi ki?*

İlkim o an bunun fazla özel bir an olduğunu düşünmüştü ama hareketin açıkça şov koktuğunu da biliyordu. Herkes bilirdi. Zihni ona bütün gerçekleri tek tek sunduğunda gözleri irice açıldı.

Nişanlısı Emir'den başkası değildi, bunu biliyordu.

Yani o gece... Emir'de orada mıydı?

Ve en nihayetinde, *İlkim'i görmüş müydü?*

Bunun cevabı şimdilik muallakta kalacak olsa da, ilerleyen zamanlarda mutlaka öğreneceği bir detay olduğu kesindi.

Kendi düşüncelerinden zar zor sıyrıldığında, bu fazlasıyla zorlama görünen öpücüğün bitmesini beklemek yerine gitmeye hazırlanmıştı. En sonunda adam kadını kendinden uzaklaştırdığında İlkim de anını bulmuş gibi hafifçe boğazını temizledi.

"Ben size mâni olmayayım en iyisi, anlaşılan bugün meşguliyetleriniz hiç bitmeyecek. Daha sakın bir zamanınızda görüşmek üzere Emir Bey. Ben asistanınıza numaramı bırakırım. İyi öğlenler..."

"İlkim..." diye mırıldansa da, Emir odadaki kimse tarafından umursanmayacaktı. İlkim ona yeniden bakmamak için çantasını kontrol etti kısaca. Ardından ona *ikile tatlım*, bakışları atan kadınla göz göze gelmemek adına başını çevirdi. Adamı bir saniye bile duymak istemeyerek odadan seri adımlarla çıktı.

Dediği gibi, Emir'in asistanına numarasını ve zaten onlarda olan iletişim bilgilerini bıraktıktan sonra mantosunu giyerek ofisten ayrıldı.

Geriye ölçülemez bir kalp kırıklığı, geçmişin acı hatıraları, ardında bıraktıkları için istediklerinin neler olduğuyla ilgili onlarca soru ve kafa karışıklığı kalmıştı.

—
"Ay Seçil lütfen," dedi İlkin parmakları arasında tuttuğu meyveli yoğurdu kaşıklarken. Telefonu omzu ve kulağının arasına yerleştirmişti. Yüzünde huysuz bir ifade vardı ve bugün, meyveli yoğurdun patlayan şekerini içine dökemeyecek kadar canı sıkılmıştı.

"Lütfen yine başlamayalım. Sana söyledim bunu. Kaç sene olduğunu tekrar duymak ister misin? *Altı sene, Seçil. Hatta neredeyse yedi olacak.* Ben bunca senedir bu adamın adını duymayayım diye haber sitesi açmıyorum. Annemin boy gösterdiği o cemiyet davetlerine adımımı atmıyorum. Şimdi bana neyin yeniden başlangıcından bahsediyorsun ki?"

"Ayrıca," diye mırıldanıp burnunu kırıştırdı. "Adam nişanlı, nişanlı. Sence bu saatten sonra yeniden başlayacak bir şey kalmış mı? Emir benim için yalnızca eski bir gençlik anısı artık. Öyle de kalacak..."

Arkadaşı Seçil, şu anda bir iş için İzmir'de eğitimde olsa da, İlkin'e ayıracak vakti elbette bulmuştu. Genç kadının hafif sitemli çıkan sesini duyduğunda ve İlkin ona, olanları hiçbir detayı atlamadan anlattığında; senelerdir neler olduğuna yakinen şahit olsa da, içinde bir yerlerde bu ilişkinin yeniden filizleneceğine dair umutların yeşermesine engel olamamıştı.

Biri lüks otelin yatağına, diğeriye salonundaki geniş koltuğa uzanmışken, Seçil çıktığı konferanstan dolayı fazlasıyla yorgun olsa da, İlkin'in siniri ve öfkesinin hâlâ diri olduğunu hissedecek kadar akli yerindeydi. Genç kadın meyveli yoğurdun dibini karıştırarak duygularını toparlamaya çalıştı.

"Bu arada, beni bunları sana anlattığıma sakın pişman etme Seçil, duydun mu? Senin hep Emir'ci bir tarafın vardı zaten, iyice düşman olmayalım!"

"Ay ben ne dedim şimdi? Adam bunca yıl sonra hâlâ karşına çıkabiliyorsa, vardır yukarıdakinin de bir bildiği dedim, başka ne dedim?"

Daha ne diyecekti ki?

"Olmayacak öyle bir şey. Yeniden aynı şeyleri yaşamak istemiyorum." Meyveli yoğurdu koltuğun ahşap kolçağına bırakıp telefonu tuttu. Hevesi kaçmıştı.

"Özür dileyerek söylüyorum tatlım ama sen eğitiminle, daha doğrusu *kariyerinle* kafayı bozduğunda bir şeyleri yaşayan kişi senden çok Emir olmuştu. Sen o sıralarda *yaşatan* konumundaydın."

"Çok sağ ol Seçilciğim. Düştüm ya, vur bir tane de senden gelsin. Gerçekten, hiç yardımcı olmuyorsun şu an! Ayrıca *benim yaşadığım* şeyleri de çok çabuk unutmuş gibisin..."

Seçil sesli bir nefes verdiğinde İlkim'de elini dizine sürüp doğruldu. Oturduğu pozisyonu değiştirirken bilgisayarını da kucağına çekmişti. "Unutmadım, inan bana hiçbir anını unutmadım hem de..." diye mırıldandı Seçil. Ardından bir süre bekleyip yeniden söz aldı.

"İlkim bak, ben sana kötü bir şey söylemiyorum... Sadece acı çeken tek taraf sen değilsin, bunu görmeni istiyorum. Sen demiyor musun, sene boyu bu adamla iş yapacağım ben, diye? O zaman iğneleyici laflarını biraz olsun törpüleyip adama işini yapması için bir şans vermeye ne dersin, ha tatlım? Denesen en azından? Bu kadar keçi inatlı olman da bize pek yardımcı olmuyor açıkçası."

İlkim yeniden kendini savunmaya geçeceği sırada bunun bir faydası olmayacağını anladı. Ne de olsa bu kadın senelerdir yanında olan ve ne yaşadıysa görüp bilen kişilerden biriydi. Pes etti.

"Tamam Seçil tamam, deneyeceğim oldu mu?"

"Oldu. Ben şimdi duşa gireceğim, benimle gelmek istersen telefonda konuşmaya devam edebiliriz? Yoksa kapatayım da

biraz kendi kendine takıl..."

İlkim kıkırdadı. "Hayır canım istemem. Annemi arayacağım zaten, görüşürüz sonra." Seçil'de vedalaşarak telefonu kapattığında, İlkim koca dairesinde yeniden tek başına kaldı.

Bazı kararları almak onun için hiç kolay olmamıştı. Üstelik bu kararlar, yalnızca onun değil Emir'in de hayatını etkileyecek kararlardı. Hiçbir zaman bunu onun hayatını zorlaştırmak için yapmamış olsa da, kendi için doğru olduğuna inandığı adımları atmaktan geri durmamıştı. Şimdi mutlu muydu diye sorarsanız evet, öyleydi, yalnızca eksik olan bazı şeyler vardı hiç dile getirilmeyen. Olay bundan ibaretti. *Onlar da zamanla aşıldı, dert değildi.*

Meyveli yoğurdun kabını çöpe yollayıp kendine bir fincan kahve hazırladı. Yeniden salona geçeceği sırada ışıkları da iyice kıstı ve açık renkli koltuğa yerleşti. Saat on bire yaklaşıyordu ama ufak bir aramanın kimseye zararı olmazdı. Başının üstündeki ekran gözlüğünü gözlerine indirdikten sonra bilgisayarındaki görüntüyü bir arama başlattı.

Saniyeler içinde aramasını yanıtlayan annesi, burnunun ucuna indirdiği koyu kırmızı çerçeveli gözlükleriyle, ekrana sanki bir böceğe bakıyormuş gibi kaşlarını çatmış hâlde bakıyordu. "Anneciğim?" dedi genç kadın yüzüne yerleşen büyük gülümsemeyle.

"Bir saniye yavrum, görüntün yok senin şu an. Ben bir şeye yanlış bastım herhalde." Bir süre birkaç tuşla oynadıktan sonra yapamayacağını anlamış gibi eşine seslenmeye karar verdi. Başını yan çevirdiği sıradan tek elini de masaya yaslamıştı. "Gündüz! Gündüz gelip bir bakar mısın şu bilgisayara, İlkim aradı açamadım."

"Açtın anneciğim, buradayım ben. Sesini duyuyorum."

Annesi omuzlarının üstüne gelen düz, küllü sarı tonundaki saçlarının kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra üzerindeki mor örgü hırkayı düzeltti. Tırnaklarındaki bakır rengi ojeler, manikürünü yeni yaptırdığını gösterir gibi parlıyordu. Yine de 40'larını ardında bırakan Fulya Çetin, teknolojiyle hâlen baş edemiyordu!

"İlkim, yavrum? Ben de seni duyuyorum ama göremiyorum, neredesin? Gündüz!"

"Evdeyim, salondayım şu an. Sen de çalışma odasındasın, ben arkandaki kitaplığı görebiliyorum."

"Evet, sen arayınca bilgisayarı taşımak istemedim ama sanırım görüntünü kapadım. Baban gelirse halleder diye umuyorum, hah, işte geldi." Annesi kameranın ardında bir yere bakmaya başladı.

"Hayatım, İlkim aradı ama görüntüsü yok. O bizi görüyormuş."

"Geldim Fulya, geldim. Ancak mutfaktan çıkabildim, yoksa kahveyi taşıracaktım."

Babası annesinin hemen sağından kadraja girdiğinde kadın keyifle gülümsedi. "Dur bir saniye babacığım, ben bakayım."

"Kahve mi içiyorsunuz? Oh mis, afiyet olsun. Bakın, bende de var bu akşam."

"Afiyet olsun balım. Annen senin aramanın üstüne başka bir sekme açmış yanlışlıkla, şimdi göreceğiz seni."

"Hah!" dedi annesi keyifle gülerek ve kameraya doğru eğildi. "Anneciğim, nasılsın? Işığı mı kıstın yüzünü tam net göremiyorum."

Gözlüklerini burnunun ucundan biraz yukarı ittiğinde babası gülerek annesinin saçına bir öpücük bıraktı. "Babacığım ben kahveye bakmaya gidiyorum. İyisin değil mi? Çok öpüyorum seni..."

"İyiyim babacığım iyiyim. Kolay gelsin sana, ben de öpüyorum."

Babası kadrajdan çıktığı an annesi ellerini birleştirip biraz daha öne eğildi. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı ve tenine yer edinmiş kırışıklıklarına rağmen çok güzel görünüyordu. Yıllara meydan okuyan bir hali vardı.

"Nasılsın bakalım annesinin güzeli? Üniversitede günler çok yoğun geçiyor mu? Kendini yormuyorsun değil mi İlkim?"

"İyiyim iyiyim, yormuyorum anne. Zaten bu aralar ders yoğunluğum fazla değil, başka bir projeyle ilgileniyoruz. Onun için uğraşacağım birkaç gün. Sen nasılsın, neler yapıyorsun? Çok özledim sizi, niye geri döndünüz ki hemen?"

"Biz de özledik anneciğim ama yapamıyoruz orada biliyorsun. Burası daha rahat bizim için. Bahçeyle ilgileniyoruz, arkadaşlarımızın büyük bir kısmı burada. Yılın belli zamanını orada geçirmek yetiyor. Buraya gelsek bile sık sık uğruyoruz yanına zaten, daha ayrılalı bir ay olmadı."

"Biliyorum," dedi İlkim kahvesini kafasına dikmeden önce. "Biliyorum ama... Bazen yanımda olmanıza çok ihtiyaç duyuyorum..."

"Ne yani, sürekli çene çalıp seni hayattan bezdirmeme rağmen mi?" dedi annesi neşeli bir kahkaha atarak. İlkim'i de güldürmüştü bu sözleri. *Öyle bir şey olmadığını ikisi de biliyordu. Annesi, kızı için bir arkadaştan farksızdı.*

Fulya başını iki yana sallayarak büyüyen göz bebeklerinin ardından konuştu. Ona kalsa kızını bir an yalnız bırakmazdı ama ona saygı duyması gerektiğini çok iyi biliyordu. "29 yaşındasın İlkim, gözümde hâlen bir bebek olsan da kocaman bir kadın oldun artık. Seninle ne kadar gurur duyduğumu çok iyi biliyorsun..."

İlkim kahve kupasını sehpa üzerine bırakıp üzerindeki kazağın yakasıyla oynamaya başladı. Dolan gözlerini gizlemek adına başını hafifçe eğmişti ama annesi bu hareketi milyonlarca kez izlediği için ne anlama geldiğini biliyordu.

"Konuşmak istediğin bir şeyler mi var anneciğim? Canını sıkan, seni üzen ya da herhangi bir şey? Hım? Anlatmak ister misin?"

Sessizce başını salladığında annesi de aynı hareketi yaptı. İşaret parmağını kaldırıp bir saniye der gibi ekrana tuttu ve yerinden kalktı. Odanın kapısını kapadığında, bu eşi için sözsüz bir uyarıydı. Anne kız konuşması vakti gelmişti.

İlkim annesini izlerken buruk bir ifadeyle gülümsedi. Kendisi adına bu hayatta en şanslı olduğuna inandığı konu,

kesinlikle ailesiydi. Annesi, en yakın arkadaşı gibi her anında ona destek olur, her derdini dinler ve muhteşem bir olgunlukla yaklaşırdı. Babası da kızı söz konusu olduğunda fazlasıyla dikkatli, İlkin'i her konuda destekleyen ve sorunlarını çözmesi için elini üzerinden hiç çekmeyen bir adamdı. İlkin, Çetin ailesinin tek çocuğuydu ve bu, ona karşı duyulan sevginin hep çok fazla olmasına sebep olmuştu. Üç kişilik bir aile olmalarına rağmen, kocaman bir sevgiye sahiplerdi.

"Bir şey soracağım ama yanlış anlamayacaksın, tamam mı?" diye sordu annesine. Sesinde beliren hafif çekingenlik Fulya'yı tedirgin etti fakat yine de etkilenmemiş gibi yaptı.

Genç kadın, annesinin babasıyla erken yaşta evlendiğini daha önce dinlediği hikayelerden dolayı biliyordu.

Fulya, üniversitede okuduğu moda tasarımı bölümünden mezun olur olmaz, aynı üniversitede birlikte okuduğu Gündüz'le evlenmeye karar vermişlerdi. Üniversitenin ikinci yılında tanışan ikili, farklı bölümlerle olmalarına rağmen hiçbir şey onları ayıramamıştı. Gündüz askere gittiğinde ya da iş için aylarca yurt dışına çıkması gerektiğinde dahi kopmamışlardı. Fulya onun için yurt dışındaki bir iş teklifini reddetmiş, İstanbul'dan dışarı çıkmamıştı. Sonrasında kızları doğup, üniversite için oradan ayrılana kadar Marmaris'te yaşamışlardı. Şu anda da İstanbul ve Marmaris arası bir hayatları vardı ve kızlarının yanına gidip gelmeyi seviyorlardı. Her ne kadar büyük aşkla evlenmiş olsalar ve bu aşk hiç eksilmeden sürüyor olsa da, içten içe, Fulya'nın evlenmemiş olsa şu an bambaşka bir ülkede kendi tasarım şirketine sahip olup olmayacağı düşüncesi İlkin'in içini hep kurcalamıştı. Biliyordu ki, aynı düşünce annesinin de zihninde yer ediniyordu. Çünkü çoğu zaman annesinden, yıllar önce yaptığı tasarımları büyük bir aşk ve sevgiyle anlattığını dinliyordu. Fulya üniversiteden arta kalan eskiz çizimlerini, ilk podyum tasarımlarının birer kopyasını ve okula ait biriktirdiği her şeyi bunca senedir saklıyordu. Anılarını seviyordu.

Şu anda da, hâlen ilkim için, kendisi ve bazı arkadaşları için özel tasarımlar yapıyordu. Evin içinde küçük bir atölyesi dahi vardı ama hiçbir zaman, elinde bu imkânı bulundurmasına rağmen işi ilerletmemişti. Bir dükkân açmamıştı ya da herhangi bir showroom çalışması yapmamıştı. Yaşını öne sürerek fazlasını kaldıramayacağını dile getirmiş ve bütün teklifleri reddederek zamanla gelecek olanların da önünü kapatmıştı.

"Anlamayacağım anneciğim, sor."

"Daha önce hiç," diye mırıldanırken annesinin gözlerine bakmadı bir süre. "Keşke dediğin oldu mu?"

Fulya dudaklarını büküp hafifçe omuz silkti ve büyük bir normallikle kızının sorusunu yanıtladı.

"Olmaz olur mu? Belki de her gün diyorumdur bunu. Keşke yemeğe daha az tuz atsaydım, keşke saçımı biraz daha uzun kestirseydim, keşke bahçeye verdiğim gübreyi azaltıp arttırsaydım... Önemli olan keşke demeden yaşamak değil ama... Önemli olan keşkelere çözüm bulmak. Mesela tuzlu olan yemeğe biraz daha malzeme ya da su katmak, kısa kesilen saç hızlı uzasın diye uygun ürünleri kullanmak ve kuaförü değiştirmek, bitkilere kullandığın gübreyi vereceğin miktarda poşetlemek gibi..."

"Her keşkenin bir çözümü var mı peki?"

Fulya düşünceli bir biçimde başını iki yana salladı.

"Her hatanın telafisi olmadığı gibi her keşkenin de çözümü olmayabilir. Ama hatanın neresinden dönersen kârdır, değil mi? Sen de keşkenin çözümü ne zaman bulursan o zaman sonuca kavuşursun..."

"Pişman mısın anne?" dedi burnunu hafifçe çekerek. Ağlamıyordu ama her an ağlayacakmış gibi hissediyordu.

"Ne için güzel kızım?"

"Babam için, okuldan sonra hemen evlendiğin için, başka hiçbir seçeneği göremediğin için... Bilmiyorum... Acele ettiğin için?"

Annesi bir süre düşünüp doğru cevabı aradı. Daha doğrusu *senelerdir bildiği tek doğru cevabın ifade ediliş biçimini.*

"Herhalde hayatımda en son pişman olacağım şeydir babanla evlenmek ve sana sahip olmak. En son diyorum ama en son bile değil, *bunlar benim asla pişman olmayacağım şeyler*. Ama bazen yurt dışından aldığım teklifi kabul etsem neler olurdu diye düşünüyorum. Yine de bunun için kendimi suçlamıyorum..."

"Nasıl yani?"

Fulya kızının derdini çok iyi anlamıştı. Emir'le yaşadıklarını, İlkim'in sonrasında ne kadar acı çektiğini biliyordu. Nelerle mücadele ettiğini ve ne zorlu bir ayrılık süreci geçirdiğini... Sırf bu yüzden senelerce İngiltere'ye kaçan kızını geri dönmesi için ikna edişinin üzerinden yalnızca birkaç ay geçmiş olmasına rağmen, bu kafa karışıklığının sebebini biliyordu. O adamın karşısına çıkmış olduğunu tahmin edebiliyordu ama bu konuyla ilgili yorum yapmadı. Sadece kendisine sorulan soruya cevap vermeyi seçti. İlkim isterse bunu da anlatırdı.

"Hepimiz bir bilinmezin içinde yaşıyoruz ve bir adım, bir saat, hatta bir saniye sonramızın garantisi yoktur. Bir saniye sonra neler olacağını bilemeyiz ama seçeneklerimiz olduğunda, hangisi bize neler getirecek merak etmek kadar doğal bir şey olamaz. Ben bunu düşündüm İlkim, hem de senelerce. Senin şu an kendine yaptığını, zamanında ben de kendime yaptım. O yüzden çok iyi anlıyorum şu an ne düşündüğünü. *'Acaba gitseydim, şu an kocam içeride bana kahve pişiriyorken, bir yandan da karşımda okuduğu üniversitede akademisyenlik yapan kızımın konuşuyor olur muydum, bu mümkün olur muydu?'*, aslında soru bu değil mi?"

İlkim sessizce başını salladı. Fulya da sakince onun yaptığını yaptı.

"Muhtemelen olmazdım. Ben yurt dışında olacağım için Gündüz'le uzak mesafe ilişkisini yürütemezdik. Babaannen fırsatını bulduğu gibi onu bir başkasıyla evlendirirdi ve ben de sevdiğim adamı, bir de üstüne doğacak kızımı hiç var olmadan kaybetmiş olarak geri dönerdim. Belki de dönmez,

artık orada kalırdım. Ama şu an, bu senaryonun içinde olmazdım. Hayır. Bu yüzden de iyi ki bütün bunlar olmadı..."

İlkim annesine bakarken araya girmede çünkü Fulya'nın devam edeceği belliydi. "Ben Gündüz'ü de, seni de bu hayattaki hiçbir şeye değişmem İlkim. Bana o zaman bu durumun iki ucunu da gösteren ve geleceğimi seçmem için sunulan seçenekler olsaydı, diğer tarafta ne olursa olsun, ben yine ucunda senin ve babanın bulunduğu yolu tercih ederdim. Ben hayatımdan çok memnunum ve yaptığım hiçbir seçimden pişman değilim. Bu zamana kadar olmadım, bundan sonra da olmayacağım. Çünkü biliyor musun, ben babana ve sana çok aşığım kızım. Sen bana her *annem* dediğinde ya da Gündüz bana her *Fulya'm* diye seslendiğinde ben yeniden doğuyorum. Sevdiğim işi yapmaya da devam ediyorum zaten. Ben senin annen, babanın da eşi olmak için var olduğuma inanıyorum. Ve bu durumdan da çok mutluyum."

Kameraya doğru, yalnızca gözlüklerinden İlkim'in kendi yansımasını göreceği kadar yaklaştı. Açık yeşil gözlerinde kendi yansımasını gören kızına bir sır verir gibi, "İnan bana bir başkasının kızı olsaydın seni çok kıskanırdım." dedi sessiz bir fısıltıyla.

"Anne ya!" dedi İlkim kocaman gülerek. Aklındaki soru işaretlerinin hepsini tek bir konuşmayla çözebilmek çok iyi gelmişti. Yine de Fulya'nın dile getirmek istediği son bir şey daha vardı.

"İlkim iyisin anneciğim, biliyorsun değil mi? Asla bir ilişki yaşayamayacak kadar eksik bir kadın değilsin. Yetersiz hiç değilsin. Böyle hissetmen için hiçbir sebep yok. Hem de hiç."

İlkim başını sessizce salladı. "Biliyorum." diye mırıldandı ama aksini iddia etmedi. Her ne kadar bunu istese de, annesinin söylediği gibi düşünmüyordu. Yine de onu üzmemek istemedi.

"Hiçbir şey senden değerli değil. Sakın unutma olur mu? Duygularına ket vurmayı tercih ettiğini biliyorum ama bazen,

bir şeylere geç kalmak her şeyden daha zordur. Senin bunu yaşamana gerek yok."

İlkim yeniden başını salladı ve yüzündeki buruk gülümsemeyle ekrana bakmaya devam etti. Bir süre annesini dinledikten sonra, konuşmanın bundan ilerisine kahvesiyle dahil olan babasıyla da eğlenceli, günlük konuşmalarını devam ettirmişti. Zihni yeterince doluydu ve bunu boşaltmak için karşısında duran dünya tatlısı iki kişi yeterliydi. Onlar ve Seçil yanında oldukça İlkim'in aşamayacağı şey yoktu.

Arama bittiğinde İlkim daha rahatlamış bir şekilde geriye yaslandı ve derin bir nefes verdi. Yine yalnız kalmıştı ama kafasında yer edinen düşünceler öncekine göre daha derli toplu bir hâldeydi.

Üniversitedeki ikinci senesinde hayatına bir adam girmişti. Yakışıklılığı, laf cambazlığı ve karizmatikliğiyle; İlkim'i daha ilk andan etkisi altına almıştı. Emir Feza, hukuk son sınıfta okurken gerçek bir mıknaş gibiydi. Aynı üniversitenin kampüsünde farklı dönemlerde olmaları onlara engel olmamıştı ve birbirlerinin yörüngelerine çekilerek tanışmış, aralarındaki ilişkiyi bir arkadaşlıktan ileri taşımışlardı.

Zihnine dolan geçmişin izlerini daha fazla takip etmemeyi seçti İlkim. Bilgisayarını kucağından bırakıp mutfığa geçti ve bardağını bulaşık makinasına yerleştirdi. Salonun ışıklarını kapatıp koridorun ucundaki yatak odasına doğru ilerledi. Pijamalarını giydikten sonra yarın giyeceklerini hazırlayıp askıya astı.

İlkim, geleceğini hakkını vererek yaşayabilmek için geçmişini göz ardı etmeyi seçmişti. Hayallerinin peşinden gitmek korkularına yenilmesine sebep olsa da, şimdi bulunduğu yerden pişman değildi. Evet, zor zamanlar olmuştu. Tek başına kalmak istemediği onlarca an, yalnızlıkla sınanmıştı.

Ama...

Şu an bakıldığında görüne göre, ikisi de bir şekilde kendi yollarına bakmaya kadar vermiş ve yaşamaya devam

etmişlerdi. İlkim kariyerini seçerken, Emir de belli ki hep hayalinde olan aileyi kurmak için Didem'le nişanlanmayı seçmişti.

İçinde sancıyan bazı duyguları görmezden gelmek eskiden çok daha kolay olsa da şimdi, her şey açıkça karşısındayken ne yapacağını pek bilemiyordu. Zamanın neleri gösterip göstermeyeceğini görecektlerdi ama bu süreçte birbirini en çok kıran da, birbirine en çok kırılan da İlkim ve Emir Feza'dan başkası olmayacaktı.



4'ü de böylece bitirdik 🙏

Her bölüm biraz daha detay veriyorum, zamanla her şeyi göreceğiz. ❤️

Siz neler düşünüyorsunuz?

Bu bölümde en sevdiğiniz sahne hangisi oldu?

Duydum ki beşinci bölümde bolca Emir varmış... En kısa sürede görüşürüz diyelim mi o hâlde? Haftaya, aynı saatte 😊

Bu paylaştığım hesapların dışında, duyuruları Wattpad profilimde de yapmaya devam ediyorum. Habersiz kalmamak için mutlaka bir yerden elimi tutun, olur mu? 🍷

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

5. BÖLÜM

Bölümü sizlere bıraktım. Keyifli okumalar diliyorum!



ACI ÇİKOLATA

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sessiz Anlaşma."

Bölüm şarkısı: Demi Lovato,
Smoke & Mirrors.



"Hukuk okumanın kolay olmadığını biliyorum." dedi gözlüklerinin üstünden dikkatini ona vermiş öğrencilerine bakarken. Hepsi birbirinden farklı, pırıl pırıl gelecekleri olan öğrencilerdi ve ilkim bunu görebiliyordu. O yüzden birinci sınıf öğrencilerinin üstündeki gerginliği anlayabiliyordu.

"Hiçbir yol, diğerinden daha kolay değil. Ama geçemeyeceğiniz kadar zor da değil. Bu demek değil ki ben yaptığım için siz de yapabilirsiniz... Siz de yapabilirsiniz çünkü hiçbir farkımız yok. Ben de sizin gibiydim. Sizlerden daha fazlasını bilmiyordum, belki de çok daha azını. Ben de bu okula gelirken korkudan ölüyordum, belki siz çok daha rahatsınızdır. Unutmayın, siz başarmak istedikten sonra hiçbir şey yolunuza engel olacak kadar güçlü değildir. Hayat sizin, yol sizin."

Kolundaki ince kordonlu saati kontrol edip dersi bitirdiğinde, son kez gülümsedi. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim, ders kitaplarındaki giriş bölümüne göz atmayı unutmayın. Haftaya görüşmek üzere." Ardından öğrencilerin tek tek dağılmasına izin verdi.

Üzerindeki boğazlı, kiremit rengi triko kazak ve krem rengi, geniş paçalı kadife pantolonuyla kışı gerçekten hasta

olmadan geçirmeye niyetliydi genç kadın. Direkt olarak derse geldiği için montu ve diğer ıvır zıvırlarını taşıdığı çantaları yanındaydı. Her şeyini toparlayıp odasına çıkmadan önce kampüsün içindeki kahve dükkânına uğrayıp kahve almaya karar verdi. Binadan çıkıp ufak adımlarla ilerledi ve kampüse, öğrencilerin arasına daldı.

Kalın dalgalarla şekillendirdiği koyu kahverengi saçları omuzlarının biraz daha altına ulaşıyordu. Giydiği kalın, pelüş montuna sıkıca sarılıp derecesiz gözlüklerini saçlarına doğru itti. Sesli bir nefes verdiğinde havada bir duman bulutu oluşturan nefesi, soğuğu kanıtlar nitelikteydi.

Sıcak bir kahve almak için dükkâna girdiğinde, önündeki birkaç kişinin siparişlerinin bitmesini bekledi. Sıra kendisine geldiğinde önce cüzdanından kartını çıkardı. Ardından çantasından aldığı termosunu uzatıp siparişini iletecekti ki arkasından birisi yaklaştı ve omzunun üstünden uzanarak sessizce mırıldandı.

"Karamel latte lütfen, yumuşak içim."

"Elbette, büyük boy değil mi, isim neydi?"

"Evet, İlkim."

İlkim onun için doğru siparişi veren adamı görmese de, sesini duyması kim olduğunu anlaması için yeterli olmuştu. *Emir Feza'nın, bu saatte okulda ne işi vardı?* Birkaç saniye onun kahvesini ödemesini bekledi ve buna itiraz etmedi. Satıcı ödemeyi aldığı anda bu kez hızlı davranan o oldu.

"Bir de ekstra shot Americano lütfen, orta boy."

Emir, İlkim'in kahvesini ödeyebiliyorsa, İlkim'de bunu Emir için yapabilirdi. Kasada duran adamın kafası karışmış gibi görünse de bozuntuya vermedi. "İsim alabilir miyim?"

"Emir. Teşekkür ederim."

Kahvelerini almak adına barın diğer tarafına geçtiklerinde İlkim elini kolyesine atarak adama döndü. Kahve küreleri onun karizmatik yüzünde dolaşırken kaşları hafifçe çatılmış, bakışları ise kısılmıştı.

"Sabahın bu saatinde niye burada olduğunu merak ettim açıkçası..."

"Sen niye buradaysan o yüzden." dedi Emir bu çok normal bir şeymiş gibi. Ellerini kalın paltosunun ceplerine sokmuştu. Yakaları dik, duruşu fazlasıyla güç taşıyordu. İlkim gözlerini onunkilerle buluşturmak için başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Ben burada akademisyenim ya. Ondan olabilir mi acaba? Ders veriyorum hani?"

"Tamam tamam, şaka yapmıştım. Seni görmeye geldim."

"Aa, demek isteyince vakit ayırabiliyorsun insanlara..."

Sözlerinde başlayan soğuk savaş devam edecekti ki, aralarındaki bu elektriği yüksek anı bölen şey baristanın eğlenceli seslenişi oldu.

"İlkim Bey, Emir Hanım."

Kahveler önlerine bırakıldığında gülmemek için kendini zor tutan Emir yerine, dudaklarında minik bir gülümseme beliren İlkim teşekkür ederek kahveleri aldı. Birini Emir'e uzatırken termosunu da kendine alarak ağzını açtı ve sıcak kahvesinden küçük bir yudum aldı.

"Ay!" dedi küçük bir inlemeyle. "Çok sıcakmış."

"Niye acaba? Yeni aldın daha kahveyi ondan olabilir mi?" Emir sessiz bir kınamayla başını iki yana salladı.

"Gerçekten birazcık bile değişmemişsin İlkim ya, hâlen yanmaz ağızlı olduğunu zannediyorsun."

İlkim onu duymamazlıktan gelmeye karar verdi. Adama cevap vermeyerek adımlarını dükkânın dışına çevirdi ve yeniden kampüse yöneldi. Bu sırada hemen yanında yürüyen Emir, kampüsün içine nasıl girmişti bilmiyordu ama onun ardında, her yere rahatlıkla gidebiliyordu.

"Misafir kartı mı aldın?" diye sordu durduramadığı merakıyla.

"Hayır, Melih Hoca'dan rica ettim. O da ne zaman istersem kullanabileceğim kendi yedek kartını verdi bana. Proje yüzünden sürekli gidip gelmem gerekirse kullanayım diye."

İlkim kaşlarını kaldırarak cevap vermeme hakkını kullandı yeniden. Adımları merdivenlere yöneldiğinde, Emir hızlı davranıp boştaki ellerinde taşıdığı evrak ve kişisel çantalarını aldı. "Ayağındaki topuklu botlar merdivende

zorlar belki, sonra sendelersin kahveyi falan dökersin. Üstüne bir de yanarsın," dedi açıklamasını alaycı bir tonda sürdürürken. "Bu da hoş olmaz şimdi, sonuçta sen bir akademisyensin."

"Evet, akademisyenim. Kendi çantamı da kendim taşıyım ama aldın o kadar, çirkeflik yapacak değilim."

Daha fazla tartışmadan yürümeye devam ettileklerinde ikisi de sessiz kaldı. Adımları üst kata doğru ilerlerken İlkim odasına giden yolda birkaç öğrenciyle selamlaşmayı da ihmal etmemişti. Emir, bu anları seyrederken içinde biriken hisleri yüzüne yansıtan bir gülümsemeyle durmayı ihmal etmiyordu. Bundan açıkça keyif alıyordu.

Genç kadın odasının önüne geldiğinde Emir'e döndü ve başını onun ellerinde tuttuğu çantaya eğerek anahtarlarını aramaya başladı. Tek eliyle pek kolay olmamıştı ama birkaç dakika içinde eline çarpan sert anahtarlığı tuttu ve çekip çıkardı. Odasının kapısını açtıktan sonra Emir'in içeri girmesini bekledi ve arkalarından kapıyı kapadı.

Anahtarları ve kahvesini masaya bıraktıktan sonra, Emir'den de çantaları koymasını istedi.

"Keyfine bak," dedi genç kadın koltukları göstererek. "Eğer kahvaltı yapmadıysan bir şeyler söyleyebilirim yemekhaneden? Ya da kantin. Kampüsün içine açılan bir kahvaltıcı var oraya da uğrayabiliriz."

Emir gülümseyerek koltuğa oturduğunda, İlkim'de üzerindeki pelüşü çıkardı. *Her şey, bir an için sanki çok normalmiş gibi, olması gereken buymuş gibi görünmüştü.* İlkim bu farkındalığa ulaştığı an askıya astığı pelüşü bırakıp sert bir ifadeyle adama döndü.

"Yanlış anlama çok umurumda olduğundan değil. Senin aksine biz burada misafirlerimize iyi davranmaya çalışıyoruz da... O sebepten."

Emir gözlerini devirdiğinde, zaten kadının birkaç saniyeliğine fazla sakin ve uzlaşmacı konuştuğunu düşünmüştü. İşte yine tırnakları dışarı çıkmıştı, onları Emir'in tenine batırmaktan çekinmiyordu.

"Teşekkür ederim ama gerek yok, çok nazıksınız."

İlkim başını hafifçe eğdikten sonra masanın ardına, sandalyesine geçerken oldukça ifadesiz bir tavır takınmıştı. Gözlüklerini gözüne indirdi ve kişisel çantasından telefonunu çıkarıp onu masanın bir ucuna bıraktı. Ardından evrak çantasını masaya alıp içinden birkaç dosya çıkardı. Ders işleniş raporları, gidişatla ilgili belgeler ve okulla alakalı bazı kâğıt işleri önünde toplu hâlde duruyordu.

"Sizi dinliyorum, Emir Bey. Bir yandan da kendi işlerimle ilgileneceğim eğer sorun olmayacaksa, randevu oluşturmamışsınız çünkü. Programımda bugün sizin için boşluk yaratabileceğim bir alan maalesef ki yok."

Adam onun bu ifadesiz duruşundan dahi akan çekiciliği göz ardı edemeyecek kadar zor durumdaydı. Yutkundü.

Yıllarca, yıllarca bu kadını sevmişti ve bir şeyleri konuşmadan ne kadar devam edebilirlerdi bilmiyordu. Neden gittiğini sormayı deli gibi istiyordu ama alacağı tepkiden de ölesiye korkuyordu.

Belki de kadın başka birine âşık olup onun ardından gitmişti. Zamanla araları bozulmuştu belki ama yine de onu Emir'den daha çok sevmişti. Olamaz mıydı? Bu kadar katı ve duygusuz duruşunun başka nasıl bir sebebi olabilirdi?

"Konuşmak istiyorum İlkim. Ama öyle ayaküstü bir konuşma değil. Detaylı, uzun bir konuşma istiyorum."

İlkim elindeki dolma kalemı ince, siyah ojeli tırnaklarının arasında birkaç kez çevirip gözlerini ders raporlarında gezdirmeye devam ederken bir saniyeliğine gözlerini adama değdirdi. Başını hafifçe sallayıp dudaklarını da birbirine bastırmıştı.

"Dinliyorum,"

Emir bu umursamazlığı çekilemez bulduğunda fazla düşünmedi.

"Neden gittin?"

Adamın ani sorusu, İlkim'in parmaklarında çevirdiği kalemin hafif bir gürültüyle kâğıtların arasına, masanın üstüne düşmesine sebep olduğunda odayı bir anlığına ölüm

sessizliği sardı. Emir'in bakışları bir oraya, bir de İlkim'in yüzüne çevrildiğinde genç kadın kalemi yerden alıp boğazını temizledi.

"Öyle gerekti."

"Gayet güzel giden bir ilişkimiz varken ve hiçbir sorun yokken beni terk etmen gerekti, öyle mi?"

İlkim inatla adamın gözlerine bakmıyordu. Kağıtları birbirinden ayırıp yazılanlara bakınmaya devam etti. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Olay sandığın kadar basit değil maalesef..." Durdu, adama döndü fakat kısacıktı.

"Ayrıca nişanlısı olan bir adama göre fazlasıyla cesur konular bunlar." Hafifçe boğazını temizleyip elindeki kağıtlara bir bakış attı ve aldığı bilgileri ajandasına aktarmaya devam etti. "Eğer birlikte yürüteceğimiz projeyle ilgili bir durum varsa dinleyebilirim."

"Anlamadım?" dedi Emir oturduğu yerde sinirleri bozulduğunda. Sözcüklerin yarısını duymamıştı bile. "Ne olmuş olabilir de beni senelerce habersiz bırakıp gitmiş olabilirsin? Bir kere arayıp haber vermemeyi, sana ulaşacağım bütün kanalları kapatmış olmayı nasıl tercih edebilirsin? Ayrıca şu an bir nişanlımın olması, geçmiş öylece kapatabileceğimiz anlamına gelmiyor ki. Yaşadıklarımızı öylece silip atamadığımız gibi..."

"Yanlış yerden bakıyorsun Emir Feza."

"Madem öyle doğru yerden anlat İlkim, olayın göremediğim tarafını bana göster..."

"Sana söyledim, hiçbir şey düşündüğün gibi değil ve ben şu an, bu konuyu konuşmak için doğru yerde ve anda olduğumuza inanmıyorum. Ayrıca da tekrar dile getireceğim ,kusura bakma ama nişanlın bu durumu öğrenirse benden çok daha fazla rahatsızlık duyacaktır. O yüzden Emir, eğer işle ilgili herhangi bi—"

"Hayır!" dedi Emir sert çıkan sesiyle. Kendini tutamamıştı ve elini yumruk yapıp dizine çarpmıştı. İlkim bu ani hareket yüzünden yerinde hafifçe sıçramıştı ama ilk kez bunu

umursamadı. "Hayır, işle ilgili herhangi bir durum yok. Ben zaten buraya onu değil, bizi konuşmaya geldim." Bu kez mekanik bir hareketle başını salladığında kadın gözlerini kaçırdı. "Kaçamazsın İlkim, duydun mu? *Zaten altı sene kaçtın.* Daha fazla kaçamazsın."

İlkim'in bakışları ilk kez adama çevrildiğinde gözlerinde yanan ateşi ve yüzüne yerleşen hayal kırıklığına bulanmış sinirini görmek onu sarstı. Tam o anda kapı çaldığında aralarındaki elle tutulur gerginlik çekilir gibi oldu ve ikisi de o hâlden uzaklaştı. Sessiz bakışları birbirine çarparken İlkim sırtını sandalyesine yasladı. Hafifçe boğazını temizledikten sonra kapıya doğru seslendi.

"Gir!"

Kapı yarım açılıp kumral, uzun boylu bir kız kafasını açılan aralıktan içeri uzattığında İlkim zorlukla gülümsedi. "Hocam, müsait miydiniz?"

"Gel Şirin, müsaitim."

İlkim'in ikinci sınıflardan ders verdiği bir öğrencisi olan Şirin, kapıyı biraz daha aralayıp içeri girdiğinde Emir sıcak kahveyi boğazından aşağı yuvarlayıp dizini sallamaya başladı. İlkim'in gözü kısa bir an ona çarptığında alt dudağının iç kısmını hafifçe dişlemişti. Bu pek iyi hissettirmedik çünkü bu hareketi sinirli olduğunu gösteren bir işaretti. *Seneler önce olduğu gibi.*

"Yoklama belgesini getirdim benden istediğiniz."

"Getir canım, bakayım."

İlkim kızın elinden üç sayfalık yoklama kağıdını alıp kontrol ederken imza atılması gereken yerlerde boşluk olanların üstüne çizgi çekmeyi ihmal etmedi. Yoksa öğrenciler, ertesi hafta oraya imza atıp kendilerini aslında bütün derslerde varmış gibi gösteriyorlardı. Zamanında kendi hocası da aynıını onlara yaptığı için biliyordu.

"Teşekkür ederim Şirin," dedi belgenin altına imza attıktan sonra. "Çok nazıksın."

Şirin gülümseyerek başını eğdi. "Ne zaman isterseniz hocam, rica ederim."

İlkim belgeyi dosyaların arasındaki yerine kaldırdıktan sonra kızın odadan çıkıp kapıyı kapatmasını bekledi. Kahvesinden bir yudum alıp boğazını yumuşattıktan sonra direkt olarak adamın gözlerinin içine baktı. Öne eğilmiş, kollarını masaya yaslamıştı.

"Bak Emir Feza. Altı sene önce bir karar verdim ve seni terk ettim. Doğru ya da yanlış, yaptım ve şimdi buradayız. Bunu şu an konuşmak istediğimi söyleyemem, yalan değil. Ama zamanı geldiğinde bu konuşmadan kaçacak mıyım, hayır. Kesinlikle kaçmayacağım. Sadece burası ne yeri, ne de zamanı bana kalırsa..."

Derin bir nefes aldı. Her şey, Emir'le karşı karşıya kaldığı andan itibaren çok daha zordu ve İlkim ne yaparsa yapsın, kolaylaşmayacaktı. Haklıydı, bir açıklamayı hak ediyordu. Yine de bunu burada yapmak konusundaki ısrarı kadının canını sıkıyordu.

"Burası insanların bana saygı duyduğu ve benden beklentilerinin olduğu bir yer. Burada sesini yükseltirsen kapının dışındaki yüzlercesinin sesi kesilir ve seni dinlerler, çünkü insanlar meraklıdır. Burası bir eğitim kurumu ve ben de ona yakışan hareketler yapmaya çalışıyorum. Eğer böyle yapacaksan seni burada istemiyorum ben. Seneler önce yaptıklarımın hesabını burada, bu şekilde veremem Emir. Bu yüzden..." dedi ona kırık bir bakış atarak. "Lütfen beni daha fazla zor duruma sokmadan git. Biraz daha sakinleştğinde ve konuşmak istediğin yer benim söz sahibi olduğum bir yer değilken şansını tekrar dene. Ama seni burada, bu şekilde daha fazla ağırlayamam."

Emir, İlkim'in sözlerinin hiçbirinde herhangi bir yanlışlık olmadığını biliyordu ama bu kadını tanıyorsa, onun her daim bu konuşmadan kaçacağını da çok iyi biliyordu. İlk deneyiminin başarısızlığı, onda koca bir hayal kırıklığı yaratmıştı tam olarak bu sebepten.

Kırgın bakışlarını kadına çevirdiğinde ona bakan kahve harelerde de burukluk vardı. Emir tek kelime etmeden odadan çıkıp gittiğinde, İlkim zar zor bir nefes verdi.

Bakışlarını yeniden masasına çevirdiğinde, zihnine düşen ilaçlarını almak için çantasını açtı. Bir yandan günlük rutinini yerine getirirken diğer yandan zihnine dolanları bir düzene oturtmaya çalışıyordu.

Bu konunun aralarında ilk açılışıydı ama ikisi de son olmayacağını fazlasıyla bilincindeydi. Her şey, bu ilk adımın ardından daha yoğun ve zorlayıcı olacaktı.

Emir'in senelerdir biriken onlarca sorusu olduğunu, içinde hâlen kendisine karşı açık bir sinir ve öfke taşıdığının farkındaydı. Ama İlkim bunca zaman onu ardında bırakmaya çalışırken o nişanlanmayı seçmişti. *Bunun için onu suçladığından falan değildi ama belli ki, İlkim'i unutmak Emir için daha kolay olmuştu işte.*

Özellikle, kadının baktığı yerden görünen de *tam olarak buydu.*

—
"Seçil, eğer biraz daha devam edersen seni her yerden engelleyeceğim. Duydun mu beni?"

Seçil görüntülü aramanın diğer ucunda bedenine sardığı havluyu umursamadan omuz silkti ve saçlarını kurutmaya geçti.

"Bence sen bahane arıyorsun da neyse..."

"Ne bahanesi ya? Ben vallahi artık anlamıyorum senin nelerden bahsettiğini. Alt yazı falan lazım artık sana."

İlkim'in çatık kaşları, arkadaşının onunla uğraştığını bildiği için yüzünde sabit bir şekilde yerini almıştı. Birbirlerine takılarak geçen arkadaşlıkları, yüksek ihtimalle bir ömür boyu da bu şekilde devam edecekti.

"Diyorum ki, madem adam sana neden gittin, diye sorabiliyor; sen neden karşında oturan adama senin benimle konuşmak için nişanlından izin alman gerekmiyor mu, diye sormuyorsun? Madem konuşmadan kaçmak istiyorsun sen de ona bunu sorsaydın. Nişanlısın, hâlâ ne hakla benimle böyle konuşabiliyorsun deseydin. Sorsalar da sen Emir'cisin dersin, benim arkadaşım bu kadar salaksa ben ne yapabilirim?"

"Öf Seçil. Aklıma gelmedi, ne bileyim ben?" İlkim saçıyla oynamaya başladığında Seçil'de telefonun diğer ucundan onu izliyordu. "Yani evet, nişanlısı ama sözde nişanlı gibiler. Emir sanki o hiç yokmuş da onunla zorla birliktymiş gibi davranıyor. Lafta bile umursamıyor. Kadın ben oradayken de geldi, gerçekten de nişanlısı gibi samimiydi ama Emir'in pek umurunda değildi sanki..."

Koyu kızıl saçlarını kurutan Seçil, tarakla açtığı tutamlarını örerek sırtına bıraktıktan sonra kameraya yaklaşp ela gözlerini iyice yakına soktu.

"Ama nişanlılar sonuçta. O kızın parmağında kafam kadar bir nişan yüzüğü var mı, var. Birbirlerine de o yüzükle bağlılar. Dışarıda nasıl göründüklerinin ya da ne kadar yakın olduklarının ne önemi var ki? Hiç yatak odalarına girdin mi? Nereden biliyorsun Emir'in onu umursamadığını?"

İlkim yüzünü buruşturduğunda içindeki sıkıntı da büyümeye başlamıştı. "Ay Seçil!" dedi isyan eder gibi. "Seninle bu kadar sık konuşmayı bırakmazsam ben kesin akıl hastası olacağım."

Karşısında duran arkadaşı omuz silkip havlusunu üstünden attığında İlkim yerinden kalktı. Salondan çıkarak mutfağa doğru yürüdü. Buzdolabından yeni, dörtlü bir paketi kırarak meyveli yoğurt ve kaşık alarak telefonun karşısına döndü. Seçil bu sırada birlikte aldıkları yarım kollu ve uzun paçaları olan pijama takımını giymişti. İlkim de aynısının uzun kollu, şortlu olanını giyiyordu. Seçil'de siyah, İlkim'de de lacivert rengi vardı.

"Bana ne onların yatak odasından..." dedi sessiz bir mırıltıyla. Meyveli yoğurdun patlayan şekerini açıp içine döktü ve hırsla karıştırmaya başladı. "Beni ne ilgilendirir yani?"

"Aynen tatlım aynen, ben de Seçil memnun oldum."

"Ne zaman dönüyorsun sen İstanbul'a, ondan haber versen?" dedi genç kadın aklını başka şeylere verebilmek için. Odağını arkadaşına yöneltmeyi seçmişti.

Seçil yatađa girip uzandıktan sonra bařını kařıyarak kısa bir an dűřűndű. "Yarın sekiz, ertesi gűn de yedi saatlik iki konferansım daha var. Sonrasında bir gűn daha buradayım anladığım kadarıyla űnkű veda yemeđi dűzenlenecek. Herhalde ű ya da dűrt gűn sonra falan ancak hayatım."

"Anladım, varmıř daha ya... Gűya birlikte tatile gidecektik İzmir'e, sen benden űnce gidip gezdin."

"Keřke gezebiliyor olsaydım da seni azıcık kıskandırsaydım. Ama űyle bir durum henűz olamadığı için, seninle gezmeyi bekliyorum diyeyim."

İlkim keyifli bir kahkaha attığında, telefonundan bařka bir aramanın geldiđine dair kısık bir ses yűkseldi. Genç kadın gelen aramanın kimden olduđuna bakmak için sehpaye sabitlediđi telefona eđildi. Aynı anda Seçil'in ekranı bulanıklařınca, ekranda gűrdűđű yeni isim kařlarını atmasına sebep oldu.

Arkadaşına okuldan bir arama geldiğini mesaj atarak şu anki aramayı kapattı ve Melih Hoca'nın bu saatte gelen çağrısını yanıtladı. "Hocam iyi akşamlar."

"Hah, iyi akřamlar İlkim. Nasılsın, műsait miydin?"

İlkim bařını salladıktan sonra sesli, kűűk bir onay daha gűnderdi. "İyiyim hocam, evet műsaitim, buyurun lűtfen."

Zihninin içinde akřamın bu saatinde gelen aramanın sebebini fazla dűřűnmek zorunda kalmadı. Sanırım profesűrű řirkette olup bitenleri űđrenmiřti. Açıkçası Emir'in reaksiyon gűstereceđini mutlaka dűřűnműř olsa da, raporlařmak adına hocasını bu kadar çabuk arayacađını tahmin edememiřti.

"Seninle geçen gűn gittiđin proje gűrűřmesiyle ilgili kısa bir konuřma yapmak istiyordum ama bugűn okulda yakalayamadım seni. O yűzden rahatsız ettim bu saatte."

İlkim dudaklarını tedirgince dişlerken saati bir kez daha kontrol etti. 21:45. Eh, gerçekten de biraz geç olmuştu.

"Olur mu űyle řey, ne rahatsızlıđı? Sizi dinliyorum elbette hocam ama konu eđer benim řirketteki tavrımsa—"

"Evet, konu senin tavrın. Açıkçası bu projeyi yürütme konusunda sana güvendiğim için kendimi bir kez daha takdir ettim bugün."

İlkim'in sözcükleri boğazının kıyısına asılı kaldığında söyleyecekleri anında geri çekilir gibi oldu. "E... Efendim, anlayamadım?"

"Emir aradı beni biraz önce. Şirkette kendi başına randevu oluşturduğu için programı oldukça karışmış sanırım ve seni doğru dürüst ağırlayamamış. Sen yine de üslubunu korumuşsun ve gayet olgun bir şekilde başka güne randevu ayarlama fikrini ortaya sürerek ikinizi de kurtarmışsın..."

İlkim üslubunu koruyabildiği konusundan pek emin olmasa da, anlatılanları şaşkınlıkla dinliyordu. Evet bunları yapmıştı ama Emir'in sözcüklerinin yanı sıra onunkiler birer oktan ya da iğneden farksızdı. Hepsinin amacı can acıtmaktı. İstemedenden de olsa, duygularına yenik düşmüştü çünkü.

"Öy... Öyle mi yapmışım?"

"Evet, hatta Emir sana bir özür borcu olduğunu iletmek için hatta bekliyor şu an. Ben kapatır kapatmaz telefona onu bağlayacağım. Konuşup uygun bir gün ayarlarsanız, ben de Boston'a uçmadan projenin başlangıç adımlarını görmek isterim."

Melih Hoca sesli bir nefes verdi. Bu ses, aynı anda hem rahatlık hem de sakinlik barındırıyordu. Kadın onun sesindeki gurur dolu gülümsemeyi hissetti. "Tekrar tebrik ve teşekkür ederim İlkim. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum..."

"Ben teşekkür ederim hocam. Gelişmeler hakkında sizi mutlaka bilgilendireceğim. İyi akşamlar."

Adam, İlkim'in cümlesini tam olarak duydu mu bilmiyordu ama önündeki meyveli yoğurdu koltuğun ahşap kolçağına bırakıp doğrulduğu sırada hattan ayrılışını, yerine onun bağlanışını dinledi. Bir süre, sinyal sesinin ardından tek bir kelime gelmedi ama karşılıklı nefesleri az da olsa duyuluyordu. İlkim alt dudağını dişlerinin arasına alarak

beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra tok, hafif boğuk o erkeksi ses duyuldu.

"Selam."

"Selam," diye yanıtladı genç kadın. Dizlerini bağdaş kurarak koltukta oturur pozisyona geçmişti. Dudaklarının kuruduğunu hissetti.

"Saat de epey geç oldu ama... Herhangi bir şeyi bölmüyorumdur umarım."

Adamın sesindeki gerginlik ve rahatsızlık hissi İlkim'in dudağını dişlerinin arasında daha sert tutmasına sebep oldu. Nedense bu soru, içinde bir yerlerde onun bir nişanlısı olduğu gerçeğini yüzüne daha da net bir biçimde çarpıyor gibi hissettirmişti. "Ne gibi?" diye yanıtladı sakince ama düz sesini de yumuşatmamıştı.

"Rahatsız edebileceğim bir durumun içindeysen, bu şu an sorun olacak da o yüzden."

"Emir Feza, neyden bahsediyorsun gerçekten anlamıyorum şu an. Bugün de yeterince net olduğuma inanıyorum o yüzden ağzındaki baklayı çabucak çıkarmaya ne dersin?"

Emir sesli bir nefes verdiğiğinde kısık bir hışırtı sesi duyuldu. Esen hafif rüzgâr da telefona çarptığında genç kadın onun dışarıda olduğunu anladı.

"Ben kapıdayım İlkim."

"Kapıda mısın?"

"Evet. Senin... Kapıdayım. Daha doğrusu, apartmanının önündeyim şu an."

"Apartmanımın önünde misin?"

İlkim art arda söylediklerini tekrarlarlarken şaşkınlıkla ayağa kalktı. Aniden gelen bu kelimelerin ardından ne hissedeceğini tamamen unutmuş gibiydi. Hızlıca uzun camların önüne doğru yürüdü ve ince, tül perdeyi araladı. Binanın önünde siyah bir Mercedes'e yaslanmış hâlde duran adamı gördüğünde nefesini tuttu. Emir bu sesi duymuş gibi başını kaldırıp direkt olarak onun camına baktığında, kadını gördüğü gibi yüzüne minicik bir tebessüm kondu. İlkim bu

kez hazırlıklıydı, sesli bir nefes vermeden hemen önce telefonu ağzından uzaklaştırdı. Gözlerini kısa bir an kapatıp yeniden açtığında adamın bütün dikkatinin onda olduğunu fark etti.

Üzerindeki beyaz tişört, omuzlarındaki deri ceket, kot pantolonu ve o kahrolası gülümsemesi... Evet, kesinlikle buradan bile açıkça görülüyordu çünkü bu gece dolunay vardı. İlkim için pek sağlıklı bir akşam olmadığından genç kadın zihnini toparlamak için büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Sessizce dudaklarını birbirine bastırdı ve mırıldandı. "Ne işin var bu saatte burada?"

Yeniden perdenin önünde dikildiğinde üzerindeki pijama takımını umursamayacak kadar düşüncelerini yitirmişti. "Neden geldin?" dedi bu kez daha tok bir sesle.

"Konuşmak istiyorum," diye mırıldanan adam ayın aydınlattığı sokağa park ettiği arabasından ayrılarak doğruldu.

"Ben konuşmak istemediğimi bugün yeterince açık bir şekilde belirttiğimi düşünüyorum."

İlkim'in sözlerinin ardından Emir Feza başını biraz daha kaldırıp telefonu tutmadığı elini pantolonunun cebine sıkıştırdı ve genç kadına doğrudan bir bakış attı. *Kadının seneler öncesinden fazlasıyla aşına olduğu bir taneydi bu.*

"İlkim lütfen. Konuşmamız gerektiğini biliyorum. Bence bunu sen de biliyorsun."

İlkim bir süre ona baktı ama tepki vermedi. Emir'in onun nazını, nefes sesini dinlemeyi bile sevdiğini bilmeden orada öylece, sakın bir biçimde durdu. "Hem yalnızca bugün için değil, şirkette yaptıklarım için de özür dilemem gerekiyor. Aptalcaydı. Bunu kabul edeceğine eminim."

"Evet," diye seslendi İlkim. "Evet, öyleydi."

Boştaki kolunu kendine sardıktan sonra bir süre bu konuyu zihninde tarttı genç kadın. "Bugün için de saçma davrandığımı ben kabul ediyorum. Biraz konuşalım, lütfen." Adamın son cümlelerinin açıkça manipülatif bir biçimde kurulmuş, onu ikna edebilmek için olanlardı.

"Aşağı gelip kendimi üşütemem," dedi küstah olduğu açıkça belli olan bir tavırla ama bu durumla eğleniyordu da. Aşağıdaki adam ona böyle bakarken bunu kabul etmemesi iştenden bile değildi. "Gerçekten konuşmak istiyorsan yukarı gel. Şimdi kapıyı açıyorum. Sekizinci katta ineceksin. Eğer buraya gelişin beş dakikadan fazla sürerse seni eve almam."

Emir bunun gerçek olduğunu bildiğinden sesli bir kahkaha bıraktı ve adımlarını hızla binaya yöneltti.

"Keşke bu kadar inatçı bir keçi olmasaydın. O zaman özellikle sallana sallana gelir seni sinirlendirirdim, ama şimdi eğer beş dakikayı bir saniye geçirirsem kapıyı yüzüme kapatacağımı biliyorum."

"Eh," dedi İlkim yıllar sonra ilk kez bu kadar eğlendiğini hissederek. Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirmişti. "Sanırım bazı şeyleri ne kadar zaman geçerse geçsin unutmuyorsun ha? Bu arada *dört dakika elli altı saniye* Emir Feza."

"*Bazı şeyler değil, bazı kişiler İlkim.* Bazı kişileri ne kadar zaman geçerse geçsin unutamıyorsun. Ve evet, biliyorum. *Dört dakika kırk dokuz saniye.*"

Telefon birkaç saniye içinde kapandığında, hattın ucunda kalan iki kişinin de söylemek istediği onlarca farklı şey olmasına rağmen hiçbirisi dile dökülmemişti. İlkim sessiz bir iç çekişle pencerenin önünden çekilip geriye döndü. Emir, asansörlere geçtiğinde İlkim'de ısıtıcıyı çalıştırmak için mutfığa doğru yürüdü.

Yalnızca birkaç dakika içinde kadının dairesinin bulunduğu kata ulaşan Emir Feza, çabuk adımlarla kapıları aştı ve kattaki tek daireye doğru ilerledi.

Kolundaki saati kontrol ettiğinde birkaç saniyesi kaldığını fark etmişti. Zili çalmadı. Çünkü biliyordu ki, İlkim son saniye dolduğunda zaten kapıyı onun için açacaktı. *Yıllar önce oynadıkları küçük oyunun bunca zaman sonra karşılığında bu şekilde çıkacağını hiç düşünmemişti ama şikâyeti de yoktu.*

İkisi de bambaşka yönlere savrulmuş, ayrı uçlarda duran satranç taşlarıydı. Hiçbir hamle onları yakınlaştıramayacak

gibi gözükse de, en sert adımlar bunun için atılacaktı. Bambaşka taşların yapacağı birbirinden farklı hamlelerin hepsi kazanmak için, hepsi karşılıklı olacaktı. Zaman, ikisi için de belirleyici bir unsur olacaktı ama kalpleri böyle kırık ve ikisi de bu kadar inatçıyken, ne olacaktı da yeniden birbirlerini dinlemek için bir adım atacaklardı kimse bilmiyordu. Yaşayıp göreceklerdi.

İlkim mutfakta oyalanmayı bitirip beş dakikayı tam olarak doldurdu ve kapıyı açtı. Adamla göz göze gelmemek için büyük bir çaba sarf ederek önce katı kontrol etti. Ardından Emir'in daha fazla soğukta kalmaması için onu kolundan çekerek hemencecik içeri aldı ve kapıyı arkalarından kapattı. "Geç hadi," diye mırıldanarak girişin hemen ucunda bulunan salonu işaret etti. "Kahve?"

Emir ellerini birbirine sürtüp başını iki yana salladığı sırada bakışları koltuğun kolçağındaki meyveli yoğurda takıldı. Kahveye itiraz etmeye hazırlanırken bu görüntüyle duraksamıştı.

"Eğer varsa, ben de meyveli yoğurt alabilir miyim?"

İlkim sessizce yutkunduktan sonra oturması için bu kez koltuğu işaret etti. Emir üzerindeki deri montu çıkarırken o da buzdolabına yönelerek meyveli yoğurtlara uzandı. Sesinin titrememesi için dua ederek boğazını sessizce temizledi. Ardından cevabı adı gibi bilse de o soruyu sordu. "Patlayan şekerli mi, renkli topları olan mı?"

"Renkli topları olan."

İlkim titreyen dizleri ve ağlamamak için savaşmak zorunda kaldığı gözleri yüzünden büyük bir acı içindeydi. Zorlukla yutkundu ve çift kapılı buzdolabının kapakları arasına gizlendi.

Emir her zaman renkli topları olan yoğurdu seçerdi çünkü İlkim, patlayan şekerli olanı daha çok severdi. İlişkilerini boyunca, Emir onun için her meyveli yoğurt aldığı anda patlayan şekerli olanları kadına ayırırdı.

Emir için yoğurdu diğerlerinden ayırdı ve bir kaşık alarak yeniden salona döndü. İçi çıkana kadar ağlama isteğini

zorlukla bastırmıştı.

"İşte," diye mırıldandı ona elindekileri uzatırken. Ardından kalktığı yere yeniden oturdu ve kendi yoğurdunu ellerine aldı.

Boğazına oturan yumruyu gidermek için birkaç kez yutkunduğunda Emir hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?"

İlkim konuşmamak adına dudaklarını birbirine bastırıp başını sessizce salladı. Tek kelime ederse titremeye, ardından sarsılarak ağlamaya başlayacakmış gibi hissediyordu. "Bana bir saniye ver," dedi sessizce. Ardından yoğurdu yeniden kolçağa bırakıp hızla ayağa kalktı ve banyoya yöneldi. Kendini içeri attığı gibi kapıyı arkasından kilitledi ve ellerini lavabonun kenarlarına dayadı.

Bunca sene.

Bunca zaman bu adam olmadan yaşamaya alışmıştı. Şimdi bir anda gelip bütün ezberlerini bozarak onu geçmişle böyle sınaması büyük haksızlıktı. Evet, giden kendisiydi ama onunla aynı acıyı İlkim'de çekmişti. Her şey adam için ne kadar zorsa, onun için de öyle acı vericiydi. Biri kalan olmuştu ve senelerce bu acıyı büyütmüştü fakat giden, ardında bıraktıklarının yasını hiç tutamamıştı. Ağlamamak için direndi. Daha ilk günden tetikleyicisi meyveli yoğurt olmuştu ve karşısına daha neler gelecekti kim bilir? Her seferinde böyle hissederse, bütün bunlarla nasıl başa çıkacaktı?

Bir süre aynadan kendini izledi. Sakin olmalıydı. Önce derin derin birkaç nefes alıp verdi ve ellerini soğuk suyla iyice yıkadı. Hafif kuruladıktan sonra ellerini ensesine sarıp bir süre bekledi ve banyodan çıktı. Yeniden Emir'in yanına döndüğünde büyük L koltuğun üzerine, aralarında bir kişilik yer bırakacak şekilde oturmuştu.

"İyi misin?" diye mırıldanan Emir de, yoğurdunu açıp içine şekerleri attıktan sonra onu sehpaye bırakmıştı. Pembe yoğurdun içine atılan kırmızı ve turuncu şekerler çoktan rengini vermeye başlamış gibiydi. Sanki Emir, onu kontrol

etmek için yanına gelmeye hazırlanmış ama bundan son anda vazgeçmiş gibiydi.

İlkim başını salladı. "Evet, dereceyi yükseltmişim, o çarptı sanırım."

Emir anarcasına başını salladığında fazla kurcalamak istemedi.

"İlkim ben ne diyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Sanırım konuya direkt olarak girsem daha iyi olacak. Öncelikle gerçekten çok üzgünüm. Sanırım şu birkaç gündür sana yaptığım hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması yok. Bazen beni aklım değil duygularım yönetiyor gibi hissediyorum. Anladığım kadarıyla bendeki en büyük sorun da bu. Şirkette olanlar ve bugün seni rencide ettiğim için özür dilerim."

Genç kadın kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Şirkette yaptığın şey gerçekten kırıcıydı ama bugün için eğer ben de seni rencide ettiysem üzgünüm. Sadece duygularımızın bizim önümüze geçmesine izin vermememiz gerekiyor. Bu ikimiz için de büyük hata olur."

"Öyle," diye mırıldanıp bakışlarını kadının gözlerine çevirdi.

"Seni incitmek hayatımda isteyeceğim en son şey, İlkim. Yanlış anlamamı da istemem ama ben senelerdir bu sorunun cevabını arıyorum."

İlkim buruk bir ifadeyle gülümsediğinde yeniden aynı sorunun geleceğini anladı. İkisinin de aklında çok fazla soru işareti vardı ve bütün bunlara bir gecede cevap bulmak imkânsızdı. O yüzden arkadaşının dediği gibi açık oynamaya karar verdi. Karşılık vermeye.

"Senelerdir bu işin içinden çıkamıyorum ve biraz daha öğrenemezsem gerçekten aklımı yitireceğim. O yüzden tekrar sormama izin ver lütfen." Sesli bir nefes verip buğulu gözleriyle kadına baktı. İçi gidiyormuş gibiydi.

"Neden gittin İlkim? Gerçekten, neden gittin?"

"Hiçbir şeyin sandığın gibi olmadığını söylemişim. O zaman almam gereken bir karar vardı ve o kararın sonuçları beni bu yola çıkardı..."

İlkim kendiyle gurur duymuyordu, bu yüzden fazla detay vermeden yağurdunu karıştırdı ve adama baktı. "Peki ya sen, Emir Feza?"

"Ben ne?"

"Sen neden nişanlandın?" diye sordu net bir sesle.

İkisi de fark etmeliydi ki bu karşılıklı bir oyundu.

"Madem nişanlandın ve artık bağlı olduğun başka bir kadın var. O zaman neden benimle uğraşmaya devam ediyorsun? Geçmişini tekrar tekrar kurcalamanın... Sürekli aynı noktayı eşelemenin sana, ilişkine ne faydası var?"

Emir hafifçe gülererek başını eğdi ve eline aldığı meyveli yağurdu dalgınca karıştırdı.

"O tarafta da hiçbir şey, senin sandığın gibi değil. Demek karşılıklı oynuyoruz ha?"

Genç kadın başını omzuna eğip dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım bu gece ikimiz de aradığımız cevapları alamayacağız. O yüzden konuyu değiştirmeye ne dersin?"

Emir tek elini dizine sürüp herhangi bir konu aradı. Bütün bunların böyle kapanmayacağını ikisi de biliyordu ama biraz daha zamana ihtiyaçları vardı. Özellikle Emir başka biriyle nişanlıyken genç kadın üzerinde hak iddia etmesi mantıksız oluyordu. Aklına yakın arkadaşı geldiğinde yüzüne minik bir gülümseme kondu. Konuyu fazlasıyla hızlı bir biçimde değiştirmiş olacaktı ama kadının da istediği bu değil miydi? Açıkçası o da, tartışmadan konuşabilecekleri herhangi bir sohbet için çırpınmaya razıydı.

"Berin'le tanışmışsınız şirkette. Çok sevmiş seni." Ardından başını hafifçe yana çevirip sessizce mırıldandı. "*Sanki aksi mümkünmüş gibi.*"

"Evet," dedi İlkim cümlelerin sonunu duymadan. "Ben de ona bayıldım. Muhteşem ve fazlasıyla nazik biri, şirketteki diğer arkadaşlarının kabalığını göz önünde bulundurursak..." diye mırıldanıp adama yandan bir bakış attı.

"Evet, dönüp dolaşıp aynı konuya geliyoruz." dedi küçük bir kahkaha atarak. "Yine de bunu söyleyen kişinin,

meslektaşını şirketin insan kaynakları departmanına şikâyet ettiğini unutmamak gerek."

İlkim de kıkırdadığında Emir ona dikkatlice baktı. "Gül bana oraya gideceğini söylediği an beni şikâyet edeceğini anladım. Tam senlik bir hareketti gerçekten de. Hiç şaşırmamıştım." derken gülmeye devam ediyordu.

"Ee, bu devirde bir dağ adamıyla ancak bu şekilde baş ediliyor." dedi İlkim onun soyadıyla uğraşarak. "Artık İnsan Kaynakları'nda senin adına nur topu gibi bir şikâyet dilekçesi var!"

"Gerçekten de benim arkadaşıma, benim hakkımda şikâyet kaydı oluşturttun yani?"

"Niye sen sadrazamın torunu musun? Senin hakkında şikâyet oluşturulamıyor mu canım? Vallahi hiç kusura bakma, Berin'de bu anı bekliyormuş. Olması gerektiği gibi, şirketin hangi mevkiinde olursanız olun ayrıcalığın olmadığını gösterdi."

Emir keyifle güldüğü sırada yüzündeki gülümseme gerçek bir tebessüme dönüştü.

"Öyledir Berin. Şirketteki işini de büyük bir aşkla yaptığı için seni geri çevirmemesi çok normal."

"Görmek istediğimiz yönetici tavrı budur işte. Uzun zamandır onun kadar keyifli sohbeti olan biriyle tanışmamıştım. Projeyle ilgilendiğimiz sırada şirkete gelip gitmem gerektiğinde senden önce ona uğrayacağım."

Emir başını sallayarak gülümsedi ve ona baktı. Altı senenin ardından yan yana oturabilmek bile imkânsız görünürken üstüne bir de kavgaya etmiyor olmak oldukça şaşırtıcıydı.

"Bu konuyu da netleştirmek istiyordum. Yarından sonraki gün müsaitsen benim yarım günüm boş. En azından temel bilgileri ve ana detayları gözden geçirip düzenleyebiliriz birlikte. Sonrasında da, yeniden yeni bir konferans ayarlanabilir okul için."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Projeyi anlatabileceğimiz daha kapsamlı bir konuşma. Hem Melih Hoca'da gitmeden

önce yaptığımız bir iki şeyi görmüş olur. Yarın ve ertesi gün dersim yok, sana da uyarsa sabahdan orada olurum."

"Peki o hâlde," diye mırıldandı genç adam. "Meyveli yoğurt için tekrar teşekkür ederim. Tadı hâlâ değişmemiş, *eskisi gibi*. Ama ben artık kalksam iyi olur. Malûm,"

İlkim başını sallayarak cümlesini mırıltıyla devam ettirdi. "Evde nişanlın bekliyor, tabii."

Emir gözlerini kısarak kadına baktı ve yanıldığını gösterir gibi başını iki yana salladı. "Hayır, sabah erkenden iş var diyecektim."

İlkim kaşlarını kaldırarak gözlerini devirdiğinde Emir gülererek ayağa kalktı.

"Bazı şeyler gerçekten de hiç değişmiyor." dedi keyifli bir sesle. Adımlarını kapıya yönelttiğinde genç kadın onu takip etti ve açtığı kapıya yaslanarak bakışlarını buluşturdu. "Yakında yeniden görüşürüz öyleyse." dediğinde başını hafifçe eğmiş, kadına dolu dolu bir bakış atmıştı.

"İyi geceler İlkim."

"İyi geceler, Emir Feza."

Adam ona, yandan bir gülümseme daha hediye ettikten sonra arkasını döndü ve asansöre yöneldi. İlkim onun ardından kapıyı kapattıktan sonra alnını sert yüzeye yaslayıp derin bir nefes alma ihtiyacı hissetmişti.

Dudaklarına minik bir tebessümün asıldığını fark ettiğinde başını iki yana salladı. Meyveli yoğurt kaplarını kaldırmak için salona geçtiğinde, evin önünden hareketlenen arabanın sesini de duymazdan gelememi. Cama doğru son bir bakış attığında, Mercedes sokağın ucundan saparak gözden kayboldu.

Bunca zaman sonra bu kadar kolay ve rahatlıkla konuşabilmek, ikisine de iyi gelmişti ama biliyorlardı ki; arkadaş kalmak, kalplerine gözlerini kapatmak demekti. İçten içe bilineni gizlemek ve olanı saklamak anlamına gelirdi.

Aynı şekilde Emir karşısında otururken İlkim'de, zamanın ne kadar çabuk geçtiğini anlamamış olsa da içini kemiren ve

ona kendini huzursuz hissettiren yeni bir şey vardı. Elbette bu, varlığıyla aralarında duran Didem'den başkası değildi. *Altı sene önce bile, ilişkilerine devam etmek, kadına bu kadar zor görünmemiştir.*

Krem rengi L koltuğun üzerinde, ellerinde taşıdıkları meyveli yoğurtlar eşliğinde yaptıkları sessiz anlaşma, ikisi için de şimdilik barış demektir. Sakin, huzurlu ve sessiz bir rüzgâr esintisiyle taçlanan akşamın bu ikiliyi bir araya getirip bir de üstüne barış anlaşması imzalatacağını kim tahmin edebilirdi ki?

İkisinin de haberinin olmadığı şey, bundan sonra esecek rüzgârın onlardan habersiz yön değiştirip değiştirmeyeceğiydi.



Emir ve İlkin için her şey işte şimdi başlıyor diyebilir miyiz? Daha ne gördük ki, bunlar hiçbir şey... (Bölümler kısa diyenleri mahkemeye veriyorum anlık 😊)

6. Bölüm bizi biraz geçmişe götürecektir, şimdiden hazır olalım, gardınız hazır olsun. Haftaya randevumuzu sakın unutmayın ❤️

Kocaman sevgilerle ✨

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

6. BÖLÜM

Ay azıcık geciktim, kusuruma bakmayın. Keyifle okunsun 💜👉

ACI ÇİKOLATA

ALTINCI BÖLÜM

"Bugün ve Yarının Arasındaki Köprünün Gevşeyen İpleri."



Bölüm şarkısı: Serin, Nefes.



Soğuk etkili ve çarpıcı bir biçimde evin dışındaki tüm duvarlara nüfuz ederken, sessiz bir uğultu yükselerek içeriye sızdı. Kadının içindeki huzursuz hisler, parmaklarının ucunda ve gözlerinin önünde gibiydi.

İlkim elindeki kahve kupasının dibini yutmak için bardağı kafasına diktiğinde, dışarıda esen sert rüzgâr cama vurarak güçlü bir ses çıkarmıştı. Yorgundu, üstelik garip hisler içindeydi.

Emir'in eve gelişinin üstünden bir koca gün geçmişti ve İlkim yarın soluğu şirkette alacağını kendine hatırlatıp duruyordu. Üzerindeki baskıyı hissediyor, adamın varlığının onu etkilememesi gerektiğini kendi içinde sürekli dile getiriyordu. Bu yüzden de önündeki bilgisayar ekranında açık olan linke dokunurken çekinmedi. Akmaya başlayan görüntülerin ardından canlı, ekosu olan bir ses yükseldi ve açtığı magazin haberini sunmaya başladı.

"Ünlü avukat Emir Dağlı ve Ekinci Holding Yönetim Kurulu başkanı Cüneyt Ekinci'nin tek kızı, sosyetik güzel Didem Ekinci, geçen hafta duyurdukları nişan haberinin ardından ikinci kez birlikte görüntülendi."

İkisinin yan yana yürüdüğü ve gece kulübüne benzeyen bir mekândan çıkışlarını gösteren fotoğraflar ekranda belirmeye başladı. Yılın başından bir tarih atılmıştı köşeye, fazla yakın sayılmazdı. Aylar öncesiydi.

"Çiftin geçen yaz Antalya'da tanıştığı ve ailelerinin de onayıyla ilişkilerini daha ileri bir boyuta taşımaya karar verdikleri belirtildi. Çiftin onay aldıkları Ekinci ve Dağlı aileleri, bulundukları şehirlerde yaptıkları çalışmalarla göz dolduran seçkin ailelerden yalnızca ikisi... İstanbul ve Antalya'da yaptığı işler ve yatırımlarla adından söz ettiren Ekinci Holding'in sahibi Cüneyt Ekinci ve Pembe İnci Kanserle Mücadele Derneği'nin kurucu başkanı Çilem Ekinci'nin verdikleri röportajda, Antalya'nın saygın iş adamlarından biri olan, Dağlı Grubu'nun sahibi Mehmet Dağlı ve eşi başhekim Selvi Dağlı'nın bu ilişkiye en başından beri onay verdikleri öğrenildi. İki ailenin de, bu nişanın bir an önce tamamına ermesini istediği ve düğün hazırlıklarına başladığı, bize ulaşan bilgiler arasında..."

İlkim duyduğu isimle duraksadığında porselen kupası, elinden kayarak tezgâha düştü. Öyle fazla yüksekte düşmese de ve içi, her ne kadar boş olsa da, çıkardığı ses İlkim'i ürkütmeye yetmişti.

Selvi Dağlı...

Adını ilk kez kendisinden duyduğu kadını bu kez bilgisayarının ekranındaydı. Ne tesadüftü. Emir neredeyse kadın da oradaydı.

Zihni dün ve bugünün arasında kalmış kadının hatıraları, aklına bir bir dolduğunda bugün ve yarın arasındaki köprünün gevşeyen ipleri sırasıyla koptu.

İlkim bu kez eski anıların ve geçmişin beklenmedik misafiri, aynı zamanda tek yolcusuydu.

—

2014, Mart.

İlkim aldığı malzemeleri kasanın sürgülü tezgâhına bıraktığı sırada, montunun fermuarını da iyice yukarı çekmişti. Markete evdeki eksiklerin alışverişini yapmaya

gelmişti fakat soğuktan bütün hücrelerinin tek tek donduğunu hissediyordu. Boynundaki atkının bağını sıkarak kuvvetlendirdi, saçlarını iyice önüne alıp yüzünün iki yanını kapatmasını sağladı. Üzerindeki kalın montu, atkısı ve beresiyle kışa fazlasıyla hazır olsa da, mart ayı beklediklerinden daha güçlü bir soğuğu beraberinde getirmişti. Sömestr tatili biteli birkaç hafta oluyordu ve dersler daha şimdiden, üstüne çöken bir karabasan gibi hissettiriyordu. Genç kadın bu aralıkta fırsat bulduğu ilk an markete çıkmıştı.

Evde iki kişi yaşadıkları için sürekli eksikleri oluyordu ve o an müsait olan kimse, dışarı o çıkıp alışveriş yapıyordu. Emir'le aynı evde yaşamaya başlayalı neredeyse yarım sene olmuştu ve her şey kadının beklediğinden çok daha güzel gidiyordu. Bu adama en başında hissettiği karşı konulamaz ilgi ve çekim çoktan yön, hatta şekil değiştirmişti. Daha fazlasıydı, çok daha ötesiydi.

Aldığı ufak ıvır zıvırları ve sebze meyveleri bez çantasına doldurduktan sonra ödemeyi yapıp marketten ayrıldı. Kısa bir yürüyüşün ardından sokağın köşesinden dönüp birlikte yaşadıkları apartmana çevirdi adımlarını. Kısa bir an gökyüzüne baktığında, hiç bulut görememek canını sıktı. Kar yağmamıştı fakat birazcık yağsa, kesinlikle bu soğuğu kıırdı. Sert bir ayaz vardı.

Üstelik bu ayazı her sabah okula yürürken hissetmenin de kadına pek faydası olmuyordu çünkü ilkim yaz aylarını, kış aylarına göre çok daha fazla seviyordu.

İkinci senesinin ikinci dönemini başarıyla sonuçlandırmaya çalışırken, sevgilisi Emir de senenin başından beri uğraştığı stajına yoğunlaşmış durumdaydı. Hatta bununla öyle meşguldü ki stajın giderek yoğunlaşacağını bildiği için kış tatilinde Antalya'ya dönmek yerine ilkim'le kalmayı tercih etmişti. İlkim'in finalleri normalinden uzun sürüp üstüne büte kaldığı iki ders yüzünden tatili otomatik olarak hiç olmuştu. Genç kadın burada kalınca, Emir de büronun verdiği kış tatilini sevgilisiyle birlikte harcamıştı.

İlkim'i her sabah öpücüklerle uyandırmış, ona kahvaltılar hazırlamış ve bütün tatili evde, onunla birlikte geçirmişti.

Bu yüzden dersleri ne kadar yoğun olsa da, henüz tam anlamıyla zorlaşmadan Emir'e güzel bir yemek hazırlamak istemişti İlkim. Onu güzel karşılamak istiyordu çünkü biliyordu ki, adam her yere ve her şeye yetismeye çalışırken fazlasıyla yoruluyordu. Yine de ilgisini İlkim'den asla çekmiyordu ve her seferinde ona ayıracak vakit buluyordu. İlkim'de onun için bir şeyler yapmak, onu mutlu etmek istiyordu.

Apartmanın önüne geldiğinde kapının girişindeki küçük merdivenleri çıktı. Cebinden çıkardığı anahtarlarla apartmanın büyük kapısını açtığı sırada, arkasında bir bedenin varlığı hissetti. En başta, binadaki komşularından biri olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden kapıyı olabildiğince hızlı bir biçimde açıp içeri geçerken, arkasında duran kişiye kapıyı açık tutmaktan geri durmadı.

Kopkoyu renkli saçları omuzlarına değen, üzerinde koyu renkli bir mantosu olan orta yaşlı, yüzündeki sade makyajla duruşundan asalet akan bir kadın, arkasından ilerleyip içeriye doğru bir adım attı. İlkim kapıyı tutmayı bıraktığında hiçbir şey değişmedi, kadın orada öylece dikilmeye devam ediyordu. Sanırım birini ya da bir şeyi bekliyor gibiydi. Bu şekilde düşünen İlkim, küçük bir gülümsemeye baş selamı verdikten sonra bir şey söylemeden arkasını döndü ve Emir'le kendi katlarına çıkmak için birkaç adım attı.

Ancak merdivenlerin henüz yarısına gelemeden adının seslenildiğini duymayı beklemediği kesindi. Bu yüzden kadının adını söylediğini duyunca şaşırdı.

"İlkim Çetin?"

İlkim şaşırsa da ayak uydurdu ve bedenini, adıyla soyadını bilen bu kadına doğru çevirdiğinde üst ve alt katın ışığı aynı anda yaniverdi.

"Benim," dedi sakince. "Siz kimsiniz?"

"Seninle birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

"Tabii, kim olduğunuzu söylerseniz neden olmasın," diye mırıldandı ve gülümsedi kibarca. "Konuşabiliriz."

Kadın öyle kasıntı ve burada olmaktan mutsuzmuş gibi duruyordu ki, suratındaki ifade bunu açıkça ortaya seriyordu. Duruşunu dikleştirip bakışlarını İlkim'in üstünde boydan boya gezdirdikten sonra burnundan bir nefes verdi.

"Selvi," dedi tok bir sesle. Küçük iki adım attıktan sonra topuklularının sesini de apartman boşluğuna yaymıştı.

"Adım Selvi Dağlı. Emir'in annesiyim ben. Şimdi muhatap alabileceğin bir seviyeye yükseldim mi senin için?"

İlkim bulunduğu yerde duraksadı ve bu cevabı beklemediği için kaşları çatıldı. Öyle düşünmemişti ki, sadece tanımadığı biriyle konuşmak istememişti o kadar.

"Estağfurullah. O anlamda söylememiştim aslında ama... Tabii ki konuşabiliriz sizinle, elimdekileri içeri bırakacağım. Yukarı gelir misiniz?"

Selvi bundan hoşnut olmadı. Sıkıntılı bir ifade beliren yüzünden bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Yine de başıyla hafifçe onaylayıp karşısındaki kıza doğru birkaç adım attı. İlkim merdivenlere döndü ve Selvi onu üst kata kadar takip etti. Genç kadın kapıyı açıp ayakkabılarını çıkardığında ve kadını içeri aldığı anda, onun ayağındaki topukluları çıkarmamasını sorun etmedi. Rahatsız hissetmesini istemedi, yerleri nasıl olsa temizlerdi. Önemi yoktu.

İçeri geçtiklerinde, İlkim üzerindeki mantoyu çıkardı fakat Selvi için aynısı söz konusu dahi olmadı. Kızın odağıysa elbette elindekilerdi. Mutfaka ilerledikten sonra çantaları tezgâha bırakıp başındaki bereyi çıkardı. Normalde takmayı sevmezdi ama Emir ona bunu aldığından beri başından çıkaramaz olmuştu. Koyu mor renge sahip olan berenin üzerinde ufacık, siyah ipten bir yıldırım işlemesinden başka bir şey yoktu ancak onun için dünyanın en güzel beresiydi. Sonuçta Emir Feza almıştı.

Hafifçe dağılan saçlarını düzelterip yeniden mutfakla birleşik olan ferah salona döndüğünde kadının bakışlarının üzerinde

olduğunu fark etti. Başta ona bakmaya çekinse de, konuşması gerektiğini biliyordu. Kadında güzel bir ilk izlenim bırakmadığını hissediyordu.

"Hoş geldiniz, kusura bakmayın lütfen. Söylediklerimi yanlış anlamanızı asla istemem. Sizi tanıımıyordum sadece, apartmana da benim ardından girince kim olduğunuza emin olamadım..."

Selvi tepki vermedi başta, ardından samimiyetsiz sahte bir gülümseme belirdi çehresinin kıyısında.

"Bir şey alır mısınız? Çay, kahve? Eğer açsanız bir şeyler de hazırlayabilirim. Ne isterseniz onu yapabilirim, mutfakta iyiyimdir..."

Selvi elini kaldırıp onu durdurdu.

"İstemez." dedi net bir sesle. Bakışlarını küçümser bir şekilde dairenin içinde gezdirdiğinde, french ojeli tırnaklarını İlkim ve Emir'in masa olarak kullandıkları ada tezgâhın üstünde gezdirdi. Sanki gözünün ve elinin değdiği her yerde kalın bir toz tabakası vardı ve kadın bundan tiksiniyormuş gibi etrafta dolanıyordu. Fakat bilmiyordu ki, İlkim temizliğe inanılmaz önem verirdi. Aradığı hiçbir yerde o kirliliği bulamayacağını biliyordu, peki o hâlde kadının bu memnuniyetsizliğinin sebebi tam olarak neydi?

"Buradan çıkıp başka bir yerlerde konuşabilmemiz mümkün mü? Dar alanlara katlanamıyorum."

İlkim dudaklarını birbirine bastırıp saati kontrol etti. Emir'in eve gelmesine iki saatten daha fazla zaman vardı. Sanırım yetişebilirdi çünkü sokağın ucunda bir kafe biliyordu. Ara sıra oraya ders çalışmaya gidiyordu.

"Yani tabii, nasıl isterseniz. Sokağın ucunda bir kafe var, orası uyar mı size?" dedi nazikçe. Sorun çıkartmak istemiyordu fakat bu tavrın sebebini öğrenmek istediği de kesindi.

"Burası hariç her yer uyar herhalde." dedi ve salona son kez, sessiz bir bakış attı. "Kapıda bekliyorum." diye devam ettikten sonra geri dönüp kapıdan dışarı çıktı.

"Ta—mam." diye heceleleyen İlkin kaşlarını kaldırıp çıkardığı manto ve bereyi yeniden giydi. Altında zaten kot pantolonu ve boğazlı kazaklarından biri vardı. Telefonunu ve cüzdanını, ardından dairenin anahtarlarını aldıktan sonra o da çıktı ve kapıyı arkasından kilitleyerek merdivenlere yönelen kadını takip etti.

Selvi'nin üzerinde kalın bir manto, boynunda kürke benzeyen bir parça ve dizlerine uzanan lacivert bir etek vardı. Yüksek ihtimalle bir elbiseydi ya da takım şeklinde bir üst ve alttı ama kışın böyle cesur bir seçim yapmasının tek sebebi, şıklığından ödün vermek istemeyişi olabilirdi. En azından İlkin böyle düşünüyordu. Onu incelemek adına fırsat bulduğu ilk andı.

Sessiz adımlarla, Selvi'nin arkasından onu takip eden İlkin kafeye geldiklerinde de aynı şeyi yapmaya devam etti. Selvi bir masa seçti, İlkin itiraz etmeden onun karşısına oturdu. Sade kahve siparişi verdi, İlkin yalnızca su istedi. Selvi ellerini masanın üzerinde birleştğinde, küçük çantasını da sandalyesinde hemen yanına koymuştu. Sanki ondan uzaklaşırsa bir şeyler ters gidecek gibiydi.

"Yüksek bir ihtimalle seni neden bu şekilde alıkoyduğumu ve ne konuşmak istediğimi merak ediyorsundur... Merak etme, hemen anlatacağım."

"Öyle bir şey düşünmüyorum. Aksine sizinle bir şeyler paylaşacak olmak beni mutlu eder. İkimizin bir ortak noktası var ne de olsa..." dedi gülümseyerek.

Bu sırada Selvi'nin sade kahvesi, İlkin'in de suyu geldi ve garson aralarından çekilene kadar ikisi de tek kelime etmedi. İlkin büyük bir yudum aldığı anda, Selvi rahatsızlıkla etrafa göz gezdirmişti.

"Evet, şimdilik."

Selvi boğazını temizledi yeniden.

"İlkin sana karşı net ve açık olacağım, bunun senin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır, hayır hiçbir sakıncası yok. Dinliyorum sizi, lütfen..."

"Bak, Emir senin hayatına uyum sağlayabileceğin bir adam değil. Onun hayatı boyunca belli başlı ihtiyaçları, belli başlı lüksleri oldu. İstanbul'a geldiğinde bunlardan vazgeçti ama hayatı boyunca alıştığı şeylerden öyle kolay kopamaz o. Geri dönecek. Antalya'ya, evine, ailesine. Hatta eski hayatına..."

İlkim'in kaşları çatıldığında beklediği şeylerin bu olmadığı açıktı fakat kadının lafını keseceği yer burası değildi. Üstelik bahsettiği kişinin kendisinin tanıdığı Emir olduğundan da pek emin değildi.

"Orada onun önüne serili inanılmaz bir hayat var. Evi, arabası, arkadaşları ve lüks yaşamı... Üniversite için buraya gelmiş olabilir ama alışkanlıklarını bırakacak kadar iradeli bir çocuk değildir. Dönecek, dönmek isteyecek çünkü özleyecek. Alıştığı, içinde büyüdüğü hayatın eksikliğini çekecek, biliyorum. Hiç kimse her şeyi bir anda silip atamaz."

"Affedersiniz, bölüyorum ama... Bu kısımda beni ilgilendiren nokta tam olarak neresi oluyor? Emir Feza dönmek isterse onu zaten engellemem ki ben. İsteddiği hayatı yaşasın, mutlu olacağı hayatı yaşasın isterim. Bence siz yanlış insanla konuşuyorsunuz, bunları oğlunuzla paylaşmalısınız Selvi Hanım."

Selvi sanki onunla dalga geçiliyormuş gibi bir bakış attı. Sözcükleri hemen arkasından gelecekti. "İşte seni ilgilendiren kısım o hâlde küçük hanım. Emir'in orada yaşayacağı hayatın bütün sınırları çizildi. Başına geçeceği holding, yaşayacağı ev ve evleneceği kadın da buna dahil olmak üzere..."

İlkim kadının söylediklerinin gerçekten mantık dışı olduğunu düşünmüştü fakat işte bu tam olarak saçmalıktı. Emir Feza istemediği bir kadınla, sırf ailesi istedi diye niye evlenecekti ki?

"Sen onun hayatını olumsuz etkiliyorsun. Benim oğlum buraya geldiğinden beri ilk kez bir tatilde evine dönmedi,"

dedi keskin bir tonda. Ardından ruhsuz bir gülüş attı İlkim'in yüzüne doğru. "Niye? Senin yüzünden."

İlkim'in kaşları olabilecekmiş gibi daha da çatıldı ve midesinin ekşidiğini hissetti. "Pardon?"

"Sırf sen buradasın diye Emir bu kış tatilinde evine dönmedi. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Senin yüzünden. Aptalca bir üniversite kaçamağı yüzünden..."

"Selvi Hanım," dedi İlkim gözlerini kısarak. "Emir Feza burada olduğunuzu biliyor mu? Bugün, benimle konuşmaya geleceğinizi ona söylediniz mi?"

"Elbette hayır. Emir, hiçbir şey bilmiyor. Bilmeyecek de."

Kadının özellikle Emir demesi İlkim'i rahatsız etse de bir şey söylemedi.

"Sana demem o ki, bir an önce oğlumun hayatından defolup git. Anladın mı? Emir'in sana ve senin gibi bir kaçamağa ayıracak vakti yok. Onun hayatı bundan çok daha fazlası."

Selvi yeniden ruhsuzca güldü. "Ve inan bana, sen o hayatı kaldıramazsın İlkim. Seni aşar. Ya düzgünce yoldan çekilirsin ya da seni ben çekerim. Başka şansın yok. Senin Emir'in hayatını dağıtmaya hakkın yok, oğlumu rahat bırak."

İlkim gülümsedi. Küçük ama öyle etkili bir ifadeydi ki, Selvi'nin duruşunu hafifçe sarsmaya yetti.

"Niye gülüyorsun? Masal mı anlatıyorum burada sana? Beni duydun. Dediklerimi ne kadar çabuk yerine getirirsen o kadar iyi olur senin için. Oğlumun seni atlatması ne kadar kısa sürerse, onun için de o kadar iyi. Duyuyor musunuz genç hanım?"

"Duyuyorum, duyuyorum. Merak etmeyin kulaklarım ve aklım yerli yerinde ama..."

Selvi'ye keskin bir bakış attı. Sanki biraz sonra söyleyecekleri için asla özür dilemeyecekmiş gibiydi. Dilemeyecekti de.

"Siz beni aptal yerine koyabileceğinize nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz, ben işte onu anlayamıyorum."

"Ne dedin sen?"

"Dedim ki..." İlkim masaya doğru eğilip gözlerini kadının gözlerine sabitledi.

"Size, benim bu saçma sapan oğlumdan uzak dur klişesini yiyeceğimi kim söyledi, gelsin onu bir de ben göreyim."

Selvi'nin ifadesi kasılıp bozarırken İlkim'in durmaya henüz niyeti yoktu.

"Selvi Hanım, beni ne zannediyorsunuz bilmiyorum ama inanın çok yanlış kapıya gelmişsiniz. Ben Emir Feza ile aramdaki ilişkiye üçüncü bir kişinin karışmasına asla izin vermem. Bu kişi benim annem dahi olsa izin vermem. Bizim aramızdaki şey yalnızca bizi ilgilendirir, sizi ya da bir başkasını değil." dedi genç kadın sert bir sesle. Sesli bir nefes alıp kendini dizginlemeye çalıştı fakat bu çok zordu. Sabır taşı çoktan çatlamıştı.

"Daireye girdiğiniz andan beri saygımı korumaya çalışıyorum ama gerçekten benim de bir sınırim var. Sevdiğim adamın annesi olmanız, sizin bu ilişkiye karışabileceğiniz anlamına gelmiyor."

Durdu, bir nefes verdi ve yumruk yaptığı ellerini, sandalyenin kıyısında açıp kapamaya başladı. Deniyordu, gerçekten sinirini dizginlemeyi deniyordu ama bırakın sakinleşmeyi, yakınından dahi geçemiyordu.

"Eğer gün olur, Emir Feza benden ayrılmak isterse ve bunun için mantıklı bir sebebi olursa, bunu kabul edecek ya da etmeyecek kişi ben olacağım. Sizin lafınızla hareket edecek son insan bile değilim ben. Lütfen bunu aklınızın bir köşesine yazın."

Cüzdanından içtiği zehir gibi gelen suyun parasını çıkarıp masaya, bardakların ortasına bıraktıktan sonra kadına son bir bakış attı.

Kadının söyledikleri azıcık bile umurunda değildi. Onu asıl sinirlendiren şey, aralarındaki ilişkinin bu kadar basit görülmesiydi. Aynı evde yaşıyorlardı, birbirlerini seviyor ve gerçek bir ilişki içinde olduklarını gayet iyi biliyorlardı. Bunun tam olarak neresi bir kaçamaktı bilmiyordu fakat İlkim'in

içinde sıkışıp kalan sinir sanki patlamaya yer arıyormuş gibi etrafa parçalarını saçıyordu.

"Aramızdaki şey, yalnızca şu an için geçerli olan ve sonrasında sönüp gidecek bir şey değil. Buna inanıp inanmamak sizin elinizde ama bence alışmaya başlasanız iyi olur. Benim Feza'dan öyle kolay vazgeçmeye pek niyetim yok. Buna sizin cümleleriniz ve çabalarınız da dahil..."

İlkim gülümsedi. Sessiz, duygusuz bir gülümsemeydi ama verdiği mesaj kesinlikle netti. Selvi'nin anladığını tahmin ediyordu. Yüzündeki ifade bunu gösteriyordu.

"Bundan şimdilik Emir Feza'ya bahsetmeyeceğim. Annesine benim yüzümden tavrı almasını istemem fakat bunun üstüne gidecek olursanız benim de susmayacağımı bilin istiyorum. Ben iyilik meleği değilim, hakkım söz konusu olduğunda onu arayacak ilk ve tek kişi benim. Size iyi günler dilerim Selvi Hanım. Olur da oğlunuzu görmeye karar verirsiniz kapımız sonsuz açık. Kimseyi kimseden mahrum edecek değilim. Ha, siz bunu istiyorsanız o başka."

"Sen... Sen beni tehdit mi ediyorsun!?" diye yükselen Selvi'nin sinirden kıpkırmızı olduğunu fark etmemek mümkün değildi. İlkim de ayağa kalkıp cüzdanını cebine sıkıştırmadan önce son kez ona baktı. Oysa Emir'in annesine, daha doğrusu ailesine dair ne güzel hayalleri vardı. Onlara güzel tatlılar yapmak istiyordu. Birlikte güzel bir sofranın etrafında toplanmayı hayal ediyordu. Fakat şimdi düşünüyordu da...

Emir Feza işlenmemiş bir elmastan farksızken, annesi göğüs kafesinde kömür karası bir kalp taşıyordu.

"Asla." dedi İlkim, teessüf ederim der gibi.

"Ben öyle bir insan değilim Selvi Hanım. Sadece Emir Feza'yla aylardır yan yana olan benim. Üstelik onu bir buçuk seneyi aşkın süredir tanıyorum. Bana anlattığınız o lüks hayattan kopup gelmiş adamlar, şu an yaşadığım ve ufacık rafine zevklerden fazlasına sahip olmayan adam aynı kişi değil. Onun kalbi tertemiz ve orası sizin kirletmenize izin vereceğim bir yer değil. Bunu bilin istiyorum. Oğlunuz hâlâ

sizin oğlunuz, ancak başımıza taş yağmadığı sürece benim de sevgilim olmaya devam edecek. Ben yalnızca hatırlatıyorum."

İlkim yeniden kibarca gülümsedi.

"Üzgünüm uzattım. Sanırım buradan havaalanına dönüşte biraz trafiğe takılacaksınız. Sizi tutmayayım. Antalya'ya dönüşünüzde iyi uçuşlar diliyorum, hoşça kalın."

Ardından kadını arkasında bırakan İlkim, kafeden çıkıp içinde yaşamaktan büyük bir mutluluk duyduğu dairesine doğru ilerledi. Emir'le paylaşmaktan zevk aldığı onlarca şey vardı ama hiç şüphesiz en büyüğü, birbirlerine ulaşmak için kalplerinden geçiyordu.

Sevgi, hatta belki de aşk olarak adlandırılıyordu.

Eve geldikten sonra bütün zamanını mutfakta, Emir Feza için yemek pişirerek geçiren İlkim zamanın nasıl geçtiğini asla anlamamıştı. Ta ki kapı ve anahtar sesini duyup dikkatini evin girişine verene kadar.

"Ben geldim." dedi adam ve güçlü bir adım atıp elindeki paltosunu girişteki vestiyere bıraktı. Omuzlarındaki ceket de çıkarıp koltuğa doğru düzgünce atarken üzerindeki soluk mavi gömleğin göğüs kısmı gerildi. Emir'in bakışları evin içinde gezindiğinde, içine yeri ve yurdu belli olan bir huzur doldu. Günün en sevdiği zamanları, kesinlikle evde olduğu zamanlardı.

İlkim mutfak beziyle ellerini kurulayıp girişe doğru adımladığında yüzüne bir gülümseme asıldı. "Hoş geldin!" dedi keyifle.

Emir kol düğmelerini açarak ilerlediğinde, genç kadının ona doğru geldiğini fark etmesi saniyelerini almadı. Onu gördüğü an bedeni istemsizce gevşedi ve kendinden habersiz yüzüne yerleşen gülümsemeyi iyice büyüüttü. Bu kadardı işte. Eve gelmek ve İlkim'i içeride herhangi bir yerde görmek. Ona yetiyordu.

"Hoş buldum mu, bir bakayım?" diye mırıldandı ve kollarının arasına almak için yanıp tutuştuğu kadını çevik bir hamleyle kucakladı.

İlkim düşmemek adına bacaklarını onun beline dolarken gülmeye devam ediyordu. Emir onu kalçasından kavradıktan sonra dudağının kıyısından öptü. Parmakları teninin üstünden kayıp, onu daha düzgün tutabilmek adına beline ulaşırken yüzünü de, kadının kokusunun kaynağına yani boyun girintisine gömmüştü. Kolunu onun beline sardıktan sonra, kadını kelimenin tam anlamıyla bir kafesin içine hapsetmiş gibi sıkıca tutmuştu. Genç kadının küçük elleri de ensesine sarılıp kısa saç diplerinin arasına karıştığında dudakları kıvrıldı. Derin bir nefes alıp bu hareketi yüzünden İlkim'i boynundan gıdıkladıktan sonra geri çekilip keyifle gülümsemeye devam etti.

"Daha güzel bir hoş geldin olamazdı."

"Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun Feza!"

"Her seferinde bir öncekinden daha güzel karşılanıyorum ama... Ben ne yapayım?"

İlkim kıkırdayıp onun burnunu öptü ve kucağından inmek için bacaklarını serbest bıraktı. Emir onu bırakıp uzandı ve yanağına bir öpücük bırakarak geri çekildi.

"Aç mısın? Yemeklerin hepsi hazır, hemen hazırlayabilirim sofrayı..."

"Normalde pek değilim ama inanılmaz koktu, neler yaptın sen bakayım?"

"En sevdiklerin... Zeytinyağlı enginar, şehriyeli bulgur pilavı bir de kek."

İlkim son kelimeyi Emir'den çok hafif uzaklaşarak söylemişti.

"Kek?" diye tekrarladı Emir Feza.

"Evet, kek."

"Hangi kek bu? Yoksa şu, şey olan mı?"

"Limonlu kek."

İlkim'in sesi kısık çıkmıştı.

"Limonlu haşhaşlı kek, evet."

"Benim, canım çekti. Zaten sen de seviyorsun diye yapayım dedim. Başka bir sebebi yok."

"Yok mu sahiden?" diye sordu Emir Feza fakat içten içe üsteleyip de kızın canını sıkmak da istememişti.

"Yok, sahiden."

"Tamam öyleyse."

"Tamam mı?"

Emir başıyla onayladı. "Evet, tamam. Ben bir duş alayım, sonra güzelce yiyelim canım olur mu?"

İlkim de başını salladıktan sonra bakışlarını adamın üstünde gezdirip yeniden gülümsedi. Onu bu şekilde anlamasına ve üstelememesine hayranlık duyuyordu. Nasıl da en ince detaylara kadar her şeyini biliyordu. Parmağıyla, ocaktaki küçük tencerelerden birini işaret etti hemen sonra.

"Olur, zaten biraz dinlensin pilav. O arada ben de sofrayı hazırlarım hemencik."

Emir gömleğinin üstten birkaç düğmesini açıp göğsünü açığa çıkarırken başta bunu onayladı, ancak sonrasında fikrini değiştirmiş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Biliyor musun, bence içeride bana katılabilirsin. Çıktıktan sonra sofrayı birlikte kurarız, alt tarafı iki çatal kaşık, iki de tabak ne de olsa... Hem... İçeride işimiz uzun da sürmez, burada yalnız başına çok beklemen gerekecek şimdi. Üstelik..." Kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Derin bir nefes aldı.

"Ben de vaktini dolu dolu değerlendirebilmek adına yapılacak çok iyi şeyler biliyorum."

"Emir Feza!" dedi İlkim uyaran ses tonuyla fakat onun da eğlendiği açıkça belli oluyordu.

Emir üzerindeki gömleğin bütün düğmelerini açmış, ellerini teslim olur gibi iki yana kaldırmış ve yüzüne yamuk bir gülümseme yerleştirmişti. Gözleri genç kadının üstünde baştan ayağa gezindi ve ürpermesini sağladı. Ardından dudaklarını hafifçe dişlerinin arasına alıp bıraktı. "Beni biliyorsun. Teklif var, ısrar da sonuna kadar. Zaten... Banyomuz tek kişi için fazla büyük, bence yanımda sana bolca yer olacaktır..." diye mırıldanıp gülümsedi ve duvarların arkasında gözden kayboldu.

İlkim içeri geçtiğinde hiçbir şeyin kısa olmayacağını biliyordu. Defalarca aynısını yaşamıştı çünkü... Ama teklif bu kadar cazip geliyorken, reddetmek de içinden gelmiyordu.

Kararını vermişti.

Pilavın altını kapatıp diğer yemekleri kontrol ettikten sonra fırında soğuyan keki dışarı çıkardı.

Kek dinlenecek, pilav da demlenecek vakte çoktan sahipti.

Hem de istediklerinden çok daha uzun, çok daha fazla süre.

İlkim adımlarını Emir'in ardından sürüklediğinde, kısık fakat derin bir nefes alıp vermişti.

Emir'in, Selvi'nin anlattığı o adamdan ne kadar uzak olduğunu hatırlamak için hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Zaten Emir'in sözcükleri kalbinde yerli yerindeydi. Varlığı, dokunuşları, dudakları ve teması...

Hepsi onun için açık bir cevap niteliği taşımaktaydı.



6. Bölüm'de burada biter💜

İlk kez geçmişten bir bölüm okuduk, aklımda daha da çok böyle bölümler, sahneler yazmak var. Bolca okuyacağız geçmiş!🥰

Ne düşünüyorsunuz Selvi hakkında?

Sizce neden böyle davrandı İlkim'e?

Emir ve İlkim'in geçmişteki halleriyle ilgili düşünceleriniz neler?🧐🤔

Yeni bölümde, yani haftaya görüşünceye kadar hoşça kalın, bölüm hakkında konuşmak için yorumlarda ve sosyal medya hesaplarımda olacağım😊

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

7. BÖLÜM

Yer yer tansiyonu yüksek bir bölüm, ben şimdiden uyarımı yapayım. Keyifle okunsun💜👉

ACI ÇİKOLATA

YEDİNCİ BÖLÜM

"Hiçliğin Ortası."

Bölüm şarkısı: Buray, Sahiden.
(Özellikle bölüm sonları)



Zaman bazı insanlar için ilaç niteliği taşır.

Bazı yanlışları telafi etmenin, bazı yaraları iyileştirmenin ve bazı acıları dindirmenin en büyük yolu olduğuna inanılır.

Bazen de, ne kadar çok zaman geçerse geçsin acısı hiç dinmeyen ve izi bir türlü silinmeyen yaraların iyileşmesi için, zamanın insanı kendiyle bir başına bırakması gerekir. *Yalnız bırakması...*

İlkim üzerine giydiği siyah, dizinin hemen üzerinde biten, küçük üçgen bir yırtmacı bulunan kalem eteği ve koyu krem rengindeki, yaka kısmında büyük bir kurdele olan uzun kollu bluzu düzeltirken yüksek çekmeceli dolabının önünden kısık sesli bir ıslık yükselmişti.

"Fıstık gibisin kızım, sen var ya havaya uçuracaksın o şirketi ben sana söyleyeyim."

Boy aynasından kendini son kez inceleyen İlkim, dolabın üstüne yerleştirdiği telefonda Seçil'e doğru hafif kararsız bir bakış attı. Fakat bütün bu kararsızlığın içinde, bir türlü gideremediği heyecanı da yerli yerindeydi. Her akşam mutlaka yaptıkları telefon görüşmesi, bugün İlkim'in şirkete gidişi sebebiyle erkene alınmıştı. Seçil kaldığı otelin

restoranında kahvaltısını yaparken bir yandan da arkadaşıyla konuşuyor ve onu seyrediyordu.

"Öyle mi dersin," diye mırıldandı İlkim, aynı anda ellerini de belinden kalçalarına doğru kaydırarak eteğinin kumaşını düzeltmişti. Uzun saçlarının hafif dalgalı tutamları omuzlarına dökülüyordu. Bugün onları serbest bırakmaya karar vermişti. Dudaklarını hafifçe ıslattıktan sonra, kıpkırmızı saçlarını başının tepesinde toplamış arkadaşına doğru döndü. "Doğruyu söyle bak. Hediye paketine benzemedim değil mi?"

Seçil kablosuz kulaklıklarından birini düşürecek kadar güçlü bir kahkaha attığında İlkim gergin bir nefes verdi. Bir yandan da bluzun üst kısmındaki kurdeleyi düzeltiyordu.

"Tatlım saçmalama, gayet güzel oldun. Ayrıca..." dedi cümlelerin sonlarına doğru değişen ses tonuyla. Bir şeyler imâ eder gibi bıyık altından gülümsemişti. "Alt tarafı bir proje toplantısı değil mi? Sen zaten genelde de her gün toplantılara gidip gelirsin. Seni tanımasam heyecanlandığını, hatta bir de üstüne özendiğini falan düşüneneceğim..."

"Öyle Seçil, öyle de... Sen de biliyorsun ki toplantılar genelde özel bir ofis odasında, üstelik de iki kişilik olmuyor. Ayrıca ne özeneceğim, bu benim her zamanki hâlim. Yalan mı?"

"Değil, değil. Yani ben de ne bileyim, öyle üstünde her zamankinden farklı bir gerginlik var gibi hissettim sadece."

"Var zaten," dedi İlkim ince kordonlu saatini bileğine taktığı sırada. Ardından topuklu ayakkabılarını ve telefonunu da alıp yatağın ucuna oturdu.

"Ama bence Emir kaynaklı değil, ortam kaynaklı bir gerginlik. Sonuçta her gün gittiğim bir yer değil."

"Gerilecek bir şey yok, aynı senin bu zamana kadar halledemediğin hiçbir şey olmadığı gibi. Üzme tatlı canını, ben de kahvaltımı bitireyim artık. Akşam durum raporu için yine ararım, olur mu?"

İlkim pırlanta küpelerini de taktıktan sonra başını sallayıp arkadaşıyla vedalaştı. "Tamam hayatım, görüşürüz akşama."

Haberleşiriz. Sağ kalırsam tabii."

"Deli deli konuşma. Saat dokuz dedin mi tependeyim haberin olsun."

"Tamam tamam, öptüm bir sürü."

Telefonu kapattıktan sonra İlkim allığını yanağına yedirmeyi henüz bitirmişti. Üzerindeki gerginliği de, stresi de biraz olsun azaltabilmeyi yürekten diliyordu ama bunu kendi başına yapamayacağı açık ve net bir biçimde görülüyordu. Sesli bir nefes vererek aynadan kendini bir kez daha inceledikten sonra mutfağa inip büyük bir bardak su ve ilaçlarını içti. Ardından çantasını ve paltosunu askıdan alarak evden ayrıldı. Sitenin önüne çağırdığı taksiye atladıktan kısa bir süre sonra holdinge ulaşmayı başarmıştı.

Adımlarını asansöre yönelttiğinde kısa sürede olması gereken kata ulaşmıştı. Danışma masasında karşılaştığı kadınlar ona tanıdık gülümsemelerle bakıp, bu kez eşlik etmek yerine genç kadını direkt olarak yönlendirdiğinde, İlkim sessiz fakat çok güçlü bir nefes alma ihtiyacı hissetti. Yaklaştıkça içinde hafif hafif beliren sıkıntı kendini gösteriyordu. Dudak içini kemirmeye başladığı sırada içindeki endişeden dolayı, çoktan Emir'in odasına kadar geldiğini fark edememişti bile. Gül ayağa kalkıp ona seslendiğinde, başını kaldırıp içinde bulunduğu dalgınlığın yoğun sis bulutu ancak dağılmıştı.

"Merhabalar İlkim Hanım, tekrardan hoş geldiniz."

"Hoş buldum, çok teşekkürler. Ben şöyle geçiyorum yine..." diye mırıldanıp koltukları işaret ettiği sırada Gül ellerini iki yana salladı ve itiraz etti. Genç kadına bakarken büyük çerçeveli gözlüklerini burnundan yukarı doğru itip nazikçe gülümsemişti.

"Hiç gerek yok efendim, Emir Bey'den bu kez geldiğiniz gibi sizi içeri almam konusunda talimat aldım. Sizi bekletme yetkim yok. Üzerinizdekini bana bırakın, sonra da sizi içeriye geçireyim."

İlkim küçük, minnettar bir gülüşle uzun mantosunu genç kadının ellerine bıraktı. Çantasının sapını sıkıca kavradıktan

sonra Gül'ün ilerlediğini, Emir'e telefonla bile haber vermeyeceğini fark etti. Sanırım sıkıca tembihlenmişti. Genç kadının egosu okşandı.

Saçını hafifçe düzelttikten sonra sessiz bir nefes verdi ve onun için açılan kapıya doğru ilerledi. Odanın içine küçük bir adım attığında Gül arkasından kapıyı kapadı ve çıkan ses onu kendine getirdi. Bakışları odanın içinde gezindi ve onu buldu.

Emir üzerindeki kusursuz ütülü gömleğiyle camların hemen önünde ayakta dikiliyordu. Bir elini beline yaslamış, diğerini ise kulağındaki telefonu tutmak için kullanıyordu. Çıkan kapı sesini duyan bedenini ona doğru çevirdiğinde, yüzünde de çekici bir gülümseme belirmişti. İlkim mümkünmüş gibi daha da küçülerek elini kaldırdı ve adama doğru minik bir biçimde salladı.

"Hı hı," diye mırıldanan Emir'in sol yanağının kıyısındaki küçük gamzesi bu kez daha görünür olduğunda, bu an da oldukça kısa sürmüştü. Konuşmanın ortasında gibi duruyor, daha çok karşı tarafı dinliyordu. Dilini alt dudağında gezdirdikten sonra işaret parmağıyla telefonu işaret etti. Ardından parmağını aralarına uzatarak bir dakika, der gibi havada tuttu. Sonrasında da elini genişçe açtı ve odanın her tarafında gezdirerek kadına rahatını bakmasını, istediği yere geçebileceğini anlattı.

İlkim küçük bir baş onayıyla masanın önündeki alçak koltuklardan birine yerleşti. Bugün daha ılımlı olacak, sakinliğini koruyacaktı. Bacak bacak üstüne atıp çantasını da koltukta hemen yan tarafına sıkıştırdı ve beklemeye başladı.

"Kesinlikle. O durumla da yakından ilgileniyoruz, sıkı takipçisiyiz. Evet, müvekkilim ifadesini günler önce verdi. Davaya hazırız, dosyaları size sunmuştum zaten."

Emir'i izlemeye devam ederken koyu gri pantolonun kalçalarına, buz mavisi gömleğin de üst bedenine kusursuz bir şekilde oturduğunu görmek İlkim'in odağını değiştirmek istemesine sebep oldu. Eskiden adamı takım elbiseyle görmek için can atardı çünkü Emir stajın belli günlerinde

adliyeye giderdi. Neredeyse her hafta bu zevki yaşatırdı genç kadına ve artık zayıf noktası gibi bir şeydi onun için.

Derin bir nefes alıp düşüncelerini dağıttı ve daha dün yenilediği manikürüyle ilgilenmeye başladı. Krem rengi ojeler, badem şeklinde törpülenmiş tırnaklar. Düzgün bir biçimde kesilmiş tırnak etleri ve ince, uzun parmaklar. Evet, yeterince düzenli ve disiplinli bir görüntüydü. *Aklında belirenlere kıyasla çok daha disiplinli bir görüntü.*

"Evet, elbette. Söylediğiniz gibi duruşma günü ve saatinde orada olacağız. Evet, sayın savcım. Size de iyi öğlenler, iyi çalışmalar."

İlkim eğdiği başını kaldırmak için konuşmanın bitmesini bekledi ve telefon kapandığında, masaya doğru eğilmiş Emir'le göz göze geldi.

"Hoş geldin," diye mırıldandı genç adam doğrudan kahve kürelerin içine bakarak. Hafifçe gülümsemiş, elini ona doğru uzatmıştı. İçten içe çok daha fazlasını istese de, onu rahatsız hissettirecek bir şey yapmaya niyeti yoktu.

İlkim ona uzanan eli tutup gülümseyerek sıktı. Ne de olsa dün sessiz bir barış imzalamışlardı. "Hoş buldum, bekletmedin bu kez." dedi imâyla.

"Aslında seni kapıda karşılamaya hazırlanıyordum ama şans işte..."

Telefonu elinde havaya kaldırıp kadına baktı ve koltuğuna yerleşti. "Bunun için kusura bakma, bazen holding harici müvekkil alıyorum."

"Önemi yok, iş beklemez sonuçta değil mi?"

Emir başını iki yana salladı ve sessizce mırıldandı. "Aslında söz konusu kişiye göre değişebilir bir durum. Sadece bu duruşmanın tarihi oldukça yakın. O yüzden ilgilenmem gerekliydi. Tekrardan özür dilerim."

Genç kadın başını iki yana sallayarak bu durumun sorun olmadığını belirtti. Ne de olsa sürekli odasına dalan insanlar yoktu ve süren bir telefon konuşmasının bitmesini bekleyemeyecek kadar anlayışsız değildi. Emir bu kez ilk

seferkinden daha farklı ve normal bir misafiriyle ilgilenir gibi davranıyordu. İlkim'i rahatlatan bu olmuştu.

"Ne içersin," dedi masanın ucunda duran sabit telefonu kaldırarak. "Çay, kahve, su..." Gül'ün hattın diğer ucunda olduğunu biliyordu.

İlkim fazla düşünmedi ve bu kez bir değişiklik yapmaya karar vererek aklından geçeni söyledi. "Filtre kahve alabilirim."

Emir dudaklarını birbirine bastırıp onayladı ve ahizeye doğru konuştu. "Gül, bize iki filtre kahve yollayabilir misin? Evet, çok yüksek ihtimalle oraya."

Kadına küçük bir bakış attıktan sonra devam etti. "Ben önce İlkim Hanım'la konuşayım, zaten farklı bir fikirde anlaşırsak sana haber veririm. Tamamdır, teşekkürler."

Kahveleri beklerken İlkim bir kez daha üzerindeki bluzun kolunu düzeltti. Huzursuzca kendini düzeltip durmasa her şey çok daha kolay olacaktı ama genç kadının içindeki gerginlik, hareketlerine de yansıyor.

"Ee, nasılsın? Dün gece görüşmemişiz gibi."

İlkim küçücük gülümsedi. "İyiym, teşekkür ederim, çalışmaya oldukça hazırım. Sen nasılsın?"

"İyiym ben de... Burada rahat mısın, yoksa daha geniş bir toplantı odasına mı geçelim? Masam büyük ama sen orada, ben burada çalışamayız. Bizim için ara koridorda bir toplantı odası ayarlamıştım. Ses geçirmez oldukları için daha rahat ederiz diye düşündüm ama sen de istersen tabii. Burası bazen yol geçen hanı gibi oluyor gün içinde."

İlkim bu sözlerin doğruluğunu çok iyi deneyimlediği için kıkırdamadan edemedi. "Orası daha iyi diyorsan toplantı odası da olur, bana uyar. Odaklanıp olabildiğince fazla çalışmak istiyorum, yeterince aksattık. Neredeyse bir hafta bitti."

"Tamam o hâlde, hadi geçelim. Zaten ben kahveleri de oraya istemiştım. Hemen çalışmaya başlarız."

İlkim başını sallayıp Emir'de birlikte ayaklandığında, ikisi de kendi evrak çantalarını alarak odadan çıktılar. Emir,

İlkim'in hemen ardından ilerledikten sonra odanın kapısını kapatıp Gül'e döndü. Bu sırada bir adım önündeki İlkim'in beline de sanki olması gereken buymuş ve elinin yeri orasıymış gibi parmak uçlarıyla dokunmuştu. Dokunuşu tüyden bile hafifti ama yeri öyle belliydi ki İlkim sessiz bir biçimde yutkundu.

"Gül, çok acil bir şey olmadıkça rahatsız edilmek istemiyoruz. Ateş ve Berin'den gelen aramalar harici hiçbir aramayı telefonuma bağlama. Biz koridordaki toplantı odalarından birinde olacağız. Ulaşmak istersen yerimizi biliyorsun."

Gül başını hafifçe eğip ardından onaylarcasına ikisine baktı. "Elbette efendim, Berin Hanım ve Ateş Bey'den gelecek aramalar direkt olarak telefonunuza yönlendirilecek, merak etmeyin. İyi çalışmalar."

İlkim gülümseyerek öne doğru bir adım attığında Emir'de hemen ardındaydı. Gül'ün yanından ayrılmadan hemen önce, "Kolay gelsin," diye mırıldanıp genç kadının önüne geçiverdi. Adımlarını koridora çıkardığında, bunu İlkim'in onu takip etmesi için yapmıştı. Kısa süre içinde koridora yerleştirilmiş koyu renk camlı toplantı odalarından birinin kapısını açarak içeri girdiler. Uzun, camdan dikdörtgen bir masanın etrafına yerleştirilmiş onlarca ofis sandalyesi vardı. Emir cam kapının bağlandığı duvardaki ışığa bastı ve tavandan yansıyan parlak beyaz ışık, başta fazlasıyla karanlık görünen odayı aydınlattı.

Ardından kapıda daha fazla beklememeye karar vererek içeriye doğru birkaç adım attı. Masanın ucuna gittikten sonra iki sandalyeyi tutup masanın başında yan yana yerleştirdi. Ardından önce onun yerleşmesi için bir sandalye çekti ve oturmasını bekledi. İlkim sessiz bir teşekkürle onun için çekilen sandalyeye oturdu ve çantasını masaya yerleştirdi. Emir'de hemen yanına yerleştğinde bir süre eşyalarını ve dokümanları çıkarmak için zaman harcamışlardı. Hemen sonrasında gelen kahveler de masaya yerleştğinde, artık başlamak için hazırlardı.

"Konferansta zaten bahsetmiştin ama benim için biraz daha açabilir misin bu projeyi, her detayını bilmem gerekiyor."

Emir başıyla onayladıktan sonra, kahve bardağını eline alıp ayağa kalktı. İlkim gizli bir gülümsemeyle elindeki dolma kalemi parmaklarının arasında çevirdiği sırada bazı şeylerin gerçekten değişmediğini gördüğü fazlasıyla aşikârdı. Adamın bir şeyler anlatırken oturmayı sevmediğini biliyordu. Bu şekilde çok daha rahat ettiğini söylüyordu her zaman ve *seneler geçse bile, insan bazı alışkanlıklarıyla eskiyi korumaya devam ediyordu.*

"Hukuk son sınıftaki öğrencilerin mesleğe başlamak için yapmaları gereken zorunlu bir staj var biliyorsun. Kim hangi alanda ilerlemek isterse ona göre seçtiği yerde yapıyor bu stajı ama geleceğini bir şirketin hukuk departmanında çalışarak geçirmeyi isteyen ve bu yönde hedefi olanlar bizim asıl kitlemiz. Bu alanda çalışacak öğrencilere yönelik imkân sağlıyoruz daha çok. Çünkü alanımız bu. Yaptığımız şey de bu stajı şirkette vermek bir nevi aslında. Sadece tek bir kişiye değil, birden fazla kişiye."

"Evet, buraları anladım."

"Tabii bununla bitmiyor. Bu öğrencileri, başvuranlar arasından yirmiye yakın sayıda seçebiliyoruz şimdilik, departman bütçemiz bu kadarına izin veriyor ama okulla birleştığımızda, bu sayıyı en az elliye çıkarmayı hedefliyoruz. İlerleyen zamanlarda devlet üniversitelerine de yöneleceğiz ama başlangıç olarak mezun olduğum üniversiteyle iletişime geçmek benim seçimimdi. Hem bağlantıları daha rahat kurabileceğime inanıyordum hem de iletişim kuracağım kişiler belliydi. Projeye dönecek olursak... Genelde seçilen öğrencilerde baktığımız en önemli detay yıl sonu ortalamaları. Ortalamalara bakıyoruz ama elbette uçuk rakamlar beklentilerimiz arasında yok. Ortalamanın üstündeki öğrencileri değerlendirmeye alıyoruz. Olabildiğince adil olmaya çalışıyoruz ama önceliğimiz, maddi

koşulları daha düşük olan öğrenciler. Yüzde 50 ve üstü burslu girenler özellikle."

Başını sallayan genç kadın bir yandan da not alıyordu. Sandalyesinde doğrularak dikkatini Emir'e vermişti. Kahvesinden bir yudum aldığı anda, Emir'de gömleğinin gerilmesine sebep olan kollarını göğsünde birleştirmişti. Küçük fincanı parmaklarının arasında tutuyordu ve yapılı bedenine kıyasla elindeki fincan minicik görünüyordu.

"Bu öğrencileri seçtikten sonra, ilk olarak hepsinin maddi koşullarını iyileştirmek adına onlara bir burs sağlıyoruz. Aylık, bazısına haftalık destek veriyoruz, hatta bazen eğitim şartlarını iyileştirebilmek adına üniversitelerine de bağışta bulunuyoruz. Ateş'in bu sebepten ve benim yüzümden iflas edeceği açık bir gerçek..."

İlkin bir kahkaha attığında, Emir'de keyifle gülümsedi. "Patronumun en yakın arkadaşım olması hayatımdaki en büyük şans kesinlikle. Ne desem olur diyor, asla itiraz etmiyor. Böyle böyle batıracağım holdingi, sonunda hepimiz işsiz kalacağız..."

İlkin gülerek başını iki yana salladı. "İşsiz kalacak son insan bile değilsin Emir Feza. Karşılaşacağın insanların en kötüsünü bile tatlı dilinle ikna edersin sen..."

Emir'in gülümsemesi dudaklarında gerçek bir tebessüme dönüştüğünde İlkin boğazını temizledi. Kelimeler dudaklarından kopup gidiyordu ve ondan izin alan yoktu. "Yani, şeytan tüyü var sende... Ondan."

Emir kalçasını masanın kıyısına yaslayıp bakışlarını genç kadına odakladığında kaşlarını da kaldırarak keyifle ona bakmıştı. İlkin kapalı bir odada bulunmasına ve daha kasım ayının ikinci haftasının ortasında olmalarına rağmen sıcakladığında, dudaklarını da sıkıca birbirine bastırmıştı. Sanırım karşıdan gelecek olan darbeyi bekliyordu. Emir asla bunun altında kalmazdı ne de olsa.

O anda bir kurtarıcı gelmiş gibi odanın kapısı sessizce tıklatıldı. İkisinin de bakışları saniyesinde oraya çevrilirken Emir ayağa kalkarak masadan hafifçe uzaklaşmıştı.

Koyu renk camların ardından parlayan bir çift mavi-gri gözün sahibini gördüklerinde, İlkin'in yüzüne neşeli bir gülümseme konmuştu. Kocaman açtığı bakışları ve keyifli ifadesiyle kapıyı açan kadın, elbette Berin'den başkası değildi.

"İlkin! Hoş geldin... Hiç haberim yoktu geleceğinden, bilseydim uğrardım hemen yanına..."

Üzerindeki lacivert ceket ve pantolon takımıyla bugün de kusursuz görünen Berin, saçlarının bir tarafından başlayan örgüyü sarı buklelerinin altına saklamıştı. Diğer tarafa doğru taranmış saçlarıysa bombeli bir dalgaya sahipti. Örgü sayesinde açığa çıkan kulağında boydan boya bir eklem küpesi vardı. Ceketinin içine giydiği kolsuz ama boğazlı beyaz kazak, ayağındaki ince topuklu beyaz botlarla eşleşiyordu. Berin'in uzun uzun izlenecek, üstüne de saatlerce anlatılacak bir güzelliği vardı ve İlkin onun buna sahip olduğunu daha kadını gördüğü ilk an fark etmişti.

"Berin, inan bana çok ani gelişti her şey. Geçen gece belli oldu toplantımız, aslına bakarsan benim için de sürpriz oldu. Hoş buldum, çok teşekkür ederim. Nasılsın?"

"Gayet iyiydim," diye mırıldanıp gülümseyerek Emir'e kısa bir bakış attı. "Sizi gördüm çok daha iyi oldum. Gerçekten harika bir gün."

Bu kez bakışları masaya düştü. "Başlamış mıydınız bu arada, böldüm mü?"

Başını hafifçe eğdikten sonra, "Yani," diye mırıldandı Emir. "Giriş yapmıştık diyelim."

Kadın anladığını belirtircesine başını salladı ve odaya girdiğinden beri bildirim sesleri odayı dolduran, elinde tuttuğu telefonunun ekranına baktı.

"Eh, Ateş'in mesaisi de başlamış tabii bu arada. Klasik..." dedi telefonu Emir'e doğru kaldırarak. "Son durumlar senin de bildiğin üzere..."

Emir dudaklarını birbirine bastırıp sessizce ona baktı. Başıyla onayladığında gözleri birbirine zar zor değiyordu.

Konuşulsa da, dile getirilmese de fark etmiyordu, bazı gerçekler çok fazla can yakıyordu.

"Bilmez miyim," dedi Emir hızlıca. Kurduğu bütün cümlelerini küçük şakalarla harmanlamayı seçmişti.

"Ateş Sipahioğlu ve senin iyiliğini düşünen tek kişinin kendisi olduğuna inanması... Halbuki burada seni korumak da, sana dikkat etmek de benim görevim. Onun sözleri kendi departmanında geçer." Kısa bir an durdu ve dudağının kenarı kıvrıldı. "Elbette tüm şirket onun olduğu için, her yerde demek istedim."

Berin kıkırdadığında başını hafifçe iki yana salladı. Normal bir zamanda buna itiraz eder ve kendini koruyabileceğini söyleyerek ona çıkışırdı. Bir süredir bunu yapmıyordu, *yapamıyordu*.

Onları izleyen İlkin, olayı henüz kavrayamamış olsa da, oldukça kısa bir anın ardından kendisine yöneltilen soruyla karşı karşıya kalmıştı.

"İlkin, eğer işiniz erken biterse uğrar mısın bana? Sohbetimiz bazı arkadaşlar sebebiyle yarım kalmıştı," dedi tek kaşını kaldırıp muhatabının o olduğunu belirtir gibi Emir'e bakarak. "Devam ettirmeyi çok isterim. Seninle arkadaş olmayı yürekten istiyorum."

"Ben de öyle," diye cevaplayarak gülümsedi genç kadın. "Söz vermiyorum ama uğramaya çalışacağım."

"Tamamdır!" dedi Berin neşeyle. "Mutlaka bekliyorum unutma. Artık sizi rahat bırakayım da güzel güzel çalışın. Yeterince oyaladım zaten. Bay bay."

"Görüşürüz," diye bir ağızdan cevaplayan ikiliye son bir bakış atıp odadan çıktı ve kapıyı ardından kapatarak ikisini yeniden yalnız bıraktı.

"Bu kadın bu şirketin hayat enerjisi olabilir mi? Ciddi soruyorum bu arada. İki kez geldim ama ondan aldığım güzel enerjiyi başka hiç kimseden alamadım."

"Evet, özellikle sevdiği insanlara karşı öyledir. Ateş ve beni aynı anda idare edebilen tek kadın. Kendi annelerimiz bile bizden bıkmıştı zamanında ama Berin öyle değil, ne

yaparsak yapalım hep arkamızda. Yeri gelir azarlar, yeri gelir nazını çeker; neşeni de üzüntünü de seninle paylaşır. Ama hep yanındadır. Gerçekten kız kardeşim olsa bu kadar severdim."

İlkim *anneler* konusunu şimdilik görmezden gelerek Emir'in sözcüklerinin yalnızca belli bir kısmına odaklanmayı seçti. Hafifçe gülümsedi. "Yalan yok, anlayabiliyorum." diye yanıtladı adamı.

"Ben de," diye mırıldandı Emir. "*Ben de onun seni bu kadar sevmesini anlayabiliyorum.*" dedi ama son cümlesini ağzının içinde yuvarlandığı için kendinden başkası anlayamamıştı. İlkim'in bakışları kısalsa da sorgulamadı ve proje için diğer bilgileri almaya odaklandı.

Başka şeylere, özellikle yanındaki adamla ilgili şeylere odaklandığında zihnini tam anlamıyla toparlayamayacağı açık bir gerçektir. *Bunu adı gibi biliyordu.*

Sonrasında yapması gerektiği gibi işine odaklandı ve tamamen proje odaklı geçen bir buçuk saatlik bir toplantıyı bitirdiler. İkisi de kendi bilgilerini paylaşp her şeyi ortada toparlamaya oldukça hevesliydi. En sonunda kararlaştıkları en somut şey, üniversitede yapılacak yeni ve öncekinden çok daha kapsamlı bir konferanstı.

"Dediğin gibi, Melih Hoca eğer yıl sonunda gidiyorsa ondan bir hafta önceye koyabiliriz konferansı..."

"Evet evet, ben de bunu istiyorum. O zamana kadar ben gereken belgeleri halletmiş olurum. Öğrenciler arasında biraz düşünme ve eleme yapma fırsatım olur. Ayrıca üniversite ve programla ilgili detayları da iyice netleştirmiş oluruz. Eksiksiz bir sunum olduğu takdirde işimiz kolaylaşacaktır. Sonrasında da adım adım gideriz. Ben okulun akademik programını kontrol ettikten sonra konferansı sana da uygun bir biçimde ayarlarım. Saat, gün. Bunlar ufak detaylar. İş birliği içinde olduğumuz sürece her şey çabucak hallolacaktır."

"Katılıyorum, zaten geliştirmemiz gereken birkaç küçük şey de bulunuyor. Birlikte halledebileceğimize inanıyorum.

Bunun ilk aşamasını Melih Hoca'ya göstersek yetecektir. Sonrası da dediğin gibi, adım adım. Duruma bakarız."

İlkim başını sallayarak olumlu sonuçlar alabilmenin rahatlığıyla sırtını geriye yasladı. Bir süre öylece durduktan sonra Emir'in bakışlarını fark etti. Ardından geleceklerini zaten hissettiği sözcükleri duydu. "Bence güzel bir yemeği hak ettik. Ben ısmarlıyorum. Nereye gidelim ya da ne sipariş edelim?"

İlkim bakışlarını kıstı. Dudaklarını birbirine sürtüp düşünüyormuş gibi yaptı. "Hmm, son zamanlarda her şeyi yediğim söylenemez. Yemek konusunda biraz seçiciyim. Ev yemeği tarzı bir şeyler istesem çok mu basit kaçmış olur?"

Emir başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. "Hayır, hiç olmaz. Bizimkilerle gidip geldiğimiz çok güzel bir yer var. Sipariş mi verelim yoksa gidelim mi? Ne dersin?"

"Açıkçası, eğer senin için de sorun yoksa burada yemeyi tercih ederim. Hem beklerken o sırada Berin'e de uğramış olurum. Onu görmeden gitmek istemiyorum."

"Tamam, ben şimdi sipariş veririm. Özellikle istediğin bir şeyler var mı?"

İlkim başını salladı. "Arpa şehriyeli pilav mümkünse, gerisini sana bırakacağım. Sebze içerikli her şey kabulüm."

Emir cebinden telefonunu çıkarmadan önce sessizce onaylama ihtiyacı hissetmişti. Bir yandan telefonuyla ilgilenmeye devam ederken diğer yandan da boğazını temizledi ve hızlıca masanın üzerindeki belgelerini topladı. "Peki o zaman. Yarım saat içinde, benim odamda. Uygun mudur senin için de?"

"Kesinlikle uygun," diye mırıldandıktan sonra o da eşyalarını toplamaya başladı. "Yarım saat."

Ardından Emir küçük bir gülümsemeye ona son kez bakıp odadan çıktı ve İlkim'i zihnini toplamak için uğraşacağı soruların arasında yalnız bıraktı.

İlkim eşyalarını toplamak için yalnızca birkaç dakikaya ihtiyaç duymuştu. Adımlarını toplantı odasından uzaklaştırarak Berin'in odasının bulunduğu koridora doğru

ilerledi. Onun müsait olduğuna emin olduktan sonra kapıyı hafifçe tıklattı ve içeriden gelecek sesi bekledi.

"Gelebilirsin."

Saniyeler içinde kendini Berin'in odasında, hemen ardından da kollarında bulduğunda gülümseyerek büyük masasının önündeki koltuğa yerleşmişti.

"Çok teşekkür ederim beni kırmadığın için."

"Ay niye kırayım ki? Senin gibi tatlı biriyle arkadaş olmak beni mutlu eder, seni üzmeye niyetli değilim sonuçta."

Berin gülümseyerek ellerini birbirine bağladı ve masanın üzerinde sabit pozisyonda tuttu. "İşte bunu duyduğuma çok sevindim. Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Elbette, yardımcı olabileceğim bir şeyse seve seve yaparım."

İlkim duruşunu düzelterip kolunu masaya yaslarken dikkatini de karşısındaki kadına verdi.

"Haftaya birkaç günlüğüne Bolu'ya gidiyoruz. Biliyorsun, Emir'in de doğum günü. Hem orada kutlamayı düşünüyoruz, hem de değişiklik olur diye düşündük." Berin çok kısa bir an duraksadı. "Yani... Ben. Biliyorsun derken... Sonuçta bir süre arkadaşmışsınız, bildiğini düşündüm."

İlkim zorlukla gülümsedi. "Biliyorum."

Nasıl unutabilirdi ki?

Ardında bıraktığı geçmiş, onlarca acı ve tatlı hatırayla doluydu. Bunlardan biri de, kasımın 14'üydü. O gün, her sene kadına aynı hisleri veriyor, aynı acıyla yaklaşıyordu.

"Hah. Sen de bizimle gel diyecektim ben. Ateş, ben, Emir bir de Didem olacak. Seni de aramızda görmek bizi çok mutlu eder."

"Ben mi?"

Berin hevesle başını salladı. İlkim'in çekingen ifadesini daha ilk saniyede fark etmişti. Onun aklını çelmeye çalıştı.

"Evet! Ayrıca orası bu mevsimde çok güzel oluyor. Biraz soğuk sadece. Emir'in arkadaşları olarak hepimiz toplanalım istiyorum. Sana da değişiklik olmuş olur belki biraz? Çok değil zaten, iki gün falan... Gidip hemen geri döneriz."

"Bilemiyorum." dedi İlkim isteksizce. Daha Didem'in adını duyduğu an, kafasında kendini bu planların tamamen dışına koymuştu.

"Tatlım inan ki güzel geçecek. Biraz vakit geçirmiş oluruz birlikte. Hem daha eşimle de tanışmadın. Ateş'e senden çok bahsettim, seni çok merak ediyor."

İlkim kibarca gülümsemeye çalıştı fakat içinde huzursuz bir his belirmişti çoktan. Geçer miydi kısacık sürede?

"Canım, gerçekten iyi hoş diyorsun da... Ne işim var benim sizin aranızda Berin? Çift çift gitseniz siz, beni de karıştırmasan hiç? Olmaz mı?"

"Ay hayır, senin de gelmeni istiyorum ben. Artık sadece Emir'in değil, benim de arkadaşım değil misin sen?"

"Evet, evet öyleyim. Hatta bundan da çok memnunum ama benim Bolu'da ne işim olur Berinciğim? Emir doğum gününü sizlerle kutlamak ister. Yakın arkadaşları ve nişanlısıyla. Biz bir buçuk hafta öncesine kadar senelerdir konuşmuyorduk, bu doğum gününde de bana ihtiyacı olduğunu pek zannetmiyorum."

"O zaman ben de bunu kabul etmiyorum." dedi Berin kati suretle ona itiraz eden kadına karşı çıkarak. "Daha seni Ateş'le de tanıştıracığım zaten. Kocamın işkolikliği yüzünden benim Bolu'da yalnız kalacağım kesin. Sen de bana eşlik edersin fena mı olur? Hatta istediğin birileri olursa onları da getir yanında, hep birlikte olalım. Biraz birlikte vakit geçirsek, olmaz mı? Ufak bir kaçamak alt tarafı... Ay hadi, kırma beni ne olur..."

Berin onu ikna etmeye çalışırken İlkim evet demek istememesinin nedenini sormadığı için büyük ölçüde mutluydu. Emir'in haftaya cumartesi günü, ayın 14'ünde doğum günü vardı ve Berin, Bolu'daki dağ evlerinde yapılacak olan kutlamaya İlkim'i de dahil etmeye çalışıyordu.

Genç kadın ne kadar itiraz ederse etsin fark etmiyordu çünkü bütün cümlelerini kendince çürüterek ona kaçacak yer bırakmıyordu. İlkim gitmek isterdi, *hâlâ Emir'le tanıştığı yaşlardaki o kadın olsaydı mesela...* Bir de Didem faktörü

vardı elbette, öyle biri hayatlarında olmasaydı belki bu teklife evet diyebilirdi. Fakat bu da küçük bir ihtimaldi. *Çok küçük.*

"Bilemiyorum..." diye mırıldandı yeniden, içindeki kararsızlık yerini koruyordu.

"Biliyor musun gözlerim büyük ve onlarla çok güzel yavru kedi bakışları atıyorum. Bir kez gören sonrasında bana bir daha hayır diyemiyor." diye şakayla karışık itiraz ettiğinde İlkin kıkırdadı.

"Öyle mi dersin?"

Berin ciddi bir ifadeyle başını salladı ve kocaman açtığı gözleriyle ikna olmasını ister gibi ona baktı. "Kesinlikle."

"Tamam o hâlde... Düşüneceğim. Arkadaşımla da konuşacağım. Eğer onu da ikna edebilirsem birlikte geliriz. Söz vermiyorum. Duruma göre... Mutlaka haber veririm zaten. "

"Harika, işte duymak istediğim cümle."

"Söz vermiyorum." dedi İlkin yeniden nazik ama kesin bir dille. "Yalnızca ihtimal."

"Geleceksiniz, biliyorum. İçimde güzel bir his var ve ben genelde hislerimde pek yanılmam."

"Peki öyleyse... Ben şimdi kaçıyorum, Emir beni bekliyordu yemek için. Buraya sipariş etmiştik aslında. Sen de bize katılmak ister misin?"

"Teşekkür ederim dışarıdan yemek yiyemiyorum, bana bir süre yasak. Zaten... Bu öğlen Ateş'le yiyeceğim. Ona sözüm var."

"Aa, ketojenik diyet falan mı yapıyorsun? Çok zor olduğunu duymuştum eğer öyleyse."

"Pek sayılmaz. Bazı sağlık problemlerim yüzünden daha az yağlı veya buharda pişmiş besinleri tüketmeye çalışıyorum şu sıralar. Özel bir beslenme programım var, yiyeceklerimi evdeki yardımcımız hazırlıyor. Bir süre daha devam edeceğim o yüzden dikkat etmem gerekiyor. Size afiyet olsun..."

Yüzündeki kırık gülümseme bunu anlatmanın henüz vakti olmadığını ama zamanla her şeyin ortaya döküleceğini gösterir gibiydi. İlkim kadının üstüne gitmedi.

"Pekâlâ, sonra görüşürüz o hâlde..."

"Görüşürüz tatlım," diye yanıtlayan Berin, samimi bir ifadeyle ona baktı ve kadını kollarının arasına çekerek kısacık fakat sıcacık bir biçimde sarıldı. "Umarım en kısa sürede."

İlkim ona veda edip sessizce odasından çıktığında düşünceleri birbirine karışmış ve hiçbirine cevap bulamamış bir biçimde, adımlarını yeniden Emir'in odasına yöneltmişti. Gül direkt olarak girmesi için odayı işaret etse de, genç kadın kapıyı hafifçe tıklatma ihtiyacı hissetmişti.

Boğuk bir ses, "Gel içeri, İlkim." diye seslendiğinde, yüzünde istemsiz bir gülümseme oluşsa da, kapıyı açtığında yüzü ifadesizdi.

"Nereden anladın ben olduğumu? Belki de bir başkasıydı..." diye sorduğunda içeri girmiş ve masanın arkasına, Emir'in sandalyesinin yanına kendisi için yerleştirilmiş sandalyeye doğru yürümüştü. Masa büyük ölçüde boşaltılmış ve yemek kutuları ortaya yerleştirilmişti. Camın önünde bekleyen ve parmakları telefonunun ekranında gezinen Emir, onu içeri davet ederken başını önünden kaldırmamıştı bile. Yalnızca yüzünün kıyısında güzel, minik bir gülümseme belirmişti.

"Ama sensin," dedi sessiz bir mırıltıyla. "Hep sendin." Ardından başını kaldırıp gözlerini kadınıninkilerle buluşturdu. Onu baştan ayağa yeniden süzdükten sonra, "Ayrıca..." dedi. Telefonunu tuttuğu elinin işaret parmağıyla kadının yüksek çivi topuklu ayakkabılarını gösterdi. Yine o yamuk ifadesiyle gülümsüyordu.

"Onlar gelişinin haberini senden önce veriyorlar, hem de her zaman."

Emir genç kadının gelişini topuklu ayakkabısının sesinden dahi tanıyordu ve bunu düşünmek kadını olmadık hislere ve yollara sürüklüyordu. İlkim sessizce sandalyesine

yerleştiğinde Emir'de aynını yaptı. Karton bir başka poşeti önüne ęektikten sonra içinden iki bardak orta boy buzsuz, soğuk ęay ęıkardı.

"İçecek olarak soğuk ęay söyledim. şeftalili. Seviyordun sen değil mi? Kendileri günlük, taze hazırlıyorlarmış, güzeldir diye düşündüm."

"Evet," dedi İlkim ona dikkatle bakarak. Dudaklarından ęıkanlara dikkat edeceği o yeri çoktan geçmiş gibiydi.

"Seviyordum, hâlen seviyorum."

Emir'in içinde fırtınalar kopan bakışları ona çevrildiğinde İlkim oturduğu yerde dikleşti. Boğazını temizlediği sırada kaşlarını da ęatmıştı. Yemeklerin kapaklarını açtıktan sonra hızlıca bardağın yuvarlak kısmına kapatılmış etiketi sökmek yerine, direkt olarak kapağını açtı. "Soğuk ęayı yani, şeftalili." diye düzelitti kendini. "Teşekkür ederim."

Emir hafifęe gülümsese de, onun da içinde tuhaf bir his belirmişti. Emir'de zeytinyağlı bir yemek, İlkim'de ise kış sebzelerinden yapılmış bir türlü yemeği vardı.

Genę kadının yemek yapmayı öğrendiğinden beri yapmayı ve yemeyi sevdiği en sevdiği yemeklerden biriydi. *En azından Emir böyle hatırlıyordu. Seçimini de ona göre yapmıştı.*

İkisi de sessizce sipariş ettikleri ev yemeklerini yemeye başladığında sohbetin konusu, Berin'in teklifine kaydı.

"Her sene böyle şeyler yapıp o günü benim için kusursuz kılmaya ęalışıyorlar. Onlara sahip olduğum için şanslı herifin tekiyim." dedi Emir buna minnettarlığını asla yeterince ifade edemiyormuş gibi.

İlkim gülümsedi. "Kesinlikle. Ateş'le henüz tanışmadım ama eminim o da Berin kadar harika biridir... Daha birbirimizi yeni tanıyoruz ama sizin programınıza beni de dahil etmek istemesi çok büyük incelik."

"Klasik Berin işte. Birini sevdiğinde onu hayatının her anında görmeyi ister. Seni bu kadar sevmemesine şaşmamalı."

İlkim'in dudağının kıyısında minik bir kıvrım belirdi. Hemen ardından başını yeniden yemeğine eğdi ve sessizce devam etti. O da Berin'i gerçekten sevmiştir. Oldukça kibar, güzel ve arkadaş canlısı bir kadındı.

"Beni davet etmesi gerçekten de çok tatlı bir davranış ama orada bana ihtiyaç olduğunu zannetmiyorum." dedi adamın tepkisini ölçmek ister gibi. Onun fikrini de merak ediyordu, bu yüzden devam etti. "Varlığım sadece huzursuzluk yaratacaktır. Kimsenin canını sıkmaya niyetim yok, kendiminki de buna dahil."

Emir gülerek ağızındaki lokmayı yuttu ve kaşlarını kaldırarak *ben zaten biliyordum* ifadesini takındı. "Yine kaçıyorsun yani..."

İlkim'in kaşları hafifçe çatıldığında çatalını da sakince masaya bırakmıştı. "Anlayamadım?"

Uzanıp kalın peçetelerden birini aldı ve dudaklarını sildi. Düşüncelerine engel olmaya çalışsa da laf ağzından çıkmıştı çoktan ve geri çekilebilecek bir durumda değildi.

"Şöyle anlatayım... Berin bana, seni de davet etmek istediğini söylediğinde asla önünde durmadım. Sormadı zaten, direkt olarak söyledi. Davet edeceğim İlkim'i de, dedi."

Emir gözlerini kapatıp bir anlığına o hâlde kaldı. Fakat alnını birbirine kenetlediği ellerine dayayıp çektiği o kısa andan sonra, bakışları yine kadına çevrilmişti.

"Biliyor musun, ne komik ki, bu beni mutlu etmişti. Hayatımda yeri olan insanların yakınımda olmasını sevdim ben her zaman. Berin'in de seni sevmesi hayatımın en güzel hislerinden biri falan." Emir dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı.

"Evet... Seni davet etmesini kabul eden bendim ama *senin bu daveti kabul etmeyeceğini* zaten adım gibi biliyordum. Kendini geri çekeceğini ve *yine*, daha önce de yaptığın gibi kaçacağını ona söylemiştim..."

"Ben mi kaçıyorum?" dedi İlkim gözlerini kocaman açıp gülerek. "Şaka yapıyorsun herhalde? Karşımda oturan kişi

bahsi geçen ben olduğuma göre, sanırım bu cümlede ya da gözlerinde bir problem var diye düşünmeliyim, değil mi Emir?"

"Gözlerim gayet iyi ilkim, teşekkür ederim." Başını sessizce iki yana salladı. "Neyse uzatmayayım. Tekrardan can sıkmaya gerek yok zaten zar zor toparladık."

"Hayır, lafını havada bırakma hiç. Söyle ne söyleyeceksen ben de bileyim."

"Sadece yaşananların bir kez daha olmayacağını garantisini veremezsin ilkim, değil mi?" dedi Emir ani bir sesle. ilkim'e vurulan bir darbe gibiydi.

"Bunun için beni suçlayamazsın çünkü yaşadığım hiçbir şeyden haberin yok ne de olsa. Sen o sırada kendi kariyerinle meşguldün. Bense altı sene boyunca senden bir mesaj, bir arama ya da haber beklemekle. Öyle çaresizce, bir hayal balonunun içinde yaşadım. Ama görüyorum ki aptalın önde gideniymişim."

Ellerini ıslak mendille temizledikten sonra bardağını da ileriye itti.

"Hâlâ bir şeylerin düzeleceğine inanacak kadar aptalım işte, ne yapayım. Bazı duyguları bir kere tadabiliyor insan, bir kere yaşayabiliyor o mutluluğu, hazzı. Ha... Bunları aramak da suç oluyorsa, en büyük cezayı ben hak ediyorum demektir."

Koltuğunda geriye yaslanıp başını da arkada attı ve başka bir şey söylemeyi istemedi. Aynı anda kadının ne düşündüğünü merak etti ve kaşlarını kaldırıp cümlelerinin bıraktığı hissin kuvvetini ölçmeye çalışarak ona baktı. *Fazla mı ileri gitmişti?*

İlkim'se içinde kırılanların kalbine battığını hissediyordu. Nefessiz kalmıştı birkaç saniye sanki. *Asıl onun ne yaşadığından kimsenin haberi var mıydı?*

"Seneler önce yaşananların hesabını bu şekilde sormamalısın Emir Feza... Bak," dedi zorlukla yutkunup ellerini iki yana açarak.

"Ben sormuyorum. Acını benden çıkarmaya çalışmaktan vazgeç, çünkü işe yaramayacak. Buna izin vermiyorum. Nedir bu imâların, onu da anlayamıyorum artık..."

İlkim kesilen iştahının üstüne, tabağın ileriye itti ve o da sıkıntıyla geriye yaslandı. Sinirleri alt üst olmuştu. Güzel başlayan günün bu şekilde gitmesi gerçekten çok rahatsız ediciydi. Sakin bir öğleden sonraları bile olmayacak mıydı?

"İmâ mı? Olanları doğrudan söylemek ne zamandan beri ima etmek oldu İlkim? Beni bırakıp giden sendin, değil mi? Şimdi gelip karşımda oturuyor ve bana geçmişin hesabını sormamamı söylüyorsun. Altı senedir o hesabı kendi içimde çözmeye çalışıyorum ben. *Altı senedir, zihnimde ve kalbimde bir hayaletle yan yana yaşıyorum.*"

Emir doğruyu söylüyor olabilirdi. Ona inanmayı seçecek olabilirdi fakat kurduğu son cümle, İlkim için bir patlama noktası olmuştu.

"Bu yüzden de gidip hemen nişanlandın öyle mi? Gerçekler gözümün önünde dans ediyor olmasa söylediklerine inanacağım. Hayaletmiş..."

Seri bir hareketle ayağa kalktı ve temizlediği ellerinin arasında buruşan peçeteyi karton poşetlerden birinin içine attı. İnce kolları uyuşacakmış gibi hissettiğinde onları bedeninin iki yanında sallandırdı. Topukluları attığı her adımın sesini odanın içine bırakırken Emir'in yüksek sesli nefesleri de hemen ardındaymış gibi duyuluyordu. Aralarında somut olarak yalnızca birkaç adım vardı. Fakat görmezden gelemeyecekleri yıllar da hemen karşı karşıyaydı.

Kollarını bedenine doladıktan sonra camlara doğru ilerledi ve sessizliğini korudu. İlkim o an kontrolünü öylesine kaybetmişti ki, ilk kez aralarında geçen bir konuşmada, bu nişandan rahatsızlık duyduğunu belli etmiş ve üstelik dile getirmişti.

Emir'se yorulmuştu ve nedenini anlayamadığı sebeplerden dolayı bir türlü sakinleşememişti.

Aslında gerçek bundan tamamen farklı olmasına rağmen, kuracağı cümleler aralarındaki bu belli belirsiz anlaşmayı yok etmekten ve ilişkilerini çok daha kötü bir duruma getirmekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. Emir gözünü kör eden duyguları yüzünden zehirlendi, dilinden dökülenlerse karşısındaki kadını zehirledi.

"Ne beklemiştin ki? Ne beklemiştin? Sen beni hiçbir kelimesinde mantık barındırmayan bir açıklamayla terk edip gideceksin. Ben de ömrüm boyunca seni bekleyeceğim, öyle mi? Üzgünüm ilkim. Bir peri masalının içinde değiliz, burası gerçek dünya. Aramıza hoş geldin! Zamanla alışacağına eminim." dedi kinayeyle.

"BİLİYORUM! Bunu en iyi ben biliyorum hem de! Bir peri masalının içinde olmak için feda edeceğim çok fazla şey varken, gerçek dünyanın ne kadar zor olduğunu gayet iyi biliyorum! Sanki seni öldürmüşüm gibi konuşmaktan vazgeç artık!"

İlkim'in sesi bu kez olması gerekenden de fazla yükselmişti ama içinde biriken öfke ve acı, çok çabuk birbirine karışmıştı. Kanına yayılan ve damarlarına sızan bu huzursuz hisler, bütün söylenenlerin etkisiyle gün yüzüne çıkmışlardı.

"Sen gittin ilkim!" diye bağırdı Emir. "Sen çekip gittin, her şeyi silip gittin. Bana, sana dur deme şansı bile tanımadan gittin hem de. Ardında bıraktıkların bir an bile umurunda olmadı senin, senelerce..." Emir hızlı adımlarla ona yaklaştı ve hemen ardında durup sert sözcüklerini sürdürdü.

"şimdi geri dönüp her şeyi karıştırman yetmiyormuş gibi bir de sanki hiçbir şey yaşamamışız gibi konuşmama izin vermiyorsun. Ne yapayım, söylesene! Senin yaptığını mı yapayım? Sen sanki hayatımda hiç var olmamışsın gibi mi davranayım? Üzgünüm ama yapamam. Ben senin kadar duygusuz olamam. Olamam."

Emir sert bir nefes alıp verdi. "Ve inan bana, öldürseydin bu kadar acı ekmezdim belki de..."

İlkim dağılmış bir ifadeyle bedenini, Emir'e çevirdiğinde gözlerinde yeni sönmüş bir ateşin kor kıvılcımları vardı.

Saçları savruldu ve siniri öfkesiyle birleşip bütün iyi duygularının boyunu aştı.

"Gittim çünkü istemedim!" dedi boğazını umursamayarak. Canı öyle acımişti ki, dudaklarından dökülen hiçbir kelimeyi ölçüp tartmamıştı. Yalanlar söyledi, doğruları gizledi. Bağırdı, hatta haykırdı.

"Seni istemedim ben. Seninle olmayı, seni daha fazla sevmeyi istemedim. Yine olsa, yine giderim Emir. Ne sana bağlanabilirim, ne de bir başkasına. Ben kimseyi sevmem tamam mı? Sevmeyeceğim."

Emir'in gözlerindeki hayal kırıklığı, yüzündeki sertlikte boğulurken sertçe yutkundu.

"Yine git o zaman İlkim. Yine gelme. Yine uzak dur benden. Git. Bu kez ben de gelmeyeyim sana. Bitsin artık bütün bu kavgalar, tartışmalar. Sana dair her şey, *bitsin*."

İlkim çoktan duyacağını duymuş gibi hissediyordu. Zaten daha fazla konuşmak falan içinden gelmiyordu, istemiyordu. Bakışlarına hiçbir duyguyu yansıtmadan, sessiz bir şekilde adımlarını masanın kıyısında duran çantasına doğru çevirdi. Onu aldıktan sonra kapıya doğru yürüdü ve Emir'e son kez bakmak için aralık kapının hemen önünde durdu.

"Bana kalsa gelmezdim..." dedi sessiz bir mırıltıyla. Sonra kurduğu her cümle bir öncekinden çok daha ağır, çok daha yaralayıcıydı.

"Bana kalmadı." dedi. Duraksadı. Dolan gözlerini gizleyebilmek adına başını iki yana salladı ve zorlukla gülmeye çabaladı. "Bana kalmadı ama... Ona rağmen ben geri gelmedim Emir Feza. Sana hiç geri dönmedim."

Ardından kapıyı çekip odadan çıktı ve arkasında koca bir enkaz bıraktığından habersizce yeniden gitti.

İki kalp, seneler boyu birbirinin yörüngesinde dönmeye devam etmişti. Bazı hatalar yapılmış, bazı yanlış kararlar alınmış ve bazı yaşananlar gizlenmişti.

İlkim, senelerce dönüp dolandığı o sonu bir türlü gelmeyen hiçliğin ortasında sallanmaya devam ederken, bu kez

Emir'de hemen yanı başındaydı. Birbirlerinden uzakta ama ona rağmen aynı doğrultuda savrulmaya devam ediyorlardı.

Gerçekler açığa çıkana kadar daha çok kavga edecek, tartışacak ve savaşacaklardı.

Zamanın bütün sırları ortaya döküldüğündeyse, geriye kırılmamış hiçbir kalp kalmayacaktı.



7. Bölüm'de burada biter❤️

Bu ikisi mahvoluyor ama sorun yok, beni de her seferinde yanlarında götürüyorlar 🙏😊

Sizce ortaya çıkması gereken şey/şeyler nedir?

Hem Emir, hem de İlkin birbirlerine çok sert çıkışıyorlar. Peki sizce bunun nedeni ne olabilir?

Kim, neyi gizliyor? Tahminleriniz var mı, merak ediyorum



Haftaya yeni bölümde görüşünceye kadar hoşça kalın, bölüm hakkında konuşmak için yorumlarda olacağım😊

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

8. BÖLÜM

Bu bölüm fena 🤢 Duygusal olarak biraz yoğun bir bölüm olacağı için sakın ve yavaş yavaş okumanızı tavsiye ediyorum. Bölüm kısa değil ama yüksek ihtimalle çabucak bitecek. Bunun için çalışacağım, ufak bir düzenlemeye gideceğiz, merak etmeyin. Umarım severek okursunuz 💜

ACI ÇİKOLATA

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Yangının Sınırı."



Bölüm şarkısı: FLETCHER, Kito ft. Trevor Daniel - Bitter.



Dudaklarının kuruyan tabakasını kemirmeye devam ederek ilerlediğinde, topuklu botlarının sesi, boş sokakta sessiz bir yankı buluyordu.

Hisleri olabilecek en yüksek seviyedeydi. Gerginliği gözle görülür, siniri elle tutulur bir noktaya ulaşmıştı.

Neden gecenin bu saatinde yola düştüğünü bilmese de, içindekileri o adamın yüzüne açıkça vurmaktan başka bir isteği yoktu.

Birkaç gün önce şirkette yaşananları günlerdir düşünüp durmasına rağmen içinde bir türlü sönmeyen alevler baş göstermişti. Sinirliydi, kırgındı ve bu durumdan oldukça rahatsızdı. Zaten düzensiz olan beslenme alışkanlığını iyice yitirmiş, günlerdir onu sürekli arayan ve kontrol eden Seçil'i bile istemeden bezdirmişti. Bir ya da iki gün içinde geri dönecek olan arkadaşının sinirlerini de olabildiğince gerdiğini ve her ne kadar o bunu inkâr etse de, sıkkın ruh halini ona da yansıttığını biliyordu. Bu yüzden kadın

gittiğinden beri ilk kez bir gece onu aramamaya karar vermişti.

Elinde değildi. Senelerdir bundan kaçarak yaşamış, gerçekleri kendinden bile gizleyerek hepsini görmezden gelmeyi seçmişti. Şimdi her şey ortaya dökülecekmişcesine gün yüzüne çıkmaya çalışıyordu ve ilkim, bunu kesinlikle istemiyordu.

Derin nefesler aldı, verdi. Soğuk hava içine doluyor, ardından bir duman bulutu olarak dudaklarından dışarı dökülüyordu.

Başını hafifçe ovuşturup tek elinde tuttuğu kutuyla, konferans için alınan iletişim bilgilerinden aşırıldığı adrese doğru yürümeye devam etti.

Neden gecenin bu saatinde, o adamın evine giden yoldaydı?

Buna bir cevabı yoktu.

Fakat söyleyecekleri vardı.

Ona bu projeye artık devam etmemelerinin doğru olacağını söyleyecekti.

Birlikte yapamayacaklarını ve uzak durmalarının daha iyi olacağını anlatacaktı.

Ayrıca adamın bir nişanlısı olduğunu, onun yanında ve yakınında olması gerektiğini belirtecek, her seferinde attığı adımı aslında atmaması gerektiğinden bahsedecekti.

Üzerindeki simsiyah mantosu, çapraz yakasıyla teninin her yerini kapatıyordu. Çıplak bacaklarını saran ve dizlerin biraz yukarısına uzanan topuklu botlarıyla her zamanki gibi göz alıcı bir karanlıkla sarmalanmıştı. Koyu renkleri, geceye karışmasına bu kadar olanak sağladığı için de ayrıca seviyordu. Aslına bakılırsa, bu şekilde bir bara gitmesi daha mantıklı olurdu ama buradaydı.

Geniş yol ayırımına doğru ilerledikten sonra yan yana dizilmiş birbirinin aynısı olan evlerden iki tanesini yavaşça geçerek yürümeye devam etti. Üçüncü ev aradığı kişiye aitti, biliyordu.

Büyük, iki katlı evin önünde durduğunda bir süre öylece evi izledi. Neden bunu çok rahat karşılayabilecek olmasına rağmen büyük bir apartman dairesinde ya da bir gökdelende yaşamadığını biliyordu. Her zaman aile sıcaklığı isteyen, geniş ve ferah ortamları seven bir adam olmuştu çünkü Emir Feza. Hep mutlu, sağlıklı bir yuva kurmanın hayaliyle yaşamıştı.

Sadece ilkim, bu tabloya dahil olmak istememişti o kadar.

Çünkü bu sahnelerin içinde olacak kadar güçlü biri olduğuna inancı yoktu.

Üstelik o kadar... Her neyse işte. Dile getirmemek onun için çok daha iyiydi.

Boğazını temizledikten sonra dudaklarını birbirine iyice bastırıp her ne kadar çoğunu dişlemiş olsa da birazı yerinde kalan parlaticıyı dolgun dudaklarına yaydı.

Kapıyı zile basmadan, elinin dışıyla çaldıktan sonra birkaç adım geri çekilip açılmasını beklemeye başladı. Bir süre içeriden ses gelmeyince siniri hiddetlendi, ilkim'in inadına tersti bu. Yeniden, sertçe çaldı bu kez kapıyı.

Bu kez dönüş alabilmesi uzun sürmemişti. Önce adım sesleri, ardındansa boğuk bir ses duyuldu. "Geldim."

Kısa bir an sonra aynalı siyah demir kapı aralandı. Elindeki büyük kahve kupası ve çatık kaşlarıyla kapıyı aralayan Emir, gördüğü kişiyle çatılan kaşlarını saniyeler içerisinde normal haline döndürmüştü.

"İlkim?"

"Selam." dedi genç kadın sesindeki soğuk tınıyı gizlemeden. Adama sessizce baktı. Emir'in üzerinde siyah kot bir pantolon ve koyu gri bir tişört vardı. Saçları dağınık duruyordu ve kirli sakalı yerli yerindeydi. *Aynı anda hem seneler öncekinin aynısı hem de bambaşka birine dönüşmüş gibi görünmeyi nasıl başarıyordu?*

Aslında fazlasıyla değişmişti ama yine de o kadar eskisi gibiydi ki...

Yalnızca birkaç gün önce görüşmüş olmalarına rağmen ilkim içten içe, daha gözleri onunkilere çarptığı an bile ne

düşüneceğini bilemez hâle gelmişti.

"Selam, hoş geldin..." dedi sorgularcasına. Ardından hızla ayak uydurdu ve bir adım geriye çekildi. "İçeri gelir misin? Ben de kahve yapmıştım yeni. Hatta kapıyı alacaklı gibi çaldığın için ağzımı da yaktım biraz..."

"Çok üzüldüm," dedi İlkim alayla. Kendisine şirkette yapılan tavrı henüz unutmamıştı. Bunun sitemini elbette yapacaktı. "Oturmaya gelmedim." dedi ifadesizce fakat Emir gülümsemişti.

"Yine de gelmene sevindim. Eğer gelmeseydin ben özür dilemeye gelecektim. Üstüne fazla geldim sanırım."

"Bunu konuşmaya da gelmedim, özrünü dinlemeyeceğim."

"Onu anladım. Herhalde kahvenin yanına tatlı getirdin bana," diye mırıldanıp kızın elindeki kutuya doğru göz attı. Buradan bakıldığında, geçen güne göre siniri çoktan dağılmış, yerini sakinlik almış gibiydi.

Emir böyleydi, hiçbir şeyi anından fazla yaşamazdı. Geçmişini yerinde bırakır ve önüne bakmaya çalışırdı. Yine öyle yapmıştı. Söylediği için pişman olduğu şeyler de vardı, arkasında durduğu şeyler de. Kendini nötrlemişti.

İlkim ona çatık kaşlarının ve donuk gözlerinin altından bir bakış attıktan sonra başını hafifçe yan çevirdi. "Senin şu rafine zevklerinden bana ikrah geldi ama görüyorum ki sen hâlâ aynı yerdesin."

"Evet," diye mırıldandı genç adam net bir sesle.

İlkim bir an ona bakmak istemedi ama aynı anda gözleri kendinden habersiz ona dönmüş, bedeni kendini adama çevirmişti.

"Bunu mu duymak istiyordun? Bence cevabı zaten biliyorsun."

"Ne diyorsun Emir Feza?"

"Aynı yerdeyim diyorum İlkim. *Ben hâlâ aynı yerdeyim.*" diye cevaplayan Emir'e baktığında, onun ifadesine yerleşen kararlılık ve çatılan kaşları gördüğünde, gözlerini ondan ayırması bu kez kaçınılmaz olmuştu.

"İçeri gel," dedi Emir bu kez onun bıkkın tavrına kıyasla, oldukça sakin bir şekilde konuşmuştu. Bu bir davetten fazlasıydı, açık bir istekti.

"Yok, ben rahatsız etmeyeyim."

"Rahatsız edeceğin bir durum yok. Tek başıma evimde oturuyorum ve kahve içiyorum o kadar. Hadi, gel."

"Gelmeyeceğim." dedi yeniden. İçeri girmeye de, onunla bundan daha yakın durmaya da hiç niyeti yoktu. *Emir'in evde tek olup olması da umurunda değildi ayrıca. Bu bilgiyi niye vermişti ki ona?*

"O zaman git İlkim..."

Gözleri birbirine kilitlendi. Emir bu kez acımasız olmak istemese de, kendini dizginlemeyi pek başaramamıştı. "Madem gelmiyorsun... Git o hâlde, gelmek istediğinde uğrayacağın adresi öğrendin."

"Keyfimden gelmedim," dedi kadın huysuz bir tavırla. Sözleri de en az tavrı kadar sertti. Uzaktan bakıldığında gerçekten de birbirinden oldukça nefret eden bir ikili gibi duruyorlardı. "Eşyalarını getirdim."

Emir kısa bir süre cümleyi zihninde bir yere yerleştirmeye çalıştı. Saniyeler içinde gözlerindeki kırık bakış dağıldı, küreleri hafifçe parladı. Önce kaşları çatıldı, hemen ardından başını yana eğdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. İtiraf etmek gerekirse sebebini açıkça bildiği bir şekilde heyecanlanmıştı. Kupayı, hemen kapının ardındaki vestiyere yerleştirdikten sonra elini kapının üstüne sardı.

"Hangi eşyalar?" dedi.

"Biz ayrıldıktan sonra bende kalanlar."

"Senelerdir sende bunlar yani..."

"Evet?" dedi İlkim sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

"Atmadın hiçbirini... Sakladın, öyle mi?"

"Niye atayım? Çöpte mi buldun bunları, atmadım sakladım işte."

Emir yüzündeki yamuk gülümsemeyle kıza baktığında İlkim yanlış bir şey yaptığını düşünmekten alamadı kendini.

Kaşlarının çatık oluşundan oranla, ifadesi yumuşamaya yüz tutmayacak gibiydi.

"Yani biz bunca sene ayrı kaldık. Ama sen benim sende kalan hiçbir eşyayı atmadın." dedi tane tane. Ardından da ekledi. "Benim gibi..."

"Senin gibi mi?"

"Ben de kıyamadım hiçbir eşyana. *Sana...*" Boğazını temizledi.

"Sana ait hiçbir şeye dokunmadım. Hepsi duruyor."

İlkim umursamaz görünmeye çalışsa da içinde beliren sessiz kıpırtılara engel olamamıştı. Hayali bir yumrukla karnında büyüyen kelebekleri durdurdu.

Karşısında nişanlı bir adam duruyordu.

Başkasıyla nişanlı bir adam.

Zamanı gelince, o başkasıyla evlenecek olan adam.

"Atsaydın keşke," dedi omuz silkerek. "Zaten ben istemem hiçbirini, eskide kaldı çünkü hepsi."

Emir kaşlarını kaldırıp olumsuz bir ifadeyle başını salladı. "Kalmadı. Hiçbir şey eskide kalmadı. Hepsi yeni gibi, sanki üzerinden yıllar geçmemiş gibi."

İlkim gözlerinin dolacağını anladığında bakışlarını kutuya indirdi.

"Neyse," dediğinde gevşeyen kaşlarını çoktan çatmıştı. En ufak bir hata yaparsa kendini onun kollarında bulacağını biliyor gibiydi. Sert bir nefes arası verdi. Emir'in bakışlarındaki yoğunluk sanki ruhuna kadar işliyor, hatta kadını delip geçiyordu. Ona bakmamaya çalıştı.

"Al." diye mırıldanıp kutuyu uzattıktan sonra Emir onu ellerinin arasından aldığı an, hızla bir adım geri çekildi ve arkasını döndü. Bir saniye daha burada durmaya ve onu dinlemeye mecali kalmamıştı.

İlkim saniyeler sonrasında Emir Feza'nın onu durduracağından habersiz yalnızca bir adım atabilmişken hızını kesen şey tenine dolanan parmaklar oldu. Kolunu sıkıca kavrayan adam hızla onu tutup kendine çevirdiğinde bedenleri sertçe çarpıştı. Nefesleri birbirinin yüzüne

düşerken hisleri de birbirine çarparak yol kenarına dağılmıştı.

"Nereye?" diye mırıldandığında İlkim'in kaşları belli belirsiz gevşedi. Kahverengi küreler ve soluk pembe dudaklar ona olması gerekenden çok daha yakındı ama adamın geri adım atacak sabrı ne yazık ki kalmamıştı. Dalgalanarak yüzüne çarpan ve sakallarına takılan saçların yaydığı koku burnuna çalındığında gözleri bir anlığına kısıldı.

Anın şoku ve ani hareketin etkisiyle, tepki veremeyen İlkim durumun farkına çabucak vardı. Adamın kollarında çırpınmaya, kurtulmak için çabalamaya başladı. Halbuki Emir'in onu, kendisi de bunu istemediği takdirde bırakmayacağını hissetmemesine imkân yoktu.

"Bırak beni," dedi zar zor. "Ev... Evime gideceğim. Bıraksana!"

"Hayır."

"Bırak dedim Emir Feza yoksa çok kötü olacak."

Emir sertçe yutkunup bakışlarını İlkim'in dudaklarına indirdiğinde gözleri ve teni arasında mekik dokuyor gibiydi. Derin bir nefes almaya çabalayarak başını sessizce iki yana salladı.

"İstesem de bırakmam, bırakamam artık." Emir bu sözleri söylediği an daha fazla düşünmedi. Onu ensesinden kavrayarak kendine çekti ve hırsla kadının dudaklarına kapandı.

Aceleci, telaşlı ve sert öpücüğü, dişlerine çarpan dişleri ve baskın dudakları teninde hisseden İlkim donakalmıştı.

O kadar uzun zaman olmuştu ki bu tanıdık hissi dudaklarında bir baskı şeklinde tatmayalı.

Yine de içindeki sinir ona fazla zaman tanımadı ve beyni, ona bütün gücüyle çırpınarak kurtulmasını söyledi. Emir tüm gücünü İlkim'i kendine bastırarak öpmekle kullanıyordu. Kadınınsa kalbi başka, zihni başka konuşuyordu. Önce debelendi. Vurmayı denedi, yumruk atmaya, küçük yumruklarını adamın göğsüne isabet ettirmeye çalıştı. Emir'in dudaklarına uyguladığı tatlı sert baskı, saniyeler

içinde özlemin kavurduğu kalbini esir aldığında, omuzlarını yenilgiyle düşürdü.

Pes etmişti.

Dudaklarını nazikçe araladığında Emir Feza bütün boşluklara bir bir sızdı ve hasretini dindirmek ister gibi kadını öpmeye başladı. Sıcak dudakları önce üst, ardından soğuktan kızarmış alt dudağını kavrayarak emdi ve dolgun, pembe yumuşaklığı baskısıyla örseledi. İlkim'in ince parmakları bedeninin kıyısından yükseldi, hemen ardından sivri tırnakları adamın çenesinden aşağı bir çizgi halinde kaydırdığında ve yanağını kavradığında, daha fazla beklemeden dudaklarını ustaca hareket ettirmeye başladı.

Birbirlerini tüketircesine, senelerin özlemini harcamak ve acısını kalplerinden söküp atmak istercesine öpüyorlardı. Haftalar, aylar ve yıllar sonra birbirine aşına olan iki kalp, birbirinin tadında kayboluyordu.

Bir saniye bile ayrılmalarına izin vermeyen Emir, kadını sıkıca tutarak içeri çekti ve kapıyı ardından kapadı. Nefes arası bile vermek istemiyordu çünkü eğer ondan bir an bile koparsa, onu yeniden, hatta bu kez sonsuza kadar kaybedeceğinden korkuyordu. Yine de İlkim bir an dudaklarını birbirinden kopardı ve kapalı gözlerinin ardından adamla nefesini paylaştı. İkisi de zihninde dönüp dolaşan tehlike çanlarının sesini duymazdan geldi ve Emir, belinden kavradığı genç kadını iyice çekerek kendine bastırdı.

Seneler olmuştu.

Dünya değişmişti.

Ülkeler, şehirler ve insanlar, olaylar ve zaman. Hepsi, hepsi değişmişti.

Emir değişmişti. İlkim'de.

Ama altı sene öncesinde de aynı olan bir şey vardı.

Kalplerinde hissettikleri acı veren o tutku ve bu öpücüğün tadı, hiç değişmemiş gibiydi.

İlkim bedeninin her bir noktasında hissettiği ateşin onu ne kadar yaktığını fark edemese de, yeniden dudaklarına çarpan dudakları anımsamamasına imkân dahi yoktu. Tenini

delip geçen parmaklar beline sarılmış olmasa, şimdiye kadar dūřeeğinden ve eriyip yerlere karışacağından neredeyse emindi.

Emir'in yolunu bilen adımları onu evin içine, geniş salona doğru götürürken nefesleri kesiliyor ama minik aralar hariç ayrılmamaya yemin etmiş gibi birbirlerini öpüyorlardı. Adamın eli, kadının saçlarının hemen kıyısından, ensesi ve kulağının hemen altından tenine sarılmıştı. Baş parmağı elmacık kemiğinin üzerinde geziniyordu ve tenini nazikçe okşuyordu. Hoyrat öpüşüne inat oldukça sakın bir tavırla parmaklarını onun teninde gezdiriyordu.

İlkim geriye doğru arka arkaya attığı adımların sonunda, kalçası yumuşak denilebilecek bir şeye yaslandığında ellerini geriye attı ve bunun koltuğun sırtı olduğunu anladı. Emir ona doğru eğilmiş hâlde öpücüğünü sanki fazlası olabilirmiş gibi derinleştirdiğinde boğuk bir inilti genç kadının boğazından koparak dudaklarının arasında kayboldu. Emir bu anı fırsat bilerek dudaklarına bir yol belirlemeye, çenesinden boynuna doğru kayarak mantonun yakası altındaki tenine iz bırakmaya başladı.

Her şey planladığının dışında, olmaması gerektiği gibi ilerlerken, İlkim ilk defa hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar kaptırmıştı kendini. *Neyse ki, hayatın bu anı bozabilecek harika bir planı vardı.*

Sessiz evin içinde nefes seslerinin ardında duydukları tıkırtı, önce öpücüklerinin arasında kaybolurken; hemen arkasından anahtarla açılan kapının gürültüyle kapanma sesi geldiğinde İlkim kendini, sanki elektriğe değmiş gibi geri çekti. Emir'de kendini kadından çekerek nefeslendi ve ikisi de kendini toparlamaya çalışırken, dikkatleri evin giriş kısmına düştü. Duydukları sızlanma, elbette ki hayatlarına podyumdan düşen kadına aitti.

"Ay bu ne soğuk ya! Arabadan inip evin önüne yürüyene kadar dondum resmen... Emir, aşkım? Mutfakta mısın?" Ardından da sesli bir kahkaha atmıştı.

İlkim kendini adamın kolları arasından kurtardıktan sonra hızla toparlanmak için elini dağılan saçlarına attı. Ardından üzerindeki ceketini düzeltti ve yüzünün önüne gelen tutamları kulağının ardına sıkıştırdı. Kalbinin bir an önce düzenli ritmine kavuşmasını diliyor olsa da, öpülmekten kızaran ve acıyla sızlayan dudakları için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zihninde dönüp dolaşan, '*O adam nişanlı,*' ana başlıklı uyarı metinleri, birbiri ardına yanıp sönüyordu. *Lanet olsun, diye geçirdi içinden. Ben adamına ağzına düşmeden önce neredeydin ki?*

Didem üzerindeki mantoyu çıkarırken oldukça vakit kaybetmiş olacak ki, İlkim zihninde yaptığı hatayı tarttıktan hemen sonra aynı onunki gibi dizlerine uzanan bir botun topuklunun çivi gibi yere değen sesleriyle holü geçmiş, salona doğru geliyordu. Bir yandan da konuşuyor ve gülüyordu. Emir, İlkim'in biraz önünde bir paravan gibi durduğu için önce onu fark etti.

"Ay biliyorum, sana böyle söylediğimde de sinir oluyorsun ama—"

Barbie bebeğin yeşil gözleri adamın hemen ardında duran kadını fark ettiğinde hafifçe kısılmış, cümlesi yarıda kalmış ve yüzündeki gülümseme çekilmişti. İlkim içten içe bundan zevk alsa da az önce yaptığı şeyden kesinlikle utanıyordu. Yine de gözlerini kadından çekmedi.

"Hayatım..." dedi kısıp bakışları İlkim'i süzerken. Üzerinde pembe, boğazlı bir kazak ve dardar bir kot pantolon vardı. Kalın dalgalarla beline dökülen sarı saçlarıyla gerçekten oyuncak bir bebek gibiydi. Adımları Emir'e düştü, eli omzuna yerleşirken bedenini de ona yasladı. *Gövde gösterisinin bugünkü versiyonuna hoş gelmiştik sahiden de.*

"Misafirimiz olacağını söyleseydin hazırlık yapardım. Ayrıca bu kadar geç gelmezdim eve..." dedi dudaklarını büzerek.

"Önemi yok," dedi Emir sertçe. Omzundaki ele baktıktan sonra sessiz bir nefes vermişti. Kımıldamamıştı ama bakışlarını da İlkim'den çekmemiş, kadına sabitlemişti. Sanki gözlerinde görmekten korktuğu, hissetmesini istemediği o

duyguyu göreceğini biliyordu ve eğer düşündüğü yaşanırsa, bu anı kaçırmamak adına bakışlarını bir an bile çekmiyordu.

"Olur mu öyle şey?" dedi Didem aynı yapmacıklıkla. Sessiz bir meydan okumayla İlkim'e baktı ve aynı sahtelikle gülümsedi.

"İnci miydi?"

"İlkim. Ama bunun da bir önemi yok," dedi genç kadın aynı Emir gibi. Bakışları ikisi arasında dolanıyordu. Hissettiklerinin karmaşası, midesini alt üst etmişti. Görüşünün bulanıklaştığını hissetti.

"Ben zaten gidiyordum. Size iyi akşamlar." diye mırıldandıktan sonra onları bir rüzgâr gibi geçerek kapıya doğru ilerledi. Adımları hızlıydı ve bu kez adamın onu durdurmayacağına içten içe emindi. Bunu istemiyordu.

Utanmasa başını kuma gömecekti İlkim. Kendinden hiç beklemediği ve planlarında yasaklı maddesi olan bir hareket yapmıştı ve şimdi ölesiye pişmandı... *Nişanlı bir adamı öpmek de ne demekti?*

Kapıyı açtığı gibi dışarı çıktı ve kendini soğuk havanın kollarına attı. Midesi bulanıyordu, kusmak istiyordu ve yüzü sanki bir alev topuna dönüşmüş gibi yanıyordu. Serin hava yüzüne çarparak onu kendine getirdiğinde kollarını bedenine sardı ve gözlerini kısa bir anlığına kapadı. Adımları hız kesmeden devam ederken az önce yaşadığının birebir aynısı olan şey tekrarlandı. Emir onun kolunu sıkıca kavramış ve kapının hemen dışında genç kadını yakalamıştı.

"İlkim, bir saniye. Bir saniye, dur!"

İlkim kolunu adamın tutuşundan kurtarmak için silkeledi ve başını hırsla iki yana salladı. Adımları durmuyordu ama adam da peşinden geliyordu. "Duramam. Ben... Ben zaten..." Hıçkırdı fakat sarsılan bedenini tutmayı da başardı. "Ben zaten hiç durmam gereken yerde duramadım. Artık duramam."

Emir'in kaşları çatılırken kalbine oturan ağırlığı tarif etmek için henüz yeterli bir kelimesi yoktu. Bakışlarını gökyüzüne

çevirdi ve bunu duymamış olmayı dileyerek adımlarını hızlandırdı.

"Bu da ne demek oluyor şimdi? İlkim! Lütfen bekler misin, konuşmak istiyorum. Böyle çekip gidemezsin." Bu kez kolunu yakalayıp onu durdurmayı başarmıştı.

"Konuşmak mı?" dedi İlkim histerik bir şekilde. Adama döndü ve bunu yaptığı an az önce yaşananları yeniden hatırladı. Uzunca bir süre zihnini meşgul edecek tek görüntü bu olacağı benziyordu ama kendini toparlamak için ellerini gözlerine kapattı. Sokağın ortasında durmak zorunda kalmışlardı ve bu durum gittikçe can sıkmaya başlamıştı. *Adam nişanlıydı* ve kadının zihninde neon ışıklarla yanıp sönen tek cümle buydu. Başını hızla ve uzun süre olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Bak," dedi sözcüğün hemen ardından yutkunarak. "Konuşacak bir şey yok, tamam mı? Büyük bir hataydı. Sen nişanlısın ve ben nişanlı bir adamı öptüm. Kendimden utanıyorum ve bunun bir daha yaşanmasını istemiyorum. O yüzden lütfen, lütfen beni rahat bırak..."

Emir sözcüklerin etkisiyle kalakaldığında İlkim ona son bir kez baktı ve sessizce, "İyi geceler." diye mırıldandı.

Ardından sokağın ucuna yürümeye başladı ve karanlıkta kaybolana dek arkasından bakan adamı orada bıraktı.

—

"Ay, efendim?! NE YAPTIM DEDİN SEN?"

İlkim pijamasının bel lastiğinin ucundaki bağcıkla oynarken başını kaldırmayı reddediyordu. Seçil telefonunu dibine girmiş ve tiz sesiyle kulaklarını yaralıyor olsa da, genç kadın kızaran yüzünü gösteremeyecek kadar eğmişti.

"Emir'i öp-müş bulundum."

"Ne demek ÖPTÜM? Sen mi başlattın yoksa o mu? Kızım detay versene biraz! En azından gecenin bu saatinde aramanın ve beni güzellik uykumdan uyandırmanın hakkını vermiş olursun."

"Teknik olarak o başlattı, ben de karşılık verdim." dedi İlkim oldukça tepkisiz kalmaya çalışarak. Ama biliyordu ki

birisi dokunduğu an ağlamaya başlayacaktı. Sesli bir nefes alıp verdikten sonra devam etti.

"Şirkette olanları biliyorsun. Kavga, tartışma ve bağışmalarla dolu bir gündü. Bir şey olacak diye o kadar korktum ki, sesimi yükseltemedim bile Seçil. O günün siniri vardı üstümde... Atamadım bir türlü ama beni..." İlkim yutkundu ve kameraya ilk kez doğrudan bakarak konuştu.

"Beni öptüğünde nefessiz kalacağımdan o kadar korktum ki..."

"İyisin değil mi? Bayılmadın yani heyecandan?" dedi Seçil uykulu olmasına rağmen tonundan keyif akan sesiyle.

"Bayılmadım Seçil. Bayılsam ondan mı bayılırım, nefessizlikten bayılırım. Dalga geçme."

"Hayatım estağfurullah, ne dalgası? Ben durum tespiti olsun diye sormuştum..."

"Kapatıyorum ben o zaman, görüşürüz."

"Ya tamam tamam. İki dakika eğlenemiyoruz."

"Ben eğlenecek bir şey göremediğim için olabilir mi?" dedi İlkim sesli bir şekilde oflayarak. Ekrandaki arkadaşına gözlerini diktiğinde Seçil'de yatağından doğruldu.

"Neden bunca zamandır ondan kaçtığımı, ona dair her şeyi neden ardımda bıraktığımı ve sebeplerimi bilmiyormuş gibi davranma Seçil. Gözünü seveyim, yapma bunu bana."

"Haklısın, haklısın ama İlkim... Eğer bana kızmayacaksan... Ben Emir'in bütün bunları bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum."

"Efendim?"

Seçil dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe omuz silkti. "Bence neden terk edildiğini ve altı senelik bu ayrılığın, *ki yeniden birleşemeyeceğinizi göz önüne alarak da devam edecek bu ayrılığın*, sebebini öğrenmeye hakkı var. Bu tek başına sırtına alman gereken bir yük değildi. Onunla paylaşmalıydın."

"Evet, doğru." dedi İlkim onu onaylayarak.

"Ama yalnızca bizim asla yeniden birleşmeyeceğimiz konusunda söylediklerin doğru. Ben bunu ona hiçbir zaman

yapmayacağım Seçil. Bunu konuşmuştuk. Sadece beni anlamaman için, Emir'in bunları öğrendiği anı bir kez olsun düşünmeni istiyorum. O zaman neler olacağını hayal edebiliyor musun? Ben ediyorum. Gitmek istemeyecek ve bana asla izin vermeyecek. Bunun olmasını kabul edemem."

İlkim bir yandan başını sallarken kendisiyle konuşur gibi dalıp gitmişti. "Emir senin bildiğin her şeyi bilse..."

Sesli bir şekilde inledi.

"Düşünmek bile beni öldürüyor. Kafayı yer Seçil, Emir Feza kafayı yer. O yüzden asla öğrenmeyecek. Saklayabildiğim yere kadar da saklayacağım. Bir gün gelir de öğrenirse, gerisini o zaman düşünürüm..."

"Biliyorum, hepsini biliyorum güzel arkadaşım ama ona bir tercih hakkı vermen gerekiyordu. Bu şansı ona tanımalıydın ve—"

"Hayır!" dedi İlkim kesin bir tonla.

"Seçil hayır. Hayır bak anlamıyorsun. O zamanları benden sonra en iyi bilen insan sensin. Tüm bu belirsizliğin içinde yaşamak zaten yeterince zor. Yanıma kimseyi çekmeye de niyetim yok. Senin bilmen bile yeterince ağır geliyor bana. Lütfen... Lütfen bu konuyu daha fazla tartışmayalım. Kapatalım olur mu?"

"Kapatalım, kapatalım ama sen şu tavrını da bir at üstünden. Silkelen, söylediklerini de geri al, öyle kapatalım. Güneş yerinde İlkim. *Güneş yerinde ve her şey yolunda.*"*

Seçil bacaklarını altına kıvrıp kameraya daha dikkatli, doğrudan baktı. "Böyle olmaya da devam edecek. Duydun mu beni? O güneşin doğuşunu da batışını da her seferinde birlikte izleyeceğiz biz..."

"Duydum," dedi İlkim gülümseyerek. "Duydum seni."

"Güzel. Şimdi gidiyorum ben, sabah erken konferansa kalkacağım. Oradan sonra da dönüş artık. Yarın akşam görüşürüz sen de istersen? Uğrarım sana direkt..."

Seçil'in sorduğu soruyu duyduğu anda onu reddetti İlkim. Zaten haftalardır evinden uzaktaydı. Yüksek ihtimalle evine geldiğinde de, teni buruşana kadar sıcak suyun içinde

kalacak ve sonrasında yataktan hiç çıkmayacaktı. Senelerdir arkadaşı, dostu olan kadının zihninden geçenleri rahatlıkla okuyabiliyordu.

"Aa, Seçil? Yeterince yorulmadın mı? Sen dinlen güzelce, geceyi sakın geçir. Eğer kabul edersen ben onun yerine, ertesi güne bir öğlen yemeği teklif ediyorum. Hem nişanlının da seni görmeye hakkı var. Birlikte sonuçta yaşıyorsunuz. Vakit geçirmek isteyecektir. Acı gerçek, seni benden önce görecek olması. Ah, onu cidden kıskanıyorum!"

"Hâlâ geç değil, biliyorsun ki evlenene kadar gelip seninle yaşayabilirim. Orkun böyle şeyleri dert etmez. Arada bir uğrasam yeter ona, geceleri falan..."

"Ay, tamam. Daha fazla detay istemiyorum, git uykunu al yoksa sabaha mor göz altlarıyla uyanacaksın. Kapaticın bile onları gizlemek için yeterli olmayacak. Öpüyorum çok."

"Ha-ha, tatlım... Bana baksana sen. Benim kapaticım günahlarımı bile kapatır. Üstüne geçmişimi, hatta geleceğimi dahi kapatır! Bak şok olursun, demedi deme."

İlkim kıkırdadığında Seçil'in ifadesi de yumuşamıştı. Sessiz bir öpücüğü ekranın diğer tarafından arkadaşına yolladığında gözlerinde hafif ısıltılar belirdi.

"Hayatım boyunca hep arkanı kollayacağım, yaşlanınca da koluna girip desteğin olacağım biliyorsun değil mi? Seni deli seviyorum, görüşürüz tamam mı?"

"Anlaşıldı," dedi gülümseyerek "Sonra görüşürüz kızıl kafa."

Telefon gülüşmeleri eşliğinde kapandığında, İlkim'in içindeki sıkıntı biraz olsun azalmıştı ama yine de varlığını açıkça hissettiriyordu.

Emir'e söylediği şeylerin yanı sıra, söylemediği şeyler de vardı. Onun iyiliği ve hayatına devam edebilmesi adına söylemesi ve söylememesi gerekenlere tek başına karar vermişti. Bunu yapmak ne kadar zor olsa da, İlkim'in yaptığı ilk zor şey bu değildi.

İnsanlar istemediği seçimler yapmak zorunda kaldığında ve başka hiçbir çareleri olmadığına inandığında, karşı tarafı

beklediğinden daha fazla incitirdi. İstemedен, zorlu ve acı veren o kararı almak gerekirdi.

Emir, İlkim'e ne söylerse söylesin fark etmezdi. İlkim'in kalbi de altı senedir en az onunki kadar kırıktı. İki kalp, birlikte büyük bir yangın başlatmıştı ve şimdi, bedenleri bunca zamandır sönmemiş olan bu yangının sınırında geziniyorlardı. İkisi de yanmaya hazır olmasına rağmen bunu istemiyorlardı.

Kimse, istese bile geçmişі geri getiremezdi. Yılları geriye saramaz, söylenen sözleri geri alamazdı. İlkim belki de birçok insanın hata olarak nitelendireceğі bir şey yapmıştı ama bu zamana kadar, kendi adına doğrunun bu olduğuna inanmıştı. Bunu benimsemiş, buna göre yaşamıştı. Emir'e karşı hissettiklerini inkâr edebilir miydi? *Asla*. Peki onu yeniden hayatının bir parçasına çevirebilir miydi? *Kesinlikle hayır*.

İlkim kendini kariyerine odaklamaya karar verdiğinde, altı sene boyunca bunun için çabaladığında ve bir şekilde, gerçekten hatırı sayılır bir şekilde hayatına devam etmeyi öğrendiğinde; geçmişinin de büyük bir kısmını ardında bırakmıştı. *En azından buna inanıyordu*.

Hiçbir şey yeniden başlayamazdı. Buna izin veremeyeceğini biliyordu.

Sonunun belirsiz olduğuna, hatta bir sonu olmadığına inandığı bu hikâyenin artık net olan tek şeyi, *son sahnesiydi*.



Neler neler😊

Ben burada bıraktım, yorumlarınızla sahne tamamen sizindir😊

Haftaya görüşmek üzere💜✨

***Büyük Ev Ablukada** grubunun, **Güneş Yerinde** isimli şarkısına göndermedir.

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

9. BÖLÜM

Merhabalar 📌

Bu bölüm şehir dışına çıkıyoruz👁👁

Aslında Bolu bölümünü ilk yazdığımda ikiye ayırmıştım. Bunun en büyük sebebi de hem rahat okuyabilmeniz, hem sindirmeniz, hem de benim fazla uzun bölümleri pek sevemiyor oluşumdu. Fakat sosyal medya hesabım üzerinden açtığım ankette, siz neyin ne olduğunu bilmeden önünüze koyduğum iki seçenekten birleştirmemi oyladınız. Tamamen sizin elinize bıraktığım seçimin sonucu bu upuzun bölüm oldu.

Keyifli okumalar diliyorum.

Öncesinde sizden en büyük ricam yavaş yavaş, sindirerek okumanız. Umarım seversiniz💙

ACI ÇİKOLATA

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Pişmanlıklar Denizi."

Bölüm şarkısı: Little Mix, These Four Walls.

Emir Can İğrek, Saman Sarısı.



Birkaç gün sonra,

"Seçil gitmeyelim diyorum bak, hadi dön şuradan da evimize gidelim. Vallahi mantı da pişiririm sana, yemin ederim ki buzlukta iki poşet var. Annem hazırlayıp koymuştu..."

Seçil çantasını son kez kontrol ettikten sonra fermuarını çekip arkaya attı. Ellerini yeniden direksiyona sararken ışığın kırmızıdan yeşile dönmesini beklemeye başlamıştı.

"Yemezler canım, blöfünü yani. Mantıyı yerim ama dönünce. Ayrıca koltuğunda fazla oynaşma ki dikkatim dağılmasın. Arabayı süren ben olduğum için yola odaklanmam gerekiyor ya hani? Biraz saygı lütfen şoföre..."

"Araba senin olduğu için sen sürüyor olabilir misin canım acaba? Hem ben gitmek istemiyorum ki zaten, teklifim de açık. Sadece şuradan döneceksin, hadi ne olur ya!"

"İlkim çocuklaşma hayatım. Söz verdim diyen sensin. Bak ne güzel gidiyoruz, bir iki gün kalacağız alt tarafı. Pazar günü akşama kalmadan da geri döneceğiz. Biraz rahat dur."

"Söz verdim, verdim vermesine de, ben o sözü verdiğimde henüz Emir'le öpüşmemiştik biz Seçik. Ben adamın yüzüne bile bakmak istemiyorum, nasıl karşısında duracağım?"

"Olabilirdiğince az bakarsın sen de. Berin ve eşiyle tanışır, onlarla takılırız. Neydi adı?"

"Ateş."

"Hah Ateş. Hadi artık düzelt şu suratını, gayet güzel olacak. Sana da değişiklik olur fena mı? İngiltere'den döndüğünden beri başını işten kaldırmadın. Marmaris'e gittik ona bile bir hafta zor dayandın. İki gün rahatlamana bakarsın işte..."

İlkim oflayarak koltuğuna geri döndü ve emniyet kemerini düzeltti. Seçil yan aynaları ve dikiz aynası kontrollerini yaptıktan sonra sola sinyal verdi. Dikkatlice şerit değiştirirken bir gözünü İlkim'de tutmaya devam ediyordu.

Her ne kadar bunu hiç istemese de, Emir'in doğum günü kutlaması için Bolu'ya giden yoldalardı. Berin birkaç kez aramış ve geleceklerinden emin olana kadar da aramayı kesmemişti. İlkim onu kırmak istememişti fakat Seçil'i yanında sürüklemeye ve ancak o gelirse gitmeye karar vermişti çünkü orada kimseyle tek başına kalmaya niyeti yoktu.

Berin, onun kocası, Seçil, İlkim, Emir ve Didem koskoca evde bir başlarına iki gün geçireceklerdi. Neler olacağını bilemese de, İlkim'in gün yüzüne çıkan onlarca endişesi vardı. *Zor bir hafta sonu olacağı aşikârdı.*

Dakikalar birbirini kovalarken bir anda arabanın içinde beliren yankı, İlkim'in telefonunun zil sesine aitti. Ekranda Berin'in ismini gördüğünde telefonu açmadan yüzünde minik bir gülümseme oluşması, tamamen kadının etkisindendi.

"Efendim?" dedi dikkatini ona vererek.

"İlkim, günaydın!"

"Günaydın Berin, nasılsın?"

"İyiyim iyiyim, siz gelince daha da iyi olacağım. Geliyorsunuz değil mi? Çıktınız mı yola?"

"Ah, evet. Biraz önce çıktık. Geliyoruz,"

"Harika! Beni kırmadığın için gerçekten çok teşekkür ederim, telefonuna birazdan konumu yollarım. Biz eşimle dün gece geldik, sizleri bekliyoruz."

Telefonun diğer ucundan yükselen ufak bir hışırtı duyuldu. Aynı anda Berin, "Bir saniye İlkim," diye mırıldandı. Ardından elini belli belirsiz telefonun üstüne kapanmıştı.

"Hayır, hayır Emir'le konuşmuyorum..." Bir süre bekledi. "Ben aramadım hiç, yanında Didem varken bunu yapmayacağımı çok iyi biliyor. O da beni aramaz o yüzden."

İlkim telefonun diğer ucunda beklerken dilini ağzında yuvarladı ve dinlemeye devam etti.

"Eğer merak ediyorsan sen neden aramıyorsun sevgilim? İyi de bunun konumuzla ne alakası var şimdi? Vestiyerde duruyordur bebeğim, nerede olacak başka? Bir kez daha gönül gözüyle bak bakalım. Canım öyle bir şey çıktı mı benim ağzımdan? Efendim? Ben mi yapıyorum alınganlığı? Ateş, lütfen..."

Telefon boğuk sestten kurtulup ahizesi açıldığında İlkim telefonu dinlemeye devam etti. "Kusura bakma lütfen, Ateş her şeyin kusursuz olmasını istiyor da. Ben birazdan sana evin konumunu yollayacağım, şimdi gidip ona baksam iyi olacak. Geldiğinizde görüşürüz, olur mu tatlım?"

"Hiç sorun değil, konumun da acelesi yok ayrıca, bekliyorum ben. Görüşürüz. Ateş'e de çok selam."

Telefonu Berin'le vedalaşır vedalaşmaz kapattığında bakışları onu dikkatle izleyen arkadaşına döndü. "Yanlışıklıkla

ufak bir aile krizinin ortasına düştüm sanırım."

Seçil kaşlarını kaldırıp omuz silkti ve bakışlarını yola sabitledi. İleride bir benzin istasyonu ve market vardı. "Şuradan bir kahve alalım, öyle devam ederiz. Yolumuz fazla uzun değil zaten. Acıkırsak diye atıştırmalık falan da alırım."

İlkim başını salladıktan sonra Seçil arabayı sağa çekti. "Her zamankinden?" Emniyet kemerini çözüp arka koltuktaki çantasından cüzdanını aldı.

"Her zamankinden." diye onaylayan arkadaşına gülümsediğinde arabadan inmişti. "Termosun çantanda mı?"

"Evet, hemen orta bölmede olması gerekiyor."

Seçil termosu bulup havaya kaldırdı ve "Buldum," diye seslendi. "Hemen dönerim."

Ardından arka kapıyı kapattı ve omuzlarındaki püsküllü şala sarılarak dükkâna doğru ilerlemeye başladı. İlkim'in telefonu, sanki bu anı beklemiş gibi çalmaya başladığında ekranda onun adını görmek, kadının donakalmasına sebep oldu.

Emir Feza arıyordu.

Bir anda titremeye başlayan elini durdurmak için üstüne diğer elini kapattı ama telefon bu sırada da çalmaya devam ediyordu. Kucağına tabiri caizse *fırlattığı* telefonu yalnızca izledi ama aramayı bir türlü cevaplamadı. Telefon çaldı, çaldı. En sonunda İlkim ellerini sabit tutmak için bacaklarının altına koymuşken sustu. Arama kesildi ve cevapsız çağrının bildirimi ekrana düştü.

Emir birkaç gündür farklı zamanlarda arıyordu ama İlkim hiçbir telefon aramasına cevap vermemişti. Geriliyordu, üstüne de fazlasıyla rahatsız hissediyordu. Konuşmayı da, yüzleşmeyi de geciktirmeye çalışıyordu. *Elinden gelenin en iyisini yapıyordu üstelik.*

Bir süre elinde telefonuyla camdan dışarıyı seyretmeye devam etti. Ardından, daha aramanın üstünden birkaç saniye bile geçmemişken bu kez uygulama üzerinden gönderilen bir sesli mesaj, ekranına bildirim olarak düştü.

İlkim ses kaydına tıklayarak ekranını açtı ve uygulamaya girdi. Emir Feza yirmi altı saniyelik bir ses kaydı bırakmış ve ardından hemen çevrimdışı olmuştu.

Titreyen parmaklarıyla ses kaydını oynattığında kulağına dolan boğuk sesin kalbinin yerinde küçük bir takla atmasına sebep olacağından habersizdi.

"İlkim, benden daha ne kadar kaçacaksın bilmiyorum ama Bolu'da yeniden karşılaşacağımızı biliyorum. O geceden sonra... Kendini geri çekmen ve telefonlarıma çıkmaman onu yaşanmamış yapmayacak. Hiçbir şey o anları silip yok edemez. Üstelik günlerdir benim zihnim yalnızca o görüntüyle doluyken... Bu yüzden gerekirse Bolu'da olacak ama mutlaka konuşacağız. Bir kez daha kaçıp gidemeyeceksin, buna izin vermeyeceğim. Birkaç saate görüşürüz..."

Ses kaydı kısık sesli bir nefesle bittiğinde, İlkim başını inleyerek geriye attı. Zaten yaptıklarından dolayı yeterince pişmandı ve bununla yüzleşmemek için kendinden bile kaçıp duruyordu. Yaptığının yanlış olduğunu adı gibi biliyordu ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti. Fakat...

İlkim, Emir'le konuşacak hiçbir şeyi olmadığına inansa da ondan kaçamayacağını da çok iyi biliyordu.

Hemen yanındaki bölmede duran şişeyi alıp bacaklarının arasına yerleştirdikten sonra çantasını kucağına çekti ve hızlıca ilaçlarını içti. Sakinleşmek için bir süre başını arkaya yaslayıp sessizce beklemesi gerekmişti. En sonunda çantayı yeniden geriye bırakıp koltuğuna iyice gömüldü.

Öylece beklerken kafasından geçen düşünceleri istediği sıraya koyamadığını fark etti. Gerçi şu durumda düşünememesi bile mucizeydi.

Acaba... Tam şu an Berin'i arayıp gelemeyeceklerini, Seçil'in nişanlısının rahatsızlandığını söylese nasıl olurdu?

Evet, bu kesinlikle yeterli bir bahane gibi görünüyordu.

Arabanın kapısı açılıp içeriye soğuk hava dolana kadar arkadaşının geldiğini fark edebildiği söylenemezdi. O sırada titreyen ellerini ancak durdurmuş, telefon rehberinde

Berin'in ismini bulmaya çalışıyordu. Seçil elindeki karton poşetlerden birini arka koltuğa bırakıp hızlıca öne geldi. Sürücü tarafını açtı ve önce elindeki kahveleri, ardından kendisini içeri attı.

"Al bakalım, ne yapıyorsun sen?"

İlkim, ona baktı ve elinden termosunu alıp bacaklarının arasına sıkıştırırken umursamazca omuz silkti. "Hiç, sadece Berin'e gelemeyeceğimizi çünkü Orkun'un hastalandığını söyleyeceğim." dedi ve Berin'i arayıp telefonu kulağına götürdü.

"Hey, hey!" dedi Seçil. Ardından kaşlarını çatarak kadının elindeki telefona uzandı ve onu kulağından çekip aldı. Aramayı kapatıp ekranı kilitlerken İlkim'e çevirdiği bakışlarından sorduğu şey açıktı.

"Allah aşkına ne yapıyorsun yavrum sen?"

"Asıl sen ne yapıyorsun Seçil? Hem... Versene şu telefonu. Gitmeyeceğiz Bolu'ya falan ben kararımı verdim."

"Önce benim sorularım yanıtlanacak avukat hanım. Ne oldu da bir anda gitmekten vazgeçtin, sorabilir miyim? Ben seni bıraktığımda bu fikre karşı çok daha sakin ve anlayışlıydın çünkü. Alt tarafı beş dakika yoktum, beş dakika!"

İlkim işaret parmağıyla telefonunu işaret etti ve kollarını göğsünde birleştirip mırıldandı. "Emir... Sesli mesaj attı."

Seçil kocaman açılan gözleriyle telefona baktı ve İlkim'i duyduğu an darmaduman eden ses kaydını yeniden açtı. Üstelik, birincisi yetmezmiş gibi kaydı ikinci kez dinledi.

"Bu yüzden mi gitmiyoruz Bolu'ya?" dedi sesli bir nefes vererek. "Ne yani, böyle mi olacak her seferinde?"

İlkim başını salladı ve bakışlarını cama çevirdi. Kahvesini yerleştirdiği ara bölmeden burnuna çalınan kokuya bile burun kıvrması gelmişti. Bütün bu bilinmezliğin içinde Seçil'in sesi yerli yerinde, tonu besbelliydi.

"İlkim daha ne kadar kaçacaksın... Allah aşkına nereye kadar kaçacaksın? Bu hafta sonu senin için bir fırsat. Bunu göremiyor musun?"

"Ne fırsatı Seçil ya, duymadın mı adamın söylediklerini? Gel konuşacağız diyor açık açık."

"İyi ya işte! Hiç konuşamayacaksınız neredeyse. Orada yalnız kalabileceğiniz hiçbir yer yok. Didem zaten her an yanımızda olacak, Ateş ve Berin'de oradalar ve tabii ki bendeniz de. Didem'i bahane edeceksin, ben de sürekli yardımına yetişeceğim ve seni sıkıştırmasına izin vermeyeceğiz. Bu süreçte onu sürekli nişanlısına itmemiz ve bir nişanlısı olduğunu ona hatırlatmamız gerek biliyorsun değil mi? Yoksa Emir sürekli senin ardında bir gölge olacak. O yüzden..." dedi sonunu uzatarak. Gülümsedi ve hafifçe omuz silktili. "Biz de bu tatili sonuna kadar kullanacağız. Fırsatları değerlendireceğiz yani..."

"Seninle arkadaş olduğum için çok şanslıyım ben sanırım. Düşmanın olsaydım her şey çok korkunç olurdu..."

Seçil arabayı yeniden çalıştırırken yüzünde de bilmiş bir gülümseme vardı. Emniyet kemerini bağladıktan sonra vites attı ve park alanından hızlıca çıktı. Başının tepesindeki gözlükleri çıkarıp torpidoya bıraktı.

"Ee," dedi yüzünü hafifçe İlkim'e çevirerek. Bu sırada anayola yeniden geçiş yapmıştı. "Aldın her şeyini değil mi? Eksik yok."

"Yok yok, aldım her şeyi. Merak etme. Zaten sen yanımda olacaksın, sorun olacağını zannetmiyorum."

"Kesinlikle öyle olacağım."

Ardından başını hafifçe genç kadına çevirdi ve onun ıslıl ıslıl parlayan gözlerine bir bakış attı. Neşeyle gülümseyerek önüne döndüğünde keyifle mırıldanmıştı.

"O zaman bekle bizi Bolu!"

"Aynen Bolu," dedi İlkim neşesiz bir tonla. "Bekle bizi bakalım."

—

"Biliyorum anne. Biliyorum. Dikkatli olacağım, gerçekten, merak etmene gerek yok. Hem Seçil'de yanımda olacak."

Seçil büyük yatağın hemen karşısında getirdiği kıyafetleri küçük dolaba yerleştirme işine ara verip İlkim'e doğru geldi

ve telefona yaklaşıp "Fulya teyzem!" diye seslendi. "Ben bunun zebanisiyim başında sen bilmiyor musun? Hiçbir şey olmasına izin vermem. Bana emanet o, senin için rahat olsun."

İlkim, annesi telefona Seçil'le devam etmek istediğinde telefonu arkadaşına uzatıp kendini yatağa doğru bıraktı. Yumuşacık yatak bedenine büyük bir rahatlık hissi verdiğinde içinde biriken nefesini sessizce havaya doğru üflemişti.

Geldikleri gibi Berin ve Ateş onları kapıda karşılayıp odalarına yerleşmelerine yardımcı olmuşlardı. İlkim'e kalırsa Ateş de, aynı Berin gibi harika biriydi. Göz renkleri birbirine çok yakındı ve birbirlerine oldukça benziyorlardı. İnsanın sevdiğine çektiği ve zamanla ona benzediği kesinlikle doğrudu. Dört senede birbirlerine o kadar çok benzemişlerdi ki, her hareketleri birbirinin devamı gibiydi. Aynı zamanda da fazlasıyla düşünceli ve naziklerdi. İlk önce ikisine de evi gezdirmiş ve odalarını göstermişlerdi. Seçil, İlkim'le aynı odayı paylaşabileceklerini söylese de buna izin vermemişlerdi. Yemek için Emir ve Didem'i bekleyeceklerini fakat onların yerel bir dükkânda alışveriş yaptıkları için birkaç saat içinde ancak burada olacaklarından bahsetmişlerdi. Hemen ardından da aşağıda olacaklarını belirtmiş ve kızları odalarında yalnız bırakmışlardı. İlkim ve Seçil eşyalarını yerleştirdikten sonra hep birlikte alt katta buluşacaklardı.

Emir ve Didem'in yakın zamanda burada olacağını bilmek İlkim'in üzerindeki stresi gittikçe arttırsa da artık geri dönüşü olmadığını biliyordu. Buraya kadar gelmişlerdi ve önlerindeki hafta sonunu, olabilecek en az hasarla atlatmak için ellerinden geleni yapmaktan başka çareleri yoktu.

Seçil annesiyle konuşmayı bitirip telefonu komodinin üstünde şarja taktığında bakışları İlkim'e çarptı. "Ben gerçekten senin koruyucu meleğin falan olabilir miyim ya?" Son birkaç parçayı da yerleştirirken keyifle gülümsüyordu.

İlkim bu soruya aynı keyifle sıırttı. "Kesinlikle öylesin."

"Evet..." dedi valizi kapatıp kenara kaldırırken. Yatağın ucuna oturup arkadaşının saçını okşadı.

"Tamamdır benim işim, inelim mi alt kata?"

İlkim yatakta yan dönerek yüzünü yastığa bastırdı ve boğuk bir sesle mırıldandı. "İnmesek..."

"İniyoruz," diye karşılık veren arkadaş yataktan kalkmış, diğer taraftan koluna sarılıp onu da kendine doğru çekmeye başlamıştı. İlkim zorlukla yataktan kalktığında sesli bir şekilde ofladı ve Seçil'in dağılmış saçlarını bir düzene sokmasına izin verdi. Üzerindeki kiremit renkli kazak ve siyah İspanyol paçalı kadife pantolonuyla fazlasıyla güzel görünüyordu. Dağılmış olsa da omuzlarına dökülen düzensiz dalgaları, tek tarafa doğru hafif bombeyle şekillendirilmişti. Ayrıca soğuk yüzünden hafifçe kızarmış yanaklarıyla, suratında beliren ifade oldukça tatlıydı.

"İnanılmaz bir güzelliğisin sen ya, arkadaşım olmasan kesin seni çok kıskanırdım. Allah'tan arkadaşımısın da güzelliğine bakıp keyifleniyorum..."

"Bana diyene bak. Kan kırmızısı saçlar, yemyeşil gözler, porselen bebek teni. Asıl sen...Şakasın, Seçil Alkan."

Gülüşmeler eşliğinde kol kola girip odadan çıktıklarında İlkim'in hissettikleri ve gerginliği biraz olsun hafiflemişti.

Seçil, İlkim'in liseden arkadaşıydı. Aslında aynı zaman diliminde, aynı şehir ve semtte büyümüşlerdi ama okuldan önce hiç tanışmamışlardı. Arkasından lisenin ilk senesinde aynı sıraya oturup arkadaş olduktan sonra da bir daha hiç kopmamışlardı. İlkim Emir'le tanıştığında, Seçil Ankara'da bir üniversitede okuyor olsa bile, her akşam görüntülü konuşmada arkadaşını bu kadar heyecanlandıran adamı dinlemişti. Aynı şekilde, ayrıldıklarında ve İlkim'in aldığı kararlar ona fazla ağır geldiğinde; genç kadının yanında ve telefonun diğer ucunda ailesinden başka, sadece Seçil vardı.

Yalnızca Seçil değil, İlkim'de her an arkadaşının yanında olmaya çalışmıştı. Seçil gözlüklerinden kurtulmak için lazer ameliyatı olduktan sonra elini tutan, annesini bazı sağlık sorunları yüzünden kaybettiğinde omzuna yaslandığı kişi

İlkim olmuştu. Birbirlerine güç ve dayanak olmuşlardı. Bu sebepten de birbirlerine çok daha güçlü bir biçimde bağlanmışlardı.

Yine de Seçil, hep İlkim'e daha düşkün olan taraf olmuştu.

Birbirlerinden başka kimselerinin olmadığı doğru değilse bile, yan yana geldiklerinde başka hiç kimseye ihtiyaçları olmazdı. Seneler boyu hem iyi hem de kötü onlarca anı paylaşılmış, aralarındaki arkadaşlık ilişkisi, zamanla ömürlük bir dostluğa dönüşmüştü.

"Sence Didem Bolu'ya hangi podyum kıyafetlerini getirdiği için kışlık alışverişi yapmak zorunda kalmıştır? Hadi, tahmin yürütmece..."

Bu sırada merdivenleri bitirmiş, hemen arkasından da bahçede gördükleri Berin'e doğru ilerlemeye başlamışlardı. İlkim arkadaşına dalga geçmemesini söyleyecekken arkalarından gelen Ateş'se onların dikkatini çekmek adına normal bir tonda konuşmuştu.

"Hanımlar, eğer bahçeye çıkacaksanız üstünüze birer şal almanızı tavsiye ederim." Elindeki barbekü malzemelerini bahçeye taşıyor gibiydi. Gözleri kısılana kadar gülümsedi ve dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi.

"Fark ettirmeden insanın içine işleyen bir soğuğu var buraların... Şallar koltuğun hemen yanında olacaktı."

"Teşekkür ederiz..." diye mırıldanan İlkim'e de keyifle göz kırpmıştı.

"Her zaman."

Seçil ve İlkim koltuğun yanında duran şallardan iki tane alıp omuzlarına attıktan sonra bahçeye geçtiler. Berin onları görür görmez keyifle gülümsedi ve yanına gelmelerini bekledi. "Hoş geldiniz tekrardan, rahat yerleşebildiniz mi?"

İlkim başını salladı. "Yerleştik, çok teşekkür ederiz. Burası gerçekten inanılmaz bir yer... Bizi misafir ettiğiniz için de ayrıca teşekkürler Berin, çok nazıksınız."

Berin gülümseyerek buna gerek olmadığını söyledi ve arkasındaki uzun masaya dönerek eline bir kadeh aldı. "Emir

ve Didem'i beklerken bir şeyler içer misiniz bu arada? Kırmızı ya da beyaz?"

İlkim başını iki yana salladı. "Ben alkol almasam daha iyi, teşekkür ederim."

"Tabii. Sana da mı dokunuyor yoksa? Ben de aylardır içmiyorum. Sıcak çikolata yapmıştık Ateş'le, içeriden onu getireyim mi sana?"

"Dokunmuyor ama pek kullanmamayı tercih ediyorum diyebilirim. Sıcak çikolata çok daha iyi olur, ben yardım edeyim sana..."

Seçil ilk kez araya girerek ellerini havaya kaldırdı. "Siz hiç bölmeyin sohbetinizi, ben hemen alıp geliyorum. Berin sen de içer misin?"

"Ben şimdi almayayım Seçilciğim, teşekkür ederim çok."

Seçil yeniden içeri girdiğinde Berin kadına bakıp hafifçe gülümsedi. "Beğendin mi buraları? Biraz soğuk ama soğuğu bile güzel bence..."

"Bayıldım, gerçekten hem manzara hem de buralar harika. Ben zaten kış insanıyım. Soğuk havalar gelsin, böyle sıcacık sıcacık giyineyim, battaniyenin altında elimde sıcacık çorbam olsun, film falan izleyeyim. Tam benlik..."

"Seveceğini biliyordum, bu yüzden sürekli arayıp gelmeniz için ısrar etmiştim." Berin kıkırdarak omuzlarındaki kalın şalı düzeltti. "Burası aslında Ateş'in ailesine ait. Seneler önce, biz daha evlenmeden arada kaçıp buraya gelir ve dönmek istemezdik. Kavgalarımızı da, sevgimizi de burada paylaşırdık. Sonra ailesi burayı düğün hediyesi olarak bize verdi ama hâlen ortak kullanıyoruz. Hepimize ait denilebilir. Sonuçta kocaman ev, biz ikimiz tek başımıza gelsek de bir anlamı olmuyor, keyfini çıkaramıyoruz. Ancak böyle sevdiklerimizle gelince... O yüzden iyi ki geldiniz."

Berin uzanıp İlkim'in kolunu okşadı. "Beni kırmadığın için ayrıca teşekkür ederim. Seni biraz zorladığımı biliyorum ama burada olmanı gerçekten yürekten istedim."

"Sorun değil. Bana da farklılık oldu aslında. İngiltere'den döneli pek fazla olmadı. Bu yüzden de pek tatil

yapmamıştım, biraz işkolik olduğumu kabul ediyorum." Parmaklarıyla minicik bir boşluğu işaret ettiğinde Berin heyecanlanmıştı.

"İngiltere mi dedin? En çok görmek istediğim yerlerden biri olabilir ama bir türlü doğru zamanı tutturamadık Ateş'le... Orada mı okuyordun?"

İlkim başını iki yana salladı. "Okumadım ama doktoramı orada yaptım. Birkaç sene kaldım da aynı zamanda. Muhteşem bir yer..."

İlkim doktora anılarını Berin'e anlatırken Seçil'de o dakikalar içinde yanlarına gelmiş ve sohbete dahil olmuştu.

Onlar kendi aralarında takılıyorken Ateş kenarda ızgarayla ilgileniyordu. Bazen sohbete katılıyor ve kendi yorumlarını katıyordu.

Uzun, dikdörtgen bahçenin ince bir karla kaplı zemininde attıkları her adım ayak izlerini arkalarında bırakıyordu. Bahçenin bir tarafı çoktan ayak izleriyle dolmuştu. Diğer tarafta henüz bir şey yoktu.

Hava soğuk olmasına rağmen şalla durulabilecek kadar da yumuşaktı. Ateş'in söylediğine göre dün gece yağan kar, sert ayazı kırmış ve havayı büyük ölçüde yumuşatmıştı. Tepede varlığını gösteren sıcak güneş onları ısıtmasa da, bembeyaz bulutların içinde kaybolmuştu.

Dakikalar birbirini kovalarken salondan gelen sesle hepsinin bakışları bahçe kapısına çevrildi.

"Hem kurt gibi acıktım, hem de felaket yorgun hissediyorum şu an!"

"Normal değil mi Didem? İki saattir alışveriş yapmaya çalışıyoruz. Yani... Gerçekten seni anlayamıyorum. Kış tatili yapılan bir yere geleceğimizi biliyordun. Yanına rengarenk spor ayakkabılarını değil, kar botlarını alman gerekiyordu. Bir de tonla elbise getirmişsin, mont ve kazak lazım sana. Abiye değil."

"Emir inanılmaz çok konuştun biliyor musun? Aç olmasam bir ihtimal dinlerdim de, şimdi hiç hevesim yok vallahi canım, kusura bakma. Ben odaya yerleşmeye gidiyorum..."

Büyük poşetler ve valizlerin yere bırakılma sesinin ardından bahçenin cam, sürgülü kapısının önünde gelen Emir'in bakışları, dışarıda bu konuşmanın oldukça net bir kaydını dinlemiş olan ekibe çevrildi. Hepsi kendi işine dönmüş gibi görünse de adamın bakışları onlardan, daha doğrusu ondan, çekilmemişti.

"Selam." dedi Emir sesine yerleşen sakinlikle. Odağını bulan gözlerini fazla uzun bir baskı olmaması adına çabucak geri çekti. Bu kez ondan kaçışı olmayacaktı. Kafasına koymuştu. Ateş dostunu yarı yolda karşılayıp sarılırken dudaklarından da bir, "Hoş geldin kardeşim." cümlesi dökülüverdi.

Emir arkadaşının hemen ardından Berin'e döndüğünde gülümsemesi büyüdü çünkü kadının suratına saniyeler içinde yerleşen memnuniyetsiz ifadenin sebebini çok iyi biliyordu.

"Hoş geldin demek isterdim Emirciğim ama biliyorsun ki hiç hoş karşılamadığım durumlar var, ne yazık ki..."

Emir yanağına onu yumuşatacak, sesli bir öpücük kondurup geri çekildi ve keyifle sıırttı. "Hoş buldum güzelim. Ben de seni özlemişim."

Aylardır Berin ona bu kadar takılmıyordu ve bunu bile özleyecek kadar zor zamanlardan geçmişlerdi. O günleri arkalarında bırakmış olsalar da, içlerinde közleri hâlen sönmeyen bir ateş olduğu kesindi.

"Size de merhaba. İlkim," diye mırıldandı, genç kadının bakışlarından sebep ona yalnızca başıyla selam vermişti. Ardından arkadaşına döndü ve hafifçe gülümseyerek ona yaklaştı. "Ve Seçil... Yıllar olmuştu."

"Emir," dedi Seçil de aynı samimiyetle. Birbirlerine sevecenlikle sarılıp ayrıldıklarında çok kısa da olsa bir sohbet başlatacakları belliydi.

"Özlettin kendini çok. Nasılsın, nerelerdesin şimdi, Orkun'la birlikte misiniz hâlâ?"

"İyiyim Emir. Ben de özledim gerçekten. Özel bir şirketin Analiz Departmanı'ndayım şu sıralar. Ayrıca evet," Seçil elini

kaldırıp yüzüğünü gösterirken keyifle kıkırdamıştı. "Birlikteyiz. Nişanlandık hatta. Bu baharda evleniyoruz."

"Bu harika! Çok sevindim, tebrik ederim."

Emir'in gülümsemesi gözlerine kadar ulaştığında, bunu sevinçle karşılaması İlkin için pek şaşırtıcı olmamıştı. Seçil ve Emir'in arası hep iyi olmuştu. Ondan bağımsız, iletişimleri devam etse mutlaka yakın arkadaş olurlardı. Seçil gülümsemesini tebessüme çevirdiğinde gelecek penaltı atışını gole çevirmeyi planladığı belli oluyordu.

"Çok teşekkürler. Sanırım bu konuda birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Ben de tebrik ederim, seni ve..."

Didem sanki kendisinden bahsedileceğini hissetmiş gibi sesli bir biçimde bahçe kapısından çıktı. Üzerinde kürke benzeyen şişme bir yelek, ekru renkli alt üst triko bir takım ve büyük botlar vardı. Başına da abartılı, tüylü bir şapka takmıştı. Botundan çıkan sesler sebebiyle saniyeler içinde tüm ilgiyi üstüne toplamıştı. Birazdan bir Barbie filmine ışınlanacakmış gibi duruyordu ve bu yüzden, ilgi ondan kaydığı an ortalığı yıkacak şekilde tetikteydi. Bakışları etrafı taradı ve Emir'i bulduğu an onlardan tarafa yöneldi.

"Nişanlını." diye tamamladı Seçil cümlesini. Emir zorlukla gülümsedi ve ona yaklaşan kadına çarpan bakışları kısıldı. Didem hızla gelip koluna girdiğinde Berin çoktan buna katlanamayacakmış gibi göz devirerek eşinin yanına dönmüştü. "Benden mi bahsediliyordu yoksa yanlış mı duydum?"

Seçil yapmacık bir ifadeyle gülümsedi ama bunu öyle bir şekilde yaptı ki, senelerce onunla olan İlkin'e bile bir anlığına gerçek bir gülümseme gibi görünmüştü. "Ah evet, ben de tam nişanınızı tebrik ediyordum. Mutluluklar dilerim."

Emir'in bakışları İlkin'e çarpıp duruyorken yüzünün de rengi keyifsizliğinden sebep solmuş gibiydi. *Seçil'in hanesine, Emir'in keyfini kaçırdığı için bir artı puan.*

Didem küstah bir gülümsemeyle iki kadını süzdükten sonra tek elini adamın omzuna doğru atıp büyük, *fazlasıyla*

büyüktü, tek taşını gözlerine sokar gibi salladı. "Teşekkürler tatlım, darısı size."

Didem'e bir artı yazılmalıydı çünkü o yüzüğü böyle korkusuzca taşımak büyük cesaret isterdi.

"İlkim, bir saniye konuşabilir miyiz?" diye imdadına yetişen Berin, gerçek bir kurtarıcıydı.

İlkim başıyla onaylayıp onunla uzaklaştığında ikili bahçenin diğer yanında kendilerine yer bulmuşlardı. Emir arkalarından bir süre onları izledikten sonra yeniden Seçil'e dönüp konuşmaya devam etmeye karar vermişti.

Didem bir süre onların sıkıcı sohbetini dinledikten sonra bakışlarını bahçede gezdirdi ama sıkılmıştı bir kere. Onun için büyük bir tehdit olan İlkim meselesinden de Berin sayesinde kurtulduğuna göre rahat bir nefes alabilirdi, *en azından şimdilik*. Emir'den uzaklaşıp içeri girdi, sesli adımları koridorun diğer ucundaki, az önce poşetleri bıraktıkları odaya doğru ilerledi.

Emir Seçil'le konuşmaya devam etse de, aklının bir köşesinde hâlen İlkim vardı ve oradaki yerini korumaya devam ediyordu.

Onun haricindeki her şey değişken olsa da, İlkim daima sabitti.

Berin kısa bir an genç kadınla sohbetine ara verdi ve ateşin başındaki eşinin yanına doğru ilerledi. İlkim elindeki kupayı sıkıca kavramış, gülümseyerek giden kadını izlerken Emir bu anın onun için bir fırsat olduğunu düşündü. Adımları oraya yönelirken, Seçil'i de ardında bırakmıştı. Ne büyük şanstı ki, kadının çalan telefonu aralarındaki sohbeti bölmüş ve önemli olduğu belli olan bir görüşme sebebiyle dikkatini dağıtmıştı.

"İlkim," dedi genç kadının hemen önünde durduğunda. Uzun parmakları kazağının üstünden dirseğine dokunmuştu. İlkim titrediğini hissetti ve bunun soğukla uzaktan yakından ilgisi olmadığını biliyordu.

"Sana söyledim." dedi genç kadın ona doğru hafifçe dönerek. "Bu konu hakkında tek kelime dahi etmeyeceğim

Emir Feza. Lütfen, benden uzak dur."

"Neden o gece de kurmadın bu cümleleri kapının hemen ardında?" dedi Emir sessiz ama ani bir çıkışla. Kadının üstüne eğilmişti ve İlkim'in minyon oluşu, boyları arasındaki farkı ortaya koyuyor gibiydi.

"Neden seni öperken karşılık verdin o zaman bana?" diye kıstırdı onu bu kez. İlkim'in gözlerine çekinmeden baksa da, kadın adamın yakıcı bakışlarından kaçmak için an kolluyordu. Nefesleri hızlanırken eli sessizce göğsüne gitti.

"Emir lütfen dedim."

Ama adamın devam edeceği oldukça açıktı. Kaşları çatılmış, burun delikleri genişlemişti. Kadın hemen ileriye baktığında, kimsenin onu kurtaramayacağını gördü. Sessiz ama derin bir nefes alıp verdi. Emir devam etti. Sözleri sert, tepkileriye acımasızcaydı.

"Neden eskisi gibi sardın kollarını vücuduma İlkim? Neden aradan seneler geçmemiş gibi öptün beni? Neden beni sevmeyi hiç bırakmamış gibi baktı gözlerin gözlerime? Neden... Neden hiç ayrılmamışız gibi hissettirdin bana? Niye en başa döndüm ya ben senden sonra? Söylesene..."

"Emir, ileri gidiyorsun."

"Neden ayrıldın benden, neden uzaklaştırdın kendini? Neden ya, bir cevap vermek bu kadar zor mu?"

Bu İlkim için son noktaydı. Cevabını ezbere bilse de söyleyemeyeceği, kuramayacağı cümleleri ondan isteyen adama işaret parmağını doğrultu ve ucunu göğsüne değdirerek dişlerinin arasından konuştu.

"Emir! Konuşmak istemiyorum dedim sana. Beni, bir daha, sakın zorlama."

Sinirle arkasını döndü ve gibi birkaç adım attı ancak ayak seslerinden anladığı kadarıyla Emir'de onunla yürüyordu. "Bir kez olsun izin ver bana İlkim, böyle çekip gidemezsin. Her şeyi cevapsız bırakmaya devam edemezsin!"

Nefesleri giderek sıklaşıırken İlkim o an kurabileceği ve içten içe kurmak istediği son cümleyi zorlukla kurdu.

"Gideceğim... Sen de peşimden gelmeyi bırak artık! Rica ediyorum senden... Lütfen."

Hışımlı adımları atmak için biraz geri çekildiğinde önüne geçen adamdan da artık kurtulmak için çabalıyordu. Soğuk hava, adımlarının da etkisiyle genç kadının yüzüne çarptığında nefesleri sıklaştı, sıklaştı. Boğazı sanki olabilecekmiş daraldı, nefes kanalları giderek küçüldü. Canı sıkılmıştı ve oldukça sinirlenmişti. Soğuk havanın da etkisiyle konuşmaları onu olabileceğinden fazla tetiklemişti. Gözleri çevresini taradığında parmakları boynuna doğru gitti.

Emir hemen yanında olsa da, Seçil çok daha uzakta gibi görünüyordu.

Emir'in hiçbir şeyden haberi yoktu, Seçil'se her şeyi ezbere biliyordu.

Elindeki kupayı sıkıca tutarken diğer yandan da Berin'le konuşuyordu. Ateş diğer tarafta ızgarayla ilgileniyordu ama İlkin'e oldukça uzaktı. Didem zaten henüz dışarı çıkmamıştı ama genç kadına en yakın kişinin Emir Feza olması biraz sıkıntılıydı. Durumundan haberdar olan tek kişi Seçil olduğundan ve o da, bahçenin diğer ucunda durduğundan içindeki huzursuz his yerini koruyordu. Anın etkisiyle bahçe gözlerinde büyüyor ve Seçil her saniye ondan daha da uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu.

Nefes almaya çalıştığında boğazına doğru akan havanın yavaş yavaş azaldığını ve nefesinin daraldığı fark etti. Boğazı öyle acıdı ki, hareketlerini kontrol etmek bile zorlaştı. Sıklaşan nefesleri hızlandı, hızlandı.

Başlamıştı.

Yanında duran Emir hızlı bir reaksiyon göstererek elini onun beline koyduğunda, bir terslik olduğunu anlamış gibiydi. "Sen iyi misin?"

İlkin elini hızla onun koluna sarıp tırnaklarını tenine bastırduğunda, konuşabildiği kadar konuşmaya çabaladı ve durumu anlatmaya çalıştı.

"Nefes... Alamıyorum..."

"Ne demek..." dedi Emir kaşlarını çatarak. "Ne demek nefes alamıyorum, İlkim ne oluyor?"

"Seçil..." diye inledi nefes nefese. "İlacım..." Dudaklarından çıkan kelimeler fazlasıyla kısık sesli ve kesikti. Emir'in seçebildiği tek şey, arkadaşının ismi oldu. Bakışları genç kadının giderek solan yüzüne odaklandığında onun da kanı çekilir gibi oldu. Dudaklarının arasından çektiği hiçbir nefesin boğazına akmadığını fark ettiğinde telaşı arttı. Emir'in eli İlkim'in elini sardığında adam zorlukla yutkundu. "Seçil!" dedi yüksek sesle. "Seçil, koş!"

Seçil'in bakışları saniyesinde İlkim'e döndüğünde ve durumu fark ettiği anda elindeki kupayı olabilecek en hızlı reaksiyonla Berin'in eline tutuşturdu ve incecik kar tabakasının üstünde izini bırakan hızlı adımlarla arkadaşının yanına geldi. İlkim'le göz göze geldiği an içten içe kendine küfürler etmeye başlamıştı. *Yalnızca bir an, sadece bir anlığına gözünü İlkim'den ayırmıştı.*

Hızlıca ilacını düşündü ve arkasından koşarak gelen Ateş ve Berin'e dönerek talimat verdi. "İlacı, nefes ilacı var odada. Yeşil sırt çantasının önündeki küçük gözde, ona ihtiyacımız var. Hemen."

Berin hızlıca başını salladı ve üzerindeki şalın düşmesini bir an umursamadan koşarak içeriye geçtiğinde eşi de hemen ardından koşmuştu.

Seçil yeniden odağının tamamını İlkim'e verdi ve kollarını onunkilere sardı.

"İlkim? İlkim bak gözlerime yavrum. Odaklan şimdi bana, tutun. Tutun güzelim."

İlkim nefeslerinin gittikçe azaldığını ve dudaklarının arasından temiz hava alamadığını hissediyordu. Zorlukla almaya çalıştığı nefesler yalnızca hırıltılı iniltilerden, sık soluklar ve derin, çok derin iç çekişlerden ibaretti. Benzi solmaya, her nefes alma çabasında boynundaki damarlar belirginleşmeye devam etti.

"Seçil... Nef-es..."

"Hey, hey. Biliyorum güzelim. Nefes alamadığını biliyorum. İlacın geliyor. Gözlerime bak. Bak, odaklan bana. Şimdi içeriye geçeceğiz tamam mı, şimdi bitecek. Seni iyi edeceğiz. Dinliyorsun beni, değil mi?"

Emir, Seçil'in onu yürüteceğini anladığında buna izin vermeyeceğini biliyordu. Tek kelime etmesine izin vermeden ona iyice yaklaştı ve eğilerek bir elini İlkim'in bacaklarının altına, diğerini ise sırtına yaslayıp onu kucağına aldı. "Böyle de olur tabii." diyen Seçil, zihnini toparlamaya çalışırken bir türlü düzgün düşünemiyormuş gibi hissediyordu. İlkim'den bakışlarını ayırmamalıydı çünkü burada Emir'le karşılaştığında zorlanacağını biliyordu. Arkadaşı ondan rica etmişti. Yardıma ihtiyacı olduğunda destek olmasını istemişti. Aynı zamanda Seçil'in, onun her anını bilen biri olarak böyle bir durum yaşayabileceği ihtimalini de düşünmesi gerekirdi.

"Geliyor, ilacın şimdi geliyor. Duyuyor musun beni İlkim, odaklanabilir misin? Göz kontağı kur. Gözlerime bak güzelim, hadi."

Emir kucağındaki İlkim'i bir bebek gibi özenle taşıyarak salondaki L koltuğa uzandırdığında Seçil hemen arkasına oturup arkadaşının başını kucağına çekti. Sert adım sesleriyle merdivenlerden inen Berin, titreyen ellerinde tuttuğu ilacı, sonunda koltukta oturan Seçil'e ulaştırmayı başarmıştı.

Seçil düzgün bir pozisyon aldıktan sonra, İlkim'in başını kucağında dikkatlice tuttu ve ilacı dudaklarına dayadı. İlkim muhtaçlıkla dudaklarına dayanan ilaçtan içine dolu dolu birkaç nefes çekti. Seçil astım spreyini onun için tutmaya devam ederken, İlkim'in buz gibi olmuş elleri de, onun ellerinin üstünden ilacına sarılmıştı. Sırtını Seçil'in göğsüne yaslanmış, aldığı nefeslerle kendine gelmeye çalışıyordu. Astımı için kullandığı nefes açıcı ilacını birkaç derin nefesle içine çekti. Sakinleşmeye çalıştığı sırada Seçil'de onun saçlarını sessizce okşuyordu. *Bunun gibi kaç tanesiyle baş etmişlerdi ne de olsa.* İlkim derin nefesler alarak kendini

toparlamaya başladığında, bedeninde krizin yorgunluğunu net bir şekilde hissediyordu. Halsizleşmişti.

Odada onları izleyen ekibe bakan Seçil buruk bir ifadeyle gülümsediğinde, Berin'in dolan gözlerini görmüş, ardından sessiz bir iç çekişle nefesini geri bırakmıştı. "Anlatacağım ama önce..."

Parmakları İlkim'in saçlarının kıyısında gezinirken genç kadın uyku ile uyanıklık arasındaki o yerde geziniyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarının birbirine bastıran Seçil onun güçsüz ellerinin arasına çektiği astım spreyini sıkıca tutup avcunun içine aldı. "Onu odasına taşımama yardım eder misiniz?" diye sordu kısık bir sesle.

Emir kanının çekildiğini hissediyordu ama tek kelime etmeden onlara yaklaştı ve İlkim'i yeniden kollarının arasına aldı. Merdivenleri çıkmaya başlarken genç kadının uyku mahmurluğuyla kendini ona yaslaması ve bunca yıldır üzerindeki etkisinin bir gram bile azalmadığını fark etmesi, bedeninin baştan ayağa titremesine sebep oldu. Burnunu saçlarına yaslayıp onun kokusundan korku dolu, derin bir nefes almak bile yetmemişti adama.

Bütün bunlara ve bir krize sebep olduğuna mı üzölmeliydi, yoksa senelerdir sevdiği kadının bu şekilde bir hastalıkla mücadele ettiğinden haberinin dahi olmamasına mı yanmalıydı canı?

Bilemiyordu.

Bildiği tek şey, kollarında uzanan genç kadını gerekirse tüm dünyadan korumak istediğini haykıran gerçektir.

İlkim'in odasının açık kapısından içeriye daldı ve onu büyük yatağın içine bıraktı. Seçil ardından gelip üstünü örttükten bir süre sonra birlikte dışarı çıktılar ama adamın zihninde onlarca soru dönüp dolaşıyordu. Hepsine bir cevap almak istiyordu ama soracak cesareti de kendinde bulamıyordu.

Yeniden salona indiklerinde, Didem hâlâ ortalıklarda görünmese de Berin ve Ateş endişeyle ikiliyi bekliyordu.

Seçil sessiz bir şekilde az önce astım krizini dindirdiği arkadaşını yatırdıkları koltuğa yerleşti ve ellerini birbirine bağladı. Berin ve Ateş ikili koltuğa yerleşmişlerdi, Emir'se hemen aprazındaydı. Hepsi endişeyle kavrulmuş gibiydi ve içlerindeki sıkıntı giderek artıyordu. Genç kadın onların ufak da olsa bir açıklamayı hak ettiklerini biliyordu, üstelik eğer ilkim'de şu an burada olsa böyle yapardı. Seçil konuşmaya başlayacağı sırada ondan önce davranan, içinde biriken endişeyle kendini yiyip bitiren Emir oldu.

"Tam olarak... Ne zaman başladı bu krizler?"

"6 sene önce..." dedi Seçil ekinerek. Emir'in duyduğu sayı, zihnindeki en büyük boşluğa yerleşti ve yaşadığı farkındalıkla ona baktı. Gözleri kısıldı.

"Biz... Birlikteyken?"

Seçil sessizce başını salladı.

"Ayrılmadan, hemen hemen bir ay kadar önce."

Ellerini birbirine dolayıp parmaklarıyla oynamaya başladı. Ne söylese bilmiyordu ama en azından biraz bilgi sahibi olmalarına sıcak bakıyordu. Hepsinin gözlerinden okunan endişeyi, bir daha yaşanmaması adına her şeyi yapabileceklerini hisseder gibiydi.

"İlkim yaşadığı nefes sıkıntısından dolayı zaten bir süredir tedirgindi. Annesine anlattığı an Fulya teyze anladı. Çünkü ilkim'in teyzesi de senelerdir astım hastasıydı ve ilaçlar sayesinde normal bir şekilde yaşamını sürdürüyordu. Başka bir sorunu da yoktu. Fulya teyze bu yüzden uyarmıştı onu... Annesi yani ilkim'in."

Berin ve Ateş için yapılan tek cümlelik açıklama kısa bir baş onayı aldığında devam etti. "Kronik astımı var ilkim'in ama genelde hiç kriz yaşamaz. Çok dikkatlidir çünkü... Evinde bile toz barındıran tek eşyası yoktur. Halısından perdesine kadar büyük özenle seçmiştir. Sigara zaten içmez, içilen ortamlarda da bulunmaz hiç. Ben bile buluşacağımız zaman birkaç gün önceden içmemeye başlardım, nefesimden dahi rahatsız olmasını engellemek için. Sonra da onun sağlığı için bıraktım."

İç çeker gibi, derin bir nefes alıp verdi. "Evcil hayvanı yok. Yediğine içtiğine, kullandığı eşyalarına kadar çok dikkat eder İlkim. Kendisine de. Böyle şiddetlisi ilk kez oluyor."

"Niye bu kadar şiddetliydi peki, ne bileyim, onu tetikleyen durumları ortadan kaldırabilir miyiz? Ne yapabiliriz biz İlkim için..." diyen kişi Berin'di. Gözlerinde hala endişe kırıntıları geziniyordu ve elini tutan Ateş'in yüzüne de aynı ifadeyle bakıyordu. Adam, eşini sıkıca sararken tüm ilgileri Seçil'in üstündeydi.

Konuşmayan tek kişi Emir'di.

"Çok tatlısınız ama sizlik bir durum olduğunu sanmıyorum. Zaten sağlığını tehlikeye sokacağını düşündüğü yerlere gitmez İlkim. Genelde hava değişikliklerinde yaşıyoruz böyle ufak çaplı, mevsim geçişlerinde bazen. Burada... Tahminimce soğuk ve kuru hava etkilemiştir onu. Aynı zamanda şu sıralar üstünde ilgilendiğiniz projeden dolayı biraz stres ve gerginlik de var. Hepsi üst üste gelince biraz daralmış olmalı. Dinlensin, hiçbir şeyi kalmaz."

Başını çevirip gözlerindeki sıkıntıyı açıkça gördüğü Emir'e baktı. "Kimsenin kendini suçlayacağı bir durum yok. Astım krizine sebep olanlar sizler değilsiniz." dedi net bir sesle. Hepsine söylüyordu ama asıl anlatmak istediği kişi Emir'di. Kendini suçladığını adı gibi biliyordu. Dudaklarını hafifçe yalayıp kısık sesiyle devam etti.

"İlkim böyle durumlarla hayatı boyunca karşılaştı. Zamanla kontrol etmeyi ve bununla yaşamayı öğrendi. Zaten hayatındaki her şeye karşı fazla temkinli biri oldu geçen zamanda. Sağlığı söz konusu olduğunda, kimseyi işin içine karıştırmak istemez. Bahsetmeyi ve dile getirmeyi sevmez. Bu yüzden de gelip gittiği yerler bile de sınırlıdır onun. Temizliğine emin olmadığı hiçbir yere adımını atmaz."

Berin başını iki yana salladı. "Onu buraya kadar zorla sürükledim. Resmen tetikledim krizini... Kendime inanamıyorum."

"Berin, lütfen. Tekrar söylüyorum bu krizin sebebi siz değilsiniz. Hiçbirimiz değiliz. Sadece... Ben biraz daha erken

fark etseydim şiddetlenmesini önleyebilirdim o kadar. Yine de yaşanacak krizleri engelleyemeyiz. Olacak olanın önüne geçemeyiz."

Seçil gözlerini çevresindekilerde gezdirdi ve sessizce ayağa kalktı. Berin, Ateş ve Emir de onu takip ederek ayağa kalktığında ellerini bacaklarına sürttü. "Ben İlkim'in yanına çıkayım. Hem... İçmesi gereken birkaç ilaç var, uyandığında onları içmesine yardımcı olurum. Akşam yemeğinde görüşürüz, olur mu? Lütfen, siz de yıpratmayın kendinizi."

Çünkü burada suçlanması gereken bir kişi varsa o da Seçil'di. İlkim'in belirtilerini en iyi bilen ve ona destek olması gereken oydu. Krizi daha erken fark edip şiddetlenmesini önleyebilir ve en azından arkadaşının bunu daha rahat bir şekilde geçirmesini sağlayabilirdi.

Yapamamıştı.

Sessiz adımlarla önce odaya giden merdivenleri adımladı. Ardından aralık bıraktığı kapıyı açıp içeri, arkadaşının yanına girdi. İlkim, dakikalar önce şiddetli bir krizden çıkan kendisi değilmiş gibi huzurla uyuyordu. Narin bedeninin böyle zorluklarla sınıandığını bilmek, kız kardeşi gibi sevdiği kadının canını yakıyordu. Biraz olsun azalmasını sağlayabilseydi, sırtındaki yükün birazını bile alabilseydi Seçil çok daha iyi hissedecekti. Ne yazık ki İlkim, bütün zorlukları üstlenmek ve acıyı bir başına atlatmak zorundaydı. Seçil yalnızca destek olabilirdi, o kadar.

Arkadaşının yanına sessiz ve dikkatlice uzandıktan sonra yumuşacık saçlarında parmaklarını gezdirdi. Sessizdi, iyi hissetmiyordu ama İlkim başını kaldırıp küçücük gülümsese kendine geleceğini biliyordu.

Kaç dakika o hâlde uzanıp İlkim'in nefes sesini dinlediğini bilemedi. Kızıl saçlarını bir örüp bir açarken, en ufak anını dahi kaçırmamak adına gözlerini yatakta uzanan kadından ayırmıyordu. Yeterince zor bir öğleden sonra geçirmişti ne de olsa.

Odanın önünden gelen sesleri duyana kadar da öylece kaldı. Tıkırtıya benzer sesleri algıladığında bakışları kapının

dibindeki boşluğa düştü. Sessiz gölgeler adımlarını da aynı sessizlikte tutmaya çabalıyordu ama dışarıda içi içini yiyen biri olduğu belliydi. Seçil yavaşça yataktan kalktı, ilkim uyumaya devam ederken ona hissettirmemeye çalışarak kapıyı açtı ve sessizce odadan çıktı.

"Emir?" diye mırıldandı karşısında elleri ceplerinde duran adamı görünce. Sıkıntılı bir hâlde gibiydi. Adam boğazını sessizce temizleyip zihnini kurcalayan sorulardan ilkinin sordu.

"Uyuyor mu hâlâ?"

"Evet, krizin şiddetinden dolayı yorgun düşmüş olmalı. Bebek gibi uyuyor,"

İlkin uyusa da, Emir sanki bir daha asla uyumayacakmış gibi duruyordu. Seçil odanın kapısını kapatıp kollarını birbirine bağladıktan sonra kısık sesle sordu.

"Sen iyi misin bu arada? Bir sorun mu var?"

"Var..." dedi Emir Feza sesli bir iç çekişle birlikte. "Ama bir değil, birden fazla sorun var Seçil. Seninle... Biraz konuşabilmemiz mümkün mü? Ben bu işin içinden bir türlü çıkamıyorum..."

Seçil önce kısa bir anlığına sessizliğini korusa da, ardından başını sallamıştı. "Konuşalım ama... Fazla uzaklaşmasak olur mu? Yakınlarda olsam çok iyi olur."

"Elbette," diye mırıldandıktan sonra merdivenlere doğru ilerledi ve merdivenin en üst basamağına oturdu. Seçil'in yanına yerleşmesini beklerken zihnini toparlamaya çalışıyordu. Oldukça karışmıştı ve bir türlü doğru düzgün düşünemez hâle gelmişti.

"Dinliyorum seni," dedi Seçil yarısı örülü kalan tutamları kulağının ardına sıkıştırarak.

"Ben ne kadar çabalarsam çabalayayım bir şeyleri yakalayamıyorum. Hatta kaçırıyorum sanırım. Bütün bunların..." Sesli bir nefes alıp verdi.

"Hastalığın ve krizlerin... Biz birlikteyken başladığını söylüyorsun. Peki neden? İlkin neden bütün bu olanlardan

bana hiç bahsetmedi Seçil? Gerçekten... O kadar mı sevmedi beni? O kadar mı nefret etti benden..."

Seçil'in bakışları tırnaklarına düştüğünde Emir'le göz göze gelmemek adına büyük çaba sarf ediyordu. Bütün bunları düşünmekte ne kadar haklı olsa da, olayın hiç de düşündüğü gibi olmadığını bilmemesi, durumu fazlasıyla zorlaştırıyordu. Hiçbirini anlatmanın Seçil'e düşmeyeceği ise oldukça açıktı.

"Sana yemin ederim ki artık kafamı toparlayamıyorum. Bir gün iyi, bir gün çok kötüyüz. Anlayamıyorum, biz... Biz dengeyi bir türlü tutturamıyoruz. Arkadaş kalamıyoruz, birlikte zaten olamıyoruz. Ben ne yapmalıyım bilmiyorum artık. İlkim'e ulaşmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kaç adım atarsam atayım bir o kadar geriye gidiyorum sanki..."

"Emir bak," diye mırıldandığında adamın gözlerindeki bakış onu bile üzmüştü. İlkim şu an burada olsa ne yapardı diye düşünmeden edemedi. Bir süre söyleyeceklerini kendi zihninde tarttı. Artık çoğu şey açıkça ortadaydı, en azından bu kadarını anlatmayı Emir'e borçluydu genç kadın. Sessizce dudaklarını birbirine bastırıp ona baktığında sözcüklerinde kesin ifadeler vardı.

"Aranızdaki ilişkiye karışmak ya da laf söylemek bana düşmez. Ama geri kalan kısmı öğrenmeye hakkın olduğunu biliyorum. Bütün bunlara cevap vermek istesem de, bu da benim verebileceğim bir karar değil. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece, adım kadar iyi biliyorum ki, İlkim seninleyken gerçekten mutluydu. Neden ayrıldığınızı ya da onu bu kararı almaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bana hiç anlatmadı. Tek istediği, o senin hayatından çıktıktan sonra bile iyi olduğunu bilmek, hayatına mutlu bir şekilde devam edebildiğini görmektir... Ki şu anda da yaptığın bu değil mi? Nişanlısın, yakında evleneceksin."

"Seçil ben..."

Seçil başını hızlıca iki yana salladı.

"Bana açıklama yap diye anlatmıyorum bunu. Ha yok. Eğer illa yapacağım diyorsan da, o açıklamayı yapacağın kişi ben değilim zaten. Ben iyi olmanızı istiyorum, arkadaş kalın ve birbirinize daha fazla zarar vermeyin. Şu birkaç gündür birbirinizi itmekten başka hiçbir şey yapmadınız resmen. Bu durumun ikinizi de ne kadar yıprattığını göremiyor musun?"

Bakışları kapıya dönüp İlkim'den gelebilecek en ufak ses ve hareketi kollamaya devam ederken Emir'in cümleleri dile geldi.

"Seçil ben çabalamıyor muyum zannediyorsun? Ya beni görsün, benimle konuşsun diye elimden geleni yapıyorum ama sanki seneler önce aynı evde yaşadığım o genç kız gidip yerine bana düşman kesilmiş bir kadın gelmiş. Ben ulaşamıyorum İlkim'e, izin vermiyor. Yıkığım bir duvarın ardında yenisi var. Beni içeri almıyor..."

Seçil bunları zaten biliyordu ama daha fazlasını anlatmaya hakkı olmadığından da emindi. O yüzden aklındaki son cümleleri de söyleyip arkadaşının yanına dönmeye karar verdi.

"Dinle Emir Feza, İlkim'in seninle olduğu süreçte bunları sana anlatmamasının hiçbir özel sebebi yok. Yaşadığı semptomlar ve belirtilerin hepsi, çok çok kısa süre içinde ve aniden gelişti. Sen zaten büro ve adliye arası mekik dokuyordun, yeterince yoğunludur. İlkim seni her şeyin dışında tutmak falan istemedi yani. Eminim anlatsa her şeyi bırakır onun yanında dururdun..."

"Elbette dururdum." dedi Emir Feza kesin bir dille. Sanki bu bir ihtimal bile değildi onun için. Olması gerekendi. "O benim için geriye kalan her şeyden ve herkesten çok daha değerliydi."

"İşte sebebi bu. İlkim'de bunu fazlasıyla iyi biliyordu. Bu yüzden de seni ve zihnini böyle şeylerle meşgul etmek istemedi. Zaten çok yoruluyordun. İlkim'in de yapması gereken tek şey dikkat etmek ve ilaçlarını düzenli olarak almaktı..."

"Ne zaman oldu bütün bunlar peki, beni yeni yıla girmeden hemen önce terk etmişti. 2014'ün son haftasıydı."

"Kronik astımı olduğunu da aynı yılın kasım ayında öğrendi. O ayın ilk haftası. Siz ayrılmadan öncesi..."

"Yine de anlamıyorum... Onca zaman bütün bunları neden sakladı, neden tek kelime bile etmedi?"

Seçil ellerini dizlerine yasladı ve ayağa kalkmak için hazırlandı. "Bu noktadan sonrası beni aşıyor ne yazık ki. Üzgünüm Emir, cevapları yalnızca İlkim sana onları vermek istediğinde alabilirsin. Bunca sene anladı, bundan sonra da konuşacağını zannetmiyorum. Bence... Sen de hayatına bakmaya devam etmelisin, nişanlını sevdiğin çok belli."

Seçil gözleriyle merdivenin alt ucunu işaret ettiğinde Didem'in ta kendisini, onları dinlerken görmeleri aynı anda olmuştu. Kadın tek kelime daha etmeden Emir'in yanından kalktı ve omzunu sessizce sıvazladı. Ardından yeniden odaya, İlkim'in yanına döndü.

Emir'se kafa karışıklıkları ve dengesini kaybetmiş bir salıncağın oradan oraya savruluşu gibi, dağılmış bir hâlde yalnız başına kalmıştı.

—

Sessizlik...

Üç heceye sığabilecek kadar kısa da olsa, bazen öyle uzun sürerdi ki kendinizi ne zaman içinde bulduğunuza inanamazdınız.

Akşam yemeği masasının etrafında otururken kimse konuşmuyordu. Koskoca masanın çevresinde duyulan tek şey, çatal ve bıçakların tabağa sürtünmesiyle ortaya çıkan seslerdi.

Didem birkaç kez konuşmaya çalışsa da, her türlü girişimi karşılıksız kalınca o da yemeğine odaklanmıştı. İlkim'e küçük, etkisiz bir geçmiş olsun diledikten sonra sıkılıp doyduğunu söyleyerek masadan kalkmıştı. Henüz üstünden yalnızca birkaç dakika geçmişti.

İlkim iyiydi. Hatta birkaç saat önce bir kriz geçirmemiş kadar iyiydi. Kimseye kendini suçlu hissettirmek istemese de

bunu bir türlü aşamadıklarını hissediyor gibiydi.

Kısa bir an bekleyip boğazını temizledi ve dikkatleri üzerine topladı. Herkes ona baktığında çatalını tabağının kenarına bırakıp sandalyesinde geriye yaslandı. Yüzünde minik, mahcup bir gülümseme vardı.

"Öğleden sonra yaşadığımız durumla ilgili birkaç şey söylemek istiyorum izninizle... Seçil bahsetmiş zaten ama..."

Ateş ve Berin önce birbirlerine baktılar, ardından kısa bir süre içinde önlerindeki tabakları ileri itip genç kadına döndüler. Seçil zaten elini çoktan İlkim'in bacağına koyup sessizce gülümsemişti. Onun için olağan bir krizdi ve İlkim'in rahatsız hissetmesini istemiyordu. Emir'in tüm dikkati ise, zaten yemeğin en başından beri yalnızca İlkim'deydi. Her hareketini gözlemeye yemin etmiş gibiydi.

"Benim için endişelendiğinizi anlıyorum ama kendinizi bu kadar diken üstünde hissetmenize gerek yok. Ben iyiyim..."

Berin kucağındaki peçeteyi toparlayıp pişmanlık dolu bakışlarıyla genç kadına baktığında, boğazına toparlanıp bir yumru oluşturan hissi gidermek fazlasıyla zordu. Derin bir nefes alıp ellerini masanın üstüne koydu ve hafifçe gülümsemeye çalıştı.

"İlkim... Gerçekten iyi olmanı her şeyden çok istiyorum, hepimiz istiyoruz. Sadece..." diye mırıldanarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni buraya kadar sürüklediğim için kötü hissediyorum. Resmen zorladım seni, sırf buraya gelmeni çok istedim diye. Seçil'in söylediğine göre sadece benim yüzümden değil ama kendimi suçlu hissetmeme engel olamıyorum. Tetiklenme sebebin bu oldu sonuçta..."

"Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz? O yüzden mi böylesiniz..."

Gözleri onların üzerinde gezindiğinde, Berin geriye yaslandı. Ateş, Berin'e doğru baktığında Emir gözlerini yalnızca İlkim'e dikmişti. Hepsi bir yandan tabağını izlemeye devam ediyordu.

"Berin, hiç öyle şey olur mu? Evet, gelmemeyi de düşündüm ama burada olmayı ben istedim. Yeni

arkadaşımla, arkadaşlarımla vakit geçirmek ve onları daha yakından tanımak istedim."

Berin gülümsediğinde yüzünde samimi bir ifade belirmişti. Gözlerinde o buruk ifade yerini korusa da yavaş yavaş düzelecekti.

"Bir astım krizine şahit olmanın kolay bir şey olmadığını biliyorum. Sizi korkuttuğum için çok üzgünüm. Ama geçti gitti işte. Çok fazla tetikleyici bir araya geldi son zamanlarda ve patladı. Başka bir şey yok. Hastalığım genetik. Size bağlı değil. Yaptığınız hiçbir şey yok, bana destek olmaktan başka. Aksine burada olduğum için mutluyum."

Bakışları bu kez Emir'den tarafa döndü. Yemeğin başından bu yana göz göze gelmemişlerdi ve Emir, gözlerine çarpan kahve küreleri hissettiğinde olduğu yerde doğruldu. Birkaç saniye bakiştılar, ardından İlkim konuşurken aynı anda üçüyle de göz teması kurdu cümlelerine başladı. Her ne kadar cümleler ortaya olsa da, Emir'in de bunları anlaması için büyük bir özen gösteriyordu. Ona sürekli değen bakışları da bunun en bariz göstergesiydi.

"Ben... Bugünü mahvetmek istemiyorum. Aksine, hepinizin bu güzel günün ve harika yemeklerin tadını çıkarmanızı istiyorum. Lütfen, bu krizi hiç yaşanmamış sayabilir miyiz? Geçti, gitti. Ne ilkti, ne de son olacak. Ben alıştım, umarım sizin için de sorun olmaz bu..."

"Olur mu öyle şey," dedi Ateş. Farkında olmadan kaşları çatılmıştı. "Bizim için sorun olacak tek şey, senin kötü olman. İyi olduğun sürece biz de iyiyiz güzellik."

İlkim minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi masaya koyduğu ellerine doğru eğilerek. "Emin olun ben çok iyiyim. Konuşmak istediğim asıl şey de bu değil... Masadaki yemeklerin lezizliği. Her şey inanılmaz olmuş... Ellerinize sağlık."

"Kesinlikle." diye onayladı Seçil. "Uzun zamandır bu kadar iyi şeyler yememiştım. Son bir aydır otel yemekleriyle beslendiğimi de düşünürsek, cennete düşmüş gibiyim..."

"Gerçekten mi?" diye gülümsedi Berin. Elini göğsüne götürüp oraya bastırmıştı. Ateş elini onun belime sarıp hafifçe kendine çektiğinde, bakışları kadına tutunmuş olsa da masadaki herkesle konuşuyordu.

"Evde bir yardımcımız var çünkü genelde günümüzün büyük bir çoğunluğu şirkette geçiyor. Yemekleri de bu yüzden onun elinden yiyoruz ama mutfakta çok iyidir benim karım. Bazen sırf bana yemek yapabilsin diye onu alıp, işten buraya kaçırıyorum. Elinin değdiği her şeyi güzelleştiriyor."

Ateş'in sözleri bitince Berin'in yanağına küçücük bir öpücük bıraktı ve gülümsedi.

"Ateş abartıyor tabii ama yemekleri beğenmenize çok sevindim. Ben daha çok yemek sonu için heyecanlıydım aslında. Fazla gecikmeden getireyim."

Berin hafifçe ayaklandığında Ateş de onunla birlikte masayı toplamak için hareketlendi. Seçil'de tabakları kaldırmak için yardıma giriştiğinde ayaklanmaya çalışan İlkim'i omzundan tutup durdurmuştu. "Orada dur bakalım kovboy. Sen oturuyorsun, ben yardım ediyorum. Hatta Emir," dedi başını kaldırarak. "İlkim'i de alıp salona geçebilir misin? Biz de buraları toparlayıp size katılırız."

Emir başını sallayıp masadan kalktı ve önden yürüyen İlkim'in ardına takıldı. İlkim'in Seçil'e attığı bakışlar, elbette kimsenin umurunda olmamıştı. Genç kadın gözlerini devirdi. Salona geçerek büyük koltuğun üzerine yerleştiklerinde İlkim bir köşede, Emir'de biraz ilerisindeydi.

"Özür dilerim." dedi Emir aralarındaki gergin ve rahatsız edici sessizliği bozarak. İlkim bakışlarını ona çevirdiğinde ne için, diye sormadan adamın devam edeceğini fark etti.

"O zaman bile nasıl şeylerle savaştığını göremediğim için özür dilerim İlkim. Belki konuşmam bile seni rahatsız ediyordur şu an ama ne yazık ki ben bugünü uzun süre atlatabileceğime inanmıyorum."

"Emir saçmalama," dedi İlkim ona doğru dönerek. Koltukta ona biraz yaklaşıp eğdiği başıyla gözlerine bakmaya çalıştı.

"Neden özür diliyorsun? Sana söylemediğim için ben özür dilemeliyim belki de ama sen... Sen özür dileyecek son insan bile değilsin. O yüzden kendini yıpratma, senin yüzünden astım hastası olmadım."

Emir bakışlarını kaldırdığında dolan gözlerini fark etmemek imkansızdı. İlkim acıyla kavrulan bakışlarına baktığında ona biraz daha yaklaşıp elini dizine koydu. "Lütfen, yapma böyle. Elinden gelse kendi sağlığını çıkarıp bana verebilecekmişsin gibi bakma bana. İyiyim ben."

"Keşke böyle bir imkânım olsaydı. Bunu yapardım."

"Biliyorum," dedi İlkim sessizce. Gülümsedi küçücük. Gerçekten de bunun doğru olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bilseydim... Bilseydim her şey çok farklı olurdu İlkim. Çok daha farklı olurdu..."

"Biliyorum," dedi yeniden. Yapabildiği tek şey buydu.

Emir bu kez bakabileceği en derin ifadeyle ona baktığında İlkim sessiz bir gülümseme sundu. Onun da gözlerinde aynı ifade vardı. Gerçekten her şeyi farklı olabileceğini biliyormuş gibiydi. Hatta... Gibisi cümleye oldukça fazlaydı.

"Emir bak. Bu belki çok bencil bir istek, belki de çok aptalca gelecek sana. Ben... Bir daha eskisi gibi olamayacağımızı biliyorum. Yani..." Boğazını temizledi. "Anladın işte..."

İlkim dudaklarını dişlerken sesindeki endişe yerine iyice yayıldı. Parmaklarını birbirine sarıp tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Ama madem sürekli bir arada olacağız, bunu kabullenmek zorundayız. Her yan yana geldiğimizde kavga edersek hiçbir şeyi halledemeyiz... Ben aramızın sürekli kötü olmasını istemiyorum artık. Birbirimizin hayatındaki varlığımıza alışmalıyız."

"Bunu ben de istemiyorum. Kavga etmeyi, tartışmayı... Ben... Bilmiyorum İlkim ama bana soracak olursan, asıl seni yeniden kaybetmeyi göze alamayacak kadar bencil olan benim."

İlkim ışık saçan bir gülümsemeyele ona baktı ve ellerini iki yana açtı. Sanki krizden sonra daha pozitif, sakin bir bakış açısı kazanmıştı. "O zaman iyi miyiz?" diye sordu tatlılıkla.

Emir başını salladı ve dudağının kenarı kıvrılırken ona baktı. "İyiyiz, biz hep iyiyiz." Ardından kollarını ona uzatan kadına yaklaştı ve sarıldı. En azından bu, kadının hayatının hiçbir yerinde olmamasından iyiydi. Şimdilik bununla yetinecekti.

"Haydi herkes buraya gelsin, daha doğum günü çocuğu için kesmemiz gereken bir pasta var!"

Berin'in keyifli sesi aralarında yankılandığında birbirini saran kolları yavaşça ayrıldı. "Ee, kutlama vakti geldi demek..."

"30 yaşını bitirmek hiç de kolay değil. Yine de... Kutlanmaya değer mi bilemiyorum."

"Değer," dedi İlkim. Gözlerinde bir şeyler parıldadı. "Emin ol. Yaşamak her zaman kutlanmaya değer." dedi güven veren bir sesle.

"O zaman önden buyurun İlkim Hanım." dedi Emir koltuktan kalkıp elini öne doğru uzatarak. İlkim gülerek önünden geçti ve odanın diğer ucuna, yemek masasının bulunduğu tarafa ilerledi. İlkim'in söylediklerini sorgulamaksa, o an aklına bile gelmemişti.

—
*"İyi ki doğ-dun, iyi ki doğ-dun.
Mut-lu yıllar sa-na!"*

Ardından gelen bilindik, klasik bir doğum günü sahnesiydi. Emir pastanın üzerindeki uzun mumları üfleyerek söndüreceği sırada onu durduran Berin, hızlı bir dilek tutmasını istedi. Emir kocaman bir gülümsemeyele gözlerini önce ona ve Ateş'e değdirdi. Ardından da onların hemen yanında duran İlkim'e saniyelik bir bakış attı ve kısa bir an bekleyip dileğini dilemek için gözlerini kapadı.

Berin yüzünde haylaz bir sırıtişla hemen arkasında duran İlkim'e döndü ve aynı muzip ifadeyle konuştu. "Pastanın üzerine bak..." dedi gülerek. İlkim'in bakışları büyük

pastanın üzerine düştüğünde altın renkli mumların çokluğunu ilk kez fark etti.

"31 tane mum diktim, fark etse canıma okur." dedi ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. İlkim'de kıkırdadığında Berin omuz silktilti. "E ama napayım, yaşı o..." dedi.

Ardından göz kırpıp dikkatini mumlarını üfleyen adama geri çevirmişti. Kimse ne dilediğini bilmiyor olsa da, Emir'in varlığını alkışlarla kutladılar.

"İyi ki doğdun kardeşim," diyerek sarılan ilk kişi Ateş oldu. Ardından Berin, memnuniyetle onun arkasındaki yerini aldı. Eğer yanlış görmediyse Berin, sırf Didem'den önce sarılabilmek için Ateş'i hafifçe Emir'e doğru itmişti. Pek tabii bu bir yanılsama da olabilirdi.

Didem Emir'in yanağına sesli bir öpücük kondurduktan sonra sonunda sıra İlkim'e gelebilmişti. Seçil küçük bir sarılmayla kutladıktan sonra üst kata çıkmak ve İlkim'in hediyesini getirmeye gitmek için izin istemişti.

İlkim, ona dair kaybettiği altı seneyi hatırlamak için fazla oyalanmadı. Her doğum gününü, çevrelerinde onlarca insan olmasına rağmen yapayalnız geçiren iki kalp, bunca senenin ardından karşı karşıyaydı. Yan yanaydı.

İlk hamleyi yapan Emir oldu. Bir adım atıp kadını kollarına çekmeye yeltendi. Nazik bir biçimde sarıldıklarında, hiç kimse görmese de, gözlerini kapatıp kadını sıkıca saran Emir'den başkası değildi. Az öncekinden daha farklı, yılların hissini taşıyan bir kucaklamaydı. Altı seneyi geçirmek ister gibiydi ama ikisi de bunun mümkün olmadığını biliyordu.

"Mutlu yıllar Feza." dedi kısık, sadece onun duyabileceği bir sesle. "İyi ki doğdun."

Onu tanıdığı için mutlu olduğunu, hayatı boyunca bir daha onun gibi birisiyle tanışamayacağını söylemedi. *İçinden geçen onlarca farklı cümleyi de gizlediği gibi.*

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Emir onu. Doğup böyle bir kadını tanıma şansına sahip olduğu için mutlu olduğunu dile getirmedi.

Merdivenlerden gelen Seçil'in sesini duydukları anda ayrıldılar. Odanın içinde ağırlaşan hava, Berin'in neşeli sesiyle normale döndü.

"Hadi bakalım siz yerleşin, hediyeleri açmaya başlayın. Biz de o sırada Ateş'le pastayı dilimleriz."

Berin ve Ateş birbirini takip eden adımlarını mutfağa çevirip tabak ve çatallarla geri döndüklerinde, masanın çevresi yeniden dolmuştu.

Emir sırayla hediyelerini açmaya başladığında dışarıda hava gerçekten kararmıştı ve akşam olduğunu belli ediyordu. Genelde soğuk hava ve bulutlar yerlerine yerleştirdiğinde gök fazlasıyla erken kararırđı. Bu da o gecelerden biriydi.

Ateş en yakın dostuna özel tasarım ve üretim olan, üstünde adının yazdığı bir dolma kalem almıştı. Didem nişanlısına özel bir çakmak tasarlatmıştı ve Seçil'de fazla abartıya kaçmamak adına bir kravat iğnesi almayı tercih etmişti.

İlk açılanlar Ateş ve Berin'in hediyeleri olunca, İlkim, bu genç kadını neden sevdiğini bir kez daha anladı. O da aynı kendisi gibi düşünerek hediye almıştı çünkü. Berin'in uzattığı paketin içinden Emir'in favori kitaplarından birinin özel baskısı vardı.

İlkim bu kitabı hatırlıyordu çünkü zamanında birlikte uyudukları yatağın başındaki komodinin üzerinde daima bu kitap oluyordu. 11/22/63'ün özel baskılı sert kapağıyla Emir'in ellerinde tuttuğı başucu kitabıydı.

Emir ellerinde tuttuğı hediyesiyle Berin'e baktığı anda duyduğı minnetin ve sevginin aynısının kadından da geldiğinin kanıtı gibiydi.

Sonunda sıra genç kadına geldiğinde ellerindeki büyük kâğıt paketi adama uzattı. Ateş bu sırada pasta servisine başlamak için Berin'in yanına gelmişti. Onlar çikolatalı, karamelli pastayı dilimlerken Emir hediye paketini yüzündeki gerçek bir gülümsemeyle açıyordu.

Simple Minds'ın Once Upon A Time albümünün bir versiyonu paketten çıkarken beklentiyle ona baktı genç kadın. Kâğıt söküldü, plak ortaya çıktı.

Bu albümün onun için özel bir tarafı vardı. Albümün içinde, The Breakfast Club filminin unutulmaz şarkısı Forget About Me'de yer alıyordu. Birlikte yaşadıkları zaman, Emir'in en sevdiği ve sürekli açıp izledikleri film aklına geldiğinde, alabileceği en iyi hediye bu gibi görünmüştü. Klasik olmasındansa, hediyesinin özel bir anlam taşımasını istemişti.

Emir sonunda paketi açıp albümün kapağını gördüğünde gözleri irice açıldı ve bakışları ağır çekimde İlkim'e doğru döndü. Genç kadın sessizce kaşlarını kaldırıp indirdi ve küçük bir gülümsemeyle ona baktı. "Hayır." dedi önce. Kıkırdadı İlkim. Seveceğini biliyordu. "Şaka yapıyorsun değil mi? Nereden buldun bunu? Bu albüm 1985'te çıkmıştı. Satışı yok."

Omuzlarını hafifçe silkip keyifli bir ifadeyle ona baktı. "Doğru yerlerde, doğru insanlarla iletişim kurdum diyelim. The Breakfast Club hayranı olan birkaç kişiyi tanıyorum."

Evet tanıyordu, o kişi İlkim'in babasıydı.

"Nasıl? Kim?" dedi gözlerindeki ışıltıyla kadına baktığında. Mutluluğu görülmeye değerdi ama şokta olduğu için hareket edemez haldeydi.

"Bu film ve albüm çıktığında babam on sekiz yaşında falanmış, o zamanlar arkadaş grubunda da çok severlermiş bu grubun şarkılarını. Tabii satışa çıkınca, kendine bir tane bu albümden edinmiş. Sonrasında annem de ona hediye olarak alınca iki tane albümü olmuş. İkisini de saklamış. The Breakfast Club'ın en büyük hayranlarından biridir. Ona anlattığımda, bunu benimle ve dolayısıyla da seninle paylaşmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Albümün ilk hâlini bulmak mümkün ama bu versiyonunun satışı yok gibi bir şey. Ben de ondan rica ettim, annemin aldığını değil ama kendininkini çıkarıp verdi düşünmeden. Kırmadı beni..."

İlkim daha konuşmaya devam edecek gibiydi çünkü çenesinin bağı çözülmüştü. Onu durduran şey, karşısına gelip kollarını ona sıkıca dolayan Emir oldu. Sessizce nefesini kadının saçlarına bıraktı ve sadece bununla, kadının kokusu burnuna çalınınca bile inanılmaz rahatladı. Bugün içinde fazlasıyla yakınlaşmışlardı ama şikâyet eden yoktu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Daha iyi bir doğum günü olamazdı ve ben de, inan bana bundan daha güzel bir hediye alamazdım."

"Rica ederim," dedi İlkim kollarından sessizce çekilerek. Etrafları arkadaşlarıyla doluydu ve özellikle Didem tarafından yanlış anlaşılacak istemiyordu. "Beğenmene çok sevindim."

"Bayıldım." dedi Emir boğazını temizleyerek. Yeniden masanın başına döndüğü sırada suratındaki gülümseme zaten her şeyi anlatıyordu. İlkim daha fazla bakmamaya karar verdi çünkü Didem'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Ateş ve Berin ikisinin imdadına yetişmiş gibi pastaları servis etmeye başladıklarında, Seçil'de arkalarından kahve kupalarıyla dolu bir tepsiyle geldi ve İlkim'in hemen yanına yerleşti.

O akşamı pasta ve kahvenin ardından normal bir gece olacak şekilde sohbet ederek kapattılar. Bütün bulaşıklar toparlandı ve herkes sessizce odasına çekildiğinde İlkim pijamalarını giyerek kendi odasından çıktı, Seçil'in yanına geçti. Seçil yüzünü kremlerken yüzünde de muzır bir gülümsemeyle aynadan İlkim'i kesiyordu. Bir yandan da korkunç bir yansımaya sahipti ama aldırmadı.

"Hediye seçimine bayıldım canım. Adamı herkesten daha iyi tanıdığını daha nasıl gösterebilirdin bilmiyorum." dedi baş parmaklarını arkadaşına doğru kaldırarak.

İlkim yatağa sere serpe uzanmıştı ama duyduklarından sonra doğruldu ve yan dönerek dirseğini yatağa, elini de başına yasladı. Sesli bir şekilde ofladı ve utanarak yüzünü bir anlığına yatağa kapattı. Yeniden başını kaldırdığında sesi

çatlamıştı. "Gerçekten öyle mi yaptım? Sadece özel bir şey olsun istemiştım..."

"Bence gayet özel bir hediye oldu. Biz eskiden aynı evde birlikte yaşadık. Ah, hatta biliyor musunuz, her gece deliler gibi sevişirdik demediğın kalmıştı sadece. Ne olacak canım? Bence mesaj gitmesi gereken yerlere ulaşmıştı, görev başarıyla sonuçlandı..." dedi kaşlarını kaldırıp sırtarak.

"Mesaj göndermek gibi bir amacım yoktu ki... Of olamaz ya... Didem benim tam bir pislik olduğumu düşünüyordur şu an... Ne yaptım ben?" dedi İlkim, bu kez yüzünü yastığa gömerek.

Seçil gözlerini devirdi ve göz altlarına yerleştirdiğı altın sarısı jel maskelerin üzerine masaj yaparak ona döndü. Arkadaşına bir süre öylece baktıktan sonra yatağı yürüdü ve oturmaya karar verdi.

"Kendini niye suçluyorsun ki? Geçmiş öylece silip atamazsın, ayrıca adamı bunca zamandır tanımadıysa bu onun kendi sorunu. Birinci seneleri doluyormuş sonraki ay..."

İlkim bir süre duyduklarını sindirmeye çalıştı ama başını hızla kaldırmadı fazla uzun sürmemişti. "Sen nereden biliyorsun bir senedir birlikte olduklarını? Gidip konuşmadın değil mi onunla?"

Seçil ona bıkkın bir ifadeyle baktı ama İlkim'in bakışlarında onlarca duygu dolanıyordu. "Yavrum saçmalama istersen, yemeğı hazırlarken Berin'e yardım etmeye gittiğimde orada konuşuyorlardı. O sırada duydum. Bana duyurmak için özellikle üstüne basa basa söyledi tabii ki..."

"Of! Salağım ben, salak." dedi İlkim sinirle. "Ne yapacağım ben şimdi, gittikçe gözüne battığıma eminim. Beni düşmanı belleyecek iyice..."

"Ay bırak ne istiyorsa öyle yapsın. Aynı kulvarda bile değilsiniz, ne düşmanı Allah aşkına? Aldığı hediyeye baksana... İnsan sevdiği sigarayı bıraksın diye uğraşır, kız daha çok içsin diye çakmak almış çocuğı. Ne tür bir mantık bu? Açıkçası ben tartışmaya gerek bile duymuyorum."

"Evet, Emir sigara içiyormuş, çok şaşırdım. Biz ayrıldığımızda ağzına sürmezdi. Kokusundan bile tiksiniirdi. Demek ki zaman insanı öyle değiştiriyor ki, sevmediği şeyleri bile yapacak hâle getiriyor..."

"Zaman mı, yoksa sizin ayrılığınız mı bunu yapan?"

"Umarım ilkidir Seçil, çünkü eğer ikincisiyse... Bunun vicdan azabıyla bir ömür boyu başa çıkabileceğimi sanmıyorum ben."

Rahatsızlıkla söylediği cümleleri zihninde tartarken arkadaşını daha fazla rahatsız etmemeye karar vermişti. "Neyse ben gideyim sen de dinlen. Kaç saat araba sürdün, yetmedi bir de benim krizimle uğraşmak zorunda kaldın. Benim yüzümden yoruldu bir sürü."

Seçil öyle bir şey olmadığını söylese de, İlkin bunun doğru olmadığını biliyordu. Ona iyi geceler dileyip odadan ayrılırken kendi odasına giden koridorun sonunda bir ışığın yandığını fark etti. Normalde bakmazdı, hatta merak dahi etmezdi. Ama çok kısa bir an, sanki saniyelik bir süre içinde kendi adını duyduğunu zannetti.

Birkaç adım atıp kapının kenarında durduğunda içeriden gelen sesler, odanın Emir ve Didem'e ait olduğunu anlatıyordu.

"Sana söyledim! Asla öyle bir şey olmayacak Didem. Kurcalamaktan vazgeç artık."

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? Göremiyor muyum ben her şeyi sence... Emir bak benim de sabrımın bir sınırı var. Her şeyi yakıp yıkmama çok az kaldı. Beni biraz daha zorlarsan her şeyi göz ardı edeceğim."

"Sakın! Sakın beni bir daha bu şekilde tehdit etme Didem, duydun mu beni? Eğer bunu aklının ucundan dahi geçirirsen seni buna pişman ederim. O çok sevdiğin oyun dünyanı başına yıkarım ve bunun için gerektiği kadar beklemem."

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok benim, senin aksine. O yüzden lütfen ya! Lütfen, elinden geleni ardına koyma!"

"O kadar emin olma..."

Emir'in sonlara doğru kısılan ve sertleşen sesini duyduğunda İlkim sessiz bir nefes aldı. Çok fazla şey duymuştu, geri dönse iyi olurdu. Adımlarını ardına çevirdi ve koşar adımlarla ilerleyerek odasına girdi. Kapıyı ardından kapattıktan sonra kısa bir an nefeslenmek için sırtını yasladı. *Neyden bahsediyorlardı, birbirlerini neyle tehdit ediyorlardı ve zamanı dolsun diye bekledikleri şey neydi?*

İlkim başını iki yana sallayarak zihnini toparlamaya çalıştı. Bunlar onu ilgilendirmezdi. Burnunu ya da zihnini sokabileceği bir şey değildi. Yatağına yöneleceği sırada yan odanın kapısı sesli bir şekilde açıldı ve kapandı. Gürültülü değildi ama uyanık olan birinin rahatlıkla duyabileceği bir tondaydı. Çıplak ayaklarını odanın içinde sessizce yürütmeye çalıştığı sırada yatağın başındaki komodinin üstündeki abajur, loş bir ışıkla odayı aydınlatıyordu. Yatağa geçeceği sırada kapısının sessizce çalınmasıyla olduğu yerde donakaldı. Adımlarını geri çevirdi ve parmak uçlarını kapıya doğru yaslayarak bedeninin ağırlığına kapıya verdi. *Emir mi gelmişti?*

"İlkim," diyen bir ses duydu. Kısıktı ama duyabileceği kadar yakındı. Yüreği ağzında atmaya devam ederken dudaklarını da birbirine bastırdı.

"Biraz konuşabilir miyiz? Uyanık olduğumu biliyorum, ışığın yanıyor."

İlkim bu isteği kafasında tartmaya çalıştığında sessizliğinde çok fazla cevap vardı. Parmaklarını kapı kulbuna yasladı ve birkaç saniyenin ardından kapıyı açmak için hareketlendi. Sessizce açtığı kapının arkasında sesli bir nefes aldı. Geriye çekilip Emir'i görmeyi bekledi.

"Rahatsız etmiyorumdur umarım, sadece tekrardan teşekkür etmek istemiştim."

İlkim gülümsemeye çalıştı. Az önce duydukları ve Emir'in nişanlı bir adam oluşu bir yanda; aldığı hediyeye verdiği tepki, yaşadığı krizin ardından Seçil'in anlattıklarına göre kendini suçlaması ve seneler sonra bile, İlkim'i düşünerek endişelenmesi bir yandaydı. İlkim'in hisleri karmakarışık.

Üstüne yürüdüğü yolun iki sapağının da bir yere varmayacağını bilerek adımlamak onu çok zorluyor ve yoruyordu. Ne yapacağını bilemese de adama izin verdi. Odanın dışında ses yapmamak adına içeri almaya karar verdi.

"Gel, yani istersen..."

Emir içeri girip girmemekteki kararsızlığını kısa sürede aştı ve sessiz adımlarla odaya girdiğinde İlkim kapıyı arkalarından kapattı. Uzun, beline dökülen koyu kahve saçlarını kulağının ardına sıkıştırıp eliyle odanın içini işaret etti. "Geç lütfen."

Oda büyüktü. Kendine ait bir balkon ve banyosu vardı. Ortada büyük bir yatak, karşısında kocaman aynalı bir masa ve diğer yanda büyük gardırop duruyordu. Koyu renkler, ahşap eve uyum sağlayacak şekilde seçilmişti. Balkon kapısının iki yanındaysa birer berjer duruyordu. Yatağın hemen ucundalardı.

Kasım ayının ikinci yarısına geçiyor olmalarına rağmen hava beklediği kadar soğuk değildi. Üstelik şu anda bulundukları şehirde soğuğu iliklerine kadar hissedecekleri açık bir gerçek olsa da, bunaldığı için balkonun kapılarını açmıştı. Onları kapatmak için ilerlediğinde Emir kolunu tuttu.

"Biraz açık kalsa olur mu?"

"Şey olur, olur tabii. Otur hadi," dedi dudaklarını birbirine bastırıp berjeri işaret ederek. Emir berjere oturup dirseklerini dizlerine yasladığında İlkim'de yatağa oturup ellerini yatağa yaslamıştı. Emir Feza dilini dudaklarında sessizce gezdirdikten sonra parmaklarını da birbirine geçirdi. "Akşam akşam rahatsız ediyorum seni ama... Biraz konuşmak istedim."

"Sorun yok, sen iyi misin?" dedi İlkim dişlerini yanaklarının içine bastırarak. Duyduklarından bahsetmek istemese de sıkıntısının sebebini öğrenmek istiyordu.

"İyiyim," dedi belli belirsiz bir sesle. "Hediye için gerçekten çok teşekkür ederim tekrardan. Zaten senden başka kimse bana öyle anlamlı bir şey alamazdı."

"Sadece hatırladıklarımın yola çıktım aslında. Hem... Didem'in nefretini kazanmak için en doğru yol da kesinlikle o hediyeden geçerdi." Ardından sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm. Düşünemedim. Benden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyor olmalı."

Emir histerik bir biçimde gülümsedi. Didem'in adı geçince yüz ifadesi bile değişivermişti. Bir şey söylemedi ama İlkin devam etti.

"Umarım ilişkinize zarar verecek bir şey yapmamışımdır. Bunu istemem. Yıllar sonra gelip karşısına bir rakip gibi dikileceğimi düşünmez değil mi? Böyle bir amacım yok."

Emir bakışlarına yerleşen kısa ve anlık bir parıltıyla ona bakınca, ikisinin de zihninde dönenler aynındı.

Böyle bir amacı olsaydı neler olurdu?

Rekabet etmelerine gerek kalır mıydı ki?

Emir'in gözünde her ne kadar İlkin rakipsiz olsa da bir şey söylemedi. Bu gece yaşanan tartışma, Didem'e dair hissettiği birazcık saygının da bütün iplerini koparmıştı. *Hassas noktalara, can alıcı vuruşlar yapılmıştı. Didem el uzatmaması gereken yerlere elini ve dilini uzatmıştı. Emir'in gözünde bu gece, kendi doğum günü, Didem'in de içinde resmen öldüğü gündü.*

"Önemli değil," dedi gelişi güzel bir biçimde. "Didem zaten yaşanacak herhangi bir şeyden dahi kavga çıkarabilecek potansiyele sahip. Bunun seninle ya da bir başkasıyla ilgisi yok. Onun normal hâli öyle..."

"Masada bana bakışlarını görmediğini varsayıyorum Emir Feza. Eğer o an ulaşabileceği pozisyonda olsaydım beni parçalayacak kadar sinirliydi. Hiçbir şeyini elinden almaya çalışmadığımı bilsin istiyorum. Bunu yapmayacağım."

"Yapmayacak mısın?"

Emir'in sorusu sessiz olsa da, İlkin onu duydu. Kaşları hafifçe çatıldı ve yatağa tutunan parmaklarını sıktı.

"Hayır, elbette yapmayacağım. Aramızda geçen şeylerin son sınırını altı sene önce çizdiğimize eminim. Bu yüzden de şu anda yalnızca projemizi başarıyla yürütmeye bakıyorum."

Zaten Didem'den bir şeyleri yanlış anlayacak diye çekiniyordum. Bu üstüne tuz biber olur. Biliyorsun, ben buraya da Berin'in ricasıyla geldim."

Emir sesli bir nefes verdi ve birbirine geçirdiği parmaklarını sıktı. Bir süre bir şey söylemedi. Ardından ayaklandı ve balkon kapısına doğru yürüdü. Kadın daha fazla üşümesin diye, içeriye dolan soğuğu keserken camdan yansıyan yüzünde karmakarışık bir ifade belirmişti. Zihni darmadağınaktı ve hiçbir düşüncesini yoluna oturtamamaktan artık çok yorulmuştu. İlkim'in davranışları da ona pek yardımcı olmuyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi, konuşmadı. Aklındaki sorulardan en yakın zamanlısını sordu.

"Sen iyisin değil mi? Krizin üstünden de pek zaman geçmedi, nasıl hissediyorsun?"

İlkim başını salladı. "İyiyim, merak etme. Dediğim gibi ilk krizim değil, sonuncusu da olacağını düşünmüyorum. O yüzden lütfen sen de endişelenme. Çünkü ilaçlarımı düzenli içiyorum, böyle şeyler belli zamanlarda tetiklenmeme bakıyor."

"Tekrar özür dilerim. Seni çok zorladım. Üstüne geldim. Zaten öpücük için de özür dilemem gerekiyor sanırım. Şu an aklımdan geçenleri az çok tahmin edebiliyorsam orada bir mahşer yeri vardır."

İlkim sessiz kaldığında, gözleri zaten çok şey anlatıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra yatağa daha sıkı tutundu.

"İlkim özür dilerim. Seni öptüğüm için özür dilerim. Düşündüklerini biliyorum, aklımdan geçenleri biliyorum. Düştüğün durumu nasıl yorumladığını biliyorum. Senin için içini yiyor, nasıl nişanlı bir adamı öptüm diye. Bu adam senin altı sene önceki sevgilin bile olsa düşündüğün şey bu... Biliyorum."

Emir başını iki yana sallayarak devam etti.

"Öyle bir şey yok. Seni öpen benim, bir suç varsa da benim o yüzden. Bir hata varsa bunu ben yaptım. Sana yıkılmayacak hiçbirisi... Bana ver, benim hatam. Parmağında

yüzük olan da, nişanlılık bağı altında yaşayan da benim. Sen değilsin. Senin üstleneceğin hiçbir şey yok. Tamam mı, lütfen bunu düşünüp zaten kör olan bıçağı daha fazla bilemeye çalışma. Rica ediyorum."

İlkim'e bakıp küçücük, yarım yamalak bir biçimde gülümsedi ve kapının önüne kadar yürüdü. Kapının kulbunu tutup arkasına döndükten sonra kısık bir sesle, "İyi geceler İlkim." dedi ve odadan çıktı.

Genç kadın kendini geriye doğru bırakırken onun da dudaklarından yalnızca sesli bir nefes ve tek bir cümle döküldü.

"İyi geceler Emir Feza, sana da iyi geceler..."

Ertesi sabaha uyandıklarında evin içinde yaptıkları küçük çaplı kahvaltının hemen ardından evlere dönmek için dağılmaya karar vermişlerdi. Bunun sebebi, Didem'in çıkardığı huzursuzluk ve pazartesi ilgilenmeleri gereken işlerdi. Emir o gece odasından çıktıktan sonra, evden ayrılıp arabasına binene kadar İlkim'le yeniden göz göze gelmemişti. Özellikle kendini ondan çekmiş, tabiri yerindeyse ondan uzak durmuş ve açıkça kaçmıştı. Hem kadına alan tanımış, hem de ona rahat bir alan bırakmaya çalışmıştı.

Çünkü fark etmişti ki, içinde bulundukları derin okyanusu artık attığı kulaçlarla aşamıyorlardı. Emir ve İlkim, yan yana oldukları her saniye biraz daha dibe çekiliyorlardı.

Fakat İlkim burada geçirdikleri tüm zaman boyunca yaşananları düşündükçe, düştüğü pişmanlıklar denizi giderek, daha da büyüyordu. Her geçen an, yaşadıklarından bahsetmemesinin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu geçiriyordu aklından ve bir yol bulamadan hepsi dağılıyordu. Düşünce balonu patlıyor, deniz ise dalgalanıyordu.

Buna ne zaman, nasıl bir çözüm bulacağını bilemese de, hissettiklerini yoluna koyması gerektiğini çok iyi biliyordu.



Eğer bu bölüme de kısa diyen olursa büyük kavga/dövüş var, haberiniz olsun 😊😊😊

Şimdiye kadar yazdığım en uzun Acı Çikolata bölümünü geride bıraktık. Wattpad en başta beni içeriye almadı, sinir krizleri geçirdim ama gelebildim sonunda... Nasıldı?

Neler düşünüyorsunuz?

İlkim'in ilaçlarının buraya bağlayacağını tahmin edebilmiş miydiniz?

İlkim&Emir 🙄💜

Yazarken mahvolmak temalı çiftim... Çok ufak başlangıçlarla gerçekleri öğreniyoruz artık. Sırlar bir bir ortaya çıkacak... Bakalım ilerleyen bölümlerde neler olacak ve zaman bize ne gösterecek?

Yorumlarınızı merakla bekliyorum 🙌

Haftaya, yine burada. Aynı gün ve saatte görüşmek dileğiyle ✨

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

10. BÖLÜM

Keyifle okunsun, bu bölüm aralarda geçmişe de gideceğiz. Oy verip yorum yapmayı unutmayın 😊💜

ACI ÇİKOLATA

ONUNCU BÖLÜM

"Geçmişin Yaralı Anıları."

Bölüm şarkısı: Adele, Easy On Me.
Lewis Capaldi, Hold Me While You Wait.



Ertesi hafta,

İlkim içindeki gerginlik ve endişeyle doktorunun odasının önündeki sandalyede otururken tırnaklarıyla uğraşmaya başladı.

Sürekli bir renge bağlı kalmayı sevmiyordu bu yüzden de hafta başında, tırnakları için kan kırmızı ojeler seçmişti. Fakat... Sanırım yeniden maniküre gitme vakti gelmişti çünkü tırnaklarındaki renk gözüne fazla koyu gelmeye başlamıştı. Daha açık, toprak tonlarına yakın renkleri seçmeliydi. Alışkanlıklarından öyle kolay vazgeçmemeliydi.

"İlkim Çetin?"

İsmi duduğunda başını kaldırdı. Asistanlar sürekli değiştiği için bu kadını tanıyamamıştı ama hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. "İlkim Hanım, İlhan Bey sizi bekliyor. Buyurun lütfen."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp cam panellerle ayrılan özel odaların bulunduğu koridora geçti. Ezbere bildiği yolu yürürken, birkaç aydır gelmediği için ne kadar stressiz olduğunu düşündü. *Fazla erken karar vermişti belli ki.*

Odanın kapısını sessizce çaldıktan sonra aralık kapıdan içeri girdi. Babasının ilkokuldan arkadaşı olan doktoru, onu

gördüğünde kocaman bir gülümsemeyle baktığında gergince gülümsedi. Ne olursa olsun, bu odada muhteşem anıları yoktu ve hissettiği iyi kötü bütün duygular aklını fazlasıyla meşgul ediyordu.

"İlkim, hoş geldin." dedi beyaz önlüklü adam masasının ardından çıkarak. Keyifli bir ifadeyle genç kadına baksa da, İlkim aynı durumda sayılmazdı. Altı senedir bu kadının doktoru olsa da, babasının da senelerden beri arkadaşıydı. Aralarındaki iletişim fazlasıyla ilerlemişti bu sebepten.

"İlhan Bey, hoş buldum." dedi dağınık bir şekilde.

"Bey mi? Hayırdır, yine mi yabancılaştık?" dedi adam gülerek. "Üstelik birlikte geçirdiğimiz onca kontrole rağmen..."

İlkim adamın şefkatli kollarına girerken gülümsemeye çalıştı. İkisi de yerlerine yerleştikten sonra İlkim çantasını önündeki sehpaye bıraktı.

"Kusura bakma İlhan amca. Buraya her geldiğimde beynim sıfırlanıyor resmen. Bir türlü toparlayamıyorum kafamı..."

"Takılıyorum ben sana, nasıl istersen öyle seslen. Bir önemi yok." Küçük gülümsedi. "Ee, nasılsın bakalım? Kafanı yoran bir şeyler var gibi duruyor, teste mi geldin yoksa?"

"Sakıncası yoksa evet," dedi İlkim derin bir nefesle. Adamın onu bu kadar hızlı anlaması şanslı olduğunu yüzüne vurur gibiydi. Anlatmaya başladı.

"Geçtiğimiz hafta bir krizi geçirdim ve bu sefer biraz endişeliyim. Fazla belirti almıyoruz bu aralar, biliyorum ama bir gelişme de yok. Karıştım sanırım."

"Endişe edecek bir şey olmadığına eminim. Ama senin de emin olman, rahatlaman için bakalım tabii ki. İcini rahat tut lütfen, haber beklediğimizi biliyorsun. Rutin randevun bir sonraki aydı değil mi?"

İlkim yutkunup başını salladı. "Evet ama krizden dolayı erken gelmek istedim. Başka bir şey olmadı zaten, sadece yine evham yaptım."

"Tamam, hemen kontrol ederiz şimdi. İlk olarak bana krizin detaylarından bahseder misin? Ne zamandı, ne kadar sürdü, nasıl durdurdun? Arkadaşın yanında mıydı, yine o mu yardımcı oldu..."

"Evet, ayın 14'ünde idi. Geçen hafta, cumartesi günü. Yani... Bugünle birlikte tam dört gün geçmiş oluyor üzerinden. Seçil yanımdaydı, odaklanmamı sağladıktan sonra ilacımı verdi ama sanırım yedi, sekiz dakikadan fazla sürdü. Bolu'ya gitmiştim, hava soğuktu. Herhangi bir alerjen görmedim. Zaten dikkat etmeye özen gösteriyorum ama emin de olamıyorum. Ufak tartışma yaşadım, sonrasında kalbimi ve nefesimi kontrol altına alamadım."

"İlaçlarını düzenli alıyorsun, değil mi?" dedi adam defterine bir şeyler karalayarak.

"Alıyorum, hepsini o gün de almıştım ama çok fazla etmen bir araya geldi sanırım. O yüzden de endişelendim. Kış boyu böyle olmasını istemiyorum."

"Bana biraz daha detay ver, ben de o sırada gerekenleri isteyeyim." Masanın diğer ucunda duran telefonu kaldırarak birkaç tuşa bastı. "Seni dinliyorum..." dedikten sonra İlkim'e döndü ve hattın ucundaki asistan hemşirelere istediklerini sıraladı.

Bu sırada genç kadının anlattıklarını dinlemeye devam etti ve ara sıra notlar aldı. Her ne kadar o anılar çoktan yıllar öncesine kalmış olsa da, İlkim düşüncelerinin geçmişe kaymasına engel olamıyordu. Yıllar önce aynı bu zamanlarda, aynı bu koltuklarda, *senelerdir değişen tek şey döşemelerinin kumaşığıdır*, aynı endişeyle oturuyordu.

—

2014, Kasım

"Haberler pek güzel sayılmaz maalesef İlkim." diye mırıldanan adam odaya girmiş, kapıyı hemen ardından kapatmıştı. "Değerlerin... Benim düşündüğümde oldukça farklı. Sana bazı haberlerim var, benim de olasılığına ihtimal verdiğim haberler."

Genç kadının kaşları çatıldı. İçindeki his aylardır bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyor ve bedenine işaretler yolluyordu ama bu zamana kadar hiçbirini ciddiye almamıştı. Ellerini birbirine sarıp tırnaklarını tenine batırdığı sırada gözleri sebepsizce dolmaya başladı. Üstelik neden ağladığını bile bilmiyordu, henüz bir şey duymamıştı. Keşke Emir'le gelseydin diye düşündü. En azından yanında elini tutacak biri olurdu. Destek olacak bir sese, dokunuşa fazlasıyla ihtiyaç duyuyordu.

Fakat sevgilisi yoğun bir dönemdeydi. İlkin söylediği an ona vakit ayırmak için her şeyi yapardı ama böyle olduğunda, üzerinde çalıştığı dava dosyalarında geride kalırdı. Çok rakibi vardı Emir'in, hepsini zamanla yolundan çekmesi lazımdı.

Onu düşünmemeye çalıştı. Dikkatini topladı ve babasının onun için randevu aldığı arkadaşının kliniğinde, oturduğu koltukta duruşunu dikleştirdi. Gözlüğünün ardında görüşünü bulanıklaştıran yaşla dolu gözlerini doktoruna çevirmekte gecikmemişti.

"Nasıl yani... Sadece ufak belirtiler var, sürekli tansiyonum düşüyor zannediyordum ben. İyi değil miyim?"

Doktoru gözündeki gözlüğü düzelterip masanın ardına yürüdü.

"Öncelikle beklediğim ve tahmin ettiğim haberi vereyim. Yaptığımız solunum testi, bana anlattıklarını doğruluyor. Aileden gelen kronik astımın var. Öksürük, nefes darlıkları ve özellikle sabaha karşı şiddetlenen göğüs ağrılarının sebebi bu. Hastaneye yatış yapmanı gerektirecek kadar güçlü bir şey değil ama tetiklememek adına dikkatli olman gerekiyor."

Doktoru masanın ardına yerleşirken elindeki dosyaları da önüne bırakıp sandalyesine yerleşmiş ve dikkatle genç kıza bakmıştı.

"Sigara içilen ortamlarda bulunmamalı ve yaşadığın yerde tüt, toz biriktirebilecek her şeyden özellikle uzak durmalısın. Bunlar tüylü halı veya kadife perdeler olabilir. Evcil hayvanın yoksa eğer olmaması daha iyi ama varsa sahiplendirmen iyi

olabilir. Onun haricinde bahar aylarında evinin camlarını fazla açmaman ve dışarı çıkacağın zamanlarda da maske takman gerekiyor. Polenler seni tetikleyebilir."

Yeniden eline aldığı raporlara bakınırken bir süre bekledi, ardından kafasını kaldırıp İlkim'e baktı. "Yine de kronik astım bazı durumlarda nöbet olarak dışa vurabilir. Yani çok dikkat etsen de kesin bir şey söylemek zor. Bahsettiğimiz belirtiler nöbet şeklinde ortaya çıkabilir. Dikkat etmeni ve sana yazacağım ilaçları hiç kesmeden, düzenli olarak kullanmanı istiyorum. Astım tamamen yok edilemez belki ama kontrol altına alınabilir. Aynı şekilde belirtileri kendiliğinden ya da düzenli ilaç kullanımıyla da yok olabilir. Herhangi bir nöbet durumunda kullanabileceğin nefes açıcı ilaçların olacak, onları da temin etmen, yeri geldiğinde kullanmayı ihmal etmemen gerekiyor."

Dudaklarını birbirine bastırduğında gözünden bir damla düştü. İstemsizdi. Bunları bekliyordu ama elbette, duymak istediği şeyler değillerdi. Bunun etkisi büyüktü.

"Fazla sinir, stres ve heyecan seni tetikler İlkim. Herhangi bir nöbet yaşadığında, seni o hâle getiren ortamdan ve alandan hemen uzaklaşman lazım. Tabii ki en sağlıklısı bir hastaneye ulaşman ama eğer o anda böyle bir imkânın yoksa, ilaçların mutlaka yanında olmalı ve seni sakinleştirecek şeylere yakın bulunmalısın. Odağını krizden başka bir yere, birine vermelisin. Bunları yapmak kolay olmayacak ama kronik astım da zaten öyle kolay bir hastalık değil."

Duyduklarını zihninde tarttığında aldığı cevap belliydi. İlkim, bütün bunlarla baş edebilirdi.

Genç kadın zaten bunu bekliyordu çünkü annesiyle konuştuğu andan beri, Fulya bundan şüpheleniyordu. Teyzesi de senelerdir astım hastasıydı ve İlkim'in şahit olduğu hiçbir nöbeti olmamıştı. Beklediği bir haberle karşılaştığı için kalbi kırılrsa da, bir bakıma da rahatlamıştı.

Belirsizlikten iyiydi sonuçta.

"Size söylemiştim," diye mırıldandı sessizce. Oldukça normal karşıladığını doktorun anlamasını istiyordu. "Teyzem de senelerdir astım hastası. Annem belirtilerimi duyduğu an anlamıştı zaten. İlaçları düzenli kullanacağıma emin olabilirsiniz. Düzenli kontrollere de gelir giderim zaten. Beni uyarmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

İlkim sorusunu içinde rahatlayan bir yerlerin hissiyle sormuştu. Dakikalar önce sağlıklı olduğundan şüphe duyarak girdiği kapının ardından, şüphesinden kurtularak çıkacaktı. Ama bilmiyordu ki, her şey öğrendiklerinin ardından başlayacaktı.

—
Doktoru sonuçları aldıktan sonra kağıtları masasına bıraktı. İlkim üzerini düzeltip yerine geçtikten sonra, beklentiyle doktoruna baktı.

"Her şey yolunda İlkim." dedi İlhan bakışlarını ona çevirip. Bir sorun yok der gibi yavaşça başını sallıyordu. "Sonuçların gayet normal ve stabil, her zamanki düzeninde devam ediyor. İnan bana, soyadının hakkını veren başka birini daha görmemişim. Gördüğüm en çetin insanlardan birisin."

Sözcüklerindeki samimiyet ve yüzündeki gülümseme, İlkim'i inanılmaz ölçüde rahatlatmıştı. "Aynı zamanda en akıllı hastalarımın da birisin. Endişelendiğinde geldiğin için teşekkür ederim. Sağlığına önem verdiğini biliyorum. Bu şekilde devam etmeni de yürekten istiyorum. Kendinle ilgili şüpheye düştükçe yanıma uğra olur mu?"

İlkim büyük bir rahatlamayla koltuğundan kalktı ve yüzüne yerleşen gülümsemeyi gizlemeden doktoruna baktı. "Asıl ben teşekkür ederim senelerdir bu paranoyalarımın katlandığınız için, sizden haber beklemeye devam o zaman."

Doktoru, ona uzattığı elini nazikçe sıkarak gülümsedi.

"Benim için büyük keyif. Kesinlikle devam. Biliyorsun, en ufak haber alırsam arayacağım ilk insan olacaksın. Kendine dikkat et."

"Teşekkür ederim İlhan amca, görüşmek üzere."

Odadan ve klinikten çıkarken yüzüne yerleşen gülümseme keyfinin yerine geldiğinin işaretiydi. İyi hissediyordu. İyi hissetmeye de devam edecekti. Sonuna kadar çabalamak, en iyi bildiği şeydi ne de olsa.

Bu yüzden anne ve babasını aramak için telefonuna uzandı ve onların seslerini duyduğu an, neşesi ikiye katlandı.

—
"Ben iyiyim Berin, gerçekten. Dediğim gibi rutin kontrollerimden biriydi sadece. Turp gibiyim ve başına bir süre daha bela olacağıma emin olabilirsiniz."

Berin sesli bir kahkaha attığında telefonun diğer ucundaki endişesi biraz olsun kırılmıştı.

"Buna sevinirim çünkü benim de senin başına bela olacağım kesin. Bırakalım da uğraşıp dursunlar bizimle..."

"Aynen öyle... Sen nasılsın bu arada? Hep benden konuştuk, her şey yolunda mı?"

"Hm hmm," dedi ama telefonun diğer ucundan hışırtılı bir ses gelmişti. "Şirketteyiz biz bildiğin gibi, bizimkiler bir davayla uğraştıkları için biraz yoğunlar. Ben de yemeğe gideceğim ama henüz nereye gideceğime karar veremedim, düşünüyordum. Ateş'le Emir'in işi öğleden sonraya uzayacak gibi."

"Bana gelsene," dedi ilkim hiç düşünmeden. Berin hattın diğer ucunda duraksayınca fırsat bulduğu dakikaları değerlendirdi.

"Yani ne istersen pişiririm sana. Hem yalnız kalmamış olursun. Evim de şirkete oldukça yakın, arabayla on dakika bile sürmüyor. Konum atabilirim."

Berin bir süre beklese de, sonunda hışırtılı sesler kesildi. Sanırım dergi karıştırıyordu ve onu kapatmıştı. "Benim şu sıralar beslenme şeklim biraz farklı, gelirim ama birlikte hazırlasak olur mu? Zaten benim pek işim yok."

"Tabii ki olur, ne istersen onu yeriz. Önemi yok. Hem ben de yalnızdım, birlikte vakit geçirmiş oluruz. O zaman konum yolluyorum?"

"Harika! Yarım saate diyelim mi o hâlde? Bizimkilere haber verir, ufak tefek imza işlerimi de halledip hemen gelirim."

"Elbette olur. Sen gelene kadar hazırlayabileceğim bir şeyler var mı, vakit kaybetmemek adına başlayabilirim yapmaya..."

"Sana da çok zahmet vermiş olacağım ama ben böyle..."

"Saçmalama Berin, alt tarafı yemek yapacağım. İstanbul'u yeniden fethedecek halim yok. Hadi, ne istediğini söyle. Ben de senin için bir şeyler hazırlayabileyim. Zaten Bolu'daki harika misafirperverliğiniz ve yaptıklarınız için yeterince teşekkür edememiştim. Belki bu şekilde biraz olsun bunu başarabilirim."

Bu sırada yerinden kalkıp açık mutfağa ulaşmıştı. Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp su ısıtıcısının tuşuna bastı.

"Ay, estağfurullah İlkim. Hiç olur mu öyle şey? Biz de sizi, seni ve Seçil'i ağırlamaktan inanılmaz keyif aldık..."

"O keyif bize ait. Şimdi, seni dinliyorum..." diye mırıldandı sehpaye bıraktığı su bardağını almak için salona dönerken. Bardağı alıp bulaşık makinesine yerleştirmek için mutfağa geri geldi.

"Özellikle şu sıralar buharda ya da fırında pişmiş az yağlı sebzeler tüketmeye çalışıyorum. Bakliyat gibi bir seçeneğimizin de olması harika olur. Herhangi bir şey olabilir. Kinoa, karabuğday, yeşil mercimek, nohut. Her şeyden azar azar yiyebileceğim kaseler hazırlatıyoruz genelde."

"Hm hmm."

"Dediğim gibi ana hatlarıyla bu kadar. Bence yeterince spesifik oldu zaten. Kalanını da yaratıcılığına bırakıyorum. En kısa sürede oradayım, görüşürüz tatlım."

İlkim, Berin'le vedalaştıktan sonra ona evinin konumunu yolladı. Sonrasında elindeki sebzeleri çıkarmak için buzdolabına yöneldi.

Evde kendine yemek hazırlamayı oldukça seviyordu çünkü onun da dikkat etmesi gerekiyordu. Seçenekleri genelde

evde yaptığı yemeklerdi ve dışarıyı fazla tercih etmemeye çalışırdı. Bu yüzden de dolabını asla boş bırakmazdı. Zaten daha yeni bir alışveriş yapmıştı ve dolabı bir sürü malzemeye doluydu.

Birkaç yeşilliği, yanında tatlı patates, havuç ve brokoliyle birlikte çıkardıktan sonra rafta duran büyük cam kâseyi aldı. Kâsenin içini suyla doldurdu ve bütün sebzelerini içine atarak bekletmek için kenara aldı. Her şeyi, iyice ovalayarak yıkamayı tercih ediyordu. Yediklerinin temizliği onun için oldukça önemliydi ve nedenini henüz bilmese de, Berin için de öyle olduğuna emindi. Elbette herkes yediklerine dikkat ederdi ama İlkin yeni yerlerden yemeye pek açık değildi. Gittiği restoranlar, alışveriş yaptığı marketler de sürekli gitmeye alıştığı, belli bir rutinle uğradığı yerlerdi. Sınırlıydı.

Özellikle temizliğinden bizzat emin olmadığı hiçbir yere gitmemeyi tercih ediyordu. Bunun sahip olduğu kronik astımla da fazlasıyla ilgisi vardı. Özellikle dikkat ediyordu ve bir zaman sonra bütün bunlar bir alışkanlığa dönüşmüştü. Elinde değildi. Hastalığından dolayı hem özen göstermeli, hem de normal bir insandan çok daha fazla dikkat etmeliydi.

Çünkü en sonunda...

Sağlığından başka dikkat etmesi gereken bir şeye sahip olmadığı âşikardı.

Sebzeleri bekletirken bakliyat dolabında bulduğu kinoadan az yağlı, ölçülü bir pilav pişirmeye karar verdi. Küçük tencereye biraz yağ, biraz tuz ve kinoayı koyup kavurmaya başladı. Birkaç dakika kavurduktan sonra kaynayan suyu, kinoaya ölçülü olarak tencereye döktü. Altını kısıp kapağını kapatarak demlenmesi için bıraktı.

Geri dönüp ısınsin diye fırını açtı ve seçtiği tepsilerden birine yağlı kâğıt yerleştirdi. Ovalayarak iyice yıkadığı sebzeleri soydu ve küçük, ısırık boyutunda parçalara bölerek tepsiye döktü. Üstlerine biraz yağ, tuz ve birkaç baharat gezdirdikten sonra güzelce karıştırarak onları da fırına verdi.

Yeşillikleri de iyice temizleyip doğramaya başladığı sırada kapı çaldı. Ellerini kurulayarak kapıya koştuğunda, diğer

tarafıta Berin'in neşeli suratını görmek onu gülümsetti.

"Hoş geldin," dedi içeri geçmesi için geriye çekilerek.

Berin kocaman bir gülümseme ve elinde tuttuğı beyaz şarap şişesiyle içeri girdikten sonra onun için açılan kollara girdi. İki genç kadın sessizce kucaklaştıktan sonra, Berin tatlı bir sesle "Hoş buldum," dedi. Ayrıldıklarında şarap şişesini ona uzatmıştı. "Ben içemiyorum ama elim boş gelmek istemedim."

İlkin kıkırdadı ve o kalın mantosunu çıkarırken şişeyi eline aldı. "Biliyor musun ben de içmiyorum... Ama çok incisin, teşekkür ederim. Zaten misafir ağırlamayı çok severim. Mutlaka ikram edecek birileri gelir bana."

Berin mantosunu çıkardıktan sonra kaşları kalktı. İlkin onun elinden paltosunu alıp askıya asarken sormak istedi. "Sen niye içmiyorsun, sevmiyor musun yoksa?"

"Aa şey, yok aslında. Zaten astımdan dolayı düzenli ilaç kullanıyorum ya, ilaçla pek iyi bir kombinasyon olmuyor. Hem alkol bazen ne yazık ki astımı tetikleyebiliyor. Tehlikeye atmamak için kullanmıyorum yani."

Berin bunu zaten biliyormuş ama ancak fark etmiş gibi elini alına çarptı. Biliyordu, sadece unutmuştu belli ki. "Ay doğru ya, Bolu'da bahsetmiştin. Üzgünüm, aklımdan tamamen çıkmış. Bir dahaki sefere masum bir şeyle gelsem çok daha iyi olur." dedi gülerek.

"Hiç önemi yok. Geçsene," dedi İlkin mutfağı doğru ilerleyerek. "Lütfen. Keyfine bak." diye seslendi ve kinoayı kontrol etmek için ocağı doğru yürüdü. Berin de hemen arkasından geldiğinde şarabı diğer kırmızının yanına, küçük standı yerleştirdi. İlkin içmese de, Seçil gerçek anlamda şarap aşığıydı. Bu yüzden onun için mutlaka bir ya da iki şişe stok oluyordu.

"Sen bana gerek kalmadan hazırlamışsın her şeyi, çok nazıksın, teşekkür ederim."

"Olur mu öyle şey, pek bir şey yapmadım. Ufak tefek hazırlıklar işte. Nasılsın, nasıl gidiyor anlat bakalım..." dedi yeşillikleri kenara iterek. Onların acelesi yoktu ne de olsa.

"İyiym aslında, bıraktığın gibi." dedi Berin sevecen bir ifadeyle. Üzerinde bordo, boğazlı bir kazak ve kot, yüksek bel pantolon vardı. Kısa saçları yine hacimsiz bir dalgaya sahipti ve bu saç şekli ona çok yakışıyordu. Yüzünde ise çok hafif bir makyaj, tatlı bir gülümseme vardı.

"Ateş ve Emir bugün beni resmen ektiler. Ki Ateş'i biliyorsun, inanılmaz üstüme düşer benim. Seninle ilk tanıştığımızda da sürekli arayıp konuşmamızı, işlerimi falan bölmüştü hatırlarsan. Ama bugün dava dosyasıyla ilgili eksiklikler çıkınca, tüm günlerini ona harcamak için işe gömüldüler. Sanırım sistemsel bir hata, ben de pek bilmiyorum."

"Anladım, umarım en kısa sürede çözülür ama bugünün böyle olmasına birazcık sevindim şimdi hiç yalan söylemeyeyim. Bak, bize de vakit geçirmek için fırsat doğdu..."

"Gerçekten de öyle. Sen doktordan geldin, yorgunsundur diye düşünmüştüm aslında. Ondan seni yemeğe davet etmeyi aklımdan geçirsem de cesaret edemedim. Ama sen ısrar edince, benim de yapacak daha iyi bir işim ve seçeneğim olmayınca geleyim dedim."

"Hiç yorgun değilim inan bana." dedi İlkin imalı bir gülümsemeyle. İkisi için birer bardak su doldurdu ve birini Berin'in önüne bıraktı. "Olumlu haberlerle döndüm klinikten. Eh, bir sorun olmadığı için de endişelerimin hepsi uçup gitti. Kuş gibi hissediyorum."

Tek kanadına kocaman bir taş bağlı olan, küçük bir kuş gibi.

Havadan sudan konuşmaya başladıklarında onları bölen fırının alarmı oldu. Birer tabak alıp İlkin'in hazırladıklarını doldurdular. Sonrasında yemeklerini yediler, her şey oldukça normal bir şekilde ilerliyordu. Sanki yıllar boyu arkadaşlarmış gibi akıcı ve rahatça konuşmaya başlamışlardı. Nasıl olduysa konu bir anda Emir ve İlkin'in arasındaki ilişkiye geldiğinde, Berin çatalını tabağının kenarına bıraktı.

"Sana bir şey sormak istiyorum eğer iznin olursa, istemezsen cevap vermek zorunda değilsin ama. Zorlama yok, sadece içimde daha fazla tutamayacağımı hissediyorum artık."

İlkim çatalını tabağına bırakıp peçeteyle dudaklarını sildi ve elini hafifçe öne uzattı. "Böyle söyleyince de merak ettim. Sor bakalım."

"Kimsenin hayatına karışmak da bana düşmez, düşse de ben karışmam zaten. Sadece..."

Berin dudaklarını hafifçe ıslatıp saçlarını kulağının ardına sıkıştırdı. "Sadece dördüncü senesini kutlayacağım bir evlilik yüzünden kendime bazı şeyleri hak görüyorum sanırım. Beni yanlış anlamayı istemiyorum."

"Dinliyorum seni," dedi İlkim bakışları hafifçe kısılrken. Az sonra karşısındaki kadının ağzından çıkacakları aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Senin, aslında sizin, Emir'le... Yıllar önce bir ilişkiniz olduğunu biliyorum. Onun bir türlü ardından bırakamadığı kadının sen olduğunu..."

İlkim'in kaşları kalktı, aynı anda dudaklarını da birbirine bastırmıştı. Evet, beklediği kesinlikle bu değildi. "Anlıyorum," dedi yarım yamalak ama neyi anlıyordu, o da bilmiyordu.

"Emir uzun zaman önce, alkolü biraz fazla kaçırdığı bir akşam anlatmıştı seni bana. İsmi söylemeden, anılarını incitmemek için ufak ufak. Sadece senden bahsetti. Çok sevdiğini, onu neden terk ettiğini hiç anlayamadığını, hep kendini suçladığını anlattı. Boğulduğunu, bunca zamandır sadece boğulduğunu ve seneler geçse de unutamayacağı tek kişinin, bütün hayallerine ortak ettiği tek kadın olduğunu anlattı. Sonra bir kez daha birkaç ay önce konuştu senin hakkında, toplamda iki kez yani. Senelerdir tanıyorum onu ama konuşmaya ketum olduğu tek konuydun sen. Bir daha da hiç bahsetmedi sonra, ben de deşmedim yarasını. Çünkü hiç kapanmamış gibiydi kalbindeki boşluk. Acısı hiç geçmemiş gibiydi ayrılığınızın. Üstelik... Üstünden de bu kadar zaman geçmişken."

"Altı koca sene. Dile kolay," dedi ilkim dudaklarında buruk bir tebessümle. Aynı şekilde kırık bakışları da kadına sabitlenmişti. Berin sessiz bir anlayışla baktı.

"Evet. Dile kolay dediğin gibi. Biz o gece o konuyu orada kapatsak da, Emir altı senelik bu mevzuyu bence hiç kapatmamıştı. Bana anlattığında dördüncü sene henüz bitmişti. Ne olursa olsun beni ilgilendirmezdi dediğim gibi, üstüne düşmedim ben hiç. Anlatmak isterse Emir gelirdi zaten. Hep gelir."

İlkim sessizce başını salladı. "O kadının... Yani... Emir'in aşamadığı o kadının ben olduğumu nereden anladın peki?"

Berin gülümsedi. "Bunu soracağınızı tahmin etmiştim." dedi suyundan bir yudum almak için duraksadığında. "Emir iş adı altında çok fazla insanla görüşür. Şirketin bütün hukuksal işleri onda olduğu için, odasında bulunduğu anlarda genelde hep toplantıda ya da dava dosyalarıyla uğraşıyor olur. İş saatlerinde odasında değilse de mutlaka dışarıda bir görüşmede olur, her anı dolu dolu geçer yani onun. Sen de alt tarafı görüşmeye gelecektin değil mi, diğer herkes gibi... Başka bir olay yok?" dedi gerçekten sorar gibi.

İlkim başıyla onayladı.

"Şimdi anlayacaksın o zaman sebebini... Emir, şirketin de dahil olduğu yeni bir proje üzerinde çalışacağını zaten yönetim kurulu toplantısında söylemişti. Projeden hepimiz haberdarız, bütçe için de Ateş'le özel olarak onay verdik. Buraya kadar her şey normal değil mi?"

Berin kocaman bir gülümsemeyle kadına baktı. İlkim neler olduğunu bilmese de meraktan ölüyordu.

"Senin şirkete geleceğini yüksek ihtimalle senden bile önce öğrenmiştik hepimiz. Emir bütün şirkete gününü ve saatini belirterek bir açıklama yaptı. Senin geleceğini, nasıl başarılı biri olduğunu, adını ve görünüşü anlattı. Adını hatırlayamayan nasıl göründüğünü, nasıl göründüğünü hatırlayamayan da adını hatırlar diye..."

İlkim şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdığında dudaklarının kenarında bir kıvrım, ondan habersiz hareketlenmişti.

"Demek o yüzden o gün kiminle konuşsam beni tanıyordu. Girişteki güvenlikten danışmaya kadar herkes..."

"Baştan ayağa, bütün şirket." dedi Berin onaylayarak.

"Yine de beni saatlerce kapısında bekletti tabii..."

Berin başını şiddetle iki yana salladı. "O hareketin tutarlı hiçbir yanı yok inan bana. Asla savunulacak bir şey değil. Ama bu seninle ilgili ilk şüphelerimi verdi bana. Nasıl oldu da Emir için, bütün şirkete duyurulacak kadar özel olduğunu sorguladım. Tabii burada bitmiyor."

"Yeterince şaşırdım diye düşünürken hem de..." dedi İlkin sakayla karışık ama zihni yine bulanıklaşmıştı. Duydukları karşısında içinde bir yerlerde umutla yeşeren tohumu görmezden gelmek öyle zordu ki...

"Şirkete geldiğin ilk gün. Seni odamda ağırladığım sırada bir telefon gelmişti, hatırladın mı?" diye devam etti Berin.

"Evet, Emir'den..."

"Emir'den. Telefonda bana ne söyledi biliyor musun? *Orada bana ait birileri var diye duydum*, dedi. Yanımda sen vardın. Toparlamaya çalıştı, *görüşmemin olduğu biri*, falan dedi ama Emir'in hayatında senelerdir varım. Daha önce hiç kimse için bu şekilde konuştuğunu duymamıştım."

İlkin sesli bir nefes alıp verdi. Kalbi, akli ve mantığı birbirine girmiş hâldeydi. Bedeni her an infilak edebilecek seviyeye çoktan ulaşmıştı.

"Seni uğurladım sonra, bu sırada onu telefonda tutmaya devam ediyordum. Ahizeyi kaldırdığımda soracağım soru belliydi. *Bu o, değil mi*, dedim. *Bağlandığın, bırakmadığın o kadın*. İtiraz etmesini bekledim, inkâr etmesini. Sorumdan kaçmasını bekledim ama yapmadı. Bir süre bekledi ve sonra bana şüphelerimi sona erdirecek o cevabı verdi. *Evet*, dedi. O andan beri senden eminim işte."

"Anladım," dedi İlkin sesini sabit tutmaya çalışarak. Berin onun şaşırdığını ya da bunları beklemediğini biliyordu. Yüzündeki ifadeden anlıyordu.

"Yan yana geldiğiniz her an, beni daha da net bir sonuca getirdiniz aslında. Birbirinize attığınız kaçamak bakışlardan,

söylenmeyen sessiz sözcüklerden, söylenen cümlelerin içindeki gizliliğe kadar her şey çok net."

Berin uzanıp İlkim'in eline dokundu. "Belki kızacaksın bana ama zihnimden geçenleri filtresiz söylemek istiyorum. İkinizin de kalbi kırık ama ikiniz de emin olmadığınızdan adım atamıyorsunuz gibi hissediyorum."

İlkim dolan gözlerini gizleme ihtiyacı hissetmedi. Berin'e baktığında şefkatle ve merhametle ona bakan gözleriyle karşılaştı.

"Belki senden tarafta başka şeyler de vardır, bilmiyorum ama ikinizi de çok sevdim, seviyorum. İncinmenizi istemiyorum. Hayatlarınız adına karar vermek bana düşmez. Sadece... Bunu kendinize niye yaptığınızı merak ediyorum."

"Adam nişanlı, Berin." dedi fısıldayarak. Sesi kısık, yanağına düşen gözyaşı yakıcıydı. Gözlerini iyice açarak kendi yüzüne de çarpan o gerçeği sesli dile getirdi.

"Bir başkasıyla, *nişanlı*. Koskoca bir senedir onunla, birlikteler... Atlatmış beni demek bu. Zaten önemli değil ki, onunla olmasa da önemli değil. Benim ona adım atmamın, bizim yeniden bir araya gelebilmemizin imkânı yok. Ama lütfen..." dedi dudakları aralanan Berin'i durdurarak.

"Ne olursun, nedenini sorma bana. Senelerdir kendime dahi anlatamadıklarımın nasıl bahsedeyim sana ben şimdi? Aylarca gözüme uyku, mideme yemek koydurmamayanlardan nasıl bahsedeyim? Ben... Kendime bile söyleyemedim ki hiç. Söyleyemiyorum. Yaptım desem de yapamadım. Yapamadım, biliyorum."

Berin dayanamayarak yerinden kalktı ve ona sıkıca sarıldığında İlkim kendini bıraktı. Gözyaşları tenine değdiği her noktayı yakarken ellerini yüzüne kapattı. Hıçkırıkları boğazına dizildi, içinden atamadığı çığlıklar ağlayışlarına dönüşerek zehrini akıtmaya çalıştı. Nefesini kontrol altında tutmayı başarsa da, duyguları ve gözyaşları için aynını söylemek mümkün değildi.

Uzun zaman...

Çok uzun zaman olmuştu.

Geçen tek şey de zamandı zaten. Başka her şey yerinde sayıyordu. Üstelik...

Saymaya da devam edecek gibi duruyordu.

—

2014, Kasım

Aynı gün, ilerleyen saatler.

İlkim hıçkıra hıçkıra ağlarken Seçil tutamadığı bir sinirle yurt odasının içinde volta atmaya başlamıştı. Vizelerinin ardından bulduğu ilk boşlukta arkadaşının yanına kaçacaktı ama ödevler ve toplamda üç haftaya yayılan vizeler yüzünden telefonun diğer tarafında olmaya mecbur kalmıştı genç kadın. Şu an onun yanında olup ona sarılarak destek olmak yerine telefon aramasının ucunda kahroluyordu. Hocasına kızgındı, hayata ve şu anda yaşadıklarına kızgındı. Her şeye çok, çok fazla kızgındı. Hırsla yatağa oturdu.

"Ben ne yapacağım şimdi?" dedi İlkim gözyaşlarının arasından. Öyle kaybolmuştu ki, o hengamede sesini bile zar zor bulmuştu. "Ne yapacağım Seçil, kafayı yemek üzereyim."

Seçil de telefonun diğer tarafında aynı durumdaydı. Çaresizdi, aklında onlarca farklı şey dolanıyordu ve hiçbirini yakalayamıyor, mantıklısını seçemiyordu.

"İlkim lütfen, önce yalvarırım şu gözyaşlarını kurula. Zaten bu kadar uzak olmak inanılmaz kanıma dokunuyor. Ağlamadan çözelim, böyle olmuyor. Hadi gözünü seveyim, bak bana..."

İlkim zorlukla nefeslerini toparlarken gözyaşlarını uzun kollu bluzunun kollarıyla silmeye çabaladı. Sakin kalamıyor, kafasını toparlayamıyordu. Ne yapacağını bilmemek, çaresiz olmak çok zor geliyordu.

"Emir nerede şimdi, baroda mı? Gelişi belli mi? Seni böyle görürse her şey çok daha kötü olur."

"Baroda ama sabah haber verdi bana, bu gece boyu orada kalacak. Sabah 9'dan sonra gelir ama ben erken çıkacağım 08:30'da dersim var, ona yetişeceğim. O da yüksek ihtimalle duş alır, bir şeyler atıştırıp biraz uyur. Ben gelmeden geri

baroya döner. Akşam yemeğe kadar denk gelemeyiz bugün."

Seçil başını salladı ve tırnaklarını yatağın kenarına batırdı. Dudaklarını tedirginlikle dişlerken zihninde dönen soru aynıydı.

"Nasıl olur bu, aklım almıyor..."

İlkim yeni bir hıçkırık dalgasına boğularak başını iki yana sallamaya başladı. "Bilmiyorum... Bilmiyorum Seçil, inan bana ben de anlayamıyorum. Neden, neden oluyor bunlar çözemiyorum. İstemiyorum..."

Sesi sonlara doğru kısılmıştı. Gözyaşları yeniden gözlerinden yanaklarına yol alıyordu ve durmak bilmiyorlardı.

"Dur dur, ne olur. Elini yüzünü yıka önce bir toparlanalım, böyle olmaz. Dik durman gerek, sakın olman gerek. Daha hiçbir şey başlamadı, her şey çok yeni..."

"Ben yapamam Seçil, ben bunu Emir'e yapamam. Yapamam. Ben..."

İlkim ellerini yüzünde çekerken parmaklarını boynuna sardı ve ensesini sıktı. Gözlerindeki gözlüğü de çıkarmış ve masaya fırlatır gibi atmıştı. Her şey çok zor geliyordu. İnanması güç geliyordu.

"O an... O an ne yapacağımı bilemediğim için aklıma ilk sen geldin de aradım seni. Belki düşünsem... Seni de bu duruma ortak etmek istemezdim. Söylemek istemezdim... Bilmiyorum ama bu yükü bir de Emir'in omuzlarına yükleyemem ben. Yapamam..."

Seçil ona kızmakla, ağlamak arasında gidip geliyordu ama en azından birinin güçlü durması gerekiyordu. Söylediklerine bakınca... İlkim'in de düşüncelerinin ipinin koptuğunu hissedebiliyordu. Savaşını anlıyordu, düşününce ona hak veriyordu ama böyle, bu şekilde olur muydu? İşte bunu bilmiyordu.

"Biraz sakinleşir misin güzelim, lütfen? Bu öyle bir anda verilebilecek bir karar değil. Şimdi kalk, elini yüzünü güzelce yıka. Düşünmemeye çalış, biraz uyu. Bunu daha sonra

düşünürüz, buluruz bir hâl çaresini tamam mı? Hemen pes etmek falan yok. Güneş yerinde, her şeyi de yoluna biz koyacağız. İnan bana."

İlkim küçük bir umut ışığıyla ona baktı. "Çözecek miyiz sahiden, söz mü?"

"Söz tabii. Çözeceğiz benim güzelim. Ben senin yanıdayım, tamam mı? Hadi şimdi, ben iyice cıvıklaşmadan kalkıp güzelce elini yüzünü yıkıyorsun. Ben de otobüs bileti bakınacağım o sırada, vizeler bitsin, en kısa sürede yanıdayım."

"Tamam, kapatıyorum o zaman."

"Görüşürüz canımın içi."

Seçil tedirgindi ama biraz daha sakin kalmaya çalışıyordu; İlkim'se korkak, üzgün ve yaralıydı. İkisi de dengesini kaybetmiş hâlde telefonu kapattığında, önlerinde upuzun bir yol olduğundan haberleri yoktu.

Dile getirilmese de...

Biliyorlardı ki ne güneş yerindeydi, ne de her şey yolundaydı. Bir süre daha olmayacağı kesindi.

—

"Biraz daha iyi misin canım?"

İlkim başını olumlu anlamda salladıktan sonra küçücük gülümsedi. Tuttuğu sıcak kahve kupasını ve kıvrıldığı koltuk köşesini sevmiştir. Berin misafiri olsa da, İlkim kendini berbat hissetmişti. Odaklanamayacak kadar dağılmıştı ve bu yüzden de Berin kontrolü ele alarak ona bir anne edasıyla yaklaşmıştı.

"Hiçbirini seni üzmemek, canını yakmak için söylemedim inan bana. Bu kadar zorlanacağını bilsem sormazdım da... Üzgünüm. Çok üzgünüm. Biliyorum çünkü, bazı konular konuşulacağı zamanı beklerler. Öncesinde denersen duvara toslarsın, zorlanırsın, kabuk bağlamayan yaraları kanatırsın. Kendimden biliyorum, sana da yapmamalıydım. Özür dilerim..."

"Berin, ben konferans salonunda Emir'i gördüğüm andan beri böyleyim. Bu seninle ilgili değil, inan bana. Ki ben zaten

bir yerde mutlaka patlayacaktım. Talihlisi sen oldun işte. Üzülme lütfen. Ben kendimi buna çok uzun zaman önce alıştırdım. Geçmese de, en azından izini kanatmamayı öğrendim. Sadece... Her şey birkaç gündür fazla üst üste geldi. Ondan kaynaklı bütün bunlar. Önemli değil, gerçekten."

"Önce astım krizi, şimdi de bu... Ben sana iyi gelmiyorum sanırım, zarardan başka bir şey vermedim bugüne kadar. Şu hâline bak."

İlkim kupasını sehpaıa bıraktı ve koltukta kayarak yanında oturan Berin'e yaklaşıp elini tuttu. "Bak şimdi... Ben bu cümleyi duymadım, sen de hiç söylemedin. Bana inanılmaz keyifli bir hafta sonu tatili verdin, şimdi de sayende, harika bir yemek yiyip muhteşem vakit geçirdim. Eğer böyle söylersen inanılmaz üzüleceğim. Yaşadıklarımın sorumlusu sen değilsin, hiç kimse değil. Tamam mı, lütfen?"

Berin ona daha yumuşak bir ifadeyle bakınca İlkim gülümsedi ve başını onun omzuna koydu. Genç kadın küçük, sessiz bir gülümsemeyle başını ona eğdi ve ayak uydurdu. Sesli bir nefes alıp verdiğinde, İlkim'i şok edecek o cümleler dudaklarından döküldü.

"Ben, bebeğimi kaybettim İlkim."

İlkim başını onun omzundan kaldırırken Berin buruk bir gülümsemeyle devam etti. Bakışları buluştuğunda, kucağındaki ellerine bakarak kendi içinde yanan ateşin sebebini anlatmaya başlamıştı.

"Birkaç kez sağlık sorunlarım yüzünden düşük yapmıştım en başında. Bir noktadan sonra da denemeye korkar olmuştum artık çünkü bebeğinin sana tutunamaması kadar ağır gelen bir şey daha yok. Kaybettikten sonrasının psikolojisi gerçekten berbat. Böyle devam ettik bir süre. Akışına bırakarak. Senenin sonlarına doğru başarmıştım. Bir sabah uyandığında çift çizgiyi görmek, bir insanı ne kadar mutlu edebilir bilmiyorum ama etmişti işte. Hamileydim sonunda. Ateş sevinçten havalara uçtu, Emir duyduğu an ağladı. Dünyanın en duygusal adamı resmen."

İlkim küçücük gülümsedi onunla eş biçimde. "Bilirim," diye fısıldadı. Berin de ona bakıp güldü hafifçe.

"Hiç kolay geçmiyordu ama bir şekilde idare ediyordum. Sonuçta bir bebeğimiz olacaktı ve bu duygu zaten her şeye değdi. Ateş'le inanılmaz heyecanlıydık. Emir bile çoktan yeğeniyle yapacaklarını planlamaya başlamıştı. Hamile halimle toplantılara, davetlere bile katıldım. Adını seçmiştik ama cinsiyetini bize henüz göstermemişti. Kız olursa Mira, erkek olursa Bulut koyacaktık. Mayıs ayının sonlarına kadar her şey muhteşem gidiyordu. Sürekli uykum geliyordu ama hamilelik olayına da bayılıyordum. Bir şeyler aşermek artık oyun hâline gelmişti. Hem Ateş'e hem de Emir'e nazlanıyordum. Hayatımdaki tek insanlar onlardı, aynı zamanda beni sevdiğini hissettiğim tek insanlar da onlardı. Ailem yok benim. Yani... Onlar öyle olmasını tercih ettiler, ben de itiraz etmedim. Ateş'e sarıldım. Ona ve onun ailesine. Annesi, ablası ve Emir'e işte."

Berin sessizce burnunu çekti. Parmaklarıyla oynuyordu. Gözleri hafifçe dolmuştu.

"Bebeğim benim dikkatsizliğim yüzünden gitti. Bir gün, gayet normal bir şekilde evin içinde gezinirken... Alt kata inmeyi beceremedim. Merdivenlerden düştüm İlkim ben. Altı ayını doldurmuş bebeğim ellerimin arasından kaydı gitti. Kaybettim onu."

"Berin... Ben..."

"Ateş ve yardımcımız beni yerde, kendi kanım tişörtümü boyamış hâlde, bilincim yarı kapalı bir biçimde buldular." dedi gözleri donuklaşırken. Sanki o ana gidip gelmişti. İlkim dehşete düştü.

"Çabucak hastaneye yetiştirdiler ama çok geçti artık. Başlarda her şey çok zor oldu... Her şey ama her şey resmen tepetaklak olmuştu. Aylardır ufak ufak eşyalarını topladığımız odasına giremedim günlerce. Elim kocaman olmuş göbeğime her gittiğinde bomboş, dümdüz karnımla karşılaşmak beni çok yaraladı. Her gece ağladım, sabahlara kadar kabuslar gördüm. Uyku zaten çekildi gitti. Gece zehir

oldu, gün zehir. Hep suçladım. Kendimi suçladım. Kendi dikkatsizliğimi, acelemi, beceriksizliğimi suçladım. Belki daha dikkatli inseydim, belki daha yavaş hareket etseydim diye diye, tam aylar boyu bebeğimin yasını tuttum ben."

Gözleri buluştu. Çok şey aktı iki farklı göz rengine sahip kadının bakışları arasından.

"Ama bu bir işe yaradı mı dersen, hayır. Hiçbir işe yaramadı. Bebeğimi hiçbir şey geri getiremedi bana. Hiç kimse. Peki ben kendimi suçlayarak bir yere varabildim mi diye sor. Şaşıрма ama onun cevabı da belli, hayır." Berin omuz silkti. Bu onu çok yaralamıştı, çok acıtmıştı ama belliydi. Alışmıştı. Bununla yaşamaya, bu gerçeğe alışmıştı. Uyum sağlamıştı.

"İlkim ne yaparsan yap... Ne yaparsan yap hayatın önüne geçemezsin. Yaşanacak varsa engel olamazsın, erteleyemezsin. Gelir, bulur seni mutlaka. Bugün değilse yarın, yarın değilse de ertesi gün."

Berin başını hafifçe iki yana salladı.

"İşin özünde, ben kendimi ne kadar suçlarsam suçlayayım bebeğimi geri getiremediğim gibi, zamanı da geri alamadım. Evet o gitmiş olabilir, yasını tuttum. Yaşasaydı da ona verebileceğim en iyi hayatı vermek için çabalayacaktım. Üstüme düşeni yapacaktım yani. Elinden geleni yapacaktım."

İlkim sessizce dökülen gözyaşlarına eşlik ediyordu. *Nasıl bir sınavdı bu, nasıl bir acıydı?* Hayal bile edemiyordu.

"Yanımda Ateş vardı tabii, her anımda hem de. Ben onu bir kere kazanmıştım, o da beni. Artık kaybettiklerimiz de kazandıklarımız da birdi. Peki Ateş, bebeğinin üstüne bir de beni kaybederse nasıl yaşardı? Nasıl ayakta kalırdı? Bebeğimiz, o bizi istemedi ama ben... Ben kalan tek şeyimle yaşamayı seçtim. Ateş'le. Seçmek zorundaydım çünkü..."

Sessizce nefeslendi ve yüzünde küçük belli belirsiz bir ifadeyle ona baktı.

"Kaybettiğimiz bebek yalnızca bana ait değildi. Ateş'in de bebeğiydi. Onun da gözden sakınacağı, onun da saçının tek

teline kıyamayacağıydı. Çok yara aldık ama alışmayı öğrendik. Hem... Hem biz yine kazanırdık. Bir bebeğimiz daha olabilirdi. Her zaman bu ihtimale sahiptik. Her zaman birbirimize sahip olacağımız gibi..."

Sesli bir nefes verdikten sonra yutkundu. "Bizim... Birbirimizin yanında olmamız gerekiyordu sadece. Savaşımızı da birlikte vermemiz, acımızı birlikte yaşamamız gerekiyordu... İkimiz de kaybetmiştik. Bebeğimiz için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. Ama yan yana oldukça, birbirimiz için yapabileceğimiz çok şey olacaktı. Biz de yaşamayı seçtik, birbirimizi yaşatmayı."

Berin gülümsedi. Gözyaşlarını kurularak İlkim'e baktı. Uzandı ve... Onunkileri de kuruladı.

"Ne olursa olsun, atlatılır İlkim. İnan bana, birbirini sevdikten sonra en kötüsü de en iyisi de birlikte karşılanır. Yan yana olunca dağ gibi acılar da un ufak olur. En büyüğü de aşılır, en küçüğü de. Yeter ki sen yaşamayı seç. Onunla yaşamayı seç. Kalbindekini yanında iste. Ona inan. Kendine... Kendine inan."

İlkim'in titreyen ellerini tuttu ve onu kendi elleri arasında sardı. "Benim Emir'in seni sevdiğini söylediğini duymama gerek yok, zaten bunu görüyorum. Senin de onu sevdiğini inkâr etmene gerek yok, öyle olmadığını biliyorum. Ama şunu bil..." Parmaklarını sıktı ve gülümsedi.

"Eğer bir gün olur da anlatmaya karar verirsen, bil ki kapım sana sonsuz açık. Sonuna kadar, hiç kapanmayacak bir şekilde açık hem de. Zamanını bekle, orada olacağım. Başını kaldırdığında beni göreceksin. Acele etmene, hiçbir şey için kendini zorlamana gerek yok. İnan bana, son zamanlarda tanıştığım herkesten daha tatlı ve güzel kalplisin. İyi olmanı, -özellikle bir arkadaşın olarak- çok istiyorum."

İlkim dayanamadı, büyüyen gülümsemesiyle Berin'e uzandı ve sıkıca sarıldı. "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin."

Berin sesli bir gülüş sundu ona. Kollarını daha da sıkılaştırırken konuştu. "Bundan birkaç ay önce karşılaşmış olsaydık öyle düşünmezdin ama yine de teşekkür ederim..."

"Ne zaman olduğu fark etmez. Seninle dün de tanışsam, üç sene önce ya da beş ay sonra da. Hep böyle düşünürdüm. Sen harika bir kadınsın."

Ayrıldıklarında Berin'in de gözleri az biraz yaşla dolu olsa da ıslı ıslıldı. "Sen kendine bir bak önce... İnan bana aynısını düşünüyorum. Sen de öylesin İlkim, inanılmazsın, harikasın. Hem de ne olursa olsun, var olduğun şekilde çok güçlüsün. Çok fazla şey taşıyorsun. Gocunmuyorsun bundan da. Kimsenin bunu kırmasına izin vermeyeceğini biliyorum ama bazen yükleri paylaşmak bize de iyi gelebilir. Sadece bunu düşün istiyorum, tamam mı?"

İlkim buruk bir ifadeyle gülümsese de başını olumlu anlamda salladı. Berin bununla birlikte ayağa kalkıp vestiyerdeki eşyalarına yöneldi.

"Güzel. Çünkü bu kadının artık şirkete dönmesi gerekiyor. Hem kocası neredeyse iki saattir onu hiç aramadığı için biraz endişelendi hem de trip atmak için bir sebebe sahip oldu..."

"Peki öyleyse, çok selam söyle benden şirkettekilere..."

Berin yarım bir gülüşle ona döndü ve başıyla onayladı. "Söylerim."

Berin'i sessizce uğurladıktan sonra her şey daha da zor oldu bir anda. Yalnız başına kalmak, bütün bunlarla savaşmaya çalışmak ve zihninde dönüp duranların altında ezilmemek, İlkim için fazlasıyla zorlaştı.

Kendini büyük koltuğa bırakırken üzerindeki onlarca kiloluk ağırlığı, birbirinden farklı hislerinin yaratıp yaşattığı karmaşayı çözmek için sesli nefesler alıp verdi.

Zordu.

Yıllar önce bir karar vermişti ve en başından beri bunun en doğrusu olduğuna inanmıştı. Şimdi çarklar ters yöne hareket ediyordu, bir de üstüne onu zar zor tırmandığı basamakların en başına döndürüyordu.

İşler gittikçe sarpa saracak ve geçmişin anıları onu yaralamaya devam edecekti.

Peki bütün bu karmaşanın içinde ilkim neyin doğru, neyin yanlış olduğunu nasıl bulacaktı?



Geldik ama nasıl geldik...🙄

Berin'den öğrendiklerimiz hakkında ne düşünüyorsunuz. Ağlaya ağlaya yazıyorum her bir satırını resmen, kahroldum



Sizce ilkim neyi saklıyor? Onun hakkında öğreneceğimiz daha neler olabilir?

Emir'den gizlediği, onun sırtına yüklemek istemediği şey ne olabilir? 🙌🙌

Umarım keyifle okumuşsunuzdur😊

Haftaya, yeni bölümde görüşürüz💜

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

11. BÖLÜM

Yeniden hoş geldiniz 🐦 Duydum ki Emir Feza'yı çok özlemişsiniz geçen bölüm. Ben de bunu hissedermiş gibi aylar önce bu bölümü yazmışım, hadi hasret giderelim bolca 😊

Bu arada ne zaman on bir bölüm olduk biz ya, inanamazım resmen? 😞

Hazırsanız hemen başlayalım. Yine geçmişten sahneler okuyacağız bu bölüm. Keyifli okumalar 💜

ACI ÇİKOLATA

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Kalp Yanıkları."

Bölüm şarkıları: Göksel, Gittiğinde.
Güncel Gürsel Artıktay, Kanar.



Gömüldüğü dosyalardan başını kaldırmak ve bir nefes almak için sırtını sandalyesinde geriye yaslanan İlkim'in gözlerini kısa bir anlığına kapatmasıyla, odasının kapısının çalınması aynı anda gerçekleşti.

Genç kadın kapadığı gözlerini açarken, "Girin," diye seslendi ve masaya doğru eğilerek yeniden ellerini dosyaların üstüne yasladı. *Ne çok iş birikmişti birkaç günde, dikkatini vermesi gereken birkaç şey üst üste birikmişti.*

Kapı açılıp İlkim'in de içinde yer aldığı Hukuk Akademisi öğrenci kulübünün başkanı Çağrı kafasını içeri uzattığında, İlkim yorgun olsa da gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Gel Çağrı." dedi öğrencisini içeri davet ederek. Gözündeki gözlükleri düzeltti ve bir süredir takmadığı için yaşadığı baş ağrısını görmezden gelmeye çalıştı. Evde de takması gerekiyordu ancak çoğu zaman gözlüğünü okulda unuttuğu

için buna şansı olmuyordu. Bu sebepten gözlüğün yakınında olduğu her fırsatta onları takmaya çalışıyordu.

"Hocam bölmüyorumdur umarım?" dedi genç adam ufak bir çekingenlikle. İlkim başını iki yana sallayıp masaya yasladığı kollarının üstüne eğildi ve gülümsedi.

"Yok yok, ben de mola vermiştim zaten. Geçsene, otur... Hangi rüzgâr attı seni buraya, kulüple ilgili bir sıkıntı mı var?"

Çağrı, üçüncü sınıflardan, İlkim'in de Medeni Usul Hukuku dersine girdiği başarılı bir öğrencisiydi. Aynı zamanda bahsettiği ve danışmanı olduğu kulübün öğrenci başkanıydı. Genelde bir sorun ya da danışacağı şeyler olduğunda uğrardı ama bu da pek fazla olmadığı için genç kadın bir sorun olabileceğini düşünmüştü.

"Teşekkürler hocam, hiç rahatsız etmeyeyim. Bir sıkıntı yok ama kulüple ve düzenlenecek etkinliklerle ilgili birkaç konuda fikrinize ihtiyacım var."

"Tamam, tabii ki... Otur sen de lütfen."

Çağrı en başında geride durmayı tercih etmiş olsa da, hocasının bu ricasını kırmak istemedi. Masanın önündeki koltuklardan birine yerleştikten sonra saçını düzelterip İlkim'e baktı.

"Hocam biliyorsunuz düzenlediğimiz konferanslar ve sempozyumlara yüksek katılım sağlandığı için kapasitemizi yükseltmiştik geçen ay. Aldığımız dönüşler olumlu, farklı fakültelerden de katılım sağlanıyor."

"Bu harika, böyle devam edilsin. Hukuk sempozyumlarını ben de çok seviyorum, katılım olması güzel. Gerekirse kulüp için kullanmak açısından daha büyük bir ofis ayarlarınız fakülte içinde..."

"Şu anlık böyle bir ihtiyacımız yok ama olduğu takdirde size mutlaka bildireceğimden emin olabilirsiniz. Şimdilik öğrenci işleri binasındaki kulüpler katı bize yeterli geliyor. Hem herkes öğrendi orayı, bilgi almaya gelen çok oluyor..."

İlkim başını salladı. Kulüplere özen gösterilmesini seviyordu çünkü öğrencilik hayatının bence en güzel

yanlarından biri, bu kulüplerde yapılan etkinliklerdi. Zamanında kendisinin de katıldığı kulüpler ve farklı etkinlikler oluyordu. Bundan zevk aldığını çok iyi hatırlıyordu.

"Asıl söylemek istediğim şey, şu sıralar düzenlenecek bir sempozyum olmayışı. Yani iletişim kurduğumuz bazı isimlerden bahar dönemine kadar beklememiz dönüşünü aldık. Siz de tahmin edersiniz ki, planlamalar ve takvimler neredeyse aylar öncesinden oluşturulmuş. Biraz geç kalmışız farkında olmadan. Kafamızda şu güne ayarlarınız diye planladığımız hiçbir isimden kesin bir dönüş alamadık. Hatta sonrasında da alamayabiliriz. Bu da..."

"Bu da programımızda büyük bir açıklık oluşturuyor." diye tamamladı ilkim öğrencisinin cümlesini.

Çağrı onaylarcasına başını salladı. "En yakın etkinliğimiz şubat ayı sonlarında kalıyor. Mart ayının başında Asya Kayalar gelecek. Sizin arkadaşınız, numarasını siz vermiştiniz. Ceza Hukuku Sempozyumu kapsamında onu ağırlayacağız. Herkesin beklediği Hukuk Müzesi gezisi zaten nisan ayında. Ankara'ya yapılacak yolculuk için bütün gereken yerlerle görüştüm. Ancak müzeden iletişime geçtiğim Handan Hanım'la bahar dönemi başladığında yeniden konuşacağım. Bizi gezdirecek görevliyi ayarlayacak ve kaç kişilik olacağı henüz belirsiz olan ekibi takvime kaydedecek... Bütün bunlar bahar döneminde olduğu için, aralık ve şubat aralığında büyük bir boşluğumuz oluştu. Eğer ocak ve şubat arasındaki yarıyıl tatilini de saymazsak iki ay düzenli devam edecek bir etkinliğe ihtiyacımız var sadece."

"Hmm, tamam düşünelim. Asya'nın çok yoğun olduğunu bilmesem onu çağırırdım, seve seve de gelirdi ama şu aralar yurt dışına çıkıp duruyor. O baya meşgul, onu eledik. Başka, başka..."

Asya'nın yoğunluğunun bir sebebi de, geçen sene kucağına aldığı küçük bebeği Melina'ydı. Bir aya kadar ilk yaşını dolduracak küçük kıızıyla ilgilenen arkadaşı, tüm ilgisini ailesi ve işi arasında paylaştırmıştı. Programını aylar

öncesinden yaptığı kesindi, herhangi bir emrivaki yapmaya niyetleri yoktu.

İlkim bir süre düşündükten sonra aklına gelen fikirle gözlerini kıstı.

"Şöyle bir şey yapsak nasıl olur? Üyeleri karşılıklı iki takıma ayırıp onlara bir konu verelim ve üstüne münazara yarışması yaptıralım. Her hafta belli bir hukuk alanında tartışma konusu seçilir ki zaten bir konu tek haftada da bitecek diye bir şey yok. Haftalarca da sürebilir. Üstüne uzun süreli tartışılacak ve karşılıklı fikirlerin paylaşılacağı bir şey olur. Hem üyeler arası etkileşim artar hem de iletişim. Ne dersin?"

"Hocam harika olur! Zaten konferans salonunu da kullanmak için sınırsız hakkımız var. Bunu harika bir şekilde değerlendirmiş oluruz, üstelik programa uyduğu takdirde dönem sonunda dek devam da ettirebiliriz. Tek bir sorum olacak..."

"Nedir?"

"Münazara ekiplerinin başına yerleşecek iki başkana ihtiyacımız olacak. Oy birliğiyle hakem seçimini üyeler arasından yaparız ama etkinlik için iki bilirkişiye daha ihtiyacımız var. Aslında size bundan da bahsetmek istiyordum, öğrenciler sizi de etkinliklerde görmekten olumlu etkileniyor. Biliyorum yoğunsunuz ancak bu münazaralarda bize eşlik edebilseniz harika olurdu. Hatta direkt katılım sağlasanız..."

"Aslında olabilir. Yani bazen yoğun oluyorum ama takvimimde belli boşluklar açabileceğime eminim. Birlikte planlarsak bana da uygun tarihlerde münazaralarda yer almayı çok isterim."

"Hocam çok teşekkür ederim. Gerçekten üyeler de buna inanılmaz sevinecekler. Geriye sadece diğer grubun başkanını bulmak kalıyor. Yani sizinle karşılıklı münazara yapılacak birini..."

İlkim başta düşünecek gibi olsa da dudağının kıyısına yerleşen küçük gülümseme, sanki onun cevabı çoktan

bildiğini gösterir gibiydi. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra gözlüklerini düzeltip Çağrı'ya baktı.

"Tamam, o işi ben halledeyim öyleyse. Bu konuda bize yardımcı olabilecek birini tanıyorum."

"Öyle mi? Bu harika hocam, geri kalanı sizde o zaman. Rahatsız ettim tekrardan kusura bakmayın. İyi akşamlar..."

"Ne demek, estağfurullah. En kısa sürede haber veririm, takvimimi de mail olarak atarım ona göre ayarlamaları yaparız. Sana da iyi akşamlar Çağrı..."

"Tamamdır hocam, o zaman ben sizden dönüş bekliyorum. Hoşça kalın."

"En kısa sürede. Haftaya derste görüşürüz."

Çağrı başını eğip son kez gülümsedi ve odadan çıkıp İlkim'i yalnız bıraktı.

Kendini sandalyesine doğru geriye bırakan genç kadın derin bir nefes vererek başını da geriye atmıştı. Kollarını kucağına indirip gözlerini kapadı ve öylece bekledi.

Az önce, en başından beri uzak durmayı planladığı bir adamla yapacağı ortak bir etkinliği mi planlamıştı? Üstelik devamı olacak ve süreklilik kazanacak şekilde...

Evet, aynen öyle yapmıştı.

Üzerinden altı yıl geçmişken bile, her durumda aklına gelen ilk kişinin Emir Feza olması, yüksek bir ihtimalle kadının en büyük sınavıydı kesinlikle ancak buradan bir dönüş yapmaya da niyeti yoktu. Sonuçta, henüz iletişimi kesmemişlerdi, değil mi? Emir İlkim'e zaman tanımıştı, İlkim'se bu zamanı kullanmıştı. *En azından birkaç gün...* Saati kontrol ettikten sonra telefonunu eline aldı. Yediyi geçiyordu ve hava çoktan kararmıştı. Sessiz ama büyük bir nefes aldıktan sonra rehberini açtı ve ezberindeki numarayı bularak aradı.

Telefon çaldı.

Bu cümlelerin çaldı, çaldı ve çaldı diye devam etmesi gerekiyordu öyle değil mi?

Ama öyle olmadı. Telefon yalnızca bir kez, uzunca çaldı.

Ardından açıldı.

"İlkim?" dedi şaşkın bir ses.

"Emir Feza, iyi akşamlar. Rahatsız etmiyorumdur umarım?"

"Hayır, hayır tabii ki rahatsız etmiyorsun. Şaşırdım sadece arayınca, beklemiyordum. Nasılsın?"

"Açıkçası ben de beklemiyordum desem inanır mısın bilmiyorum ama her şey çok anlık gelişti... İyiyim, çalışıyordum aslında, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de, hafta içi katılacağım bir dava dosyasının üzerinden geçiyordum. Birazdan çıkacağım."

"Anladım, kolay gelsin."

"Teşekkür ederim, sana da aynından diyebilir miyiz?" dedi Emir sesinden bile belli olan bir gülümsemeyle.

"Evet, kesinlikle." Ardından derin bir nefes aldıktan sonra tedirginliğini üstünden hızlıca atarak söze girdi.

"Ben aslında bir şey için rahatsız etmişim seni..."

"Estağfurullah ne rahatsızlığı... Çok mutlu oldum aramana, dinliyorum seni." dedi Emir heyecanı içine yansıyan bir sesle. Elindeki kağıtları bir yere bıraktığını belirten sesler geldi hattın diğer ucundan.

İlkim hafifçe gülümsedikten sonra yerinden kalkıp odanın içerisinde ufak birkaç adım attı.

"Bizim... Yani üniversitede, Hukuk Akademisi Kulübü'nün danışman hocası benim. Sürekli düzenli etkinlikler düzenlemeye çalışıyoruz ama takvimde ufak bir boşluğumuz oluştu. Onu doldurmak için aklıma bir fikir geldi benim..."

"Öyle mi? Bu harika. Zaten kulüp etkinliklerini hep severdik. Nasıl bir şeyler var aklında..."

İlkim sanki Emir bunu görebilecekmiş gibi başını salladı hevesle. "Zaten sempozyumlar falan oluyor sürekli ama değişiklik istedim ben biraz. O yüzden devamlı ilerleyecek münazara etkinliği düzenlemeyi düşündük. Hem etkileşimi arttırır hem de insanların kulübe alışmasını sağlarız diye. Bunun için de iki takıma ve bu takımlara liderlik edecek iki bilirkişiyi ihtiyaç duyuyoruz."

"Anlıyorum. Peki benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Bu takımlardan birinin başkanlığını ben yapacağım, diğeri için de fakülte'deki hocaları düşünmedim bile çünkü genel olarak onlarla fikir bakımından pek uyuşmuyoruz. Ben de düşündüm ki, yaşıtlım biriyle konuşup bunu onunla yürütmem daha mantıklı olur. Aklıma sen geldin..."

"Ben mi?"

"Evet," dedi ilkim dudaklarını ısırarak. "İş yoğunluğunun fazla olduğunu söylersen anlayışla karşılarım. Sadece böyle bir durumda diğer tarafta duracak hem hukuk konusunda başarılı, hem de benim karşısında durabileceğim kim vardır diye düşününce aklıma ilk sen geldin. Benim... Üniversiteden arkadaşlarımızın çoğuyla iletişimim yok. Bir tek Asya'yla ara sıra konuşuyoruz ama o da üniversite için yapabileceğinin en iyisini yaparak sempozyumlarda bize eşlik ediyor. Yani beni biliyorsun, çevremdeki insanlar da belli."

Kısa bir an duraksadı. İlkim lafı evirip çevirmektense, doğrudan zihninden geçenleri söylemeyi tercih ederdi. Yine öyle yaptı.

"Aslında aklıma gelen ilk değil, tek insan sensin. Üstüne hiç düşünmeden yalnızca senin ismin yandı zihnimde. Ama... Dediğim gibi, bu sürekliliği olacak bir etkinlik. Her ay belli bir zamanını buna ayırmanı isteyeceğiz. Fazla olabilir, sonuçta sen çok başarılı bir avukatsın ve yoğun çalıştığını biliyorum. Seni aramızda görmek bizi mutlu eder ama hayır dediğin takdirde de seni zorlamak istemeyiz. Bu şimdilik biz bütün bu süreci ayarlayana kadar ucu açık bir teklif olacak. Ben de o arada başka isimler düşünürüm... Herhangi bir şekilde bir zorlama ya da baskı hissetmene se—"

"Gerek yok."

"Efendim?"

"Başka isimler düşünmene diyorum, gerek yok. Ben seve seve gelirim. Hem biraz değişiklik ve yeniden okulda olmak bana da iyi gelir. Kabul ediyorum."

"Sahi mi?"

"Evet, elbette. Sen böyle cümleler kuracaksın, aklıma ilk ve tek gelen sensin diyeceksin. Ben de sana hayır mı diyeceğim? İmkânı yok. Aksine çok mutlu olurum, yardımcı olabileceğim her türlü durumda buralarda olacağımı zaten söylemiştim. Aramana çok sevindim."

İlkim derin bir nefes verdi. "Harika! Ben sana detayları, ayarlamaları yapmaya başladıkça atarım o zaman. Zaten yeri ve zamanı bizim takvimlerimize göre ayarlayacağız. Şirkete geldiğimde Gül'den takvimini alır, herhangi bir şey belli olduğu an seninle paylaşırım. Çok teşekkürler."

İlkim'in gülümsediği sesinden bile belli olurken, karşı tarafta da durum aynıydı. Emir gülümsedi ve kısık gülüşü İlkim'in kulaklarına ulaştı.

"Asıl ben teşekkür ederim İlkim, aradığın için. Teklifin için."

"Rica ederim. İyi akşamlar öyleyse. Yakında görüşürüz."

"Mutlaka... Sana da iyi akşamlar. Hoşça kal."

Telefonu kapattıktan sonra yüzünde bir gülümsemeye yerine oturan İlkim telefonu göğsüne yaslamakla yetindi. Derin bir nefes alıp verdikten sonra işine geri dönmek için odağını toparlamaya, yüzündeki gülümsemeyi indirmeye çalıştı fakat bunu yapmak oldukça zamanını alacaktı.

—

Ertesi gün, öğleden sonra ayarladığı boşlukta Seçil'i arayıp yakınlardaki bir alışveriş merkezine çağıran İlkim, çoktan bunu yaptığına pişman olmuş gibiydi.

"İyi ki bir alışverişe çıkalım dedim Seçil ya! Sana da haber vermeye gelmiyor, komple mağazayı alsaydın?"

"Ay ne var? Ben zaten düğün hazırlığı yapan bir yeni gelinim. Alışverişi ben yapmayacağım da kim yapacak?"

Seçil omuz silktiğinde İlkim ona kıstığı bakışlarıyla baktı. "Hiç de oturmuyor üzerine böyle tavırlar biliyor musun? Yeni gelinmiş. Kaç senedir tanıdığın insanla evleniyorsun, bahara bir nikah, bir eğlence yapacağız o kadar. Utanmasan çeyizlerim az oldu diye ortalığı inleteceksin, gerçekten ayıp."

İlkim taşıdığı bütün poşetleri tek eline topladıktan sonra gözüne kestirdiği bir başka mağazaya doğru birkaç adım

attı. Öğleden sonra açan güneşi ve ılıyan havayı fırsat bilip dışarı çıkmışlardı. Böyle fırsatlar her zaman karşlarına çıkmıyordu çünkü aralık ayı kapının diğer tarafında bekliyordu.

Onun attığı adımları takip eden Seçil, bilinen bir markanın mağazasına doğru ilerlemeye devam etti. İlkim uzaktan bakınıyor olmasına rağmen Seçil boş durmuyordu ve genç kadın, yalnızca arkadaşının tüm mağazaları talan etmesini seyrediyordu. Seçil çok farklı zevkleri olan ve bu zevkleri bambaşka yerlerden toparlayıp oluşturan bir kadındı. Bu yüzden de girdiği hiçbir mağazadan eli boş çıkmıyordu.

Yeniden omuz silkip askılara yöneldiğinde, İlkim standların arasında dolandı. Bir süre koyu renk elbiselere bakındı fakat sonrasında çok farklı bir yöne ilerledi. "Bir elbise alayım diyordum ama bir türlü karar veremiyorum."

Yürümeye devam etti.

"Nasıl bir şey var aklında, nerede giyeceksin?"

"Belki sergide giyerim, az kaldı çünkü..." diye mırıldandı ve dolanmaya devam etti. Uzun kollu birkaç elbiseyi inceledikten sonra Seçil'i orada bırakıp tersi yöne yürüdü.

Ardından duraksadı.

"Sence bu... Nasıl?" diye sorduktan sonra boğazını temizlemişti. Seçil elindeki askıyı yerine asıp birkaç adımda onun yanına geldi. Gösterdiği elbise üzerinde küçük çiçekler olan halter yakalı mini bir elbiseydi. Güzeldi ama İlkim'in tarzı değildi sanki. Öylesine gösterdiği bir elbise gibiydi.

"Bunu giyer misin cidden? Yani giyeceksen tamam ama senin hiç böyle elbisen yok ki... Yazlıklarında bile böyle desenler yok senin..."

İlkim bir cevap vermeyince arkadaşı ona döndü ve aslında odaklandığı kişinin kendisi olmadığını fark etti. Onun baktığı yere doğru baktığında, gördüğü kişiyi tanınamamasının imkânı yoktu. Durum şimdi daha anlaşılabilir bir hâl almıştı işte.

Biraz ileride askıların arasında dolanan kadın, Didem'den başkası değildi. Koskoca alışveriş merkezinde denk

düştükleri yetmemiş gibi, üstüne bir de aynı mağazada denk düşmüşlerdi.

"İlkim?" diye seslendiğinde parmaklarını da arkadaşının omzuna değdirmişti Seçil. Olduğu yerde donakalmış olan İlkim hafifçe irkildi fakat hızlı bir gülümsemeyle ona döndü.

"Efendim canım," dedi sakın bir sesle.

"O elbiseden emin misin?" diye mırıldandı arkadaşı ve belli ki Didem konusuna da girmek niyetinde de değildi. Derin bir nefes aldı ve gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Yok, bir daha bakınca pek beğenemedim. Başka bir mağazaya bakalım mı? Buradakiler hoşuma gitmedi."

"Tamam canım, sen nasıl istersen. Bakalım."

İlkim hızlı adımlarla mağazanın çıkışına yöneleceği sırada genç kadını durduran şey, duyduğu o tanıdık ses olmuştu. "İlkim Hanım?" diye konuşan Didem onu saniyeler içinde göz hapsine almıştı.

Genç kadın sırtı dönük olmasına rağmen tanındığını fark edince gözlerini kapatıp kısa bir an duraksasa da, Seçil'le göz göze gelince durumu kabullenerek adını seslenen kadına döndü. Yüzüne küçük bir gülümseme yerleşti ve Didem'e doğru bir adım attı.

"Ah, merhaba. Didem Hanım, siz de mi buradaydınız?"

Didem küçük, samimiysiz bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, doğrusu ben sık sık buralardayım aslında ama sizi ilk kez görüyorum." Kadını baştan ayağa süzerken hızlı davrandı ve hemen ardından, "Hangi rüzgâr attı sizi bu civarlara?" diye sordu.

"Benim çalıştığım yere oldukça yakın burası, aslında arada uğruyorum ama denk gelmedik demek ki." dedi İlkim gerçekleri gizlemeyerek. Ardından devam etti. "Düğün alışverişi, tahmin edersiniz."

Didem kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. Uzun saçları dümdüz bir şekilde sırtına dökülüyordu. Üzerinde kürke benzeyen bir peluş vardı ve elinde alışveriş poşetleriyle o da uzun süredir buralardaymış gibi görünüyordu.

"Bilirim," dedi dudaklarındaki kıvrımı küçültmeden. Gelecek olan darbenin habercisi gibi bir ifade belirmişti kusursuz yüzünde. Gözlerini hafifçe kıstı ve yukarıdan düşen spot ışık boynundaki parlak kolyeye çarparak yansıdı. Didem'in eli kolyesini bulunca ışık bu kez yüzüğe çarptı ve yansıdı. Kadın gözlerini ondan bir an bile çekmeden konuştu.

"Ben de Emir'le çıkacağımız akşam yemeği için elbise bakıyordum ama bulamadım içime sinen bir şeyler..."

İlkim duyduklarını sakın karşılasa da bedeninden küçük bir ürperti geçiverdi. Seçil yanına yaklaşıp da İlkim ona dönmek gibi bir hamle yapmadı ve öylece kadının karşısında durmaya devam etti.

Nişanlı.

Emir'in nişanlısı.

"Anladım," dedi dudaklarını sabit tutmaya uğraştığı sırada. Boğazını temizledi ve gülümsemeye çalıştı.

"Kolay gelsin size." dedi Didem ve elini kaldırıp parmaklarını hafifçe oynatarak onlara veda eder gibi salladı. "İyi alışverişler."

Seçil başıyla ona aynı karşılığı verdikten sonra, "Size de." diye cevaplayıp bakışlarını ondan çekti. Hızlıca elini İlkim'in beline uzatıp arkadaşını çevirdi ve birlikte mağazadan çıktılar.

Sessiz adımlarla uzun zamandır uğramadıkları bir tatlıcıya doğru yöneldiklerinde Seçil dişlerinin arasından tıslarcasına konuşmuştu.

"Gösteriş budalası."

İlkim bu kelimelerle kendine gelmiş gibi attığı adımların farkına vardı ve sanki transa girmiş gibi görünen hâinden kurtuldu.

"Söyleme öyle."

"Lütfen bana ahlak bekçiliği yapma şu an İlkim. Hiç kaldırarak kafada değilim." dedi Seçil kesin bir ifadeyle.

İlkim yeniden bir şey söyleyecek gibi dudaklarını aralayınca Seçil parmağını kaldırıp onu durdurdu. "Söyleyeceğin şeyler kadının düşmanı kadın olmamalı

başlıklı nutuğuna doğru yol alacaksa eğer, kesinlikle duymak istemiyorum. Kimsenin düşmanı olduğumuz yok, hele hemcinsimize asla yok."

Yürüyen merdivenlere adım attıktan sonra ellerini önünde birleştirip çatılan kaşlarını açtı.

"Hayır kime neyi kanıtlamaya çalışıyor ben onu anlamıyorum sadece. Kiminle yemeğe gittiğinden bize ne?" Seçil bir nefes arası verdi. Duraksamıştı. "Ne zaman nişanlınla gideceğin akşam yemeğini bize bahsedeceğin kadar yakın olduk ayrıca... İstersen akşam yemeğine değil kokteyle git. Ben sadece bu gözümüze sokma çabasına anlam veremiyorum."

Bu sırada yürüyen merdivenlerden inmiş küçük bir dükkâna sahip olan tatlıcının önüne ulaşmışlardı. İçeri girip kendilerine bir masa seçtikten sonra yerleşip siparişlerini verdiler.

Seçil büyük montundan kurtulurken İlkim'de çantasını çoktan kendi mantosunun üstüne asmıştı. Sırtını sandalyeye yasladıktan sonra bacak bacak üstüne atıp söylenen arkadaşını dinlemeye başladı.

"Tamam yani biz de yoluna çıkıyoruz belki ara sıra ama bu kadar nefret edilmeyi hak ettiğini düşünmüyorum."

"Ben Didem'in benden nefret ettiğini düşünmüyorum."

"Derken?"

"Şöyle ki, Didem benden nefret etmiyor. Hoşlanmıyor sadece. Sonuçta yolundaki büyük bir taştan farkım yok. Haklı..."

O sırada araya giren garson siparişlerini getirmişti. İlkim'in istediği kazandibi ve Seçil'in sipariş ettiği profiterol, iki bardak çayla birlikte önlerine yerleşene kadar kısa bir mola verdi konuşmasına.

"Seçil bana kızma ama ben de Didem'in yerinde olsam benden rahatsız olurum." Sessizce omuz silkti genç kadın ve dikkatle onu dinleyen arkadaşına baktı.

"Sonuçta geçmişi bilmiyor, haberi yok ama kapı gibi ben duruyorum karşısında. Elbet duymuştur adımı. Üstelik..."

Emir'in bana olan tavırlarını da fark etmemesine imkân yok. Aptal değil ki, mutlaka anlıyordur. Zaten ben de aralarında nasıl bir ilişki olduğunu sorup öğrenmek niyetinde değilim. Beni ilgilendirmez."

Çayına tek şeker atıp karıştırdı ve küçük bir yudum aldıktan sonra ellerin birbirine sardı. Arkadaşına bakıp tebessüm etti.

"Seçil o nişanlı bir kadın. Sevdiği adamı kıskanmasından normal bir şey olabilir mi? Bu senin Orkun'u eski sevgililerinden kıskanman kadar normal. Çoğu zaman çok ilkel bir duygudur kıskançlık, hissettiğini bile anlamazsın. Bence ona rağmen bu yine iyi bir tavır. Saçıma yapışmıyor sonuçta..."

"İlkim..."

"Sadece birimizin değil, ikimiz de birbirimizden rahatsız oluyoruz Seçil, bu çok açık biliyorum. Ne kadar umursamıyorum dersem diyeyim öyle değil işte. Sadece inan... Artık bende de kalmadı o sabır ve sakinlik. Ben de onun bulunduğunu bildiğim ortama adımımı atmam, ki bence o da... Ha, Bolu'ya gittik evet ama o da ilk ve sondu benim için. Berin'e kıyamadım ama kendime de kıyacak halim yok. Daha fazlası benim kendime saygısızlığım olur."

"Tabii ki en iyisini sen bilirsin güzelim. Nasıl istersen."

"İlk kez hiçbir şey bilmiyorum desem Seçil? Yıllarca çizdiğim yolda ilk kez yönümü şaşırdım sanki. Nasıl bulacağım, yol ayrımına geldiğimde hangi yöne sapacağım bilmiyorum."

Seçil uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Elbet buluruz bir yolunu güzel arkadaşım."

"Buluruz değil mi?"

"Hep bulduk. Yine buluruz. Doğru ya da yanlış, birlikte buluruz."

İlkim gülümsediğinde Seçil'de aynı o şekilde ona baktı.

"Tamam hadi tatlılarımızı yiyelim artık, vallahi profiterolümün çikolatası kabuk tuttu ya, hiç de sevmem."

Düşünceleri bir kenara bırakıp hayatın gidişatına geri dönmek onlar için bu kadar kolaydı işte. Birlikte ve yan yana olmak yeterdi. Güneş yerini, her şey de yolunu bir şekilde bulurdu.

—

Emir şirketten eve birlikte döndüğü ikilinin büyük evlerinin kış bahçesinde gökyüzünü izlemeye kısa bir ara verip oturduğu koltukta doğruldu. Ateş'le sehpanın çevresinde oturdukları sırada yanlarına yaklaşan kadını görmesi yüzüne bir gülümseme yerleşmesine sebep olmuştu. Berin elindeki son tabağı alçak sehpa bıraktıktan sonra elini Ateş'in omzuna sararak geri çekildi.

"Başka bir şeyler daha getirmemi ister misiniz?"

Ateş elini karısının eline sarıp bileğine bir öpücük bırakırken başını iki yana salladı. "Biz hallederdik bir tanem, sen niye yordun ki kendini?" diye mırıldandığında, Emir'de gözlerini kadına çevirmiş ve başını sallamıştı. Berin sırayla ikisine bakarak gülümsedi.

"Saçmalamayın, size bir şeyler hazırlamak yormaz beni. Ama yoğun bir gündü, çok ayakta durdum. Sanırım gidip biraz uyusam iyi olur. İzninizi isteyebilir miyim?"

"Asıl sen saçmalama," dedi Emir ona bakarak. "Git güzelce dinlen, bunun için bizden izin almana gerek mi var?"

"Olmadığını biliyorum da, nezaketen sordum işte." dedi keyifli bir ifadeyle. Emir güldüğünde genç kadın eşinin dudaklarına yumuşak bir öpücük bırakmak için eğilmeden önce konuştu. "Siz benden daha çok yorulmuşsunuzdur yüksek ihtimalle ama uyku sevmiyorsunuz tabii."

Ateş de gülümseyerek eşini öpüp geri çekilince Berin bu kez Emir'e döndü. Hafif kıvrılmış tutamlarını karıştırdıktan sonra onun da saçlarının tepesine bir öpücük bıraktı.

"O zaman size iyi geceler, fazla geç kalmayın."

Berin geri dönüp kış bahçesinden çıktı ve eve geri döndü. Birkaç dakika sonra kapının sesi duyulmuştu. Yatak odası evin diğer tarafında olduğu için ışıkları görünmese de Ateş ara salondaki ışıklar sönene arkasından bakmayı sürdürdü.

Onun gidişinden sonra arkadaşına dönüp bardağının yarısını rakıyla doldurduktan sonra üstüne buz gibi suyu ekledi. Aynını kendi bardağına da yaptıktan sonra dirseklerini dizlerine yasladı ve kısa bir an için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Anlat bakalım dilinden bir türlü atamadığın şu dertleri, bir de senden dinleyelim kardeşim."

Emir sesli bir nefes vererek sırtını geriye yasladı.

"Abi vallahi, böyle söyleyince de nereden başlayayım bilemedim inan."

"İlkim'den başla mesela. Uyarsa sana da..."

Emir'in şaşırması mümkündü ama tahmin edildiğini düşünmemesi imkânsızdı. Elbette anlayacaklardı, bu insanlar senelerdir yanlarındaydı. Yine de işin gerçek tarafı bu değildi. Hatırlaması gereken şey, zaten Berin'e İlkim'in o kadın olduğunu söylemiş olmasıydı. Biraz bekledi ama anımsaması fazla uzun sürmedi.

"Berin, değil mi?"

"Eh, onun da payı büyük. Ama anlaşılmayacak gibi değil bana sorarsan. Bir şekilde, bir şeyler yapıp insana o izlenimi veriyorsunuz ikiniz de..."

"Sahiden o kadar belli oluyor mu?"

"Berin zaten böyle konularda biraz fazla dikkatli, biliyorsun. Hep benden çabuk fark eder bu tür şeyleri, gözlem konusunda ileri bir seviyede. İlişkiler, karşılıklı etkileşimler anlamında söylüyorum. Bana söyledi sonra, ben de dikkat etmeye başladım. Gerisi de zaten bildiğin gibi kardeşim. Sadece birkaç dakika dikkat kesilmek yeterli. Göz göze gelmediğiniz anlarda bile bakışlarınızın yönü hep aynı."

Emir oflar gibi güldü. "Didem'in bu kadar heyheyleylenmesinin sebebi belli oldu. Pek haksız sayılmazmış demek ki..."

"O mevzu başlı başına falso zaten."

Ateş'le bakıştıkları an adam kaşlarını kaldırarak *bana öyle bakma* der gibi ellerini kaldırdı.

"Emir bak abi, günler, haftalar, aylar geçti. Artık... Neredeyse yıla dönecek zaman. Bugüne kadar bir bildiği vardır, dostu olarak hayatına karışmak da bir yere kadar diye düşündüm hep. O yüzden de sana *emin misin* diye sordum sadece. Eminsen tamamdı benim için, yanıdaydım ben senin. Sırf benim karım sevmeyi diye, hayatına almış olduğun kadına laf söylemek düşmezdi bana. Hem... Zaten konuşmak istersen gelirdim, sorun neyse beraber çözerdik. Değil mi kardeşim, bunu biliyorsun..."

"Biliyorum."

"Hah, işte benim Didem'e de, ilişkinize de karışmamam bu yüzdendi. Berin her ne kadar kendini tutmasa da, söz sahibi olmaya çalışsa da bu bizim karışabileceğimiz bir şey değil çünkü. Oğlum geçen hafta otuzuncu yaşını bitirdin sen, çocuk değilsin ki karışayım senin kararlarına. Kocaman adamsın, bilirsin ne yapıp edeceğini en nihayetinde."

Ateş dizlerini iki yana açtı ve ellerini birbirine bağlayarak önünde tuttu.

"Ama İlkim geldikten sonra bir şeyler değişti. Açıkça belliydi onun gelişine bizi hazırlamandan zaten. Seneler olsa da kalbinden, aklından silip atamadığın şeyler olduğunu bizzat gördük. Ne kadar uğraşırsan uğraş gelememişsin sen, onu son gördüğün yerde, 2014'ün aralık ayında kalmışsın. Hep orada senin aklın da, kalbin de..."

Emir acıyla kapattığı gözlerinin arkasında o geceyi hatırlamayı birazcık bile istemese de, zihnine dolanları göz ardı edemedi. Kalbinde taşıdıkları gün yüzüne çıktı ve aklının o güne, hemen ardından da o günün akşamına gitmesine engel olamadı.

—

2014, Aralık.

"Güzelim?" diye mırıldandı adam sessizce.

Emir Feza çıplak göğsünde yatan, koyu renkli, upuzun saçları onun bedenine yayılmış kadına doğru eğmişti başını. Parmakları o ince, yumuşacık tutamların arasına karıştı ve İlkim başını kaldırıp ellerini onun sert, şekilli göğsünün

üstüne koydu. Çenesi de ellerinin üstüne yerleştirip adama bakarken bakışlarında Emir'in daha önce görmediği tarzda bir şey vardı. "Dinliyorum seni ben," dedi gayet yerinde bir sesle. Gözlerindeki his, yüzünde ya da sesinde yoktu. Yansımamıştı hiçbirine.

Emir'in parmakları onun omzuna, kollarının altından incecik beline doğru kaydı. Çıplak teninin parmaklarının altındaki yumuşak hissi adamı çıldırtacak kadar güçlüydü. Bu kadına hissettikleri, giderek inanılmaz bir boyut almaya başlamıştı. Ama bütün bunlar Emir'i korkutmaktan çok mutlu ediyordu. Onunla haftalar, aylar, hatta yıllar geçirmeyi hayal ediyordu. Birinci seneleri neredeyse bitecekti ve ilk kez, bir yeni yıla sevgilisi ile birlikte gireceği için heyecanlıydı.

"Bu aralar baroda işler biraz yoğun, seni ihmal ettim biliyorum." dedi. Parmak uçlarıyla kadının bel oyuntusunu, sırtındaki ince kavisi sevdi. Sıcacık, pürüzsüz teni elinin altında yumuşacıktı. "Ama az kaldı. Yeni yıldan sonra yeni stajyerler gelecek. Benim işim de büyük ölçüde bitiyor. Emin ol, çok daha güzel vakit geçireceğiz."

İlkim gülümseyerek ona baktı. Dudaklarının kıyısındaki kıvrıma takılan kahve gözlerin, içinde yer almış olan parıltıyı söndürmemek için büyük çaba sarf ediyordu. "Zaten gayet güzel vakit geçiriyoruz Emir, yetiyor bana seninle olmak..."

"Bana yetmiyor ama..." dedi Emir yüzünü onunkine yaklaştırarak. Önce burnunu onunkine sürttü, ardından eğilerek alınlarını birbirine yasladı. Bir süre öyle kaldıktan sonra İlkim'i belinden kavrayarak daha yukarı çekti. Dolgun hatlarına rağmen, küçücük bir bedeni olduğu düşünülürse bu, Emir için çocuk oyuncağından farksız olmuştu. İlkim daha yukarı, iyice yakınına geldiğinde dudaklarına muzip bir ifade yer edindi. "Bana bu kadarı yetmiyor. Her anı, her dakikayı, her saniyeyi seninle geçirmek istiyorum. Bunu yapacağım da. İnan bana çok az kaldı."

İlkim gülümseyerek başını ona doğru eğdikten sonra dudaklarını onunkilere bastırdı ve yalnızca yumuşak,

yumuşacık bir dokunuşla öptü adamı. Geri çekildi fakat adamın eli hâlen belindeydi. Yüzüne bakılırsa, bu dokunuş Emir için kesinlikle yeterli değildi.

"Gel buraya," dedi boğuk, ateşe atılmış gibi bir sesle. İlkim'in çenesini kavrayıp kendine çekti ve dudaklarına yapıştı. Bulundukları açıdan pek rahat hissedemediği öpücüğü derinleştirmek adına, hızlı ve fazlasıyla çevik bir hareketle kızı çevirdi. Ardından bedenini onun bedeninin üstünde tutarak ağırlığını kollarına vererek bacaklarının arasında durdu. Bu kez kontrol kendisine geçmişti. Hâkimiyetini kullandı ve dudakları yeniden birleşir birleşmez kendini bütün boşlukları dolduracak şekilde sızarak kadının tenine, varlığına sığındı.

Biriyle birlikte olmak ve birini öpmek.

Eskiden sözlüğünde yalnızca bunlar vardı.

Fakat hayatına giren bu kadın, bütün dengelerini değiştirmek için yemin etmiş gibiydi. Ondan sonra her şey farklı bir biçim almaya karar vermişti sanki.

İlkim'le birlikte olmak, İlkim'i öpmek ve onunla yaşamak...

Adamın hayatına oldukça yeni giren tabirler olsa da, asıl gerçek bu değişiklikten şikayetçi bile olmadığıydı. Bunu sevmiştir.

Onu sevmiştir.

Onunla birlikte olmaktan mutluydu.

İlkim kendini adamın sıcak, ıslak dudaklarından zorlukla ayırdığı an Emir homurdandı. "Gitmen gerekiyor," dedi kadın sessiz bir mırıltıyla. Nefesleri daha düzelmemiştir. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Dağılan saçları, yanaklarındaki kırmızılık ve dudaklarındaki iz; Emir'in aklını başından alıyor, onu hep savunmasız bırakıyordu.

"Biliyorum," dedi adam dudaklarını onun çenesine bastırırken.

"Seçil birazdan döner," dedi kadın. Sesi kısık ve boğuk olduğu için nefes aralarından zar zor duyulmuştu.

"Yüzde yüz," dedi Emir fısıltıyla. Bu kez köprücük kemiklerinde gezinen dudaklarının arasından konuşmuştu.

"Toparlanmak için biraz zamana ihtiyacın olacak," dedi elleri geniş, sert, sıcak omuzlara tutunurken. Emir vücut çalışmaya birkaç aç önce başlamıştı ama fırsat bulamadığından aksatmış olması gerekiyordu. Ona rağmen bu kadar şekilli bir vücudu olmasına ve bedeninin her bir noktasında sahip olduğu kaslara İlkim inanamıyordu.

"Bundan eminim," dediğinde, Emir'in dudakları göğüs boşluğuna çoktan ulaşmıştı. İlkim kesik nefesler aldığı anda parmakları onun gür saçlarına karıştı.

"Emir Feza, lütfen." dedi yalvarır gibi.

Yolun gidişatı belliydi.

"Ne lütfen İlkim, söyle."

"Lütfen... Ayrılmamız gerek."

Emir sesli bir nefes alıp verdikten sonra alnını İlkim'in köprücük kemiğine yasladı. Birkaç nefes daha aldı, verdi. Aldı, verdi ama pek sakinleşmiş gibi değildi. İlkim'e doğru yükselip dudaklarının kenarına bir öpücük bıraktı ve kadının üstünden kalktı.

"Biliyorsun, yalnız girmek zorunda değilim." dedi ona yandan bir bakış atıp.

"Hayır, öylesin çünkü ben de içeri geldiğimde orada banyo hariç her şeyi yaptığımızı ikimiz de biliyoruz."

Emir dişlerini gösterecek bir gülümsemeyle baksa da, başka bir şey söylemeden soyundu. Altındaki eşofmandan kurtulduğunda İlkim'de doğrularak yerden aldığı uzun kollu, kapüşonlu sweatshirtünü giydi. Bacaklarında da hiçbir şey yoktu. O yüzden kalkıp çekmecedен bir tayt aldı. Emir o sırada banyoya yönelmiş, çoktan suyun sesini duyurmaya başlamıştı.

İlkim burnunu hafifçe çektikten sonra zihninde dönüp duranlardan kurtulmaya çalıştı. Her şey hazırdı. Yapacağı tek şey, planladığı gibi davranmaktı. Seçil'e Emir'in birazdan çıkacağı mesajını attıktan sonra ona yarım saat içinde evde olmasını söyledi.

Düşündüğü gibi, Emir duştan çıktı. Üzerine her zamanki gibi bir gömlek ve pantolon seçerek giyindi. Bir yandan da

İlkim'le uğraşıp onu ilgiye boğuyordu. Genç kadın ağlamamak için direndi, direndi. Emir üstüne montunu giyip atkısını boynuna geçirdi. Ardından kadının dudaklarına güçlü bir öpücük kondurup kapıdan çıktı.

Tüm sesler çekildiğinde ve İlkim, dairenin içinde tek başına kaldığı anda sessizce kapının dibine çöktü. Kendini daha fazla tutamayarak hıçkırdı ve şiddetle ağlamaya başladı. Böylesi daha iyi dedi kendi kendine... Onun için böylesi kesinlikle çok daha iyi olmalıydı. Olmak zorundaydı... Başka yol yoktu.

Geriye kalan dakikalar, bir film şeridi aktı ve İlkim'in yalnızca izlediği sahnelerle dönüştü. Seçil geldi, birlikte İlkim'in bütün kıyafetlerini ve özel eşyalarını topladılar. Kişisel eşyaları haricinde hiçbir şey almamaya, kalan her şeyini bırakmaya karar vermişti çünkü yanına ne alırsa ona Emir'i hatırlatacaklardı. Ondan kalan, acı dolu armağanlar olacaktı. Bunu istemedi.

Aralık ayının son haftasıydı. Dönemin sonu geldiği için Seçil'de rahatça onunla birlikte gidebilecekti. Arkadaşının yanında durmak istemişti. Önce havaalanına gidecek, oradan da Marmaris'e İlkim'in ailesinin yanına geçeceklerdi. Sonrası henüz belirsizdi.

Seçil'le eşyaları toparlayıp evden çıktıktan sonra birlikte evin karşısındaki parka yürüdüler. Arkadaşı bir taksi çevirip çantaları yerleştirmek için yardım alırken, İlkim telefonundan sürekli saati kontrol ediyordu.

Bugün Emir bir duruşmada olacaktı fakat ardından işi biter bitmez eve geri dönecekti. Hava kararmış, akşam olmaya başlamıştı. Tahmini olarak söylediği saatlerin içindeydiler. Birazdan sokağın başından görünürdü. İlkim sessizce bekledi. İki ya da üç dakikanın ardından Emir, elinde bir saksı ve omzundaki evrak çantasıyla görüş açısında belirdi.

İlkim sesli bir nefes alıp verdi ama dudaklarından kaçan hıçkırığa da engel olamamıştı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Ellerini yüzüne kapatıp bir an daha bekledi. Eldivenlerine çarpan sıcak nefesi tenine geri döndüğünde başını kaldırdı.

Aklında defalarca kez prova yaptığı gibi, sakın ve soğuk bir şekilde konuşacaktı. Birkaç adımda parkı geçti ve sokağın ortasına çıktı. Emir'i eve girmeden yakalaması gerekiyordu. Onu gören adam kapının hemen önünde durdu ve bedenini yan bir şekilde ona çevirdi. Bir yandan cebindeki anahtarları arıyordu.

"Bebeğim?" dedi Emir, neden bu saatte dışarıda olduğunu sorgular gibi kaşlarını çatmıştı. Hâlen anahtarları arıyordu. Bir adım geri çekildi. "Ne yapıyorsun bu saatte burada, anahtarlarını mı unuttun yoksa? Gel, gel hadi içeri geçelim. Üşüteceksin. Hava tam kar havası, belki bu akşam biraz yağar da seyretme şansımız olur."

"Emir." dedi İlkin onun sözünü sert bir biçimde keserek. Dudakları dümdüz, yüzüyse ifadesizdi. "Konuşmamız gerekiyor."

Emir bedenini ona tam anlamıyla çevirdiği sırada yüzüne tuhaf bir ifade yerleşti. "Tamam bir tanem, konuşalım ama burada değil, hadi, eve geç. Orada dinlerim anlatacaklarını..."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Doğru duydun, hayır. Burada konuşmak istiyorum. Eve girmeyeceğim."

"İyi de niye, hava buz gibi, hasta olmak mı istiyorsun? Tamam, tamam. Ben anladım seni, kar yağdığında dışarıda olmak istiyorsun. Çıkarız dışarı sözüm söz zaten ama şu an dışarıda donmak pek tercihim değil... Zaten o kadar çok kar da yağmaz buraya gibi geliyor bana, kardan adam hayallerin suya düşebilir."

"Emir ben ayrılmak istiyorum."

"Ayrıca bak, çuha çiçeği aldım sana. Bakmayı öğrenmek istiyorum diyordun ya hep, birlikte öğreniriz diye düşündüm. Kış olduğu için fazla seçenek yoktu. En güzeli buydu. Nasılsa vaktimiz çok. Yazın da bir başka çiçek alırız. Hadi içeri—"

Emir'in yüzü genç kadının söylediği cümleyi algıladığı an donakaldı. Sözcükleri hızını kesti, sesi sustu, kaşları çatıldı

ve karanlıkta rengi seçilmeyen gözleri büyüdü.

"An—Anlayamadım?" Gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çatmasını izledi genç kadın. "Ne istiyorum dedin?"

"Ayrılmak istiyorum Emir, ben... Duydun işte, senden ayrılmak istiyorum."

Emir omzundaki evrak çantasını ve saksıdaki çiçeği kapının önündeki merdivenlere bırakıp İlkim'e yürüdü. Genç kadın bir adım gerileyince duraksasa da vazgeçmedi. Elini uzatıp yanaklarına sardı önce, ardından parmaklarının tersini alnına koydu. Yüzündeki neşeli ifade sönmüştü, daha çok İlkim'in söylediği saçmalıklara sinirlenmiş gibiydi.

"Kaç saattir dışarıdasın sen? Buz gibi olmuşsun, hasta olacaksın. Düş önüme bakalım da seni ısıtalım. Tuhaf tuhaf şeyler söylüyorsun..."

"Ben söylediklerimin arkasındayım. Artık... Artık birlikte olmak istemiyorum. Seninle olmak istemiyorum. Ben... Gidiyorum. Sana da yüz yüze söylemek istedim..."

İlkim olabildiği en duygusuz, en iğrenç, en rezil insan olmaya çalışıyordu çünkü başka türlü Emir'in onu bırakmayacağına emindi.

"İlkim, kafanda neler dönüyor bilmiyorum ama şu an saçmalıyorsun. Henüz ne yazık ki çözemedim sorunun ne olduğunu, o yüzden şimdi birlikte üst kata çıkıyoruz. Sakince oturup konuşuyoruz. Sonrasında ben neler olduğunu anlıyorum ve söylediklerinden gerçek olanları seçip alıyorum. Bu saçmalıkları da silip atıyoruz kafamızdan. Hadi."

"Gelmiyorum dedim Emir!" diye yükseltti kadın sesini. Adamın daha da çatılan kaşlarını umursamadan ona baktı ve sinirle söylenmiş sözler olduğunu düşünmesin diye yazdığı senaryoyu oynamaya başladı.

"Anlatacak ya da yukarı çıkıp konuşulacak hiçbir şey yok. Ben daha fazla devam etmek istemiyorum. Sana karşı... Sana karşı eskisi gibi hissetmiyorum. İçimde bir şeyler kalmadı aramızdaki ilişkiye dair. O yüzden şimdi gidiyorum, lütfen daha fazla zorlaştırma bunu."

"Ya sen ne diyorsun?" dedi Emir sonunda sabrını kaybederek. Onun da sesi yükseldi ve gözlerinde sinir hareleri belirdi. "Ne diyorsun anlayamıyorum ki, ne geçiyor kafandan? Ayrılalı daha kaç saat oldu ki, birkaç saat önce, daha bu sabah aynı yatakta uyanmadık mı biz? Ben mi yanıliyorum?"

"Olabilir. Artık bunu istemediğimi söylüyorum ben de sana. Sabahları seninle uyanmak ya da akşamları seninle uyumak istemiyorum. Aynı evin içinde yaşamak, seninle olmak istemiyorum. Sana karşı bir şeyler hissetmiyorum artık."

"İlkim inan bana, sinirlendiğimde hiç çekilir bir adam olmuyorum. O yüzden son kez senden rica ediyorum, yaptığın her neyse bir an önce son ver. Bu bir şakaysa da artık komik olmaktan çıktı. Söylediklerini kulağın duyuyor mu senin? Ne oldu birdenbire..."

"Seni sevmiyorum! Oldu mu? Bu muydu duymak istediğin? İstemiyorum işte. Sevme beni, öpüp sarılma, dokunma bana artık. Adını duymayayım. Yüzünü..."

Emir'in gözlerinde beliren kırgınlık, öfke, acı ve onlarca farklı duygu daha İlkim'in bakışlarına çarptığında devam etti.

"Anla artık. Seninle biraz daha zaman geçirmeyi falan istemiyorum ben. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sıkıldım, çok sıkıldım."

Yüzünde koruduğu ifadesizlik, dudaklarının çizgi hali ve gözlerindeki hissizlik, işine yaramıştı. Emir'in gözleri dolmaya başladığında elini kaldırdı, "İlkim," diye seslendi. Genç kadına uzanacak gibi oldu ama İlkim geriye adımladı. Elini aralarında kaldırarak onu durdurdu.

"Daha fazla muhatap olmamak adına her şeyimi toparladım. Anahtarları da masanın üstüne bıraktım. Zaten... Başka da bir şey almayacağım, hepsini at ya da sat gitsin, sen bilirsin." Son kez adama baktı ve bir kez daha bakamayacakmış gibi görüntüsünü zihnine kazıdı.

"Hoşça kal Emir Feza."

Arkasını döndü ve hızlı adımlarla taksiye yöneldi. Parkın içinden geçerken hızlandı ve gözyaşları yanaklarına

dökülmeye, gözlerinden boşalmaya başladı. İlkim sessiz hıçkırıklarla ağlarken Seçil oturduğu taksinin kapısını onun için açtı ve arkadaşı biner binmez taksiciye hızla onları buradan götürmesini söyledi.

Bir hikâye, bu satırlara sığacak kadar kısa sürmüş ve tam bu cümlelerin sonunda bitmişti.

İlkim arkasında; önce merdivenlere koyduğu saksıyı, ardındansa eve girdiği gibi, hissettiği boşlukla sağda solda duran objeleri savuran, bulduğunu kırıp dökerek öfkesini çıkaracak bir adam bıraktı. Adam kırık parçaların içine çöktü. Ağladı, ağladı, ağladı. Dolaptaki küçük kalpli magnetin tuttuğu polaroid fotoğrafı çekip aldı, parmakları arasında ezse de yırtamadı. Her şey bitse de, yine de onun incinmesine hiç kıyamadı.

Emir ilk aşkını, son aşkını, bugüne kadar bu coşkuyla sevdiği tek kadını kaybederken arkasından gidecek gücü kendinde bulamadığını hissetti.

En azından o gece.

—
İlkim ağlaya ağlaya, istemeye istemeye sırta kadem basmıştı. Adresini, şehrini, sosyal medya hesaplarını ve telefon numarasını değiştirerek adamın ona ulaşabileceği her iletişim kanalını tek tek kapatmış oldu.

Emir onu aylarca, hiç bıkmadan ve usanmadan aradı. Üniversiteden silinen kaydını gördüğünde, şehirden ayrılan ve ondan gittikçe uzaklaşan varlığını bulamadıkça kendini yiyip bitirerek üstelik.

Sonrasında altı sene geçecekti.

Altı koca sene boyunca, birbirinden haber alamayan iki aşık, iki sevgilinin yaşadıkları hiç kolay olmayacaktı. Kendi yoluna bakmak için çabalayıp, takıldığı her noktada diğer yarısını arayan iki kalp, tek başına idare etmek için çabalayacaktı.

Altı sene, hislerini değiştirmese de, onları çok ama çok değiştirecekti.

—

"İnan bana, ne yaparsam yapayım olmuyor Ateş. Her geçen gün onu daha çok silmem gerekirken sanki kalbimde daha fazla yer ediniyor. Bir türlü yerinden edemiyorum onu. Kalbimin her bir köşesinde izi var sanki. Niye şaşıyorum ki, ona bu hakkı tanıyan benim aslında..."

İlkim hem aklına, hem kalbine, hem de bedenine kazınmıştı Emir'in. Her yerde izi, anısı ve yeri vardı. Sadece varlığı bile Emir'i aslında olduğu adama çeviriyordu. *Kocaman, sıcak bir aile kurma hayalleriyle yanıp tutuşan o duygusal adama.*

"Ee, ne olacak böyle? Kalbinde İlkim, yanında Didem varken; böyle bir yere varabilecek misin? Nasıl olacak? Her yan yana geldiğinizde kavga etmeyi, birbirinizi zor duruma sokmayı ne zaman bırakacaksınız..."

"İnan bana bunu benden daha çok isteyen biri daha yok. Ama yanaşmıyor ki, iki dakika iyi oluyoruz bir bakıyorum üçüncü dakikada çoktan kavga edecek bir şey bulmuşuz. Ne geçmiş i konuşup ardımızda bırakabiliyoruz, ne de geleceğe dönüp önümüze bakabiliyoruz. Kaldık. Hiç iyi olamadığımız, birbirimize iyi gelemediğimiz bir paralel evrende takıldık kaldık sanki. Abi ben..."

Emir sesli bir nefes vererek güldü. Hemen ardından başını iki yana salladı histerik bir biçimde.

"Ben sırf İlkim'in sesini daha fazla duymak için, onu daha çok görebilmek, daha fazla vakit geçirebilmek için stajdan eve koşarak gelirdim. Sırf ilgimin azaldığını düşünmesin, onu aksattığımı sanmasın diye kollarımdan ayırmazdım. Aşıktım abi ben. Çok seviyordum, kendime bile anlatamayacağım kadar seviyordum hem de. Peki o bana ne dedi? *Sana olan ilgimi kaybettim*, dedi. *Artık eskisi gibi hissetmiyorum, sevmiyorum seni*, dedi bana. Gözümün içine baka baka, sesi bile titremeden."

"İnanıyor musun peki bütün bunlara?"

Emir başını hızla iki yana salladı.

"Hayır. Hayır, tabii ki inanmıyordum. Başta şoka girdiğim için tepki verememiştim ama sonra, üstüne adam gibi

düşününce anladım. Bir şey vardı bana söylemediği. Benden gizliyordu. Ne olduğunu bilmesem de yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Bütün iletişim kanallarını kapattı bana, uzaklaştı."

Derin bir nefes alıp verdi.

"İlkim beni o yalanlara inanmak zorunda bıraktı Ateş. Başka şansım yoktu. Ya inanacaktım ya da aynı acıyla seneler geçirecektim. Ha inandın da acısı geçti mi dersen, hayır. Hiç geçmedi. Hâlâ da aynı yerde, kabuğu sürekli sökülüp duruyor, kanıyor. Bir kez olsun bana dürüst olsun diye canımı verirdim ama İlkim benden gizlemeyi seçti."

"Sonra," diye devam ettirdi Ateş. Bu gece arkadaşının kafasındaki, zihnini kurcalayan her düşünceye çözüm bulmasına yardımcı olmak istiyordu.

"Sonra bütün bu olanlar... Doğum günümde, Bolu'da öğrendiklerim, üstüne geçirdiği kriz. Kronik astımı..."

"Bunlar zihninde bir yere oturuyor mu?"

Emir başını yine iki yana salladı. Bardağındaki yarısı kalan rakıyı tek dikişte bitirdi, ardından yanan boğazını umursamadan dudaklarını ıslattı.

"Oturmuyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım bir çözüm yolu bulamıyorum Ateş. Astımı söylemek istememesinin sebebi benim yoğunluğummuş, kafamı bulandırmak istememiş çünkü zaten beklediği bir şeymiş. Teyzesiyle yakındır İlkim, hastalığı onda canlı canlı gördüğü için biliyormuş olacakları. Ama yine de... Benden ayrılmasına sebep olacak bir gerekçe değil. Dediği gibi başta söylemezdi ama bir süre sonra mutlaka öğrenirdim. Aynı evde yaşıyorduk sonuçta. İlaçlarını nereye kadar saklayacaktı? Mutlaka... Mutlaka patlak verirdi bir yerden."

"Yani bu değil, öyle mi?"

"Değil. Başka bir şey var. Altı yıldır onun benden ayrı kalmasını sağlayan başka bir şey. Beni hâlâ aynı hislerle izliyorsa, ki bunu yaptığını artık biliyorum, onu benden uzak tutan şeyler kendi kontrolünde değil demektir. İlkim hiç kimseye boyun eğmez ama ona boyun eğdiren bir şeyler

olduğuna adım kadar eminim nedense. Sadece bunun ne olduğunu bilmiyorum. Benim... Bildiğim tek şey, Seçil'in söyledikleri... Özellikle de şunu biliyorum ki, ilkim bunu bunca sene sakladıysa, bundan sonra da bana hiçbir şey söylemeyecektir. Bunu öğrenecek olan benim."

"O zaman otur, ne yapıp edeceğini iyice düşün kardeşim. Madem aklın da, kalbin de ilkim diyor, öyleyse ona göre davranacaksın. Madem öyle... Kendini, boynuna bağladığın o ipten," diye mırıldanıp adamın elini yakaladı ve yüzüğünü işaret etti.

"Önce bundan kurtaracaksın."

Bakışları birleşince Ateş'in otoriter bir abi tavrıyla ona bakması, kardeşi gibi ona değer vermesi Emir'i kendine getirir gibi oldu. Sevdığı insanlar o iyi olsun diye uğraşıyorlardı, *peki ya Emir?*

O bunu neden yapmıyordu? Yapmalıydı.

"Didem'i incitmeden, kırmadan ondan uzaklaşmanın bir yolunu bulacaksın. Nedenini nasılinı ben bilemem ama sen en doğrusunu bilirsin. Zaten bu şekilde devam edemezsin. Senin yönün de, kalbin de ilkim'e dönük. Böyle yaparsan Didem'i hiç hak etmediği bir duruma sokmuş olursun. Hiçbir kadın bunu istemez. O yüzden ne yap ne et, kendin ve onun için doğru olanı yap. Bul bir çözüm."

Ateş sözlerini bitirip eve doğru döndü ve kısa bir bakış attı. Ses seda yoktu. Karısı çoktan uyumuş olmalıydı.

"Berin bu dediklerimi duyarsa beni öldürür. Sakın tek kelime ettiğini duymayayım, karımla aramı bozmaya yeltenme bile."

"Çok geç abi ben sabahtan beri ses kaydı alıyorum, dinleteyim hepsini de boşasın karın seni."

Küçük kahkahaları kış bahçesine yankılanırken Ateş yeniden söze girdi. "şaka bir yana... Her ne kadar Didem'i sevmese de, hiçbir kadının incinmesini istemez Berin. Sen ona bakma. Kalbinden geçeni dinle. O sana yolu gösterecektir... Ayrıca," diye mırıldanıp geriye yaslandı. Dilini ağzının içinde yuvarlayıp keyifle güldü. "En ufak tökezleme

durumunda biliyorsun ki bir tekme de benden canım dostum."

"Kardeşim eyvallah, içime su serptin. İnanılmaz rahatladım şu an yani anlatamam."

Ateş yeniden kahkaha attığında artık Emir'de gülüyordu. "Neyse neyse, sen biliyorsun ben her zaman senin yanımdayım. Bir cümlele bakar, elimden geleni yapmaya hazırım."

"Biliyorum kardeşim, biliyorum." dedi Emir onun uzanan eline elini sararak.

"Aklın kalmasın, yarından itibaren her şeyi ufak ufak düzene sokacağım. Artık gerçekleri öğrenmenin de, konuşmanın da vakti geldi."

Kalp yanıkları nerede, hangi boyutta ya da derinliğe sahip olursa olsun... İnsanı en çok yakan, yıkan, yaralayan acıyı verirdi ona. Bir bakışın, bir sözün, bir davranışın etkisinde kalır; bir acıya, bir yanılgıya veyahut bir hüzne dönüşürdü her seferinde.

Yine de, bütün bu acıya ve zamana rağmen aşkla yanıp tutuşan bir kalbin, çabalamaya gücü ve inancı hâlâ vardı.



2014, Eylül.



Ağladım ağlamaklar yetmedi...

Yorumlarınızı bekliyoruz ben ve çocuklarım 😊

Haftaya, aynı gün aynı saatte buluşalım.

Yeni bölümde görüşürüz... 💜

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

12. BÖLÜM

Keyifli okumalar diliyorum 💜

ACI ÇİKOLATA

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Tanıdığına Yabancı Ruhlar."

Bölüm şarkıları:

Teoman&Şebnem Ferah, İki Yabancı.

Sezen Aksu, Kaybedenler.



Aynı hafta sonu...

"Nereden çıktı bu davet bir anda?" diye hayıflandı Seçil. Aynı dakikalarda İlkim'in hemen ardında duruyor ve elbisesinin sırtındaki ipleri bağlamakla uğraşıyordu. İlkim elbisesinin yakasını dikkatle düzeltti ve Seçil'i rahatsız etmeyecek şekilde yan dönerek boydan aynada kendine baktı.

"Melih Hoca'nın isteği." dedi bir yandan konuşarak. "Üniversitenin bağışçılarının da katılacağı ve projenin duyurulacağı bir şey yapmayı planlıyordu bayadır. Holdingin proje için oldukça iyi bir bütçe desteği var ama Melih Hoca okula da destek olmak istiyor. Her şeyi holdinge yıkmak istemiyoruz. Biraz da bağış işleri işte, anlarsın. Özel bir üniversitenin çarkı sorunsuz döndürmesi gerekir. O yüzden de Boston'a gitmeden önce biraz alkış toplamak istedi."

Seçil başını salladı ve elini arkadaşının beline dayadı. "Anladım. Ay İlkim ya... Biliyor musun bu elbise de çok yakıştı sana ama diğerine büyük haksızlık oldu. O da inanılmaz duracaktı üstünde..."

İlkim dolabın önüne astıkları elbiseye bakıp iç çekti. Askıdaki bordo, saten kumaştan dikilmiş elbisenin dümdüz

bir inişi ve yerlere uzanan eteği vardı. İnce askıları, dizinin üstüne kadar geleceğini tahmin ettiği yırtmacı ve en sonunda, göğüs kısmındaki yok gibi kumaşla ona derin bir dekolte veriyordu. Cesur bir elbiseydi.

Birkaç sene öncesinde olsa, İlkim'in giyeceği tarzda bir elbise.

Fakat şu an üzerinde değildi.

"Eh, biraz öyle oldu ama yapacak bir şey yok."

Onun yerine düz, kalın askıları koluna tutunan düşük omuzlu simsiyah bir elbise seçmişti. Göğüs kısmı kapalıydı, dizinin biraz daha üstüne ulaşan yırtmacından fazlası yoktu. İlkim'in istediği kadar, güzel ve sevdiği yerden dekolte veren bir elbise modeliydi. Yalnızca arka kısmının ipleri arkadaşını haddinden fazla uğraştırmıştı o kadar. Seçil farkında olmadan biraz sert davranınca İlkim kasıldı.

"Fazla sıkmasan mı Seçilciğim, nefesim zaten bana zor yetiyor. Hı? Sen de iyice kesmemiş olursun böylece?"

"Çok çok affedersin, istemsiz oldu. Gevşetiyorum hemen... Daha iyi mi böyle?"

İlkim başını salladıktan sonra eteğini düzelitti. "Teşekkür ederim, seni de alıkoydum böyle. Hazırlanmana engel oldum."

"Saçmalama," dedi İlkim'in önüne geçip omuzlarına dökülen saçlarının kalın dalgalarını düzelterek. "Sen davetin ev sahibisin, erken gideceksin. Benim değil, senin hazırlanman daha önemliydi."

Komodinin üstündeki telefonuna baktığında kaşları kalktı. "Ama eğer şimdi çıkmazsam benim o önemsiz hazırlığım da yetişmeyecek," Yaklaştı ve İlkim'in yanaklarına birer öpücük kondurdu. "Artık orada görüşürüz, kaçtım ben."

"Tamam," dedi İlkim arkasından. "Haberleşiriz hayatım, teşekkür ederim tekrar her şey için!" Aldığı cevap sesli bir öpücükten ibaretti. Hemen sonrasında ise Seçil'in topuklu ayakkabılarından gelen, uzaklaşan adımlarının sesi ve kapının çarpışıyla tek başına kaldı. Makyajını çoktan yapmıştı. Küçük, süslü bir çantaya ihtiyaç duyabileceği

şeyleri doldurduktan sonra yatağın kıyısına oturup ince bantlı, topuklularını giydi.

Birkaç gün önce Berin'le bir yemek yemişlerdi fakat... Bolu'dan döndüklerinden beri, sesini duysa bile Emir'le yüz yüze görüşmemişti İlkin. Görmemesinin bazen daha iyi olduğunu düşünse de, onu görmeye de inkâr edemeyeceği kadar alışmıştı. Doğaldı bu. Altı senedir görmediği bir insanı seneler sonra yeniden görünce, üstelik de onunla sürekli bir araya gelince her şey karmaşık bir hâl almıştı o kadar. Normaldi.

Sessiz bir nefes alıp verdikten sonra üstüne tüylü, kalın bir ceket aldı. Sanırım gitmeye hazırdı. Çağırdığı taksiye binip gideceği yeri tarif ettikten sonra, davette her zaman olumlu şeylerin olması için bütün iyi enerjilerini kullanarak içten bir dilek diledi. Bu gecenin başladığı gibi, sakın ve sessiz bitmesini istiyordu.

—

Elbette ki çok şey istiyordu!

Nasıl olurdu da sakın bir gece hayali kurabilirdi ki? Nasıl düşüncesizce hayaller alemine dalıp gidebilirdi?

An itibariyle... Hayatına Didem gibi bir gösteriş abidesi giren kimsenin sakın bir gece geçireceğine dair inancı sönmüştü. Üstüne üstlük her geçen saniye azalarak kurumaya da yüz tutuyordu.

Üzerindeki aşırı payetli, kıpkırmızı elbisenin yeterince gösterişli olması bir yana, sabahtan beri sürekli olarak sinir bozucu davranması da cabasıydı. Sanki bu gece, özellikle Emir'in damarına basıyor gibiydi. Haber olmak ister gibi bir hâli vardı. Allah'tan magazinciler yalnızca konuşma yapılacağı sırada içeri alınacaktı da, herhangi bir rezaletiyle adını duyuramayacaktı.

Davet henüz başlamamıştı, konuklar yeni yeni toparlanıyordu. İlkin geleli neredeyse yarım saat olmuştu ama etrafta tanıdık kimseye rastlamamıştı. Emir'de erken gelmişti ancak yalnızca birkaç dakika önce çok kısa bir süre görünmüş ve sonrasında kaybolmuştu. Geldiklerinden beri

Melih Hoca'yı bulamadığı gibi Emir'le de bir kez olsun yan yana gelememişlerdi. Tek başına olduğunu düşünmek İlkim'i geriyor ve stres sahibi yapıyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Didem'in aptalca tavrı insanların dikkatini çekiyordu. Yoksa kadın... *Sarhoş muydu?*

Seçil, gülümseyen ifadesine rağmen bakışlarında taşıdığı donuklukla kesintisiz bir şekilde Didem denen kadını izliyordu. Her ne yapıyorsa, İlkim'in arkasında kalıyordu ve arkadaşı bir an olsun oraya bakmayacak kadar sinirli görünüyordu. Seçil nişanlısına doğru yaslandı ve onun da bakışlarını ikisi arasında gidip geldiğini fark etti.

"Bebeğim," dedi İlkim'e doğru dönerek. Sakin olması için sessizce konuşmuştu. "Melih Hoca'ya ulaşabildiniz mi, nerelerdeymiş?"

"Yok, yok yer yarıldı da içine girdi adam sanki! Üstelik bin kez aradı beni ya, bin kez! Sakın geç kalma, proje yürütücüsü olduğunuz için basına sizin adınızı vereceğiz Emir'le dedi. Ne o var ortalıkta, ne de o! Yemin ederim kafayı yiyeceğim şimdi ya, olabilir mi böyle bir şey?"

"Niye kafayı yiyormuş bakalım bu güzel hanımefendi?"

İlkim duyduğu tanıdık sesle arkasına döndüğünde yüzüne çaresizce ama hafif rahatlamayla kaplı bir gülümseme yayılıverdi. "Berin! Hoş geldiniz; tanıdık suratlar görmek o kadar güzel ki, utanmasam ağlayacağım."

Berin'e dönüp sarılırken genç kadın ona gülmüştü. "Ay sakın! Sakın ha, güzelim makyajın mahvolur. Olmaz, ağlamana izin veremem."

"Yaşa Berin ya, sabahtan beri bayılacağız stresten. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk..."

Berin ve Ateş, önce İlkim hemen ardından da Seçil'le selamlaştılar. Ardından Seçil, nişanlısı Orkun'u yeni arkadaş olduğu bu çiftle tanıştırdı. Erkekler üzerlerindeki takım elbiselerle oldukça şık görünüyordu ama asıl ışıldayan hemen yanlarında duran kadınlardı.

Seçil yarsa kol, mürdüm rengi bir elbise giyyordu. Dizlerinde biten elbisenin yuvarlak bir dekoltesi vardı. Kıp kırmızı, dalgalı tutamlarını omuzlarına dökülebilmesi için açık bırakmıştı. Hafif buğulu gözleri ve incecik ten makyajıyla kusursuzdu.

Berin'se üzerindeki kare yaka, uzun kollu zümrüt yeşili elbiseyle inanılmaz görünüyordu. Kısa saçları dümdüzdü ve abartısız makyajındaki en dikkat çekici detay kıp kırmızı rujuydu. Altın rengi dğme küpeleri ve incecik zincir kolyesiyle de detayları bile kusursuz hâle getirmişti.

Onlar kendi aralarında sohbet ederken mekân yavaşça dolmaya başlamıştı. Boğazın kenarındaki yalının içini kaplayan hafif uğultu, selamlaşmalar ve meraklı gözlerin birbirine çarpışmasıyla; gece, daha yeni başlıyordu.

Gece yeni başlıyordu başlamasına ancak geçen her dakika İl kim'in hissettiği gerginlik ve stres, üzerindeki baskıyı da arttırıyordu. Bir eli, klipsini açık bıraktığı çantanın içindeki nefes açıcı spreyini sıkıca tutuyordu. Biraz daha böyle devam ederse, aksi kanıtlanamayacak bir kriz baş gösterecekti.

Bunu hisseden ve çabucak fark eden Seçil, tanışma faslını orada kapatıp İl kim'in dikkatini kendilerine çekmeye ve onu sohbete dahil etmeye girişti. Fazla içine giremese de en azından dikkatini o kadından uzaklaştırmayı başarmıştı. Bir süre havadan sudan akan muhabbet, İl kim'in sözcükleriyle kısa bir an kesildi.

"Ben bir ellerimi yıkayayım, siz devam edin. Birkaç dakikaya yanınızdayım..."

Ona dönen ve elini dirseğine saran Seçil kadının gözlerini iyice araştırdı. "Seninle geleyim ister misin?"

"Yok, yok. Hiç rahatsız olma sen. Hemen gidip gelirim."

Seçil ikna olduktan hemen sonra, nişanlısının kollarına geri dönmüştü. Ateş'in yaptığı son yatırımla ilgili bir hikâyenin tam ortasındalardı.

İl kim gece kadar siyah elbisesinin eteklerini kavrayıp hafifçe kaldırdı ve dikkatli adımlarla merdivenlere yöneldi.

Üzerindeki gerginliği biraz olsun atabilirse daha iyi hissedeceğine şüphesi yoktu ama şu an, bundan oldukça uzak görünüyordu. Merdivenlerin ucundaki odalardan doğru olanı buldu ve kapısını tıklattı. Kimsenin olmadığını fark edince içeri girdi ve aynanın önüne geçip ellerini lavabonun kenarlarına yasladı. Bakışları aynadaki aksini bulduğunda sesli bir nefes verdi. Kendini telkin edebilmek için kısa bir an gözlerini kapadı.

"Sakin ol, sakın ol. Her şey yolunda. Her şey—"

"Aynen canım, yedik biz de bu *çok güçlüyüm* numaralarını zaten..."

Kapıyı hafifçe aralık bırakışının büyük bir hata olduğunu anlamak için Didem'in sesini duyması yetmişti. Genç kadın ellerini bedeninin iki yanına indirdikten sonra başını kaldırdı. Payetli elbisesinin bileklerine uzanan kollarını birbirine bağlamış, ona doğru yaklaşan sapsarı saçların ve kırmızı rujlu dudaklarındaki alaycı gülümsemenin sahibine baktı. "Düşünüyorum da, çevrendeki herkesi bu şekilde mi kandırıyorsun sen acaba? Eğer öyleyse yazık, korkağın teki olduğunu öğrenmeleri an meselesi." *Ve alaycı sesi. Elbette onu da hesaba katmalıydı.*

"Sana da iyi akşamlar Didem,"

Didem uzun topukluları yüzünden mi yoksa İlkim'in bu mesafeden bile duyabildiği alkol kokan nefesinin sebebiyle mi bilmiyordu ama dengesini sağlayamadı ve sendeledi. İlkim ona atıldı, ancak kollarından yakalayabilmişti.

"Sen iyi misin?" dedi çatılan kaşlarının ardından. "Emir'le birlikte geldiniz değil mi, onu çağırmamı ister misin?"

"Dokunma bana," dedi Didem onun kendine dokunan ellerini iterek. Ona baktığında saçları önüne dökülmüş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Belli ki, gerçekten fazlasıyla alkol almıştı. Üstelik gece de uykusuz kalmış gibi görünüyordu.

"İkinizin de canı cehenneme, beni duydun mu? İkinizden de nefret ediyorum, hayatımdan siktir olup gitmenizi iple çekiyorum artık..."

"Pekâlâ," diye mırıldandı İlkim. "Bunu anlayabiliyorum."

Didem'in yüzündeki tiksinti, gözlerindeki öfkeyle birleşmiş gibiydi. Dilinden dökülenler de aynı oranda zehirliydi. "Hayatımın içine ettiniz el birliğiyle. Şimdi mutlusundur umarım. Bütün düzenimi başıma yıktın, aylardır çabaladığım her şeyi... Hah! Sorsak her haltı biliyorsun ama nişanlı bir adamdan uzak durmayı beceremiyorsun."

İlkim içten içe irkilse de bunu belli etmedi. Kollarını birbirine bağlayıp doğrudan ona baktı. Bunun için kendini suçlamıyordu artık. Yaşanmaması gerekirdi, evet ama zamanı da geri alamıyordu. Sürekli pişmanlığını yaşayarak kendini üzmeğe, hiç yaşanmamış gibi yapmaya karar vermişti. Didem'in gözlerine bakarken kendinden bile beklemeyeceği kadar sakın bir biçimde konuşmuştu.

"Öncelikle ben sana hiçbir şey yapmadım. O konuyu kapatalı da çok oldu, bir hataydı. Bunun farkındayım. Ayrıca... Bu gece buraya bana olan nefret kusmaya geldiysen eğer, sana telefon numaramı verebilirdim Didem. Buraya kadar yorulmana gerek kalmazdı."

Didem ona bir adım yaklaştıktan sonra işaret parmağını kadına doğrulttu. "Aptalsın sen, aptalın tekisin. Muhteşem olduğunu zannediyorsun, herkesin seni sevdiğini sanıyorsun ama aciz bir kadınsın sadece. Avukat olmayı nasıl başardın bilmiyorum ama eminim daha bir çiçeğe bakmayı bile beceremiyorsundur. Yalnızca lafta iyisin İlkim, pahada bir hiçsin sen..."

İlkim canı yanmış ve sarhoş olduğu her hâlinden fazlasıyla belli olan bir kadının söylediklerine aldırış etmeyecek kadar akli başında biriydi. Ancak kurulan cümlelerden özellikle biri, canını inanılmaz derecede yakmayı başarmıştı. Kanına dokunan ve onu şoke eden şeyse Didem'den tamamen bağımsızdı. "Ne dedin sen?" dedi küçülen bakışlarıyla. Nefesi boğazına takılı kalmış gibiydi.

"Eminim." dedi Didem ona bir adım daha yaklaşp nefretle yüzüne bakarken. "Senin iyi yapabildiğin tek bir şey dahi yoktur. Elini attığın her şeyi kurutuyorsundur. Buna istersen

bir çiçek, istersen de bir ilişki de. Bıraktığım boşluğa neyi yerleştirmek istiyorsan onu yerleştir. Orası hayal gücüne kalmış..."

"Bu zamana kadar sana saygı duymaya çalıştım Didem ama benim de sabrımın bir sınırı var. Sınırlarım öyle yumuşak çizgilere sahip değiller ve sen bugün o çizginin üstünde çok fazla oyalandın. Bence bir an önce gitmen ikimiz için de çok daha iyi olacak..."

"Ya senin saygı duymuş hâlin bu mu? Nişanlı bir adamla öpüşmek mi senin saygı duyma şeklin Allah aşkına?" dedi sinirle. Öfkeden gözü dönmüş gibiydi.

"Hem... Gitmezsem ne yapacaksın, beni dışarı mı attıracaksın? Hah, sınırmış, çizgiymiş... Bunlar senin bildiğin şeyler mi sanki? Bana patronluk taslayacağına, önce onurlu yaşamayı öğren sen bence. Daha evlilik yolundaki bir adamın sınırlarından uzak duramıyorsun sen, bana neyin kenarından köşesinden bahsediyorsun?"

"Didem, lütfen daha fazla zorluk çıkarma. Emir benim hiçbir şeyim değil, zaten bundan sonra da hiçbir şeyim olmayacak. Ne kadar içtin, kafanda ne kurdun bilmiyorum ama bence en kısa sürede alkolü azaltmayı düşünmelisin. Sağlığa çok, çok fazla zararlı..."

Ardından Didem'i daha fazla dinlemeyi reddederek bir hisşimla tuvaletten çıktı ve merdivenleri hızlıca inmeye başladı.

Her şeyi kabul edebilirdi. Hem de her şeyi. Fakat onlara özel bir sırrın Didem'le paylaşılması... İşte bu Emir'den bekleyeceği son hareket bile değildi. Nasıl yapmıştı? Eşyalarını bile atmaya kıyamayan adam, nasıl olmuştu da çiçek mevzusunu o kadına anlatmıştı? Akli almıyordu. Daha doğrusu almak istemiyordu. Buna inanmak, Emir'in onunla paylaştıklarını düşünmek istemiyordu.

Basamakların sonuna ulaştığında, öylesine dağılmıştı ki, merdivenlerin köşesinde karşılaştığı Seçil'le neredeyse çarpışıyordu. "Ay," diye küçük bir çığlık atınca Seçil onu sakinleştirmek için hemen kollarını tuttu.

"Benim, İlkim benim. Nerede kaldın diye sana bakmaya geliyordum, ne kadar uzun sürdü elini yıkaman..." dedi Seçil hafifçe çatılmış kaşlarının arkasından. İlkim'in hafifçe dolmuş gözlerini fark etmemesi imkânsızdı fakat genç kadın onları hızlıca dağıtmayı başardı. "Ay sorma ya," dedi İlkim zorlukla gülerek. "Ben lavabonun nerede olduğunu bulamadım da bir süre. Kapıları karıştırmışım sanırım. Bir şey yok hayatım, merak etme..."

Seçil normalde buna ikna olmayacak kadar akıllı bir kadındı. İlkim'i tutmaya devam ederken bakışlarını çok kısa bir anlığına üst kata çevirme refleksinde bulununca, şüphelerinde de haklı çıktı. Didem parlak elbisesiyle -ki, *Seçil'in deyimiyle bir disko topuna benziyordu*- az önce İlkim'in çıktığı kapıdan çıkmış, diğer uçtaki merdivenlere yönelmişti. İlkim sessizce Seçil'in koluna girdi ve ana salona geçmeleri için arkadaşını yönlendirmeye başladı. Yeterince morali bozulmuştu ve kimsenin tadının kaçmasını istemiyordu. Kol kola ilerledikleri sırada, Seçil sinirle konuştu.

"Bu ne arıyordu orada?"

İlkim bir süre sessiz kalınca Seçil ona doğru daha fazla eğildi. "İlkim, Didem seni rahatsız mı etti? Nasıl anlamadım ki zaten, canını sıkmış belli. Ne oldu, ne dedi? Emir'le ilgili bir şeyler mi söyledi?"

"Seçil, ben şu an bunu konuşmak istemiyorum, sadece bu geceyi sağ salim atlatmak istiyorum. Lütfen bana yardım et, olur mu? Kalanını da akşam konuşuruz."

Seçil sessiz bir nefes verdikten sonra başını sallayıp hafifçe gülümsedi. İlkim'e güç olması gerekiyorsa, onun için her zaman hazırды.

Yeniden masaya döndüklerinde, bu kez herkesin odağına İlkim oturmuştu. Tüm ekip sırayla genç kadının güzelliğine ve başarısına övgüler yağdırırken onları hasetle izleyen bir çift göz de salonda yerini almıştı. Kısık, kin dolu bakışları kadını ve çevresindekileri süzerken göz kontağı saniyeler içinde kesilecekti.

Kolundan tutulup sessiz ve gizlice köşeye çekilen Didem, çalkalanan beynini toparlayamadan Emir'le göz göze geldi. Hemen ardından, "Oo," dedi gülerek. "Emir Bey, neler yapıyorsunuz?"

Sinirli ifadesine bakılırsa Emir bu durumdan pek de hoşnut değildi. Sabahtan beri uğraştıklarını yoluna ancak koyabilmişti ve daha her şeyi düzene sokabilmenin rahatlığını yaşayamadan kadının yanında almıştı soluğu. İyi olmadığını daha onu kapıda karşıladığı ilk anda anlamıştı. "Leş gibi içki kokuyorsun Didem! Sana bu gecenin önemli olacağını söylemiştim. En azından... En azından biraz olsun özen gösteremez miydin? İçmesen olmaz mıydı mesela?"

Didem şuursuzca güldü. Bunu bastıracak olan düşük tempolu müzik hemen oradaydı. Sahnedeki orkestranın kemancısı, tüm dikkatleri üzerine toplamak ister gibi öne çıkmıştı. Hem bedeni hem de müziğiyle sahnenin ortasında yerini almıştı. Kadının gür kahkahası bu düzenli melodilerin arasında boğuldu gitti. Zaten yarım yamalaklı. Sesi de, kahkahası da odağını bulamayan küreleri gibiydi.

"Tarih tekerrür mü ediyor yoksa Emir Feza Dağlı? Zamanında aynısını söylediğimde beni davetin ortasında bi' başıma bırakıp gitmiştin. Gerçekten bravo, hiç şaşırtmıyorsun beni. Hem, daha kutlayamadım İlkim Hanım'la güzel iş ilişkinizi..."

Kelimeleri uzatışı, nefesinden sızan alkol kokusu ve dengesini bulamayan tavırları durumu yeterince açık etmişti. "Bu kadar yeter." dedi adam öfke dolu sesiyle.

Emir onu orada tutmaya devam ederken iki adımla masaya uzandı ve parlak taşlı çantasını aldıktan sonra koluna girdiği kadını yalının arka kapısına yönlendirdi. Cebinden çıkardığı telefonuyla bu gece için ayarladığı şoförünü aradı ve onu arka kapıya çağırdı. Dakikalar içinde önlerinde biten arabanın arka koltuğuna oturttuğu Didem'in kemerini bağladı. Bacaklarını arabanın içine soktu ve çantasını da kucağına bıraktı. "Onu birazdan sana yollayacağım adrese götür. Annesine bizzat teslim et. Eve

girdiklerini görmeden de sakın dönme. Eğer hastaneye gitmeye falan ihtiyaçları olursa diye kapıda bekle."

"Elbette efendim. Nasıl isterseniz."

Şoförü Didem'in kapısını kapattıktan sonra itiraz bile edemeyecek durumda olan kadına son kez baktı. Yarısına kadar açmasını istediği cama doğru yaklaştı.

"Sana son bir kez güvenebileceğimi düşünmüştüm. Koca bir senenin hatırı için en azından bir geceyi daha atlatabiliriz demiştim ama sen yine bana, hayal kırıklığından başka bir şey vermedin. Sana en başında söylemiştim. Senin hikâyende benim yerim yok, demiştim. Beni dinlemedin Didem. Umarım kendini dinletecek ve seni dinleyecek birini bulabilirsin. Kendine iyi bak."

Bunlar kafasında planladığı son sözler olmasa da onun için sınırı çoktan aşan tavırlar, tetikleyici olmuştu. Emir üzerindeki ceketini düzelterek yalıya geri dönerken arabanın da hızla uzaklaştığını tekerleklerin çıkardığı sestten anlamıştı. Ardına dönüp bir kez daha bakmadı. Akli iki gece öncesindeki konuşmalarına kaydığında, kendine kızdı. Onun yaptıklarına rağmen, hâlâ hakkında bu şekilde düşünmesine sinirlendi. Oysa geçen gece yaşadıkları tartışma, her şeyi açıklar nitelikteydi.

İki gece önce;

"Sence de bunu bitirmenin zamanı gelmedi mi artık?" dedi Emir kahve kupasını tezgâha bırakarak.

Didem yine aldığı yeni makyaj malzemelerini serdiği masayı doldurmuştu. Dudaklarına sürdüğü parlatıcının kapağını kapatırken sarı saçlarını yaptığı at kuyruğu da iki yana sallanmıştı. "Neyi?" diye sordu sakince. Hiçbir şeyden haberi yoktu ve adamın zihninden geçenler dudaklarına dökülmeden önce geçecek son dakikalardı.

"Bir şeyleri uzatmanın manası kalmadı Didem. Bir sene neredeyse doldu. Artık oynadığımız bu oyuna da, yaptığımız anlaşmaya bir son verebiliriz. Gerçi ortada bir anlaşma da kalmadı ama..."

Didem şaşkın bakışlarını onun yüzüne kaldırdığında Emir Feza kahvesinden büyük bir yudum aldı. Kadının kaşları çatıldığında, Emir bunu umursamazdan geldi. Bardağını yeniden aralarındaki adaya bıraktıktan sonra sessiz bir nefes verdi. Kalçasını arkasındaki mutfak tezgâhına yasladı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Uzun kollu kazağının kolları da yukarı çekilmişti.

"İkimiz de istediklerimizi aldık değil mi? Sana verebileceğim her şeyi verdim. Gizlemek istediklerini gizledin, planladığın gibi acımasızca yok ettin. Üstelik bunun için benim zaafımdan faydalandın. Bence yeterince oynadık."

Emir dudaklarını hafifçe ıslatıp ona baktı. "Artık bitirme vakti. En kısa zamanda ayrıldığımızı açıklamak için bir tarih belirlemeliyiz. Ona göre basına yakalandığımızda bir cümle de olsa soruları cevaplar, durumu açığa kavuştururuz... Zaten yeterince oyalandık, ben—"

"Neden şimdi?" dedi Didem onun sözünü keserek. Oturduğu yüksek taburede doğrulmuş, konuşulan konunun bir an önce kapanmasını ister gibi bir tavır takınmıştı. Fakat Emir daha yeni başlıyordu. Duyduğu soru adamın kaşlarını çatmasına sebep oldu.

"Neden şimdi derken? Başladığımızda konuştuğumuz gibi bir sene..."

"Evet, bir sene diye konuşmuştuk ama duruma göre devam edebileceğimizi de söylemiştik. Neden şimdi bitiriyoruz?" Bakışları kısıldı. "Gerçi cevabını bildiğim soruları neden soruyorsam... Onun yüzünden değil mi?"

Kaşlarını kaldırıp sesini hafifçe yükseltti. "İlkim geri döndüğü için, değil mi?"

"Hayır, bunun İlkim'in dönüşüyle uzaktan yakından alakası yok. Bunu bitiriyoruz çünkü artık yaptıklarına katlanabilecek gücüm kalmadı. Bitiriyoruz, çünkü devam edebilelim diye, beni tehdit ettiğin durumların hepsini ortadan kaldırdım ben. Yani ne söylersen söyle, hiçbir cümle benim için bir anlam ifade etmiyor, etmeyecek de bu saatten sonra..."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben, Didem." dedi Emir sert bir sesle. "Artık beni Ayşin'le tehdit edemeyeceğini söylüyorum. Ne beni oradan vurabileceksin artık, ne de başka bir yerden."

"Sen... Nasıl? Ne diyorsun ya?! Ne saçmalıyorsun?"

"Olanları anlatıyorum işte. Aylarca sürdürdüğün tavrın sonu geldi diyorum."

"Emir."

"Ben, tanıştığımız ilk günden beri bu işin nasıl gideceğini az çok tahmin ediyordum Didem ama böyle değil, böyle olmamalıydı... Bazen çıkarların için nasıl birine dönüşebileceğini unutuyorum, üzgünüm. İçinde o eski kadını aradığım için beni suçlayamazsın."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun tamam mı? Hiçbir şey bilmiyorsun! Kendi kafanda kurduğun bir senaryoya inanıyorsun, beni... Beni onunla, o şekilde yargılıyorsun. Bilmiyorsun..."

Sessiz, yorgun bir ifadeyle kadına baktı. Hadi Emir'in yaptıklarının bir endişeden kaynaklandığı söylenebilirdi fakat Didem... Onun yaptığı nasıl bir şeydi?

"Ben her şeyi biliyorum Didem. Her şeyi, bütün bunlara bizzat şahit olduğum için çok iyi biliyorum. Kimin sayesinde başladık biz bu gösteriye, sen söyle?" dedi gerçekten bir cevap beklemeyerek.

"Senin sayende, değil mi? Senin ve o havaalanında görüntülendiğin için, ailenin seninle bütün bağıni kesmekle tehdit ettiği Tunç yüzünden. Neden? Çünkü bambaşka şeyler planlıyorlardı, yanlış mıyım?"

"Adını anma..." dedi kadın buz gibi bir sesle.

"Didem ben seni tanıyorum. En azından... En azından tanıyordum, tanıdığima inanıyordum bilmiyorum. Bizim ailelerimiz tanıştığında biz çocuktuk, aynı sahilde denize girdik, kumdan kaleler yaptık, birlikte oynadık. Sonra sen gittin, bütün eğitim hayatın yurt dışındaydı senin. Görüşmedik etmedik, zaman girdi araya ama seninle aynı çocukluğu yaşadık. Sonra geldin, seneler sonra. Biz yeniden

karşılaştığımızda Londra'dan henüz dönmemiş miydin sen? Yanında o aptalla hem de..."

Emir sesli bir şekilde hah'ladı. Aynı zamanda başını da iki yana sallamıştı.

"Pislik herif, İstanbul'a geldiğiniz gibi senin hamile olduğunu öğrenmiş, sonra da ardına bile bakmadan çekip gitmemiş miydi? 25 yaşındaydın Didem. Daha sadece, 25 yaşındaydın. O beyin yoksunu geri zekâlı sana sahip çıkmak yerine siktir olup gittiğinde ve yaşadığın üzüntü, stres yüzünden karnındaki bebek rahmine tutunamadığında senin yanında kim vardı?"

"Sen..." dedi Didem titrek bir sesle. Geçmiş ne yazık ki gülümseyerek hatırladığı anılarla dolu değildi. Fakat bir gerçek vardı ki, göz ardı edilemezdi. Emir ona gerçekten çok destek olmuştu.

"Bunu bana minnet duyasin diye hatırlatmadım. Sadece... Sana gerçekten destek olabilmek istemiştim. Bizim yaptığımız anlaşmanın sebebi, bu yaşadıklarını gölgede bırakmak ve ailenin senden vazgeçmemesini sağlamak içindi. Zaten bebeğini kaybetmiştin. Üstüne bir de senelerce sevgisini hissettiğin insanların senden elini eteğini çekmesini kaldıramazdın Didem. Bunu bildiğim için sana yardımcı olmak istedim. En azından bir süreliğine ilginin dağılmasını istedim. Bunu kabul ettim."

Emir başını eğdi. "Sana yalan söyleyemem. Benim de kendimi kurtarmaya ihtiyacım vardı. Annem benim bir başkasıyla evliliğimi planlıyordu. Antalya'da kalmam için ısrar ediyordu. Kaçmak istedim. Ben de bu sahte ilişkiye sığındım. Sevmediğim biriyle bir ömür geçirmek yerine, en azından arkadaşım gibi gördüğüm kadınla bir sene koymaz diye düşündüm. Kaybettiğim senelere oranla, bu hiç gibi bir şeydi. İdare edebileceğimize inandım."

Kaşlarını kaldırıp dilini ağzının içinde yuvarladı. Bakışları birbirine tutundu.

"Başta yalnızca ailelerimize oynadık ama sana yetmedi bu. Nişan istedin. Tamam dedim, senin istedin diye. Sana ne

iyi gelecekse onu kabul etmeyi seçtim."

Emir kahve kupasının üstüne avcunu kapattı. İlk kez Didem'i kırmayı umursamıyordu çünkü karşısında sessizce oturan bu kadın, basmaması gereken noktalara basmıştı. Bu noktalar Emir'in asla taviz vermeyeceği noktalardı. Didem hata yapmıştı ve bu, ne yazık ki birinci hatası da değildi.

"Fakat sen bu desteği benim vermek istediğim şekilde görmedin Didem. Önce Tunç'a saldırdın. Onun senden gidişinin hıncını aldın, hayatını zehredebilmek için ne gerekiyorsa yaptın. Bütün ilişkilerine bulaştın. İçinde biriken öfke hiç azalmadı. Acın eridikçe, hüznün azaldıkça daha da kötü oldu her şey. Sinirin, nefretin, kıskançlığın... Hepsi gün geçtikçe daha da açığa çıktı. Değiştin sen Didem, çok hırslandın. Ardından bana sıçradı bu öfken. Önemli değildi. Sonrasında kendine sarıp incinmeni istemediğim için kabul ettim hepsini. Benimle atıştın, tersleştik, kavga ettik. Ben de masumum demiyorum, diyemem çünkü aynılarını ben de sana yaptım çoğu zaman. Dilimi tutamadığım zamanlar oldu. Kabul ediyorum."

Bakışları birbirine dokunduğu an hava ağırlaştı. Emir sabrını yavaş yavaş yitiriyordu çünkü konular gittikçe konuşmak bile istemediği yerlere gidiyordu.

"Ama hepimizin sınırları var Didem. Benim de sınırlarım vardı. Sana onları aşmaman gerektiğini defalarca söyledim. En başında, senden yapmamamı istediğim iki şeyi, diline dolanmasını istemediğim iki ismi söyledim ben. Fakat sen o isimleri de, o sınırları da öyle güzel çiğnedin ki, ben seninle baş edemez hâle geldim. Bundan sebep öfken ve sinirin bana bulaştı. Beni hiç olmak istemediğim bir adam yaptın. Yola çıktığımız bütün hisleri söküp aldın."

Emir başını hızlıca iki yana salladı. Didem nefes bile almadan dinliyor, sırasını bekliyordu. Dudaklarını dişlemeye devam ettiği sırada Emir'de konuşmasını sürdürdü.

"Sana daha ilk karşılaştığımızda söylemiştim. Ben kimseyle bir ilişkiye başlayamam ama seni de incitmek isteyeceğim en son şey olur demiştim. İlkim'i en başından

beri biliyordun, onu sevdiğimi ve ondan başkasına âşık olamayacağımı biliyordun. Şimdi beni onunla sınamaktan ya da onu önüme bir bahane olarak sunmaktan vazgeç. Ya Didem asıl sen..."

Emir bakışlarını onun gözlerine kaldırdı ve ellerini önündeki tezgâha yaslayıp eğildi. Bakışlarını esir alan kırık ama öfkeli ifade yerini koruyordu.

"Sen beni nasıl Ayşin'den vurdun?"

"Emir ben..."

"Sen ne, Didem? Sana yapmamamı özellikle söylediğim şeyle beni tehdit edişinin nasıl bir açıklaması var, ben anlayamıyorum gerçekten..."

"Yemin ederim açıklayabilirim. Ben... İlkim gelince kendimi kapana kısılmış gibi hissettim... Çok küçük, çok değersiz hissettim. Gururumu zedeledi, bir sene boyunca benim hiç giremediğim yere o zaten seneler önce girmiş gibi hissettim ben. Kaldıramadım, yediremedim bilmiyorum... Sonra... Sonra Ayşin çıktı karşıma. Ben de oradan..."

"Sen de oradan vurayım da bu adamı kendime zorunlu kılayım dedin, öyle mi? Gerçekten mi? Bu kadar alçalabildin mi? Üstelik sen... Sen kendin bir bebek kaybetmişken bunu bana nasıl yapabildin Didem ya? Canından birini yitirmişken bunu nasıl göze alabildin? Ne zaman... Ne zaman bu kadar acımasız oldun..."

"Emir gerçekten özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim. Kıskançlığıma yenik düştüm. Özür dilerim... Lütfen."

"Özür dilemene gerek yok. Senden istediğim tek şey o sınırı aşmamandı ama sen sınırı aşmakla kalmayıp üstünde zıplayıp durdun. Bir değil, iki hiç değildi. O yüzden buraya kadar Didem. Artık seninle hiçbir bağımız kalmadı."

Emir çok kısa bir duraksamayla Didem'e baktı. Gözleri dolu doluydu, suçlu bir çocuğa benziyordu bu hâliyle fakat uzaktan yakından ilgisi yoktu. Emir'in bir anlığına içi acıdı.

"Sen benim arkadaşımı öldürdün Didem. Kız kardeşim gibi olan o kadının canını aldın, hep ayrı bir yeri olan o kadının..."

Ya ben Antalya'ya dönmeden önce, seni İlkim'le tanıştıрма hayalleri kurardım. Sen benim hayallerime kıydın."

Emir doğrularak başını iki yana salladı. Ada tezgâhın ardında birkaç adım atıp başladığı yere geri döndü.

"Ama artık bitti. Birkaç gün içinde okulun daveti olacak. Son bir etkinlik, sana son kez magazine birlikte çıkma şansı ve bir daha görüşmek istemiyorum, lütfen." Kahve kupasında kalan son yudumu da içtikten sonra bardağı bulaşık makinesine yerleştirdi.

"Eşyalarını istediğin zaman toplayabilirsin. Zaten çok fazla şey yoktu diye hatırlıyorum. Bugünden itibaren sen işini bitirene, toparlanıp kendi evine geçene kadar burada kalmayacağım. İşin bittiğinde bana haber verebilirsin. Davetle ilgili detayları mesaj atarım. Kendine iyi bak Didem."

Ardından Didem'in başka bir şey söylemesine izin vermeden mutfaktan çıktı ve koltuğun kenarına bıraktığı ceketini alıp evden çıktı.

Bir defter böylece kapanmış, yeni ve tertemiz bir diğerinin sayfalarını anılarla doldurmak için şans doğmuştu.

—

Emir'in büyük adımları yeniden salona döndüğünde kendine hızla çeki düzen verdi. Bu gecenin amacı yürüttükleri projeyi daha fazla insana duyurmak ve fakülte için bağış toplamaktı. Fakat Melih Hoca'nın da desteği ve fikriyle, yapacaklarını çok daha iyi bir boyuta taşıma şansı bulmuşlardı. Gün içinde, detayları pek belli olmayan bu gelişmeyi halletmek için ikisi de saatlerdir uğraşıyorlardı. İlkim'i bu işin dışında tutmaya çalışmışlardı çünkü ona sürpriz yapmaya karar vermişlerdi. Öğrencilerini ne kadar sevdiğini ikisi de biliyordu, bu sebepten ona bir jest yapmak istemişlerdi. Ona hiçbir şey söylememiş, üstüne üstlük telefonlarına da çıkmamışlardı. Emir detaylarını da en sonunda hallettikleri işin sadece duyurulması kaldığı için heyecanlıydı ve biliyordu ki, öğrendiğinde İlkim'de aynı şekilde heyecanlanacak, çok mutlu olacaktı.

Temkinli adımlarla, arkadaşlarının bulunduğu masaya doğru ilerlerken içinde de hafif bir tedirginlik yok değildi. İlkim'in Didem'i gördüğü andaki yüz ifadesi dakikalardır zihninde dönüp duruyordu ve bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla pek memnun olduğu söylenemezdi.

"İyi akşamlar gençler, hoş geldiniz..."

Ateş ve Berin, hemen yanlarında duran suratı düşmüş Seçil ve nişanlısı olduğunu tahmin ettiği adam ona dönerek gülümsediğinde, odağındaki kadının dikkatini elbette ki çekememişti. "Canım, hoş bulduk. Nerelerdesin sen," diye yanıtlayan ilk kişi Berin oldu. Sarıldıklarında ekibin geri kalanı da aynı şekilde ufak konuşmalarla onunla tokalaşmıştı. Seçil'in hemen yanındaki kişi, tam tahmin ettiği gibi nişanlısı Orkun'du.

Orkun uzun boylu, hafif kıvrıkcık saçlı, yeşil gözlü; hoş sohbeti ve eğlenceli mizacı olan bir adamdı. Seçil'in ona Emir'den bahsettiği açıktı, ki zaten bunun olmamasının imkânı yoktu. Onlarla kısaca sohbet ettikten sonra bir adımda yer değiştirdi.

"İlkim," diye mırıldanıp bir adım daha attı. Uzun parmaklarını onun dirseğine değdirdiğinde genç kadın irkilerek geri çekildi. Bakışlarında duygusuz bir ifade belirdi ve bileğindeki ince bileklikle oynarken konuştu.

"Saatlerdir ortada yoksunuz, hem sen hem de Melih Hoca. İkinizi de defalarca aradım ama cevap alamadım, umarım Melih Hoca'ya ulaşabilmişsinizdir."

"Ulaştım," dedi adam gözlerini kısarak ona bakarken. Tavrının sebebini henüz bilmiyordu ama gecenin ilerisinde öğreneceğinden şüphesi yoktu. Yine de bozuntuya vermedi ve sözcüklerine devam etti. "Her şey yolunda, merak etme."

"İyi. Sevindim." dedi soğuk bir sesle ve bakışlarını davetin yavaş yavaş dolan salonuna çevirdi. Davetliler bir bir geliyor, masalar doluyor ve uğultular yavaşça yükseliyordu.

Emir, İlkim'den ilgisini çekip arkadaşlarına döndüğünde, Seçil'de hemen İlkim'in yanında bitmişti. Erkekler kendi aralarında sohbet ederken, birkaç dakika sonra hep birlikte

içecek bir Şeyler almaya gittiler. Berin'de Seçil ve İlkim'in yanında yerini aldığında, bakışlarında ufak parıltılar vardı. "Sonunda sadece sevdiklerimin etrafta bulunduğu bir davet. Gerçekten gereksiz insanlardan inanılmaz bir bunaltı gelmişti üstüme."

Seçil kaşlarını kaldırıp gülümsedikten sonra, "Sanırım ben cümlede gizli olan kişinin kim olduğunu biliyor gibiyim." diye mırıldandı. Sesi keyifliydi, İlkim'in de dudaklarına minicik bir kıvrım vermişti.

"Açıkçası o kişinin kim olduğunu bilmeyen kimse olduğunu zannetmiyorum. Bu gece burada olmadığı için ne kadar mutlu olduğumu ne yazık ki gizleyemeyeceğim."

"Aslında buradaydı..." dedi İlkim hafif düşmüş sesiyle.

Karşısındaki kadınlar ona bakınırken sessizce açıklamaya girişti. "Yukarıda karşılaştık. Gerçi Şu an hiçbir yerde görünmüyor ama..."

"Sadece karşılaştınız mı?" diye sordu Berin kaşlarını kaldırarak.

İlkim yarım yamalak başını sallayınca Berin asıl cevabı alabilmek adına Seçil'e döndü. Seçil'de hafifçe omuzlarını kaldırıp indirince Berin mesajı almış gibi belli belirsiz başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kızlar hayır, Şu anda bu konuyu konuşmayalım, lütfen. Saçma sapan konuşup gitti işte. Artık ondan bahsetmeyelim olur mu? Bu gece Emir'in de gecesi..."

Berin ve Seçil göz göze geldikten sonra İlkim'e bakıp aynı anda dudaklarına hayali bir fermuar çektiler. Bu hareketleri ve güzel anlaşmaları, İlkim'i güldürdüğünde erkekler de onlara doğru geliyorlardı. Hepsinin elinde iki bardak vardı ve hepsi, karşılarındaki kadına yaklaştı.

Emir genç kadın için aldığı su dolu bardağı ona uzatınca İlkim'in bakışlarındaki inat, bir anlığına kırılır gibi oldu. Bir mırıltı gibi çıkan sesiyle, "Teşekkür ederim," dedi adama doğru. Emir yamuk bir ifadeyle gülümsedikten sonra göz kırptığında, genç kadının bakışlarını kaçırmaması olanaksız olmuştu.

Hatırla, dedi iç sesi. Sizin geçmişinizi hiç tanımadığın bir kadına döken bu adamdı. Sevdiğin adam. Didem sana, bakmayı bile beceremediğin çiçek derken, ayrıldığınız o akşam Emir'in sana getirdiği çuha çiçeğinden bahsetmiş olmalıydı. Emir bütün bunları anlatmasa Didem'in bundan ne haberi olacaktı, diye de ekledi.

İlkim boğazını temizledikten sonra bakışlarını ellerine indirdi. Kurtarıcısı, tam o an masalarına gelerek onu bu sessiz ve gergin andan kurtaracaktı.

"İlkim, Emir!"

Melih Hoca'nın fazlasıyla yakından gelen sesiyle başını kaldırdığında, masalarının hemen dibindeki adamı fark etti.

"Hocam! Nerelerdesiniz saatlerdir, sabahtan beri size ulaşmaya çalışıyorum. Çok endişelendim."

"Buradayım İlkim buradayım, bazı detayları ve prosedürleri halletmem gerekti, o yüzden biraz meşguldüm. Ee, siz hazır mısınız?"

İlkim'in kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Konuşma yapacaksınız ya birlikte? Emir bahsetmedi mi?"

Emir'e baktığında o da kaşlarını çatmıştı. "E... Hocam benim de haberim yoktu ki, bana böyle bir şey söylemediniz. Şu an öğrendim."

"Sahiden mi?" Melih Hoca başını kaşdı. "Aklımdan çıkmış o zaman. Neyse, şimdi öğrendiniz sonuçta. İlk önce ben kısa bir konuşma yapacağım. Sonrasında da siz çıkacaksınız sahneye, fazla bir şey söylemenize gerek yok. İki üç cümle kursanız yeter."

"Hocam, ben yapamam. Biliyorsunuz, öyle ani ve spontane gelişen şeylerde; özellikle de çok fazla insan ya da toplum önünde yapılacak konuşmalarda çok geriliyorum. Benim bu kadar insanın önüne çıkıp konuşabilmem için kırk kez prova yapmam, konuşma falan yazmam lazımdı. Böyle olmaz..."

"İlkimciğim sen akademisyensin, hatırlatırım. Her gün amfide 100'den fazla öğrenciye ders veriyorsun, beni konuşturma şimdi."

İyi de bu aynı şey değildi ki... Üniversitede ders vermeye de zamanla alışmıştı. Derse girmeden mutlaka konulara göz gezdirir, gidişatıyla ilgili planlama yapardı. Üstelik İlkim, haddinden fazla heyecanlandığında olacakları zihninde canlandırabilecek kadar çok kriz geçirmişti. Böyle şeylere alışkın değildi.

"Hem, Emir yanında olacak. Halledersiniz. Şimdi ben sizi duyurana kadar bekleyin, ben de o sırada misafirlerimize bir hoş geldin diyeyim."

İlkim sesli bir biçimde ofladıktan sonra gözlerini kapadı. Aynı anda belinde hissettiği yumuşak dokunuş ve saçlarına üflenen nefesle birlikte, oldukça yakınında hissettiği Emir'in sesini duydu. "Hey," diye mırıldandı adam. Sessiz ama etkiliydi. "Ben yanıdayım, bir şey olmayacak. Bana güven, muhteşem bir iş çıkaracaksın."

İlkim'in Emir'e güvenmemesinin ihtimali dahi yoktu ama bunu ona söylemedi. Yalnızca başını salladı ve onu hapsine alan kürelerine bakarken hafifçe gülümseyebildi. Hemen ardından bir adım uzaklaştılar ve fazla büyük olmayan bir platformla yükseltilmiş sahneden yankılanan sese dikkat kesildiler. Gazeteciler de çoktan içeri alınmış ve kameralarını kurmuşlardı.

"Sevgili misafirlerimiz, üniversitemizin güzide bağışçıları, öğretim üyesi arkadaşlarımız ve değerli basın mensupları. Öncelikle hepinize iyi geceler ve her biriniz, ayrı ayrı hoş geldiniz..."

Alkış sesleriyle birlikte yüzlere yerleşen gülümsemeler küçük ama keyifliydi. Herkes oldukça ilgili görünüyordu. Gecenin böyle devam etmesini dilemek için harika bir andı.

"Bu akşam burada, bizleri yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederiz çünkü üniversitemiz için güzel planlarımızı gerçekleştirmek adına desteğiniz bizim için çok kıymetli."

Adam küçük bir ifadeyle gülümsedi.

"Ben, Melih Mehmet Güner. Işın Üniversitesi'nin Hukuk Fakültesi kadrosunda yer alan profesörlerden biriyim. Aslında sizler de bu gece buraya, bizim fakültemizin bir

projesini duyacağınızı bilerek geldiniz. Üniversitemizin misyon ve vizyonu, kendi ülkemizde uluslararası nitelikte öğrenciler yetiştirebilmektir. Özellikle yaratıcı, objektif düşünebilen, bağımsız ve liderlik vasıflarına sahip en yetkin mezunları yetiştirmek adına verdiğimiz çabayı senelerdir sürdürüyoruz. Bunun yanı sıra, ülkemize kazandırmak için eğitim verdiğimiz öğrencilerimize de imkân sağlayarak, iş hayatına atılmalarına da destek olmaya çabalıyoruz. Gerek yurtiçi, gerekse yurt dışı projelerimizle, mezun öğrencilerimize istihdam sağlayabilmek adına da hatırı sayılır bir çabayla çalışıyoruz.

Bazen de bu istihdamı sağlayabilmek adına projeler yürütüyoruz. Bunu bu gecenin de en büyük sebebi olan, Işın Üniversitesi'ne maddi ve manevi bütün desteğini sağlayan Sipahioğlu Holding'in sayesinde yapıyoruz. Kendilerini aramızda görmek büyük mutluluk. Tekrar hoş geldiniz."

Bakışlar kol kola girmiş kibar, yan yana muhteşem görünen çifte döndüğünde onlar da kocaman gülümsüyordu. Berin ve Ateş alkışlarını sahnedeki adama ve arkadaşlarına doğrultmuşken davetlilerin alkışlarıysa onlara yönelikti. İlkin ve Emir'de, alkışlarla kocaman gülümseyerek aslında yaptıklarının maddi kısmının hiçbir önemi olmadığını düşünen ve daha fazlası için bile uğraşabilecekleri gözlerinden okunan çifti izliyordu.

"Hukuk okumak zordur. Hukuk fakültesini bitirmek de zordur. Hukuk alanında çalışmak ise, inanılmaz keyifli olsa da çok daha zordur. Öğrencilerimizin bu iş hayatına erkenden atılabilmesi ve daha fazla deneyim kazanarak, ilerleyecekleri alan konusunda bir seçim yapabilmeleri adına başlattığımız bu projeyi yürütmeye başladığımızdan beri, 50'den fazla üç ve dördüncü sınıf öğrencisine hem burs hem de staj desteği sağlıyoruz. Daha yeni başladığımız için sayımız az ama her sene, her dönem daha da artacağını umut ediyoruz."

Melih Hoca keyifle davetlileri izlerken aldığı tepkilerden de hoşnuttu. Alkışlar onu daha da canlandırıyordu.

"Biliyorum fazla uzattım ama anlatacaklarım henüz bitmedi. Düşündüğünüz gibi tek bir şeyle sınırlı bir gece olmayacak fakat, ben her şeyi detaylarıyla anlatmadan önce projemizin yöneticilerini konuşma yapmak adına sahneye davet etmek istiyorum izninizle. Önce onları dinleyelim, sonrasında ben anlatmaya devam edeceğim. Huzurlarınızda İlkim Çetin ve Emir Feza Dağlı!"

İlkim endişesini zihninin bir köşesinde büyütmeye devam ederken yüzünde minik bir gülümsemeyle sahneye baktı ve ifadesini bozmadan elbisesinin eteklerini toplayarak ilerlemeye başladı. Hemen ardındaki Emir'in parmak uçları beline temas edecek kadar yakındı.

Sahneye çıkıp tam ortada yan yana durduklarında, ellerindeki mikrofonlara ve davetlilere bakış attılar.

"Hepinize iyi akşamlar öncelikle. Ben topluluk karşısında konuşmak konusunda pek iyi sayılmam aslında, akademisyen olmama rağmen. Hatalarım için şimdiden özür diliyorum. Bir şansımı deneyeceğim..."

Elini dümdüz karnına sardıktan sonra davetlilere hafif bir gülümsemeyle baktı. İyi hissediyordu. Burada olduğu için, bu gecenin mimarlarından biri olduğu için.

"Öğrenci olduğumuz zamanlarda, derslerimizin bir gün biteceğini ve mezun olduğumuzda karşı karşıya kalacağımız durumları düşünmek bazen göz korkutucu olurdu. Okumak artık bir alışkanlık hâline gelmişti ne de olsa, temelde mantık aynıydı. Ama okulun dışındaki hayat... İşte o bize çok uzak ve korkutucuydu. Endişelerimizi, korkularımızı ve tedirginliklerimizi aşabilmemiz zaman aldı. Elbette elimizden gelenin en iyisini yaparak, çabamızı sonuna kadar göstererek iyi yerlerde istihdam almayı istedik. Yine de her öğrenci aynı şansa sahip olmayabilir."

Sessiz bir nefes alıp verdikten sonra sahnede bir adım ilerledi. "Meslektaşım," diye mırıldanıp elini açarak Emir Feza'yı işaret etti. "Birlikte yürüttüğümüz bu projenin en büyük amacı, her öğrenciye aynı şansı verip, benzer imkanları sağlayabilmek. İş hayatına atılmadan önce onları,

önlerindeki hayatta nelerin bekleyebileceği konusunda biraz da olsa fikir sahibi edebilmek. Bütün öğrencilerimizi aynı koşullarda çalıştırarak, hayatlarının dümenini kıracakları yönü saptamalarını sağlamak aynı zamanda. İşte böyle böyle ufak hayaller kurarak başlayan projenin büyütülmesi için güçlerimizi birleştiriyoruz. Çok sevgili Sipahioğlu Holding'in Işın Üniversitesi'ne sağladığı destekle harikalar yaratmaya çalışıyor ve elimizden gelenin en iyisini, öğrencilerimize sunmaya çalışıyoruz. Umarım sizler de bizleri desteklemeye ve bu çabamızda yanımızda olmaya karar verirsiniz. Teşekkürler..."

İlkim uğultuları ve alkışları toplarken gülümsedi ve geriye bir adım attı. Onu gururla izleyen ekibe küçük bir bakış atmayı ihmal etmedi. Hepsi yüzlerinde keyifli ifadelerle onu izliyordu.

"Ben kısa tutacağım çünkü zaten söyleyeceklerimiz uzaktan bakınca hemen hemen aynı şeyler. Meslektaşımın da bahsettiği gibi," dedi Emir öne çıkarak. İlkim'e bakarak hafifçe gülümsedi ve davetlilere döndü. "En büyük amacımız, herkesi aynı şansa sahip kılmak. Farklı şartlar önlerine geçmeden hepsine aynı şartları vererek, nasıl ilerleyeceklerini görmek. Temelde olayımız bu. Destekleriniz ve bu geceki varlığınız bizim için çok kıymetli. Öğrencilerimize sağlanan imkânlarla katkıda bulunduğunuz için şimdiden çok teşekkür ederiz. Herkese keyifli bir akşam diliyorum."

Emir'de aynı coşkulu alkışlar ve gururlu bakışlarla ödüllendirilirken herkesin düşünceleri aynıydı. Gerçekten söylediklerini yapabilecek bir ikili varsa, bu onlardan başkası olamazdı. Birlikte harika bir ikili olmuşlardı.

Onlar alkışlarla sahneden inerken Melih Hoca yeniden yerini aldı ve konukların nabzını keyifle yokladı. Sahne insanıydı. Boston'daki konferanslar için neden başka bir profesörün aday dahi olmadığı belliydi. Bu adam kesinlikle sahnede olmak için doğmuştu.

"Elbette bu gece sizlere anlatacaklarımız yalnızca bunlar değil. Sevgili bölüm dekanlarımız desteği ve rektörümüzün istek ve onayıyla, projemiz yalnızca bizim fakültemizle sınırlı kalmayacak şekilde çalışmalarımız başladı! Işın Üniversitesi'ndeki bütün bölümler ve fakülteler için gerekli anlaşmalar sağlanmaya çalışılacak ve imkân sağlayabildiğimiz her öğrenci için yürüteceğimiz projeler tasarlanıyor. Bizim attığımız minik bir adım, kocaman bir zincirin parçası hâline gelecek. Şimdi aynısını da sizden bekliyoruz. Bağışlarınız üniversitemizin öğrencileri için en büyük destek ve adım olacak. Hepinize çok teşekkürler. Lütfen davetin ve bu güzel akşamın keyfini çıkarın!"

Bu kez alkışlar daha da yükseldi ve salonun içinde keyifli sesler yükseldi. Sahnenin diğer tarafında dikilen İlkim'de şaşkınlık ve heyecanla olanları izliyordu. "Doğru mu duydum ben, yoksa çok istediğim şeyleri artık gözlerimin önünde canlandırabilecek bir hâle mi geldim?"

Emir kahkaha attı. "Ne duyduysanız o sayın avukatım. Sabahtan beri bu ayarlamaları yapmaya çalışıyoruz. Köklü bir üniversitenin rektörüne, ondan da öte, onlarca fakültenin dekanına tek tek ulaşmak ne kadar zordu, inan bana tahmin bile edemezsin."

İlkim yamuk bir gülümsemeye adama baktı. "İnan bana, bir şeyi aklına koyduğunda ne kadar inatçı olabildiğini çok ama çok iyi bilirim."

Söyledikleri o anın heyecanı ve mutluluğu ile söylenmiş, gelişine sözcükler olsa da çok büyük anlamlar taşıyordu. İlkim bununla yetinmeyip bir hamle daha yapınca Emir şaşkınlığını gizleyemedi.

Elini adamın koluna koyup hafifçe sıktı ve gülümsemesini bir an bile silmeden, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bütün öğrenciler için."

Ardından adamdan bir adım uzaklaşarak adımlarını masaya doğru çevirdi. Emir şaşkınlık ve keyifle orada takılı kalırken, gecenin öncesinde yaşananları ve devamında neler olacağını bilemese de, bu anda kalmayı fazlasıyla istemişti.

—

Bu gece, herkes olmayacak şeyleri istiyordu anlaşılan...

İlkim'in keyifli ifadesiyle gülücükler dağıtması yalnızca birkaç saat sürmüştü. Sonrasında Emir'e baktığında, adam onun gözlerinde büyüyen kırık ve öfkeyle dolmuş çatlakları saniye saniye görebildi. *Yine ne yaptığını bilmeden geçecek koca bir akşamı bitirmek üzereydi. Harikaydı gerçekten.*

Melih Hoca konuklarıyla sohbet etmeyi yeni yeni bitirmişti. Davetliler bağışlarını yaptıktan sonra yavaş yavaş dağılmıştı ve geriye tek tük insan kalmıştı. İşini bitirdiği gibi, adımları Emir ve İlkim'in bulunduğu masaya doğru ilerletti. Ellerini birbirine çarptığında, yüzünde de keyifli bir gülümseme vardı.

"Ah, gerçekten harika bir geceydi. Her şey beklediğimden çok daha iyi gitti! Siz ikiniz, sahnede muhteşemdiniz. İlkim, bir de bana heyecanlanıyorum dersin. Konuşman inanılmazdı!" Adam hemen iki yanında duran, eskiden okuttuğu öğrencilerine bakarken keyifli olmaması işten bile değildi.

"Estağfurullah hocam, spontane ne kadar güzel bir konuşma olabilirse işte... Çok teşekkür ederim."

"Öyleydi öyleydi. Emir'in de desteklemesi çok iyiydi. Meslektaşım hitabını da ayrıca beğendim. Siz yan yanayken bu kadar iyi bir ikiliyseniz, geçmişte bitirdiğiniz arkadaşlığı bir gözden geçirmeniz gerek bence. Nasıl oldu da bu kadar uzaklaşabildiniz, aklım almıyor!"

Emir başını eğip ağzının içinden, "Benim de," diye mırıldansa da sesi boğuk ve az çıkmıştı. Kimse duymadı bu yüzden. Fakat İlkim'in bakışları adamdaydı, görmüştü ve dudaklarını okumuştü. Ona rağmen cevap vermek için başını kaldırdı ve hocasına bakarken gülümsemeye çalışarak sorusunu yanıtladı.

"Bazı zorunluluklar diyelim hocam. Zamanında verilmesi gereken bazı kararlar oldu, bu da bizi farklı noktalara sürükledi."

Emir keskin bir biçimde başını kaldırıp kadına baktığında onun çikolata rengi gözlerinde bu kadar net bir ifadeyle karşılaşmak canını yaktı.

"Aslına bakarsanız, bazı kararlar tek başına alındığı için farklı noktalara sürüklenmek *zorunda kaldık* dememiz daha doğru olur. Özellikle de iki tarafı birden ilgilendiren kararlar söz konusu olduğunda. Hatta buna bir örnek vereyim izninizle. Projeye alakalı bir konu oldu, diyelim. Bir şey değişsin istiyorsunuz..."

Yüzünde, hareketlerinin her saniyesinden okunan hafif çaplı bir sinir belirmişti. İçi dolu olan kadehini kaldırıp küçük, küçücük gülümsedi. İfadesi sahteydi fakat zaten amacı, söyleyeceklerine zemin hazırlamaktı.

"Ortak yürütülen bir çalışmayla ilgili karar aldığınızda ya da bir adım atacağınızda bunu açıklamalarla karşı tarafa iletirsiniz hocam, değil mi? Fikir alırsınız yani. Sonuçta siz kendi başınıza seçim yaptığınız zaman karşı tarafa söz hakkı tanımamış oluyorsunuz. Bu geride kalana saygısızlık." Bakışları kısıldı. "*Bazı* acımasız insanlar böyle şeyler yapıyor, o yüzden sormak istedim..."

"Ah!" dedi ilkim gözlerini kısarak. Parmaklarının arasında tuttuğu bardakta su vardı ama o da Emir gibi, konuşmadan hemen önce bardağını hafifçe eğmişti. Melih Hoca'nın adamın sorusuna verecek bir cevabı vardıysa da, artık buna izni yoktu.

"Emir Bey biliyor musunuz, en kötüsü bu değil aslında. Çok daha acımasız, çok daha kırıcı olanları var. Mesela yürüttüğünüz projede seneler boyu hep aynı yolu izlerseniz, bu ona inanıyorsunuzdur demektir. Yani zamanı gelip de o düşünmeden tamamen uzaklaştıktan sonra bunun üstüne gidip bir başka düşünceye inanmaya başlamazsınız, haksız mıyım hocam?"

İlkim'in nefreti somuttu. "Ne yazık ki, bazı kalpsizlerin yaptığı tam olarak bu oluyor!"

Melih Hoca'nın dudakları aralandı, yeniden kapandı. Şaşkınlık içindeydi. Konunun çok farklı bir noktaya

ilerlediğini görebiliyordu.

"Bölüyorum ama... Sanırım atladığınız bir şey var İlkim Hanım." dedi Emir aynı yapmacık gülümsemeyle. Seçil, Orkun, Berin ve Ateş; sanki bir pinpon topunun iki rakibin arasında gidip gelişini izler gibi bir ona, bir ona dönüyorlardı. Hepsi de şaşır kalmıştı. Yanlarında dikilen Melih Hoca'nın da onlardan bir farkı yoktu. Dehşete düşmüştü ve olanları anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sohbet başladığı noktadan tamamen değişerek ilerlemişti ve bambaşka bir yola çevriliyordu. Üstelik ikisi bunun farkında bile değillerdi.

"Sonuçta seneler boyu birine, ne bileyim bir şeye inandığınızda ve o şey, yıllar sonra sanki geçmişte hiç yokmuş, aslında hiçbir şey yaşanmamış gibi geri döndüğünde; sizin de bir şeylere olan inancınız kırılıyor. O zamanlarda kendinizi suçlamayı bırakıp hatayı biraz da karşı tarafta arıyorsunuz, doğal olarak. Aksi saçmalık oluyor çünkü..."

"Aksine Emir Bey, kendi adıma konuşmam gerekirse ben bir suçlu aramıyorum. Hayatını devam ettiren taraf ben olmadığımı göre, bu konuda bir cevap zorunluluğu taşıdığımı da inanmıyorum. Çünkü bu tarafın vereceği hiçbir cevap ya da yanıt bu gerçeği değiştirmeyecek. Karşı taraftaki kişinin artık nişanlı ve hayatını sorunsuzca ilerleten bir birey olduğu gerçeğini!"

Emir gerçekler yüzüne arka arkaya çarparken daha fazla dayanamadı. Gecenin amacı neydi, nereye doğru gidiyordu... Karşılarındaki insanlara doğru döndü ve çok kısa bir an, ona sinirle bakan kadını görmezden geldi.

"Çok özür dileyerek müsaadenizi istemek zorundayım. İlkim Hanım'la acilen ve özel olarak konuşmamız gereken bir konu var da... İzninizle."

Yeterince halka açık tartışmışlardı zaten, bari birazı da özel kalsaydı...

İlkim'i elini kavradığı gibi peşinden sürüklediğinde genç kadın bardağını büyük bir zorlukla Seçil'in eline tutuşturabilmişti. Elbisesinin eteklerini toparlamaya

çalışırken bir yandan da, *bu pek mümkün görünmese de*, onu çekıştiren adama ayak uydurmaya çalışıyordu.

"Ya sen ne yapıyorsun?!" dedi sert bir sesle. Fakat onu merdivenlere çekıştiren adamın bakışlarında kararlılık, adımlarında ise hız vardı. Emir bu gece konuşulmayacak tek bir şey dahi bırakmamaya niyetli gibiydi.

"Konuşacağız."

İlkim'in elbisesinin uzun eteği onu oldukça zorlarken Emir bunu fark edip biraz daha yavaşlamış ve ona uyguladığı baskıyı biraz olsun azaltmıştı. Sinirden gözü döndüğü için tavrının sertliğinin farkına daha yeni yeni varabiliyordu.

Birlikte terasa çıktıklarında, etrafta kimsenin olmaması işlerine gelmişti. Zaten davetteki herkes neredeyse dağılmıştı, kimsenin olmaması normaldi. İkisinin de gözü o kadar çevrelerini görmüyordu ki, dikkatlerini hiçbir şey çekmiyordu. Emir onu büyük, dikdörtgen terasın diğer ucuna, sütundan korkuluklara kadar çekıştirmeye devam etti. En sonunda İlkim kendini ve esir alınan bileğini ondan hızla kurtardığında durdular. Birkaç adım geriye attıktan sonra sert bir yüz ifadesiyle adama baktığında içinde biriken inanılmaz miktardaki sinir ve öfke, her an patlayacak gibiydi.

"Ne yapıyorsun ya? Derdin ne senin?! Ne diye sürükledin beni buraya mağara adamı gibi?"

"Benim derdim SENSİN! Sensin tamam mı? Ben çok yoruldu bu gelgitlerinden artık! Bıktım artık yanıtsız kalmaktan ama sen, sen benim bütün sorularımdan kaçmaktan bıkmadın. Bu kez kaçamayacaksın. Konuşacağız!"

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok! Hem de hiç. Geceyi daha fazla berbat etme de, eve, o yanından ayırmadığın nişanlının yanına dön. Beni de rahat bırak artık!"

"Var! Konuşacak çok fazla şey var. Hah! Neden senin kıskançlığından başlamıyoruz mesela? Gece boyu ters ters bakıp durmalar, sürekli yaptığın o imalar, tavrın... Daha birkaç gün önce bana kızan sendin ama bugün,

kınadıklarının aynısını yapan yine sensin. Tek kişilik dev kadrosun resmen!"

"Kıskançlık mı? İnan bana seni kıskanmıyorum Emir Feza. Çok komiksin gerçekten..." İlkim'in kaşları çatıldı. Yüzü sinir ve soğukkanlılık dolu bir maskeyle bezendi. İşaret parmağını adamın göğsüne doğrultup deler gibi itti onu. "Asıl senin şu tavrına bak. Git o *ben sana çok âşıktım*, yalanlarını Didem'e anlat. Nasıl olsa her şeyden bahsediyormuşsun ya, geçmişî ağzına sakız edip anlattığın gibi anlat ona bunu da!"

"Ne aşkından bahsediyorsun sen ya? Hangi geçmişten söz ediyorsun? Ne anlatmışım ben ona? Ben kendi arkadaşşıma bile senelerce anlatamadığım şeyleri Didem'e ne zaman anlatmışım, söylesene? Biz ayrıldık İlkim! İki gündür eşyaları ayırmaya uğraşıyoruz. Bu gece de duyurmadan önce katıldığımız son davet olacaktı. Son kez yan yanaydık."

Emir bakışlarını kıstı. Elleri belinin iki yanında, ceketinin kumaşı altından beline, gömleğine tutunmuştu. "Bu muydu duymak istediğin? Bu yüzden mi onu öne atıp duruyorsun sen her seferinde?"

Evet.

"Hayır!" dedi kadın aynı şiddetle. "Bana ne senin ilişkiden ya? Ayrıldıysan ayrıldın. Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Bu ona bahsettiklerini geri alıyor mu? Her fırsat bulduğunda andığın geçmişî onun önüne serdiğin gerçeğini değiştiriyor mu?!"

Emir ellerini beline koyup histerik bir şekilde güldüğünde bakışları da kısılmıştı. İnanamıyordu. Kadının neden bahsettiğini çözemiyordu ve sırlar ortaya çıkmadıkça, her şey ona fazla boğucu geliyordu.

"Biliyor musun, yoruldum artık. Gerçekleri görmek bu kadar zor mu ya? Bu kadar zor mu geçmişî ardımda bırakamadığımı görmek? Ben var ya... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum artık sana..."

"Bana bir şey deme o zaman Emir. Didem'le benim yüzümden mi nişanlandın? Ayrılmasaydınız o zaman. Ha,

yok. Ayrılmanızın sebebi mi benim? Üzgünüm, hiçbir şey yapmadan bunu nasıl başardığımı anlayamıyorum..."

Bedenleri arasında santimler vardı ve soğuğa rağmen içlerinde onları yakıp yıkan bir ateş yanıyordu. Bakışları Emir'i delip geçerken solukları birbirine karışıyor, parmağı da aynı şekilde yerini koruyordu. Sivri tırnağı adamın göğsünde iz bırakacak kadar ileri gitmişti. "Bana diyorsun ya sana artık bir şey söyleyemiyorum diye..." dedi normale dönen sesiyle.

"Zaten sen bana bir şey söyleme diye gittim ben Emir. Seni duymamak, seni görmemek, seni hissetmemek için gittim! Niye anlamıyorsun, bizim için yazılmış bir gelecek yok. Sen ve ben, aynı cümlelerin içinde bile geçmiyoruz artık."

"Ya ben anlamıyorum evet, sene önce de anlamadım şimdi de anlamıyorum. Ne bir açıklama yapıyorsun, ne de bana doğru dürüst hislerinden bahsediyorsun. İlkim beni hiç mi sevmedin gerçekten? Hiç mi sevemedin?.."

İlkim kollarını bedenine sardı. Kaşları hâlen çatıktı.

"Aylardır sadece Didem'den dem vuruyorsun bana. Üstüne yetmezmiş gibi, *ben gittim ama senin çok mutlu olmanı istedim*, zırvalıklarıyla beni avutmaya çalışıyorsun. Sence ben artık bunlara inanıyor muyum?" Bakışları küçüldü, omuzları düştü ve sesi alçaldı. Gözlerinde öyle büyük bir kırgınlık vardı ki, genç kadını karşısında paramparça edecek kadar güçlüydü.

"Bir insan bir insandan bu kadar nefret edebilir mi? Anlayamıyorum... Anlamıyorum! Ne oluyor anlat diye yalvarmadığım kaldı bir tek, yine de işe yaramıyor! İlkim benim... Benim aklım almıyor. Ne seni, ne de sensizliği aklım almıyor artık."

İlkim sakince konuşmanın bir halta yaramayacağını anladı ve yeniden aynı siniri giydi üstüne. Anlatamayacağı şeylerin sürekli su yüzüne çıkmasından bıkmıştı.

Anlatamadıkları yüzünden anlaşılamıyordu ve içindeki sıkıntı da bu yüzden hiç azalmıyordu.

"Anlaşılmayacak bir şey yok! İstemiyorum seni, tamam mı? Seneler önce de bu yüzden çekip gittim, istemediğim için. Yine olsa yine aynı şeyi yaparım! Duydun mu beni? Yine olsa, yine ay—"

"Sus! Ben artık yalanlarını duymak istemiyorum senin! Sus, yalvarırım!"

Emir ellerini bir çocuk gibi kulağına kapattığında İlkim'in sinirli ifadesi bir kenara devrildi ve sol gözünden bir damla yaş düştü. Cümlelerini kesen sert ses onu susmaya mecbur bırakmıştı. Zaten biraz daha devam ederlerse, hiç geri dönülemeyecek yerlere gidecek olan konuşmanın temposu neredeyse sıfıra düştü.

"İlkim?" diye mırıldanan sesi duyduklarında ikisi de, balkon kapısında elinde kadının ceketıyla duran Seçil'e döndüler.

"Siz burada ne yapıyorsunuz, hava da buz gibi. Üşüteceksiniz," Arkadaşına doğru birkaç adım atıp parmaklarındaki ceketı uzattı. İkisine bakarken, gözlerinde de hüznün ve rahatsızlık dolu bir ifade belirmişti. Seçil bu hikâyenin her şeyi bilmesine rağmen, susan tek tarafıydı. Bir süre daha böyle ilerleyecek gibi duruyordu çünkü İlkim ve Emir'in konuşmaları, ne yazık ki onları pek ileri götürmüyordu. İkisi de doğruları gizlemeye devam ettiği sürece de, ilişkileri olduğu yerde saymaya devam edecekti. Seçil bir süre bekledikten sonra bir adım daha atıp ceketı arkadaşının omzuna bıraktı. "Ceketini getirmiştim."

"Teşekkür ederim, ben de şimdi iniyordum yanına zaten. Burada konuşacak hiçbir şeyim kalmadı."

Adamdan tarafa attığı bakış sert ve umursamazdı. Emir'de histerik bir biçimde gülerek ona bakmış, olduğu yerde küçük bir daire çizerek sinirini dizginlemeye çalışmıştı. Başarılı olamayacağı belliydi. Dilinden dökülenleri süzgeçten geçirme çabasına da girmedı.

"Konuşmaktan başka her şeyi yaptığımız için olabilir..."

"Emir yeter." dedi İlkim sesindeki kesinlikle. "Ne dediysem o tamam mı? Tartışmak istemiyorum daha fazla."

İlkim ceketini sırtına alıp iki yakasından tutarak önünde sabitlerken adımlarını da balkona doğru yönlendirdi. Arkasına bir kez daha dönüp bakmadı ama Seçil, İlkim çıkana kadar bekledi. Seçil sessiz bir nefes alıp verdikten sonra, Emir'e döndü.

"İkiniz için de zor bir gece oldu. Emir ben... Ben bunu onun zayıf yönü olarak sürekli ortaya atmak istemiyorum ama İlkim'i şu aralar çok fazla şey tetikliyor. Daha yeni bir kriz atlattı ve üstüne daha fazla gitmemeni rica ediyorum senden. O da haklı değil, senin üstüne gelmemesi konusunda ben onunla da sürekli konuşuyorum. Seni de en az onu sevdiğim kadar seviyorum ve değer veriyorum. Ama böyle olmuyor belli ki. O yüzden, şimdilik... Uzatmayalım daha fazla olur mu?"

Emir derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarını dişledi ve sessizce başını salladı. "Haklısın, Seçil. Tamam... Daha fazla yalnız kalmasın şimdi o, sen git onun yanına. Anladım ki biz konuşarak hiçbir şey çözemiyoruz. Gerçekleri almak için çok daha farklı yollar deneyeceğim artık..."

Seçil burukça gülümseyerek ona uzandı ve sarıldı. İkisi de bu şekilde üzülürken sessiz kalmak o kadar zoruna gidiyordu ki, dolan gözlerini gizleme çabasına girmede. Ayrıldıklarında dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, bir adım geriye attı ve ona baktı.

"İyi geceler Emir."

"İyi geceler..."

Seçil'de terastan ayrıldığında, Emir koca alanda tek başına kaldı. Soğuk iliklerine kadar işlerken derin, sesli bir nefes alıp verdi. İçine dolan temiz havadan çok sıkıntılı ve öfkeydi. Üstelik geçmişten bahsederek kocaman bir soru işaretini de Emir'in zihnine bir bomba gibi bırakıp gitmişti.

Ne yapacağını bilememek, dönüp dolaşıp her seferinde aynı yere geri geldiğini fark etmek ve bir adım bile yol kat edememek Emir'e artık çok zor geliyordu. İlkim bazen, altı sene önce tanıdığı o kadından o kadar farklı görünüyordu ki gözüne; *eskiden adı gibi bildiği, en yakından tanıdığı kadına*

bu kadar yabancı olmak canını sıkıyordu. Elbette bir yolunu bulacağını biliyordu ama ne zaman ve nasıl, işte bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Bildiği tek şey, artık pes etmeyecek olduğuydu.



Bittim gözün aydın 😊

Yorumlarda buluşalım. 💜

Haftaya yeniden görüşmek dileğiyle 😊

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

13. BÖLÜM

Keyifli okumalar! ❤️

ACI ÇİKOLATA

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kabuk Bağlamayan Yaraların Bir Türlü İyileşmeyen İzleri."

Bölüm şarkıları:

Dedublüman, Sakladığın Bir Şeyler Var.



"Biliyor musun, sanırım patlayan şekerli meyveli yoğurt almak için biraz fazla büyüdün. Sonuçta hâlen dokuz yaşında değilsin değil mi? 29'sun."

İlkim sanki küfür yemiş gibi bir ifadeyle soğuk dolabın arkasından çıktı ve kapak bu hareketiyle serbest kaldı. Ardından kadının parmaklarının ucundan kayıp giderek sertçe kapandı.

Seçil bu sesi, başını omuzlarının arasına gömerek karşılarken arkadaşına bakma gafletinde bulundu. İlkim'in bu konu haricindeki her eleştiriye, her yoruma ve her türlü münazaraya açık olduğu kesindi. Gözlerinden okuduğu ifadeyle kaşlarını kaldıran Seçil, hafifçe omuz silkti ve dolaptan çıkardığı peynirleri incelemeye geri döndü. "Tamam, sadece şakaydı." dedi sessizce. Başını iki yana sallarken dikkati peynirlerde olsa da, konuştuğu kişi birkaç adım ötesindeki İlkim'di. "Sanki bunu hiç söylememişim gibi yapalım." Ellerinde tuttuğu paketlerden birini alışveriş sepetine, diğerini ise yerine bıraktı.

"Bence de," diyen İlkim rafından aldığı iki paket meyveli yoğurdu alışveriş arabasına bıraktı. "Ayrıca..." İlerlemeye devam ediyordu ve bir yandan da, Seçil'in ardından ittiği arabayı önden çekerek destek oluyordu. Omzunun üstünden

geriye doğru bir bakış attı. "Meyveli yoğurt yemenin neden bir yaşı olacaktı?"

Seçil tek kaşını kaldırdığı sırada, sepete bir şişe süt yerleştiriyordu. "Bu konu tartışmaya açık mı avukat hanım?"

İlkim ellerini deri ceketinin ceplerine soktu ve omuz silkti. "Hiç zannetmiyorum."

"O hâlde susma hakkımı kullanıyorum."

"Kabul edilmiştir." dedi kıkırdayarak. Ardından ellerinin arasındaki bitki çayı paketini incelerken odağını yeniden arkadaşına verdi. "Orkun ne zaman dönüyor bu arada?"

Seçil kenardaki raftan bir paket kraker alıp tarihini ve içindekileri kontrol ederken bir yandan da ona cevap verdi. "Hafta ortası diye konuştuk ama net bir şey yok. İşi uzarsa kalır, erken biterse döner. Ayrıca, dur kızım bir nefes al, daha bu sabah gitti adam."

"E sen özlemiyor musun bu adamı? Alo, bu yaza düğününüz var sizin. Bilmem haberin var mı?"

"Yavrum asıl sen bilmiyor musun, biz zaten aynı evde yaşıyoruz. Senelerdir beraberiz, yan yanayız. Niye özleyeyim adamı hemen? Daha dün bir, bugün iki... Zaten arada uzaklaşmak ikimize de iyi geliyor. İlişki her ne kadar çift işi olsa da, bazen bireysel olmak da lazım. Ki çoğu zaman buna zorunda oluyorsun. Ne bileyim, iş yüzünden ara sıra uzaklaşıyoruz mesela. İzmir'i hatırla. İki gün diye gittim, neredeyse bir hafta sürdü. Böyle olunca özlüyoruz, ilişkimiz de diri kalıyor... İkimiz de hem birbirimize hem de kendimize düzenli zaman ayırıyoruz. Olması gerektiği gibi..."

İlkim dudaklarını büktüğü sırada alışveriş arabasına iki farklı paket makarna bırakmakla meşguldü. "Eh, bir ilişkim olsaydı bunları tavsiye olarak alırdım sanırım. Yine de aklımın bir köşesine yazıyorum ilişki kadın."

Seçil, onun sözlerinden sonra elinde tuttuğu pancarı aldığı yere geri bıraktı. Kenardan bir poşet çekerken bakışları da önüne geldikleri sebze reyonunda değil, tamamen arkadaşındaydı.

"Hâlâ bir ilişkin olabilir İlkim, bunu sen de biliyorsun."

Omuz silktiğinde, İlkim bu sözcüklerin devam edeceğini biliyordu. Eline aldığı elmayı eski yerine koyduktan sonra kolundaki bez çantanın askılarını düzeltti.

"Sadece birkaç ufak adım gerekiyor aslında. Yani sonuçta adam avazı çıktığı kadar *biz onunla ayrıldık* diye bağırdı, değil mi? Sence bu ayrılığın bu zamana denk gelmesi tesadüf olabilir mi? Ya bir tek, *ben sana hala aşığım*, demediği kaldı. Onu da zaten söylemese bile belli ama yine sana ulaşamıyor... İnanamıyorum şu keçi inadına, gerçekten."

İlkim seçtiği limon filesini arabanın içine yerleştirirken tavırları sert olmasa da sözleri oldukça netti. Derin bir nefes aldıktan sonra reyondan bu kez de pancar seçmeye çalışan arkadaşına baktı.

"Sen de beni bunca senedir hâlâ aynı şeyleri konuşmak zorunda bırakıyorsun ya... Hah, işte ben de ona inanamıyorum Seçil, sahiden. Yahu sen benim inadım niye bilmiyor musun? Nedir derdim, niyetim bilmiyor musun? Söyle bana Allah aşkına, ben aşkımdan aptala döndüğüm hâlde niye bu adamdan uzak durmaya çalışıyorum senelerdir? Yani gerçekten, bazen hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun..."

"Ay İlkim! Biliyorum ben, biliyorum da bazen mantıklı gelmiyor, yani oturtamıyorum. Sen hep böyle mi devam edeceksin demek bu? Hep bir gün en kötü ihtimalle karşı karşıya kalırım korkusu yüzünden..."

Seçil sesinin istemsizce titrediği an gözlerini yere indirdi ve sonunda seçtiği pancarı poşete, poşeti de aldıklarının yanına attı. Sesli bir nefes verdikten sonra tek elini market arabasına yasladı ve bakışlarını kahve kürelere doğru kaldırdı. "Her neyse işte... Her neyse. Benim asıl demek istediğim ve merak ettiğim şey, hep böyle mi olacağı? Sen kalbinin bütün kapılarını kapatacak mısın? Açmayacak mısın hiçbirini... Hiç kimseye?"

İlkim başını sessizce iki yana salladı. "Hayır, açmayacağım. Gereği de yok ki Seçil. Ben zaten bir kere,

hayallerimin bile ötesinde bir adama sırlıslıkla âşık oldum. Yetti de bana... Tattım o duyguyu yani, fazlasının da başkasının da lüzumu yok. Kimsenin hayatına girip, orayı kendime ait kılacak hâlîm de yok bu saatten sonra. Kimseye alışmak da, kimseyi kendime alıştırmak da istemiyorum... Öyle işte. Bitti mi alacakların?"

"Bitti." dedi Seçil ona bakarak. İlkim'in kafasında her şey biteli uzun zaman olmuştu ama Seçil'in bu konuda yapabilecek hiçbir şeyinin olmaması, çok daha zordu. Gözlerinin önünde acı çeken arkadaşının hiçbir yarasını iyileştirememek... *Hiç anlatamayacağı kadar zordu.*

Yine de onu daha fazla düşürmemek adına gülümsedi ve göz kırptı. "Hadi çek götür beni kasaya da, şunları bir an önce ödeyelim. Sonra da sana güzel bir yemek hazırlayayım..."

"Biliyor musun çok güzel filmler biliyorum..."

"Eminim biliyorsunuzdur avukat hanım, eminim."

—
Seçil'le İlkim eve geçtiklerinde, çoktan akşam yemeği saati gelmişti. Önce birlikte aldıklarını yerleştirdiler, ardından da güzel bir yemek hazırlayıp onu yediler.

Zaman sanki bir toz gibi uçup giderken saatler ilerlemeye devam ediyordu. Birlikte dağıttıkları mutfağı toparladıktan sonra Seçil, İlkim'i banyo yapması için odasına yolladı. Kendisi de üzerini değiştirip rahat kıyafetlerini giyerek mutfağa geri dönmüştü. Onu beklerken İlkim için aldığı salebi hazırladı ve kendisine de büyük bir kupa kahve koydu. İlkim çabucak aldığı duşun ardından saçlarını kurutmuş ve pijamalarını giymiş hâlde salona geri döndüğünde mutfaktan yükselen koku gözlerini hızlıca açmasını sağladı.

"Hayır yapmadın?"

"Zamanı gelmişti," diyen Seçil ellerindeki büyük kupalardan birini İlkim'e uzattı. Normalde çorba kasesi büyüklüğünde olan bu kupalarda kış geldiğinde sürekli salep içerlerdi.

"Sen dünyanın en iyi arkadaşısın biliyor musun, senin olmadığın bir dünyayı düşünemiyorum. Özellikle benim için..."

"Eh," Seçil gülümseyerek omuz silkti ve L koltuğun uzun, çıkıntı kısmına oturduğu gibi bağdaş kurdu. "Fazla düşünmene gerek yok, ben daima ensendeyim ne de olsa..."

İlkim ona gülümseyerek baktı ve koltuğun yatay tarafına da o oturdu. Bacaklarını birbirine çekip dizlerine ince bir örtü örttükten sonra kupasını kucağına çekti. Parmaklarının arasında tuttuğu salep kupasından yükselen sıcacık duman kadının yüzüne inanılmaz güzellikte bir gülümseme kondurmuştu. Öyle küçük şeylerle mutlu olabilen biriydi ki, Seçil onu keyifle izliyordu.

"Keşke yılın her anını salep içerek geçirebilsem... Bayılıyorum."

"Seninki giderek bağımlılığa dönüşüyor yalnız."

İlkim üzerine tarçın serpilmiş salepten küçücük bir yudum alırken bakışlarını Seçil'e kaldırdı. "Bence hayatımdaki en güzel bağımlılık bu, kokusu bile mutlu ediyor şuna bak!"

Seçil küçük bir kahkaha daha attığında İlkim başını keyifle kupaya eğip salepten gelen dumanın yüzüne çarpmasına izin verdi. Delinin tekiydi ama böyle bile çok tatlıydı.

"Ne izliyoruz bu arada, hiç sormadım..."

Seçil'de koltuğun kenarında duran kareli, ince örtüyü kendine çekip dizlerini örttü. "The Ugly Truth* vardı aklımda. Ben izledim ama seninle birlikte yeniden izlemek istiyorum."

"Aa, olur vallahi. Çok merak ediyordum onu, hadi aç öyleyse..."

İlkim televizyonu açtıktan sonra film arşivine girdi ve seneler önce izleyip o zamanlar ezbere bildiği filmi seçti. Anılar zihnine doluşurken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Üniversitedeyken izlemek istediği bir müzikalin CD'sini almıştı. Fakat CD'den çıkan şey, almak istediği müzikal film değil; onun yerine, tamamen farklı bir konuda olan The Ugly Truth filmiydi. İlkim kandırılışını göz ardı etmeye çalışarak, hiç çaktırmadan ve bu filmi alan

aslında kendisiymiş gibi düşünerek CD'yi bilgisayarına takmıştı. Çıkan filmi ise ilk kez Emir'le birlikte izlemişlerdi. *Hatırlıyordu.*

Salep kupasını sehpayaya bırakıp filmi başlattı. "Sen başla, ben ilaçlarımı ayarlayayım bir, hemen geliyorum."

Seçil başıyla onayladıktan sonra arkadaşının ardından kısa bir süre bakmıştı. İlkim açık salondan çıktı ve odasına geçtiği an sehpanın üstündeki telefonu çalmaya başladı. Seçil oturduğu yerden yana telefon ekranına baktı ve başını hafifçe çevirip arkadaşına seslendi. "İlkim, telefon!"

Birkaç saniye içinde, odanın içindeki arkadaşından yanıt almayı başarmıştı.

"Aç sen, birazdan oradayım!"

Seçil kupasını bir elinde sabitledikten sonra üzerindeki örtüyü kaldırdı. Televizyondaki filmi durdurduktan sonra sehpadaki telefonu aldı. Ekranda Emir'in adını görünce kısa bir an tereddüt etse de aramayı yanıtladı.

"Efendim?"

"Alo? Seçil, sen misin? İlkim nerede, bir şey mi oldu..."

"Sana da merhaba Emir, ben de iyiyim canım merak etme, teşekkür ederim. Her şey yolunda. İlkim içeride, telefonunu burada bırakmış o yüzden ben açtım."

"Affedersin, affedersin. Aklım uçtu bir an. Selam, iyi olmana sevindim. O da iyi mi, sen... İlkim'in evinde misin şu an?"

"Hm hmm, bir sorun yok. Peki sen iyi misin? Kötü bir şey olmadı değil mi bu saatte aramanı gerektirecek?"

"Yok," dedi Emir sesli bir nefes vererek. Sesi sanki dışarıdaymış gibi geliyordu. Hışırtiların arasından sokaktan geçen bir arabanın korna sesi duyuldu. Aynı ses apartmanın dışından da geldiğinde Seçil'in bakışları cama döndü. Kaşları çatıldığında İlkim'de boynundaki kolyenin zincirini düzelterek salona giriş yapmıştı. "Ben pek uyuyamadım da birkaç gündür. İlkim'le konuşmak istiyordum. Müsaitse eğer?"

Seçil gözlerini kıstı. Kaşlarının çatılı olduğunu gören İlkim ona telefondakinin kim olduğunu sormadan arkadaşı

yanına yaklaşmıştı. "Kim o?"

"Al kendin duy," diye mırıldandı ve telefonu İlkim'in eline tutuşturdu. İlkim ekrana kısa bir bakış atıp telefonu kulağına götürdüğünde dudaklarını hafifçe ıslatmıştı. "Alo, Emir?"

"İlkim? Selam, nasılsın?"

"İyiyim teřekkürler, řimdi film izleyecektik Sečil'le... Sen?"

"Bildiğın gibi ben de," Hışırtılar duyuldu, Sečil koltuğın arkasından geçerek pencereye yöneldi. "Saat de biraz geç oldu. Rahatsız ettim ikinizi de..."

Saat onu geçiyordu, pek geç değildi aslında ama Emir fiziksel konuşmaları telefon konuşmalarından daha fazla severdi. Genelde biriyle konuşacaksa bunu sabaha saklar ve yüz yüze gelmelerini beklerdi. Genelde bu tarz hareketlerin adamıydı.

"Rahatsız edeceğın bir durum yok, sen iyi misin? Normalde bu saatlerde aramayı sevmezsin pek..."

"şey, eğer müsaitsen konuşabilir miyiz diyecektim aslında. Yani, tabii uygun değilsen yarın da olur. Fark etmez bana ama içim rahat değildi böyle hiç, ne yapacağımı bilemedim. O yüzden de yine sana geldim ben..."

İlkim bir yandan Emir'le konuşurken Sečil'in pencereye yaklaşmasını izliyordu. Gözleriyle onu takip ederken, arkadaşı pencerenin önünde durdu ve apartmanın önüne bakmak için güneşliğı kenara kaydırđı. İlkim önüne dönüp koltuğın köşesine oturdu ve bakışlarını ekranda görünen Katherine Heigl'a sabitledi. Kolyesinin zincirini parmaklarının arasına alırken sessiz bir nefes alıp vermişti.

"Müsaittim aslında ben. Gerçi içini rahat ettirmeyen şeyin ne olduğunu biliyor gibiyim ama yine de sorayım, ne konuşmak istiyordun?"

"şey... Ben, kapıdayım İlkim."

"Kapıda mısın?" dedi genç kadın aynı o gece yaptığı gibi çünkü yaşadığı şaşkınlık birebir aynıydı. Bakışları arkadaşına doğru döndü. Sečil kaşlarını kaldırıp yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle kadına bakıyordu. Göz göze geldiklerinde

yüzündeki ifadeyi silmeden, bakışlarıyla camı ve bir bakıma da aşağıyı işaret etmişti.

"Evet." dedi Emir küçücük gülererek. Ardından aynı o geceki gibi devam ettirdi. "Senin kapındayım. Apartmanının önündeyim şu an. Yine..."

İlkim koşar adımlarla cama doğru ilerledi ve perdeyi kavrayıp biraz daha açarken aşağı baktı. Adamla göz göze geldikleri an, Emir gülümsemesini bir tık daha büyüttü ve bakışlarını ona kitledi. Kadının kahveleri hafifçe kısıldı.

"Dairemi biliyorsun, neden doğruca yukarı gelmedin Feza?"

Emir titrek bir nefes aldı. İkinci ismini onun ağzından duymayı bu kadar sevmesinin bir saçmalık olduğunu düşündü. *Delilikti*. Buna rağmen açıkça ortaya çıkmış bir gerçektir işte.

"Seni istemediğin bir duruma sokmak istemedim çünkü. Özellikle bu, içine benim de dahil olacağım bir durumsa. İstemiyorsan eğer, seni bir konuşmanın ortasında zorla bırakmayacağım. Yukarı gelmemi istiyor musun İlkim? Bana izin veriyor musun?"

İlkim sesli bir nefes verirken omuzlarını düşürdü. Başını hafifçe iki yana sallarken dudaklarında küçük bir kıvrım belirdi.

"Sanki başka şansım varmış gibi konuşuyorsun... Yukarı gel Emir."

Telefon kapandıktan sonra İlkim pencerenin önünden çekildi ve koltuğun önünde bekleyen Seçil'e döndü. Başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı sessizce. Ardından omuzlarını kaldırdı, yeniden indirdi.

Seçil yüzündeki büyükçe gülümsemeyle ona bakarken bakışları buruktu. Sanki onun içindeki savaşı görüyormuş gibiydi, *ki görüyordu da*.

İlkim arasına girsin diye kollarını iki yana açtı. Arkadaşı küçük adımlarla geldi ve ona sıkıca sarıldı. Seçil onun saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra hafifçe geri çekilip gözlerine baktı. "Kalbini dinle olur mu? Akışına

bırakmaya çalış. Doğru yeri, *yerini* mutlaka bulacaksın, sana söz."

İlkim başını sallayarak onayladı ve sessizce kapıya yöneldi. Zilin çalmasını beklemeden açtı ve Emir'i, zile parmağını uzatmışken buldu. "İçeri gel," dedi sakın bir ses tonuyla.

Seçil, daha kapının girişindeki Emir'e bakarak elini kaldırdı ve salondan mutfığa geçerken ona gülümseyerek el salladı.

"Emir, hoş geldin! Sana da kahve koyuyorum."

"Hoş buldum Seçil, çok sevinirim. Teşekkür ederim."

Emir içeri geçtikten sonra üzerindeki ceketini çıkarıp askıya astı. Bakışları buluştuğunda İlkim ona, sanki geçen gece hiçbir şey yaşanmamış gibi bakıyordu.

"Sakin, normal bir akşam geçirelim. Olur mu?" dedi uysallıkla. "Ne daha azı, ne de fazlası. Sadece sıradan, kavgasız ve tartışmasız olmadan geçireceğimiz bir film gecesi. Sana da uyar mı?"

Emir gülümseyerek başını salladı. *Böyle gülümsemeye devam ederse, İlkim'in sesini dinlemek için kalbinin konuşmasını beklemesine pek ihtiyacı olmayacaktı, az kalmıştı.*

"Benim de tek isteğim bu. Sakin, kavgasız, birbirimizi incitmeden geçireceğimiz bir akşam... Çok sevinirim İlkim, inan bana."

"Öyleyse durma burada. Geç hadi,"

Giydiği yuvarlak yaka, siyah kazağın kollarını hafifçe çekti ve İlkim'in onu eliyle yönlendirmesini takip ederek salona geçti. Koltuğun Seçil'in oturacağı L kısmını pas geçerek sanki hissetmiş gibi, İlkim'in yanında kalacağı şekilde, ona yakın olan yere oturdu.

"Şey... Aç mısın bu arada? Seçil'le bir şeyler hazırlamıştık..."

Seçil mutfaktan çıkıp salona yönelirken, Emir'e bakarak başıyla arkadaşını onaylamıştı. İlkim gerçekten de mutfakta bir dünya harikasıydı ve ona öğrettikleri sayesinde Seçil'de yemek yapmayı çok sevmişti.

"Genelde mutfağa girmeyi pek sevmem ama İlkim bunu benim için keyifli hâle getirdi. Hem... Artık eskisi kadar sıkıcı da gelmiyor. Ve bilirsin ki, bitirim ikili yan yana geldiğinde ortaya kötü bir şey çıkmasının imkânı yoktur."

Emir keyifle güldüğünde çok kısa bir an zihni ve kalbinin, her şeyin aynı eski günlerdeki gibi olduğunu düşünmesine ve aynı öyle hissetmesine engel olamadı.

"Teşekkür ederim hiç aç değilim, başka bir sefere." diye yanıtladığında Seçil'de tuttuğu kupayı adamın parmaklarının arasına bıraktı ve koltuğun diğer ucundaki yerine geçti. İlkim'de az önceki yerine, yani Emir'in hemen yanına yerleşivermişti. Seçil kumandayı eline alıp başlatmadan önce, Emir'in sesini yeniden duydular.

"Ne izliyorsunuz, yani... Daha doğrusu izliyoruz?"

"The Ugly Truth," dedi Seçil gayet normal bir şeyden bahsedermiş gibi. "İlkim izlemiş ama ben izlememiştim. Birlikte bakalım dedik, sen izlemiş miydin?"

Emir'in bakışları, filmi duyduğu anda çoktan genç kadına dönmüştü. Önce ağzından çıkanı doğru mu duydu diye anlamak için Seçil'e, sonra da biraz ötesinde oturan İlkim'e bakmıştı.

"The Ugly Truth, demek..." dedi küçücük gülümsemesiyle. Üstelik bu gülümsemenin gittikçe büyüdüğünü söylemek de hiç yanlış olmazdı.

"İzlemiştim, uzun zaman önce. Ama unutmuş sayılırım. Bakarım yani, uyarım size de..."

İlkim sessizce yutkunup bacaklarını örttükten sonra bakışlarını büyük salep kupasına indirdi. Bir süre gözlerini odaklandığı yerden kaldırmasa da, Emir'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu.

"Başlatayım mı artık?"

"Hı hı." dedi İlkim zor duyulan bir sesle.

Seçil filmi başa alıp sıfırdan başlattığında, sahneler akmaya ve karakterler bir bir ekrana gelmeye başladılar.

Seneler önce, bu filmi ilk kez izledikleri zaman İlkim ve Emir ana karakterleri kendilerine benzetmişlerdi. Filmdeki

Abby karakteri, akışı yönlendirmeyi seven bir televizyon programının yapımcısıydı. Bir bakıma, işi buydu da denilebilirdi. Filmin diğer ana karakteri olan Mike ise, acımasız olmayı umursamayarak eleştiri yapan ve umursamaz, dengesiz bir adamdı. Filme ismini veren The Ugly Truth isimli programın da sunucusuydu.

Hikâye, Mike'ın şovuna agresif bir telefon aramasıyla dahil olan Abby'nin; o gecenin sabahına çalıştığı kanala ve yürüttüğü programa Mike'ın da dahil olmasıyla başlıyordu.

İkisi arasındaki çekişmeli ilişki, bir amaç etrafında birleşiyor ve romantik komedi türündeki filmi oluşturuyordu.

İzlediği ilk seferinde, İlkim'in kendini Abby'ye benzetmesinin sebebi açıktı. Üniversitede geçirdiği seneler de dahil, İlkim hayatı boyunca her şeyi kontrol etmeyi ve yönlendirmeyi seven birisi olmuştu. Akışa müdahale ederek, suyu kendinin doğru olduğuna inandığı yöne çevirirdi. Yine de, aynı Abby gibi kendisinin biraz bile farkında değildi ve aslında, erkeklere karşı da oldukça çekingen biriydi. Abby ile aralarında tek bir fark vardı. O da, İlkim'in onun gibi iflah olmaz bir romantik aşığı olmamasıydı. Hayatını kendi istediği gibi yönlendiriyor olsa da, İlkim aşkı ve ilişkileri akışına bırakmaya karar vermişti.

O sırada da karşısına Emir çıkmıştı. Mike gibi *çapkın, yakışıklı ve karizmatik Emir*. Erkekler için kullanılan *kadın mıknatısı* tabirini Emir için kullanacağınız zaman *insan mıknatısı* olarak değiştirmeniz gerekirdi. Çünkü konuştuğu insanları bilgisi ve tatlı diliyle etkilemeyi öyle iyi bilirdi ki, onunla aynı ortamda duran bir insanın onun enerjisi ve büyüüne kapılmaması imkânsızın ötesindeydi. Adamın... Şeytan tüyü vardı.

Konuşması, hareketleri, bakışları ve mimikleriyle Emir Feza gerçekten de bambaşka bir olaydı. İlkim'i de o tatlı dili ve bakışlarıyla etkisi altına almıştı. Sonrasındaysa gittiği her yerde bir şekilde karşısına çıkmayı, ilgisini çekerek onu kendi eksenine almayı başarmıştı. İlkim onu, Emir'de İlkim'i istemişti.

Karakterleri birbirlerine benzetseler de, gidişatları oldukça farklıydı. Emir ve İlkim aralarındaki ilişki konusunda her zaman fazlasıyla açık olmuşlardı. Birbirlerini istediklerini ve birbirlerinin hayatlarına arkadaşlığın ötesinde dahil olmak istedikleri fikrini ve gerçeğini oldukça çabuk benimsemişlerdi. İlişkilerinin neredeyse yarısını, aynı evde yaşayarak geçirmişlerdi. Oldukça güzel zamanları ve anılarla hatırlanacak bir sürü ayı birlikte geçirmişlerdi.

Film akmaya devam ederken Mike ve Abby'de birbirlerine sataşmaya devam ettiler. Geçen geceki davet akşamına, hatta bugüne kadar aynı böyle tartışarak geçirdiklerini düşünürlerse, televizyondaki ikiliden pek de farklı sayılmazlardı. Seçil ara sıra ikisine takılmaya çalışsa da, onlardan istediği etkileşimi alamayınca, bir süre sonra o da sessizliğe gömülmüştü. Zaten Emir'in filmi izlediği falan yoktu. Onun gözlerinin yeri ve yönü hep aynıydı.

Emir ve İlkim sessiz kalmaya ve film bitene kadar konuşmamaya yemin etmiş gibi tek kelime bile etmeden akan filmi izlediler. Son sahneler yaklaşırken, İlkim fazlasıyla sıkılmaya başlamıştı. Ortalama bir filmdi evet, fakat son sahneleri klişeden öte değildi. Seçil'in kahkahalarının kesildiğini fark edince İlkim ondan tarafa bir bakış attı. Arkadaşı uzandığı yerde uyuyakalmıştı. Emir'in bakışları da Seçil'e çarptığında sessizce güldü. "Gerçekten ne kadar zaman geçerse geçsin," dedi fısıltıyla. Bakışları hemen yanında duran İlkim'e döndü. "Bazı şeyler hiç değişmiyor..."

İlkim sessizce gülümsedi ve yerinden kalkıp biten filmi, ardından da televizyonu kapattı. Arkadaşının koltuğun kenarına sıkıştırdığı kupayı alıp sehpaye bıraktıktan sonra yastığını düzeltti ve üzerindeki örtüyü biraz daha yukarı çekti. Seçil her zaman böyle aralıklı uykulara daldı çünkü çalışma saatleri hep oynardı. O yüzden şimdilik ona dokunmamaya karar verdi. Fazla sürmez uyanır, misafir odasındaki yatağına kendisi geçirdi. Böyle sefil uykulara alışmıştı.

Sehpadaki kupaları toplamak için arkasını döndüğünde Emir'in gözleri de onu takip etti. "Gel biz seninle balkona geçelim." dedi genç kadın sessizce. "O biraz uyusun, sonra uyanıp yerine geçer zaten. Öyle uyumaya alışkın..."

Emir başını salladıktan sonra kupaları İlkim'in elinden alarak önüne geçti ve mutfağa yürüdü. Ellерinin arasındakileri tezgâha bıraktıktan sonra kazağının kollarını hafifçe yukarı çekti. Bardakları hafif suyla çalkalayıp makineye yerleştirirken İlkim'in hiçbir şeye dokunmasına izin vermemişti. Sessizce işini halledip ellerini yıkadı ve kopardığı havlu kağıtla avuçlarındaki ıslaklığı kurulayarak peçeteyi çöpe yolladı. Emir genç kadın öylece kalmışken kendini o andan daha çabuk çıkaran kişi oldu. Birkaç adımla İlkim'e yaklaştı ve önünde durdu. Başını ona eğerek sessiz bir şekilde sordu. "Balkona çıkıyorduk sanırım..."

"Ev—Evet. Balkon, gel."

İlkim sessiz adımlarla üzerine bir hırka almak için odasına yürüdü. Çok kısa bir an arkada kalan Emir de askıdan ceketini alarak onu takip etmişti. Koridorun sonundaki küçük, çalışma odası olacakken yolun yarısından dönmüş ve bir kısmı eşya yığınıyla dolu hâlde öylece kalmış odaya girdiler. Bir şeyler henüz bitmemiş, yarım kalmış gibiydi.

Çok kısa bir an odayı kendilerine benzetti Emir, *ilişkilerine. Yaşayamadıklarına ve yaşamak istediklerine.*

İlkim hırkasını, Emir'se ceketini giydikten sonra sessizce balkona çıktılar. Yan yana duran iki metal sandalye ve hemen ortalarındaki küçük, yuvarlak masayla birlikte; balkon küçük olmasına rağmen fazlasıyla yeterliydi. Hatta aynı masa ve sandalyelerden birer çift daha sığar gibiydi hemen hemen. Üstelik koyu renkli, cam korkuluklar da önlerindeydi, fazla yüksek ya da alçak değillerdi. Güzel, sade bir balkondur. Yine de... Pek kullanılıyor gibi durmuyordu.

İlkim yerleştiği sandalyede hırkasının iki eteğini tutup önünü kapattıktan sonra, "Ne zamandan beri içiyorsun?" diye sordu.

Emir'in sigara içtiğini zaten biliyordu fakat ceketin iç cebinin dolduran paketi görmemesi de imkânsızdı. Adama dönen bakışlarından etkili bir kırgınlık, hayal kırıklığı seziliyordu. Soruyu direkt, girizgâh olmadan ve başka hiçbir şey söylemeden sormaya karar vermişti. Bu durum canını sıkıyor gibi bir hâli ve tavrı vardı. "Biz birlikteyken ağzına bile sürmezdin. Ne değişti?"

Emir bakışlarını kucağındaki parmaklarına indirirken yüzünde yarım yamalak bir tebessüm belirdi. "Çok şey." dedi mırıltıyla. Başını yeniden kaldırdıktan sonra sözlerini devam ettirdi. "Çok şey değişti İlkim, bunu gerçekten soruyor musun?"

İlkim başını, hiçbir şeyi anlamazmış gibi iki yana sallarken dudaklarını ıslattı. Soğuk hava, hızla bulduğu o vişne çürüğü rengini almış dudaklara çarpıverdi. İkisi üşümüyor olsa da bu, havanın sert olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Onu sormadığımı biliyorsun. Sorum gayet açık. Sigaranın kokusundan bile nefret ederdin sen, ona karşı düşüncelerinde neler değişti birdenbire?"

Emir ona baktı. Sessiz ve herhangi bir şey hissedemez hâlde, sadece baktı.

"Kokusunu sevdiğim şeyleri kaybedince elimde bir tek bu kaldı." dedi solup giden bir sesle. Sözlerinin yarı yolda dalı kırılmıştı sanki, öyle kolsuz kanatsız kalmıştı.

İlkim'de ona baktığında gözleri acı ve kederle birleşti. Sessizlik oldu kısa bir an, fakat Emir'in söyleyecekleri henüz bitmemişti. "İnsan aradığı şeylere..." Burnunu çekti ve ellerini birbirine geçirdi.

"Daha doğrusu, yitirdikten sonra eksikliğini hissettiği şeylere ulaşamayınca, elini en ulaşılabilir olana uzatıyormuş. Zaman öğretti bunu. Hiçbir şey birdenbire olmadı İlkim..." Bakışları onun kahverengi kürelerini buldu. Sol gözünden düşen tek damlayı saniyeler içinde yok etti.

"İnan bana her şey zamanla, yavaş yavaş oldu. Acısını da, zorluğunu da sonuna kadar hissettirerek, yaşatarak oldu. Hiçbir şey, öyle bir günde ya da bir gecede olmadı." dedi

cümlenin sonunda seneler öncesine dokundurma yaparak. Tek elini saçlarına atıp onları hafifçe çekiştirirken alt dudağını ısırp sonrasında serbest bıraktı.

"Zamanın her şeyi hapsettiği doğru ama her şeyin geçmesini sağladığı büyük bir yalan. Zaman insana yalnızca alışmayı öğretiyor. Savaşmaya ya da kaçmaya çalıştığı şeye alışmayı. Onunla yaşamayı... Hiç sormuyor, *sen alışmak istiyor musun*, diye. Alışmayı öğretiyor."

Dayanamamış, sert bir nefes çektikten sonra gözünden firar eden birkaç damlayı daha hızla ve hırsla yok etmişti. Çenesini hafifçe sıktıktan sonra bir süre bekledi ve başını kaldırıp ona baktığında kuracağı cümleler sürekliliğini devam ettirdi.

"İlkim ben senin yokluğuna alışmayı da, seni unutmayı da hiç istemedim ki. Hiç istemedim. Zaten niye isteyeyim? Niye kalbimin deniz kıyısındaki o evinden vazgeçeyim ben?"

Emir, İlkim'le konuşmaktan çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Genç kadın sessiz kaldığında, adamın kendiyile savaşını sürdürmesine izin vermiş oldu. Emir devam etti.

"Ya benim başka çarem yoktu tamam mı? Sadece zamana bırakmak istedim. Alışabildim diye düşündüm aptal gibi... Sensizliğe alıştım zannettim. Ama bu mümkün mü sence? İmkânı var mı bunun, Allah aşkına... Soruyorum sana ya, insan sevdiğinin yokluğuna alışabilir mi? Sen alıştın mı?"

Kalbindekiler senelerdir değişmemişken bunları dile getiriyor olmak, Emir'i içinde bulunduğu karmaşadan biraz olsun çekip çıkarıyordu. Bakışlarını ondan bir an bile çekmedi, konuşmayı sürdürdü. Ardından bedenini sandalyeyle birlikte İlkim'e doğru çevirdi.

"Hem... Her saniyesi aklına kazınmış birini nasıl unutabilirsin ki? Güldüğünde gözlerinin kıyısındaki çizgilerin nasıl görüldüğünü bildiğin birini nasıl unutabilirsin? Gözünü kapattığın anda göz kapaklarında beliren yüzünü, kulakların sağır olsa bile duyacağına inandığın sesini... Yüzündeki belli belirsiz çillerin hangi aylarda daha canlı göründüğünü bildiğin ve tenindeki benlerin her birinin yerini ve sayısını

dahi ezberlediğın bir insanı nasıl unutabilirsin? Gerçekten soruyorum..." dedi direkt olarak kadının gözlerinin içine bakarak.

"Ben seni nasıl unutabilirdim İlkim? Unutmak bir yana, buna nasıl alışabilirdim? Sensizliğe alışılır mı hiç?"

İlkim yutkundu fakat hiçbir şey söylemedi. Söyleyemedi. Bakışlarını kaçırdı, Emir parmaklarıyla iç cebindeki sigara paketini çıkarıp masanın üzerine, aralarına bıraktı.

"Ben de buna alıştım işte o yüzden. Buna alışmak, sensizliğe alışmaktan daha kolay geldi. Ben de kaçtım. Her seni aradığımda ona kaçtım. Ona alıştırdım kendimi. Hem... Çok daha basit geldi. Acizce ama acısız. Kolay geldi."

Omuz silkip ona doğrudan baktı ve hiçbir cümlesine koymadığı filtreyi, bu cümleye de koymamayı seçti. "İlkim ben her şeye alıştım. İnan bana her şeye alıştım ama senin yokluğun, o bahsini ettiğim her şeyden daha zor geldi bana. Ben bir ona alışamadım."

Derin bir nefes alıp verdikten sonra bakışlarını kadının parlak gözlerine sabitledi. "Söylesene İlkim," dedi ona doğru hafifçe eğilerek. Bütün duyguları ve çözümleyemediği soruları bir araya gelmişti. Artık ne varsa çıksın gitsin ve onu rahat bıraksın istiyordu.

Emir... Kaybettiklerini geri istiyordu.

İlkim'i geri istiyordu.

"Benim sana olan hislerimin hiç değişmediğini ne zaman anlayacaksın?"

Bir süre kadından gerçekten bir cevap bekledi. İlkim sanki içindeki savaşın dinmesini bekliyor, doğru cevabı arıyor gibi hissettirse de konuşmamıştı. Sonrasında bu sessizliği kendi cümleleriyle bölen yine Emir Feza oldu.

"Hiç mi özlemedin peki?" diye sordu adam kuruyan boğazına aldırmadan. Gözlerinde geçmişte yaşanmamış olan her şeyin eksikliğini taşıyordu.

"Neyi?"

"Beni... Bizi. *İkimizi* işte. Yan yana olmayı, yüz yüze bakmayı, karşılıklı bir şeyler yerken en saçma konulardan

konuşmayı? Birlikte mutfağa girmeyi, saatlerce sohbet edip bir an bile sıkılmamayı... Hiç mi özlemedin İlkim?"

Genç kadın çenesini kaldırdığında, bakışları adamın loş ışıkla aydınlanan güzel çehresine düştü. "Neden soruyorsun ki," diye mırıldandı zorlukla toparlayabildiği, kırık sesiyle.

"Sorunun cevabı neyi değiştirecek?"

Gözlerini kısa bir süre ellerine çevirdi ve karşısında duran adama bakmadan önce sesli bir nefes verdi. "Ben söyleyeyim mi? Hiçbir şey... Hiçbir şey değişmeyecek çünkü zamanı geri alamayız Emir Feza. Verdiğimiz kararları hiç almamış gibi yapamayız. Hataları yok sayamayız. Biz vardık ve geçmişte kaldık. Şimdi ne yaparsak yapalım, eskiyi geri getiremeyiz. Bizi de, o eski günleri de..."

"Hiç şansımın olmadığını mı söylüyorsun yani, benden buna inanmamı mı bekliyorsun?"

İlkim sessizce yutkundu ve boğazını temizledi. Bakışları gökyüzüne sabitlendiğinde içi acıdı. Adamın söylediği bütün cümlelerin sonucunda bunu çıkarması onu yıktı.

Kendini, gözyaşlarına boğulmamak için zor tutuyordu fakat hissettikleri eğer doğruysa, şunun şurasında dökülmesine çok ama çok az kalmıştı.

"Buna inanmıyorum İlkim, üzgünüm ama eğer sen buna inanıyorsan... Şansına küsmen gerekecek çünkü ben pes etmiyorum."

Emir'le göz göze geldi.

"Belki dilinden dökülmüyor bazı şeyler ama sen anlatmasan da bedenim, yüzüm anlatıyor. Ara sıra gözlerinde görüyorum. Yine öyle bakıyorsun bana, eskisi gibi, hissediyorum. Sadece henüz her şeyi anlatacak cesaretin yok. Anlıyorum. Benim vaktim var. Beklemeyi biliyorum."

İlkim onun bu kusursuz tavrına karşı, bütün gardını indirmek istedi. Senelerce ördüğü çitler, tuğlalarını elleriyle dizdiği duvarlar ve ardına saklandığı kabukta çatlaklar oluştuğunu hissetti. Sanki bütün o maskesinin açılan kırıklarından Emir'in sözcükleri sızıyor ve boşlukları

dolduruyordu. İlkim'in senelerce özlemini duyduğu şeyin hissiyatıydı bu.

Emir'in varlığının, tamamlanmışlığın.

Her şey anlatmak ve kurtulmak istedi bir an. *Ne olacaksa olsun*, demek istedi. Bencilliği denemek istedi. Kimseyi değil, kendini düşünmek istedi.

"Ben..." dedi sessizce. Devamını getirmek istedi. Emir'e bakarak saatlerce, hiç susmadan, geçen o altı seneyi konuşmak istedi. Anlatmak, anlatmak, anlatmak istedi.

Fakat yapamayacaktı...

Devamı gelmeyecekti çünkü dudaklarını yeniden birbirine bastırdığı sırada içeriden gelen Seçil, sanki bunca zamandır neden sustuğunu ona gösterir gibiydi.

"Gençler?" dedi boğuk, çatallı bir sesle. Sol gözünü ovuşturuyordu ve kırmızı saçlarını başının tepesinde tel tel dağılmıştı.

Emir, İlkim'e baktığında onun gözlerinden çekilen ifadeyi saniye saniye görür gibi oldu. Anladığı üzere, bu gece de İlkim'den hiçbir şey öğrenemeyecekti. Önemi yoktu çünkü artık kesin olan tek bir şey varsa, o da İlkim'i koruyan camda oluşturduğu çatlaklardı. Emir bunun farkındaydı, kendini teslim edeceği anı bir an da olsa hissetmişti. Zamanla bunun tamamını alacaktı, biliyordu. Adı kadar emir olduğu bir başka şey daha varsa, o da ufak adımlarla bile olsa ilerlemeye devam edeceğiydi.

Seçil balkona yaklaşırken İlkim sandalyesinde doğruldu. "Yeni kalktın yataktan, çıkma istersen balkona. Üşüteceksin..."

Emir son kez İlkim'e, Seçil'i gördüğü andan beri ona bir kez dönmeyen güzel surata baktı. Ardından Seçil'e dönüp başını salladı. "Gel Seçil," dedi Emir dizlerine koyup doğrularak. "Ben de gidiyordum zaten, geç oldu."

İlkim hiçbir şey söylemediği için durumu ele alan kişi Seçil oldu. Birkaç dakika sonra, konuşmayı konunun neresinde böldüğünü öğrendiğinde çok yüksek ihtimalle kahrından

ölecekti, o yüzden İlkim en azından buradan sonrasını onun toparlamasına izin verdi.

"Kusura bakma ben uyuyakalmışım, dün gece pek iyi dinlenememiştim. Sızmışım... Kaçırdım sohbet etme şansını da ama... Yine gelirsin, değil mi?"

Emir gülümseyerek o balkona çıkmadan önce hızla odaya geçti. İlkim haklıydı, eğer bu hâlde çıkarsa soğuk alırdı.

"Gelirim tabii ki. Artık hep gelirim ben," dedi bakışlarını İlkim'e değdirerek. Seçil'e cevap verirken aynı zamanda İlkim'le de konuşuyor gibiydi. Genç kadın yeniden kaçırdı bakışlarını, Emir gülümseyerek devam etti. "Gitmem yani hiç. Merak etme sen."

Seçil olanları anlayamasa da, üçü birlikte kapıya kadar geçtiler. Emir dışarı çıktı ama eşikte durdu. "Sen geç içeri Seçil, üşüyeceksin gerçekten de. Teşekkür ederim her şey için." Seçil gülümseyerek geri çekildi ve İlkim'e bakarken imayla kaşlarını kaldırmayı da ihmal etmedi.

Seçil içeri geçtikten sonra kapı kolunu tutan İlkim, kapıyı biraz kapadı ve o aralıkta karşı karşıya kaldılar. Emir ellerini ceplerine sıkıştırdıktan sonra başını hafifçe eğerek kadına baktı.

"Biliyor musun, anlıyorum ben kendini geri çekmeni artık. Söylememekte ısrar ediyorsun, görüyorum. Ama sen de beni tanıyorsun İlkim. Vazgeçmeyeceğim. Altı senedir nasıl vazgeçmediysem, şimdi de aynı şekilde devam edeceğim. Bu yüzden de..."

Ona bir adım yaklaştı ve yarım bir ifadeyle gülümsedi. Elini uzatıp işaret parmağını çenesinin kıyısında gezdirdi nazikçe. *Her yol mübahtı bundan sonra adama.*

İlkim gözleri büyürken kımıldayamadı bile. Sanki o büyülü ana kapılmış gibi yalnızca adama bakıyordu. Onun dokunuşunu, varlığını, temasının güzel hissini, vücudu kadından çok daha iyi hatırlıyor ve tanıyordu.

"Artık olması gerektiği gibi yaşayalım," dedi Emir nefesini onun yüzünde hissedecek kadar yaklaşarak. Onu hiçbir şeye

zorlamak istemese de, artık bir sonuç almayı istediği kesindi.

"Artık... Birbirimizden kaşmayalım, olur mu?" dedi gözlerinin direkt olarak içine bakarak.

İlkim hipnotize olmuş gibi, bunu ne için yaptığını dahi bilemeyerek başını sessizce aşağı yukarı salladı. Adam bundan inanılmaz bir keyif alarak yüzüne yerleşen gülümsemeyle geriye doğru bir adım attı.

"En kısa sürede görüşürüz o hâlde." diye mırıldandı kısık bir sesle.

Hemen ardından parmağının sıcaklığı çekildi ve dönüp asansöre yürümeye başladı. Bir an sonra aklına bir şey gelmiş gibi adımlarını yavaşlattı ve yolun kenarında duran çöp kutusuna yaklaştığında duraksadı.

İlkim'in ona aşık olmasına sebep olan hareketlerini hatırlatmak ister gibi cebindeki sigara paketini çıkarıp havaya kaldırdı. Geri dönmedi ama yüzünü hafifçe yan çevirmişti. İlkim onun sol profilini omzuna eğdiği başıyla seyrederken, Emir ikinci kez düşünmesine gerek bile yokmuş gibi sigara paketini tek hamlede çöpe fırlattı ve kattaki asansöre binip gözden kayboldu.

İlkim başını iki yana sallayarak kapıyı kapattığında, yüzünün kenarına ve dudaklarının kıyısına yerleşen gülümseme; oldukça net ve istemsizdi. Seçil'le göz göze geldiklerinde hafifçe omuz silkti ve kahkaha atan arkadaşını yüzündeki o silinmeyen gülümsemeyle izleyebildi. Kalbinde yeşermeye başlayan yeni bir çiçeği büyütür gibi, bir bahar esintisiyle havalandı bütün taç yaprakları. Ellerini yüzüne kapatıp kızaran yanaklarını gizleyerek öylece yaslandığı kapının ardında yaşananlara gülümsedi.

İlkim, Emir'de büyük yaraydı. Kalbinin bir köşesinde, kabuk bağlamayı unutmuş ve daima kanamaya hazır bir yara... Üstüne ne ilaçlar dökülmüş, ne bantlar sarılmıştı da hiçbirisi o yaranın iyileşmesine yardımcı olmamıştı. Zamana bırakmaya karar verdiği anda daha derinden, yeniden

açılmıştı. O yara bir türlü kapanmıyordu. Kapanmadıkça da sancımaya ve Emir'in canını yakmaya devam ediyordu.

İlkim'se, yıllardır aynı yolları yürüyor, sürekli tökezliyordu. Bir türlü azalmayan sancıların eşiğinde bir o yana bir bu yana savrularak kesikler alıyordu. Her savruluşunda daha derin, her vuruşunda daha keskin kanıyordu. Kesikler aldığı her darbede yeniden acıyor, yeniden yanıyordu.

İkisinin de en büyük dileği, bunca zamanın ardından sarabildiklerine inandıkları o yaraların bir kez daha aynı şekilde kanatılmamasıyken; ikisi de aslında hiçbir yarasının kabuk bağlamamış olduğunu ne zaman fark edecekti... Bilinmezdi.

Fakat bu saatten sonra ikisi için de yeni adımlar atma vaktiydi. Yeni sayfalar açma, yeni cümleler yazma vakti. Doğru ya da yanlış fark etmez, bunu başaracaklardı.

Geçmiş peşlerinden mi gelecek yoksa yanlarından mı yürüyecekti bilinmez ama elbet bir yolunu bulacaklardı ve o yolu keşfedene dek durmaya niyetleri olmayacaktı.

—

2015, Mart.

Hastane, Ankara.

Zaman öyle hızlı ve habersiz geçiyordu ki, farkında olmadan yeni bir yıl başlamış hatta üstüne tam üç ay daha eklenmişti. Hissiz, ruhsuz, tadı dahi olmayan üç koca ay.

Üstelik koca bir kalabalığın içinde olmasına rağmen bir o kadar yalnız, bir o kadar eksik hissettirerek geçen aylar silsilesinin yeni günü, dezenfektan ve sterilizasyon kokuyordu.

Midesi aldığı ilaçlar yüzünden iyice bulanık İlkim derin bir nefes almaya çalıştı. Çalıştı fakat yalnızca bununla sınırlı kaldı çünkü burnuna takılı oksijen kanülleri bu defa bulundukları yere haddinden fazla batıyormuş gibiydi. Hastaneye yatışının üzerinden daha iki gün geçmemişti ama hem sıkıldığını hem de bu durumun ona iyi gelmediğini görmemek için, kelimenin tam anlamıyla kör olmak gerekirdi.

Genç kadın içine dolan ağlama isteğine karşı gelemeyi ve bu kez, burnunu çekip dolan gözlerini gizleme çabasına da girmediydi. Hafifçe hıçkırıp yatakta iyice küçüldüğünde arkadaşının hareketlerini fark eden Seçil, elindeki kitabı kenara bırakıp hızlıca yanına geldi. "Bir şey mi oldu kuzum, iyi misin? Çağırayım mı hemşireyi hemen..."

İlkim yeniden hıçkırdığında Seçil bu kez onun gözyaşlarını daha net bir biçimde fark etmişti. "Yavrum ne oldu?" dedi zar zor bir sesle. Böyle çaresiz kalmak Seçil'in içini titretti.

"Tamam iyi olacak her şey, hadi. Ne olur, yapma böyle yalvarırım... Canın çok mu yanıyor?"

Canı yanıyordu. Canı çok yanıyordu ama Seçil'in düşündüğü şekilde değildi.

İçten bir acıydı bu hissettiği. Derinlerden geliyordu. Fiziksel değildi, tamamen içinde boğulduğu o yoğun ve zor hislerden sebepti.

"Hadi güzelim, konuş benimle. Çözüm bulalım derdine, hadi lütfen."

Artık bazı şeyleri öyle kaldıramıyordu ki, ona bir şeyler anlatmaya bile gücü yoktu sanki. Kendini iyi hissetmiyor, buna inancını her geçen gün yitiriyordu fakat... Kuruyan dudakları, solgun teni ve üzerindeki soluk mavi hastane elbisesiyle yine de çok güzeldi İlkim. Saçları yastığa dağılmış, bütün yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bulabildiği sesiyle, kurabildiği tek tük cümleyi zorlukla fısıldadı.

"Çok özledim Seçil. Ben—Ben Emir'i çok... Deli özledim."

Dik durmaya çalışan Seçil'in bakışlarına tutunan şey her neyse, bunca zaman sonra o da kırıldığında yatağın ucuna oturup ellerini tuttuğu arkadaşının doğrulmasına yardımcı oldu. Hüznü sesinden okunan, gözlerinden dökülen yaşlara engel dahi olamadığı arkadaşının yüzüne çaresizce baktı. Parmaklarını incelen saçlarına uzattığında İlkim çatlak bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Seçil dayanamıyorum. Ben... Ben onsuz daha iyi olur sandım ama olmuyor. Katlanabilirim sandım ama yok. Yapabilirim dedim ama yok. Yapamıyorum

Seçil. Olmuyor. Hep onun kollarını, onun sesini arıyorum ben... Ben dayanamıyorum."

İlkim hıçkırdığında Seçil'in ellerini daha sıkı tuttu. Sanki bu koskoca hastanede değil, bu koskoca hayatta tek dayanağı oymuş gibi tuttu arkadaşının ellerini. İçinde aylardır biriken o özlem ortaya çıkıp İlkim'i eziyordu sanki, haykırmak istedi deli gibi.

"Ya Allah kahretsin! Allah kahretsin ne kadar zormuş? Onsuz olmak ne kadar zormuş. Seçil benim tüm hayatım oymuş ya... Onsuz aldığım nefese bile nefes denmiyormuş. Yaşadığım hayata hayat, baktığım dünyaya dünya denmiyormuş benim. Kimsem yok sanki, herkesim var ama kimsem yok. Herkes yanımda ama ben kimsesizim Seçil, dayanamıyorum."

"Ne olur söyleme böyle," diye yalvardı Seçil fakat İlkim duymuyordu. Kaybolmuştu. Tökezlediği her adım bu kez düşüşüyle sonuçlanıyordu. Kanıyordu. Baştan ayağa yanıyordu.

İlkim ilk kez, Emir'den ayrıldığı günden bu yana ilk kez isyan ediyordu. İlk kez onu yiyip bitirenleri açıkça dile getiriyordu. Hep gizlemişti, hiç söylememişti.

"Ya koca dünyada... Seçil koskoca dünya ya! Milyonlarca, milyarlarca insanın arasında bir ben tek başımayım sanki. Bir ben yalnızım... Ben o yokken herkes yanımda olsa da hep bir başımayım bu dünyada ya! Onsuz kimsesizim sanki, nefessizim."

İlkim'in gözyaşları şiddetlenirken Seçil'in yapabildiği tek şey dinlemek ve elini okşayıp dökülen gözyaşlarını silmeye çalışmaktı. Kestiği zaman daha kötü bir şekilde yeniden patlayan krizlerden kaçınıncısını daha yeni atlattıklarını hatırlamıyordu. Arkadaşı çok zor zamanların içindeydi ve kendisi gibi psikolojisi de resmen mahvolmuştu.

"Gideyim mi yanına ne olur? Bir kez göreyim Seçil. Bir kez sarılayım, söz başka hiçbir şey istemeyeceğim. Yüzüne bakmaya yüzüm yok ama bir kez yüz­süz olup çıkmazsam karşısına öleceğim Seçil. Yemin ederim. Bir kere

sarılmazsam, bir kerecik görmezsem kalan aklımı da yitireceğim..."

"Kuzum... Ne olur..."

Seçil ona yapma der gibi bakınca İlkim bu kez daha şiddetli ağlamaya başladı.

"Seçil yapma... Sen yapma ne olur, ben artık dayanamıyorum. Dayanamıyorum bu ne böyle, ben yaşıyorum ama içim ölü... Yapamıyorum, bu kadar ayrılıkla başa çıkamıyorum, yapamıyorum. Hem..." Bakışlarını esir alan umut arkadaşını mahvetmeye yetti.

"Belki—Belki o da yapamıyordur bensiz, belki o da özlemiştir beni sanki ölecek gibi... Sesimi özlemiştir, kokumu özlemiştir, ne bileyim gülüşümü belki... Seçil? Özlememiş midir?"

Seçil sessiz kaldığında İlkim bu kez sık nefesler almaya başlamıştı. Emir hakkında en ufak bilgi kırıntısına hasret, en küçük detaya özlem içindeydi. Fakat en başında da arkadaşından istediği gibi bunu yapmaması gerekiyordu. Yine de kalbinde ses bulan sancılar bir bütün olup kadını esir aldı. Dayanamadı ve saniyeler içinde zihninde, aklında beliren düşünceler değişti.

"Nefret ediyor değil mi benden, bütün hayatına sızdığım sonra da işin içine sıçıp batırdığım için nefret ediyor benden. Yüzümü bile görmek istemez ki, niye istesin?"

Yine de özlem harladı ateşini.

"Seçil çok, çok özledim... Yüzünün kıyısındaki çizgilere kadar hasretim ya! Dudağının kenarında çıkan belli belirsiz çukura kadar özleminden öleceğim Seçil. Nasıl başa çıkacağım bununla, nasıl yaşayacağım ben tek başıma taşıyamadığım bu koca aşkla? Nasıl alışacağım onsuzluğa ben? İnsan sevdiğinin yokluğuna alışabilir mi hiç Seçil, buna nasıl alışılır?"

Seçil gözyaşlarını artık tutamazken arkadaşının dibine girdi ve küçük bedenini kollarının arasına çekip bağlı olduğu kabloları dikkat etmeye çalışarak ona sarıldı. "Özür dilerim, çok özür dilerim."

İlkim gözyaşlarını da gözkapaklarını da daha fazla tutamayarak arkadaşının kollarına bıraktı kendini. Yorulmuştu, her anlamda.

"Seçil dayanamıyorum, lütfen bitsin artık ben dayanamıyorum. Ya sana yalvarıyorum... Yalvarıyorum bitsin bu. Ne oluyorsa olsun, ne olacaksa olsun da bitsin. Bitsin, lütfen, lütfen..."

"Şşşş... Tamam... Bitecek canımın içi, söz veriyorum bitecek. Hadi... Hadi uyu sen, uyu dinlen şimdi, hadi benim güzel bebeğim. Ne olursun..."

İlkim'in hıçkırıkları dinlenene, gözyaşlarının ardı kesildikten sonra, ağlayışı iç çekişlere dönene dek öylece kaldı Seçil. Arkadaşı uyuya kalıp bilinci kapanana kadar bekledi. Ardından İlkim'i yatağa yatırıp örtüyü üstüne doğru çekti. Saçlarını düzelttikten sonra sessiz bir nefes vererek tekli koltuğa geri döndü.

İlkim, daha ayrılığının ilk haftasından bu yana çok acı çekiyordu, bu doğrudu. Fakat o günlerde acısını içine atıp güçlü durmak istediğini ve ona yalvarsa bile kendisine Emir'le ilgili hiçbir söylememesini tembihlemişti. Adama dair tek bir kelime dahi etmemesini, bahsini geçirmemesini ve İlkim özleminden ölüyor olsa bile buna izin vermemesini istemişti. Hatta aksi gibi bunun için arkadaşına yalvarmıştı.

O günden bu yana yaşadıkları iki ya da üçüncü krizdi bu. İlkim'in Emir'i özlediği her güne ve dakikaya rağmen yalnızca üç kez yaşadığı duygusal kırılmalara bakıldığında oldukça düşük bir orandı aslında. Fakat ilk kez böyle sarsıcıydı. İçinde Emir'in bahsi geçiyordu. Önceki krizlerde artık bunlara dayanamadığını anlatan İlkim, ilk kez adama olan özlemini dillendiriyordu.

Gözlerini arkadaşına sabitleyip öylece bakarken, Seçil'in yapabileceği hiçbir şey olmaması öyle zordu ki... Ne yapacağını bilememek ve böyle bir çaresizliğin içinde, arkadaşına çare aramak. Çok zordu.

Ancak ne kadar zor olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın fark etmeyecekti. Çünkü genç kadın daima arkadaşının

yanında olacağına dair verdiği sözü tutmaktan asla vazgeçmeyecekti, bu kesindi.

Bütün bunlarla nasıl baş edeceklerini ve zamanın onlara neler getireceğini hiç bilemeyeceklerdi. Fakat bütün bu karmaşanın içinde bildikleri ve inandıkları tek şey, her gecenin sabahını aydınlatacak olan güneşin mutlaka doğacağıydı.



Emir gittikçe açılıyor, artık onu durdurabilene aşk olsun ben de dahil😊

İlkim'in 2015'ten bir sahnesini okuduk. Ağlayarak yazdığım sahnelerden biri, hiç dayanamadım. Çok zordu...😭

Ayrıca... Sabırsızlandığınız konular olduğunun farkındayım, bunu anlayabiliyorum ancak hikâyeyi yirmi bölümde final yapmak niyetinde değilim. Her şeyin zamanı ve yeri var.

Sabrınız ve inancınız varsa, yolumuz daimi olsun. Daha anlatacak çok şeyim, yazacak çok sahnem var. Ha bende o sabır yok derseniz de, zaten karar sizin🙏

Bu hikâyenin iki ana kelimesi var, sabır ve zaman. İkisinin de bize neler göstereceğini hep birlikte göreceğiz...💜

Son olarak şunu da bırakıyorum hemen,

***The Ugly Truth**, 2009 yılında yayımlayan film, ülkemizde 'Kadın Akı Erkek Akı' adıyla çevrilmiştir.

Yorumlarınızı heyecanla bekliyorum!🙏

Haftaya görüşürüz. Öpüldünüz!😊

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

14. BÖLÜM

Bölüm huzurlarınızda... 

ACI ÇİKOLATA

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Zamanın Alıp Götürdükleri."

Bölüm şarkıları: Neyse, Yangın.
Teoman, Aşk Kırıntıları.



2014.

Sessiz mırıltıları, mutfağın içinde yankılanırken genç kadının en büyük derdi, birazdan evde olacak sevgilisine, en sevdiği tatlılardan birini pişirmektir.

Hazırladığı muzlu pudingi, kırdığı bisküvilerin üzerine dökerken son derece dikkatliydi. Tanıdık bir melodi kulaklarına dolunca çalan şarkıyı hemen hatırladı. Uzun zamandır dinlemediği bir şarkıydı fakat son günlerde radyoda tekrarda çalıyordu ve her gün mutlaka bir kez dinlemeye mecbur kalıyordu. Ezbere bildiği şarkının sözsüz kısmını dinlerken doldurduğu kaselerin üzerine doğradığı muzları diziyordu. Üstüne bir kat daha puding döktükten sonra tatlıyı dolaba atacaktı. Dinlendikten sonra hazırды.

Bu gece Emir dosyalarla boğuşurken o da büte kaldığı dersin vizesine hazırlanacaktı. Aslında Emir'in adliyeden döner dönmez, tüm odağını kadına vereceği kesindi fakat İlkin onun da ilgilenmesi gereken dosyalar olacağını biliyordu. Masaya yerleştiklerinde, birlikte vakit geçirebilecekleri süre yalnızca yemekler sınırlı olacaktı ve İlkin bunu uzatmayı yürekten istemişti. Tabi dikkatini çalan şarkıdan alıp elindeki tatlılara verebilirse... Kaseler dolduğunda ve bütün puding böylece bittiğinde onları hızlıca

dolaba dizdi. Geri dönüp bulaşıklarını yıkamaya başladığında, çok fazla şeyi kirletmediğine memnundu. Bir yandan pudingi pişirdiği tencereyi ve spatulayı köpüklüyordu.

"İşte benim aşk kurallarım
Yüreğim körpecik üzme adamım
İçimde hala onun yangını var
Bulutlar çağırır söndürme adamım"

Şarkının sözleri kulağına ulaştığında, İlkim'de ona eşlik etmeye başladı. Başları biraz sakin olan şarkının nakarat kısmı oldukça akılda kalıcıydı. Kendini çoktan çalan şarkının ritmine kaptırdığını fark etti.

"Sen, adamım, bakma öyle
Sileceksen beni bir kalemde
Ellerin okşamasın
Saçlarıma ak düşecekse

Bedeni de ondan habersiz şarkıya eşlik ederken açılan kapının ya da içeri giren adamın sesini duymadı. Gözlerini kırmış, elinde az önce yıkayıp duruladığı spatulanın sağa sola saçtığı su damlalarıyla dans ederken, şarkıyı sanki yapması gereken en önemli şey buymuş gibi söylüyordu.

"Belki hala derinlerde, bir kor var yüreğimde
Yine de gözlerime bakma, yabana atma
Kanayan kalbimle
Adamım"

Bu sırada kapıdan içeri giren ve sessizce üzerindeki paltoyu çıkarıp mutfak girişinde öylece kalan Emir Feza, bu görüntüye kalbine yerleşen kusursuz bir hisle bakıyordu. İlkim'in hayatında olmasından daha çok sevdiği bir şey daha varsa o da mutfakta olmasıydı. Ya da şarkı söylüyor olması. Herhangi bir şeyi severek yapıyor olması. İlkim olması... Her neyse işte. Bu onu büyülüyordu.

İlkim, onu büyülüyordu.

"Yüreğinde hem ateş, hem yağmur taşırsın
Serseri rüzgâr gibi misin adamım"

Daha söylediği satır henüz bitmişken şarkının sevdiği kısımlarının geldiğini fark ederek heyecanla ardına döndü ve bakışları Emir'in onu izleyen ifadesine çarptı. Kaşları şaşkınlıkla yükselirken, aynı şaşkınlık dudaklarından kaçan küçük nefese de yansıdı.

Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, omzunu kapının kenarına yaslamış bir biçimde ona bakıyordu. Üzerindeki koyu mavi bir gömlek, ki bunu ona İlkim almıştı, kollarının göğsünde kavuşmasıyla iyice gerilmişti ve bedenini sıkıca sarmıştı. Her bir santiminden yayılan çekicilikle, öylece mutfağın girişinde dikilmiş İlkim'i izliyordu.

İlkim onun öylece kendisini izlediğini görünce şarkının bir kısmını kaçırsa da, adamın gözlerinden yansıyan kıvılcımları görmemesi imkânsız gibiydi. Bakışlarının koyulaşması ve yanağına doğru yükselen dudağının kıyısında beliren küçük gamzenin orada yer edinmesi, İlkim'i mest etmişti. Şarkı aralarında süzölmeye devam ederken İlkim küçücük gülümsedi ve muazzam bir biçimde o ana uyan şarkıya elinde spatulasıyla eşlik etmeye devam etti.

"Adamım, bakma öyle."

Emir eğlenen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdığında İlkim parmağını ona uzattı ve bu kez tehdit eder gibi gözlerini kısarak adama baktı.

"Sileceksen beni bir kalemde. Ellerin okşamasın, saçlarıma ak düşecekse..." dedi şarkıya eşlik ederek. Yüzündeki gülümseme ve ses tonu cilveli bir hâl almıştı.

Emir'in gülerек başını iki yana sallamasını izledi ve ona doğru gelen adımlarını zevkle karşıladı. Adamın ona uzanıp belini iki eliyle kavraması ve bedenini onunkine yapıştırmasına izin verdi. Yüzünü kadının boynuna saklayan Emir'in aldığı derin nefes, İlkim'in ciğerlerine doğru gitti sanki. Parmaklarını onun omzuna sardığında Emir geri çekilip burnuyla onunkini dürttü.

"Hayırdır, akşam akşam böyle imâlar falan?"

"Ne imâsı canım," dedi omuz silkerek. Gülümsedi ve parmaklarını adamın kulağının altından başlayarak boynuna

doğru kaydirdi. "Bir şey yok, şarkı söyledik alt tarafı..."

"Hmm," diye mırıldanan Emir kaşlarını kaldırmış, genç kadının güzel yüzüne bakmaya vermişti tüm dikkatini. "Siz yine de böyle şarkılar söylemeyin İlkim Hanım. Maazallah söyleye söyleye inanırsınız dilinizden dökülenlere, Allah korusun..."

Bu kez kaşlarını kaldıran İlkim oldu. "Olabilir mi böyle bir şey, ben yaparım bir aptallık yine de sen incitmezsin beni." Kıkırdadı.

"Yalnız saçlarına aklar düşürebilirim? Eninde sonunda yaşlanacağız ne de olsa..."

"Öyle mi dersiniz Emir Bey?"

"Yoksa sizce de öyle değil mi? Sanki bir ufak şüpheniz var gibi hissettim?"

"Bu gecenin uzun olacağına neredeyse eminim çünkü çalışmam gereken, daha doğrusu geçmem gereken bir eşya hukuku vizesi var. Bana uyku haram olacak, belli."

Emir gülerek onun bel kıvrımını okşadı.

"Canım senin de derdin eşya hukuku olsun, birkaç saate ihtiyacımız var sadece." Göz kırptı. "Hallederiz."

"Tabii siz neredeyse bitirdiniz okulu, vizeler finaller... Vız gelir size." dedi İlkim yine, her zaman yaptığı gibi okuldan yakınarak. Üzerindeki önlüğü çıkarıp bir kenara bırakırken derince nefes almayı da ihmal etmemişti.

"Aynı yolu biz de yürüdük canım, hatırlatırım. Ama duyduğuma göre sizin yanınızda yürüyen bir ders kitabı duruyormuş, ben faydalanın derim..."

İlkim gözlerini kısıp gülümsediğinde karnında biriken kelebekler, bedenini sıcacık yaptı.

"Faydalanın derken? Yani hangi anlamda..." dedi kısık sesle. Emir'in gözlerini gördüğünde bununla daha çok eğlendi. "Şimdi bu cümle yoruma oldukça açık, aklıma bambaşka şeyler geliyor böyle söylediğinizde..."

Yüzündeki gülümseme Emir'in aklını başından alacak bir güzelliğe büründüğünde belindeki elleri sıkılaştı ve kadını çekip kalçalarını tezgâha dayamasına sebep olacak şekilde

bedeniyle tezgâh arasında sıkıştırdı. Üzerine eğilip nefesini yüzüne üflediğinde İlkim'in dudakları aralandı. Adamın pürüzlü sesi, sanki doğrudan kalbine gidiyordu. Emir yamuk gülümsemesini asla bozmadan dudaklarının arasından kısık bir sesle mırıldandı.

"Benim bu geceyi değerlendirmek için zihnimden geçirdiklerim de yoruma fazlasıyla açık şeyler... Gece uzun, yorumlaya yorumlaya, deneye deneye ilerleriz ne de olsa. Siz canınızı hiç sıkmayın ve bence, bu adamı daha fazla zorlamayın, o sınav geçilecek."

İlkim sesli bir nefes verip kaşlarını indirdi ve yenilmişlikle adamın boynuna uzanıp yuvası gibi hissettiren o hassas tene bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde, Emir'in gömleğinin avcunun içinde kırışmış köşesini zorlukla bırakmıştı.

"Hadi öyleyse. Sen üzerini değiştir, ben de masayı hazırlayayım o sırada. Tatlı da yaptım, ağlaya ağlaya yerim artık bu akşam."

Emir başını geriye atıp gür bir kahkaha bıraktıktan sonra, kısılan gözlerinin ardından gülümseyerek genç kadını izlemeye devam etti. "Ağlamak yok, gülmek var. Hazırlama bir şeyler, ben gelirim beraber hallederiz. Enerjini çok harcama..."

Alnına kuvvetli bir öpücük bırakıp ellerini kadının üstünden çekti. İlkim saniyeler içinde o dokunuşu özledi, saniyeler içinde onun sıcaklığını aradı. Emir'in de durumu aynıydı, elleri sanki İlkim'e değmedikçe yerini bulamıyor gibiydi.

Yatak odasına doğru ilerlerken gömleğinin düğmelerinin de bir kısmını açmıştı. İlkim kalçasının yanını tezgâha yaslamak için dönerken, adamı izlemeyi sürdürdü. Emir'in gülümsemesi yüzünde çarpıcı bir hâl aldığı anda, kadına bakışında bir şeyleri değiştirdi. Sonra göz kırpıp muzip bir sesle ekledi.

"Akşama ihtiyacın olacak."

Ve ardında bütün bedeni elektrik akımına kapılmış gibi öylece kalan İlkim'i bırakıp yatak odasına geçmek için koridorda kayboldu.

Günümüz,

İlkim elini üzerindeki kayık yaka elbisenin eteğinde bilmem kaçınıcı kez kaydırırken, omuzlarını da hafifçe dikleştirme ihtiyacıyla doldu. Simsiyah elbisenin kalın, omuzlarının hemen altından kollarına tutunan askılarını da dikkatle düzelttikten sonra, bilekten bantlı çivi topuklularının üstünde birkaç adım attı.

Gergin ve sesli bir nefes alıp verdiği sırada, sırt dekoltesinin açıkta bıraktığı tenine temas eden uzun parmaklarla olduğu yerde bir anlığına irkildi. "Şşt, gören de seni buraya zorla getirdim sanacak..."

İlkim gözlerini devirip adama yandan bir bakış attığında, kahve küreleri bir yandan da etrafta gezinen insanlara çarpıyordu. Dudağının kenarında, onun yakınındaki varlığını hissettiği an beliren küçük gülümseme yerini korudu.

"Aynen öyle yaptın aslında. Evde oturup senin tabirinle *akademik zırvalarımla* vakit geçirmeyi tercih ederdim."

Karşısındaki adam bakışlarını hafifçe kıstığında, aynı anda koyu renkli takım elbisesinin ceketini düzeltmeye girişmişti. "Gerçekten kalbimi kırıyorsun. Sen benim hayatımın ışığı sayılırsın. Böyle bir günde yanımda olmayacaksın da ne zaman olacaksın?"

İlkim onunla alenen eğlenen adama baktığında, keyifle kıkırdamayı ihmal etmemiştir. Sözlerinin bir kısmı doğru olsa da yine de hafif bir alaycılığı sezilmiyor değildi çünkü genç kadın da aynı alaycılığa sahipti ne de olsa. "Ayrıca onları neden akademik zırva olarak gördüğümü çok iyi biliyorsun."

Biliyordu elbette. Fakat ona takılmaktan geri duracak değildi.

"Burada kendi isteğim dışında tutuluyorum. Bu," Tırnak işaret yapmak için parmaklarını kaldırdı. "*Zırvaların* bana kazandırdığı bir meslek var, hatırlatırım tatlım. Üstelik... Onunla seni dava edebilirim, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı yamuk bir gülüşle.

"Avukatlar ne zamandan beri kendi müvekkillerine dava açabiliyor İlkim Hanım? İyi niyetimi kötüye kullanmanız beni gerçekten de yaraladı." Alınır gibi elini göğsüne yerleştirdiğinde İlkim onu kısık bakışlarla izliyordu.

"İnanın bana, bu gece burada desteğine ihtiyaç duyacağım en değerli insan sizsiniz..."

"Deli," dedi İlkim yeniden gülerek. Derin bir nefes aldıktan sonra, elini beline saran adamın koluna tutundu. "Şaka yapıyorum ben, sen bana bakma. Tabii ki her anı muhteşem geçecek, biliyorsun değil mi?"

"Sahiden mi?"

İlkim başını aşağı yukarı salladı. Onun gözlerinde gördüğü pırıltı ve heyecan, kötü geçmesinin imkânsızlığını ortaya seriyordu. Gülümsedi ve etrafa bakınırken sessizce ona doğru eğildi. "İşlerin inanılmaz Koray. Bu kadar emek verdiğin şeylerin kötü olmasının zaten imkânı yok ama kendini aşmışsın çoktan. Bunu seninle aramızdaki bağa dem vurmada, tamamen kendi objektif fikrime dayanarak söylüyorum. Geçen senelerde gördüğüm adam farklıydı, bugün çok daha farklı. Sürekli işlerinin üstüne koyarak ilerliyorsun. Bakış açın, perspektifin, gözlemlerin ve hissettirdiklerin gün geçtikçe daha muhteşem bir hâl alıyor."

"İlkim..." dedi adam parlayan gözlerle. *Bir insan için, hissettirmek istediklerini hissettirebilmekten, bunu başarmaktan daha güzel ne vardı ki?*

"Burada kendi isteği dışında tutulduğunu söyleyen birine göre eserlerime fazla ilgilisiniz. Dikkat edin de bir yerleriniz incinmesin. Bugün iyi tarafınızdan kalkmışsınız, belli." dedi gülerek.

Koray'dı işte. İlkim'in senelerdir tanıyıp bildiği, sevdiği Koray. *Huylu huyundan öyle çabuk vazgeçer miydi? İmkânı yoktu.*

"Sen dua et, bu gece sana kıyamadığım için buradayım... Bir de senin şu yaptığına bak. Alenen dalga geçiyorsun benimle..."

Koray daha fazla dayanamadı. Keyifle gülerek eğildi ve İlkim'in yanağına bir öpücük bıraktı. "Kızınca çok tatlı oluyorsun, dayanamıyorum."

İlkim'de güldüğünde, galeri yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Koray'ın çektiği ve mekânın her bir noktasına yerleştirmiş olduğu fotoğraf kareleri gerek duvarlarda, gerekse ayaklı stantlarda sergileniyordu. Üniversitede aldığı eğitimden sonra şehirleri, hatta ülkeleri gezerek kadrajına aldıklarını etkileşime açtığı bu sergi, Koray'ın ikinci fotoğraf sergisiydi. Birincisinin konsepti, insanlar üzerineydi. Farklı ülkelerden portreler, Ankara'da açtığı bir sergide gözler önüne çıkmıştı.

Bu geceyse, kadrajından çıkan farklı mekânları ve doğal manzaraları sergilemeyi tercih etmişti. Mekân, galeri ve fotoğraflar değişse de; Koray'ın içindeki heyecan ve enerji aynıydı. Sanki ilk sergisindeymiş gibi hafif bir gerginlik, dozunda bir stres ve beğenilme arzusu sarmıştı dört bir yanını. En azından çevresinde ona destek olacak birkaç kişi vardı. Onları görmek, adamı iyi hissettiren şeylerden kesinlikle biriydi.

Bakışları galeriyi yavaş yavaş dolduran insanlara çarptığında, küçük bir nefes alıp vermişti. Uzun servis masasında tepsisini içkiyle dolduran görevliden İlkim için hazırlattığı alkolsüz kokteyli almak için kısa bir an uzaklaşıp yeniden kadının yanına döndü. Kendisine de bir kadeh şampanya almıştı.

"Alkolsüz," dedi bardağı ona uzatarak. "Seni rahatsız edecek hiçbir şey yok içinde, endişelenme."

İlkim gülümseyerek bardağı elinden aldı ve onun kadehine hafifçe çarptırarak dudaklarına götürdü. Bunu seviyordu. Çevresinde onu düşünen insanlar olmasını seviyordu. Bu ona olması gerekenden çok daha iyi ve güvende hissettiriyordu.

Koray ve İlkim yan yana bekledikleri sırada, genç adam ismini seslenen birilerini duydu. Geriye dönüp baktığında üniversiteden birkaç arkadaşının oluşturduğu küçük grup

onlara bakıyordu. Koray gülümseyerek onlara el salladı ve kolunu girmesi için genç kadına uzattı. "Gel hadi, arkadaşlarımla tanış. Dört gözle seninle tanışmayı bekliyorlardı. Adını benden çok duydular..."

İlkim güldü. "Ne yani... Arkadaş grubunda ünlü müyüm?"

Koray başını ona doğru eğip saçlarına bir öpücük bıraktı ve küçücük gülümsedi. "Herkes, her gün senin gibi başarılı bir kadınla tanışacak şansa sahip olamıyor. Bense bu şansa fazlasıyla yakından sahip olan biriyim ve... Bilmeni isterim ki, bunu kullanmaktan hiç çekinmiyorum. Ayrıca..." Gözlerini kıstı. "Evet hocam, iç sesinizi duydum. Bana *seni bencil çocuk*, dediniz..."

"Hayır, demedim." diye itiraz etti İlkim ve başını onun omzuna doğru yasladı. Koray ondan bir, iki yaş küçük olmasına rağmen devasa biriydi. Özellikle yan yana geldiklerinde, kadının onun pazısına ancak yetişiyordu. Boyu uzun, bedeniye kocamandı. *Gerçi bu, İlkim'in kısa boylu olmasıyla ilgili de olabilirdi.*

"Biliyorum, şaka yaptım güzelim. Hadi gidelim de onlara ne kadar şanslı biri olduğumu göstereyim."

—

Berin arabanın açılan kapısından indikten sonra ilk iş olarak uzun, dizlerine uzanan beyaz elbisesinin asimetrik eteğini düzeltti. Parlak gümüş rengi topuklularıyla aynı renk çantasını tek eline aldı ve omuzlarındaki siyah mantonun önünü parmak uçlarıyla tutarak birkaç adım attı. Ateş'se aynı şekilde indikten sonra, arabanın anahtarlarını valeye teslim etti ve takım elbisesini düzelterek karısının yanına geldi. Elini kavrayıp parmaklarını onunkilere sardıktan sonra gülümsedi ve kapıya doğru birkaç adım ilerledi.

Hemen arkalarında, girişe bırakılan diğer arabadan inen, gecenin mızıkçısı ve sabahtan beri bir ton laf söyleyerek bu durumun içinde olmaktan dolayı duyduğu memnuniyetsizliği iliklerine kadar hisseden ve hissettiren Emir Feza'da, yanlarına gelene kadar bakışlarını telefonundan kaldırmamıştı.

"Hayatım niye bu kadar mutsuzsun ya sen? Alt tarafı sergiye geldik, birkaç saat görünüp gideceğiz..."

Berin, Ateş'le önden yürürken bir yandan da, hemen ardında telefonuyla ilgilenen Emir'i inceliyordu. Galeriye giriş yaptıktan sonra Berin üzerindeki ceketı bırakmaya yeltendiğinde, adamın yüzünden akan saf mutsuzluk yerini korumaya devam etmişti. "Hem şirkete, hepimize özel ayrı ayrı davetiyeler geldi sergi için. Çok ayıp olurdu gelmeseydik. Sana bunu açıklamıştım. Fazla durmayacağız..."

"Geldim, geldim de... Ben zaten seni kırmamak için geldim Berin. Ne gerek var bu soğukta dışarılarda olmaya Allah aşkına? Üşütürüz, sonra üstüne bir ton iyileşmeye uğraş bir de. Her şey aksar..."

"Kapalı alandayız." diye araya giren Ateş'ti. Emir'e kısa bir bakış attıktan sonra güldü. "Üstelik işlerimizi online olarak da yürütebiliyoruz. Ne yani, *kış geldi şimdi kesin hasta oluruz biz*, diye düşünüp hiç dışarı çıkmayacak mıyız?" Eşinin eline bıraktığı çantasını ona geri verip elini kavradı ve önden yürümeye başladılar.

Onları takip eden Emir, bu gece yaşanacak hiçbir şeyden memnun olmayacak gibiydi.

"Size de bir şey söylenmiyor karı koca... Sonuçta evimde değilim ama değil mi kardeşim? Üzerimde rahat bir eşofman yerine takım elbise var. İnan bana, çok daha rahat bir pozisyonda olmak varken neden burada olmayı seçtiğimi merak ediyorum."

"Başladın yine mızıldanmaya. Yani ne olur biraz da bizimle vakit geçirsen... Didem'le her hafta davetlere katılmayı biliyordun." dedi Berin yine ona dokunduracak bir yer bularak. Mekânın içinde ilerleyip serginin yapılacağı salona ilerliyorlardı. Emir sesli bir nefes verdi ve pes etti.

"Tamam güzelim, tamam. Yine konu döndü dolaştı, aynı yere geldi. Bak susuyorum, memnuniyetsizliğimi belli edecek tek bir şey daha söylemeyeceğim ama bilin ki, bu

gece burada olmaktan çok daha iyi şeyler yapıyor olabilirdim."

Evet.

Bugün için planladığı gibi evde oturup, gün içinde yayımlanan yemek programlarının tekrarını izleyebilirdi mesela.

Berin arayıp gideceklerini kabul ettirene kadar, planı aynen buydu. İlkim için bir şeyler yapmak istiyordu. Dışarıdan pek fazla yiyemiyorsa, Emir'de dışarıda sevdiği şeyleri ona getirirdi. Ona da söylediği gibi, *bir yerlerden başlamalıydı artık ve kaybedecek zamanı yoktu.*

"Biliyor musun?" dedi Berin gülümseyen sesiyle. Sergi alanına girmiş, fotoğrafların arasında ilerlemeye başlamışlardı. "Benden daha iyi bir arkadaşa sahip olmadığını söyleyerek ayaklarıma kapanmana izin verecek kadar yüce gönüllüyüm..." diye mırıldandı. Ardından ince parmaklarıyla omuzlarındaki tozu yok ediyormuş gibi elinin tersini omzunda kaydırıldı.

"Ne?" Emir'in kaşları çatıldı. Duydukları karşısında başını telefonundan kaldırıncı, Ateş'te hafifçe yan dönerek ona baktı. O da gülüyordu.

"Bu gece buraya gelmekten çok daha iyi şeyler yapabilirdim diyordun ya..." dedi ve başıyla salonun sağ köşesinde duran kalabalığı işaret etti. "Hah, işte o konuyu bir daha düşün bence kardeşim."

Bakışlarını Ateş'in bahsettiği kalabalığa çevirdiği an, gördüğü tanıdık kişiyle donakalan Emir, daha ilk andan bu baş döndürücü etkinin ve güzelliğin şaka mı yoksa gerçek mi olduğunu düşünemeyecek kadar şaşırmıştı.

Uzun, parlak saçları iki yandan alınan tutamlarla arkadan gevşekçe tutturulmuştu ve kusursuz dalgalar halinde sırtına dökülüyordu. Üzerindeki siyah elbisenin kayık yakası vardı ve üstüne düşen ışık, kusursuz boynundaki ince zincirli pırlanta kolyeyi, aynı genç kadını olduğu gibi ıslıl gösteriyordu. Bacakları, dizlerinin üstünde biten elbise ve ince topuklularıyla daha da uzun ve çekici görünmüştü. Başlı

başına inanılmaz bir güzelliği vardı ve Emir'e göre, öyle kusursuzdu ki... *Adamın dili tutulsa, gerçekten de yeri ydi.*

Etrafındaki insanlara dönmeyi akıl edebildiğinde, iki kumral saçlı kadının ve esmer bir adamın tam karşısında durduğunu fark etti. Tanıdık yüzler değillerdi fakat İlkim konuşurken keyifli ve inci gibi dişlerini ortaya serecek gülüşler sergiliyordu. Emir biliyordu ki, bu kadının güzelliğini ne kadar anlatırsa anlatsın, yetersiz geleceği açıktı. Aynı şeyi, bakışları ona çarptığı ilk anda bile kalbinde dört nala koşmaya başlayan hisleri için de söyleyebilirdi.

Uzaktan ya da yakından fark etmezdi çünkü İlkim anlatılamazdı.

O...

Yaşanırdı.

Bütün iyi ve güzel şeyleri yaşatır ve yaşattırırdı.

Büyülüydü, büyüleyiciydi.

Zamanında bu kadınla yaşama şansına ve onun aşkına sahip olduğu için çok ama çok şanslıydı Emir. *Ve şimdi, yeniden aynı şansı elde edebilmek için çabalıyordu.* Hiçbir çaba bu kadar gerekli ve ehemmiyetli görünmemişti gözüne. Üstelik... Her anına ve her saniyesine değecek kadar kıymetli olduğunu bildiği bir kadını özlemekte de, hiç haksız sayılmazdı.

Bakışları sanki hipnotize olmuş gibi, İlkim'e takılı kalırken genç kadın sanki bunu hissetmiş gibi, yüzündeki o eşsiz gülümsemeye etrafına bir bakış atma ihtiyacı duydu. Plansız ve habersiz yapılan bir bakışmaydı. Küreleri hemen ileride, salonun girişine yakın bir noktada duran Berin'i fark etti önce. Sonra Ateş'i ve hemen ardından Emir'i. Gözleri şaşkınlıkla büyürken etrafta Koray'dan başka tanıdık yüzler görecektik olmanın sevinci sardı dört bir yanını.

Hemen yanında, sırtı dönük olarak arkadaşlarıyla konuşan Koray'ın omzuna dokunduktan sonra onun kendine dönmesini sağladı. Göz göze geldiklerinde, ona kendisinin de tanışmasını istediği arkadaşlarının bu gece burada olduğunu söyledi. Koray kocaman bir gülümsemeye

bahsettiği yere bir bakış attığında, beklediği konuklarını görmek onu da heyecanlandırmıştı. Üstelik... O an göz göze geldiği adamlardan birinde tanıdık bir his bırakmayı da başarmıştı.

Genç adamın bütün sinir uçları aynı anda uyarıldığında, onu ilk kez gördüğü yeri hatırlamakta pek zorluk çekmedi Emir Feza.

Bu adamı daha önce görmüştü. Üstüne üstlük yine, kadının yanındaydı.

Zaman ve mekân farklı olsa da, gözlerinin çarpıştığı adamın öyle kolaylıkla unutabileceği bir suratı yoktu. Kirli sakalı, uzun boyu ve saçlarının bir araya getirdiği ensesinde toplanmış küçük, minik at kuyruğu... Emir'in zihni hızla aylar önce katıldığı dernek yemeğine gidiverdi.

İlkim o gece oradaydı, Emir'i onun yanına gitmekten alıkoyan adam da tam karşısında, kadının diğer yanındaydı.

Bakışları hafifçe kısılırken önce onlara doğru yürüyen İlkim'i, ardından hemen arkasından onu takip eden adamı fark etti. Tam bu an, böyle bir yüzleşme hazır olmadığını fark ettiği ilk andı. *Neredeyse bir aydır İlkim'i geri kazanma isteğiyle boğuşuyor ve sonunda bir adım atmaya karar verdiği anda, kadının sevgilisi gün yüzüne mi çıkıyordu? Şans bunun neresindeydi...*

Sessizce boğazını temizleyip Berin'in dirseğine dokundu. "Ben içecek bir şeyler alayım, birazdan yanınızda olurum."

Berin geriye dönüp ona bir şey söyleme fırsatı bile bulamadan arkasını dönmüş ve adımlarını sergi salonuna çevirerek kısa duvarların arasında kaybolmuştu. İlkim'in gözleri görüş açısından çıkana kadar onu izlemiş olsa da, en sonunda bakışlarını Ateş ve Berin'e çevirmeyi başarmıştı.

"Bu gece için kendimi Koray'dan daha şanslı sayacağım neredeyse, sizi görmek ne kadar güzel. Hoş geldiniz..."

"Hoş bulduk," dedi Berin onu yanaklarından öperken. Kocaman bir gülümsemeyle ona baktığında, İlkim bu kez Ateş'le selamlaşıyordu. Ateş gülümseyerek genç kadını öptü ve geri çekildi. Berin'in hemen yanında dikiliyor olsa da,

bakışlarını sergi alanından çekemediği açıktı. Arkadaşının neden bir anda ortadan kaybolduğunu biliyor gibiydi. Onlara doğru ilerleyen ve az önce İlkin'le oldukça keyifli bir sohbetin içindeymiş gibi görünen adamı fark etmesi, çoktan dağılmış birkaç parçayı birleştirmesini sağlamıştı.

"Seni burada görmek daha da güzel İlkin, senin de davetli olduğunu bilmiyorduk. Bilsem beraber gelirdik."

İlkin gülümsedi ve Koray yanlarına gelene kadar kısa bir an bekledi. Emir'in nereye gittiğini merak etse de, anı bozmamaya kararlıydı.

"Hiç önemli değil. Zaten... Ben biraz farklı bir kontenjandan katılıyorum, erken geldim o yüzden. Sizi tanıştırayım," dedi Berin ve Ateş'e dönerek. Yanına gelen adamın omzuna elini koydu ve kocaman bir gülümsemeyle karşısındaki çifte baktı. "Koray," diye tanıttı onu gururlu bir gülümsemeyle.

"Kuzenim oluyor kendisi. Aynı zamanda bu harika eserlerin de sahibi..."

Berin ve Ateş gülümseyerek Koray'la tanıştıklarında onun serginin sahibi olduğunu öğrenmeleri iyi olmuştu. İsmi biliyorlardı fakat daha önce hiç yüz yüze tanışmamışlardı.

"Geçen seneki sergiye katılamadığımız için gerçekten üzülmüştük. Biz de bu sene telafi etmek istedik."

Koray bu çifti tanıdığı için fazla yabancılık çekmedi. Sektörde onları tanımayan, bağışlarıyla destek olmadıkları yardım kuruluşu neredeyse yoktu.

"Ah, gerçekten öyle. Geçen seneki serginin Ankara'da oluşu bazı davetlilerimin katılımını olumsuz etkiledi..." Koray sözlerine düşük başlasa da hızla toparladı ve yeniden neşeli bir hâlde gülümsedi. "Ama önemi yok, sonuçta bu gece buradayız değil mi? Gelmenize gerçekten çok sevindim..."

"Çok teşekkürler. Öyle olacağına eminiz. Biz sizi tutmayalım. Zaten henüz geldik, daha tamamını göremedik bile. Gece uzun, mutlaka yeniden konuşuruz. Başarılar Koray Bey..."

"Evet, tebrikler. Başarılar dilerim."

"Çok teşekkür ederim, güzel bir akşam olsun. Umarım keyif alırsınız."

Koray, Ateş ve Berin'le el sıkıştıktan sonra İlkim'in şakağına bir öpücük bıraktı ve serginin içinde onu arayan asistanını bulmak için yanlarından ayrıldı. Bu sırada yanlarına iyice yaklaşan İlkim, onları görmekten gerçekten mutluymuş gibi görünüyordu. Dayanamadı.

"Sizi burada gördüğüme daha fazla sevinemezdim." dedi hafif titreyen, heyecanlı sesiyle. "Teyzem geçen ay geçirdiği beklenmedik bir ameliyat yüzünden uzun yolculuk yapamıyor, çok istedi ama gelemedi. Annemler de onun yanında kaldılar, Koray'da aylardır bunun üstüne çalıştığı için iptal edemedik. Aileden bir tek ben gelebildim ama kalabalık ortamlarda gerginliğimi üzerimden atamıyorum çoğu zaman. Bir de etrafta tanıdık kimse yoksa çok daha zor oluyor..."

Ardından minnetle dolu bir ifadeyle Sipahioğlu çiftine baktı. "İyi ki geldiniz ama..." Gözlerini hafifçe kıstı ve ikisine küçük bir bakış attı. "Sanırım geceye üç kişi başlamıştınız. Yancınız nerelerdedir tam olarak?"

Berin küçük bir kahkaha koyduğunda, Ateş yanlarından geçen görevliyi durdurarak kendisine ve eşine bir kadeh şampanya aldı. Berin arada ufak tefek kaçamaklar yapıyordu ve genelde yanında Ateş varken bundan fazla çekinmiyordu. Berin kadehi kocasının parmaklarının arasından çekip alırken kaşlarını kaldırmıştı. İlkim'in sorusuna keyifle yanıt verdi. "Ara ki bulasın tatlım, ara ki bulasın... Ama sana bir şey söyleyeyim mi?"

İlkim başıyla onayladı. "Elbette."

"Sanırım birileri bu gece kıskançlığın ne demek olduğunu hatırladı ve bazı şeyleri yanlış anladı. Eh, haksız da sayılmaz. Bu kadar güzel bir kadını kıskanmamak aptallık olur..."

"Bana diyene bakar mısınız?" dedi İlkim kıkırdayarak. Ateş kadehini hafifçe kaldırdı ve onu onayladığını net bir şekilde belli etti.

"Yüksek ihtimalle şu an herhangi bir resmin önünde bu gece buraya gelmek yerine yapabileceği aktivitelerin listesini yapmakla meşguldür. Zaten pek mutlu değildi..."

İlkim başını salladı ve Emir'in zamanında da evinde olmayı diğer her şeye tercih ettiğini bildiği için sessiz kaldı. Ardından fazla düşünmek istemedi ve onu bulmaya karar verdi. "İzniniz olursa ben bir Emir'e bakayım o zaman. Belki keyfini yerine getirebilirim. Siz de bu sırada sergiyi gezmiş olursunuz."

"Ne izni hayatım, saçmalama. Bak sen keyfine. Biz de gezeriz biraz dediğin gibi... Gitmeden önce görüşürüz mutlaka."

İlkim onlardan ayrıldıktan sonra, adımlarını dikkatle ilerletti. Kısa bir kontrolün ardından, serginin görünür kısımlarında beklediği yüzü göremediği için arka taraflara yönelmişti.

Onu Koray'ın çektiği bir göl fotoğrafını incelerken bulduğunda, sessiz ve temkinli adımlarla yaklaştı. Emir sanki burada bulunmaktan inanılmaz rahatsızmış ve bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi görünüyordu. Üstelik İlkim, daha şimdiden elindeki onun içtiği ilk kadeh olmadığını hissediyordu.

"İyi akşamlar?" dedi Emir'in yanına iyice yaklaştıktan sonra. Üzerinde koyu renkli bir takımın pantolonu ve beyaz bir gömlek vardı. Ceketini çıkarıp askıya vermiş gibiydi ve omuzları, ceketsizken de inanılmaz geniş duruyordu. Zaten boyu da fazlasıyla uzundu. İşin özü, adam başlı başına bir sanat eseri idi.

"Acaba size katılmamda bir sorun var mı, Emir Bey? Belki birlikte inceleriz eserleri..."

"Ah tabi," dedi Emir yapmacık olmamaya çalışarak ama bu ifadesi İlkim için çok, çok tanıdıktı.

"Lütfen buyurun, İlkim Hanım. Eserlere ve..." Zorlukla gülümsedi ve yeniden konuşmadan önce boğazını temizledi.

"Sanatçımıza fazlasıyla ilgili görünüyorsunuz... Sormamın bir mahsuru yoksa, yakından mı tanışıyorsunuz?"

"Elbette bir mahsuru yok. Ama evet, oldukça özel bir iletişim halindeyim kendisiyle. Hatta şöyle söyleyeyim. Kendilerinin bu gece buradaki en yakını benim..."

Emir önce kaşlarını kaldırdı fakat bir şey söylemedi. Yeniden karşısında dikildiği resme döndüğünde İlkin sessizce elindeki bardaktan bir yudum aldı.

"Alkol almadığınızı zannediyordum. Bu geceye özel, bir sınır yok sanırım?" dedi Emir ona yandan yandan bakmaya devam ederken.

"Aksine. Alkol almamaya devam ediyorum. Taviz veremediğim konulardan biridir. Kokteylim alkolsüz. Koray bunu bildiği için bana özel olarak hazırlatmış."

İlkin bunu adama neden yaptığını bilmese de, yüzünde bundan eğlendiği açıkça belli olan bir tavır vardı. Gülmemek için zor duruyordu ve *yeniden* bu şekilde kıskanılmaktan çok hoşlanmıştı. Bu gece onun da kendine koyduğu bütün sınırlar kalkmış gibiydi.

"Demek öyle. Koray..." dedi Emir aynı tuhaf ifadeyle. Sinirle gülmek ve gülmemek arasındaydı, hatta birazdan dilinden dökülecek bütün kelimeler İlkin'in yüzüne patlayacakmış gibi duruyordu. Kendini tutmaya çalıştığı belliydi.

"Evet... Sonuçta insanın kuzeninin hastalıklarını ve perhizini bilmesinden daha doğal bir şey olamaz. Öyle, değil mi Emir Feza?"

İlkin bunu daha fazla uzatmamaya karar vermişti. Bakışları Emir'e döndüğünde onun yüzünden okunan şok ifadesini dümdüz tuttuğu dudaklarıyla izledi. "Koray'la hiç tanışmamıştın, değil mi?"

Başını hafifçe yan yatırdı ve adamın yüzündeki, saniye saniye sönen kıskançlığını keyifle seyretti. "Sana Ankara'da fotoğrafçılık üzerine eğitim alan kuzenimden bahsetmiştim. Koray, Fulden teyzemin oğlu."

Gözlerini hafifçe kısarak adama baktığında onun elinin hâlâ çenesinde olduğunu fark etti. Öylece resme bakıyor gibiydi fakat yine de dikkatle dinlediği kesindi.

"Evet. Evet, bahsetmiştin tabii. Sadece ben... Onun bir erkek olduğu detayını kaçırmışım sanırım." Yutkundu. Sanki az önceki haline göre çok daha sakın gibiydi.

Elindeki kadehi hemen yanında duran masaya bırakıp ellerini ceplerine soktu. "Yine de, benimle bu şekilde oynamanız pek etik değil, İlkim Hanım."

İlkim güldü. "Keşke kendini benim gözümünden de görebilseydin. Yüzünden geçen ifadelerin her bir saniyesini kaçırmadan izlemeyeli baya olmuş. Özlemişim..."

Emir ona hep baktığı gibi, bütün derin duygularıyla baktığında gözleri buluştu. Seneler olmuştu ama adamda hiçbir şey o kadar değişmemişti ki... Altı sene ondan ve aşkından hiçbir şey alıp götürmemişti, belliydi. İlkim'in canı yandı. Hâlen bu kadar seviliyor olması, adamın hep aynı yerde olduğunu ve ona daima aynı mesafede durduğunu görmek gözlerini istemsizce doldurdu. Başını sessizce iki yana sallarken kısa bir an gözlerine değil, yalnızca omuzlarına ve göğsüne bakabildi adamın.

"Niye yapıyorsun bunu Emir," diye mırıldandı. Bunu konuşmanın ne yeri ne zamanıydı belki de ama kendini tutamamıştı. "Niye kıskanıyorsun sen beni hâlâ, niye hep aynı yerde bekliyorsun sana gelmemi... Ben gelemedikçe engelleri aşıp geliyorsun bana, ben bitiremedikçe benim için kısaltıyorsun yolları. Hiç gelemem dedikçe gelmeye çalışayım istiyorsun, benim için çabalıyorsun. Vazgeçmiyorsun. Niye?"

Emir ona doğru bir adım attıktan sonra elini yüzüne uzattı ve İlkim titrek nefesler alırken gözünden düşen tek damlayı yakaladı. Onu yok ettikten sonra kadının elindeki bardağı alıp masaya bıraktı ve nazik bir sesle konuştu. "Hadi gel yürüyelim biraz..."

İlkim sessizce başını salladıktan sonra yalnızca beline dokunan elin yönlendirmesiyle hareket edebilmişti. Çıkmadan önce Koray'a ufak bir işaret vermeyi ihmal etmemişti. Aynı şekilde ondan da bir yanıt aldıktan sonra, görevlilerden aldığı tüylü mantosunu giydi. Emir'de ceketini ve

paltosunu giyerek arabasını istedi. Kapının önüne çıkıp beklemeye başladıklarında, İlkim ondan izinsiz gözünden kopan bir damlayı yanağında yakalayabilmişti.

"Ağlamandan nefret ediyorum. Üstelik benim yüzümden ağlıyorsun ya, işte o zaman kendimden de nefret ediyorum." dedi Emir küfreder gibi bir sesle. Bakışları buluşunca, genç kadının parlak, yaşlar yüzünden boncuk gibi ışıldayan gözlerine baktı.

"Lütfen... Ağlama ne olur." diye mırıldandı zorlukla nefes vererek.

İlkim sessizce başını salladı yine. Sessiz kaldı fakat yorulduğu açıktı. Hiçbir şey yapamayacak kadar yorulmuş, hatta bıkmıştı omzunda taşımak zorunda olduğu yüklerden. Tek kelime etmeden gözlerini kuruladığı sırada, tanıdık Mercedes hemen önlerinde durdu. Kaldırımından aşağı bir adım attığında arabanın ön kapısı onun için açıldı. Koltuğa yerleşip Emir'in de aynını yapmasını beklerken sessizce bakışlarını tavana dikti ve gözlerinde biriken yaşlardan kurtulmayı denedi. Sessizliğinde gizlediklerini yine sırtına almış gibiydi. Emir'de sürücü koltuğuna geçtikten sonra arabayı ve İlkim'in daha fazla üşümesine engel olmak adına ısıtıcıyı çalıştırıp sergi mekânının önünden ayrıldı.

Bir süre arabayla ilerlediklerinde İlkim konuşmak için niyetli olsa da, ilk adımı atmayacağı belliydi. Emir arabanın içi iyice ısınana kadar biraz dolandı. Ardından evinin yakınlarındaki, kısa bir yürüme mesafesinde olan otoparka park etti. Önce kendinin ardından da İlkim'in emniyet kemerini çözdükten sonra koltukta ona döndü. İlkim'de elbisesinin izin verdiği kadarıyla aynını yaptığında bakışları buluştu.

"Sana açık olmak istiyorum tamam mı? Bu zamana kadar da duygularım konusunda herhangi bir şeyi senden gizlemedim ama bu sana yalan söyleyebileceğim bir konu değil. Artık değil..."

İlkim'in gözlerinde gördüğü ifadeyi çözemese de, devam etmeye niyetliydi. Durmaya değil. Derin bir nefes arası

verdi. Gözlerini birbirine kenetleyene kadar dudaklarını aralamadı Emir. Konuşmaya başladığında, sözcükleri tamamen gerçeklerden başka hiçbir şey taşımıyordu. Bütün cümleleri, senelerdir biriken hisleri ve duygularının içinde toparlanmasından oluşuyordu.

"İlkim ben... Benden ne beklediğini bilmiyorum. Gitmemi mi yoksa kalmamı mı istiyorsun, anlayamıyorum. Sanırım sen de ne istediğini bilmiyorsun tam olarak. Ama ben... Bazı şeyleri de adım gibi iyi biliyorum. Bu gece o sergiye gelmeyi ne kadar istemediğimi ama seni görür görmez keyfimin nasıl yerine geldiğini biliyorum mesela."

Başını koltuğa yaslayıp ona küçük, buruk bir gülümsemeyle baktı. O sırada gömleğinin yakasının tenine battığını hissetti ve bundan rahatsızlık duydu. Resmiyetten bıkkınlık gelmişti. Gömleğinin üstten bir düğmesini açıp elini bir kez saçlarının arasından geçirerek tutamlarını iyice dağıttı. Kendini daha rahat hissetti böyle. Sesli bir nefes alıp verdikten sonra içindekileri sonuna kadar, eksiksiz söylemek istediğini fark etti. İlkim'in dolan gözleri onu durdurmadı.

"Ama yine bu gece, Koray'ı aylar önceki davette gördüğüm zaman yaşadığım kıskançlığın aynını tekrar yaşadığımı da biliyorum. Seni başka bir adamla değil görmek, bu ihtimali düşünmeye bile katlanamadığımı biliyorum. Senden uzak olmaya dayanamadığımı da biliyorum. Bütün bunlar seneler öncesinden de aşinası olduğum hisler benim çünkü." Dudaklarını birbirine bastırıp kısa bir an duraksadı. İlkim gelecekleri hissetti mi bilemiyordu fakat dudaklarına ket vurmaya niyeti yoktu. Bu yüzden zaten senelerdir hiç değişmeyen o gerçeği dile getirmeye karar verdi. Kalbini yakıcı bir hisle boğan, göğüs kafesini sürekli döven o atışların sebebini... Ve söyledi de.

"Çünkü seni seviyorum İlkim ben." dedi.

Sesi net, şüpheye yer bırakmayacak derecede pürüzsüzdü. Gözleri buluştuğunda İlkim ona saatlerce, hiç durmadan ağlayacakmış gibi baktı ve bu, Emir'in çok sert bir şekilde yutkunmasına sebep oldu.

"Hiç eksilmeyen bir şekilde seviyorum hem de. Bu sevgiyle yedinci senesine girecek bir adam olarak seviyorum. Altı sene önce nasıl sevdiysem, bugün de aynı şekilde seviyorum. Ben bizden bir an bile vazgeçmedim ki... Senden, aşkımdan nasıl vazgeçeyim..."

Bakışları birbirine tutundu yeniden.

"Bana beni kıskanma dersin bunun üstüne çalışırım. Ne bileyim işte... Git, benden uzak dur, görünme gözüme dersin onu da denerim senin için. Ama beni sevme dersin..."

Buruk bir gülümsemeyle, başını iki yana salladı.

"İşte, onu yapamam ben. Neden dersin de... " Dudaklarını hafifçe ıslattı ve kadının gözyaşını yok ederek, yanağında tüy dokunuşuyla parmağını kaydırmak için uzandı.

"İlkim ben, senden öncesini hatırlamıyorum bile. Sevmek, sevmek nasıl şeyler bunları bana sen öğrettin. Senden önce birileriyle birlikte olmak vardı, sen geldin adı sevişmek oldu. Ben seninle sevmeyi, sevişmeyi öğrendim. Şimdi bildiklerimi söküp alabilir misin benden? Bunu..."

Durdu, düzeltti.

"Seni... Seni yeniden kazanmak için çabalasam bana kızabilir misin?"

"Emir ben yapamam. Ne olur, söyleme bunları bana. Yeniden olmaz. Olmaz biz... Biz yapamayız... Yapamayız, olmaz..." İlkim başını hızlı hızlı iki yana sallamaya başladığında, aynı şekilde nefes almaya da çalışıyordu. Hıçkırıkları gözyaşlarına döndü ve şiddetlendi. Krizin geliyorum sinyalini hissedince, durumu ele almak isteyen Emir ona uzandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hey, bak bana. Bak."

İlkim'in kahve küreleri onunkilere tutununca yutkundu genç adam. Sesli ve sık nefeslerinin ellerine çarptığını hissediyordu.

"Tamam bak, bu gece senin istemediğin hiçbir şeyi konuşmuyoruz. Konuşmadık tamam mı? Sakiniz, her şey yolunda. Bir şey yok."

Kahveleri korkuyla parlayan ve yaşlarla ıslanan kadın, nefesini toparlamaya çalışırken yalnızca karşısındaki adamın gözlerine baktı. Başını da yavaşça salladı ve sessiz kaldığı sırada yavaş yavaş sakinleşmeyi bekledi. Emir de onunla birlikte ritmik nefesler alıp verdiğinde odağını çabuk toparlamıştı. İlkim en sonunda yüzündeki elleri tutup onları aşağı indirdi ve itemedi, kucağında öylece tutuverdi.

"Biraz hava alalım mı?" dedi kısık bir sesle. Elbette isteğini dile getirmesi adam için fazlasıyla yeterliydi. Onaylarcasına başını sallayan Emir, ellerini onun kucağından çekip kontağı kapattı ve inip onun tarafına dolandı. İlkim'i de arabadan indirip aracı kilitledikten sonra, loş ve sokağı tam anlamıyla aydınlatamayan lambaların sarı ışığı altında yürümeye başladılar.

Bir süre hiç konuşmadan, yan yana yürüdüler fakat Emir'in adımları İlkim'inkilerin aksine, nereye gittiğini biliyormuş gibiydi. Çünkü İlkim, yürüdükleri yolla değil, daha çok bu anla ilgileniyor gibi duruyordu.

Düşünmüştü. Günler, haftalar, aylar... Hatta kelimenin ve zamanın tam anlamıyla, senelerini almıştı düşünmek. Bir karar vermek, ona göre hareket etmek ve bir kez olsun... *Bir kez olsun başka şeyleri değil de kendini düşünmek...*

İstiyordu. Her şeyi anlatıp kurtulmayı, yeniden eskisi gibi her sabah uyandığında kendini Emir'in kollarında bulmayı istiyordu. Akşamları onun geleceğini bilerek evde beklemeyi, geldiğinde sanki dünya sadece onlara aitmiş gibi sarılmayı ve sıcaklığına sığınmayı özlüyordu.

İlkim, Emir'i çok özlüyordu.

Pes edeceği her seferinde, ardında onu bıraktığını hatırlayarak ayakta durmaya çalışmıştı. Çok ağlamış, çok isyan etmiş ve sızlanmıştı. Fakat en sonunda buna alışmayı ve bununla, *daha doğrusu onsuz*, yaşamayı öğrenmişti kendi başına.

Fakat...

İlkim'in bir de istemedikleri vardı. Yeniden bağlanmak istemiyordu mesela. Kimseyle gerekenden fazla duygusal

yakınlık kurmayı istemiyordu. Zaten bu yüzden de, İstanbul'a geri dönene kadarki tek arkadaşı Seçil'di. Başka kimse yoktu, olmamıştı. İlkim senelerce sadece Seçil'in dostluğuna sarılmıştı. Her şey buraya geldikten sonra başlamıştı.

Yapmamalıydı İlkim. Kimseyle güçlü bağlar kurmamalıydı. Berin ve Ateş'le de hiç tanışmamalıydı. Emir'le yeniden buluşmamalıydı. Bu yüzden olmaz diyordu. Olmaz diyordu çünkü artık Emir'in sözcükleri ona ağır geliyordu, hiçbirini kaldıramıyordu. Onun duygularının hâlen bu denli güçlü ve yoğun olduğunu bilmek kalbinde hiç bitmeyen sancılara denk geliyordu ve İlkim artık bununla baş edemiyordu.

Yine de, her ne kadar bedeni hafif hafif üşüyor olsa bile kalbinin içine yerleşen o tanıdık sıcaklık yerini koruyordu sanki. Genç kadın aşkla sevildiğini bilmenin verdiği duyguyu, daha önce hiç bu kadar güçlü yaşamadığını çok iyi biliyordu.

Emir'in sebep olduğu bir şeydi bu. Onun sayesinde böyle hissediyordu. Her zaman o sağlamıştı bu konforlu alanı, sıcaklık hissini ve güven duygusunu ona.

Derin, küçük bir nefes aldıktan sonra bunun olmaması gerektiğini kendinden emin bir şekilde tekrarlardı içinden. Yeniden bir ilişki yaşayamazlardı.

Adımları sessiz, karanlık sokakta ilerlemeye devam ettiği sırada hafif bir rüzgâr esti. İlkim üzerindeki kalın montuna iyice sarıldığında, parmak uçlarını da kollarının içine kadar çekmişti.

"Üşüdün mü?" dedi Emir ona doğru bir adım yaklaşarak. Hem zihnini hem de odağını biraz olsun dağıtmak istemişti. Attığı küçücük adım bile sıcaklığını kadınla paylaşabilmesi için yeterliydi.

"Biraz..." dedi kuruyan dudaklarını hafifçe ıslatarak. Fakat soğuk hava çok daha hızlı bir biçimde yapıştı diliyle ıslattığı tenine.

Emir ona doğru biraz daha yaklaştı ve sağ göğsünün hemen önüne aldığı kadınla yürümeye devam etti.

"Neredeyse geldik, birazdan ısınacaksın söz..."

İlkim başını salladı fakat anlayamadığı şeyler vardı. Sergiden biraz yürüyelim, diyerek çıkmışlardı. Sonrasında arabaya binip biraz ilerlemişlerdi ama bir süre sonra arabadan da inip yürümeye başlamışlardı. Nereye gittiklerini bir türlü anlayamamış, yola odaklanamamıştı. Üstelik, bu civarların İlkim'e tanıdık geldiğini söylemek de yalan olmazdı.

"Bu sokağa araç giremiyor mu?" diye sordu kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Girebiliyor."

Emir uzanıp İlkim'in ellerinden birini tuttu ve parmaklarını onunkilere sarıp elini kavradı. İlkim'in şaşkınlıkla sarsılan bakışları eşliğinde, ellerini tutup kendi cebine soktu. Hem kendi eli, hem de kadının eli paltosunun cebindeydi şimdi.

"Neden sordun?" dedi gayet normal bir şey yapmış gibi. İlkim'in akli da, kalbi de dağılmıştı fakat kendini toparlaması uzun sürmedi. Sözcüklerin mi, hareketlerin mi daha önce tepki alması gerektiğini şaşırmıştı.

Bir eli adamın parmaklarıyla sıkıca sarılmış ve sıcacık cebinde saklanıyorken hissettiği duyguları gizlemeye çabalayarak konuştu.

"O zaman niye yürüdük ki?" dedi sesindeki pürüzlü tonla.

Emir'in uzun parmakları, İlkim'in eline sarılmaya ve başparmağıyla paltonun cebinde tuttuğu soğumuş, yumuşacık tenini okşamaya devam ediyordu.

"Birlikte geçirecek daha fazla vaktimiz olsun diye. Arabayla gelseydik daha kısa sürecekti. Üstelik böyle bir fırsatım olmayacaktı..." diye mırıldanıp İlkim'in avcunun içindeki elini sıktı hafifçe.

Genç kadın en başından beri, onun böyle bir adam olduğunu biliyordu. İflah olmaz bir romantikti Emir Feza. Tatlıydı, düşünceliydi, kibardı. Bir erkekte var olması istenen her şeye ve daha fazlasına sahipti. *Kusursuzdu.*

"Demek öyle..." dedi aklının biraz dağılmasını umarak. Bu adamı haddinden fazla özlemişti ve duygusal olmasa da,

fiziksel şeyler yaşamayı istiyordu. En azından bununla yetinmeyi bilecekti.

"Aynen." dedi ona yandan bir bakış atıp. Yüzündeki küçük gülümsemeyi görmek onu heyecanlandırdı. İlkim bu gecenin başından beri daha farklı davranıyordu sanki. Önce sergi salonunda onu kiskandırmak için oynadığı küçük oyun, şimdi de bu...

Emir'i şaşırtıyordu.

Normalde saniyesinde uzaklaşacağı yerde bu kez elini çekmiyor, Emir'in oyunbaz bir şekilde söylediklerinden kaçmıyor, üstelik bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. Sanki onu senelerdir tutan, hareketlerini yutan ve adamdan uzaklaştıran ne varsa bir süreliğine kaybolmuş gibiydi. Hepsi bir rafa kaldırılmıştı sanki İlkim tarafından. Bambaşka biri gibiydi. Emir'in seneler önce tanıdığı o kadın gibi.

Tabii az önce arabada yaşananlar buna dahil değildi.

"Bu gece sınırlarımız kalkmış gibi. Şikâyetçi olduğumdan değil ama... Sebebini öğrenmek istesem ileri gitmiş olur muyum?"

İlkim başını hafifçe kaldırıp Emir'e baktığında, onun tüm ilgi ve odağının kendisinde olduğunu gördü. Adamın çehresine vuran parlak ay ışığını ve tenine düşen yansımaları gördüğünde, onun gerçekten bir heykeltıraşın elinden çıktığını düşünmesine kesin olanak sağlamıştı. Çene hattı, kusursuz bir oranla uzayan sakalları, gözbebeklerindeki o canlı parlaklık ve yamuk gülümsemesiyle nefes kesici görünüyordu. Hep öyleydi.

En büyük derdi ve çabası yine İlkim'i iyi hissettirmeye yönelikti. Emir'in önceliklerinden bir liste yapılsa, genç kadının orada her daim bir numaralı sıraya sahip olacağını bilirdiniz.

İlkim derin, güçlü bir nefes alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdu ve düşünmemeyi seçti. Bir kereliğine, hiçbir şeyi düşünmek istemedi. Arabadakinden tamamen farklı bir ruh haline bürünecek olsa da bunu yapacaktı.

Anı yaşamak istedi.

Emir'in olduğu bu anı, doyasıya yaşamaya karar verdi.

Bu geceyi.

Ardından bakışmalarını bölecek ve Emir'i daha da heyecanlandırarak büyük ölçüde şoka sokacak bir hareket daha yapmaya yeltendi. Diğer elini de onun koluna sardıktan sonra başını adamın kolunun üst kısmına yasladı. Ne yazık ki, topuklularına rağmen omzuna zar zor yetişiyordu.

"Bu geceyi, en azından bu dakikadan sonra, akışına bırakmaya karar verdim. Bir mahsuru yoktur umarım."

Adamın kaskatı kesilen bedeni elinin altında hissedilirken yürümeye devam etse de, bunu beklemediği açıktı. "Y... Yok."

Emir kekeleyişini fark ettiğinde boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. Bir süredir hâlâ aynı ilgiye sahip olduğunu ona fark ettirecek ve İlkim'i şaşırtacak hareketler yapıyordu fakat bunları yapan kişinin İlkim olması... İşte bunu kesinlikle beklemiyordu. *Yine de önemli değildi, buna kolaylıkla alışabilirdi.*

"Senin dahil olduğun herhangi bir şeyin benim için hiçbir mahsuru yok." dedi kartlarını açıkça oynayarak. Gözlerini onun gözlerine çevirdi ve bakışlarını buluşturdu genç adam. "Olmasının da ihtimali yok..."

Attıkları sessiz adımlar hariç, uzun sokakta duydukları tek şey kendi kalplerinin atış sesleriydi. Derin nefesler almıyorlardı ama kalpleri, birazdan göğüs kafeslerini delip çıkacak gibi atıyordu. İlkim kısa bir an gözlerini kapattı ve sessizce heyecanını dizginlemeye çalıştı. Yeniden açtığında karşısında gördüğü evle şaşkına dönmüştü.

"Beni evine mi getirdin gerçekten?" dedi gülerek.

"Evet. Bir kahve içeriz diye düşünmüştüm. Fena mı olur?" diye yanıtlayan Emir, yanıt olarak onun küçük gülüşünü duyduğunda kadını sanki bu dünyada duyduğu en güzel ses buymuş gibi bakmıştı.

"E geldik o kadar. İçeriz bir kahvenizi Feza Bey."

Emir başını iki yana sallayıp adımlarını yavaşlattı. "Ufak adımlarla başlıyoruz ve sen, sonunda kendini bana açmaya karar vermişken seni korkutmaya hiç niyetim yok. Fakat böyle devam ederse onları es geçmek mecburiyetinde kalacağım..." dedi yutkunarak.

İlkim'in gözleri şaşkınlıkla aralanınca Emir açıklamak için yüzünü hafifçe onunkine doğru eğdi.

"Bana bir kez daha Feza dersin inan ki işler hiç planlamasam da, gitmesinden azıcık bile pişmanlık duymayacağım bir yöne doğru gidecek İlkim..."

Adımları sessizce taş bahçede ilerledi ve loş ışıkların arasından devam ederek büyük, bahçeli evin önüne geldiler. Yan yana yürüyorlardı ve bedenleri birbirine yaslıydı. Sessiz ama samimi bir andı. İlkim, omzunu geldikleri kapının hemen yanına yasladığında, seneler sonra ilk kez bu kadar gözü kara olduğunu hissediyordu. İlk kez kendini düşünmek ve başka hiçbir şeyi umursamamak istiyordu. Bu gece bunu yapacaktı.

Kendine ve aşkına bu izni verecekti.

Altı sene sonra, Emir'den duyduğu aşk itirafı ve hislerinin bunca zamanın ardından azıcık bile değişmediğini görmek, kendi için binbir zorlukla ördüğü bütün cam duvarları yerle bir etmişti.

İlkim savunmasız kalmıştı.

"Demek öyle..." dedi yeniden. Emir paltosunun cebinden anahtarlarını çıkarıp doğrusunu bulmaya çalışırken yamuk bir gülüş belirdi suratında. Başını yeniden kadının uslanmayacağını anlamış gibi iki yana salladı. "Aynı şeyler bana biraz daha böyle bakmaya devam ettiğin sürece de geçerli olacak, haberin olsun."

İlkim ona yüzünde yumuşacık, buna rağmen meydan okuyan, kıskırtıcı güzellikte bir gülümsemeyle baktığında, adam güldü ve başını iki yana salladı.

Hızlı hareketlerle kapıyı açtıktan sonra uzanıp kadının elini tuttu ve eve girdikten sonra İlkim'i de hemen ardından içeri çekti. Onu yumuşak bir biçimde, az önce kapattığı kapıya

yasladıktan sonra bir elini de kapının üstüne sabitleyip ona doğru eğildi.

"Üstelik..." dedi boğuk bir sesle. Nefesini onun yüzüne üfleyerek sessizce konuşmuştu. "Hâlâ, daha... Devam ediyorsun buna."

"Hı hı."

İlkim'in cevabı Emir'i keyifle gülümsetmişti. Bir süre daha onun gözlerinin içine baktı. Ne söyleyeceğini bilemez haldeydi fakat. *Yapabilecekleri için bir fikri vardı elbette.*

"Yok ben dayanamıyorum," dedi kısık bir sesle. Kadına doğru eğildi ve avuçlarını onun yanaklarına yaslamadan ve yüzünü avuçlamadan hemen önce fısıldadı. "Benim de sabrımın sınırı buraya kadarmış meğer."

Ardından dudaklarını, yumuşakça kadının dudaklarının üstüne bastırdı. Soğuk dudakları birbirine değdiği an sanki ateş almış gibi birbirine yaslanmıştı.

İlkim, başta bu dokunuşla donakalsa da zihninde, tehlike çanları yerine yanan her şeyin birbirine oturduğunu hissettiren duyguları ağır bastı ve kendini serbest bıraktı. Emir'in onun ince beline uzanan elini belli belirsiz fark etti. Hemen ardından adamın eli oraya yerleşip onu kendi bedenine yasladı ve kusursuz bir tamamlanma hissiyle sarmaladı. Birkaç saniye içinde onun da eli adamın boynuna uzandı ve başını yatırarak Emir'in öpücüğünü derinleştirmesine izin verdi.

Dudaklarının birbirine teması, tenlerinin birbirine özlemi ve bedenlerinin yakınlığı... *Parmak uçlarından başlayarak kalplerine dek uzanıyordu.*

Emir'in parmakları, genç kadının beline iyice yerleşti ve onu kendine iyice yasladı. Sanki ne kadar yakın olursa olsun ikisine de yetmiyordu. İlkim parmaklarını onun yüzüne sardı, soğuk tenleri ısınarak bir ateşe tutulmuş gibi yanmaya başladı.

Aralanan dudakları, birbirine karışan hisleri ve altı sene sonra ikinci kez olsa da, bu sanki ilkmiş gibi fazlasıyla

yakınlaştığını hisseden bedenleri, karşı konulamaz bir elektrik akımına kapılmış gibiydi.

Adamın talepkâr dudakları, kadınıninkilerden zorlukla, isteksizce fakat daha fazlasının ihtiyacıyla ayrıldığında bu kez ince bir yol izleyerek sıcak tenine doğru süzölmeye başladı. Dudakları gibi parmakları da kaydı ve mantonun yakalarına sarılarak, çıplak omuzlarını ondan kurtardı. Kadının kollarından kayan tüylü ceket yere, ayaklarının dibine doğru düştüğünde İlkim'de hafif bir ürpertiyle sarsılmıştı. Çene hattından kayan dudaklar ve dengesini sağlamaya çalışırken onu sıkıca tutan ellerin varlığını hissetmeyeli yıllar olmuştu. Küçük bir inilti fırladı dudaklarından.

Emir onu kendine daha sıkı bastırdığında, bedeni kendine doğru yükseldi ve topukluların ucunda hafifçe yükselmesini sağladı. Parmak uçları yere ya değiyor, ya değmiyordu. İlkim bunu fark edemeyecek kadar kendini kaptırmış ve bu hissin varlığı yüzünden sarhoş olmuştu.

"Seni ne kadar özledim, haberin var mı?" dedi Emir Feza titreyen sesiyle. Bir soluk gibi dököldü sözcükler dilinden. O da kendini kaptırmıştı. Bu anı yeniden yaşamayalı yıllar olsa da, düşlemeyi bir an bile bırakmamıştı.

"Emir..." diye fısıldadı İlkim. Sanırım bu geceyi akışına bırakmak da bu noktaya kadardı. Adamın kızaran dudakları açıkta duran boynuna, oradan da belirgin köprücük kemiğine kaydı. Arzu dolu öpücüklerini oraya bıraktı.

"Durmak istemiyorum ama istediğin an durmaya hazırım." dedi boğuk sesiyle, bunu gerçekten hiç istemese de. Yine de İlkim'i zorlamayacaktı. Bu gece adamın kollarına kendisi gelmişti ve bundan sonra da onun gelmesini bekleyecekti.

"Lütfen, duralım..." dedi İlkim nefes nefese. Bambaşka şeyler istese de, şu an bunu yapmaması gerekiyordu. Önce çözölməsi gereken düğömler vardı.

Emir geri çekilmeden önce onu kendine iyice çekti ve burnunu boynunda gezdirdi. Kokusunun kaynağından aldığı nefes, bütün damarlarına akacakmış gibi derin bir nefes aldı

tam o noktadan. Ardından geri çekilip İlkim'in dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdu ve onu serbest bıraktı. Fakat belinden çektiği elini bu kez eline uzatmış ve parmaklarını birbirine dolamıştı. *Kesinlikle alabildiği her şeyi alacaktı.*

Birlikte salonu geçip açık mutfığa doğru ilerlediler ve Emir, İlkim'in oturması için uzun ayaklı sandalyelerden birini çekti. Genç kadını oturtuktan sonra yaklaştı ve alnından bir öpücük daha çaldı.

"Bizim öpüşmemiz hiç iyi olmadı..." dedi arkasını dönüp kahve makinesinin demliğini alırken. İlkim'in gözleri kısılırken, herhangi bir kafa karışıklığı yaşamaması için devam etti.

"Altı sene oldu ne de olsa, unutmuştum nasıl hissettirdiğini. Şimdi yeniden, ikinci kez doya doya tadını aldım. Yine uzaklaşırsan bununla nasıl yaşayacağım?"

"Ben de ne söyleyeceksin diye dinliyorum saf gibi..." dedi İlkim gülerek. Kendisi de ne olacağını bilmiyordu ama bu geceyi, belki de önlerindeki çoğu geceyi Emir'den uzakta bitirmek istemiyordu. Bu yüzden başka bir şey söylemedi. Emir kahveleri yaparken güldü. İkisi de ne olacağını o kadar bilmiyordu ki, duyguları öylece havada kalmıştı.

"Az önce en büyük korkularımdan birini dile getirdim, bilmem fark ettiniz mi hocam?" dedi Emir şakayla karışık. Ama bir cevap beklemediği açıktı, İlkim de bir şey söylemedi. Kahve demlenip de, Emir kupaları doldurana kadar sessiz kaldılar. Sessizce kahveleri içerken yeniden konuşan Emir oldu.

"Söylediğinden beri aklımı kurcalıyor. O yüzden izninle soracağım..."

Kaşları çatıktı. Bir şeyi anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Sen bana Ankara'daki kuzeninin Koray olduğundan hiç bahsetmiş miydin? Eğer öyleyse ben bunu neden hatırlamıyorum. Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım ki, bunu nasıl unutabilirim?"

İlkim kupasını ellerinin arasına alırken gülümsedi. "Hayır, bahsetmemiştim. Unutmadığına eminim Feza. İnan bana,

hiçbir şeyi unutmuş gibi değilsin zaten."

"Yani sen beni kıvrandırmak için yaptın bunu, bütün gece öyle mi?" dedi Emir gözlerini kısarak. İlkim başını salladı ve cilveli bir ifadeyle güldü.

"Dedim ya, uzun zaman olmuştu seni böyle görmeyeli. Hoşuma gitti kıskanışını izlemek... Biraz da karşılıklı, sonuçta sen de Didem'le birlikteydin."

"Sen Didem'i kıskandın mı bir de? Gerçekten..."

Emir başını iki yana sallarken alayla güldü. "Siz hiçbir zaman aynı kulvarda olmadınız ki... Neyini kıskandın onun?" Gayet normal bir mantıkla söylenmiş olsa da yanlış anlaşılmaya müsaitti. Alt metni, her şeye rağmen açıkça belliydi; *'Ben onu sevmemiştim bile ama sana deliler gibi aşkıttım, hâlâ öyleyim.'*

"Seninle olması yeterli bir sebep değil miydi? dedi İlkim sessiz bir tebessümle. Aslına bakılırsa bu geceyi gerçekten de akışına bırakmıştı. İçinden geldiği gibi konuşuyor, öyle davranıyordu.

"İlkim..." dedi Emir dili tutulmuş bir biçimde. "Ben rüya görmüyorum değil mi? Sen tamamen gerçeksin. Bu gece gerçek?"

"Öyle sanırım."

"Ne olur beni yanlış anlama. Asla şikâyet etmiyorum ama... Ne değişti? Ben zaten seni yeniden istediğimi hiç inkâr etmedim ama sen? Bu gece farklı bir şeyler var."

Emir her ne kadar bu durumdan anlatamayacağı kadar mutlu olsa da, her şeyin bu kadar hızlı ve beklenmedik ilerlemesi onu şaşırtmıştı.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum sadece... Bir şey sorma, Emir lütfen."

İlkim parmaklarıyla oynamaya başladı. Henüz anlatamıyordu. En azından bir süre daha anlatabileceğini düşünmüyordu.

"Bu gece ilk kez yalnızca kendimi düşünmek istedim. Her şeyi bir kenara bırakıp bu geceyi, birlikte sakın ve normal bir akşam gibi geçirelim istedim. Olur mu, yapabilir miyiz?"

Emir oturduğu sandalyeden kalktıktan sonra kadının yanına geldi ve kollarını ona doladı. Sıkıca sarıldıktan ve onun gömleğinin kıyısını tutan ince parmaklarını, sert göğsünde hissettikten bir süre sonra geri çekildi. Kadının kahve kürelerine bakıp karizmatik bir ifadeyle gülümsedi.

"İnan bana, olmasını istediğim başka bir şey daha yok. Seninle olduktan sonra, zaten benim için arka plandaki hiçbir şeyin önemi de yok."

İlkim, bu sözlerin üstüne gülümsedi ve aklından geçen soruyu sormak için başını adamın göğsünden çekti. "Bu gece birlikte uyuyabilir miyiz o hâlde?"

"Bunu soruyor musun bir de... Bana kalsa her gece birlikte uyuyabiliriz." dedi onun şakağına bir öpücük bırakarak. "Sadece..."

Bakışları buluşurken İlkim'i sandalyeden nazikçe kaldırdı ve ellerini kadının beline sardı.

"Hemen uyumak istediğine emin misin? Yani... Bildiğim çok güzel uykuya dalma yöntemleri var. Deneyebiliriz?"

"Emir Feza." dedi İlkim tonundan uyarı akan bir sesle.

"Şansımı denedim. Bunun için beni suçlayamazsın..."

İlkim'in cevap vermesine izin vermeden elini tuttu ve üst kata yöneldi. Sanırım bu gece Emir'in bu kadar uzun zamandır, duygusal olarak hissettiklerinin en yoğun seviyede olduğu geceydi. Üst kattaki yatak odasına geçtiklerinde kapıyı arkalarından kapatmak yerine aralık bırakmışlardı.

"Sana giyebileceğin bir şeyler vereyim."

Emir büyük dolaba yöneldikten sonra katlanmış tişörtlerinden birini çıkarıp geriye döndü. Çekmeceden de belinden bağlayabileceğı, bağcıklı bir şort seçtikten sonra onları kadına uzattı.

"Ben çıkayım," dedi kendisine bir eşofman altı aldıktan sonra. "Banyoyu istediğin gibi kullanabilirsin, ihtiyacın olan her şeyi çekmecelerde bulacaksın. İşin bittiğinde seslenirsen ben gelirim."

İlkim başını salladıktan sonra derin bir nefes aldı ve Emir'in çıkmasını bekledi. Hızlıca banyoya girip saçlarındaki tokaları çıkardı ve lavabonun önüne bıraktı. Ellerini uzun dalgalarının arasına atıp dağıttıktan sonra saç diplerini hafifçe ovdu. Elbisesinin yanındaki fermuarı açtıktan sonra kol askılarını çıkardı. Göğüs kısmında ekstra kumaş olduğu için elbiseyi sutyensiz giymeyi tercih etmişti.

Yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden de rahat hissetmeyeceğini bile bile kenara koyduğu tişörtü üstüne geçirdi. Emir'in verdiği şortun bel kısmı öyle büyüktü ki, bağlamasına rağmen belinden düşünce onu giymemeye karar verdi. Zaten tişört uzundu ve boyu dizlerine yakın bir hizada bitmişti. Bu gece için yeterliydi.

Giyindikten sonra saatlerdir teninde kalan makyajı iyice yıkadı ve Emir'in bahsettiği çekmecedен havlu alarak yüzündeki ıslaklığı kuruladı. Ardından açılmamış paketli diş fırçalarından birini çıkarıp dişlerini fırçaladı. Yeniden odaya geçtiğinde daha iyi, ferahlamış hissediyordu. Adamı çağırmadan önce küçük çantasından telefonunu çıkardı ve Seçil'in bıraktığı cevapsız aramaların düştüğü ekrana baktı. Ona hızlıca bu gece Emir'le olacağını belirten bir mesaj yazdıktan sonra cevabını beklemeden telefonu yatağın kenarındaki komodinin üstüne bıraktı.

"Emir?" diye seslendi aralık kapıya doğru. Dudaklarını birbirine bastırıp beklerken onun içeri girmesiyle, bu kez heyecanlanma sırası ondaydı. Çünkü Emir'in üzerinde koyu gri bir eşofman altından başka bir şey yoktu. *Huylu huyundan gerçekten de vazgeçmiyordu.*

Emir bundan altı sene önce de, kışın en soğuk gününde olsalar yine böyle üstü çıplak uyurdu. Gerekirse evin derecesini yükseltir ama bu hareketinden asla vazgeçmezdi.

Çok fazla şey geçip gitmiş olsa da, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Ancak bu kez bir farklılık vardı. *Emir'in göğsünde o zamanlar olmayan bir dövme görünüyordu. Göğsünün sol tarafında, sert kasın üstündeydi.* Fakat karanlık olduğu ve

İlkim de bu gece gözlüklerine sahip olmadığı için fazlasıyla bulanık görünüyordu. Üstelik... Genç kadın henüz bunun ne olduğunu sormak için kendini hazır hissetmiyordu. *Beklediği bir şey olmasa da, beklemediği çok şey vardı ve bunları duymak, ona iyi gelecek gibi görünmüyordu.*

Bunu düşünmemeye çalışarak adamı hafifçe süzdü ve dudaklarını dişledi.

"Gerçekten şov yapacaksın, değil mi?" dedi çıplaklığını kastederek.

"Seni manipüle etmeye çalışıyorum."

"Bu kadar açık sözlü olamazsın..."

Elini saçlarından geçirirken yatağa doğru yürüdü ve örtüyü kaldırdı. Aynı anda kaşlarını da kaldırıp keyifle kadına bakmıştı. "Bu noktada bana işe yarayıp yaramadığını söylemen gerekiyor."

"İnanılmaz uyku var," dedi İlkim onun cümlelerini es geçerek. Emir'in yanına yürüdü ve açtığı örtünün altına girip yatakta sağa yuvarlandı. "Sağ tarafımın üstüne yatmam gerek, öbür türlü rahat edemiyorum."

Yatağın sağ kenarındaydı ama ortaya doğru dönüktü. Dediği gibi sağ tarafının üstüne yatmıştı.

Emir bunu bildiği için bir şey söylemedi fakat yüzündeki sırıtış orada öylece asılıydı. Sessizce ışıkları söndürdükten sonra genç kadının diğer tarafına, ona dönük biçimde uzandı.

İlkim yüzündeki makyajı yıkayınca, hafif koyulaşan göz altları, güneş lekelerinin yer edindiği güzel yüzü ve burnunun üstündeki çiller açığa çıkmıştı. İşaret parmağı uzandı ve kusursuz çene hattından bir tüy gibi kaydı. Yatağın hemen üstündeki aplik loş bir ışık sağlıyordu ve ikisinin ortasına düşüyordu.

"Öyle güzelsin ki," dedi Emir fısıltıyla. "Sana bakmaya asla doymayacağım."

İlkim gülümsedi ve bakışlarını kaçırdı ama yanaklarına hücum eden kanı fark etmemek için aptal olmak gerekirdi.

Utanmıştı. Uzun zamandır onu böyle görmeyen Emir'in kabindeki sıcaklık büyüyerek tüm bedenini sardı.

"İyi geceler güzelim." dedi son kez ve uzanıp kadının elmacık kemiğinin hemen üstüne bir öpücük bıraktı. Ardından yukarıya uzandı ve tuşa basıp apliğın de ışığını kapattı.

İlkim de, "İyi geceler Feza." diye fısıldadıktan sonra biraz yaklaştı ve adamın çenesine dudaklarını değdirdi. Geri çekilmeden bir süre öyle bekledi ve uzun zaman sonra içinde bulunduğ u anın tadını çıkardı.

Emir elini onun beline sardığında yüzündeki gülümsemeyi ve kalbinde at koşturan filleri nasıl tarif edeceğ ini bilmese de yıllar sonra bu hisse sarılmak öyle güzeldi ki, adamın parmaklarının kadına değ diğ i yerlerde geçmiş in çiçekleri tekrar tekrar filizleniyordu.

İlkim sessizce ellerini göğ süne çekti, iyice kıvrıldı ve zaten küçük olan bedeni iyice küç üldü. Emir ona iyice yaklaşıp kadını kollarının arasına çekti ve bedenlerini birbirlerine denk gelerek, uzun zamandır birleşmeyi bekleyen yapboz parçaları gibi bir araya geldi.

"Emir," dedi genç kadın bir süre sonra. Uyku ile uyanıklık arasında bir şeyler mırıldanan sesi bir ninniden farksızdı. Bedeni kıvrıldı ve sesi daha anlaş ılır bir hâl aldı. "Siz... Neden ayrıldınız Didem'le?"

Emir güler gibi oldu. Alt dudağ ını ısırırken sessizce gözleri aralandı. "Asıl soru neden birleştiniz olmalı aslında..."

"Hımm?"

Emir kollarını İlkim'e çok daha sıkı sararken kollarındaki varlığı hissetmenin mutluluğ uyla yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Uyu hadi bebeğ im. Bunları daha sonra konuşuruz..."

İlkim o asılı kaldığı aralıktan düş üp kendini uykunun kollarına bırakırken fazla zorlanmadı çünkü zaten yorgundu. Emir'se gözlerini kapatsa dahi uyuyamadı. O an, kollarında uzanan ve altı sene sonra bu hisleri ona yeniden bahş eden

kadının düzenli nefeslerini dinlemek ona daha cazip gelmişti.

Uzun, yasemin çiçeği kokan dalgalı saçların arasına yerleşen yüzün sahibi ve o kokuda can bulduğuna inanan adamla, yatakta küçücük görünen bedeni saran delicesine heyecan ve bir daha hiç bırakmayacakmış gibi o ince bedene sarılan kollar aynıydı. Hisler, duygular ve bulundukları pozisyon seneler öncesindeki gibiydi. Değişmemişti.

Değişen şeyler sonu hiç gelmeyen düşünceler, zorunluluklar ve omuzlarına yüklenen sorumluluklardı. Değişen şey zaman ve mekândı.

Geçmişin, İlkim ve Emir'den alıp götürdüğü çok fazla şey vardı.

İlkim'in yan yana geldikleri ve birlikte oldukları zaman her şeyi aşacaklarına olan inancı artık yoktu mesela...

Aynı şekilde Emir'in de kadının onu bir daha bırakıp gitmeyeceğine olan güveni...

Ne de olsa İlkim'in sırları yerli yerindeydi.

Hiçbir şey aşılmamış, çözülmemiş ve halledilmemişti.

Fakat İlkim'i bilemese de, Emir'in bütün bunların hallolacağına dair çabası hep olacaktı. Ve bugünden sonra, hiçbir şey geçtikleri ay boyunca yaşananlar kadar basit olmayacaktı.



14'ü de böylece bitirdik. 🧑

Bu bölümü yazarken inanılmaz eğlendim. Hem upuzun hem de o kadar keyifliydi ki... 😊

Bölümle ilgili ne düşünüyorsunuz?

İlkim'in bu tavırları sizce mantıklı mı?

Her şeyi gizlemeye devam edip bu şekilde isteklerde bulunması, hareketleri... 🤔👉

Yorumlarınızı merakla bekliyoruz. 🧑

Yeni bölümde görüşene kadar kendinize çok çok iyi bakın. Kocaman sevgiler 💜

twitter / halapenobiberi
twitter hashtag / #acıçikolata
instagram / halapenobiberi

15. BÖLÜM

Yeni bölüme hoş geldiniz😊

Oy verip yorum yapmayı unutmazsanız çokook sevinirmişiz😍😊

Keyifli okumalar 💜

ACI ÇİKOLATA

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Kanadı Kırık Düşünceler Treni."

Bölüm şarkısı: Serin, Vazgeçmedim.

Cem Adrian & Sena Şener, Yine Mi Yol? (Özellikle Seçil-İlkim kısımları.)



"Geleceğim dedim ya güzelim, sadece biraz zaman istiyorum senden. İşleri biraz yoluna koymam gerek... Geleceğim. Dün gece mi? Evet, inanmazsın ama evet. Uyuyor şu an, yanımda..."

Duyduğu anlamsız mırıltılar genç kadının uykusunu büyük ölçüde dağıttığında yatakta sessizce kıpırdadı ve diğer tarafa döndü. Aynı anda kahvelerini aralamaya ve gözlerini ışığa alıştırmaya çalıştı.

Emir başını çevirip yataktaki hareketliliğe kısa bir bakış attığında konuşmanın sonlarına gelmişti. İlkim uyanmak üzereydi.

"Umarım, umarım dediğin gibi olur Ayşin. Biliyor musun, artık bende bundan daha azını kabul edebileceğimi sanmıyorum."

İlkim kenara toplanmış yorganın altından çıkmamıştı, büyük yatakta uzanmaya devam ediyordu. Üzerindeki uzun tişört kalçasına doğru sıyrılmış, bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Beyaz çarşaflara dağılan kestane rengi saçları ve soluk

tenine vuran güneş, zaten var olan güzelliğinin üstüne daha da fazlasını ekliyordu. Emir onun neredeyse uyandığını hissedince telefon konuşmasını bitirdi.

"Ben seni daha sonra arayacağım, tamam mı? Lütfen dikkatli ol ve bana haber vermeyi unutma. Ben de seni seviyorum,"

İlkim yatakta hafifçe döndü ve başını çevirdiği gibi bakışları Emir'i buldu. Adamı gördüğünde, sabahın onun için çoktan başladığını anlamıştı. Jilet gibi ütülenmiş, düzgün takım elbisesi üzerindeydi. Bir elinde küçük kahve kupasını, diğerindeyse telefonunu tutuyordu. Kadının görüş açısında yandan profili vardı ve dağınık saçlarını düzeltmemiş, boynuna asılı kravatını henüz bağlamamıştı.

Yüzüne karizmatik bir gülümseme yerleştiğinde, bakışları onunkilerle birleşti ve telefondaki kişiyle vedalaştı. Kapattığı telefonu yaslanmış halde durduğu ahşap çalışma masasına bıraktı. Adımları yatağa doğru düşmeye başladığında İlkim tam anlamıyla uyanmıştı.

"Günaydın," dedi pürüzlü, yeni uyandığı belli olan bir sesle.

"Uzun zamandır bu kadar aydınlık bir güne uyandığımı hatırlamıyorum." dedi Emir keyifli bir sesle. Yatağın hemen dibine kadar geldikten sonra yan dönmüş kadının kıvrılmış bedeninden kalan boşluğa yerleşti. Uzun parmaklarını dağılmış saçlarına uzatırken yumuşacık tutamları kızın yüzünden çekti. Güzel yüzü açığa çıktığında, İlkim başını yumuşak yastığa gömüverdi.

"Pek iyi göründüğümü zannetmiyorum." dedi boğuk, zar zor anlaşılan bir sesle. Kullandığı bazı ilaçlar, sabahları yüzünde şişkinliklere sebep oluyordu. Üstelik göz altları da eğer geç uyuduysa hafifçe morarırdı.

Emir parmaklarını onun omzuna uzatıp dönmesini sağladı ve parlak, aydınlık surata baktı. Gözleri buluşunca gülümsedi. "İnan bana, ne kadar güzel göründüğünü tahmin bile edemezsin."

Parmakları uzandı ve yanağını, çenesini okşadı. İlkim mayışmış gibi, mahmur bir ifadeyle gülümsedi ve gözlerini kapattı. "Seni özlediğimi hep biliyordum ama şu belli belirsiz, yaz gelince biz buradayız diye bağırان çillerin..." dedi fısıldar gibi. "Onlar her zaman sende durmayı en sevdiğim noktalar olacak."

Eğildi ve genç kadının burnunun üstünden başlayıp, yanaklarına doğru ilerleyen çillere dudaklarını bastırdı. Geri çekilirken yüzünde eşsiz bir gülümseme vardı. "Dün gece gerçekten de rüya değildi ha?"

İlkim doğrulup sırtını yatak başlığına yasladığında, dudağının kıyısında yamuk bir gülüş belirmişti. Uzun süredir adamakıllı uyuduğu en iyi uykulardan biriydi. Hem uyku hem yeme düzeni bozulmuşken, geceyi deliksiz bir uykuyla geçirmek ona iyi gelmişti. Kollarında olmaktan mutlu olduğu adamlarla, hissettiği güven duygusunun etkisiyle uyansa bile çabucak geri uyumuştı.

"Değildi..." dedi gülümseyerek. "Sen işe mi gidiyorsun? Hazırlanmışsın."

Emir başını salladı. "Evet, çıksam iyi olacak ama gitmeden önce senin uyanışını izlemek istedim. Zaten şirket babamın şirketi gibi, ne zaman istersem o zaman gidebilmem için açık alan var önümde. Ateş bu konularda esnek bir adam ama her şey kafada başlayıp biter. O nasıl aksatmıyorsa, ben de öyle yapmayı seviyorum. Vurdumduymaz olmanın hiç kimseye faydası olmaz değil mi? Sadece... Bugünlük ufak bir istisna yapmak istedim."

Yaklaşıp genç kadının alnına dudaklarını bastırdı. Dünden beri aynı yoldan devam ediyordu. *Alabildiği kadarını almak.* Üstelik İlkim ona itiraz etmiyorken, bunu fazlasıyla başarılı bir biçimde yürütebiliyordu.

"Masaya ufak bir şeyler hazırladım. Tam olarak kahvaltı sayılmaz, üstelik ben de sana eşlik edemiyorum bu kez ama bir başka gün onu da yapacağımıza eminim. Evde keyfine bak, anahtarlar kapının iç kısmında takılı olacak. Benim kendi anahtarlarım var. Eğer burada zaman geçirmekten

sıkılıp kendi evine geçersen kapıyı kilitleyip anahtarları kendine alabilirsin. Ama..." dedi adam kadının değişmeye başlayacak gibi duran ifadesini gördüğü an. "*Bence sen orada bir dur Emir, istersen biraz yavaştan alalım* dersin de, anahtarları taş yolun başındaki saksının altına bırakırsın. Ben oradan alırım."

İlkim yumuşak bir ifadeyle başını salladı. "Tamam." dedi uysallıkla. Emir onun bu tatlılığına kayıtsız kalamayarak yeniden eğildi ve yanağını küçücük öptü. Hissettikleri, onlar için eskiye göre fazlasıyla olağan ama şimdi için öyle yeni şeylerdi ki, minik bir gülümseme de bu hisle dudaklarında yer edinmişti.

"Akşam geldiğimde burada olacak mısın?" dedi Emir onun yanından kalkarken. Üzerini düzeltti ve kravatını bağlarken aynanın köşesinden genç kadının saçlarını sırtına atmasını izledi.

"Bilmiyorum ama yüksek ihtimalle hayır. Yarın dersim var, eve geçmem gerek."

Emir anlayışla başını salladıktan sonra ceketinin kollarını düzeltti ve kupasını masadan aldı. "Tamam öyleyse, haberleşiriz. Değil mi?"

"Haberleşiriz." diye onayladı genç kadın. Ardından gülümsedi ve Emir odadan çıkarken arkasından yalnızca bakmakla yetindi. Bir süre alt katta oyalandığını duydu, hemen sonrasındaysa dış kapının açılıp kapandığını. Yüzündeki sırıtışa engel olamadan kendini yumuşak yatağa geri bıraktığında, uzun zamandır en son ne zaman bu kadar mutlu ve yerinde, yuvasına geri dönmüş gibi hissettiğini anımsayamadığını fark etti.

—

"Yemin ederim ki gitmem bu gece eve. Orkun zaten bekler beni... Ben de senin başına bela olurum, uyutmam seni görürsün. Ne demek sadece uyuduk ya? Sen, bana, yalan söylüyorsun!" Seçil son cümleyi her kelimesini ayrı ayrı vurgulayarak söylemişti.

İlkim gözlerini devirirken, hemen ayağının dibinde duran kitap kolilerinden birini daha maket bıçağıyla dikkatlice açtı ve kutunun kulaklarını iki yana eğdi.

"Hayır söylemiyorum." dedi içinden kitapları çıkarırken. Rafı bir kez daha bezle sildikten sonra kitapları sırasıyla yerleştirmeye başladı.

"İlkim!" diye sızlanan Seçil'in sesi giderek yükseliyordu.

Sabah kahvaltısından sonra yatağı derleyip toparlamış ve üzerini değiştirip Emir'in evinden ayrılmıştı. Anahtarları da, Emir'in bahsettiği gibi saksının altına yerleştirerek kendi evine geri dönmüştü genç kadın. Sıcak bir duş alıp üzerini değiştirdikten sonra, bugünü boş geçirmek istemeyerek biraz olsun evdeki işlere odaklanmak istemişti. Fakat, arkadaşının cümlelerine bakılırsa... Seçil'in buna pek izin vereceği yok gibi duruyordu.

"Anlattım ya işte Seçil. Akşam Koray'ın sergisinden birlikte ayrıldık, yürüyelim diye. Bir süre arabada sessizce yolculuk yapsak da durduğumuzda hiç beklemediğim şeyler oldu..."

Derin, iç çeker gibi bir nefes aldıktan sonra elini kitaplığa dayayıp arkadaşına döndü. "*Bana beni hâlâ sevdiğini söyledi*, Seçil. Zaten bunu en başından beri hissettiriyordu ama dile getirmesi, içimde kabuğu sertleşen bir şeyleri söküp aldı sanki."

İç çekti yeniden. Seçil de elindeki kitapları ayıklamayı bırakıp kitaplığı boydan boya birbirine bağlayan demire tutunmuştu.

"Hüngür hüngür ağladım karşısında önce, hiçbir şey demedi. Tamam, sakinleşmek için yürüyelim biraz dedi. Bizim... Yürüdüğümüz yolun sonu Emir'in evine çıkıyordu. Aynı benim her yolumun ona çıkışı gibiydi. Ne kadar kaçarsam kaçayım, bir şekilde ona sapan yollarım gibi Seçil. Her şey çok yoğundu, o kadar bırakmak istedim ki, düşünmek istemedim ilerisini. Dediğin gibi yaptım..."

"Akışına bıraktın?" dedi Seçil onu tamamlamak isteyerek. İlkim başını salladı.

"Evet. Anı yaşamak istedim. Bugünü, yarını ya da ertesi günü düşünmeden, yalnızca içinde olduğum dakikalara kendimi vermek istedim. Öptü beni. Hiç bitmesin istedim Seçil. Nefessiz kalana kadar öpse gıkım çıkmazdı. Azıcık ısrar etse eminim sevişirdik de biz, tanıyorum çünkü... Ama o bana bıraktı kontrolü. Ben birlikte olalım isteyeyim istedi. Adımı benden bekledi."

"Atmadın sanırım?"

İlkim bu kez başını iki yana sallamıştı. Uzun, dalgalarını omuzlarına dökülen saçlarını kulağının ardına sıkıştırdı.

"Atmadım. Göze alamadım. Bir kez başlarsak duramayacağımızı biliyorum. O yüzden bunun üstüne düşünmek istiyorum. Ben bir ilişkiye evet diyebilir miyim bilmiyorum Seçil, onu daha fazla incitmek istemiyorum..."

Kısa bir süre sessiz kalarak omuz silkti. İçindeki endişeler yerini koruyor, bu yapacaklarının sonuçlarını düşünmek bile kadını korkutuyordu. "Ama evet dediği takdirde bu işi duygusal bir bağ olmadan yürütmeye hazırım. Evet istediğinin o olmadığını biliyorum, bu yolun sonunda kalbini daha fazla kırarsam kendimi affetmeyeceğimi de biliyorum. Ama ona evet demek, ilişkiye evet demek benim o altı seneyi, boşu boşuna Emir'den ayrı geçirmiş olmam demek..."

"Ben bir şeyler anlıyorum ama..." Seçil'in kaşları çatıldı ve dudaklarını birbirine sürttü. İlkim sessiz kaldı. Fakat Seçil arkadaşına aynı kayıtsızlıkta kalamadığı için elindeki kitapları rafın ucuna bıraktı ve aynısını yapması adına, İlkim'i de yanına çekti. Birlikte odadan çıktıklarında İlkim itiraz etmeye çalışıyordu.

"Bu odayı aylardır tamamlayamıyorum, bari bıraksaydın bugün halletseydim ya!"

Seçil başını şiddetle iki yana salladı ve onu mutfaktaki yüksek sandalyelerden birine oturatarak kahve makinesini çalıştırdı. "Hayatta olmaz. Sen bana her şeyi en ince detayıyla anlatıp sorularımı yanıtlayana kadar buradan kalkmana izin vermiyorum."

"Anlatacak bir şey yok, sorularını da az önce yanıtladığımı düşünüyorum."

Seçil iki büyük kupayı raftan indirirken *bütün bunlar bir şaka olmalı*, şeklindeki ifadesiyle gülüyordu. Bir yandan da başını sallamaya devam ediyordu. Bugün bu hareketi oldukça fazla yapıyordu. "Bugün ayın kaçı?" diye sordu önce. Sonra İlkim'in cevabını beklemeden aklına gelmiş gibi yanıtladı.

"Sen kontrolün yaklaşıyor diye yapmadın bunu değil mi İlkim, ondan böyle değilsin? Ben kafamda kuruyorum, değil mi?"

İlkim'in bedeni kasıldı. Bunu düşünen kendinden başka insanlar olduğunu unutmuş gibiydi. Kısık bir nefes aldı. "Hayır... Bilmiyorum, hayır... Neden soruyorsun?"

"*Hayır...*" dedi Seçil gözleri kocaman açılırken. "Hayır İlkim, *bunu* yapmıyorsun."

"Neyi yapmıyorum Seçil, bana da açıklayabilir misin aklından geçenleri?"

"Sakin bana bütün bunları kendini o aptal durumlara hazırlamak için yaptığını söyleme. *Beni duyuyor musun?* Eğer öyleyse, seni asla affetmem."

"Seçil..." dedi İlkim mırıltıyla fakat kahve makinesi sesini bastırmıştı. Seçil'in gözleri saniyeler içinde dolduğunda ellerini tezgâha yaslamış, başını önüne eğmişti. Arkadaşının sesini gerçekten mi duymamıştı yoksa duymazdan mı gelmişti, belirsizdi.

Sanki parçaları birleştirdiği bir yapbozun son haline bakıyor gibiydi Seçil. Kabullenmek istemese de bunun ihtimali düşüncelerini sessizleştiriyor, zihnini sağırlaştırıyordu. "İlkim sana yalvarıyorum, hayır de. Bana açıkça, hayır yapmadım ve sen bunu kafanda kuruyorsun de. *Paranoya bu*, de. Ya da ne bileyim, *sen aptal mısın* de."

Bakışları buluşmazken İlkim'in sessiz kalışı Seçil'in tüylerinin ürpermesine sebep oldu. "Eğer... Eğer bu kendini bırakışının, akışa teslim edişinin nedeni buysa, bütün yaptıkların bu yüzdense... Sakın." dedi Seçil hissettikleri

nefesini kesiyormuş gibi. Bir anda hastalanmış gibiydi. Korkunç düşünceler zihnini işgal ediyordu.

"Sakin bana bunu söyleme tamam mı, bunu duymak dahi istemiyorum. Bir anda böyle bir düşünceye sahip olamayacak kadar kuralcı ve plancısın İlkim sen. Düzenini bozmanın imkânı yok. Senelerce bunu kurmaya uğraştın çünkü. Niye bir anda bozasın uğruna çabaladıklarını... Bir anda neden bütün akışı değişmek için hamle yapasın?"

"Seçil, lütfen..." diye mırıldansa da, arkadaşının haklı olmasından korkuyordu. Bunun ihtimali onun da canını yakmıştı.

Seçil arkadaşına döndüğünde kaşları çatılmış, gözleriyse dolmuştu. Ağlamamak için direniyor ve dudaklarını dişliyordu. Sesi sert ve acı doluydu.

"İnkâr et o zaman. Bütün bu yaptıklarını gerçekten kendin için yaptığını söyle. Başka hiçbir şeyin bu kararları almana etkili olmadığını. Hareket ederken... Ya da ne bileyim işte, kalbini serbest bırakırken sadece ama sadece kendini düşündüğünü söyle. O lanet olası kontrolün bütün bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını söyle."

İlkim boğazını temizleyip bakışlarını ojesi bozulmaya başlayan tırnaklarına indirdi. Başta sessiz kalsa da, sesini bulabildiğinde de doğru düzgün bir cevap verebildiği söylenemezdi. "Ben... Bilmiyorum. Seçil ben seviyorum onu."

Seçil hah'ladı. "Ben biliyorum." dedi boğuk sesiyle. Sanki ikinci cümleyi duymamıştı bile.

Hissettiği duyguların ağırlığı onu da parçalıyordu ve senelerdir hapis kaldığı uçurumun dibinden bir türlü kurtulamıyordu. *Kaybolmuşlardı ve ikisini de kimse bulamıyordu. Buna birbirleri de dahildi.*

"Ben seni tanıyorum çünkü. Senden bile iyi tanıyorum hatta. Bütün bunları kendin için değil, sadece zihninde dönüp duran o ihtimal için yaptığını biliyorum."

İlkim öyle olmadığına inansa da sessiz kaldı. Zaten içinde kopan fırtınanın birazını bile dışa vuracak olursa bu bir

patlamayı beraberinde getirirdi. Bu onu kötü etkilerdi, üstelik Seçil'de buna izin vermezdi ki. Vermezdi, biliyordu.

Seçil devam etmeyi seçti.

"O ihtimale inanmamayı seçtiğini söyleyen de, kalbinin bir kenarında hiç kurumayan bir çiçek var İlkim ve sen onu sulamaya devam ediyorsun. Yedi senedir, inatla. O çiçek hiç solmuyor, sen solmasına izin vermiyorsun. Dikenleri eline batsın, kanatsın diye uğraşıp duruyorsun. Çünkü diğer ihtimale eskisi kadar inanmıyorsun sen..."

Yer yer yükselen sesi en sonunda bir fısıltıya dönüştü. "*İnanmıyorsun...*" Sanki bu kelimenin, bir kelime olmaktan çıkıp gerçek bir şeye dönüşecek olması ihtimali bile onu çok korkutuyor gibiydi. Öyle bir ton ve tavırla söylemişti. Farkındalık hissiyle başa çıkamamıştı.

"İlkim sen..."

Alnı, kaşlarını biraz daha çatmasıyla kırıştı Seçil'in. Sesi titredi ve dillendireceklerini asla kabul etmese de, sanırım arkadaşı çoktan bu düşünceyi zihnine yerleştirmişti. "Sen her şeyi *kabul ediyorsun...* Bütün ihtimalleri?"

İlkim sesli bir şekilde yutkunduktan sonra bedeni titrese de belli belirsiz başını sallamıştı. Durdu, duraksamasında çok fazla cevap saklıydı.

"Öyledir belki de. Bilmiyorum."

Yeniden durdu. Bakışlarını ellerine indirip bir süre tırnaklarına baktı. Sesinin tonu azalmış, gözleri kısılmıştı.

"İçimde bir yerlerde benden başka biri oturuyordu sanki ve bana ne söylediyse onu yapmam gerekiyordu. Seneler önceki kadındı belki de, emin değilim. Benden onu dinlememi istedi, dinledim. Uydum söylediklerine. Pişman değilim, olmayacağım da. Emir'le geçirdiğim hiçbir dakikadan pişman olmam ben..."

Seçil kısa bir an sessiz kalınca İlkim bu kez devam eden taraf oldu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra acıyla konuştu. "Ayrıca... Öyle olsa bile beni suçlayabilir misin Seçil?" diye konuştu İlkim.

"Söylesene... Haksız olduğumu söyleyebilir misin? Bunu dile getirmek bile istemiyorum ama benim yerimde sen olsan... O ihtimal öylece duruyorken, üstelik hayatının başrolü olma şansını senin elinden almışken onu yok sayabilir misin? Gerçekten soruyorum."

Ellerini saçlarına geçirip zonklayan başından kurtulmak ister gibi saç diplerini çekiştirdi. "Aynı durumda olsak sen nasıl davranırdın? Benim yaptıklarımın hepsini hata olarak gördüğünü biliyorum ama aynı duruma kendini koyduğunda ne düşüneceğini çok merak ediyorum. Her şeyi bir kenara bırakırsın ama onu bırakamazsın Seçil. Hayatının kontrolünü eline almış bir gerçeği nasıl göz ardı edebilirsin?"

İlkim'in sesi yükseldiğinde, Seçil omuzlarını düşürdü ve başını sessizce iki yana salladı. "İnan bana, bu sorularına cevap vermeyi çok isterdim ama biraz daha konuşursam kalbini kıracağımı biliyorum. Bu yüzden..." dedi mutfağın çıkışına doğru birkaç adım atarak. "Ben gitsem iyi olacak. Böylece seni de daha fazla sıkmamış olurum."

Ardından hızla esen bir rüzgâr gibi sessizce mutfaktan çıktı. Askıdan çantasını ve montunu da aldıktan sonra kapıyı çekip çıkmıştı. Seçil kapıyı ardından kapadığı anda ötmeye başlayan makine İlkim'in zaten bozulan sinirlerini iyice oynattı ve kadının tuşlara sertçe basıp makineyi kapatmasına, kahveyi de iptal etmesine sebep oldu.

Sessiz adımları koltuğa yönelip kıvrılarak oturdu fakat kucağına aldığı yastıktan yükselen arkadaşının şampuanının kokusu, İlkim'in direncini tuzla buz etti. Hıçkırarak yüzünü yastığa bastırdı ve ağlamaya başladı. Gözyaşları yastığı tabiri mümkünse yıkarken, sarsılan bedenine rağmen olduğu yerden hiç kımıldamadı. Hıçkırık ve gözyaşları, sessiz iç çekişlere dönüşene ve başında ağladığı için bir ağrı hissetmeye başlayana kadar ağladı. Ağladı.

En sonunda gözleri uykuya yenik düştü ve bilinci, gözleriyle birlikte kayarak kendini derin bir uykunun kollarına bıraktı.

Yeniden, üstelik bu kez gözlerinin acısını hissederek uyandığında koltukta değil, yatağındaydı. Ellerin arasında, Seçil'in şampuanı gibi kokan yastık yoktu ve üzeri yumuşak bir battaniyeyle örtülmüştü. Üstelik mutfaktan da sesler geliyordu ama İlkim bunu anlamlandıramadı. Gördüklerinin bir rüya olduğunu, Seçil'le kavga etmemiş olduklarını düşünmek istedi. Fakat bu mümkün değildi çünkü, gözleri şişmişti ve acıyordu.

Yatağından kalkıp küçük banyosunda elini yüzünü yıkadıktan sonra gözlüklerini taktı. Üzerine ince bir hırka alıp odadan çıktı ve koridordan salona geçti. Mutfaktan gelen sesler daha açığa çıktı ve yakınlaştıkça yükseldi. İlkim'in bakışları kısılarak mutfağa çevrildiğinde, gördüğü tanıdık yüzü burada beklemediği için oldukça şaşırmıştı.

"Koray? Senin burada ne işin var?"

Koray, İlkim'in mutfağında ve onun önlüğüyle ocağın başında bir şeyler pişiriyordu. Tavayı elinde çevirirken duyduğu sesle kadına dönmüş, o mutfağa doğru gelirken de yemeğine odaklanmaya devam etmişti. "Günaydın," dedi. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Her zamanki gibi neşesi yerindeydi. İlkim'in bakışları değişmediğinde sessiz kalışı kuzenini güldürdü.

"Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibisin. Anahtarları bu yüzden verdiğini düşünmüştüm."

"Kusura bakma, aklımdan çıkmış. Hoş geldin."

"Hoş buldum güzelim. Niyetim sürpriz yapmaktı ama seni uykuda yakaladım. Üstelik çok perişan bir hâldeydin. Neden yatağına geçmedin?"

İlkim başını kaşıdıktan sonra birkaç saat önce oturduğu sandalyeye değil, masanın diğer yanında duran yere geçti. Tezgâhta kupalar yoktu, belli ki Koray onları da kaldırmıştı. Sessiz bir iç çekişin ardından kuzeninin sorusunu yanıtladı. "Uyuyakalmışım, planlı bir hareket değildi."

Koray tavadaki sebzeleri makarnayla birleştirirken, birkaç dakika sonra onlarla buluşacak olan sos hemen yan ocakta

kaynıyordu. "Anladım. Kötü bir... Kâbus falan mı gördün? Yastığın ıslanmıştı."

"Rüyadan bağımsız... Biraz ağlamış olabilirim. Seçil'le biraz tartıştık, canım sıkıldı o yüzden."

Koray kaşlarını kaldırıp durumun ciddiyetini anlamış gibi bir ifade takınsa da, İlkim sırtı dönük olduğu için onun yüzünü göremedi. Daha çok sırtına bakar hâlde olsa da, onu şöyle bir süzdü. Kuzeni üzerindeki bordo kazak, kot pantolon ve lacivert beyaz çizgili önlükle oldukça tatlı duruyordu.

"Açsındır umarım, çünkü muhteşem bir makarna pişirdim."

İlkim omuz silktili. Kalkıp kendine bir bardak su aldıktan sonra, "Pek sayılmaz." dedi.

Koray sosu makarnalarla buluşturup bir taşım daha kaydattıktan sonra ocağın yanına yerleştirdiği tabakları porsiyonlarla doldurdu.

"Aslına bakarsan hiç yiyesim yok." diye devam etti kendine de bir tabak hazırlandığını görünce.

"Bunun kokusunu henüz duymadığın için acıkmamış olabilirsin. Şimdi fikrin değişecek."

Tabakları makarna, sos ve sebzelerle güzelce doldurduktan sonra üstüne çok az kuru kekik serpti ve masanın üzerine bıraktı. Tabakları çekmecedan aldığı çatal ve kaşıkla takip ederken o da kadının hemen çaprazına oturuvermişti. Bir de salata hazırlamıştı. O zaten İlkim geldiğinden beri masada duruyordu.

Burnuna çarpan sıcak hava dikkatini biraz olsun dağıtsın istese de genç kadın için bu mümkün olmamıştı. Akli hep arkadaşındaydı.

"Çok güzel görünüyor Koray. Ellerine sağlık ama midem şu aralar hiçbir şeyi almıyor..."

"İlkim sergiden önce de gerginlikten yememiştin. Kaç gündür midene tek parça bir şey soktuğundan bile endişeliyim. Bunun sana hiçbir faydası yok, biliyorsun. Birkaç lokma da olsa ye, hatırım için. Rica ediyorum."

İlkim yine ikna olmamış gibi gözükse de Koray'ın hevesini kırmak istemedi. Sessizce çatalını eline alınca kuzeni

yeniden devreye girdi.

"Bu makarnanın tarifini geçen aylarda tanıştığım bir arkadaşımın almıştım. Moda'da bir mekânı var hatta. Ben gittim, inanılmaz şeyler yapıyorlar. Belki bir gün birlikte de gideriz. Tam senlik bir bahçesi var, bayılacağına eminim."

Genç kadın sessizliğini korurken Koray onu biraz olsun neşelendirmek istiyordu. Kuzeninin zor zamanlar atlattığını biliyor ve o günleri hiç özlemiyordu. *Eskisi gibi olmayacaktı hiçbir şey. Olmamalıydı.*

"Hatta eşiyle birlikte yönetiyorlarmış restoranı. Kadının ismi de Berin'inkiyle uyumlu biliyor musun? Şu an tam olarak hatırlayamadım..."

"Devin olabilir mi?"

Koray başını salladı. "Evet, Cihangir ve Devin. Sen tanıyor musun yoksa?"

İlkim olumsuz anlamda başını salladı. "Birkaç kez annemin izlediği magazin haberlerinde görmüştüm. Kişisel bir tanışıklığım yok."

"Anladım. Şimdi makarnama bir şans verecek misin?" dedi Koray son kez deneyerek.

"Küçük bir şans, vereceğim evet." dedi sessiz bir tebessümle.

Koray gülümsediğinde onu üzmemek adına makarnayı çatala doladı. Bütün tatları ağzının içinde hissederken kuzeninin gerçekten iyi iş çıkardığını kabul etmesi gerekiyordu. "Ellerine sağlık, inanılmaz olmuş."

Bir süre sessizce yemeklerini yemeye devam etseler de, Koray aptal değildi. İlkim'in sadece tabağıyla oynadığının ve bir iki lokma dışında yemediğinin farkındaydı. Yine de hiçbir şey demedi. Yemeğini bitirene kadar sessiz kaldı ve İlkim'e de istediği sessizliği verdi. Kendi tabağı bitene kadar biraz daha oyalandı, en sonundaysa çatalını boş tabağının içine bıraktı. "Sen içeri geç, ben toparlayayım burayı. Birer kahveyle geliyorum birazdan..."

İlkim, "Ben hallederdim," diye karşı çıksa da, Koray onu omuzlarından tutarak kaldırdı ve mutfaktan çıkardı. "Ben

dağıttım ben toplarım, hadi. İçeri geç."

Genç kadın kaderine razı gelir gibi salona geçtiğinde, Koray'ın ıslak yastığı da ortadan kaldırdığını fark etti. "Yastığın ıslanmış demiştin, onu ne yaptın Koray?"

Koray kafasını mutfak kapısından dışarı çıkarıp kuzenine baktı ve soruyu hızlıca yanıtladı. "Kılıfını çıkarıp peteğin üstüne koydum. Yastığa da biraz ıslaklık geçmişti, onu da yanına bıraktım."

İlkim tamam dercesine başını sallayınca Koray da işine geri döndü. Birkaç dakika sonra, ellerinde iki kupa kahveyle salona gelmişti bile.

"Hadi dökül bakalım," dedi kadının hemen yanına yerleşerek. Kahve kupasını kucağına sabitlediğinde, İlkim'in de dalgın bakışlarla kupayı dizinde dengelediğini fark etti. Başta sadece nefes sesleri odayı doldursa da, sonunda konuşmaya karar veren İlkim oldu.

"Emir'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Unutmak mümkün mü? Hatırlıyorum elbette..."

"Dün gece sergiden onunla ayrıldım ben."

"Bunu gördüm, evet."

Kısa bir nefes alışveriş molası verince, Koray başını eğip kadının gözlerine bakmaya çalıştı. Bu hareketi İlkim'i küçücük de olsa gülümsetmişti. "Her neyse beni biliyorsun Koray. Bir ilişki istemediğimi ve bunun olması ihtimalinden bile kaçtığımı..."

"Bu konuda sana katılmasam da evet, bunu da biliyorum güzelim."

"Dün gece, sanki biz hiç ayrılmamışız gibi kendimi ona bıraktım. Beni öpmesine, sarılmasına izin verdim. Yetmedi, birlikte uyumak istedim. Hiçbir şeyi düşünmeyeyim, bir kez olsun günü yaşayayım istedim."

Koray'ın kaşları hafifçe çatıldı. Burada arkadaşını rahatsız edecek bir nokta olmamalıydı.

"Seçil'in sana bunları yaptığın için kızdığını sanmıyorum, anladığım kadarıyla bu cümlelerin sonunda bir ama olacak..."

İlkim başıyla onaylayarak, "Ama," dedi ve devam etti.

"Seçil bütün bunları kendim için değil, gideceğim doktor randevusu yüzünden yaptığımı düşünüyor. Ben başıma gelecek her şeyi kabul etmişim çünkü ona göre. Ben o olmasını istemediğimiz, ama göz ardı da edemeyeceğimiz o ihtimali bir çiçek gibi büyütüyormuşum." Durdu. Bir nefes alıp devam etti.

"Koray siz benden ne bekliyorsunuz, bilmiyorum ki... Ben hayatımı o ihtimal üstüne kurdum, o ihtimal yüzünden dipsiz bir uçurumun üzerindeki incecik, ipten bir köprüde yürüyorum senelerdir. Benden bütün bunlardan vazgeçmemi ve sadece güzelliklere odaklanmamı mı istiyorsunuz? Onu yapıyorum işte! Fakat bunu yaparken, sizin benden istediğiniz gibi, o ihtimali kafamdan silip atamıyorum. Kusura bakmayın ama öyle bir şeyin ne yazık ki mümkünâtı yok."

Koray birkaç saniyelik sessizliğin ardından soracağı soruları bir sıraya koymaya çalıştı. "Peki sence Seçil neden böyle düşünüyor, buna sebep olacak ne yapmışsın?"

"Onun gözünde, benim kendimi akışa bırakmam kişiliğime aykırı gibi görünüyor. Bunun için fazla planlı ve garantici biriymişim. Öyleyim, inkâr edemem. Ama bir gece ya! Alt tarafı, yalnızca birlikte uyuduğumuz bir gece. Bunu neyini planlayabilirim ki?"

"Sence öyle değil yani, tamam. İlkim o hâlde neden herhangi bir gece değil de dün gece yapmayı seçtin bunu? Güven bana sadece olayı anlamaya çalışıyorum. Kafamda soru işaretleri var ve hepsini gidermeden yorum yapmak istemiyorum."

"Bir sebebi yok." dedi İlkim fakat kararsızdı.

"Bilmiyorum Koray, bir sebebe ihtiyacımız var mı? O an düşünmek ve kafamda bunun savaşını vermek yerine yıllardır sevdiğim adamın kollarında olmak daha mantıklı geldi."

"Mantıklı mı?"

"Doğru!" diye düzeltti hızla. "Daha doğru geldi. Öyle hissettirdi."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun gerçekten?"

"Anlıyorum tabii ki İlkim. Sadece... Senin anladığından pek emin değilim."

"Neyi?"

Koray oturuşunu düzelterip kuzenine doğru döndü. Fulden ve Fulya, iki kız kardeşlerdi ve ikisinin de yalnızca birer çocuğu vardı. Bu yüzden Koray'ın ya da İlkim'in birer kardeşi olamamıştı. Onlar da birlikte büyümeyi ve birbirlerine kardeş olmayı seçmişlerdi. Marmaris'in bütün sokakları, ikisinin de ayakları altından en az bir kez geçmişti. Koray'ın isteyeceği son şey, İlkim'in üzülmeye ve canının sıkılmasıydı. Onun hiçbir şekilde müdahale edemeyeceği şeyler var olsa da, elinin uzanabileceği konularda destek olmaya çalışırdı.

"Seçil'in senin yaşadığın durumla ilgili, hiçbir zaman yeteri kadar empati yapamayacağına inanıyorsun ama sen Seçil'in durumuyla empati yapabiliyor musun?"

İlkim sessiz kaldığında Koray devam etti.

"Sen onunla aynı durumda olsaydın ne yapardın peki? Arkadaşının bu hislere sahip olduğunu gördüğünde ne yapardın? Düşünsene, senelerdir yanındasın ama ona, sadece yanında olarak destek verebiliyorsun... Hiçbir şekilde hayatına, içine düştüğü o karmaşık duruma dokunamıyorsun. Ne yaparsan yap, bir faydanın olmayacağını bilseydin ve bunu hissetseydin?"

İlkim'in gözleri, Koray'ın her cümlesini bitirişiyle biraz daha doluyordu. İki gündür kendini bambaşka biri gibi hissediyor ve farkına vardığı kadarıyla öyle davranıyordu.

Düşündüğünde kendi başına bile aklına gelebilecek şeyleri şu an, Koray'dan duyana kadar, bir mantık çerçevesine oturtamamıştı. Seçil bunca sene yanında olup ona destek çıkmaktan başka, onu incitecek ne yapmıştı? *Acaba kaç astım krizini atlatmasına yardımcı olmuş, kaçının şiddetlenmesinin önünde durmuştu?*

"Seçil bazen, senin üstüne beklediğinden fazla geliyor olabilir. Amacı senin incinmeni önlemek, değil mi? Ve sen de, bazen onu tam olarak anlayamadığın için ona ters çıkışıyor olabilirsin. Bazen en sevdiklerimize karşı da olsa, dilimizin kemiği yoktur. Seçil seni korumaktan başka bir şeyi istemiyor ki İlkim. Bunu anlayamadığını düşünmüyorum."

"Anlıyorum tabii ki. Senelerdir ailemden farkı yok, en büyük destekçim o benim."

"İşte. Senden işin diğer ucunda, o hiçbirimizin dile getiremediği şeyleri düşünmeni isteyeceğim bu noktada. Onun Seçil'in elini kolunu nasıl bağladığını bir düşünsene. Bir kez düşünürsen neden sana böyle tepki verdiğini anlayacaksın. Kim olsa aynı tepkiyi verir. Yarın kontrolün var ve sen, kontrolünden hemen önce kendini bırakmaya karar veriyorsun. İnan bana, seni seven, sana değer veren kim olsa bu tepkiyi verirdi."

"Öyle..." dedi İlkim daha anlayışlı bir sesle. Kabullendi çünkü doğrular bunlardı. Seçil'e haksızlık etmişti ve arkadaşı, yine onu kırmamak için geri adım attığında İlkim durumu haddinden fazla kişiselleştirmişti. Çünkü Seçil en başından beri zaten kız kardeşi gibiydi ve bu durumların hepsini, kendi sorunları gibi karşılıyordu. *Sen, ben yoktu aralarında. Biz vardı.*

"Bence ikiniz de birbirinize yüklenmek istemediniz ama olaylar çok üst üste geldi. Bu yüzden de sözcüklerinize hâkim olamadınız. Çözemeyeceğiniz bir şey değil. Sadece, her şey zaten yeterince zor. Bunu birbiriniz adına daha da zorlaştırmayın bence."

İlkim başını salladı. "Haklısın, sanırım onu arasam iyi olacak..."

"Kesinlikle."

Koray kahve kupasını sehpayaya bırakıp kollarını iki yana açtı ve kollarının arasında İlkim'e yer açtı. "Gel bakalım."

İlkim onun geniş kollarının arasına girdi ve sakın nefesler alarak düşüncelerini bir düzene oturttu. "Her şeyi yoluna koyacaksınız tamam mı?"

Genç kadın sessizce burnunu çekti ve dolmaya hazır gözlerini kısaca kapattı. "Öyle olacak değil mi?"

"Öyle olacak."

Bir süre o hâlde kaldılar ancak Koray'a gelen telefon, ikisini birbirinden ayırdı. Koray'ın yurt dışındaki yeni sergisiyle ilgili kurduğu bağlardan biri hattaydı ve halledilmesi gereken belgeler hakkında bir konuşma yapıyordu. Sanırım belgelere yalnızca telefon üzerinden değil, fiziksel olarak da ihtiyaç duyuyordu. Olabildiği kadar hızlı bir şekilde toparlanan Koray, İlkim'le vedalaşıp ofisine gitmek için kuzeninin dairesinden ayrıldı.

İlkim tek başına kaldığında eli telefona uzandı ama aramaya gitmedi en başta. Koltukta öylece, içindeki huzursuzluk ve rahatsızlık hissiyle oturdu. İki dakika ya geçti ya geçmedi telefonunun zil sesi yükseldi.

Seçil arıyordu.

Saniyeler içinde dolan gözleri aynı telefonu açan elleri gibi yaşlarla titriyordu. Telefonu açtı ve kulağına götürdü ama hiçbir şey söylemedi. Söyleyemedi. İlk kez bu kadar şiddetli bir tartışma yaşamışlardı ve bu yüzden ikisi de pişmanlıktan kavrulmasına rağmen ne yapacağını bilmiyordu.

Seçil hatta kısa bir süre sessiz kalarak hışırtıyı dinledi. O da konuşamamıştı çünkü dudaklarından kopan şey kelimeler değil, güçsüz bir hıçkırıktı.

"Özür dilerim..." dedi fısıltıyla.

İlkim telefonu hoparlöre aldıktan sonra sehpaya bıraktı ve ellerini yüzüne kapattı. O da hıçkırdığında, yüzüne kapadığı elleri sesini bastırmıştı. Seçil'in sesi, sanki dakikalardır ağlıyormuş gibi pürüzlü ve kısık geliyordu.

"Çok özür dilerim, ben... Ben mantıklı düşünemedim. Ne düşüneceğimi bilemedim İlkim. Ben... Altı seneyi bitirsek bile, hâlâ bu konuyu konuşurken korkudan ölüyorum. O ihtimalin varlığı ödümü koparıyor. İnan bana sözcükler ağızımdan çıktığı an pişman oldum. Seni incitmek istemedim. Çok affedersin..."

"Ben özür dilerim," dedi İlkin gözyaşlarının arasından. Boğuk bir sesle, derin bir nefes alıp verdikten sonra mırıldanmıştı. "Seçil öyle bir şey yok. Benim hayatımda senin kadar değer verdiğim başka kimse yok. Empati bir yere kadar falan değil. Sen benim hep yanımdaydın, nasıl nankörlük ederim arkadaşlığına, dostluğuna?"

Seçil yeniden hıçkırdı. "Ben seni çok seviyorum." dedi hıçkırıklarının arasından. "Seni kaybetmek istemiyorum. Senin yanımda olmama ihtimalini düşünmek bile istemiyorum ben İlkin."

İlkin göremeyeceğini bilse de, başını şiddetle iki yana salladı. "Öyle bir şey olmayacak. Seçil ben hep senin hayatında olacağım. Sen benim kız kardeşim değil misin? Bizi hiç kimse ayıramayacak, ayıramaz."

"İyi miyiz?" dedi Seçil burnunu çekerken. "İyiyiz değil mi?"

"Hem de mis gibiyiz, kızıl. *Güneş yerinde Seçil,*" diye mırıldandı İlkin.

"*Her şey yolunda...* Bütün bu güzellik, *hepsi bizim.*" diye devam ettirdi Seçil telefonun diğer ucundan.

Ardından sanki hiçbir şey olmamış gibi sessizce barıştılar ve telefonda Seçil'in Orkun gelmeden önce evde yapacağı temizlikten bahsettiler. Zaten hiçbir şey olmamıştı. *Ne olursa olsun, ikisinin de buluşacağı yol aynıydı. Yan yana, bir arada olacaktı.*

Telefon kapandıktan sonra İlkin derin bir nefes alarak başını geriye attı ve gözlerini kapatarak kalbindeki rahatlamayla koltuğa rahatça yayıldı.

Seçil'le yeniden toparlanmış olsa da, İlkin'in aklına takılan bir diğer konu henüz belirsizliğini koruyordu.

Emir, İlkin'i yeniden bulmuşken ve onu eskisi gibi hayatına almışken, genç kadın adamın onu artık bırakmayacağına neredeyse emindi.

Ancak bu bir seçenek miydi?

Üstelik, kimin eline kalacağı belli miydi, işte bu konuda bir fikri yoktu.

Bunun üstüne yarın gideceği doktor kontrolü, boynuna bağlanmış kalın, urgan bir ipten farksızdı elbette.

Zihni, sonsuz bir düşünce treniydi.

Ve İlkim'in öyle çok düşüncesi vardı ki, bütün hepsi birleşip o uzun trenin vagonlarını oluşturuyordu. Fakat zaman da aynı şekilde çok acımasızdı. Bütün düşünceleri, kanatları kırılmış ve tren vagonlarının ucuna bağlanmış bir biçimde, son sürat giden trenin ardından sürükleniyordu.

Hepsini toparlayacaktı elbet fakat bolca zamana ihtiyacı olacaktı.

İlkim'in emin olamadığı tek şeyse, bunun için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu birazcık dahi bilmemesiydi.



15'in sonu. 💜

Bölüm hakkındaki fikirlerinizi merakla bekliyorum. Kısa olduğunun bilincindeyim ancak birkaç bölüm daha böyle olacak. Bunun sebebi önümüzdeki kilometre taşlarından birine çok yaklaşıyor olmamız. 🧑

Seçil ve İlkim'in ufacık bir tartışmasını okuduk fakat bu ikisi için öyle beklenmedikti ki, ne yapacaklarını bilemediler...

Sizce kim haklıydı?

Neden?

Bakalım bundan sonra neler olacak?

Haftaya yeni bölümde görüşüyoruz 💜

O zamana kadar kendinize çok güzel bakıyorsunuz. 🙌

Eğer isterseniz de alıntılar ve bölümlerle ilgili gelişmelerden haberdar olmak için bizi sosyal medya hesaplarından takip edebilirsiniz 🎉

Kocaman sevgiler ✨

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

16. BÖLÜM

Merhabalar! ❤️

Keyifle okuyun 🧑

ACI ÇİKOLATA

ON ALTINCI BÖLÜM

"Sanrılar ve Sancıları."

Bölüm şarkıları: Tan Taşçı, Yalan
Melike Şahin, Kara Orman.



Seneler geçse de asla değişmeyen şeylerin olduğu, gerçekten doğuydu.

Soğuk, ıssız ve dezenfektan kokan koridorlar mesela... Kesinlikle değişmiyordu.

Ya da kapının önündeki o bekleyişin gerginliği, doktorun odasına girmeden önceki endişe seviyesi, alacağın haberlerin ne denli değişeceği konusunda bir bilginin olmayışı...

Hepsi aynıydı.

Sırtını yasladığı sandalye giderek rahatsızlaşmaya ve saat yaklaştıkça yüzündeki koruma amaçlı taktığı maske ağırlaşmaya başlamıştı. Parmaklarını, suratını burnunun üstünü kadar kapatan maskeyi düzeltmek için yüzüne kaldırdı. Aynı anda, telefonu sanki bu anı bekliyormuş gibi çalarak sessiz koridorda bir yankı oluşturdu.

Emir arıyordu.

Kısa bir an koridoru kontrol etti ve sessizliği yırtan melodiyi susturdu. Bir süre öylece bekledi ve hissettiği korkuyu yenmeye çalıştı. Korkacak bir şey yoktu çünkü Emir'in de hiçbir şeyden haberi yoktu.

Maskeyi çenesinin altına indirmeden düzeltti ve telefonu gelen aramayı yanıtladı. "Efendim?"

"Günaydın demek için aramıştım ama, biraz geç kaldım sanırım?"

İlkim gülümsedi. "Eh, biraz."

"Öyleyse bunu bir kahvaltıyla telafi edemem. Öğle yemeği?"

Dudaklarını birbirine bastıran genç kadın, önünden sessizce geçip giden bir hemşireyi izledi. Onun uzaklaşmasını beklerken sessiz kalmıştı.

Emir o sessiz kalınca devam etti. "Dün akşam sana gelmeyi planlıyordum ama üzerinde çalıştığımız davayla ilgili mesaiye kalmamız gerekti. Geceden kalma olunca da, sabaha erken bir zamanda arayamadım ya da gelemedim yanına."

"Sorun değil," diye mırıldandı genç kadın. Bu kez önünden tekerlekli sandalyedeki bir hasta, ardından sandalyeyi ilerleten hemşire geçmişti.

"Aslında... Bugün okulda biraz işim vardı. Başka bir zamana erteleseک olur mu?"

"Beni ekmiyorsunuz, değil mi hocam? Eğer öyleyse kalbim fazlasıyla kırılır..."

"Hayır, hayır." dedi İlkim zorlukla. "Sadece bazı önceden planlanan ve iptal edilemeyecek şeyler var. Onları hallettikten sonra seni arayabilir miyim?"

"Sen ne zaman istersen, benim telefonlarım sana hep açık."

"Tamam öyleyse, ben işlerim bitince seni arayayım." diye mırıldandı.

"Bekliyorum." dedi Emir gerçekten de bu hissi ona açıkça vererek. Sanki ne olursa olsun beklerdi. Sadece onu, geçen zamanda hep bekleyecekti.

"Görüşürüz o zaman?"

"Kesinlikle."

Telefon kapandı, doktorun odasının kapısı açıldı ve İlkim içeri çağrıldı. *Bundan sonrası da, aynı seneler öncesiyle*

aynıydı.

—
Ölçümler biter bitmez başlayan gergin bekleyiş, İlkim'in bacağını sallayışıyla devam ediyordu. Dakikalar öyle uzun geliyordu ki, sanki bir adım bile ilerlemiyormuş gibi hissettiriyordu. Derin bir nefes aldığı sırada odanın kapısı açıldı ve doktoru içeri girdi.

Saniyesinde İlkim'in duruşu düzeldi ve dudaklarını birbirine bastırarak endişeyle yanak içini dişlemeye başladı.

Güzel haberler duymak istese de, içindeki endişenin varlığını göz ardı edebilir miydi bilmiyordu. Çünkü nedense, içinde duyacaklarını bildiğine dair bir his vardı. Nelerin geleceğini biliyormuş gibi bir his. *Kekremsi bir tadı ve korkunç bir izi vardı. Tarifi olmayan bir acıydı.*

"İşte konuşmayı en sevmediğim konuları konuşma vaktimiz geldi... Yine."

İlkim endişesini dışa vuracak şekilde, hissettiği stresle doktoruna baktığında adam gözlüklerini çıkarıp masanın üzerinde doğru attı. Canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Güzel şeyler görmeyi ve bunları sana söylemeyi benden daha fazla isteyecek kimse yok İlkim, inan bana fakat..." Duraksamıştı.

"Fakat?" dedi İlkim yara bandını hızlıca çekmesini ister gibi. Seneler öncekiyle aynıydı. Çekecek ve bitecekti. Zor günler geçirmiş, yeterince kötülerini duymuştu. Onlardan daha kötü olmasına imkân yoktu. *Yoktu, değil mi?*

"Fakat sonuçlar beklediğim gibi değil. Sadece bunun sebebini henüz çözebildiğimi düşünmüyorum. Diyetine ve beslenmene dikkat ettiğini biliyorum. Alkol almadığına da yüzde yüz eminim... Bundan önceki gelişinde yaşadığın krize rağmen neredeyse turp gibiydin ve ben de, bu yüzden değerlerin her zamanki gibi çıkması bekledim. Öyleyse neden bambaşka şeyler görüyorum? Sonuçlarda bir hata olabilir mi sence?"

İlkim bakışlarını ellerine eğdiğinde, gözlerinden birer damla yaş yuvarlanarak ellerinin üstüne düştü. Başını

yeniden kaldırdığında ne cevap vereceğini bilemiyordu. Zaten sessizliği de adam için çok fazla şey ifade ediyordu.

Sonuçlarda hiçbir hata yoktu.

"İlkim bilmediğim bir şeyler mi oluyor? Benimle paylaşmak istediğin sıkıntılı bir durum var mı?"

"Bilmiyorum..." dedi zar zor bulabildiği sesiyle.

"Sana zamanında söylediğim ve sürekli tekrarlamaktan çekinmediğim şeyleri hatırlıyorsun değil mi kızım? Kilo vermemelisin İlkim, almamalıydın da. Bir ya da iki birimlik değişimler seni zora sokmayacaktır, evet. Ancak bunun söylediğim rakamların üstüne çıkmasının, onlar harici sayılarla karşılaşmanın seni ve hayatını zora sokacağından bahsetmiştim. Son geldiğinden bu yana tam dört buçuk kilo vermişsin. Yuvarlama bir hesapla sadece iki haftaya yakın sürede, dört buçuk kilo..." dedi elindeki kağıtları masanın üstüne bırakarak.

"Böyle bir durumda, bu kadar kısa sürede öyle bir kilo kaybı için kendini aç bırakman... Ne bileyim korkunç şartlara sahip diyetler yapman gerekiyor. İlkim böyle bir şey yaptığını düşünmek istemesem de, göz önündeki şeyler bana başka bir seçenek sunmuyor..." diye mırıldandı gözleriyle sonuçları işaret ederek.

Genç kadının onu yanlış anlamasını istemiyor olsa da, sonuçta o bir doktordu. Yalnızca son derece özenli bir şekilde senelerdir buna devam eden hastasının sonuçlarında, bu kadar ani bir değişkenlik görmek, adamı beklemediği şekilde şaşırtıyordu. Çünkü İlkim'i bir hastadan çok, kendi kızı gibi görüyordu. Bunca senedir istikrarlı bir duruş gösteren kadının, bundan sonra da ipleri elinden bırakmasını istemiyordu. Onun iyi olmasını, sağlıklı olmasını istiyordu.

Sesli bir nefes alıp verdiği sırada gözlerini kısa bir an kapatıp açtı. "Bana ilk geldiğinde sana neler söylediğimi hatırlıyor musun?" Adam güçlü bir nefes daha aldı ve onu sertçe verdi. İlkim'e kızmıyor olsa da, içinde bulundukları durumun ciddiyetini anlamasını istiyordu çünkü belli ki kadın bunu göz ardı etmişti. Bu beklenmedik duruma alışmak

onun için de tahmin ettiğinden zordu. İlkim sessiz kaldığında devam etti.

"Dönüp bir düşündüğün zaman kaçınıcı senemizde olduğunu anımsayabiliyor musun? Yedi sene. Tam olarak yedi senedir kendine öyle iyi baktın ki, işin büyük bir kısmını, bana bırakmadan kendin yaptın sen. Şimdi ne değişti? Yedi sene sonra, *ne değişti?*"

İlkim yine sessiz kaldı çünkü söyleyecek bir şeyi yoktu. Her şeye aynı şekilde devam ediyordu fakat bir süredir yaşadıkları, üst üste gelen şeyler ve hissettiklerine karışan stres, yemesini olumsuz etkilemiş durumdaydı. Belli ki başka şeyleri de...

"İstemediğin hiçbir şeyi anlatmak zorunda değilsin, asla olmadın." dedi bakışlarını genç kadına çeviren adam. Yaşadıklarını az çok tahmin etmeye, anlamaya çalışıyordu.

"Senden hiçbir şeyi gizlemediğimi, her durumu sana açıkladığımı biliyorsun. İyi ya da kötü. Eksiksiz... Şimdi söyleyeceklerim beni mutlu etmiyor, inan bana seni de mutlu etmeyeceğini biliyorum. Ama en başında benden istediğin ve aslında olması gerektiği gibi, bunu yapmak benim görevim."

Raporlara ve orada yazan değerlere son bir bakış attı. Sonuç ne kadar bakarsa baksın aynıydı işte. Değişmiyordu.

"Böyle devam ederse seni gözetim altına almak zorunda kalacağız İlkim. Değerlerini takip edebilmek ve olabilecek komplikasyonlara hızlı reaksiyon gösterebilmek adına... Bunu istemeyeceğini biliyorum ama seni göz önünde tutabilmek için hastaneye yatırmamız gerekecek."

Doktoru sanki bunlar yeterince yaralayıcı değilmiş gibi, bıçakları saplamaya devam ediyordu. Sesi hep destekleyici olsa da, bu kez onun da buna pek gücü kalmamış gibiydi.

"Üstelik bunun öyle kısa bir süre olacağından da pek emin değilim. Kanındaki hemoglobinin değerlerinde beklemediğimiz bir düşüş var. Kan nakline ihtiyacımız olabilir. En kısa sürede yatış talep edeceğim ve daha iyi olman için, gerekirse yeni bir ameliyat planlayacağız. Henüz bilmiyorum, bunu ve

içinde bulunduğun durumu heyetle konuşmam gerekecek. Ama olması gereken neyse, seni iyi edecek en doğru şey neyse onu yapacağız..."

İlkim'in bakışları adamla çarpıştığında sesi çıkmasa da, çoktan ağlamaya başlamıştı. İlhan yenilmişlik hissiyle yerine oturdu ve burun kemerini sıktı. Hemen ardından genç kadına birkaç parça peçete koparıp uzattı ve ellerini masaya koydu. Böylece İlkim'e daha yakın duruyordu ve sessiz iç çekişlerini duyuyordu.

"İlkim... Her şeyden önce beni doktorundan öte, İlhan amcan olarak görmeni ve iyi olmanı istiyorum. Sana kızmam, üzülmem de bu yüzden. Sen benim kızım sayılırsın. Yedi senedir yanındayım, karşımıza çıkan her şeyi çıplak ellerimizle durdurduk biz. Senin çabanla. Dikkatsiz biri olmadığını biliyorum ama bu aralar dikkatini dağıtan ne varsa, *ki çok fazla şey varmış gibi görünüyor*, ondan bir an önce kurtulman gerek. Onu zorlayamazsın. Bu bizim için bir seçenek bile değil. Beni anlıyor musun?"

İlkim başını belli belirsiz salladı.

"Güzel. Birkaç gün işlerini halletmen ve gereken yerlere haber vermek için sana süre. Haftaya, heyetin dönüşlerini aldıktan sonra seni ambulansla alacağım..."

"Ben... Ben kendim gelsem olmaz mı? Ne olur, İlhan amca, ben... Ben bunu kaldırabileceğimi düşünmüyorum."

Evden çıkışının ambulansla olmasını istemiyordu. Yürüyerek, sakın bir şekilde evinden ayrılmak, semtiyle ve yürüdüğü yollardan kendi başına geçmek istiyordu. Hıçkırdığında İlhan anlayışla ona baktı.

"Pekâlâ," dedi İlhan. "Hastaneyle ilgili bilgileri belirleyince sana yazacağım o zaman, ben de o saatlerde orada olacağım zaten. Yatışın süresince de, oradan çok daha sağlıklı bir şekilde çıkana kadar seninle ben ilgileneceğim. Gündüz ve Fulya'ya benim haber vermemi ister misin?"

Hareket edemedi. "Ben... Ben bilmiyorum," Gerçekten de bilmiyordu. Arayıp anne ve babasıyla konuşabilir miydi? Bunu yapabilir miydi? Düşünmüyordu.

Fakat bunu yapan kişi İlhan olursa, annesi ve babası mahvolmazlar mıydı?

İki ucu da dikenli, engebeli bir yol ayrımının ortasında kalmıştı ve ne tarafa gideceğini ilk kez bu kadar bilmiyordu.

"Sanırım... Bunu ben yapmalıyım." dedi yenilmişlik hissiyle. Onlara en azından bunu borçlu olduğunu hissediyordu.

İlhan ona son bilgileri ve talimatları verirken, genç kadın titreyen dudaklarını birbirine bastırarak her şeyi dinlemeye çalıştı. Özel klinikten ayrılırken, hissettiklerini nasıl toparlayacağını bilemiyordu. Üstelik, dikkatini dağıtan her şeye bu kadar alışmışken ve bunlar kadına iyi gelirken, onlardan nasıl kurtulması gerektiğinden habersizdi. *Kurtulmak istediğinden de emin değildi.*

—
İlkin çayı demledikten sonra fırındaki kekin pişip pişmediğini kontrol etmek için onu kapağın üstüne doğru çekti. Henüz pişmemişti. Birkaç dakika sonra alarmı öttüğünde yeniden kontrol edebilirdi. Fırını geri kapatıp uzun çubuğu yandaki tezgâha bıraktı. Üzerindeki uzun, ev hırkasının iki eteğini tutup önünü kapattıktan sonra masanın üstündeki bütün peçeteleri toparlayıp çöpe attı.

Doktorun yanından geldikten sonra, hiçbir işe yaramayacağını bilse de, içi çıkana kadar ağlamayı bırakmamıştı. Gözleri kızarmış ve göz altları ne yazık ki şişmişti. Seçil'i henüz arayıp yapılacak yatıştan bahsetmemişti fakat Emir'i aramış ve onu bu gece eve, yanına davet etmişti.

Saatler, birbirini gözyaşları eşliğinde kovalamış, annesi ve babasıyla yaptığı görüşme de bundan farksız olmamıştı. Annesi ağlamaya başladığında, babası sakın durmaya çalışsa da onun da içine ağladığını rahatlıkla görmüştü genç kadın. Ardından telefon kapanmıştı ve ailesi yatıştan bir iki gün öncesinde burada olabilecekleri bir uçak seferi için bilet ayırtmaya gitmişlerdi.

Diğer bir yandan doktorunun söyledikleri, sabahtan beri zihninde dönüp duruyordu. Ona, *sana iyi gelmeyen şeylerden uzaklaş*, demişti. Fakat şu sıralar İlkim'in hayatında iyi ve güzel giden tek bir şey varsa, bu da Emir Feza'dan başkası değildi. Onun varlığı, bakışı, gülüşü ve sözcükleriydi. Bütün bunlara yeniden alışmışken tekrar bırakmanın acısını nasıl yaşayabilir, bir de üstüne yaşatabilirdi? *Bilmiyordu*.

Aklını dağıtması adına salonda son bir tur daha attı ve etrafı toparlamasına gerek olmasa da yastıkları düzeltti. Kendine çeki düzen vermek için odasına girdiğindeyse, ufak bir makyaj yapma ihtiyacı hissetmişti. Gözlerinin altını kapatıp sadece karışan kirpiklerini birbirinden ayıracak kadar rimel sürdü. Yeterince ağlamıştı. Artık buna gücü de, enerjisi de yoktu.

Makyaj masasının önünden geri çekildi ve oturduğu sandalyeden yavaşça doğruldu. Bakışları hemen yan tarafında bulunan boy aynasına döndü. Güçsüz bakışlarla kendine baktığında, giydiği siyah tayt ve siyah halter yaka bluz, onu olduğundan daha ince ve küçük göstermişti. Aldırış etmedi. Üzerindeki kışlık, örgü hırka dizlerine uzanıyordu ve boyunu kısa gösteriyordu. Dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor, başının üstüne kaldırdığı gözlük ise koyu tutamların önüne hafif bir bombe katıyordu. İlkim hafifçe yan döndü ve elini karnına götürdü. Son günlerde beslenme düzenine pek özen gösteremediği doğrudu, ancak bunu bilinçli olarak yapmıyordu.

Sanki birkaç gündür, midesinde bir şeyler yemesini engelleyen biri vardı. Ne yese tiksiniyor, ne yese bir lokmadan fazlasını kaldıramıyordu. Kokulardan dahi rahatsız oluyordu ve bunu neredeyse bir haftaya yakın süredir çözüm bulamadan devam ettiriyordu. Seçil'de çok zorlamıştı yesin diye ama olmamıştı işte. İlkim'de çareyi, en azından o üzülmesin diye onun gözünün önündeyken yemeye çalışıyormuş gibi göstermekte bulmuştu. Ancak böyle arkadaşının endişelerini gidermeyi başarıyordu. Sonrasında

o günleri takip eden akamlarda yine aynı düzene dönüyor, bazen kendini dizlerinin üstünde klozete eğilmi hlde buluyordu.

Normal bir zamanda, bir iliki içinde falan olsaydı belki hamile olduğunu dnebilirdi ama kimse olmamıtı. Emir'den sonra, yine Emir vardı. Hatta ŗu anda da olan aynen buydu.

İlkin kimseyle bağ kurmamı, kimseyi hayatına almamıtı. Zaten sağlığına ve hijyenine çok dikkat etmesi gereken bir hastalığı, kronik astımı vardı. zen göstermemesi, onun kendini koruma ŗansını elinden alırdı. Bu yüzden... *İte buradaydı.*

Derin bir nefes alıp vermenin tadını çıkardı. Birkaç gün sonra burnunda, hatta belki ağzında bile solunumuna yardımcı olacak cihazlar, tüpler ya da maskeler olacaktı. Yine o ıssız odalara dönecek ve yalnızca makine seslerini dinleyerek camın ardındaki ailesini seyredecekti. Onların kahroluunu ve ellerinden hiçbir ŗey gelmemenin acısını, bizzat kendi gözleriyle izleyecekti.

Kendinden nefret ediyordu.

Yaadıklarından nefret ediyordu.

Neden bütün bu saçmalık gelip onu bulmutu ki... Neden yolunda giden hayatını, kaba tabiriyle boka evirmıtı?

Neden bütün bu acıları tek baına çekmek zorunda bırakılmıtı?

Neden senelerce her yaptığına dikkat ederek yaamı ve bunun mükafatını azıcık bile alamamıtı?

Dncelerinin arasında boğulurken fırının alarmı tt ve adımlarını mutfağa yönlendirmesine sebep oldu. Yeniden pime derecesini kontrol ettiği çubuğu kalıbın dibine kadar batırdı ve tertemiz çıkmasıyla fırını kapattı. Kek kalıbını ada tezgahdaki bir telin üstüne bıraktıktan sonra elindeki fırın eldivenini yerine astı. Limon kokusu evi sardığında gülümsedi. Böyle biraz soğumasını bekler, sonra da kalıptan çıkarırdı.

Yeniden salona geçtiğinde, bakışları büyük televizyonun hemen üstünde asılı duran saate kaydı. Emir'i arayalı pek uzun zaman olmamıştı ama birkaç dakika içinde burada olacağını tahmin ediyordu. Yolun kaç dakika süreceğini zihninde tartmaya çalışırken telefonu sehpanın üstünde titredi. Annesi arıyordu. İlkim derin bir iç çekişin ardından aramayı yanıtladı.

"Efendim anne?"

"Anneciğim, sesini duymak istedim. Nasıl hissediyorsun, biraz daha iyi misin canım? Yanına daha erken gelmemizi ister misin?"

Fulya'nın sesi, sanki bir anda kırk yaş almış gibi geliyordu ve titremesi her şeyi açıkça göz önüne seriyordu. "İyiyim anne. Ağlamak bir şeyleri düzeltmeyecek bildiğin gibi, kek yaptım soğumasını bekliyorum şimdi. Erken gelmenize gerek yok, ben zaten Seçil'i arayacağım yarın. İşlerinizi halledin, ben burada yalnız değilim. Koray yanımda olacak. Emir var..."

"Peki yavrum. Sen nasıl istersen. Çok geç kalma olur mu? Güzelce dinlen. Seni çok seviyoruz. Görüşürüz yakında." Sesi gittikçe düşmüş ve ağlamanın eşiğine çoktan ulaşmıştı.

"Ben de anneciğim. Görüşürüz." dedi İlkim de zorlukla.

Ağlamak. İçinden günlerce gözyaşı dökmek gelse dahi, ağlamak hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. *Bundan önce de düzeltmemişti çünkü.*

Telefonu kapatıp bakışlarını tavana sabitledi. Söylemesi gereken ilk kişi Seçil olsa da, sanırım o hariç herkese söylemişti. Koray'a haber vermişti mesela, Melih Hoca'ya da üstü kapalı bir şekilde kontroller sebebiyle bir süre okula gelemeyeceğinden bahsetmiş ve bir aylık rapor alması gerektiğini söylemişti. Yerini doldurabilecek hocalar bulunduğu için bu sorun olmasa da, İlkim'i asıl sıkan bu değildi.

Arkadaşı kontrolün nasıl geçtiğine dair sorular soran mesajlar atmıştı fakat İlkim, henüz Seçil'i arayacak ve bu soruları cevaplayacak güç bulamamıştı. Yutkundu ve buna

gücünü toparlamak için en azından bu geceyi atlatmaya karar verdi.

Kapının çalışı, İlkim'i bütün düşüncelerinden sıyırdı ve bulunduğu ana geri getirdi. Kapıya doğru ilerledi ve göreceğini bildiği yüzü zihninde canlandırdığı an hissettiği gülümseme yerine yerleşti. Kapıyı açtı fakat Emir'den önce, kokusu burnuna fevkalade tanıdık gelen çiçeklerle karşılaştı.

"Biz geldik," dedi Emir cümlesiyle birlikte yüzünün önünde duran çiçeği indirerek. Kocaman ve çekici bir gülümsemeye kadının tam karşısında duruyordu.

"Hoş geldiniz... Siz?" diye mırıldandı işaret parmağıyla saksıyı ve onu işaret ederek. Ne olduğunu çözmek ister gibi yapmıştı bu hareketi.

"Ben ve yasemin çiçeklerin." dedi keyifle. İlkim onun geçmesi için kenara çekilince Emir içeriye doğru bir adım attı. Paltosunu ve boynuna doladığı atkıyı çıkarırken o kadar heyecanlıydı ki unuttuğu bir şeyi yeni hatırlamış gibi çiçeği tek eline aldı.

"Neredeyse unutuyordum," dedi ve eğilerek genç kadının belini kavradı. Onu kendine çekip yanağına büyük, kuvvetli bir öpücük kondurdu ve gülümsemesini hiç bozmadan hafif pürüzlü sesiyle devam etti. "Selam bebeğim."

İlkim yalnızca bir tüy kadar hafif hissetmişti. Adam onu kolaylıkla kavırıyor, çekiyor ve öpüyordu. *Gerçi... Bunlar onun gücünden kaynaklı da olabilirdi.*

"Selam," diye mırıldandı. Bu adamın hipnoz etkisi vardı ve tam olarak böyle bir şeydi işte. Aklının başından uçup gitmesi için tek bir hareketi ve kelimesi yeterli olmuştu çoktan.

"Gel kapıda durma." dedi Emir onun elinden tutarken. Kapıyı kapatmasını bekledikten sonra parmaklarından çekerek kadını yemek masasına doğru götürdü. Elindeki saksıdan yükselen tanıdık koku, yasemin çiçeği kokusu, şimdiden evin her yanındaydı.

"Birlikte bir çiçek bakmayı hep istemiştik ama buna şansımız olmamıştı."

Evet, çünkü senin o tatlılığı yapıp eve bir saksıyla geldiğin gece seni terk etmiştik, diye devam ettirdi İlkim'in iç sesi. Fakat güçlü bir tokadı hak edecekti. Susmalıydı. *Geçmişti ve adı gibi geçmişti kalmıştı.*

"Ben de neden şimdi yapmayalım diye düşündüm. Çiçekçiye girdiğimde çok fazla seçenek vardı ama en önemlisi göz önüne almam gereken bir astım hassasiyetine sahiptik. Bu yüzden ben de en doğru olacağına inandığım seçeneği seçtim. Ne de olsa şampuanın hiç değişmemiş, demek ki bu koku seni rahatsız etmiyor ya da tetiklemiyor. Bir bakıma garanticilik hakkımı kullandım da diyebilirim ama böyle anlatınca daha romantik..."

İlkim yüzünde tatlı bir ifade ve içten bir gülümsemeyle adamı izlerken kıkırdadı. Hastalığından sanki onun da dikkat etmesi gereken ve ikisinin sahip olduğu bir durummuş gibi bahsetmişti. Kalbi sıcacık oldu.

Üstelik adamın bu heyecanı öyle şirindi ve bu hevese öyle kapılmıştı ki bu çiçeğe bakamayacağını, ona yeterli ilgiyi ve özeni gösteremeyeceğini söylemesi kesinlikle kabalık ve aptallık olurdu. Solmasına izin vermemek için elinden geleni yapacağı iki şey vardı artık.

Emir'in heyecanlı cümleleri devam etti.

"Bu da demek oluyor ki, sonunda birlikte büyütebileceğimiz ilk saksı çiçeğimizi almış olduk. Beğendin mi?"

Emir'in eline uzanıp parmaklarını onunkilere sararken bedenini de onunkine yasladı. Başını kaldırıp onun parlak, kahve kürelerine baktı ve gülümsedi.

"Bayıldım, teşekkür ederim." diye mırıldandıktan sonra çekinmeden uzanıp adamın dudaklarına kısa, tadında bir öpücük bıraktı.

Ayrıldıklarında Emir'in kapalı gözleri hafifçe aralanmış, yamuk gülümsemesi yüzüne asılıyken elini kadının yüzüne uzatmıştı. Ensesini kavrayarak onu kendine çekti ve kendi için, istediği gibi bir öpücük aldı. Derin, uzun, tutkulu.

"Doyumsuzsun, değil mi?" diye sordu İlkim yarı kapalı gözleri ve gülümsemesiyle kolunu onun beline sararken. Emir onu kolunun altına aldı ve başını keyifle iki yana salladı.

"Söz konusu sen olduğunda mı? Tabii ki hayır."

Salondaki geniş koltuğa yönelecekleri sırada İlkim keki hatırladı.

"Yemek yedin mi? Hazırlayayım mı bir şeyler sana?"

Emir başını salladı ve koltuğa oturup geriye yaslandı. "Pek sayılmaz aslında. Şirkette bizimkilerle yedik."

"O zaman kek yapmıştım. Ondan getireyim. Çay demlemiştim bir de ama kahve istersen onu da hazırlayabilirim."

"Ben de geleyim, beraber karar verimiz."

Emir yerinden kalktıktan sonra birlikte açık mutfağa geçtiler. İlkim soğuyan keki kalıbından çıkarırken Emir'e de bardakların yerini gösterdi. Çay bardaklarını dolaptan çıkardığı sırada, İlkim keki dilimledi. O kekleri tabaklarken ocağın başında duran Emir'de çayları doldurmuştu. Ardından onları alıp salona, koltuğa geri döndüler. "Limonlu değil mi?" diye sordu Emir. Hemen yan yana yerleşmişlerdi koltuğa.

Dip dibe oturuyorlardı ve İlkim'in kendine çektiği bacakları, adamın bir dizinin üstündeydi. Emir'de bir kolunu İlkim'in bacaklarının dizinin üstünden ona sarmıştı.

"Hm hmm." diye onayladı genç kadın onu. "Limonlu haşhaşlı."

"Unutmadın yani..."

Birlikte oldukları zamanlarda, Emir'in ara sıra İlkim'den yapmasını istediği tek şeydi bu kek. Aralarında ufak tartışmalar geçtiğinde pişerse, bazen özür bazen de barışma isteği anlamına gelirdi. Bazense İlkim aynı evde yaşamalarına rağmen çok yoğun bir staj sürecinden geçen Emir'i özlediğinde, küçük evleri hep limonlu haşhaşlı kek kokardı. Kapının kilidi anahtarla açılıp da Emir eve girdiğinde, kokuyu duyar ve her neredeyse İlkim'i bulup sarılır, öperdi. Aralarında neredeyse rutin hâline gelen bir

etkinlikti. Birbirlerine ihtiyaç duydukları anların hatırası sayılırdı. Özel bir yeri, anlamı ve kıymeti vardı.

"Niye unutayım?" diye sordu genç kadın. Ardından gülümsedi. "Sen unutuyor musun?"

Emir başını iki yana salladı. Elbette o da unutmuyordu. Fakat onun da bu konudaki hassasiyeti kalbindeki o kocaman boşluğun her bir zerresine sızarak tamamını doldurmuştu. "Mümkün değil." diye cevap verdi.

Keklerini yerken her ne kadar yeterince mutlu bir akşam geçiriyor olsalar da, İlkim'in soruları vardı. Kek tabağını öndeki sehpaye bırakıp çayından bir yudum aldı. Ardındansa dirseğini koltuğa, yüzünü avcuna yasladı. Emir'in bakışları ona değdiğinde, kadının da bütün dikkati ona sabitlenmişti. Bir girizgâh yapmaya uğraşsa, zaman kaybedeceğini düşündüğü için direkt olarak konuya dalmayı seçti.

"Didem'le neden ayrıldınız?" diye sordu.

"Ha böyle direkt, dan diye?"

"Aynen, direkt. Neden ayrıldınız ve neden özellikle şimdi?"

"Bu sorudan kaçamayacağım değil mi?"

"Kaçmak mı istiyorsun?"

Emir başını iki yana salladı ve tabağını sehpaye bırakmak için eğildi. Yeniden geriye yaslandığında, avcu hâlâ İlkim'in dizine kapalı hâldeydi.

"Aksine. Ben artık aramızda hiçbir sır kalmasın diye hiçbir şeyden kaçmak istemiyorum. Anlatayım."

İlkim dudaklarını birbirine bastırdığında, Emir'in bu sır konusunun onun için hâlâ bir tabu olduğunu anlaması uzun sürmedi. Bu yüzden bahsettiği gibi anlatmaya koyuldu.

"Biz Didem'le tanıştığımızda, ikimiz de hiç olmamasını istediğimiz bir durumun içindeydik. İkimizin de başka seçeneklere ve o seçeneklerin getireceği bir kurtuluşa ihtiyacı vardı. Onunki biraz daha zor bir durumdu, bana göre. O bana, ben ona yardımcı olmak istedim. Zaten ailelerimiz önceden tanışıyordu, kolay olacaktı. Ne bileyim, ben de belki bir faydam dokunur diye düşündüm. Bir anlaşma yaptık..."

"Filmlerdeki gibi?"

"Pek sayılmaz ama mantığı öyle. Benim ailem artık bana hayatım konusunda baskı yapmayı kesecekti, Didem'se bu sayede ailesinin desteğini almaya devam edecekti. Belli sınırlarımız vardı..."

İlkim'in bakışlarında bir farklılık hissedince güldü. "Gerçek bir ilişki içinde olmayacaktık ama gösteriş için birlikte yaşamaya başlamış gibi yaptık. Davetlerden birlikte ayrıldık, aynı eve geldik ama farklı odalar, farklı katlarda uyuduk. Didem evin anahtarlarına bu yüzden sahipti. Ortak bir eve çıkmak istedi ama bu kadarını ben istemeyince, benim evimi kullandık bu iş için. O bir noktadan sonra, çok istedi bu ilişkinin gerçeğe dönüşmesini ama benim aklım da, kalbim de bir başkasına aitti."

"Öyle mi?"

"Öyle." dedi Emir net bir sesle. "Yoksa şüpheniz mi var? Daha farklı olduğunu mu düşünüyorsunuz İlkim Hanım?"

"Yani olabilir. Sonuçta altı yıl geçti. İlk gördüğümde öpüşüyordunuz üstelik, hatırlatırım."

"Olamaz. Bir insanın bütün varlığı bir başkasıyla tamamlanırken, asla üçüncü bir kişi olamaz. Söz konusu dahi değil. Ayrıca..." dedi kadının çene hattında parmağını gezdirerek.

"Didem'in gövde gösterilerinden biriydi. Bana geldiğin ilk gece de aynısını yaptı. Eve *aşkı*m diye bağırarak girdi. Sırf öyle söylemesinden rahatsız oluyorum diye benimle uğraşıyordu. Ara sıra yapar bunu zaten. Tamamen kendi yazdığı oyunu, kendini inandırmak istediği senaryoyu oynuyordu."

"Yani hiç kimse olmadı mı?"

"Hayır, hayır hiç kimse olmadı."

Sesi net, tavrı kesindi. İlkim zaten bundan şüphe etmemişti ama kendisini iyi de hissetmemişti.

"Neden? Bir gün döneceğini ve yeniden bir araya geleceğimizi biliyordum deme sakın, böyle romantizmlere inanmıyorum ben artık..."

"Aslında bir bakıma doğru ama sanırım, asıl sebebi bu değil... Senden sonra kimse olmadı çünkü... Ben yaşadığım şeyleri, seninle yaşadığım için sevdim sanırım İlkim. Seninle olan her şeyi ya da ne bileyim... Sana dair olan her şeyi. Bir başkası olmadı çünkü ben ilk kez seninle kendimi bir bütün gibi hissetmişim ve bir başkasının o boşluğu tamamlayabileceğine dair inancım yoktu. Ben bir kere tamamlanmışım ve boşluğu ancak eksik parçanın sahibi doldurabilirdi. Senden başkasını aramadım ya da istemedim çünkü ben hep seni istedim İlkim, hâlâ da seni istiyorum."

İlkim'in bugün yaşadıkları yeterince zor değilmiş gibi, duydukları da bu durumu kolaylaştırmıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu ama susmak istemediği kesindi. Sadece...

Emir'in senelerdir onu beklemesi, başka hiç kimseyle bir ilişkiyi denememesi, Didem'le aslında gerçek bir ilişkileri bile olmaması...

Hepsi çok büyük şeylerdi ve kalbindekiler, her bir kelimedede daha da büyüyordu.

"Emir ben..." dediğinde adam uzanıp yanağına elini sardı ve başparmağıyla nazikçe tenini okşadı. İlkim hissettiği dokunuşa, aynı cümlelere olduğu gibi yenik düştü ve yüzünü onun avucuna iyice yaslayıp gözlerini kapadı.

"İlkim. Ben şu an bana bir şeyler söylemek zorunda kal diye anlatmadım bütün bunları. Bütün bunları artık dile getirmek istedim çünkü içimde tuttukça benim hislerimi biraz olsun azaltmıyor, belki sana yardımı olur."

"İnan ki olmuyor." dedi buruk, cılız bir şekilde gülerek.

"Beni daha ne kadar mahvedebilirsin bilmiyorum." diye mırıldandı Emir onun gözlerine kapılarak. "Gözlerine her baktığımda, gülüşün yüzüne her oturduğunda ve sesin kulaklarıma her çalındığında aynı his İlkim. *Baştan ayağa*, altı yıl önce nasılsa aynı öyle. Eksiği yok, fazlası var. Hiç azalmıyor, ne olursa olsun."

"Emir... Yapma böyle."

Emir onun elini tutup, gömleğinin üstünden sol tarafının üstüne bastırdı. Kalbinden biraz uzak, göğsünün hemen

üzerindeydi küçük eli. Emir elini onunkinin üstüne sardı. "Senin yerin hep burası," Adamın boşta kalan eli, şakaklarına değdi. "Çoğu zaman da burası." dedi sesinle özlem dolu bir tonla.

"İkisinde de hep varsın. Herkesin yeri değişiyor da bir sen aynısın. Ne olur senden uzak durmamı isteme benden, duramam. Kalbim de, aklım da sendeyken ben sana uzak kalamam. Bunca sene nasıl kalamadıysam, bundan sonra da kalamam İlkim. Bunca zaman seni aklımın içinde, kalbimin köşesinde nasıl yaşattıysam bundan sonra da benden daha azını bekleme. Bende senden öncesi de, senden sonrası da yok. Sen varsın. Dün, bugün ve yarın."

"Feza..." dedi İlkim son çare olarak.

"Geçen gece, birlikte uyuduğumuzda... Üstüm çıplaktı, dövmemi gördün. Gördün değil mi?"

İlkim yutkundu ve başını salladı. "Yarım yamalak. Çok net göremedim."

Eli hâlâ adamın göğsünde duruyordu, kıpırdamamıştı. Emir doğrudan gözlerine bakıyordu. "Sormadın ne olduğunu, neden?"

"Duyacaklarımdan korktum," dedi İlkim hiç çekinmeden. Duygularını gizlemedi, açıkça dile getirdi. "Ne duyacağımı tahmin bile edememek ürküttü beni. Buna hazır hissetmedim."

"Şimdi hazır mısın?"

İlkim başını yeniden iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sence hazır mıyım?"

"Benim hissettiklerim seni korkutuyor mu, sana olan hislerim?"

"Hayır, korkutmuyor."

"O zaman hazır olamayacağın hiçbir şey yok."

Ardından onun elini bıraktı ve üstten birkaç düğmesini açmak yerine gömleği direkt olarak başından çekerek çıkardı. Üst bedeni çıplak kaldığında dövme ışıktaki daha net ve belirgindi. Bir çiçek vardı. Çiçeğin önündeyse noktalar ve çizgiler. İlk bakışta yalnızca çiçeği görüyordunuz ama

dikkatinizi verdiğinizde geri kalanını da görüyordunuz. "Çuha çiçeği ve mors alfabesi. Tanıdık geliyor mu?"

İlkim yutkunduğunda parmakları ondan habersiz uzanıp uçlarıyla dövmenin üzerinde gezindi. Emir gözlerini bile kırpmadan vereceği tepkiyi bekliyor, onu izliyordu. Elbette tanıdıktı. *O geceyi ikisinin de unutmamasının imkânı yoktu.*

"Seni unutmayacağımı zaten biliyordum ama sensiz geçen her bir seneyi, vücuduma kazımak istediğimde, bunun bir sonunun gelip gelmeyeceğini ya da seni getirip getirmeyeceğini bilmiyordum." Bakışları birbirine tutundu.

"İlk aylar saf acıyla geçti ama sonrasında, artık zihnimi dağıtmak adına bir şeyler yapmak istedim. Senenin sonunda bir dövmeceye gittim ve mors alfabesiyle adının ilk harfini yazdırdım." Uzanıp kadının elini tuttu ve parmağını yan yana duran iki noktanın üstüne getirdi.

"İkinci sene, ikinci harf. Sonra onu takip eden yıllarda üç, dört ve beşinci harfler. Beş sene geçti bile. Sonuncusuysa..."

"Çuha çiçeği." Tek yaprağı kopmuş ve çiçekten hafifçe ayrılmış gibi duruyordu.

"Çuha çiçeği," diye onayladı Emir. "Neden bilmiyorum ama ilk kez bu sene, yılın sonunu beklemek istemedim. Bu çiçeği, geçtiğimiz bahar yaptırdım ve sonra sen, nisanda, Didem'in annesinin etkinliğinde karşıma çıktın. O gece... Berin ve Ateş davetten ayrılacağında onları yolcu etmek, hem de çıkmışken bir sigara içmek istemiştım. Başta inanmadım, herhalde kafayı yedim artık diye düşündüm. Ama oradaydın işte." dedi Emir bakışları titrerken. Sanki o güne, o ana gitmişti.

"Merdivenlerdeydin, annen yanındaydı. Anın şokuyla içeri girmem biraz sürdü. Didem'in konuşması sırasındaydı. Balkona çıkıp nerede olduğunu görmek istedim fakat gördüklerimin ne kadar hoşuma gitmeyeceğinden haberim yoktu. Yanında bir adam vardı ve onu gördüğüm an, seneler sonra seni ilk görüşüm olmasına rağmen kıskançlıktan gözüm dönmüştü."

"Koray..." dedi İlkim şaşkınlıkla. O gece Emir'in de orada olduğunu tahmin etmişti fakat onu görmemişti. Oysa Emir... *En başından beri kadının orada olduğunu biliyordu.* Üstüne üstlük onu görmüştü.

"Koray." diye onayladı Emir ve sesli bir nefes bırakıverdi. "Ne yazık ki onun Koray olduğunu bilmediğim için sinirden köpüren ve eve gidip kör olana kadar içmek niyetinde olan biriydim. Kıskançlığını kontrol edebilen biri olmadığımı o an bir kez daha anladım sanırım."

İlkim kıkırdadığında, "Bir de kıskanç değilim dersin." diye mırıldandı. Emir keyifle güldü ve sesli nefeslerini kadının yüzüne doğru bıraktı.

"Neyse ne, işin özünde bahsetmek istediğim şey bu değil. Çuha çiçeği... En başta sadece senin benden ayrılışını bana hatırlatırken, bir yenisi bana seni getirdi İlkim. Parmaklarının altındaki bu şey, tam altı yılda tamamlanan bir dövme. Üstelik bahsi geçen bu altı yılın sonunda, bana seni getiren ve yeniden kollarımda oluşunu yalnızca düşlerimde sınırlandırmayan bir dövme..."

"Sen nasıl bir adamsın?" diye sordu titrek sesiyle.

"Sadece aşığım," dedi omzunu silkerek. Yüzündeki eşsiz gülümseme, hafif uzamış sakallarının arasında karışan İlkim'in parmaklarıyla daha da büyümüştü. Çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı ve nefeslerini onunla paylaşıırken, İlkim uzandı ve kollarını ona sarıp yüzünü boynuna gömdü. Saniyeler içinde adamın kolları da ona dolanıvermişti. Sonsuzluk gibiydi ama aynı zamanda an gibi, kısacıktı. Kusursuz bir histi. Açıkça tarifsizdi.

"Özür dilerim, altı sene boyunca sana sadece acı çektirdiğim için..." dedi başını kaldırıp ona bakarken. Hızlı bir biçimde kafasını iki yana salladı. Gözleri birbirine tutunmuştu ve İlkim'in kahveleri hızla dolmuştu. "Elimde değildi, özür dilerim." dedi hıçkırıklara boğulmak üzereymiş gibi.

Emir kollarını ona daha sıkı sararken, "Şşşt, tamam. Tamam geçti..."

"Keşke seni hayal kırıklığına uğratmasaydım." dedi fısıltıyla. Yeniden başını adamın boynuna sakladı ve öyle kısık, öyle sessiz fısıldadı ki, Emir'in duymadığına emin olmak istemiş gibiydi. Ardından içinden devam etti.

Keşke senin tanıdığın o kız beni hiç terk etmeseydi.

Keşke, bunca zaman sonra, kollarını bu kadar özlemişken sadece orada yaşayabilecek olsaydım.

Ve keşke, aynı seneler önceki gibi bir korkağın teki olmasaydım.

O zaman...

İşte o zaman, belki de her şey çok farklı olurdu.



Her bölüm, gerçeğe bir adım daha yaklaşıyoruz. 16'yı da böylece bitirdik. 😞

Neler düşünüyorsunuz?

Emir ve İlkim'in şu an yaşadığı ilişki hakkında fikirleriniz neler? 🙄

Ufacık not. Hiçbir şey için ecele etmeyin. Karar vermek ve karakterleri yargılamak için. Bütün gerçekler ortaya çıktığında, bunu o zaman konuşacağız 😊

Haftaya yeni bölümde görüşürüz. Her hafta perşembe, 21:00'da randevumuz olduğunu unutmayın! 🧑

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

17. BÖLÜM

Merhabalar! Çok ama çok tatlı bir bölüm getirdim diyerek giriş yapıyorum. Umarım severek okursunuz ancak çok ufak bir ricam olacak başlamadan önce...

Hikâyeye yeni başlayan/yarı bırakan bazı okurların yorumların altında spoiler istediğini fark ettim. Bu insanların hikâyeye ne yorum yaptığını ne de oy verdiğini görmüyorum üstelik. (Kimseyi özellikle kastetmiyorum, bir değil iki değil bu artık.)

Normalde farkına varırsam o şekilde yapılan yorumları kaldırıyorum ancak bazen gözden kaçırdıklarım oluyor. Eğer sizlerinin yorumlarının altına bu tarz yorumlar geliyorsa, lütfen o yorumlara cevap ya da spoiler vermeyin. Görmezden gelebilirsiniz, ya da yok ben cevap vereceğim diyorsanız da bunu yapamayacağınızı belirtin, ne olur. Sizden bunu rica ediyorum çünkü bunu emeğime saygısızlık olarak görüyorum.

Yani... Herkes her şeyi okumadan öğrenecekse, daha da doğrusu okuyanlardan öğreneceklerse ben bu hikâyeyi niye her hafta yazıp düzenli olarak yayımlıyorum? Her hafta gelip burada bu hikâyeyi okuyanlar neden okuyor? Anlayışınıza sığındım bu sebepten, teşekkürler şimdiden 🙏

Oy verip yorum yapmayı unutmayın 😊 Sizi seviyorum. Hepinize keyifli okumalaaar 💜

ACI ÇİKOLATA

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Eskiye Kavuşan Yeni."

Bölüm şarkıları:

Selena Gomez, Feel Me.
Mor ve Ötesi, Aşk İçinde.



2014.

"Bak şimdi, bu kısım kolay. Arazi sınırları içerisinde kalan toprak yüzeyinin tamamı, taşınmaz mülkiyetinin yatay kapsamı olarak nitelendirilir, tamam mı?"

Çenesinin altında sabit duran eli hemen sağında duran kalın kitaba gitti ve onu alarak aradığı yeri kolaylıkla buldu. Bir elindeki uçlu kalemi de ara ara parmaklarının arasında çeviriyordu. İlkim hem ona, hem de anlattıklarına odaklanmak ikileminde kalmış gibiydi, zorlandığını görmek oldukça kolaydı.

"Burada... Taşınmazın sınırlarının belirlenmesini düzenleyen Medeni Kanun madde 719'a göre; 'Taşınmazın sınırları, tapu planları ve arz üzerindeki sınır işaretleri ile belirlenir. Tapu planları ile arz üzerindeki işaretler birbirini tutmazsa, asıl olan plândaki sınırdır. Bu kural, yetkili makamlarca heyelan bölgesi olduğu belirlenen yörelerde uygulanmaz.' Tabii burada söz konusu olanlar, hüküm kadastrosu yapılmış taşınmazlara ilişkindir."

İlkim başını salladığında, Emir dudaklarını hafifçe ıslatıp suyundan büyük bir yudum aldı. Bardağı yeniden yerine bıraktıktan sonra medeni kanun maddelerinin bulunduğu kitabı genç kadının önüne doğru itekledi.

"Taşınmaz mülkiyetinin dikey kapsamı var bir de. Onda da kullanılmasında yarar olduğu ölçüde, üstündeki hava ve altındaki toprak tabakası bu ifadenin içine alınıyor. Bu yüzden malik mülkiyet hakkını kullanmakta yararlı olabilecek ölçüyü aşan yapı veya kazı yapamıyor. Dikey kapsam malikine, yani mülkün sahibine şu iki yetkiyi verir:

Bir, malik arazinin altında dilediği kazıyı ve üstünde de istediği şekilde yapı yapma yetkisine sahiptir. Olumlu yetki. Ancak buradaki ölçüt az önce de ifade ettiğim gibi, yararlı olması dahilinde.

İki, bahsi geçen arazisinin altına ve üstüne başkalarının yapılacak saldırıları önleme yetkisi. Bu da koruyucu yetki olarak nitelendirilir."

İlkim'in ona anlatılanların ne kadarını kavrayabiliyor belirsizdi ancak Emir'in ona bir şeyler anlatırken verdiği özeni göstermek için dikkatini sabit tutmaya çalışıyordu. Yine de çok zordu. Hâkî yeşil, düz tişörtün içinde bile bu kadar kusursuz görünen bir adamla birlikte olmak onun en büyük sınavıydı zaten. Bedenine tam oturan, omuzlarını ve vücudunu saran tişört adında salaştı... Kumaşı fazlasıyla yumuşak olsa da hiç bol durmuyordu. Duy da inanma.

Saçları hafifçe dağılmış, sakalları uzamaya yüz tutmuştu. İki gündür, büro tatilde olduğu için sinek kaydı tıraşını olmuyor ve evden çalışıyordu. İlkim onun bu halini de ayrıca sevmişti, ona bayılmıştı.

"... Ayrıca yine burada, Medeni Kanun madde 720'de de söylediği gibi. 'Her arazi maliki, komşusunun istemi üzerine belli olmayan sınırların belirlenmesi için tapu plânlarının düzeltilmesine veya arz üzerine sınır işaretleri konulmasına katkıda bulunmakla yükümlüdür.'"

Kısa bir an duraksadı. "Hayatım sen beni dinliyor musun?"

Emir'in bakışlarını ve çatılmış kaşlarını fark edince hafifçe doğrulup girdiği büyüden kurtardı kendini İlkim.

"Dinliyorum, dinliyorum ama anlıyor musun dersen... O konudan pek emin olamıyorum sevgilim. Senin bu tişörtün nereden çıktı?"

"Tişörtüm mü? Senelerdir olan tişörtüm, niye ki? Asıl bu soru nereden çıktı, ben ne diyorum sen ne diyorsun İlkim?"

"Aşkım bu haksızlık diyorum. Dümdüz bir tişörtle bile bu kadar iyi görüneceksen benim seninle işim var diyorum. Ayrıca... Yetti bu medeni kanun da canıma ya, sıkıldım napayım!"

"Ben diyorum taşınmaz mülkiyeti, sen diyorsun işve cilde yapayım. Benim vizem zaten umurumda falan değil, bari bu adamın aklını alayım da olay bambaşka yerlere doğru gitsin.

Akışa müdahale edeyim, dersten kalayım?" dedi sitemle ama sesinde gerçekten de hafif bir kızgınlık seziliyordu.

"Yani... Son kısmı pek öyle demiyorum sanırım ama." diye mırıldanan genç kadın suçlu bir çocuk gibiydi.

"Bebeğim, canım, güzelim..." dedi Emir ellerini onun yanaklarına sararak. Eğilip alnını öptükten sonra geri çekildi. Elleri yanaklarını sıkmaya devam etti ve onunla biraz uğraştıktan sonra bıraktı.

"Gözünü seveyim şu sınavı geçtikten sonra oyna benim aklımla. Bak başına bela olacak bu konular. Şimdi geçemezsen diğer dönem yük gibi binecek üstüne. Hangi biriyle uğraşacaksın sonra derslerin? Hadi bir tanem, hadi sevgilim."

"Of Emir ya, hiç eğlenceli değilsin tamam mı? Ne var iki dakika mola versek... Zaten beynim almıyor artık, kavrayamıyorum." dedi bıkkınlıkla. "Bak yemin ederim. Sen diyorsun taşınmaz mülkiyeti yatay, ben anlıyorum taşıyayım mı seni yatağa... Vallahi bırak bak, uğraşılmaz benimle gerçekten."

"Birincisi, gayet de kavriyorsun sen istedikten sonra. Bak en son anlattığım şeyleri söylüyorsun demek ki anladın oraları. İkincisi de gerçekten yazıklar olsun. Göstereceğim ben sana eğlenceyi de, dua et yarın vizen var. Yoksa bunun bedelini çok güzel yollarla ödetirdim size İlkim Hanım. Uzun uzun, ağır ağır, hatıranızda kalacak şekilde... Tabii ki şu an aklını o taraflara değil de önceliğimiz olan konulara yönlendirmeye öncelik vereceksen."

İlkim kulaklarına kadar kızardığında sandalyesinden çabucak doğruldu. Yazıktı ki, saniyeler içinde zihninde dönüp dolaşan görüntüler bir süre askıya alınacaktı.

"Feza!" dedi çığlık atar gibi. Utanmıştı. Azıcık uğraştığı anda tam tur bir karşılık alınca ne hissedeceğini bilememişti. "Küstüm sana ya! İstemiyorum çalışmak falan. Gidiyorum ben odaya, peşimden gelme!"

"Ya ne dedim ben şimdi?"

Hızlı adımlarını yatak odasına doğru ilerletip kapıyı ardından kapattı. Arkasından seslenen Emir'i umursamamış, duymazdan gelmişti.

Fazla yüksek bir tepki olduğunu biliyordu fakat saatlerdir anlatılan konuları yarım yamalak algılamaya çalışmak ve pek başarılı olamamak canını sıkıyordu. Üstelik ağrı kesici almasına rağmen geçmeyen sancıları da duygu durumu haddinden fazla bozulmuştu. Tam anlamıyla kaçmıştı. Derin bir nefes alıp elleriyle yüzünü yelledi ve yatağa uzanıp öylece, kollarının arasındaki yastıkla gözlerini kapattı.

Gözleri kapalı bir hâlde öylece ne kadar durdu, aradan ne kadar zaman geçti kesinlikle bilemese de, kapının açıldığını duyduğu an daldığı diken üstündeki uykudan uyandı. Kahve gözlerini araladığında, az önceki pozisyonunda öylece duruyor olduğunu fark etti. Sahiden ne kadar zaman geçmiş olabilirdi?

Emir Feza, neredeyse bir saate yakın bir süre boyunca kapının diğer tarafında oyalanmıştı fakat daha fazla dayanamamıştı. Sessiz adımlarla yatağa ilerledi ve İlkim'in hemen ardına uzanıp onu kollarının arasına çekti. Yüzünü onun dağınık saçlarına gömüp derin bir nefes aldığı anda, boşuk sesi aralarında bir fısıltıya dönüştü. "Özür dilerim." dedi.

İlkim uyanıktı fakat sessiz kaldı. Onun kolları arasına çekilmeye itiraz etmemiş, buna izin vermişti. Emir Feza burnunu yoğun bir biçimde yasemin çiçeği kokan saçlara sürttükten sonra devam etti.

"Seni kırmak istememiştım. Bir anlığına çıktı her şey ağzımdan."

"Özür dilenecek bir şey yok ki," dedi genç kadın kuruyan dudaklarını ıslatarak. Üstü açık kaldığı için boğazı da aynı şekilde kurumuştu. Şimdi arasında olduğu kollar sayesinde ısınıyordu.

Bazı zamanlar, her ne kadar bir ilişki içinde olsalar da, ikisinin de kişisel sınırları ve çizgileri belirginleşirdi. Aralarındaki ilişki sevgiye olduğu kadar saygıya da dayalıydı.

Bu sınırları aşmaktan uzak durur, birbirlerine zaman ve alan tanırlardı. Yani Emir, dışarıda kalıp içi içini yese de, İlkim'e kendi alanını ve zamanını verir, onun sakinleşmesini bekledikten sonra odaya girmeye karar verirdi. Bunun aralarındaki sessiz, sözsüz bir saygı göstergesi olduğu açıktı.

"Fazla tepki gösterdim, alınganlık yaptım. Asıl bunu yapması gereken benim, affedersin. Maalesef bu ay beklediğimden daha sancılı geçiyor. Onun etkisi sanırım, duygusal olarak da fazla yoğun bir dönemdeyim. Ben özür dilerim, sevgilim."

Emir eğilip onun boynuna sesli bir öpücük bıraktıktan sonra, "Özür dilenecek bir şey yok," dedi aynı onun gibi. Kadının üstüne doğru devrilip onu altında sıkıştırdıktan sonra, yanağından güçlü bir şekilde öptü. Ardından çenesini, boynunu ve yuvarlak yaka tişörtüne doğru burnunu kaydırıp göğüs çukurunu öptükten sonra geri çekildi ve gözlerine baktı. "Barıştık o zaman?"

"Hiç küsmedik," dedi İlkim gülümseyerek.

"O zaman sanırım artık seni dışarı çıkarmalıyız çünkü dakikalardır limonlu haşhaşlı kek yapmaya çalışmakla uğraşıyorum. Üstelik bu sadece uğraş olarak kalıyor ve ne yazık ki, kendime olan güvenim dakikalar önce oldukça büyük bir darbe aldı... Fark ettim ki ben mutfakta cidden çok kötüyümüşüm."

İlkim küçük bir kahkaha atınca, hemen üzerinde, onu kiskacına almış olan Emir'in dudakları gerildi. "Komik mi bu? Evlenince senin karnını nasıl doyuracağım, nasıl işten eve döndüğünde karıcığım yemek hazır diyebileceğim? Olmaz bu. Büyük, çok büyük bir sorunla karşı karşıyayız."

İlkim kocaman güldüğünde Emir'i yatağa doğru devirip bedenini ona yasladı. Parmağını onun çenesinden kaydırdıktan sonra elini onun göğsüne yasladı. "Belki de yemek işini bana bırakırsınız avukatım, hem ben zaten bulaşıklar konusunda oldukça iyi olduğunuzu duydum. Üstelik tek maharetiniz bu da değilmiş. Evin mutfak da dahil

her alanında çok iyi olduğunuz kulağımıza gelen bilgiler arasında."

"Hmm, demek öyle..."

"Aynen. Hadi, gidelim de yapamadığınız şu limonlu haşhaşlı kekin bulunduğu alanı bir test edelim. Eminim onu ve küçük mutfağımızı hâlâ kurtarabiliriz."

—

Hayat öyle beklenmedik zamanlarda, öyle tesadüflere gebeydi ki, bazen hayal dahi edemeyeceğiniz sahnelerin içinde bulurdunuz kendinizi. Beklemediğiniz kolların arasında, beklemediğiniz sıcaklığın yakınlarında ve hiç unutmadığınız anılarla sarıldığınızı hissettiğiniz kişilerle...

İlkim için de, şu an yaşadığı dakikalar tam olarak bunlardan ibaretti. Emir'in göğsüne uzanmış ve kulağını onun kalbine dayamışken, adamın sıcak nefesleri saçlarına düşüyor, haylaz parmaklarıysa teninin kıyısında geziniyordu.

Kapalı gözlerini arada açıp ekranda dönen programa çevirse de, ne dinliyor ne de ondan bir şey anlıyordu.

Zihni çok doluydu.

Anlatamayacağı ve anlayamayacağı kadar.

Çıkmazdaydı.

Bu sıcaklığı, özlemini duyduğu kolları ve en önemlisi âşık olduğu adamdan nasıl uzak kalacağını düşünmeden geçirdiği bir an bile yoktu. Üstelik... Emir'de kendini kadının varlığına çoktan alıştırmıştı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, yıllarca ayrı ve birbirlerinden uzakta kalmamışlar gibi kollarını kadına dolamıştı. Onu öpüyor, saçlarını seviyor, dokunuşlarını üzerinden bir an olsun çekmiyordu. Bir nevi özlemini dindiriyordu belki de.

Her zaman, kadının onun için bir bağımlılık olduğunu düşünmüştü Emir. Varlığını hep hayatında istediği, başka bir eşi ya da benzerinin bulunmadığı, güzel ve tatlı bir bağımlılık. Özlemini çekmişti. Hayallerine hep onu ortak etmişti.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, aralarında geçen şey ne olursa olsun... Emir'in geldiği zaman hayır diyemeyeceği ve

bütün kötülükleri onun için göz ardı edeceği tek kadındı. İlk ve kesinlikle son aşkıydı.

Emir İlkim'i seviyordu. İlkim'de Emir'e karşı aynı duyguları hissediyordu fakat...

Bazen sadece bu yeterli gelmezdi.

Aşk ya da sevgi.

Duygular ne kadar yoğun, hisler ne kadar yakıcı olursa olsun, bazı anlarda hep eksik kalacağı kesinliğe oldukça yakın bir ihtimaldi.

İlkim zihninin içindeki buhranın etkisiyle sesli bir iç çekiş bıraktığında, Emir'in parmakları sırtından boynuna doğru kaydı. "Biraz daha iyi misin?"

İlkim hafifçe geri çekilip dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsedi. "İyiyim." dedi sakince. Emir'in bakışları sanki bu cevap doğru değilmiş gibi yüzünde dolaştığında eli de genç kadının yanağına sarılmıştı. Başparmağıyla elmacık kemiğinin üstünü nazikçe okşarken bu cevaba inanmayı seçti. "Sahile inelim mi?"

"Sahil mi?"

"Evet, biraz yürümüş oluruz. Hem temiz hava da alırız."

"Bu ay ve bu havada mı, aralık ayındayız Feza... Bilmem farkında mısın?"

"Farkındayım," dedi Emir ayağa kalkarak. Tabii ki ellerinden tuttuğu kadını da kendiyile birlikte kaldırmıştı. "Üzerini güzelce giydirirsek hiçbir şey seni hasta edemez. Hem... Ben zaten böyle bir şeye izin vermem."

"Ya sen?" diye sordu İlkim onu yatak odasına doğru takip ederken.

Emir ışığı açtı ve dolabın önüne giderek İlkim'e bir kazak ve pantolon çıkardı. "Benim ateşim yanımda." dedi muzip bir sesle.

İlkim güldü ve adamı izleyerek yatağın ortasına oturdu. Emir'de elindekilerle ona doğru dönmüştü.

"Atkı ve eldivenlerin?" diye sordu. İlkim ona yüksek komodini işaret edince oraya yöneldi. "Üçüncü çekmece," diye özellikle belirtince, Emir dönüp küçük bir bakış atsa da

dediği çekmeceyi açtı. Örgü atkılardan birini ve kadife, siyah eldivenleri çıkardı.

Hepsini İlkim'in yanına, yatağın kenarına bıraktıktan sonra öylece beklemeye başladı. İlkim de aynı onun gibi beklemeye başlayınca elini kıyafetlere doğru gelişı güzel uzattı.

"Giyinebilirsin?" dedi sanki çok normal bir şey söylemiş gibi.

"Çıkabilirsin?" dedi İlkim ona kaşlarını kaldırmış ve aynı onun gibi eliyle kapıyı göstermişti.

"Çıkmasaydım?" diye son şansını deneyince İlkim kahkaha attı.

"Çıkmalısın." dedi genç kadın oldukça net bir sesle. Taviz vermeyeceği belliydi. Emir kapıya doğru yönelirken omzunun üzerinden ona bir bakış attı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," Genç kadını baştan ayağa ağır ağır süzdü.

"Görmediğim şey değil." dedi fısıltıyla. Ardından yüzünde yamuk bir gülüş belirdi ve hızlıca ekledi. "Yine de özlemini çekmediğimi söyleyemem."

İlkim'in gözleri kocaman oldu ve hızlıca kaptığı küçük yastığı Emir'in ardından fırlattı. Elbette işe yaramadı çünkü adam çoktan çıkmıştı ve yastığın denk geldiği yer kapı olmuştu.

"Aslına bakarsan..." dedi İlkim bir nefeslik arada. "Görmediğin şey." diye devam etti sessizce ama bunu kimsenin duymayacağını biliyordu. Nefesi boğazından zorlukla akarken yutkundu ve Emir'in onun için çıkardıklarını giymeye koyuldu.

—

"Yalnız bu çok büyük..."

"Tek seferde hepsini alamazsın ağzına zaten. Ufak ufak başlayacaksın..."

"İyi de yine de çok büyük bu, ağzıma sığacağını sanmıyorum."

"Şu ellerin biraz daha sıkı tutsun önce ekmeği, bu ne böyle birazdan elinden fırlatıp atacak gibisin."

"Ay tutuyorum işte ama çok sıcak, fazla ısıtmışsın ekmeği ben ne yapabilirim?"

"Bir şey olmaz, bir şey olmaz. Hadi, bir ısırık al şimdi..."

"Yiyorum o zaman?" diye sordu son kez adamın gözlerine bakıp.

Emir gücenirmiş gibi başını geriye attı ve, "E lütfen artık, kesinlikle pişman olmayacaksın. Hatta bu yetmeyecek, bir çeyrek daha isteyeceğine adım kadar eminim..." dedi heyecanlı bir bekleyişin içindeyken.

İlkim şu an içinde bulunduğu durumu, her ne kadar tahmin edememiş olsa da bundan şikâyet etmiyor, azıcık bile rahatsızlık duymuyordu.

Yine de...

Eğer bir hafta önce biri gelip ona, saat gecenin on ikisini bulmuşken kendini seyyar bir köftecide bulacağını söyleseydi, İlkim buna büyük kahkahalarla gülerdi.

Üstelik buraya Emir Feza'yla birlikte geleceğini ve ellerinin arasında tuttuğu köfte ekmeği onun bizzat hazırlayacağını söylese, kesinlikle o kişiyle günlerce dalga geçerdi.

Eh, hayat büyük konuşmak için fazlasıyla kısaydı. Bunu düşünmek için de...

Emir onu sahile diye çıkarıp çok sevdiği bu adamın yanına getirmişti. Anlattığına göre seneler önce başıboş dolaştığı bir akşam, Ethem Usta'dan haraç kesmeye çalışan birkaç adamla tartışmış ve adamı rahat bırakmalarını sağlamıştı. İşte o zamandan beri de, Ethem Usta'nın bir evladı gibi olmuştu. Belli zamanlarda sürekli, sonrasında da fırsatını buldukça yardıma geldiği seyyar satıcının Emir'i gördüğü an yüzünde beliren gülümseme de tarifsiz ve gerçektir. Emir'in onu buraya, yıllar önce tanıştığı Ethem Usta'nın yanına getirmesi, o kadar tatlı bir hareketti ki İlkim buna layık görülmeyi ve tanıştığı adamı çok sevmişti.

Geldikleri gibi köfte arabasının içine dalan Emir, İlkim'i ustasıyla tanıştırdıktan sonra izgaranın başına geçmiş ve

geç saat olmasını umursamadan köfte ekmek yemeye gelen insanlara hem hazırlık hem de servis yapmıştı. Müşteriler biraz azaldıktan sonra, İlkim için kendi elleriyle bir çeyrek hazırlamıştı. Onun sevdiği gibi acısız, bol yeşillik ve domatesli bir köfte ekmek. İşini bitirir bitirmez önlüğünü çıkarmış, elinde iki açık ayran ve ekmeklerle, küçük taburelerin arasına yerleştirilmiş küçük masaya, kadının yanına gelmişti.

İlkim'se onun bu güzel tavrına kayıtsız kalamamış ve ne isterse yapmayı kabul etmişti. Hiçbir itirazda bulunmamış, aksine ona ortak olmayı seçmişti. Mutluluğunu gözlerinden okuyabildiği adamın neşesine, bu senelerini almış olsa da, eşlik etmeye karar vermişti.

Parmaklarının arasında tuttuğu köfte ekmekten bir ısırık aldıktan sonra, gözlerini Emir'in beklentiyle onu izleyen bakışlarına doğru kaldırdı. Kesinlikle anlattığı kadar vardı. Üstelik bunu az önce, İlkim için kendi elleriyle hazırlamıştı. Hissi inanılmazdı. Gözleri kapandı.

"Çok güzel bu..." dedi açık bir beğeniyle.

Normalde açık alanda satılan, hijyenik olup olmadığı konusunda şüphe taşıdığı herhangi bir gıdayı tüketmemeye özen gösteriyordu. Bu kendini büyük gördüğü ya da başka bir anlama yorulması gereken bir şey yüzünden değildi. Sağlığı onun en büyük kırmızı çizgisiydi sadece, öyle olmak zorundaydı.

Ama Emir'e sonsuz bir güveni vardı. Ona ve ustasına...

"Ya," dedi Emir kocaman gülümseyerek. "Ben demiştim. Ayrıca ben hazırladım onu, içinde bütün güzel hislerim var. Sevgim var en önemlisi. Kötü olmasına imkân yok..."

İlkim kıkırdadığında Emir'in gülüşü daha da aydınlanmıştı.

Sahilde olmalarına rağmen deniz bugün beklenenden daha durgundu. Rüzgâr esmediği için de, soğuk o kadar sert ısırmıyordu insanı. Emir sürekli İlkim'in sıcaklığını kontrol etmek için yüzünün çeşitli yanlarından öperek, üşümesi durumunda kadını eve götürmek için hazır bekliyordu. Hem onu güldürüyor hem de çok dikkat ediyordu.

"Bu saatte hiç akıl kârı iş değil yalnız bu yaptığımız, yarın sabah buna çok pişman olabiliriz." dedi İlkim büyük bir ısırik daha almadan hemen önce.

"Aksine, gece yenilen yemeğin tadı hep daha güzel olur. Bu yüzden içeriği yemek olan bütün günahlar, geceleri geç saatlerde işlenmelidir."

İlkim güldü ve içtiği ayran yüzünden dudaklarının üstünde oluşan tabakayı peçeteyle yok etti. "Çok sevdiğim birisi şöyle derdi. Akşam ya da gece, fark etmez. Geç saatlerde aldığın bütün kararlarının üstüne yatıp uyumalı, iyi bir uyku çekmelisin. Eğer aynı günün sabahına hâlâ aynı şekilde düşünüyorsan o zaman uygulamaya geçebilirsin. Ha yok, zihnin başka şeyler söylüyorsa, o zaman bunu tekrar düşünmen gerekir çünkü iyi bir uyku, açık bir zihin demektir. Seni, daha makul olan karara götürür."

Emir dudaklarındaki gülümsemeyi silmeden ona baktığında, cümleleri dikkatle dinlediği ifadesinden belliydi. Küçük tabaktaki acı biber turşularından birini dudaklarına götürdüğünde, bir yandan da denizin sakin dalgalarının sesini dinliyorlardı.

"Seni hep buraya getirmeyi hayal etmiştim biliyor musun?"

"Sahiden mi?" dedi İlkim gülümseyerek.

Emir başını salladı. "Sahiden. Söz konusu sevdiğim şeylerse, onları sevdiğim insanlarla paylaşmak kadar mutlu olduğum bir şey yok. Üstelik söz konusu kişi de sensin, lütfen yani."

"Bilmez miyim?" dedi kıkırtılarının arasından. Gerçekten de böyle biriydi Emir.

"Yalnız bu köfte ekmek üzerine benim çok uzun süre bir şey yememem lazım. Bu tat ağzımdan hiç gitmesin istiyorum çünkü..."

"Ben sana her gün alır gelirim, sen yemeni aksatma yeter. Zaten görmüyorum kaç gündür bir şey yiyip yemediğini, madem öyle ben besleyeceğim seni artık. Gerekirse kendi ellerimle, bizzat..."

İlkim sessizce yutkunduğunda, Emir daha fazla üstelemedi. Birlikte sessizlik içinde ellerindeki ekmekleri bitirdikten sonra Ethem Usta'yla vedalaşmak için arabaya doğru yürüdüler. İlkim daha fazlasını yemek için karnında yer olmadığını hissettiğinde ağlayacaktı neredeyse. Adamın elini kavrayıp sıktağında yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ustam çok teşekkür ederim her şey için, birazdan kapatıyorsun değil mi? Saat de geç oldu zaten..." Duraksadı. Boşalan etrafa baktı. "Güzelim sen bekle, ben şu ilerideki boşları toplayıp öyle geleyim. Sonra da gidelim. Tamam?"

İlkim başını salladığında Emir onun yanağından gülerek bir makas aldı ve boşta bekleyen çöpleri ve tabureleri toparlamaya girişti. Ethem Usta, baktığı yerden gözlerini çekemeyen kıza doğru gülümsedi ve ızgarayı söndürdükten sonra boğazını temizledi.

"Bu çocuğun yeniden gülümsemesini senelerdir bekliyorum." dedi tok bir sesle. "Sen ona iyi geliyorsun avukat kızım, senden sebep bütün bu heyecanı, ele avuca sığmayışı..."

İlkim'le göz göze geldiklerinde kadın gülümsedi. Bunca zaman adama hiç iyi hissettirmemişken şu anda bu sözcükleri duyup aynı şeyleri kendi gözleriyle görmek onu da çok mutlu etmişti. Emir'in mutluluğu, onun mutluluğuydu sanki. Üstüne üstlük bu adam onu tanıyordu. Ne yaptığını, kim olduğunu biliyordu.

"Çok mutlu ediyorsun bu çocuğu sen belli. Senden uzakta hep çok üzülüyor, hep eksik bakıyor etrafına. Senelerce gördüm gözünde sana özlemini. Şimdi yanında olmana ne kadar sevindim bilemezsin. Yüzündeki gülümseme de, içindeki neşe de bir sensin bu oğlanın. Senin varlığın yol oluyor ona... En azından ben bunu bilir bunu söylerim, sen ne anlarsın bilmem tabi..."

"Anladım ben Ethem Usta, siz hiç merak etmeyin." dedi İlkim gülerek. O sırada Emir işini bitirmiş, çöpleri atıp yanlarına gelmişti.

"Evet," dedi son heceyi uzatarak. "Bu gece de bitti. Ustam var mı benden bir isteğin, yapabileceğim bir şey? Yoksa yavaştan kaçalım biz, hava iyice soğumadan..."

"Yok oğlum yok, eyvallah sağ olasin. Birazdan Ömer'de gelir zaten, toplar gideriz biz. Ama çok mutlu oldum sizi gördüğüme. Gelmekle çok iyi ettiniz." Bakışları yeniden İlkim'e döndü.

"Yine bekliyorum avukat kızım, bir dahakine ben hazırlayacağım senin köfte ekmeğini. Bu çakma köfteci ne anlar köfte ekmekten... İşin ehli burada dururken!"

"Usta ayıp oluyor yalnız." diye karşı çıksa da, İlkim'in kahkahasını duymaktan memnundu Emir.

İlkim gülerek adamın elini sıktı ve sanki, bunca yıldır tanışan aslında ikisiymiş gibi adamla samimiyetle konuştu. "Seve seve Ethem Usta, çok teşekkür ederim her şey için. İyi geceler size de."

"İyi geceler ustam."

"İyi geceler çocuklar, iyi geceler. Hadi kalın sağlıcakla..."

Emir parmaklarını açarak elini İlkim'e uzattı ve genç kadın bu hareketi yarı yolda karşıladı. Elleri birbirine tutunurken, adımları yeniden eve doğru dönmüştü. Bu gece yalnızca günü güzel kapatmayı, kalplerindeki tarifsiz huzuru ve mutluluğu yanlarında taşımayı kendilerine iş edinmişlerdi.

—

"Şu hâlimize bak, sıırıslıklam olduk..."

İlkim'in kahkahalarından sızan sıcak nefesler Emir'in soğuktan donan yüzüne çarparken, onun da gülüşleri çehresini aydınlatıyordu. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp omzunu kapıya yasladı ve elini saçlarının arasına daldırıp hafifçe ıslanmış saçlarını dağıttı. İlkim soğuk parmaklarıyla anahtarlığındaki doğru anahtarı aradığı sırada, titreyen bedenini sabit tutabilmek adına dişlerini de dudaklarına geçirmişti. Sesli bir nefes aldı ve bulduğu anahtarı deliğe geçirmeden önce dudaklarını ıslattı.

"Sana sahile inmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim." dedi bedeni bir türlü ısınmazken.

"Hayır, söylemedin." diye cevapladı Emir. Boğuk bir kahkaha atmıştı.

"Evet söylememiştim ama içimden geçirdim."

Emir ona yaklaşp eline uzandı ve titreyen elinin üstünü sarıp anahtarı deliğe takarak kapıyı açtı. Birlikte adımlarını ardı ardına atarak içeri geçtiklerinde Emir uzanıp İlkim'in üzerindeki çıkarmaya başladı.

"Yağmur yağdığı için beni suçlayamazsın. Üstelik o ana kadar kusursuz bir geceydi."

Genç kadını boynundaki atkıdan kurtardıktan sonra eğildi ve kıpkırmızı olmuş burnunun üstünden öptü.

"Evet, öyleydi ama ısladığım için yine de seni suçlayacağım." diye mırıldandı gülüşlerinin arasından.

"Bunu kabul etmek zorundayım." diyen Emir'in bütün odağı üstlerindeki kıyafetlerden kurtulmaktı.

"Gerçek bir centilmensin..." dedi İlkim onunla dalga geçerken. Bu sırada üzerlerindeki ıslak kıyafetlerden arınmayı büyük ölçüde başarmışlardı.

Köfte ekmek yedikten sonra sahil boyunca biraz daha yürümüş ve temiz hava almışlardı fakat aniden bastıran yağmurdan kaçacak bir yer bulamayınca öylece bir binanın girişine saklanmak zorunda kalmışlardı. Bir süre beklemiş ve giderek üşüyen bedenlerini, sanki buna ihtiyaç varmış gibi soğukla daha uzun süre mücadele etmek zorunda bırakmışlardı. Bekleyişleri, ancak yağmur dinecek gibi olmayınca son bulmuş ve hızlı hızlı eve gelmişlerdi. Pek fazla ıslanmamış olsalar da, soğuk buz kesmelerine sebep olmuştu.

İlkim normalde soğuğa karşı hassas olsa da, can sıkıcı herhangi bir durum yaşamamıştı. Aksine yanında olan Emir ona güç ve güven vermişti sanki. Soğuktu ama yanıyormuş gibi hissediyordu. Kahkahalar atarken ve ellerini, Emir'in dudaklarının arasından üflediği sıcak nefesle ısıtmaya çalışırken eğlenmişti. Bildiği tek şey, Emir Feza yanındayken bunun ona kötü değil, hep çok daha iyi geldiğiydi.

Sonunda ikisi de kazağı ve pantolonuyla kalınca İlkin koşarak evin derecesini yükseltti ve yatak odasına yürüdü. Işığı açtı ve gardırobuna ilerlerken soyunmaya başladı. Üzerindeki pantolonu ve kazağı çıkartırken Emir'in arkasından geldiğini fark etmemişti.

Sessizce yürüyen adama odaklanamayacak kadar ısınmaya odaklanmıştı. İç çamaşırlarıyla kaldığında önce çekmecelere yöneldi ve kat kat giyinmek için ilk olarak ince bir şey seçmeye karar verdi. Bu sırada Emir'de kazağını çıkarıp bir kenara atmıştı. Bakışları kadının çıplak sırtını bulunca, "Çok giyinirsen ısınman uzun sürer. İnce giyin, vücut ısılarımızı paylaşırsak daha çabuk ısınırız." dedi.

İlkin hiçbir şey söylemedi çünkü yine, kendini o ana kaptırmış gidiyordu. Bunu daha önce de çok yapmışlardı. Birbirlerinin kolları arasında saatlerce oturup çene çaldıkları olurdu. Bu yüzden de üzerindeki ıslak şeylerden kurtulup yarım kollu, önü düğmeli geceliğinin üstünü ve şortunu giymek için odasındaki küçük banyoya geçti. Yeniden dışarı çıktığında, Emir genç kadını elinden tutup salondaki koltuğa doğru çektiğinde itiraz etmedi. Adam da, yalnızca üzerindeki kalçasından düşecek gibi duran pantolonuyla kalmıştı. İlkin'in bütün dikkati saniyeler içinde çoktan dağılıverdi.

Emir oturmadan önce sessizce uzanıp ışığı kapattı ve salonu az aydınlatacak şekilde kıstı. Büyük salonun içine sıcak, turuncu, loş bir ışık yayıldığında o da oturdu. Sırtını koltuğa yasladıktan sonra İlkin'i kollarının arasına, kucağına çekti. "Sarıl bana," dedi boğuk bir sesle. Yüzünü İlkin'in boynuna gömünce, İlkin'de yanağını onun omzuna koydu. İkisi de kollarını birbirinin sırtına sarmıştı ve sessizce, yarı çıplak hâlde oturuyorlardı. Sarılıyor, bütün hislerini ve vücut ısılarını paylaşıyorlardı. Fakat sessizlik pek uzun sürmedi çünkü Emir bu yakınlığı bozan her şeyden rahatsız gibiydi.

"Biliyor musun, sanırım bunları da çıkarırsan daha iyi olabilir. Bunu ben söylemiyorum bu arada, vücudun söylüyor."

"Sanırım senin vücudun da hiçbir fırsatı kaçırmaman gerektiğini söylüyor."

"Resmen iyi niyetim suistimal edildi şu an, alındım gerçekten."

İlkim gülümsedi ve başını iki yana sallarken alnını adamın boynuna dayadı. Kolları onun boynundan omuzlarına kayarken, vücudu da bir bebek gibi doğruca adamın göğsüne kıvrıldı. Kollarında küçücük olup göğsüne yaslandı ve bacaklarını yana uzattı.

"Yeriniz rahat sanırım?" dedi Emir bir süre sonra. Bu mümkün müydü bilmiyordu ama resmen sesi, neşe saçan bir gülümseme gibi, tamamen mutluluk kaplıydı.

"Evet, hep en rahat yer burası..." dedi İlkim gözlerini kapatarak. Isındığını hissediyordu ancak bunun sebebinin dereceyi yükseltmesi mi, yoksa Emir'in kollarında bulunması mı olduğunu bilmiyordu. Adamın sıcak parmakları kalçasının üstünden şortuna sarıldığında o da parmak uçlarını göğsüne gezdirir gibi değdirdi.

"Bak sen..." dedi Emir onun bedenini daha sıkı sararak. Bütün ihtiyacı olan şu an kollarında, en sevdiği şekildeydi. Birkaç adım daha attıkları takdirde, ikisi için de durdurulamaz o alanın çekim kuvveti baş gösterecekti ve bu olduğunda, neler olup biteceğini hiç kimse bilemezdi.

"Altı sene boyunca, *hatta neredeyse yediye giriyoruz ama*, bundan nasıl mahrum kalabildim, gerçekten aklım almıyor..."

İlkim'in gözleri uykudan uyanmış gibi aralansa da hiçbir şey söylemedi. Belliydi, Emir devam edecekti.

"Kokundan, teninden, senden... Nasıl dayanabildim? Şimdi bir an uzaklaştım yine aynı, deliriyorum. Eksiliyorum sanki... Sen bana ne yapıyorsun bilmiyorum, bunun ismi tam olarak ne çözemiyorum ama... İnan bana, hayatta başa çıkamadığım tek şey bu. Tek duygu, tek his."

Emir burnunu kadının pürüzsüz yanağına sürtüp derin bir nefes aldı. Hafifçe kulağına kayan tatlı baskının sahibi olan dudaklar, İlkim'in gözlerini yeniden kapatmasını sağlamıştı.

"Her Şeyle baş ederim de, sana duyduğum özlemle hiç savaŐamıyorum ben. Sana hissettiklerimle, seninle... İlkim ben seni hiç aŐamıyorum. Üstelik, aşmak da istemiyorum..." Parmaklarının dokunuşu yumuşacık olsa da, sözcükleri İlkim'in tenine battı sanki.

"Benim için hep sen bir yanda, öteki dünya bir yandaydı. İnsanlar, ilişkiler, arkadaşlıklar..." Gözlerini kadının narin bedeninde, dokunuşuyla bile sanki titreyen bacağında yumuşakça gezdirdi. Dokunmaya kıyamadı tenine ama kendini dokunmaktan da alamadı.

"Sonra sen geldin İlkim. Dünya bölündü benim içimde. Sen vardın, bir de senin dıŐındakiler. Adının anlamını verdin bana. Benim  Őık olduğum, sevdiğim ilk kadın oldun. Bana bunları öğreten ilk kişi sen oldun."

İlkim'in parmakları adamın göğsünde titriyordu. Tırnağının ucu, göğüs kaslarının arasına battı. D vmesinde gezindi. Pürüzsüz, sıcak teninde kaydı.

"Altı yıl girdi ondan sonra aramıza. Altı yıl senden tek bir haber dahi almadan bir cehennemnin içinde yaşadım. Sebebini sormuyorum. Sen günü gelip bana kendin anlatana kadar da sormayacağım. Zorlamayacağım seni. Bir gün bana anlatacaksın çünkü. Biliyorum. Nasıl, ne zaman ya da ne Şekilde bilmiyorum ama bir gün konuşacağımızı hissediyorum. Nedenini, niyesini, nasılinı... Elbette konuşacağız ama hepsinden önce sana sormak istiyorum..."

Parmakları uzanıp kadının beline tutundu ve gözlerine bakabilmek adına onu göğsünden kaldırdı. İlkim adamın kucağında doğruldu ve ellerini onun ensesine sararak orada birleştirdi. Emir'de belini sıkıca kavramıştı ve baş parmağı geceliğin içinden beline değiyorken yüzleri aynı hizadaydı. Genç kadın dolu gözlerindeki yaşları geri gönderdi ve cesurca adama baktı. Gözleri buluştuğunda dudaklarında buruk, küçük bir gülümseme belirdi adamın. Aynısı kadına da bulaştı.

"Biz yeniden olduk mu? Yani... Bunca zaman sonra... Olabilir miyiz? Bize yeniden bir Şans verebilecek misin?"

İlkim adamın göz bebeklerinde kendini izleyerek öylece kaldı bir süre. Bekledi, bekledi. Emir'de aynı sabırla bekliyordu çünkü onu zorlamak istemiyordu. Hayır cevabını duyarsa ne yapacağını bilmiyor ve bunu kabullenebileceğini düşünmüyor olsa da hiçbir şey söylemeden, öylece sevdiği kadının gözlerine baktı.

Ardından İlkim, bir cevap vermek yerine uzandı ve dudaklarıyla adamın dudaklarını kavradı. Emir onu büyük bir istek ve ihtiyaçla karşıladığında kolları kadına daha sıkı sarılmıştı. Bedenleri birbirine yapışmıştı ve aralarında küçücük, incecik kumaş parçalarından ötesi yoktu. Sınırları, altı seneden sonra ilk kez bu kadar inceydi. Eski ve yeni hâlleri birbirine ilk kez bu kadar yakın, bu kadar iç içeydi.

Genç kadın kendini o dudaklardan zorlukla koparıırken gözlerini kapatıp alnını adamın alnına yasladı. Parmaklarını onun yüzüne sarmış, sakalların hafif hafif belirlediği yüzünü okşamıştı. "Bana kızma ama... Sorunun cevabını bilmiyorum Emir ben. Sana hayır diyemiyorum ama ağzımdan evet'i de dökemiyorum. Özür dilerim. Ben sadece şunu biliyorum. Bu gece, bundan sonraki gece ve ondan daha sonraki gece. Ben her geceyi bu kolların arasında bitirmek istiyorum." diye mırıldandı ve hafifçe esneyerek ekledi. "Zaten uyku da geldi..."

"İlkim," diye fısıldadı adam gülümseyerek. Ona dair her şeyi kabul etmeye can atıyor olsa da, emin olup olmadığını yine de bilemiyordu. Derin bir iç çekişle nefes aldığı anda, bakışları İlkim'in saniyeler içinde kızarmış dudaklarına, mahmur suratına düşmüştü. "Benim de bundan daha fazla istediğim bir şey yok ama sen... Sen emin misin?"

İlkim sessiz kalarak yutkundu ve başını salladı. Derin bir nefes almak için dudaklarını araladığında, ağzının üstüne kapanan sıcak dudaklar, o nefesi kesmeye niyetliydi.

Emir'in sıcak nefesi, almış olduğu onay yüzünden gümbür gümbür atan kalbi ve altı sene sonra, adı gibi ezbere bildiği, tanıdığı tek tene bu kadar yakın oluşunun heyecanı; içindeki

tutkuyu, ateşi ve aşkın her bir zerresini körüklemeye yetmişti.

Dudakları açlıkla birbirine tutunurken İlkim'in kolu Emir'in ensesine sarılmış, tırnakları ise sırtı ve omzuna batıyordu. İzi kalacaktı. Bu öpücüğün de izlerinin kalacağı gibi.

Emir kendini ondan zar zor ayırırken kolları bedenine sarılıp onu kaldırdı ve yatak odasına götürerek arşıfların arasına yatırdı. Hemen yanına dizini yaslayıp eğildi ve başının tepesine bir öpücük bıraktıktan sonra saçlarını yüzünden çekti.

"Bebeğim..." diye mırıldandı.

İlkim öylece uzandı ve Emir yanına gelip diğerk tarafına yattığı, örtüyü üzerlerine ektiğı an kollarına ona doladı. Sanki o anda vücutları, birbirleri için yaratıldıklarını kanıtlamak ister gibi sarılmış ve bir bütün hâlini almıştı.

"Emir, iyi ki..." dedi kısık sesiyle. "Sen iyi ki yeniden buldun beni." dedi İlkim mayışmış sesiyle. Vücudunun ısınması, Emir Feza'nın varlığı ve sevgisi onu pelte kıvamına getirmişti.

"Asıl sen," dedi Emir zar zor. Gözleri doldu dolacak gibi olmuştu. Bu kusursuz his, senelerdir öyle uzaktaydı ki, yeniden bu kadar yakınında oluşu ve kadının her bir zerresini bütünüyle hissetmek onu da haddinden fazla etkilemişti. "Sen buldun beni. İyi ki yeniden buldun, güzeller güzelim. İyi ki."

Emir'in kolları sanki yerini bulmuş gibi uzanıp kadına dolandığında, İlkim kendini uykunun kollarına bırakmakta tereddüt dahi etmedi. Sakinleşti, huzuru ve kalbinin sıcakladığını hissederek gözlerini kapattı.

Seneler sonra yeniden uykunun, mutluluk ve sevgi taşıyan kollarında güzelce dinlenen iki kalp, bir şekilde kendilerini doğru yerde bulmuşlardı.

Eski, yeniye kavuşarak kendi ritmini tutturmuş ve bambaşka bir şarkıya dönüşmüştü. Melodileri tanıdık olsa da ritimleri farklıydı. Her şeye rağmen öyle bilinen, öyle eskiden

izler taşıyordu ki, var olanı daha da etkili bir biçimde göz önüne sermekten başka bir şey yapmıyordu.

En sonunda iki kalp birbirinin ışığında iki mum yakıyor ancak tek bir ışıkla parlıyordu.



Ay neler neler 🤔

Aslında bu yoktu, içimden geldi dermişimsjdjsjd yok yok, tabii ki vardı. 😊

Ayrıca bir şey söyleyeceğim, siz ne ara bu kadar drama kraliçesi oldunuz? Geçen bölüm öpüştükleri yere veda öpücüğü falan yazmışsınız... Hiç yakıştıramadım? Ben bitti demeden bitebilir mi arkadaşlar, yoo?

Haftaya yeni bölümde görüşelim.

Kocaman öperim. 💜

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

18. BÖLÜM

Bölümü bırakıyor ve keyifli okumalar diliyorum. Bu hafta son kontrolleri pek istediğim gibi yapamadım, hatalar için affınıza sığınıyorum 💜

ACI ÇİKOLATA

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Korkunun Çarkları."

Bölüm şarkıları:

Sezen Aksu, Ben Öyle Birini Sevdim ki.

Çağan Şengül, N'olur Gitme.



"Ayşin söz verdim dedim ya güzelim, kabul ederse getireceğim. İnan bana. Önce ben bir yeniden alışayım şu duruma. Bana bile rüya gibi geliyor şu an. Lütfen biraz izin ver."

İlkim dün gece soğuktan mayışan ve derin bir uyku yüzünden iyice pelteye dönen vücudunu yataktan kaldırmak için çabalarken çarşafı iyice üstüne çekiştirip uyanmaya çalışarak doğruldu ve duyduğu sesleri anlamaya çalıştı. Yatak odasının diğer ucundaki Emir'i de aynı o anda fark edebilmişti.

Gözlerini ovuşturduktan sonra kurulan dudaklarını araladı ve derin bir nefes bıraktı. Camın önünde telefonla konuşan adamı yine kendinden uzakta görünce, bakışlarını onun hâlen çıplak olan göğsüne sabitledi ve homurdandı.

"İkinci kez birlikte uyuyoruz ve ben ikisinde de yatakta tek başıma uyanıyorum."

Gözlerini kısıp oturur pozisyonda hafifçe geriye kaydı ve sırtını yatak başlığına yasladı. Adamın dikkatini çekmeyi

başarmıştı. "Özellikle yaptığını düşünmeye başlayacağım artık."

Emir yüzünde haylaz bir sırıtışla ona doğru gelirken telefonu da makyaj masasına bırakmıştı. Yatağa, İlkim'in solunda kalacak şekilde yüzükoyun uzandıktan sonra ellerini yumruk yapıp üst üste koydu ve çenesinin altına yasladı. "Özür dilerim, inan isteyerek olmuyor."

Bakışlarını İlkim'in hafifçe şişmiş göz altlarına, soluk tenine ve kurumuş dudaklarına değdirdi sırasıyla. Kusursuzdu. Dün gece, ondan önceki her an, şimdi ve oldukça yüksek bir ihtimalle gelecekte de. İlkim'in güzelliğinin bir sınırı yoktu, hiç olmayacaktı. En savunmasız anlarını paylaşırken bile etkileyici bir hâli vardı.

"Kalkıyorum çünkü seni uyandırmak istemiyorum. Bazen erkenden işle ilgili telefonlar geliyor. Ateş ya da Gül arıyor. Ben de hem sana daha fazla uyuma şansı tanımak istiyorum, hem de bulabildiğim her fırsatta seni izleme şansını kaybetmeyi göze alamıyorum. Biraz bencelim sanırım ha?"

İlkim çatlak bir ifadeyle gülümsediğinde, elini uzatıp Emir'in çene hattında gezdirdi. Kalbinin en derininde yeşeren filiz, bu sabah erkenden güneş almaya başlamıştı. "Fırsat bulduğun her an zaten beni izlediğini düşünüyorum, haksız mıyım?"

Emir uzandı ve pijamasının açıkta bıraktığı çıplak omzuna dudaklarını bastırıp boynuna doğru bir yol izledi. "Seni ne kadar izlersem izleyeyim, bunun bir yeteri olmayacak." dedi kısık sesiyle. Bir süre bakıştılar ve ikisinden de çıkan anlamlar birbirinden öyle farklıydı ki...

"Hadi," diye devam etti adam yataktan doğrularak. "Dün gece seni fazlasıyla yordum zaten. Gece boyu dışarıydık. Güzel bir kahvaltıyı hak ettik."

İlkim başını sallayarak gerindi. Küçük bir nefes aldıktan sonra uzanıp Emir'i öptü ve bakışları direkt olarak kadının yüzüne sabitlenen adamın çenesini kavradı. Dudaklarını geri çekmeden önce mırıldanmıştı. "Sen geç, arkadayım."

Emir başıyla onayladıktan sonra, "Tamam," diye mırıldanıp yataktan çıktı ve kenarda duran tişörtünü üstüne geçirip odayı terk etti.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra güçsüz düşen bedenini yataktan kaldırıp banyoya yürüdü. Kısa bir duş aldıktan sonra havluya sarılıp çıktı ve saçlarını kurutmak için banyodan saç kurutma makinesini aldı. Onu makyaj masasına bıraktıktan sonra yüzünü kremledi ve gardırobuna yürüdü. Büyük dolabın çekmecelerinden iç çamaşırlarını çıkardı ve üstüne ince, boğazlı bir kazak ve tayt seçip giydi. Hızlı bir şekilde saçlarını kurutup ensesinde gevşek bir tokayla tutturduktan sonra çabucak Emir'in yanına, mutfığa geçti.

Emir çayı demlemiş, kahve makinesini çalıştırmış, dolaptaki kahvaltılıkları masaya yerleştirerek çoktan bir masa hazırlamıştı. İlkim ona yardım etmek için yanına yürüdü ve çayları bardaklara doldururken Emir'in ocağın önünde pişirdiği yumurtaları tabağa yerleştirdiğini gördü. Birlikte, yıllar önce yaptıkları gibi masaya oturdular. O andan sonra her şey, sanki aralarında altı yıl girmemiş gibiydi.

İkisi de o geceyi hiç yaşamamış, o akşam hiç ayrılmamış gibiydi.

Fakat bunun ne kadar süreceği de, en az bu anın sonrasında neler olacağı kadar belirsizdi.

—
"Evet, sanırım iki gün içinde olacak. Tam olarak emin değilim. Ya yarın, ya da ertesi gün. Doktorum arayacak."

İlkim sessizce konuşurken, içeride aynı onun telefonla konuşan Emir sesini duymasın diye yatak odasına geçmişti. O da evin içinde geziniyor, şirketle alakalı görüşmeler yapıyordu fakat İlkim her şeye rağmen odanın en ucundaydı. Köşeye sinmişti. Arkadaşının iç çekişini duyduğunda kendini ana vermeye çalıştı çünkü Seçil hıçkırıyordu.

"Seçil ağlıyor musun? Lütfen, ağlama. Bir şey yok biliyorsun, kontrol amaçlı sadece. Daha sonrasında

olabilecek herhangi bir şeyi, yani komplikasyonları falan önlemek için. Yapma böyle."

"Yok ağlamıyorum... Ağlamıyorum." dedi Seçil gözyaşlarını tutmaya çalışarak. İlkim onun ağladığını biliyordu ama bir şey demedi. Devam etti.

"Annemler yarın sabah geliyor. Sana bu kadar geç haber verdiğim için özür dilerim Seçil. İnan bana, er ya da geç seni üzeceğimi bildiğim için ne kadar geç söylersem o kadar iyi olur diye düşündüm. Bana kızmadın değil mi?"

"Ben sana kızar mıyım hiç? Önemli değil, bugün söylemen dün söylemen. Bunlar küçük şeyler. Senin iyiliğin en büyük önceliğimiz bizim. Şimdi söyledin işte." Kısa bir nefes arası verdi arkadaşı. Ardından gelecek cümleler belliydi. "Bu arada Fulya teyzemleri ben alayım ister misin havaalanından, yoksa kendileri mi geçecekler hastaneye?"

"Koray'la konuştum." dedi İlkim kısık bir sesle. Bir yandan da gözü kapıdaydı ve Emir yaklaşabilecek olduğunda sesini duymak adına fazlasıyla dikkat kesilmişti. Adım seslerini dinliyordu.

"O alıp getirecek eve, çantalarını bırakacaklar, ondan sonra da hastaneye yanıma. Ben erkenden geçeceğim. Beraber gitmek istemedim. Annem çok ağlayacak, babam ne kadar güçlü durmaya çalışsa da paramparça olacak. Bir düşününce... Dayanamam gibi geldi."

"Tamam, biz beraber geçiyoruz o zaman. Saatini ve hastaneyi akşam doktordan öğrenince bana yaz hemen. Benim iznim var. Zaten patronum biliyor durumu, zorluk çıkartmıyor. Ben gelirim seninle."

"Eminsin değil mi senin için sıkıntı olmayacağına? Bak böyle izin alıyorsun benim için, sonra sürekli mesai yapmak zorunda kalıyorsun. Eğer öyleyse ben kendim giderim Seçil. Sen de sonra uğrarsın yanıma. İlk kez hastaneye yatmıyorum. Hemen arkamdan annemler gelecek zaten. Eğer cesaretimi toparlarsam Emir'e de söyleyeceğim sanırım. Korkmam yani tek başıma." dedi gülerek.

Yalnız olma fikri büyük ölçüde korkutucu olsa da dediği doğrudu. İlk kez gitmiyordu ya da ilk kez yatmayacaktı hastaneye. Yine de içinde bir yerlerde gergin ve huzursuzdu.

"Olur mu öyle şey hiç, niye sorun olsun? Sen dinle beni... Haberi alınca mesaj atmayı sakın unutma. Şimdi gidiyorum, Orkun birazdan gelir. Yemeğin altı açık, onu kontrol edeyim. Yarın seni ben alacağım."

"Tamam, tamam. Git hadi, ben de gidiyorum zaten fazla uzun kaldım odada, Emir merak etmiştir."

Seçil'in telefonu kapatmak için vedalaşma sözcükleri, saniyeler içinde kendi tarafından yutuldu. Cümlelerdeki Emir öznesini daha yeni yakalayabilmişti. Şaşkınlıkla açılan gözlerine ağzı da eşlik etti fakat İlkin bunu göremedi. Seçil yeniden konuştuğunda ses tonu çoktan incelmışti.

"Bir dakika, bir dakika... Emir derken? Emir niye senin yanında, daha doğrusu evinde? Yan yanasınız?"

"Bunu konuşmaya şu an vaktimiz yok ama... Bazı beklenen vuslatlara erişildi diyebiliriz sanırım, Seçil Alkan? Sana müjde, sonunda kendimi tamamen onun kollarına bıraktım."

"İlkin! Düşündüğüm gibi mi bıraktın sahiden? Benimle dalga geçmiyorsun değil mi? Ay azıcık detay ver bari, böyle kapatma."

"Seçil tabii ki dalga geçmiyorum ama gitmem lazım," dedi İlkin tedirginlikle. "Söz anlatacağım, belki yarın hastanede konuşuruz. Uyar mı? Zaten bolca vaktimiz olacak. Tamam mı? Öptüm seni çok."

"Tamam, tamam. Ben artık yarın dinlerim o tatlı sesinden haberleri. Bay bay güzelim. Bana yazmayı sakın unutma..."

İlkin telefonu kapattıktan sonra yatağın köşesinden kalktı ve odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Tam kapıyı açtığı sırada karşısına çıkan Emir'de odanın girişinde kadının önünde durmuştu. İlkin'in dudaklarından tiz bir ses çıktığında, Emir elini uzatıp onun büyük bedeni yüzünden sendeleyeni kadını çabucak belinden kavradı.

"Tuttum seni."

İlkim kıkırdayınca, Emir uzanıp yanağından öptü. "Bana mı geliyordun," diye sordu genç kadın adamın kollarına tutunurken. Emir başını salladı.

"Evet, sana."

Az önceki telefon görüşmesinden mi yoksa kadını görüşünden mi sebep bilinmezdi ama gülümsüyordu.

"Ateş ve Berin'le konuştum da az önce. Akşam yemeğine çağırdılar bizi. Ben sana sormadan bir şey söylemek istemedim. Evliliklerinin dördüncü yıllarına giriyorlar birkaç güne, o yüzden haftaya yurt dışına çıkacaklar. Zaten sonra da yeni yıl geliyor, burada olmayacaklar. Gitmeden önce vakit geçirelim diye aradı Ateş, Berin'de çok ısrar etti gelin diye ama ben önce sana sormak istedim. Gidelim ister misin?"

"Akşam yemeği mi?"

Emir parmaklarını kadının belinde kıvırdı. Başını sallayarak onayladı.

"Evet, sürekli yaptığımız bir şey aslında bu. Oturur, hep birlikte yemek yer konuşuruz. Ayda bir Berin mutlaka eve davet eder, alışkanlık gibi. Bu kez biraz daha kapsamlı, birkaç yakınları daha olacak. Ufak bir kutlama gibi düşün. Ateş'in ablası, annesi, eşi falan belki. Berin'de seni arkadaşısı olarak gördüğü için senin de gelmeni istiyor. Ben zaten dünden razıyım..."

"İnsanın hayır diyeceği varsa da Berin söz konusu olunca yelkenleri suya indirmemek çok zor." diye mırıldandı kararsız bir sesle.

"Ha, benim hiç etkim yok yani? Pekâlâ o zaman avukat hanım, öyle olsun." Hafifçe yaklaşıp burnunu onunkine sürttü ve kadına oyunbaz bir tavırla baktı. Şaka yollu gücenmiş gibi bir hâli vardı.

"Yani yok diyemem tabii ama söz konusu onların evi, onların daveti olunca... Payı onlara çıkarmamız gerek diye düşündüm." dedi İlkim gözlerini irice açarak. "Sen ara canım onları. Davetlerini kabul ettiğimizi söyle. Benden yana sorun yok gibi."

Ardından uzandı ve adamın dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. "Bana sorduğun ve fikrimi almadan bir şey söylemediğin için de ayrıca teşekkür ederim."

"Her zaman benim en büyük önceliklerimden biri olacaksın. O yüzden teşekkür edecek bir şey yok. Davet ikimiz için yapıldı, bir karar alınacaksa o da ikimizin..."

İlkim gülümsedi. Emir'de aynı tatlı ifadeyle ona bakıp istemeye istemeye kollarını kadından ayırdı. "Yalnız benim eve uğramam gerek. Üstümdekileri değiştireyim. Sen de hazırlan, sonra ben gelip seni alırım bebeğim, olur mu?"

"Olur, bir saat sürmez benim işim."

"Tamam öyleyse, bir buçuk saate kapındayım."

Genç kadın başıyla onaylayıp adamın ufak tefek eşyalarını toplamasını izledi. Onu kapıya kadar geçirdikten sonra gidişini izlerken içinde biriken kelebeklerin, adamla göz göze geldiği her an havalandığını hissetmişti. Emir asansöre yöneldiğinde, dönüp son bir kez İlkim'e baktı ve kadını yamuk bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

Emir, İlkim'den hiç gidemiyordu.

Hep bir yanı onda, onunla kalıyordu.

Fakat gidebildiği her an, ondan bir parçayı da yanında götürmeyi de ihmal etmiyordu.

İlkim hissediyordu. Kalbinden büyük bir parça kopup Emir'in cebine saklanmıştı sanki ve yerinden çok memnundu. O bu hâldeyken İlkim'e pek fazla söz düşmezdi...

Ne zaman geri alacağını bilemezdi ama yine de, bunun onu mutlu etmediğini söyleyemezdi.

—

İlkim elbisesinin askılarını düzelttikten sonra aynada kendine son bir bakış attı. Kalın dalgalı, omuzlarına ve sırtına dökülen koyu renkli saçları, dumanlı ama yine de hafif duran ve ona fazlasıyla yakışan göz makyajı ve boynunda taşıdığı inci kolyeyle yine nefes kesici görünüyordu. Hatta elbise de, darlığı yüzünden biraz olsun nefesini kesiyordu, yalan yok.

Ne de olsa seneler önce, Emir'in stajı bittikten sonra, avukat olarak işe başlayacağı büroda yapılacak olan partide giymek için ondan gizlice aldığı ve görmesin diye dolabının derinliklerinde sakladığı bir elbiseydi. Ona sürpriz yapacaktı, olmamıştı.

Altı sene sonra, içine sanki hiç zaman geçmemiş gibi girebilmesi zaten mucizeydi. İçine sığabildiği için şükretmeliydi. O zamana göre... Haddinden fazla kilo verdiğini açtı fakat işte, her şey yerli yerinde gibi görünüyordu. Eteği tam oturmuş, beli biraz bol gelmiş, göğüslerini de hafifçe sıkmıştı ama çok yakışmıştı.

Elbisesi çok güzeldi. Uzun zaman sonra giydiği dekolteli tek elbise olabilirdi fakat onu rahatsız edecek hiçbir açıklığı yoktu.

Tenini saran elbisenin kalem eteği bacaklarını da aynı şekilde sarıyor, dizlerinin biraz üstüne uzanıyordu. Göğüs kısmı hafif sert kumaşlı, kare bir yakası ve kalın askıları olan simsiyah elbisenin eteğinde de, bacağına uzanan küçücük, üçgen bir yırtmaç vardı. Dümdüz olmasına rağmen hatlarını sarmış ve onu inanılmaz çekici göstermişti.

İlkim zaten güzeldi ama tenine giydiği ve üstünde taşıdığı her şeyin ona bu kadar yakışması da biraz fazlaydı.

"Geldim, sen hazır mısın?" diye odaya dalan Emir, elinde tuttuğu telefonla odaya attığı ikinci adımın arkasından olduğu yerde donakalmıştı.

Daha gelesi birkaç dakika olmuştu. İlkim elbisesini giydiğinde, arka taraftaki fermuarı onun için çekmiş; fakat elbiseyi gereken özende inceleyememişti. Hemen ardından gelen şirket araması yüzünden odadan çıkması gerekmişti. Yeniden geri döndüğünde göre, yüksek ihtimalle konuşması bitmişti. İlkim aynanın karşısında büyük, sallantılı inci küpeleri takarken sorusuna cevap olarak önce küçücük bir hareketle başını salladı. "Gel gel, işim bitti sayılır."

"Ben geleyim de biz gidemeyeceğiz gibi duruyor."

İlkim küpenin arkasındaki silikonu taktıktan sonra Emir'e döndü. Kaşları hafifçe çatılmıştı, adama gözlerini kısarak

baktı. "Efendim?" dedi sonlara doğru sesi kısılan adamın kurduğu cümleyi yeniden duyabilmek adına. Bu sırada ona bir bakış atma şansı bulmuştu.

Yine bedenine özel olarak dikilmiş gibi duran bir takım elbise giyiyordu Emir. Kusursuz, bütün kasları ve hatlarını sıkıca saran bembeyaz bir gömlek ve boynunda düğümlenmiş, siyah renkli düz bir kravatla çok şık görünüyordu. Karizmasının her geçen saniyeyle birlikte daha da artması mümkün müydü bilmiyordu ama belli ki cevap evetti.

"Ben gelirim." diye tekrarladı Emir bu kez çok daha net bir sesle. Sadece bir adımatabilmişti. "Ben gelirim gelmesine ama... Birkaç adım daha attığımda bizim bu odanın dışında herhangi bir yere gidebileceğimizden pek emin olamıyorum."

"Emir Feza!" dedi cilveyle İlkim gülerek. Sesindeki ton adamı daha da etkisi altına almıştı. Bahsettiğı birkaç adımı attı ve arkasında durup kollarını kadının bedenine sardı. Karnının üstünde birleşen büyük ve küçük eller, aynadaki uyumlu görüntüleri, yakınlıklarından doğan ve ikisini de uyuşturan o yakıcı his. *İkisi yan yana geldiğinde daha azını beklemek imkânsızı düşlemek olurdu.*

"Üzgünüm. Sana doyamamak benim suçum değil ama beni, toplamda altı sene boyunca bu tenden ve varlığından mahrum bırakman senin suçun."

İlkim hafifçe ellerini açtı. Bedenini kımıldattı. *Nereden çıkmıştı şimdi?*

"Bu konuları ben isteyene kadar konuşmayacağımızı söylemiştin." dedi hafif bir bozulmuşlukla.

"Konuşmayacağız zaten. Kaçtırdıklarımızı ya da kaybettiklerimizi değil, bundan sonra yakalayabileceklerimizi ve kazanacaklarımızı konuşacağız. Özür dilerim, niyetim canını sıkmak değildi..." dedi ve açığıdaki boynuyla omzunun arasındaki o yumuşaklığa dudaklarını bastırdı. Sözlerinde samimi olduğu gözlerindeki bakıştan bile okumuyordu.

İlkim gözlerini kapatıp kısa bir an öyle kaldı. Emir gittikten sonra aldığı telefon onun için beklenmedik olmuştu. Doktoru arayıp yatış için ayarladığı özel hastaneyi ve heyetin aktardığı bilgileri vermişti. Sabahtan yatış olacaktı ve en azından şimdilik, görünürde bir ameliyat yoktu. Bu onu biraz rahatlatmış olsa da, endişesini gidermemişti.

Yarın için hâlâ fazlasıyla gergindi. Hâlâ Emir'e hiçbir şey anlatmamış olması da bu durumu kolaylaştırmıyordu. Üstelik... Anlatmak için vakit bulabileceğini de düşünmüyordu. Neler olacağını bilemese de, içindeki o gerginliğin getirdiği tedirginlik; az önce de görüldüğü gibi adama sebepsiz yere çıkışmasına sebep olmuştu.

"Ben de..." dedi sesli bir nefes verdikten sonra. "Ben de sana fazla yükledim, özür dilerim."

"Önemi yok güzelim." Adam bir adım geriledi ve ellerinden birini cebine attı. İlkim bu anla birlikte yeniden karşılaştıkları o konferans salonuna döndü ve artık adamın parmağında olmayan yüzüğü anımsadı. O gün yüzüğü var mı diye içi içini yemişti ve kendine bir türlü çıkar yol bulamamıştı. *Aklı o anlarla dolunca, zamanın ne kadar çabuk geçtiğini ve kesintisiz aktığını fark edemediğini düşündü.* Daha dün gibiydi fakat üstünden neredeyse bir buçuk aydan fazla zaman geçmişti.

Yeniden Emir'in yanına dönmesi, adamın çıplak koluna parmağını değdirmesi ve boydan boya gezdirmesiyle oldu. "Sen de hazırsan çıkabiliriz artık. Az önce konuştum. Bizi bekliyorlar."

İlkim tebessüm etti. "Hazırım. Çantamı alıp ayakkabılarımı da giyeyim, çıkalım."

Emir başını sallayıp odadan çıktıktan sonra İlkim uzun, kırmızı tabanlı topuklularını giydi ve küçük, süslü çantasını aldı. İçine ilaçlarını da koymayı ihmal etmedikten sonra yatağın üstündeki uzun mantoyu aldı. Vestiyerin önüne geldiğinde, Emir tuttuğu mantoyu elinden aldı ve gitmesi için tutup kaldırdı. İlkim de, giyindikten sonra aynısını Emir için yaptığında gülüşerek evden çıkmışlardı.

Fakat gecenin nasıl biteceğinden ikisi de habersizdi.

—

Emir Feza arabayı, park etmek için yaklaşırken tek katlı evin ışıkları büyük ölçüde yanıyordu. İlkim'in koltuğunda hafifçe kımıldandığını fark edince elini uzatıp dizine koydu. Kadının bakışları ona dönünce hafifçe gülümsedi ve direksiyonu tek eliyle çevirerek park yerine girdi.

"Gergin değilsin, değil mi? Öyle olman için hiçbir sebep yok."

"Yok, içimde tuhaf bir his var sadece. Çözemedim sebebini bir türlü."

Evet, yarın erkenden hastaneye yatacağını adama nasıl söyleyeceğini hâlen çözememesi gibi. Nasıl çözeceğini de bilemiyordu gerçi.

Emir arabayı istop ettirdikten sonra anahtarı yuvasından çekti ve bedenini büyük ölçüde kadına doğru çevirdi. Ellerini onun yanaklarına sardı ve gözlerinin içine baktı. "Anlatmak istediğin bir şey mi var, içini sıkıyan falan? Benimle her şeyi konuşabilirsin biliyorsun değil mi İlkim? Her zaman hem de..."

"Biliyorum... Emir..."

Emir başını eğdi, sanki bir şey söylemeye yeltendiğini anlamış gibiydi. İlkim fırsatı bulduğunu düşündü. Tam ağzını açacaktı ki, Emir'in arkasında kalan camın tıklatıldığını duydu. Hemen ardından davetlerine katıldıkları çiftin ikisini karşılamak için orada dikildiğini fark etti.

Emir geriye dönüp arkadaşlarını görünce gülümsedi ve arabadan inmeden bir dakika işareti yapıp yeniden İlkim'e döndü. "Sen bir şey söyleyecektin sanki?" dedi yine, her zaman yaptığı gibi önceliği ona vererek. İlkim'in bütün bedeni hissettiği sevginin sıcaklığıyla sarmalandı ve uzanıp Emir'in elinin üstünü hafifçe okşadı. İlkim hep öncelikti ve bunu sözlerinden öte hareketleriyle de hissettiren bir adamın tam karşısındaydı. Canı istemsizce yandı. Sessizce gülümsedi ve dikkatini yeniden Emir'e verdi.

"Acelesi yok, zaten pek önemli değildi. Gel, onları daha fazla bu soğukta bekletmeyelim. Sonra anlatırım..."

Emir durumu kabullenip kadına gülümsedi ve birlikte arabadan indiler. Berin ve Ateş, sanki saatlerdir bunları bekliyormuş gibi kollarını onlara uzattılar. Berin kadına, Ateş'se Emir'e sarıldığında ve hemen ardından bunun bir de tam tersini yaptıklarında, hepsinin yüzünde samimi birer gülümseme belirmişti.

"Hoş geldiniz!" dedi Berin neşeyle.

"Hoş bulduk, nasıl güzelsin! Nice yıllarınıza..."

"Çok teşekkür ederiz İlkim, çok incessin. Bizi kırmayıp geldiğiniz için teşekkür ederim. Bizim için çok kıymetli."

İlkim gülümsediğinde, Emir'de tek kelime etmeden onu izliyordu çünkü yapabildiği sadece buydu. Kadının güzelliği ve çekim alanı, adamın başını fena hâlde döndürüyordu. Yan yana durduklarında Ateş'te gülümsedi ve başıyla onaylayarak elini karısının beline kaydırды. "Kesinlikle, tekrar hoş geldiniz. İçeri geçelim mi? Üşümeyin..."

"Olur," dedi İlkim ve Emir'in bakışları eşliğinde birlikte ilerlemeye başladılar. Evin büyük kapılarına doğru ilerlediklerinde, İlkim dayanamadı.

"Biraz daha öyle bakarsan yeterince kızarmamış gibi domatese dönüşeceğim."

Emir güldü fakat hiçbir şey söylemedi. Onlara önden liderlik eden Ateş ve Berin'de kendi kendilerine konuşuyorlardı. "Hayatım niye üzerine bir şey almadın sen Allah aşkına?" Ateş ceketini çıkarmaya yeltendiğinde Berin elini uzatıp durdurdu.

"Aşkım tamam, geldik zaten. Bu elbisenin üzerine bir şey giyilir mi sence? Zaten dışarısı o kadar da soğuk değil... Zannetmiyorum bir şey olacağını."

"Ya hu soğuk değil dediğin hava eksi bilmem kaç derece senin haberin var mı Berin? Niye beni hiç dinlemiyorsun karıcığım sen? Ya hasta olursan, o zaman ne yapacağız?"

Berin onun bu cümlesinden sonra eşine döndü ve dudağının kenarında beliren kıvrım, gözler önüne serildi.

Ateş'e hafifçe yaklaşıp yaslandı ve adam onu kollarına çekerken mırıldandı. "Bakmaz mısın bana hasta olursam?"

"Sen bence bu sorunun cevabını çok iyi biliyorsun."

Berin kıkırdadı ve omuz silkti. "Bazen duymak hiç fena olmuyor kocacığım."

"Bakarım," dedi Ateş ona olan aşkı gözlerinden okunuyorken. Sesi pusluydu. "Ben sana bir ömür boyu bakarım sevgilim. Sen benim hayat ışığımsın."

Gerçekten de öyleydi. Dışarı, loş ışıklarla aydınlanıyor olmasına rağmen, gecenin ışığı oymuş gibi duruyordu.

Üzerindeki tek omzu düşük, kırık beyaz, eteği yerlere uzanan bir elbise vardı. Toparlanıp hep birlikte içeri geçtiklerinde, İlkin onu daha detaylı inceleme fırsatı buldu. Göğüs kısmındaki kumaşlar büzgüyle şekillendirilmiş elbisenin yumuşak, ipeğe benzer bir kumaşı olduğu belliydi. Omuzlarının boyundaki sarı saçları, dalgalı bir biçimde şekillendirilmiş ve yüzüne sade ama şık bir makyaj yapılmıştı. Dudaklarındaki kırmızı ruj, elbisesine katılan çarpıcılığı ifade ediyor gibiydi.

Ateş ise klasik, siyah ile lacivert arası renk tonundaki, üstüne özel dikilmiş gibi duran bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giyiyordu. Cebindeki mendil, Berin'in üzerindeki kırık beyaz elbiseyle aynı tondaydı. Zaten inanılmaz yakışan bu ikili, yan yana durduklarında da kusursuz görünüyordular.

Berin gülerek başını onun omzuna yerleştirdi ve birlikte içeri geçtiler. İlkin ve Emir bu ikiliyi takip ederken sessiz ama keyifliydi. Seneler o ikisini ne kadar sınarsa sinasın, yan yana geldiklerinde birbirlerinden başka hiçbir şeyin onlar için önemi kalmıyordu. Emir'in hep imrendiği bir ilişkiye sahiplerdi.

Hep birlikte içeri girdiklerinde, geniş salonda İlkin'in beklediği kadar büyük kalabalık yoktu. Az ve öz, odayı bile tam anlamıyla doldurmayan birkaç kişi etrafa dağılmıştı.

Berin, İlkin'in koluna girdiğinde Ateş ve Emir'den ayrılımlarını sağlamış ve onu önce Ateş'in annesi ve ablasıyla tanıştırmaya götürmüştü. Emir şirketten birkaç

kişiyle sohbet etmeye başladığı sırada, bakışları sık sık ilkim'e çarpıyordu. Her ne kadar Berin'in ona en az kendisinin verdiği kadar değer verdiğini bilse de, içinde yersiz bir endişe olduğu saklayamazdı. Yine de akışa bırakmaya karar vermişti.

Bu sırada bir koluna girdiği Berin, genç kadını sonradan kazanmış olduğu ailesiyle tanıştırıyordu. Koyu renk saçları ensesinde küçük bir topuz yapılmış olan, önünde durdukları ilk kadın fazla yaşlı sayılmazdı. Gz kenarları yer yer kırışmış olsa da, suratındaki gülümsemeye bakıldığında bunu pek umursuyor gibi görünmüyordu. zerinde lacivert, dizlerinin biraz aşağısına uzanan bir elbise ve kısa topuklular vardı.

Bu kadının Ateş'in annesi olduğunu bilmeseniz bile Perihan Sipahioğlu'na attığınız ilk bakışta onun kim olduğunu zebebilirdiniz. Üstelik ablası Neslişah'ın da Ateş'ten pek farkı olmadığı barizdi. Uzun, koyu renkli saçları dümdüz bir biçimde sırtına uzanmıştı ve giydiği krem rengi, kısa, yarasa kol elbisenin üzerine özel olarak dikildiği belliydi. Fakat ilkim ikisiyle tanışırken, yüzüne asıl gülümsemeyi konduran, Neslişah'ın kucağında tuttuğu minik kızı Melisa'dan başkası değildi. Küçük kızın üzerindeki pembe elbisenin kabarık bir eteği ve tüylerle dolu bir st kısmı vardı. ilkim ilk bakışta Neslişah'ın bir kopyasına baktığını düşünse de, yanlarına gelen eşi Ferit'i görmesiyle anlamıştı ki, Melisa kesinlikle ikisinin ortak çalışmasıydı.

Berin, Neslişah'ın da izniyle Melisa'yı kucağına aldığında Perihan Sipahioğlu bir refleks gibi ona uzandı. Sanırım hepsi, istemsizce genç kadının kendini zorlamaması konusunda temkinliydi. Üstelik... Kadının gözlerine bakıldığında, Berin'e bakışından bile onu kendi kızından ayırmadığı belliydi.

"Aman anneciğim, incitme belini."

"Yok yok, merak etme anne. İyiyim," dedi ve gülümseyerek Melisa'ya baktı. "Kucağımda böyle bir güzellik varken kötü olmam mümkün mü?"

Melisa gıdıklanınca tepki olarak kıkırdadı ve başını Berin'in boynuna sakladı. Neslişah uzanıp onun elbisenin eteğini

düzelttikten sonra gülerek ikisine baktı. "Dünden beri senin adını sayıklıyor zaten, burada bıraksam sizinle kalır. Beni de hiç aramaz, bak sana söylüyorum."

Berin gülümseyerek Melisa'yı daha sıkı sardı. O da başını onun başına yasladı ve omzundaki küçük kızın varlığında mutluluk bulduğunu hissetti. "Bebeğim benim..." dedi şefkatle. Melisa uzanıp onun küpesiyle oynamaya başlayınca dikkatini ona verdi. Bu sırada da Ateş'in annesi ve ablasıyla sohbet ederek İlkim'i onlarla tanıştırmaya devam ediyordu.

İlkim bulunduğu ortama ne kadar yabancı olsa da, sanki yıllardır bu insanların içindeymiş gibi bir samimiyetle sarmalanmıştı. Perihan ve Neslişah'la, Berin'in de katılımlarıyla etmeye başladığı sohbet giderek keyifli bir hâl alıyordu.

Öğrendiğine göre Ateş babasını Berin'le tanışmadan birkaç ay kadar önce kaybetmişti. Perihan Sipahioğlu, o zamanlardan beri bütün işlerin Ateş'in üzerine yığıldığını ve başlarda her şeyin, hepsi için çok zor olduğundan bahsederken, Neslişah'ta uykusu gelen ve kucakta tutuldukça ağırlaşan kızını Berin'in kucağından almıştı. Eşiyle birlikte onu yatırmaya arka odalardan birine geçtiğinde Ferit'in bir holdingin finans direktörü olduğunu, Nesli'nin ise, *annesi ona böyle diyordu*, Melisa doğmadan önce bir organizasyon şirketi yönettiğini öğrenmişti. Neslişah bebeği doğunca bütün ilgisini ona vermek adına çalışmayı bırakmış ve Melisa'yı büyütmeyi kendine öncelik edinmişti.

Gece sohbetin ardından gelen yemekle devam ettiğinde, İlkim hemen hemen herkesle tanışmıştı. Şirketten, hukuk departmanında Emir'le birlikte çalışan Ceyda ve Doğuş, Ateş ve Berin'in birbirinden bağımsız birkaç arkadaşı ve Ateş'in kuzenleri Mete, Utku ve Melda tanıştığı bazı isimlerdi. Hep birlikte büyük yemek masasına oturduklarında, Berin ve Ateş birbirlerine aşk sözcükleri sıraladığında her şey öyle büyülüydü ki. Etraflarını sarmış olan dostları, aileleri de dahil olmak üzere, bu küçük dünyanın içerisindeki herkes çok mutluydu. Kırılmaz bir cam, hepsinin etrafına sarılmış, onları

koruma altına almış gibiydi ve alacağı hiçbir darbe onu yıkabilecek gibi durmuyordu.

İlkim büyük bir yudum aldığı su bardağını yeniden masaya bırakırken, etrafta birbirleriyle sohbet eden insanlara kısa bir bakış attı, gülümsedi. Hiç bu kadar büyük bir arkadaş çevresi olmamıştı sanırım.

Gördüğü samimiyetle büyülenmişti.

Bakışları hemen yanında oturan ve elini onun sandalyesinin ardına sarmış olan Emir'e çarptığında, adamın bakışlarının kendi üzerinde olduğunu fark etti. Yine herkesin birbiriyle ilgilendiği ama Emir'in bütün ilgisinin sadece İlkim'in üzerinde olduğu anlardan biriydi. Kısa ve anlık bu bakışma, ikisinin de suratına bir gülümseme şeklinde yerleştiğinde, İlkim sırtını sandalyesine yasladı. Emir'in parmakları, bu hareketin ardından kadının omzuna uzandı. Küçük, uysal hareketlerle gezinen parmaklarını takip eden bedeni kadına yaklaştı ve nefesini boynunun ardından üfledi.

"Nerede olduğumuz fark etmeksizin gözümü senden alamamaya bayılıyorum. Üzerimdeki etkin, hissettirdiklerin asla değişmiyor. Seneler sonra bile..."

İlkim parmaklarını adamın bacağına sardı ve başını ona doğru hafifçe eğdiğinde Emir'in gözleri haylazca parladı. "Yer ve zaman fark etmiyor."

"Seni bu kadar etkiliyor olmak beni nasıl oluyor da heyecandan öldürmüyor, inan bilmiyorum." dedi İlkim ona bakarak.

"Asıl ben, ben nasıl ölmedim bu güzelliğinden sebep bilemiyorum." Emir'in başını salladıktan sonra küçük bir kahkaha atması, görmeyi en sevdiği şeylerden biriydi. Onlar kendi aralarındaki bu tatlı eğlencelerini yemek boyu sürdürürken gece aynı başladığı gibi, sakin ve keyifli geçecekti. En sonunda, kapının önünde onları uğurlamak için dikilen Berin ve Ateş'le sarılana kadar, ne kadar mutlu hissettiklerini bilemeyeceklerdi.

"İlkim, tekrardan çok teşekkür ederim bizi kırmayıp geldiğin için. İnan bana burada olman, bizim için çok

değerli."

İlkim gülümsediğinde, içinde bir yerlerde bu tabloya dahil olması hep beklenen bir şeymiş gibi hissetti. Ancak bu his bir balonu ve patlaması pek uzun sürmeyecekti. "Evet, seni daha sık görmek çok güzel. Umarım hep etrafta olursun." dedi Ateş yüzündeki gülümsemeyle.

Hep etrafta olmak.

İlkim bu konuda yorum yapmadı, sadece sessizce gülümseyebildi. "Siz beni boş verin de, böyle senelere meydan okumaya devam edin tamam mı? Ben o kadar da önemli biri değilim," dedi titrek bir sesle.

"Bence öylesin. Yakınlarda senin gibi biri olduğu takdirde, bunun Emir'e olumlu etki ettiğini görmemek imkânsız. Her gün şirkete biraz daha keyifli bir suratla geliyor..."

Ateş başıyla onayladı ve karısının belini okşarken gülümsemesini yüzünden silmedi. "Emir seni yeniden kaybederse buna ondan çok ben üzüleceğim. Seninle tanışıyor olmak harika... Umarım sizin de birlikte çok güzel zamanlarınız olur."

Emir seni yeniden kaybederse.

"Benim de niyetim o yönde. Onu gözümün önünden bir saniye ayırsam ortadan kaybolacakmış gibi geliyor." diye mırıldanan Emir'in sesi neşeliydi. İlkim'i bırakmaya niyeti olmadığını açıkça belli ediyordu.

Gözümün önünden ayırırsam kaybolacakmış gibi geliyor.

"Önümüzde sizinki gibi uzun yıllarımız olsun diye çabalayacağıma emin olabilirsiniz."

Uzun yıllar.

Sizinki gibi.

Tik tak, tik tak...

Ve işte patlamıştı.

O andan sonrası, İlkim'in akli ve zihninde yer edinemeyecek bir hızdaydı.

Birlikte Berin ve Ateş'in yanından ayrılışları.

Arabada İlkim'in durgunluğunu fark eden Emir'in, neler olduğunu sorarak ondan bir cevap almaya çalışması.

İlkim'in dudaklarından kopan her kelimeden akan zehir ve dilinden dökülen her cümlenin Emir'in kendi kafasında kurduğu bütün planları yakıp yıkması.

Arabanın içinde ettikleri kavgaya, Emir'in kenara çekmesi ve sakinleşmek için arabadan inişi. İlkim'in sinirine hâkim olamayarak ona bağırmaya ve eve giden yolu ikisi için de zehir etmeye devam etmesi.

Hissettikleri ve bildikleriyle baş edemediği için bütün hıncını karşısında duran adamdan çıkarması...

Balon patlamıştı.

Üstelik yetmemiş gibi, bütün heveslerini ve hayallerini söndürerek iyi ve güzel olan her şeyin göğe süzülüp yok olmasını sağlamıştı.

—

İlkim sinirle odasına daldığında ayağındaki uzun topukluları çıkarıp bir kenara fırlattı. Arabada ettikleri kavgada da hıncını alamamıştı ve hiçbir şey içini soğutamamıştı. Sanki içinde birikmiş olan öfke, hayal kırıklığı, bıkkınlık ve üzüntü, engel olamadığı bir biçimde kaynıyordu ve nefes almasına dahi izin vermiyordu.

Emir'in peşinden geldiğini, onun da gömleğinin üstten iki düğmesini yırtarcasına açtığını görünce sinirli bir nefes verdi.

"Niye geldin sen peşimden? Gitsene!" dedi İlkim öfkeyle.

"İlkim." diye yanıtlayan Emir'in sesinde uyarıcı bir ton vardı. Sanki sabırlı kalmak için kendini zorluyordu ancak genç kadın nedense buna hiç yardımcı olmuyordu. İlkim bir yandan üzerindeki mantoyu çıkarıp fırlatır gibi yatağa attığında burnundan aldığı nefesler şiddetlenmeye devam ediyordu. Sakinleşmek adına arabayı kenara çekmesi de işe yaramayınca, Emir arabayı son sürat İlkim'in dairesine sürmüştü ve dairenin içine girdikleri an devam etmeye başlayacaklarını düşünmemişti. İkisinin de bu gece ne kıyafetlerine, ne de birbirlerine karşı pek nazik olacağı yok gibiydi.

"Ne İlkim, ne? Git diyorum sana. Seninle konuşmak istemiyorum! Düşüncelerime saygı duymayan bir adamı görmek istemiyorum!"

"İlkim yanlış kelimeler kullanıyorsun," dedi Emir kravatını çekiştirip onun da bağını sökerek. Ardından kravatı beyaz, jilet gibi gömleğinin yakasından ayırdı ve avcuna sıkıca sardı. Gözlerini kısa bir an kapatıp açtığında, ikisi de birbirine birer düşmanmış gibi bakıyordu. Emir'in sesindeki o ton yerli yerindeydi fakat sakın olmaya çalışıyor gibiydi.

"Muhtemelen söylediğine pişman olacağın cümleler kuruyorsun. Lütfen tekrardan aynı şeyleri yaşamayalım olur mu? Sonuçlarına katlanmak yine altı senemizi alsın istemiyorum."

İlkim boynundaki inci kolyenin kopçasını açıp ondan kurtuldu ve sesli bir nefes bıraktı. Alay eder, dalga geçer gibi bir hali vardı ve bu sözcükleri yadırgamıyordu. "Bir gün bunun geleceğini biliyordum." dedi sinirle gülerek. Ellerini iki yana açıp adama çevirdi.

"Sana söyledim Emir Feza. Bu konuda net olmadığımı biliyordun. Sana bunu söyledim."

İlkim hırsla dudaklarını birbirine bastırdı ve parmakları, uzun dalgalı saçlarını yana çekerek büyük küpelerinden birine uzandı. İki eli de kulağındayken bakışlarını Emir'e doğru döndürdü. Dudaklarındaki kırmızı ruj, vahşi bir biçimde dağılmış saçları ve bedenini sımsıkı saran elbisesiyle zaten yeterince etkileyici görünmüyormuş gibi, böyle konuşarak adamı daha da kışkırtıyordu. Emir dilini dudaklarında gezdirdikten sonra ellerini beline koydu.

"Neyin geleceğini biliyordun tam olarak? Yani ne dedim ki bu kadar damarına basmış oldum anlamıyorum. Biz bir ilişkinin içinde değilsek neredeyiz İlkim? Havada asılı kalacak halimiz yok herhalde. Bunun bir adı olması gerektiğine inandım ve kendimce yorumladım. Alt tarafı seninle bundan ilerisini hayal ettiğimi söyledim. Hem onlar benim arkadaşlarım, *bizim arkadaşlarımız*. Neden bu kadar rahatsız oldun bundan, çok merak ediyorum."

İlkim küpelerinden birini makyaj masasının üstüne bırakıp kızgın bir ifadeyle adama döndü. Bakışları, tavırları ve her bir hareketi fazlasıyla sertti. "Cevabın kendi cümlede gizli, değil mi? Madem onlar *bizim* arkadaşlarımız, neden o kararı tek başına alıyorsun Feza? Ben de bunu çok merak ediyorum."

Diğer küpe de çıktı ve kulak memelerindeki ağırlık çekilip serbest kalınca İlkim bir an için onları hafifçe ovdu. Yüzünü adama çevirdiğinde ona bakışından sızanlar olumsuz duygularla doluydu. "Ne yani? Şu an beraberiz diye hemen sevgili mi olmamız gerekiyor? Hemen eskiye mi dönmeliyiz? Alt tarafı bir yemektir Emir! Alt tarafı ortak arkadaşlarımızla vakit geçirdik. Bunu bu kadar büyütmenin, senelere yaymanın bir manası yoktu ki!"

Emir üstünden çıkarıp yatağa attığı ceketinin hemen ardından gömleğinin kolundaki düğmeleri açtı ve manşetlerini seri hamlelerle kıvırdı. Kırıcı bir şey söylememek adına kendini tutmaya çalışsa da, karşısındaki kadının öyle bir niyeti yok gibiydi. Dudaklarını dişlerinin arasına aldığı ve bıraktığı anın arasında saniyeler vardı.

"Neyi büyüttüm tam olarak?" dedi gözlerini kısarak. "Sevdiğim kadınla yeniden bir arada olmak istediğimi ve onunla geleceği hayal ettiğimi dile getirmek mi büyütme? En yakın arkadaşlarıma bundan bahsetmek mi *büyütmek*?"

İlkim sinirle başını iki yana salladı ve güldü. Ne düşünmüştü ki, adamın onu bırakacağını mı? Rüyasında bile göremezdi bu durumun olasılığını.

"Gerçekten mi ya? Oldu olacak alt tarafı birkaç gün yatak arkadaşlığı yaptık bitti de, tam olsun. Söyle lütfen, çekinme."

"Ben öyle bir şey söylemedim!" dedi İlkim kırılmış gibi. "Söylemem de!"

"Evet, söylemedin. Zaten söyleyen de benim umurumda olacağını sanmıyorum. Bu saatten sonra biraz zor. Biz orayı geçeli çok oldu çünkü..."

"Ne diyorsun sen ya? Uyuduk diye özür mü dileyeyim Emir Feza? Üzgün mü olmam lazım bunun için? Ben anlamıyorum ki sen ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Yetmez diyorum İlkim." dedi Emir ilk kez yüksek sesle. Genç kadın irkilince burnundan sert bir nefes verdi. Bu ses tonu tanıdıklarından çok uzaktı. Fakat hızla sakinleşti adam.

"Bak işte söylüyorum, ben seni istiyorum. Bunu anlamak niye bu kadar zor? Ben senin her bir zerren için savaşıyorum. Gülüşün, duruşun, gözyaşın, kavgan, sinirin... Bana, verebileceğin her şey için savaşıyorum ben! Aşkın, sevgin için savaşıyorum!"

Emir'in sözleri gerçeklerden oluşuyordu. Acılardan, geçmişten ve yaralardan uzakta bütünüyle iyiliği ve güzelliği istiyordu. Fakat İlkim'in ondan bu kadar uzakta olması, düşündüklerinin tersini diliyor olması ona iyi gelmiyordu.

"Ya ben burada senin her bir zerreni alabilmek için çabalıyorum ama senden bir adım dahi göremediğim için nasıl korkuyorum, nasıl temkinli ilerlemeye çalışıyorum haberin var mı? Seni istediğimi hep söylüyordum ama şunu anla artık. Biri yetmez İlkim. Hiçbiri, tek başına yetmez. Asla yetmedi, ömrüm boyunca da yetmeyecek. Yetmeyecek..."

İlkim öfkesinin camdan bir duvar olduğunu ve Emir'in her kelimesiyle duvara vurulan bir balyozun o sağlam temeli çatlattığını hissetti.

"Bak ben üzgünüm, niye böyle düşündüğünü bilmiyorum ama yine kafanda bir şeyler döndüğünü tahmin etmek zor değil. Anlamaya çalışıyorum," dedi derin bir nefesle. Bakışları kadının ateş saçan bakışlarına tutundu ve karşılık verdi.

"Anlayacağım da ama şu an bunu başarabildiğim söylenemez. Geçmişteki gibi olmasına izin vermeyeceğim İlkim. Yine koparamayacaksın kendini benden. Hiçbir şeyi zorlaştırmak ve bunu ikimiz için daha beter bir hale getirmek istemiyorum." Sonunda manşetlerini katlamayı bitirdi ve kadına döndü. İki avcunu ona uzatıp çıplak kollarını

göz önüne serdi ve parmaklarını içe kıvrarak kadını yanına çağırırdı.

"Şimdi buraya gel, fermuarını indireyim."

"Ne fermuarı ya?!" dedi İlkim sinirle. Öfkesi bir anda yeniden yükselmişti sanki. İstiyordu fakat kendine hâkim olamıyordu. Öyle büyük bir yükü ki sırtındaki, azalmadıkça sanki öfkesine öfke ekliyordu.

"Elbisen." dedi Emir sakın bir sesle. İlkim onu fazlasıyla zorluyor olsa da... Durulmaya çalışıyordu.

"Yemek boyunca çaktırmamaya çalıştın ama seni rahatsız etti. Göğüs kafesini sıktı değil mi? Gel yanıma, açayım."

İlkim'in hissettiği sinir, Emir'in bu düşünceli hareketi yüzünden toz olup uçacak olunca, bu zafiyet hissi öfkesini daha da harladı. Büyüdü, büyüdü.

"Açma fermuarımı falan! Ya sen... Sen bıraksana beni ya! Romantik şeyler söyleme, düşünme beni. Canımı sıkıyorsun böyle yapınca." dedi sinirli bir homurtuyla.

Adama baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu hareketi elbisenin daha da daralmasına sebep oldu fakat hiç mimik oynamadı genç kadın.

"Çok düşünüyorsun beni Emir, düşünme! Her şeyin önüne koyma beni, bu kadar önemseme! Yeter, dayanamıyorum."

"İlkim," dedi Emir. Sabrı azalıyormuş gibiydi. Bu konuşmanın çok benzerini seneler önce de yapmışlardı. Neler oluyor anlamıyordu fakat kadının fazla reaksiyon gösterdiği açıktı.

"Sana bilmiyorum dedim, değil mi? Sana gelecek hayali için erken dedim. Önce önümüze bakmamız gerektiğini söyledim. Senden sadece şu anda olmanı istedim ama böyle yaptığında beni o kadar boğuyorsun ki! Katlanamıyorum Emir Feza! Katlanamıyorum..."

İlkim'in sesindeki ton, Emir'in canını yakmadı bile çünkü biliyordu. Sebebini, amacını biliyordu. Gözlerinde görmüştü. Tam tersi olduğunu günlerdir gözlerinde görmüştü, teninde soluklanırken duymuştu, hissetmişti. Sözcükler Emir'i kıramazdı artık.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi tok bir sesle. İlkim ürperdi. Bilmiyordu ki, Emir çoktan pes etmemeye söz vermişti.

"Beni tekrar uzaklaştırmaya çalışıyorsun kendinden ama o bir kere olur İlkim. Bir kere yaptın, sonucuna altı sene boyunca katlandık. Benim bu saçmalığa katlanacak, bu sözlerini kabul edecek bir günüm daha yok."

İlkim'in siniri yerini kırgınlığa bırakırken neye, neden kırıldığını bile bilmiyordu. Emir onu bu kadar iyi tanıdığı için ağlamak, saatlerce ağlamak istiyordu.

"Git." dedi.

Emir olduğu yerde duraksadı ve sertçe yutkundu.

"Gideyim mi?"

"Git." dedi İlkim yeniden. "Şu an seni görmek istemiyorum. Seni bir süre görmek istemiyorum."

"İlkim."

"Git dedim Emir! Git işte, git." dedi sesini yükselterek. Hissettiği acıyla baş edemiyordu fakat bunu yansıtmak da istemiyordu. Derin bir nefes aldı ve bütün duygusuzluğunu yüklediği gözlerini adamın gözlerine kaldırdı. "Git." dedi net bir sesle. "Bu kez sen git. Git."

"Bence sen bir an önce ne istediğine karar ver, olur mu İlkim? Gitmemi mi, kalmamı mı isteyip istemediğine önce kendi içinde bir karar ver. Sonrasında zaten beni bulacağın yeri çok iyi biliyorsun. Aramak istersen tabi..."

Emir başını iki yana sallarken sert ama hızlı bir hareketle ceketini yatağın üstünden aldı. Hayal kırıklığı, sinir ve acı yerleşen bakışlarını İlkim'e bir kez daha değdirmeden evden çıkıp kapıyı ardından hızlıca çekti.

Elbette geri gelecekti.

Sadece şu an ona biraz zaman tanımak için kapıyı çekip çıkmıştı. Daha fazla üzülmesine sebep olup üstüne bir de kriz yaşamasını istememişti. Yarın sabah bu kapıyı yeniden çalacaktı.

Kapının sert sesini duyana kadar olduğu yerden kımıldayamayan İlkim, o çarpma sesiyle aynı anda dizlerinin

üstüne düştü. Bedeni yere kıvrılırken elbise onu aynı Emir'in dediği gibi, göğüs kafesinden daha da çok sıktı. Ağlamaya başlarken ne yapacağını bilemese de, titreyen ellerini elbisenin fermuarına uzatıp onu çıkarmaya yeltenmeyi düşündü. Fakat elbise, gerçekten onu, göğsünü haddinden fazla zorluyordu. İlkim hıçkırıklarıyla onu da becerememenin hezimetiyile oturduğu yerden masanın köşesine fırlattığı çantasına uzandı. Kendini bir krizin eşiğinde hissediyordu ve bir eli, masanın köşesinden kaptığı ilacının üstüne kapaklanmıştı. Görüşünü bulanıklaştıran gözyaşları ve titreyen elleri yüzünden, dakikalar süren bir çabanın sonucunda Koray'ı aramayı zar zor başardı.

Telefon ikinci çalıştan sonra açıldığında Koray'ın enerji dolu sesi kulaklarına doldu.

"İşte bu fani dünyalının akşamını daha da güzelleştirecek o telefon! Selam kuzen, hangi rüzgâr savurdu seni bizim diyarlara?"

"Koray," dedi İlkim ufak bir hıçkırıkla.

"İlkim? Sen iyi misin? Ne oldu?"

"Koray elbisem..." dedi İlkim yeniden hıçkırarak. Ağlamaya, gözyaşları yüzünü ıslatarak yakmaya başladı. Telefonun diğer ucundan endişeli bir kadın sesi daha geldi.

"İlkim güzelim, ne oldu? Neredesin sen, elbisene ne oldu? Anlayamıyorum."

"Koray elbisem... Elbisem." diye tekrarladı fakat ağlamaktan konuşamıyordu. Hıçkırıkları nefesini kesiyor, avucunda sakladığı astım spreyini sıkıca kucağında saklı tutuyordu.

"İlkim evde misin canım, neredesin? Gelip seni alayım, hadi bana nerede olduğunu söyle. Konum atabilir misin? İlaçların yanında mı?"

"Ben evdeyim, evdeyim. Ama elbisem... Elbisem Koray..."

"Tamam, tamam geliyorum. Bak çıktım." Sahiden bir kapı ve anahtar sesi geldi telefonun diğer ucundan. "Geliyorum güzelim. Geliyorum. Bekle beni tamam mı, geliyorum yoldayım."

"Koray elbisem,"

Dudaklarından kopan ve diğerlerinin ardına hızlıca eklenen bir hıçkırık daha. İlkim hüngür hüngür ağlamaya devam etti ve telefon elinden kayıp düşmeden önce söylediği son kelime, az öncekilerden farklı değildi.

"Elbisem..."

Sonrası, zemine bayılır gibi yığılan İlkim'in hafızasında yer almayan fakat dakikalar içinde kız arkadaşıyla birlikte, kuzeninin ona verdiği yedek anahtarlarla içeri dalan Koray'ın anlattıklarından ibaretti.

Koray içeri dalıp İlkim'i yatak odasının zeminine uzanmış hâlde bulunca onu hızla kucaklamış ve yatağına taşımıştı. Kuzeninin ağlayarak bahsettiği elbiseyi değiştirmesi için yanında gelen kız arkadaşı Sinem'den yardım istemişti. Sinem elbiseyi çıkarıp onun yerine, İlkim'e pijama takımlarından birini giydirmiş ve nefeslerinin düzelip düzelmediğini sürekli kontrol ederek Koray'ı içeriye almıştı. Birlikte odanın etrafına dağılanları topladıktan sonra uyuyakalmış İlkim'in akan makyajını nazikçe temizlemişlerdi. Genç kadın derin bir uykuda gibi dursa da, huzursuzluğu bedeninin her bir yanından hissediliyordu.

Sinem ve Koray, bütün geceyi İlkim'in başında nöbetleşe bekleyerek geçirirken, gece boyu gördüğü kabuslarla uyanan İlkim, hissettiği hiçbir duyguyla baş edememişti. Ağlayarak uyandığı her seferinde, yatağın ortasında bir başına otururken Emir'in kollarına olan özlemi ve ihtiyacı hiç dinmemişti.

Seneler boyu, bütün duygularını kendi içinde yaşayıp bitirmeyi tercih etse de, adamla yeniden bir araya geldikleri andan beri her şey çok daha açığa çıkmıştı.

Genç kadının aklını ve kalbini esir alan korku, tüm bu anları birer birer zihnine işlemiş ve koca bir çarkı döndüren dişlileri oluşturmuştu. İlkim yine, olmamasını istediği, yapmak istemediği tek şeyi yaparak Emir'i incitmişti.

Bundan sonrası nasıl ve ne kadar zor olacak bilemese de, bildiği tek şey, adamın kalbinde açtığı bütün yaraların

üstüne birer yenisini eklemişti. Adamın yüzüne bakamayacak, onun yanında duramayacaktı. Üstelik... İlkim biliyordu ki, bir gün olur da, Emir onu yeniden affederse, onun kendisini affedecek yüzü olmayacaktı.



End of the chaos...

Ya da başlangıcı mı demeliyim?

Bölüm hakkındaki yorumlarınızı buraya alabiliriz, sanırım bu patlamayı bekliyorduk 🧑

İlkim sonunda reaksiyon gösterdi ve beklenmedik bir yola doğru sürükledi ilişkilerini. Sizce haklı mıydı?

Bundan sonra Emir ne yapacaktır?

Her şey aslında daha yeni başlıyor, hikâyenin birinci kısmının bitmesine çok çok az kaldı. İkinci kısımda her şey bambaşka olacak 😊

Biz yine, her hafta olduğu gibi randevumuzu yazıyoruz çünkü tam gaz devam ediyoruz. Haftaya aynı gün, aynı saatte tam burada buluşuyoruz. O zamana kadar hoşça kalın



Çok sevgiler 🤍

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

19. BÖLÜM

Çok uzun zamandır bu bölümü beklediğinize bahse girerim ve bunu kanıtlarım da 😊 Yavaş yavaş, sindirerek okuyalım ricalarımı dikkate alarak başlayabilirsiniz sanırım.

Keyifli okumalar. 💜

ACI ÇİKOLATA

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Tuz Buz."

Bölüm şarkıları:

Cem Adrian, Tuz Buz.

Catie Turner, God Must Hate Me.



2014, Kasım.

Hastane, aynı günün devamı.

"Ne yazık ki sana bahsetmek istediğim tek şey bu değil." dedi doktoru alçak bir sesle. Bu durumdan memnun değil gibi görünüyordu ve bu İlkim'i endişelendirdi.

"Dahası da mı var?"

İlhan yalnızca başını sallamakla yetindi. Sonrasında, kısa bir an camdan bakmış, kadına döndüğü anda ise açıklamaya girişmişti. Ellerini öne doğru uzatıp masanın üzerinde birleştirdi.

"Senin için her şeyi en başından alacağım İlkim. Tamam mı? Sadece beni dikkatlice dinlemeni istiyorum."

Genç kadın başını salladığında saçları hafif kırlaşmış olan doktoru ellerini önünde birleştirerek ona baktı.

"Kalbimiz devamlı pompa işlevi görerek tüm vücudumuzun kan ihtiyacını karşılar. Bildiğin üzere, bunu yapmak için kalbimizin kendisi de oksijen yönünden zengin

kana ihtiyaç duyuyor. Bu kan, kalbimize koroner arterler yoluyla ulaştırılıyor. Kısaca kalbimizin çalışması, koroner arterler tarafından ona sunulan kana bağlı. Koroner arterler de, kalbi besleyen atar damarlar olarak geçer."

İlkim adamın ellerindeki raporlarda ne yazdığını bilmiyordu ama çok gençti. Fazlasıyla gençti hem de. Daha 21 yaşını henüz bitirmişti. Ne gibi bir hastalıkla savaşacak kadar kötü değerlere sahip olabilirdi ki? Konuyu bu kadar başından aldığına göre durum düşündüğünden daha ciddiye.

"Koroner arterlerin içinde biriken kolesterol içerikli yağlı plaklar, yıllar içinde damarları tıkayabiliyor. Damar duvarlarındaki bu birikim sürecine de ateroskleroz diyoruz. Ateroskleroz sebebiyle kalp damarlarının giderek tıkanması, kalp kaslarının oksijensiz kalmasına yol açıyor. Bunun daha da ilerlemesi ile kalp yetmezliğine..."

İlkim'in kaşları çatıldı. Derin bir nefes almaya çabaladı ama doktorunun söyleyecekleri vardı.

"Seni her duruma hazırlamam gerekiyor, o yüzden eğer başlayacağımız ilaç tedavisi işe yaramazsa bazı cerrahi işlemler yapmamız gerekecektir. Koroner arterlerin neredeyse tıklalı. Bir adım ötesi kalp yetmezliği demek İlkim. Çok kısa zamanda, aklının bile almayacağı bir şekilde hem de."

Gözlüklerini masanın üzerine bırakırken suratında sıkıntılı bir ifade belirmişti. Parmaklarını burun kemiğine sardı ve sertçe sıktı. "zlerek bunun da çoğu hastada beklediğimizden hızlı ilerlediğini söylemek zorundayım. Bu, aynı ihtimalin sende de olduğunu gösterir. Ama ben ilaç tedavisine sonuç vereceğini ummak istiyorum. Bunu istiyorum çünkü..."

İlkim devam etmesini istedi. "nk..."

"Kalp yetmezliği oluştuğunda bunun sonrası kalp nakli ihtiyacına uzayacaktır."

Kalp yetmezliği.

Nakil.

Kalp ihtiyacı.

İlkim derin bir nefes aldıktan sonra zihninde dengesizce dönüp duran kelimeleri toparlamaya çalıştı. Kaşları çatıldı.

Bu, bütün bunlar ne demekti tam olarak?

Kelimeler yan yana gelmiyor, cümleler anlam çerçevesine bir türlü oturmuyordu.

Hastaydı.

Sürekli başı dönüyordu, bu doğruydı. Aynı zamanda yakınlarda yaşadığı nefes darlığı ve kalp çarpıntıları da üst üste geldiği için doktora gelmeye karar vermişti. Ne ailesini ne de Emir'i üzme istemiyordu, bu yüzden buraya yalnız gelmek istemişti. Ciddi bir şey olmadığına inanıyordu çünkü.

Şimdiyse yanında birinin olmasını fazlasıyla istiyor, ona desteğini gösterecek birinin varlığı için çıldıracak gibi hissediyordu.

"B... Ben..." Kelimelerini toparlayamamıştı çünkü zihnini de bir türlü toparlayamadığını hissediyordu. "Özür dilerim." dedi kaşlarını daha da çatarak.

Marmaris'ten İstanbul'a geldiği zamandan bu yana, yaşadığı ufak çaplı sorunları pek dikkate almamıştı genç kadın. En sonunda annesini ve babasını aradığı telefon konuşmasında, onlardan güçlü bir azar işitmişti. Özellikle babası, sağlığın şakaya gelecek bir şey olmadığı konusunda uzun bir nutuk çektikten sonra onu ilkokul arkadaşlarından biri olan doktoruna, İlhan'a yönlendirmişti. Fakat bu yönlendirme öylece kalmıştı. İlkim doktora gelmemişti.

Bugüne kadar.

"Özür dilerim. Ben... Sadece... An—" Nefesi kesildi ve cümlesi yarıda kaldı. Boğazını temizledi. "Anlayamıyorum. Ben..."

Dolan gözlerini gizlemek adına bakışlarını kucağına çevirdiğinde doktoru yeniden araya girdi.

"Biliyorum, biliyorum. Bütün bunları bir anda öğrenmek şu an fazla geliyor olabilir. Zaten bunları konuşmak için henüz çok erken. Amacım seni endişelendirmek değil, yalnızca her şeyi bilmeni istiyorum."

İlkim başını sallayıp sessizce yutkundu. Ne olursa olsun, o da her şeyi bilmek istiyordu. İyi ya da kötü, olumlu ya da olumsuz. Hayatını şekillendirebilmek için buna ihtiyacı vardı.

"Kalp damarlarının tıkanması konusunda daha yolun biraz ilerisinde gibi görünüyoruz. Fakat bu, beklediğimizden daha hızlı ilerleyen bir durum ne yazık ki. Kısa sürede sonuncu seviyeye ulaşabiliriz. Ancak bu iş kalp yetmezliğine dönüşmesin diye, ilaç tedavini bir an önce başlatıp durumu izlememiz gerekecek. Birkaç ay ilaçlarını düzenli olarak alacak ve aynı süreçte gözetim altında olacaksın. İlaçların sana etkisine bağlı olarak da ilerledikçe diğer yöntemleri, gerekirse ameliyatı konuşacağız."

İlhan sakin bir nefes verdi ve gözleri genç kadının yüzünde gezindi. Onun için bu durumun çok zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Cümlelerini yavaş yavaş bitirmeye çalıştı.

"Dediğim gibi bunun için henüz erken, endişelenecek, daha doğrusu kendini yıpratacağın bir durum şu anlık söz konusu değil. İkisinin birleşip senin için bir tehlike oluşturacağını zannetmiyorum ama bu süreçte astımına da dikkat etmen gerek İlkim. Bunun için beslenmeni ve yaşam şeklini biraz düzenleyeceğiz. Seni zorlamayacak, hayatını kısıtlamayacağız ama biraz dikkat etmenin faydası olacaktır. Sonrasında tedavilere yanıt vereceğine eminim. Güçlü duracaksın..."

İlkim yeniden başını salladı ve akan gözyaşlarını elinin tersiyle yok etti. Yaşam şeklini değiştirmek, ne kadar da kolay dökülmüştü doktorunun dilinden.

"Bunları anlatıyorum çünkü durumun farkına varmanı istiyorum. Umutsuz bir durumda değiliz, aksine her şeye rağmen, aksatmayıp geldiğin için şanslıyız. İlaç tedavisi ile başlayacağız, ardından o işe yaramasa bile uygulayabileceğimiz iki farklı yöntemimiz daha var. Önce testlerini detaylıca tekrardan inceleyeyim, ardından da heyetle konuşayım ve tedavine başlayalım. Olur mu?"

"Peki..." diye mırıldandıktan sonra dikkatini yeniden doktoruna vermeye çalıştı.

İlkim sağlığın şakaya gelmeyeceğini zaten biliyordu ama üniversitede yoğun bir vize haftasından geçiyordu. Onun haricinde zaten hukuk dersleri nefes aldırılmıyor, kişisel hayatına bile zar zor vakit ayırabiliyordu. Emir Feza'nın stajının da beklediklerinden çok daha yoğun geçmesi, uzak kalmalarına sebep olduğu için duygusal bir boşluk içindeydi. İlkim bu gece ona güzel bir şeyler pişirmeyi ve güzel vakit geçirmeyi planlamıştı. Hatta hastaneden çıkınca alışverişe gidecekti fakat bütün bu düşünceler, sanki geride kalmış birer anı gibi, ona fazlasıyla uzak görünüyordu.

"Benim ilaçların işe yarayacağına olan güvenim tam. Bu sırada seninle düzenli olarak görüşmek istiyorum. Şehir değişikliği yapacağın durumlarda da kontakta olmalıyız. Ayrıca astımın yüzünden de düzenli kontrolümüz altında olman gerekiyor."

Doktoru konuşurken dudaklarından çıkan sözcükleri anlamlandırmak her şeyden zor geldi ama odağını kaybetmemeye çalıştı. İlkim sağlığıyla ilgili neler olup biteceğini bilmiyordu. Fakat bildiğı tek bir şey varsa, o da hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağı, olamayacağıydı.

—
Seneler, birbiri ardına sıralanırken bazı sırlar bunca zamanın içinde gizlenmeye ve ortaya çıkmamaya mahkûmdur.

Bazısı için iyi ve olması gerekenin kararı yanlış kişi tarafından verilir.

Geçmiş ve yaşadıklarınızı değiştiremezsiniz ama yaşanacakları ve bazı durumlarda geleceğı, en azından kendiniz için çizebilirsiniz.

Bütün yaşananların sonuçlarını en başından yazmaya karar veren İlkim, yıllar önce bir seçim yapmıştı.

Kendi başına bir karar almış ve bu kararın sonuçlarını, yıllar boyunca iki kişiye yaşatmıştı. Emir'i acımasızca terk ederek kendini bu yalnızlığa esir etmeyi seçmişti.

Seneler önce de, bugün de onun bunu hak etmediğini bilerek atmıştı adımlarını. Ona haksızlık yaptığını, Emir'in kalbini kırdığını ve onu incittiğini bilerek.

Biliyordu.

Emir harika bir adamdı ve hak ettiği şey bu belirsizlik değildi.

O da hayalini kurduğu hayatı yaşamayı, mutluluğu ve gerçek bir ilişkiyi hak ediyordu.

İlkim gibi bir korkakla yaşanacak, sonu ve ucu bucağı belirsiz bir yaşamı kimse hak etmezdi.

İşin kötüsü de, araya altı koca seneyi sokmasına rağmen İlkim, Emir adına yaptığı bu seçimden bundan pişman olamıyordu. Haksız olduğunun farkındaydı ancak yine olsa, yine çektiği bütün acıyı onun görmemesi için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Çünkü biliyordu ki...

Seneler boyu her şeye uzaktan baktığını, bütün hayatını dışarıda işleyen dünyadan uzakta yaşadığını bilseydi, *Emir çok ama çok üzülürdü.*

Aralarından daha bir sene bile geçmemişken, birkaç ay içinde üst üste iki ameliyat olduğunu bilse, *Emir'in canı çok yanardı.*

Tenini boynuna kadar kapatan kıyafetler harici, dekolteli hiçbir şey giymeme sebebinin; ameliyat olduğu günden bu yana sahip olduğu, iki göğsünün arasından boynuna doğru uzanan belirgin dikiş izleri fark edilmesin diye olduğunu bilse, *Emir kesinlikle kahrolurdu.*

Üstüne üstlük iki ameliyat geçirmesine, düzenli olarak ilaçlarını kullanmasına, beslenmesine ve yaşantısına son derece dikkat etmesine rağmen, kahrolası kalbinin bütün bu ilaçlara ve tedavilerin hiçbirine artık cevap vermediğini öğrense, *Emir çok acı çekerde.*

Yine, benzer bir durumdan bahsedecek olursak; İlkim'in neredeyse yedinci senesine gireceği bu mücadelesinde, artık herhangi bir tedaviye cevap vermeyen kalbi yüzünden,

yüzde kırk olan yaşama şansının daha da düştüğünü duysa, *Emir bununla yaşayamazdı.*

Şimdi bir nakil listesinin içinde, adının kaçınıcı sırada olduğunu dahi bilmediği bir noktadayken; yapabileceği tek şeyin beklemek olduğunu bilerek ve kontrol altında tutularak, elindeki bu ne kadar olduğunu dahi bilmediği yaşama şansını, daha da düşürmemek için çabalıyordu.

Emir'in bütün bunları öğrenmesi, *yıkılması demektir.*

Ona bunu yapmak istememişti. Belki ayrılığıyla, sözcükleriyle onu incitmesi de aynı şey gibi görünüyordu olabilir ama her zaman en kötü şey, hayatlarına yer edinecek olan belirsizlik olacaktı. Seneler öncesinden beri, bütün bunları ona açıklaması gerektiğini düşünen onlarca insan olmuştu çevresinde. Bunu yapmaması gerektiğini bizzat onlardan, yüzlerce kez dinlemişti.

Fakat böyle bir durumda olay, Emir'e onun yanında olma şansı verip vermemesi değildi.

Zaten bütün bunları öğrendiği an, Emir İlkin'in yanında olmayı seçerdi. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın ve ne kadar acı, bu işin sonunda onu bekliyor olursa olsun... Emir için fark etmezdi. Bütün olacakları, hangi seçeneklerin sunulduğu önemsiz olacak şekilde, yanında İlkin olması dahilindeki seçeneği göz önüne alırdı Emir Feza. Onu ve ondan gelen şeylerin tamamını açık yüreklilik ve nezaketle kabul ederdi.

O hep İlkin'i seçerdi.

Fakat... İlkin bunu istememişti. Yaşama şansının ne kadar olduğunun dahi belirsiz olduğu bir durumda, hiç kimseyi böyle bir hayata mahkûm edemezdi. Kendi için değil ama onlar için bu seçimi yapacak kişi olmayı tam da bu yüzden istemişti.

Kimseye, öleceğimi bile bile *beni sevin* diyemezdi.

Hayatım belirsiz ama yine de arkadaş olalım şeklinde gidemezdi.

Hiçbir zaman, hiç kimseyi hayatına bu şekilde dahil edemez ve onlara bağlanamazdı.

Fakat son aylarda, senelerdir kendine biçtiği hayatın tam tersini yaşamıştı. İnsanlarla tanışmış, onları kendine bağlamıştı. Bunu yapmamalıydı. Altı sene boyunca savaştıklarını hatırlamalıydı. Hiçbir anını unutmamalıydı.

Unutmuştu.

Haksız olsa da kendince haklı olmayı, insanlar kabul etmese de karşısındaki kimseyi üzmemek için çabalayacak kişi olmayı kabul ettiğini unutmuştu. Bütün hayatı boyunca hep daha azını isteyecek ve düşleyecek olmayı, bununla yetinmeyi kabullendiğini unutmuştu.

Daha en başından, yaptığı seçimlerin getireceği bütün sonuçlara katlanmaya karar verdiğini unutmuştu.

Ama hayat ona her şeyi yeniden hatırlatmıştı. İşte, her zamanki rutinlerinden uzakta, yeniden yaşamak dahi istemediği günlerden birine uyanmıştı.

Adımlarını evin içinde sürüklerken, kucağına aldığı saksıyı büyük bir özenle taşıyordu. Son kez dairesinin içine doğru baktı ve kolundaki çantasının düşen askısını düzelterip evden çıktı. Kapıyı hemen ardından kilitledikten sonra, tuttuğu saksıyı dikkatle dengeledi ve çalan telefonunu çantasından çıkardı.

Arkadaşının aramasını yanıtladığında, şansına katında bulunan asansöre henüz binmişti.

"Efendim?"

"Canım geldim ben, hazır mısın?"

"Hazırım Seçil, hazırım. Asansördeyim, iniyorum."

"Tamamdır, hadi bekliyorum ben."

"Geldim..."

Asansör giriş kata indiğinde, adımını dışarı attı ve kapıya doğru yürüdü. Aynalı, büyük siyah camlı kapının diğer tarafında bekleyen arkadaşını fark etmemesi imkânsızdı. Seçil uzun saçlarını tepesinde at kuyruğu yapmış, ayağında düz tabanlı botlar ve uzun mantosuyla arabasına yaslanmıştı. Önü açık mantosundan içeri bakınca giydiği boğazlı yün kazak ve kot pantolon görünüyordu.

Güneş yerindeydi. Bu soğuk kış gününü kırmak, bütün soğuğu hapsetmek adına arkadaşının tenine yandan çarpıyor ve kızılığına, turuncu ve sarı parıltılar ekliyordu.

Seçil tetikteydi. Cam kapıyı aralamaya çalışan arkadaşını fark ettiği an yaslandığı arabasından doğrulup ona doğru yürüdü. Kapıyı onun için açtıktan sonra dışarı çıkan İlkim'i kollarının arasına çekmek yerine ellerindeki çanta ya da saksıya uzanacak oldu. İlkim saksıyı vermedi ama sözcükleri onunla ilgiliydi.

"Seçil bu çiçeği sana emanet etsem olur mu?"

"Bana mı?" diye soran Seçil arabaya doğru yürürken ona bir bakış atmıştı. Arkadaşının kol çantasını taşıyordu.

"Evet, şimdi yanımda götürüyorum hastaneye ama ben ilgilenemezsem onunla sen ilgilenir misin? Bütün dikkatini ona vermeni, hastanede solacak olduğu an evine götürüp ona gözün gibi bakmanı rica edebilir miyim? Hastaneden çıkınca alacağım, söz."

"Tabii ki bakarım ben, almasan da sorun değil bakabilirim istediğin gibi. Soldurmam." Aklına gelenlerle duraksadı. "Saksı çiçeğin olduğunu bilmiyordum."

"Yoktu," dedi İlkim soluk bir tebessümle. "Artık var." Açık bıraktığı uzun saçlarını sessiz kalarak kulağının ardına sıkıştırdı. Arabanın kapısını açıp çiçeği özenle koltuğa yerleştirirken, arkadaşı da çantasıyla ilgileniyordu. "Geri alacağım ama ben. Bakacağım ona. Sadece hastanedeyken başına bir şey gelsin istemiyorum. Tek ricam bu..."

Ön koltuğa yerleştikten sonra kemerini dikkatlice bağladı. Seçil'de aynını yaptığında yüzü arkadaşına dönüktü.

"İlkim böyle şeylerin bizim aramızda ricası, isteği mi olur Allah aşkına? Sen elime tutuşturup gitsen, *vardır bir bildiği*, der yine bakarım ben bu çiçeğe. Senin bir bakışın yeter." dedi arabayı çalıştırıp ana yola çıkarken.

İlkim'in dakikalardır solgun olan ifadesi kırıldığında ve dostu keyifle kıkırdayınca, Seçil sanki bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi kocaman gülümsedi. "Ha şöyle, duyan da başka bir yere gidiyoruz sanır. Hastanedeki eski dostlarımızla biraz

hasret gidereceğiz o kadar..." dedi sakın bir sesle. Aynı anda sinyal verip sağdaki sapağa girmişti.

"Arkadaş dediğim de şey yani... Alt tarafı sesi hiç kesilmeyen monitörler, arka taraflarını açıkta bırakacak hastane elbisesi, uzun serum askıları ve torbaları, sağdan soldan çıkan kablolar falan işte. Yabancıysa olduğumuz hiçbir şey yok inan bana..."

İlkim'e baktığında onun da endişeli, dertli ifadesinin kırıldığını gördü. Bu yolu izlemeyi sevdiğini biliyordu ama bir yandan onunla sohbet etmesini, kendini içine kapatmamasını istiyordu. Hastanenin bulunduğu semte ilerlerken bir süre sessiz kaldılar. Yarım saatlik kısa bir yolculuğun ardından, Seçil hastane sapağına doğru girdiğinde arkadaşına yandan bir bakış attı. "Sen niye o kadar küçük çanta aldın bu arada, ne sığdırdın onun içine? Benim sadece makyaj malzemelerim bile o çantaya ancak sığar?"

Arkadaşı, sessizce gülümserken başını iki yana salladı. "Az öz birkaç parça aldım sadece. Kontrol edilirken göğsümü açabildiğim düğmeli üstlerin ikisini aldım, önemli olan onlardı. Bazen hastane elbisesi çok rahatsız edici olabiliyor diye. Zaten kaç gün kalacağım belli olmadığı için fazla bir şeye ihtiyacım olmaz, zannetmiyorum. Olur da bir durum olursa, annemle halledersiniz diye düşündüm."

"E tabii, dünyanın en iyi iki refakatçisi olacak yanında. Bendeniz Seçil Alkan ve gönüllerin sultanı Fulya Çetin... Elbette bu kadar az değiliz ama kimseye söyleme..." Hastanenin park alanına girip düzgünce park ettikten sonra yüzünü onun yüzüne çevirip kaşlarını kaldırdı. "Bütün olay bu ikilide bitiyor." diye mırıldandı sır verir gibi.

Birlikte hastaneye girdiklerinde, İlkim doktorunu, *aynı ona bahsettiği yerde*, bu hastanedeki özel odasında buldu. Adımları birbirine eşitlenip İlkim'in kalacağı odaya ilerlerken, saksıyı dikkatle taşıyan Seçil'de arkalarından ilerliyordu.

Bazı anlar, ne şekilde ya da ne kadar zamanın ardından olursa olsun birbirinin aynısıydı. Seneler önce de, şimdi de

hastaneye gelişi, odasına yerleşmesi ve testlerinin yapılması aynı şekilde gerçekleşmişti.

Odası, tek kişilik özel bir odaydı. Canlı renkler yerine soğuk, koyu renkler kullanılmıştı fakat oldukça ferah bir görüntüsü vardı. İçeri girince hastanın bulunacağı kısma ilerlemeden önce geçilen ufak koridorda bir banyo, tuvalet ve gardırop vardı. Odanın bir duvarının yarısını, boydan boya açılan sürgülü bir cam kaplıyordu. Koyu gri ve mavi tonlarda döşenmiş odada uzun bir yatak, hemen yanında çeşitli monitör ve ekranlar, serum askısı vardı. Camın önünde kalan tekli bir koltuk ve ortada duran sehpayla birlikte, kocaman oda İlkim'in birkaç günlük misafiri olacağı yerdı.

Büyük odaya girdikleri anda arkadaşından istediği ilk şey, çiçeğini pencere önündeki sehpayla yerleştirmesiydi. Seçil'den ona iyi bakmasını istemişti ama çiçeği kendinden uzakta tutmak da istemiyordu. Kokusu bile onu sakinleştiriyor, iyi hissettiriyordu.

Seçil'in yardımıyla odasındaki kk banyoya girdi ve üzerini değiştirerek hastane elbisesini giydi. zerindeki hastane elbisesiyle yatağa uzandıktan sonra, zihnine ve kalbime çöreklenen bütün anıları yok etmeye çalışsa da, elbette bu mümkün değildi.

—

2015, Kasım.

Hastane, Fulya ve İlkim.

Genç kadın yüzünü kapatan oksijen maskesi sayesinde aldığı derin nefeslerin arasında, hem çalışan monitörlerin ve cihazların, hem de annesinin güzel sesini duyabiliyordu. Annesi ona, soğuk ve hissiz hastane odasında kaçıncı olduğunu bilmediği bir kitabı okuyordu. Romantik romanlardan biriydi, İlkim'in zihnini dağıtıyordu. Geçirdiği ikinci ameliyatın ardından her şey yeni yeni dzeliyordu ve normal odaya alındığı ikinci gün olsa da solunum konusunda zorlandığı için oksijen almaya devam ediyordu.

Fulya, yatağın hemen solundaki koltukta otururken, okuduğu kitaba tam anlamıyla odaklanamasa da, sesi İlkim'i

rahatlatıyordu. Kızını sürekli kontrol etmeye çalışırken bakışları önündeki sayfalar ve onun solgun yüzü arasında gidip geliyordu. İlkim'in dikkatinin onda olduğunu fark ettiğinde bir diğer sayfaya geçti ve bakışları bu kez kendi önünde sabit kaldı.

"Efendimin o soluk, esmer rengi, dört köşe, çıkık alnı, gür kara kaşları, derinden bakan gözleri, kayadan yontulmuşu andırır çizgileri, o sert, gülmez dudakları -salt azim, karar, irade gücü belirten bu yüz- güzellik kurallarına göre hiç de güzel sayılmazdı, ama benim gözümde güzelden de üstündü. Beni tümüyle sarıp egemenliği altına alan bir etkisi, bir büyüğü vardı ki duygularımı irademden elinden alıyor, kendi kudretine tutsak ediyordu."*

Fulya bulduğu noktada duraksadı ve kızına baktı. İlkim'in koyu kahveleri ona baktığını görmüştü. Maskenin altına tutsak kalan küçük yüzünde minicik bir gülümseme vardı. İlkim onu her daim dinlerdi ama ilk kez bu kadar can kulağıyla dinliyor gibi görünüyordu. Belli ki sevmişti. Fulya bu kitabı seçtiği için çok mutlu oldu. Kızına kocaman gülümsedi ve heyecanla devam etti.

"Hiç istememiştim onu sevmeyi; yüreğimdeki aşk tohumlarını görür görmez söküp atmak için çok çalışmışım... Ama şimdi, onu yeniden gördüğüm şu ilk anda gönlümdeki tohumlar canlanıvermiş, yemyeşil, dipdiri filiz sürmüştü. Efendim, yüzüme bile bakmadan kendisini sevmeye zorluyordu beni..."*

İlkim'in duyguları, üstüne çöreklenir gibi olduğunda, kalbinde belirgin bir ağırlık hissetti. Annesi okudukça daha da büyüdü bu ağırlık. Daha da arttı. Fulya'nın çevirdiği sayfalar ve dilimden dökülen cümleler İlkim'e dert olacak oldu. Kendini tuttu, tuttu.

"...Benim ruhumu delip geçen o bakışları onların böyle serinkanlılıkla karşılamalarına şaşıtm. Ben onların bu bakışlar karşısında kızarıp bozacaklarını, gözlerini yere indireceklerini sanırdım. Öte yandan,

onların böyle hiç etkilenmeyişlerine seviniyordum da. 'Benim gözümle görmüyorlar onu,' diye düşünüyordum..."*

Fulya, İlkim'in yatağındaki hareketliliğı hissettiğı anda durdu. Kızı, küçük beyaz elini yüzüne kaldırmış ve gözlerini kapatmıştı. "Anneciğim?" dedi Fulya hemen yerinden kalkıp. Kızının yanına gelip elini onun saçlarına uzattığı anda, İlkim'in sağ gözünün kıyısından bir yaş düştü.

Yüzündeki oksijen maskesi, göğüslerinin arasından uzanan derin, kırmızı dikiş izi ve kolundan alınamayınca, hemen elinin üstünden açılan damar yoluyla uzandığı yatakta, yeterince yarası yokmuş gibi bir de gönülden yaralıydı küçük kızı. Bu da yetmiyormuş gibi kendini tutamayıp ağlamaya başlamıştı. Fulya yanına oturup diğer elini kucağına çekince ağlaması şiddetlendi. Gözyaşlarını silmeden elini yüzündeki maskeye sarıp çenesinin altına kadar çekti, sessizce hıçkırdı. "Anne..." dedi pürüzlü bir sesle. Boğuk ve kısık bir sesle, zorlukla konuşmuştu. "Benim gözümle görürler mi onu?.."

Fulya acı dolu bir biçimde kızına baktı. "Güzel kızım..." dedi çaresizce.

Ne göğüs kafesinin içindeki o soyut acıyı, ne de fiziksel acısını giderebiliyordu annesi. Kızına azıcık dahi yardım edemiyor, yanında olmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Çok zordu, onu içten dışa yiyip bitiriyordu.

"Anne görmesin... Kimse görmesin onu benim gibi. Kimse sevmesin... Ben zaten çok seviyorum, başkası da benim gibi severse ne yaparım... Sevmesinler, ne olur..."

Sesi titredi. Bir eliyle maskeyi yüzüne tutup nefes alıyor, konuşacağı anlarda geri çekiyordu. Korkunç bir durumun içindeydi, kendi başına nefes dahi almakta zorlanıyordu. Nefret etti. Yaşadığı bütün bu acıdan ve zorluklardan nefret etti genç kadın. Daha 22 yaşını bile bitirmemişti. Bu kadar gençken bunlarla savaşması ne kadar adildi? Yaşadığı hayatın hangi noktasında bulacaktı hak ettiğini?

"Anneciğim, yapma... Yapma."

"Nasıl dayanacağım?" diye sordu boğazındaki acıyla. "Bir sene olacak neredeyse anne, nasıl yaşayacağım? Ya...Yaşayabilecek miyim? Ben Emir'i bir daha görebilecek miyim anne? Ne zaman, ne zaman buna alışmayı öğreneceğim?"

İlkim hıçkırdı ve bir astım krizini başlatacağını hissettiği duygularla derin nefesler almak için maskeye yapıştı. Fulya gözlerinden yaşlar dökülürken, durumun şiddetleneceğini anladığı an ayağa kalktı ve duvardaki düğmeye hızlı hızlı basmaya başladı. "İlkim. İlkim lütfen anneciğim, ne olur. İlkim!"

İlkim'in sıklaşan nefesleri, hızla yükselip alçalmaya başlayan göğsü yüzünden acıyan dikişleri ve ardı arkası kesilmeyen gözyaşları yüzünden, çaresizce onu sakinleştirmeye çalışan Fulya'nın çabaları da bir türlü işe yaramıyor, toparlanamıyordu. Saniyeler içinde odaya dalan hemşireler ve doktoruyla, oda bir anda kalabalıklaştı. Her şey daha da karma karışık bir hâl alacağı sırada, hemşirelerin İlkim'i tutması ve ona dozunu değiştirerek uyguladığı ilaçlar sayesinde, dakikalar içinde bütün bu karmaşa yerini sakinliğe bırakmıştı. İlkim'in nefesleri düzen kazanmaya, ilaçları ciğerlerine ulaşarak ve teninin altına işlemeye başladığı an Fulya tuttuğu nefesini bıraktı ve az önce kalktığı koltuğa resmen çöktü.

Genç kadın, uzun zaman hatırlayacağı en büyük krizlerinden birini, ikinci ameliyatından sonra yaşamış oldu. Annesi için ise, aylar boyu kabuslarına girecek ve üstünden yıllar da geçse o çaresiz hissi ona tekrar tekrar yaşatacak anıyı, hafızasına böyle kazımıştı.

Dakikalar, birbirini büyük bir hızla kovalarken gelip giden hemşireler testlerini yapabilmek için çeşitli işlemler yaptılar. Ölçüm, kan alımı, bazı testler için farklı tahliller ve düzenli kullandığı ilaçlarının bir listesini aldılar.

İlkim, annesi ve babasının Koray'la birlikte eve geçişlerine dair verdikleri haberi ardından sonra telefonunu kenara

bırakmış ve serumunun takılmasını beklemişti. Aynı anda görevli hemşire işini bitirmeye çalışırken, doktorunun talimatlarını dinliyordu.

"Fulya ve Gündüz geldiğinde onlarla ben konuşacağım zaten ama yalnızca bir refakatçi bırakabiliyoruz yanında. Kimin kalacağına sen karar verip bana bildirirsen ben onu ileteceğim. Testlerin sonuçlarını da yarın konuşacağız, sonuçlar bugün çıkmaz ama ulaşabileceğiniz, kan isteyebileceğiniz kişilere ulaşmaya çalışalım. Ben zaten ihtiyaç bildireceğim ama sonuçta etraftakiler senin ailen, elimizde fazlasının bulunması bizi çok rahatlatır."

İlhan elindeki dosyaya göz gezdirmeye devam etti ve başını kaldırıp hafifçe tebessüm etti. "Gelebilme imkânı olan herkese ulaşalım." dedi bu kez Seçil'e dönerek.

"Elbette İlhan Bey, ben ulaşırım birkaç kişiye mutlaka." diye yanıtladı genç kadın. Her türlü yardımcı olmaya hazırdı. Koltuğundan kalkmış, yatağa doğru bir adım atıp orada kalmıştı.

"İlhan amca, bu akşam Seçil kalabilir mi benimle? Şimdi bizimkiler kalmak isteyecek ama zaten yoldan geldiler, onlarla sen konuşur musun?"

"Sen kimi istersen o olsun, tamamdır Seçil Hanım'ı yazarım. Sadece doldurman gereken birkaç belge olacak, onları da birazdan buraya yollarım. Halledip bana ulaştırırsınız. Sonrasında sorun olmaz zaten. Konuşurum ben sizinkilerle..."

Elindeki belgelere birkaç kalem hareketi yaptıktan sonra başını kaldırıp karşısındaki kadınlara baktı. "Sonuçlar çıktığında yeniden görüşeceğiz. Ve size söz..." diye mırıldanıp kendisini, gözlerinden hiç çekilmeyen bir endişeyle izleyen İlkin'e baktı. Güven verircesine gülümsedi.

"Her şeyi yoluna koyana kadar durmak yok."

Bunun ne kadar süreceği konusunda bir fikri yoktu fakat sonuna dek çabalayacaklarına da en az adı kadar emindi.

Fulya, gözyaşları içinde İlkim'in yatağının kıyısında oturduğu sırada, kızının elini avcunun içine alıp okşamış fakat sessiz kalmıştı. Gündüz birkaç adım geride yüzünde küçük bir tebessümle kızına bakıyordu çünkü kendisi de düşerse İlkim'in dayanacak bir şeyi kalmazdı.

"Anneciğim ben iyiyim dedim ya, niye inanmıyorsun bana? Bak şimdi İlhan amca gelip o da aynı şeyi söyleyecek. İyiyim ben, bir şeyim yok..."

Fulya gücenir gibi kızına baktığında, boştaki eliyle gözünden düşen damlayı yok etti sessizce. İnce, uzun parmakları kızının eli üstünde gezinirken düşen sesinde alınganlık vardı. "İlkim sen kötü olunca da söylemiyorsun ki anneciğim. İyi ya da kötü... Uzaktayız, endişeleniyoruz diye gizliyorsun. Senin tırnağın kırılrsa ben kilometrelerce öteden hissederim sen bilmiyor musun? İlhan gelsin, onunla da konuşacağım. Bu kadar geç kalmamız bile hataydı. Günler öncesinden burada olmalıydık babanla..."

Gündüz'le göz göze geldiğinde, babası gülümsedi. Annesi kadar detaylı ırgalamıyor olsa da o da endişeliydi, kızı için meraklanmak en doğal hakkıydı. "İşlerimizi ayarlayıp erkenden gelmemiz iyi olabilirdi tabii..."

"Çok iyi olurdu tabii. Ama ne konuşsam fark etmez ki, sen zaten istemiyorsun bizi yakınlarda..."

"Anne ne olur yapma böyle, ciddi bir şey olsa sence ben aylar öncesinden gelmez miyim sana? Senelerdir aynı dertlerden tartışıyoruz. Benim yaşıma otuza dayandı, bebek olmadığımı sana hâlâ kanıtlayamadım. Anlıyorum, endişeleniyorsun. Öperim güzel kalbinden, sen benim canımsın ama gerçekten bir şey yok. Gerçekten..."

İlkim'in çabaları sonuç vermeyince artık denemekten vazgeçecekti ki, İlhan birkaç dakika bile geçmeden odaya giriş yaptı ve İlkim'i bundan kurtardı. Annesi birinci ağızdan duymadıkça, iyi olduğuna inanmayacak gibiydi. Fulya ve Seçil ayağa kalkıp odadaki bütün gözler adama çevrildiğinde konuşan ilk kişi İlkim oldu.

"İlhan amca, Çetin ailesini benim iyi olduğuma inandırabilir miyiz? Onlar buraya kontrol amaçlı yattığıma pek inanmamış gibi duruyorlar da..." dedi genç kadın dalgaya vurarak.

İlhan gülümsedi ve incelediği raporlardan sonra aldığı rahat nefesleri onların karşısında da verdi.

"İlkim haklı, endişelenecek bir şey yok gibi görünüyor. Sonuçları beklediğimden de normal geldi. Birkaç ufak değerde düzensizlikler var ama kontrol altında tuttuğumuz süreçte bunları toparlayabiliriz. Hayati değerlerde olumsuz bir artış ya da azalma göremiyorum, tabii kan değerleri haricinde. Onun için de zaten nakil yapacağız. Yani kısaca... İçiniz rahat olabilir şimdilik."

Fulya büyük bir rahatlamayla derin nefesini verdiğiinde, elini tuttuğu İlkim'in saçlarına da güçlü bir öpücük kondurmuştu. Gündüz, kolunun altına ikinci kızı gibi gördüğü Seçil'i aldığıında ikisi de gülümsemiş ve genç kadın dudaklarını eliyle örtmüştü.

"Şimdilik dediğim işin asıl kısmına gelirsek... İlkim'in durumu için bir araya geldiğimiz heyet toplantısından, küçük çaplı bir ameliyat daha yapılması kararı çıktı."

"A—ameliyat mı?" dedi genç kadın uğradığı şaşkınlıkla. Bunu beklemediği açıktı. Sesi kırılmıştı.

"Evet ama bu seni endişelendirmesin. Hiçbirinizi endişelendirmesin çünkü inan bana, önceki ameliyatlarınla uzaktan yakından alakası olmayacak. Daha basit, daha hızlı ancak alternatif, yeni bir yöntem. Daha önce birkaç kez denendi, başarıya ulaşma oranı aldığımız sonuçlara göre yüzde seksenin üstünde. Benim şu anki yatışını bu kadar büyütmemin sebebi de bu. Ameliyat bize yeni bir pencere açabilir..."

İlkim... Şu anda konuştukları şeyi beklemediği için şaşırsa da, bu sözleri daha önce de duymuştu. Ameliyatların ona olumlu yönlerde, yeni kapılar ve pencereler açacağı cümleleri onlarca kez dinlemişti. Geçirdiği iki ameliyat

olumlu ya da olumsuz sonuç vermemişti. Sanki hiç ameliyat olmamış gibi, etkisiz kalmışlardı.

Kalbi bu işlemlerin hiçbirini kabul etmemişti.

Tedavilerinden sonuç alamamışlardı.

Fakat İlkim'in kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı da aşikârdı.

"Yüksek dozda narkozlar, anestezi ve günler sürecekle toparlanma süreçlerinden bahsetmiyoruz. Bu akşam ameliyat olup yarın sabaha uyanacağın ve kısa vadede sonuçları gözlemleyebileceğimiz bir operasyondan bahsediyoruz. Hastanenin başhekimisi olan arkadaşım, birkaç saat içinde seyahatinden dönecek, bütün hazırlıklar sen de tamam dediğin takdirde yapılmaya hazır İlkim. Olumlu sonuçlar alırsak, bu bizim için harika bir gelişme olur."

"Olmaz olur mu..." dedi Fulya heyecanla. "Bu harika bir haber İlhan, hemen bu akşam, ilerleyen saatlerde ameliyat olabileceğinden bahsediyorsun... Biz senelerdir nakil listesindeyiz, hiçbir gelişme olmadan sadece haber bekliyorduk. Senin bize sunacağın bütün ihtimaller bizim için büyük gelişmeler olacak her zaman."

Güldü ve bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Allah'ım sana çok şükür."

Fulya gözyaşlarına boğulmamak için zor duruyormuş gibi görünüyordu. İlhan ve Seçil, İlkim'e bir adım yaklaşınca, hızla Gündüz'ün kollarına koştu. İçine yerleşen umut ışığıyla heyecanı büyümüştü.

"Tabii ki bütün bu seçenekler sen kabul ettiğin takdirde gerçekleşmeye hazır. Ameliyat olduğunda sana yüzde yüz sonuç alacağımızı söyleyemem ama olmadığında da karşı karşıya olduğumuz şeyleri biliyorsun. Ameliyat olduğunda bir şeyler değişecek mi bilemiyoruz, ihtimaller üzerinden konuşsak da adı üstünde, bunlar birer ihtimal. Kesinliği yok. Ancak ameliyat olmaman, bir gün kendine acaba o ameliyatı olsaydım olumlu sonuç alabilir miydim sorusunu sorma olasılığının olması, hep bu şüpheyile kavrulman demek. Karar senin, doktorun olarak sana bir seçim şansı sunmak da benim görevim. Fakat benim sana tavsiye ettiğim şey bu

ameliyatı kabul etmen olur. Zaten sonrasında olumsuz bir komplikasyonla karşılaşma ihtimalimiz olmayacağı için, sana bir zararı olmayacak. Tabiri caizse göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidecek, bitecek diyebiliriz..."

Herkes beklentiyle İlkim'e döndüğünde, İlkim bağdaş kurduğu yatakta sessizce ellerine baktı. Bir süre öylece sessiz kalmasına rağmen düşüncelerini kafasında bir sıraya sokmaya çalıştığı, ona sunulan seçenekleri değerlendirdiği açıktı. Sakin bir nefes alıp verdikten sonra, bakışlarını onu izleyen insanlara çevirdi.

"Sanırım... Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, değil mi?" dedi küçük bir sesle.

İlhan'la buluşan bakışları, küçüldü ve onu anlayan en iyi insanmış gibi hastane yatağında küçülmüş kıza baktı.

"Tabii ki evet, İlhan amca... Ben varım. Zaten görebileceğim her şeyi gördüm. Bir ameliyattan daha korkacak değilim, inan bana. Sen de bu ameliyatı olmam gerektiğine inanıyorsan tamam, olurum. İşlemleri başlatabilirsin."

İlhan yüzüne yerleşen rahatlama ifadesiyle gülümsediğinde başını salladı. Odada bulunan herkes bu kararın alınmasını bekliyormuş gibi rahatladığında, İlkim'de uzun saçlarını kulaklarının ardına sıkıştırdı. Yüzü hafifçe soluklaşmıştı fakat yine de iyi hissediyordu.

"Tamam öyleyse, bunu duyduğuma çok ama çok sevindim İlkim. En doğru kararı aldığını düşünüyorum. Umarım harika sonuçlar alır, çok daha güzel ihtimalleri konuşuruz. Her şey hazırlandığında, hemşirelerle birlikte seni almaya geleceğiz. Şimdilik dinlen. Sabaha çok daha güzel şeyler konuşacağımızı umuyorum. Bu arada Fulya ve Gündüz, sizi birkaç dakika dışarı alabilir miyim? Hastaneyle ilgili birkaç prosedür var halledilmesi ve konuşulması gereken..."

Doktoru İlkim'e küçük bir ifadeyle gülümsedi ve odadan anne babasıyla çıkarken genç kadının arkadaşına kocaman sarılışını göz ucuyla izledi. İlhan, Fulya ve Gündüz'le odanın dışına çıktığında, kapıyı arkalarından hafifçe çekip kapattı.

"Sizinle biraz daha detaylı konuşmak istiyordum aslında, onun için çıkardım dışarı."

Fulya, Gündüz'e tutunduğunda, İlhan başını sessizce iki yana salladı.

"Hayır Fulya, hayır. Öyle değil, İlkim'in değerleri normal. Endişelenecek bir şey şimdilik yok. Sadece sizden dikkat etmenizi istediğim bazı ekstra şeyler olacak."

Elindeki raporlara bakarak alnının köşesini kaşıdı ve dudaklarını ıslattı. "İlkim'e bu teklifi sunmadan önce de kabul edeceğini biliyordum. Her şeye ve bütün zorluklara rağmen yaşamına ve size öyle bağlı ki, elbette tamam diyecekti. Altı senedir ne deneyelim desem bıkmadı, usanmadı kabul etti. Yaşamayı, yaşadığı hayatı seviyor. Bu yüzden de senelerdir büyük bir özen ve dikkatle yaşıyor. Bütün işlemleri, ona yatışı vereceğimi söylediğim günün akşamında toplanan heyetten çıkan kararlarla hazırlatmışım zaten. Kabul etmezse iptal ederdik elbette ancak evet diyeceğini biliyordum. İlkim her şeye rağmen, kendi için değilse bile sizin için savaşıacak kadar büyük yürekli bir kız."

Fulya eşine yaslandığında, yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Gündüz'de aynı şekilde gülümserken, senelerin acısı öyle birikmişti ki kızı pes etse ona hiçbir şey diyemeyeceklerini biliyorlardı.

Aylarca hastanede kalmış, ilaçlar kullanmış, gençliğinin en güzel anlarını soğuk hastane koridorlarında geçirmiş ve iki ameliyatla göğsü açılmıştı. Buna rağmen bir ameliyata daha evet demişti. Çok güçlü bir kadındı ve bu güçsüz kalpten çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Evet, şu an için değerlerin normal olduğunu rahatlıkla söyleyebiliyorum ancak yarın bunu söyleyebilir miyim emin değilim. Ameliyattan bağımsız olarak dile getiriyorum bu durumu. Şansımız artmak yerine her geçen gün biraz daha azalıyor ne yazık ki ve bunun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Senelerce dikkat ettiği şeyleri biraz geri plana attığını fark ettim birkaç aydır."

Fulya ve Gündüz'ün aklı karışırken İlhan sakince anlatmaya devam etti.

"Bunun sebebini henüz bilmiyorum, aslına bakarsanız öğrenmem de gerekmiyor. Ancak onun yaşantısına olumlu ya da olumsuz etkisi olacak her şey, beni de, en az onun sağlığı ve değerleri kadar etkiler. Beslenmesini baştan düzenleyeceğiz çünkü bana son geldiğinden bu yana, olmasını beklediğimden çok daha yüksek oranda bir kilo kaybı yaşamış. Gördüğüm kadarıyla da birinin gözetimi altında olmadığı takdirde yemek yemeyecek. Bu konuda sizden destek bekliyorum. Bunları detaylıca konuşacağız."

"Olur mu, İlhan? Tabii ki, ne dersen onu yaparız biz. Senin bize vereceğin talimatlar, listeler... Ne olursa uygulamaya çalışırız. Zaten bizim de aklımızda bir şeyler var, bu sefer böyle kolay bırakıp gitmeyeceğiz onu. Çok uzağında kaldık, her anında yanında olmamız gerekirken kendi hayatlarımızın telaşına kapılıp iş dünyamıza döndük."

Gündüz'ün sözcüklerini onaylayan Fulya'da dolan gözlerini gizlemeden İlhan'a baktı.

"İlhan ne yapmamız gerekiyorsa, nasıl davranmamız gerekiyorsa senin bize anlatman yeter. Bizim İlkim'in hayatına ne kadar olumlu etkimiz olaksa yapmaya hazırız. Hiçbir şeyi bizden gizleme. Her şeyden bahset. Yalvarırım."

"Tamam, endişelenmeyin. Zaten İlkim kendine çok iyi bakıyor, sadece ona biraz daha destek olmanıza ihtiyacı var o kadar. Hadi geçin, koridorun sonunda, odamda konuşalım."

—

Bu sırada, İlkim ve Seçil odada bir başlarına oturuyorlarken, İlhan'ın İlkim'in odasına yönlendirdiği hemşire genç kadının damar yolunu kontrol etti ve bileğine bir bileklik taktı. Ameliyat öncesi hazırlıklar sürdüğü sırada, Seçil dikkatle olup biteni izliyordu. İlkim'in telefonunun titrediğini fark ettiklerinde, hemşire odadan yeni çıkmıştı.

"Sen bakabilir misin Seçil, ben biraz uzansam? Bugün o kadar çok iğne gördüm ki, bayılmam an meselesi." dedi gülerek.

"Bakarım aşkım bakarım," diye telefona uzandığında, İlkim yataкта uzanır pozisyona geçti ve örtüyü düzeltti. "Yalnız ben bu adama ne diyeyim?"

Telefonu arkadaşına çevirip ekranda yazan ismi İlkim'e gösterdiğinde, derin bir nefes aldı. *Emir arıyordu.*

"Sanırım buna benim cevap vermem gerek. Ben alayım onu."

İlkim telefonu Seçil'den alıp derin bir nefes aldıktan sonra aramayı yanıtladı.

"Efendim..."

"İlkim?" dedi çekingen ama özleminden öldüğü o tok ses.

"Efendim Emir?" dedi İlkim alt dudağını ısırarak.

"Yeniden Emir'e döndüğüme göre, aramız henüz düzelmedi ha?"

İlkim ne cevap veremeyeceğini bilemeyerek sessiz kalınca, gözlerine dolan yaşlara engel olamadı. Dudaklarını birbirine bastırdığında Emir konuşmaya geri döndü.

"Şey, iyi olup olmadığını merak ettim. Sana gelebilir miyim? Biraz konuşmak istiyorum eğer sen de kabul edersen... Kırgın ayrıldık, canım çok sıkıldı. Sana zaman tanımak istedim ama dayanamıyorum ki, ne kadar uzak kalırsam o kadar zor oluyor bu." Duraksadı, yutkundu ve sessizce boğazını temizledi.

"Ya ben... Nerede duracağımı bilemiyorum İlkim. Yemin ederim. Elimi ayağımı koyacak yer bulamıyorum. Başka neye bakılır, bakınca nasıl görülür onu bile unutmuşum. Sağa dönüyorum sen, sola dönüyorum sen. Aklımda sen, gözümün önünde sen. Bir tek sen. Çözemiyorum yani, çözülemiyorum."

"Emir ben..." diye mırıldandı zorlukla yutkunarak.

"Konuşmak istemiyorsan seni zorlamayacağım ama özür dilemem gerektiğini hissediyorum. İlkim ben öyle düşün istemedim, gerçekten. Öyle hissedeceğini düşünemedim. Bir geleyim lütfen, konuşalım."

"Emir ben evde değilim. Yani, şu an... Gelsen de beni bulamazsın."

"Neredeysen oraya geleyim, yani... Eğer izin verirsen gelebilir miyim?"

"Emir Feza," dedi İlkim son şansını deneyerek. "Ben de özür dilemek istiyorum ama şu an buna gücüm yok. Senden... Bana biraz daha zaman vermeni rica edebilir miyim? Şu an değil, şu an bunu yapamam."

"Sen iyi misin, kötü bir şey yok değil mi? Beni korkutma, yalvarırım. Her şey yolunda mı güzelim? Neredesin sen?"

"Hayır," dedi. "Hayır bir şey yok." Dudaklarını ısırıldı. Gözlerini tavana diktiğinde bir süre bekledi fakat devamı gelmeyecek gibiydi. Kendini zar zor topladı. "İyiyim, ben... Annemler burada, birkaç gün daha yanımda olacaklar. Onlar gittikten sonra konuşsak olur mu? Bana birazcık daha zaman ver. Söz, konuşacağız."

"Tamam, tamam peki. İstedtiğin kadar zamanın var. İstedtiğin kadarına sahipsin İlkim. Sonunda bana geleceksen, yolların bana çıkacaksa istediğin kadarı senin. Söz verdin. Biliyorum sen söz verdiysen gelirsin."

İlkim gözyaşlarını tutamazken başını salladı. Elini yüzüne kapatıp sessizce ağlarken, sesi telefonun diğer tarafına gitmesin diye elinden geleni yapıyordu. "Gelirim," dedi güçlkle.

Emir onun kısık ve düzensiz nefes seslerini dinlerken, "Seni özledim," dedi sessiz bir fısıltıyla.

Genç kadın gözyaşlarına rağmen gülümseyebildiğinde başını iki yana salladı yeniden. "Ben de Feza, ben de seni özledim." dedi kısık sesiyle. "Ben seni arayacağım tamam mı? Ulaşamazsan merak etme. Söz ver bana da endişelenmeyeceğine dair, sonra kapatmam lazım artık."

"Söz, söz, söz. İstedtiğin ve istemediğin kadar söz İlkim. Tamam, endişe etmeyeceğim, sürekli de aramayacağım. Sen geleceksin, biz konuşacağız ama biraz daha zaman lazım, tamam." dedi derin bir nefes vererek.

"Evet, evet *sevgilim*. Kapatıyorum tamam mı? Söz veriyorum ben arayacağım."

Seçil olanları dolan gözleriyle izlerken İlkim, Emir'le vedalaşıp telefonu kapadı.

"Ben bu adama nasıl hayır diyeceğimi bilmiyorum artık," dedi İlkim ağlamak ve gülmek arasında gidip gelirken. Sessiz nefeslerle yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki yaşlarla yatağın içinde öylece beklerken Seçil'le göz göze geldi.

"ok bile dayandın kuzum," dedi Seçil yüzüne yansıyan güçlü mutlulukla. Onun bu kararı almasına dair mutluluk duyan kişiler listesinin en başına olabilirdi.

Ellerini yüzüne kapattığında, Seçil gelip yanına oturdu. "Canım benim." Yüzünü ve saçlarını nazikçe sevdikten sonra ona sıkıca sarıldı. Yanında olduğu sürece, arkadaşının daha fazla üzülmesine izin vermemeye çalışacaktı. En azından elinden geleni yapacaktı.

—
Ameliyat, aynı planladığı gibi sakın ve herhangi olumsuz bir reaksiyon yaşanmadan atlatılmıştı. İlkim odaya alındığında, hafif narkoz ve anestezi yüzünden uykuluydu.

Burnuna takılı kanüller kulağının ardından dolanıp göğsünün üstünden yatağın yanına uzanıyordu. Göğüslerinin arasından uzanan dikişler tazelenmişti. Yine göğsünün belli noktalarına sabitlenmiş, makinelere ve serumuna uzanan kablolar yerli yerindeydi. Hafif kızarmış teninden ve morarmaya yüz tutan izlerinden, ameliyattan henüz çıktığı belli oluyordu. Canı acımış mıydı kimse bilemese de, izlerin duruşuna bakılırsa, ameliyat sonrası sızlayacaktı.

Fulya ve Gündüz, kızları odaya alındıktan sonra İlhan ve Seçil'in ısrarlarıyla eve gönderilmişti. Seçil, bu gece arkadaşının başında bir nöbet daha tutacaktı. İlkim'in yanında ses yapmamak için dışarı çıktı ve Orkun'la yaptığı kısa konuşmanın ardından, yeniden kadının yanına girdi.  zerindeki steril kıyafetlerle, uyandığı an doktoruna haber vermek için koltuğa yerleşip dostunu izlemeye başladı.

Sabaha karşı, Seçil uyku ve uyanıklık arasında gidip gelirken İlkim'in sesini duydu. Uykusuz kaldığı gecelerin uykularını yalnızca bir gecede almış gibiydi. Arkadaşı hemen

ayaklanıp onun yanına ilerlediğinde, elini uzatıp hemşireleri çağıran düğmeye basmayı da ihmal etmemişti. Onun elini kavradığı anda gözleri doldu ve düğmeye yeniden bastı.

"Canım," dedi zorlukla yutkunup. İlkim gözlerini açıp Seçil'i görmese de, sesini duyduğu an, kız kardeşini tanıdı ve gülümsedi.

"Kızıl," dedi pürüzlü sesiyle. Sanki senelerce susuz kalmış gibi çıkan sesi, birkaç saat önce kalp ameliyatı olmuş birine göre oldukça yerindeydi.

"Buradayım bir tanem, yanımdayım. Çok şükür Allah'ıma... Çok şükür, iyisin."

İlkim yarı yarıya açabildiği kısık bakışlarıyla Seçil'e gerçek bir ifadeyle gülümsedi. Susamıştı ama yutkunabilecek kadar güçlü müydü, bilemiyordu.

Dakikalar içinde, üç farklı hemşire ve İlkim için nöbete kalan doktoru odaya döndüğünde, tetkikler ve testler yapılmaya başlanmıştı.

Gün aydınlanırken, İlhan sonuçların daha sonrasında çıkacağını belirtirken odayı hemşirelerle birlikte boşalttığında, genç kadın artık iyice uyanmış ve dostuyla konuşmaya başlamıştı. Annesi, babası ve Koray da saatler içinde gelecek, doktorunun anlatacağı sonuçları dinlemek için toparlanacaklardı.

Her şey ya düzelecek ya da daha da kötüye gidecekti fakat kimse, hayatın direksiyonu ne yöne kıracağını bilemeyecekti.

Bildikleri tek şey, İlkim'in hayata aynı düne ve bugüne tutunduğu gibi tutunacağıydı.



Kaos daha yeni başlıyor demiştik☹️

İlkim'in senelerdir sakladığı şeyi öğrendik, neler düşünüyorsunuz? Onunla empati yapabiliyor musunuz?

[* ile işaretli alıntılar, Charlotte Brontë isimli yazarın **Jane Eyre** adlı kitabından alınmıştır.]

Siz olsanız nasıl davranırdınız?

Özellikle bu soruya verilecek cevapları çok merak ediyorum. Çünkü yüzleşmeyi, Emir'in de bunları öğrendiği sahneleri sizler okuduktan sonra aynı soruyu tekrar soracağım. Şimdiden haberiniz olsun😊

Sizce Emir öğrendikten sonra ne tepki verir, ne yapar, nasıl davranır? Ne düşünür?

Umarım keyif almışsınızdır. Kurgunun en ağır bölümlerinden biri olmasına rağmen uzun bir bölümdü. Sindirerek okuduğunuzu varsayıyorum🙏🥺

Birinci kısmı bitirmek üzereyiz, neredeyse son bölümler artık. İkinci kısma, aslında daha da doğrusu bir şeyleri yerinden oynatmaya çok az kaldı. Ben çok heyecanlıyım, bakalım sizler de benim kadar heyecanlı olacak mısınız?

Haftaya yeni bölümde görüşürüz.
Kocaman öpüldünüz.💜

twitter / halapenobiberii
twitter hashtag / #acıçikolata
instagram / halapenobiberi

20. BÖLÜM

Yeniden merhabalar 🙏

Yine buluştuk. Ben sizi hiç tutmadan, bölümle baş başa bırakıyorum. Yoğun bir bölüm, yavaş yavaş okuyalım bence. Keyifli okumalar. 💜

ACI ÇİKOLATA

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Çaresiz Gerçekler."

Bölüm şarkıları:

Çağan Şengül&Sezgin Alkan, Yadigar.

Teoman, Çoban Yıldızı.



"Yüzme bilmeden daha,
deniz görmeden,
hiç güneşte yanmadan
Şimdi ölmek istemem,
bir kalbi sarmadan..."



Gün, bir öncekine meydan okur gibi erkenden doğduğunda ve karanlık, yerini aydınlığa bıraktığında İlkim çok daha iyi hissediyor, çok daha uyanık durumdaydı.

Ameliyatın ardından zaman hızla akmış, bir koca gün daha bitmişti ve bu kez her şey beklediklerine göre, oldukça yolunda gitmişti. İlkim'in hastanede geçen ikinci gecesinin eşlikçisi annesi Fulya'ydı. Hemşirelerin odadan çıktıkları ve onları baş başa bıraktıkları zaman, genç kadın doğup büyüdüğü Marmaris'te yakın çevrelerinde olup biten şeyleri annesinden keyifle dinlemişti. Hem arayı kapatmış hem de sıkılmadan koca bir geceyi atlatmışlardı.

Doktoru, birazdan sonuçlarla birlikte gelecekti ve odanın içindeki herkes biraz endişe, biraz da heyecanla adamı bekliyordu.

Seçil, Orkun'la birlikte yan yana odanın köşesinde dikilirken bir şey üzerine tartışıyorlardı. Diğer taraftaki anne ve babası, telefonda az önce kendisine de geçmiş olsun dileklerini ileten teyzesi Fulden'le konuşuyordu. Koray ve Sinem ise az önce gelmişlerdi, İlkin'le ilgileniyorlardı. Sinem'in genç kadının göğsünü boylu boyunca ayıran ameliyat izlerini açıkça görmeyi beklemediği kesindi fakat bu durumu gayet normal karşılamıştı. İlkin daha dekoltesiz giyinmeye başlamadan önce çok fazla tuhaf bakışa maruz kaldığını hâlen hatırlıyordu ve bu onu azıcık bile rahatsız hissettirmese de, huzursuz ettiği açıktı. Bundan hoşlanmıyordu, Sinem'de oldukça anlayışlı ve özenli davranarak gözlerini sürekli oraya dikmiyordu.

İlkin bir kez daha, kuzeninin bahar ayında evlilik teklifi etmeyi planladığı kızın ne kadar harika biri olduğuna şahit olmuştu. Sinem kesinlikle Koray'ın doğru insanıydı.

"Biliyor musun kesinlikle sizi İzmir'e götürmem lazım. Harika bir gezi planı yaparım, bizim oraların havası bir başkadır. Sadece Kordon'da oturmanın bile tadı başka, İzmir'in iyi gelmeyeceği kimseyi tanımıyorum."

"Neden olmasın?" dedi İlkin neşeyle. Ten rengi hafif solgunlaşmış olmasına rağmen ve her gülümsediğinde, burnundaki kanüllerin gerildiğini hissetse de, neşesinden asla ödün vermemek niyetindeydi.

"Biraz toparlayayım ben kişisel durumlarımı, bir de şu hastaneden kurtulayım. Yaza doğru çok isterim gelmeyi..." dedi gerçekten içinde biriken mutlu hislerle birlikte. Öyle içten ve yürekten hissettiği şeylerdi ki bunlar...

İyi hissediyordu İlkin. Sevdiği insanların büyük bir kısmı yanındaydı. Yakında geri kalanıyla da sorunlarını çözecek, arada hiçbir engel bırakmayacaktı.

Neler olup biteceğini bilemese de, seçimini çoktan yana yapmıştı genç kadın.

Aşkını seçmişti.

Emir'ini.

En azından bu saatten sonrası için...

Odanın içinde hafif bir uğultu oluşmaya başladığında, bunu bölecek olan şey İlhan'ın elinde raporlarla kapıyı çalıp odaya giriş yapması oldu.

İçerideki herkes, üzerlerindeki steril kıyafetler ve maskelerle adamın ağzından dökülecek güzel haberleri bekliyordu. Buna ihtiyaç olmamasına ve İlkim normal odada bulunmasına rağmen, kimse onu herhangi olumsuz bir duruma maruz bırakmak, tehlikeye atmak istememişti.

"Günaydın herkese... İlkim, nasılız bugün?"

"İyiyim İlhan amca, ameliyat olduğumu bizzat kendim bilmesem ben dahi inanmayacağım. İnanılmaz hızlı toparlandım." İlkim gülümsemeye devam etse de, doktorunun tavırlarını tanıyacak kadar uzun süredir onun hastasıydı.

İlhan asla yüzüne bakmıyor, kısa göz temasları harici başını raporlardan kaldırmıyordu. Üstelik sesi tok ve duyguya yer vermeyen bir biçimde ifadesiz gelmişti kulağına.

"Sence nasılım?" dedi İlkim onun gözlerine bakmaya çalışarak. İlhan çatık kaşlarının altından ona bakarken ifadesi çok hafif yumuşadı ancak tam olarak düzeldiği de söylenemezdi.

"Sen iyiyim diyorsan..."

"Sen?" dedi İlkim zorlayarak. "Sen nasıl olduğumu söylüyorsun, İlhan amca? Sonuçlarım, onlar ne söylüyor?"

İlhan raporları yatağın hemen ucundaki, tekerlekli masaya bırakıp alnını ovuşturdu.

"Özür dilerim İlkim, çok üzgünüm."

Üzgünüm.

Çok üzgünüm.

Özür dilerim.

İlkim için oldukça yeterli kelimelerdi çünkü hepsinin bağlanacağı ve uzanacağı cümleler belliydi. Senelerdir

duyduklarına benzeyecekti. Biliyordu.

Gülen suratı, saniyeler içinde düz bir hâl alınca, başı ağır çekimdeymiş gibi kucağına doğru eğildi. Sanki bunu beklemiş gibi hızla dolan gözlerini kucağına düşürdü.

"Üz—üzgün müsün? Niye üzgünsün İlhan, ne oldu?" diye soran ilk kişi annesi oldu. İlhan odada ona dönen ve anlam veremeyen gözlerle bakıp başını iki yana salladı.

"Ne yazık ki, İlkim'in kalbi bu ameliyata da cevap vermedi. Değerlerinde olumlu hiçbir değişiklik yok. Hastaneye yattığı gün yaptığımız ölçümler, testler... Sonuçlar neredeyse birebir aynı. Çok üzgünüm, bu tedavi yöntemi de ne yazık ki işe yaramadı."

"Ama çok ümitliydin... Sen... Sen çok heyecanlıydın bu ameliyat için..."

Fulya başını hızlı hızlı iki yana salladı, ağlamak için hazır bekliyor gibiydi. "Yüzde... Yüzde seksen dedin İlhan... Yüzde otuzlara karşı, yüzde seksen dedin..."

"Biliyorum. Ama yüzde seksenlik oranın, bizim için bir ihtimal olduğunu da söylemiştim Fulya. Ne yazık ki ihtimaller bizim için hep sınırdadır. Olumlu bir sonuç alamadığımız için çok üzgünüm. Bu gece hastanedeki son gecen olacak, şu an için yapabileceğimiz başka hiçbir şey kalmadı."

Seçil yüzünü Orkun'un boynuna gömüp sessizce ağlamaya başladığında, Fulya ve Gündüz için de durumun farklı olduğu söylenemezdi. Koray, Sinem'in eline daha sıkı sarılmış bir şekilde kendini tutuyor ve İlkim'e odaklanmaya çalışıyordu.

İlkim zaten kırıntılarıyla yetindiği bütün umutlarına az önce, doktorunun tek kelimeye sığdırdığı bir özürle veda etmişti.

Üzgünüm.

İlkim de öyleydi.

Keşke İlkim'in yaşadıkları da bu kelimenin ardına sığdırılıp silinebilseydi. Üzgündü, o da çok üzgündü fakat üzüntüsünün hiçbir işe yaramadığını yıllar önce öğrenmişti.

Kalbi işe yaramazdı.

Artık hiçbir tedaviye cevap vermiyordu.

Nakil adayları listesinde adı vardı.

Sıranın ona ne zaman geleceğini, üstelik gelip gelmeyeceğini de bilmiyordu.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye, durumu kabullenmeye çalıştığı sırada doktoru onun adını seslendi. "İlkim, en büyük özrü sana borçluyum sanırım. Seni bu ameliyata bana olan güvenin bulaştırdı..."

"Olur mu hiç İlhan amca?" dedi genç kadın. Adamla göz göze geldi ve gülmeye çalıştı küçücük. İçi beklemediği kadar acıyordu fakat sakin kaldı. "Sen benim iyi olmamı istediğin için benden özür dileyeceksin ben de bunu kabul mü edeceğim, lütfen yapma. Bu ameliyata girmeyi ben kendim istedim, ben onay vermeseydim beni ameliyat edebilir miydiniz? Hayır..." dedi sözcüklerine senkronize bir şekilde başını iki yana sallayarak.

"Özür dilenecek ya da yanlış yapılan hiçbir şey yok. Ben bu hastalıkla baş etmeye çalıştığımdan beri bu cümleleri duyuyorum zaten. Yeni bir şey yok, kaldıramayacağım şeyler hiç değil. Ben bununla birlikte bir ameliyat daha ekledim listeye, o kadar." dedi çenesini dikleştirerek.

Odadaki herkesin gözlerine tek tek baktı. Dolan gözlerini görebiliyordu, ağladıklarını, senelerdir onun için dinmeyen gözyaşlarını...

"Sadece artık benim için üzölmeye devam etmenizi istemiyorum. Ha yok, ben dinlemem seni, ağlayacağım gönlümce diyorsanız da, bunu yaparken benim yakınlarımda olmanızı istemiyorum. Sizden en büyük ricam bu. Çünkü ben..."

İlkim dudaklarını birbirine bastırıp bir süre öylece durdu. "Ben, bir gün öleceğim için hiç üzölmüyorum. Aksine yaşadığım hayata—"

Dudaklarından kopan hıçkırık sesini keserek cümlesini böldü. Durdu. Elini saçlarına atıp onları geriye iterken sevdiği, ailesi gibi gördüğö insanlara baktı. "Aksine, yaşadığım hayata... Tanıyıp sevdiğim insanlara ve yaşantıma hep şükrediyorum. Öyle çok şükrediyorum ki hem de..."

Hayat bazı şeylere üzülüp onları kendine dert edinmek için çok kısa çünkü. Yarınım, hatta dakikalar sonram bile bu kadar belirsizken, ağlayıp bugünümü de hiç etmeyeceğim. Üstelik bilmenizi istiyorum, sizin kalp yetmezliğiniz olmamasına rağmen siz de benimle resmen aynı durumdasınız." dedi hafifçe kıkırdayarak.

Odada dolu dolu olan herkesin yüzüne şaşkın ifadeler yerleşecek olduğunda İlkim devam etti.

"Sizin de yarınınız, bir saat hatta dakikalar sonranız belirsiz. Aramızdaki tek fark, benim bunun bilinciyle yaşıyor olmam. Benim bu gerçeğe altı senedir baş ediyor olmam. Hepimiz öleceğiz, bugün ya da yarın değilse bile mutlaka bir gün. O yüzden lütfen kendinizi bu şekilde daha fazla yıpratmayın."

Durdu, hafifçe başını salladı. Onları teselli etmeye çalışmıyordu, düşündükleri gerçekten de bunlardı. Dile döktü.

"Sizi anlayabiliyorum. Aynı yerden bakmasak da saygı duyuyorum hissettiklerinize. Birini kaybedeceğini bile bile gözlerine bakmak ne kadar zor, tahmin edebiliyorum. Ama benim biraz zamana ihtiyacım var. Biraz bu andan uzaklaşmaya... Sizden birkaç dakika beni yalnız bırakmanızı rica ediyorum..."

Annesi ve Seçil itiraz edecek gibi olduğunda yanlarındaki adamlar tarafından tutuldular. "Sadece birkaç telefon görüşmesi yapacağım, o kadar. Size de o sürede kendinizi toparlamanız için fırsat. Yedinci senesine giren ve sonu hiç gelmeyen İlkim kampına yarım saatlik bir mola. Lütfen."

Öyle tatlı dille konuşmuştu ki, kimse itiraz edemedi İlkim'e. Babası ve annesi gelip saçlarının tepesinden öptüğünde kocaman gülümsedi. Herkes sırayla odadan çıkarken, sürekli ardına bakan Seçil'e göz kırptı ve onun da çıkmasının ardından odada bir başına kaldı.

Altı senenin sonuna yaklaştığı bu hastalık süreci boyunca, İlkim'in umutları defalarca kez yıkılmıştı. Aslında bunun da onlardan pek farklı olmaması gerekiyordu fakat öyleydi. Çok

farklıydı. İlkim ilk kez seçimi kalbi için değil, kendi için yaptığında başının üstündeki bütün çatı, yine üzerine yıkılmıştı.

Derin bir nefes aldı. Ardı ardına birkaç derin nefes, alabildiğine şükrettiği bir dolu nefes aldı. Bekledi, gözlerinden yüzüne dağılmış olan ıslaklığı sildi. Ağlamanın bir çözüm getirmediğini, seneler önce öğrenmişti ve her seferinde, bunu yeniden deneyimliyordu.

Boğazını temizledikten sonra, kenarda duran telefonuna uzanıp titreyen elleriyle ekranı açtı. Bir süre, ellerindeki titreme dursun diye bekledi fakat sakinleşse de, durmuyordu. Kabullendi. Emir'in numarasını seçip aradıktan sonra telefonu kulağına götürdü. Telefon öyle uzun uzun çalmadı yine. Çaldı ama öyle uzun sayılmayacak bir süre, İlkim'in biraz bekledikten sonra, karşı taraftan duyduğu ses yüzüne bir gülümseme kondurdu.

"Efendim?"

"Emir, selam?"

"İlkim," dedi Emir şaşkınlıkla, kısa bir an duraksamış ve bakmadan açtığı telefonun ekranındaki ismi kontrol etme ihtiyacı hissetmişti. "Sen miydin?" dedi ses tonuna hızla yerleşen yumuşaklıkla.

"Evet. Benim..."

"Kusura bakma, çalışıyordum. Kim olduğuna bakmadan açmıştım, sen olduğunu sesini duyunca fark ettim."

"Sorun yok ama... Sen müsait miydin? İstersen daha sonra da arayabilirim."

"Müsaitim tabii ki, sana her zaman müsaitim ben. Nasılsın?"

"İyiyim, iyi gibiyim yani." dedi İlkim bir yalanın ardına sığınarak. Aslında buna bir yalan denmezdi. Olmasını istediği durumu sesli dile getirmişti. *İyi olmak istiyordu, iyi hissetmek...*

"Sen," diye sordu devam etme ihtiyacıyla. Parmaklarını üzerindeki ameliyatlı yerlerini komple açıkta bırakan bluzunun eteklerinde sürükledi. "Sen iyi misin?"

Emir sesli, derin bir nefes verdi. Sandalyesinde geriye yaslanırken elindeki kalemi de dosyaların üstüne bırakmıştı. İlkim sayesinde yüzüne yerleşen gülümseme daha da genişlerken, gömleğinin üstten bir düğmesini açtı.

"İyiyim," dedi. "Senin sesini duydum ya... Çok daha iyiyim ben şimdi. Sen de iyisin değil mi, gerçekten?"

"Onun için aradım," dedi İlkim açıkça. "Sesini duymak ve iyi hissetmek için aradım." Durdu. Gözleri acıyordu. Elinin üstündeki damar yolunu açan iğnenin denk geldiği noktalar acıyordu. Ameliyat izleri acıyordu. Göğsü hep sıkıştı.

"Emir sen bana hep çok iyi geldin biliyor musun, bunu sana hissettirebildim mi bilmiyorum ama benim sana dair hiç kötü anım yok..."

"Bebeğim..." diye mırıldandı Emir Feza fakat İlkim bu kez konuşan taraf olacaktı.

"Biliyorum," dedi dolan gözleriyle, küçük bir çocuk gibi başını eğip dudaklarını bükerek. Duraksasa da, söyleyecekleri bitmemişti.

"Geçmişte de bugün de ben sana dair, senin dahil olduğun bütün anılarımı sevgiyle, mutlulukla hatırlarken sen aynısını yapamıyorsun, biliyorum. Ben sana güzel hatırlanacak anılar, hatıralar bırakamadım ama hiçbirini isteyerek yapmadım. Emir ben... Ben senden bile isteye uzaklaştım, evet... Ama hiç seni isteyerek üzmeyle çalışmadım. Hiç istemedim, yemin ederim, istemedim..."

"Biliyorum." dedi Emir. "Biliyorum İlkim, biliyorum."

"Bilmiyorsun." diye karşı çıktı İlkim sessizce.

"Bilmiyorsun ama ben anlatacağım sana her şeyi. Her şeyi anlatacağım... Bana inanacak mısın Emir? Sen... Beni anlayacak mısın?" diye sordu bir umut. Ağladı ağlayacaktı. Sınırd olduğunu biliyordu.

"İlkim..."

"Emir bana hak verecek misin?" diye fısıldadı gözyaşları sessizce yanaklarına yuvarlanırken. İçindeki aşkın umuduna, yeşeren ve topraktan boy veren filize tutundu. Tutunabilirim

sandı, denedi. Çabaladı. "Bana hak vereceksin değil mi? Beni anlayacaksın... Benden vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Asla," dedi Emir. "Asla vazgeçmeyeceğim. Anlayacağım seni. Söz veriyorum anlayacağım."

"Emir ben seni de kaybedersem başka hiçbir şeyim kalmaz ki... Hiçbir şeyim kalmaz. Benim senden başka evim yok. Senden başka yuvam yok... Sen varsın. Bir tek sen vardın. Hep sen vardın Emir." İlkim hıçkırdığı sırada, dizlerini kendine çekmeye çalıştı fakat kendini fazla zorlamaması gerekiyordu. Ağlayamazdı, iç çekişleri kısık, güçsüzce dudaklarına asılı kaldı.

"Lütfen ağlama." dedi sevdiği adam. *Yaşamak gibi sevdiği, hep çok kıymet verdiği ama bunu ona asla hissettiremediği adam.*

"Bana nerede olduğunu söyleyecek misin?" Hışırtılar duyuldu. İlkim iç çekti.

"Yanına geleyim, alayım seni oradan... Öpeyim, seveyim, iyi edebilir miyim seni bilmiyorum ama deneyeyim en azından. Olur mu, geleyim mi sana? İznin var mı?"

"Hayır, hayır Emir sen değil. Ben geleceğim. Söz verdim, ben geleceğim. Ben sana geleceğim. İzin ver bana. Sen izin ver."

"Tamam, istediğin kadar İlkim, sana sonsuz izin. İstedtiğin kadarına sahipsin, hepsine sahipsin bebeğim. Üzülme yeter ki. Ağlama, kırılma. Kendini paralama. Söz bulacağız bir yol. Sen yanımda olduktan sonra, aşamayacağımız engel yok. Çözeceğiz hepsini bir bir. Söz veriyorum..."

Durdu Emir Feza. Sesi hafifçe alçaldı. "Ama sen de söz vereceksin bana. Ağlamayacaksın daha fazla. Üzülmeyeceksin, kendini canından etmeyeceksin. Kanatmayacaksın kendini, yaralamayacaksın İlkim. Tamam mı güzelim?"

İlkim çaresizce başını sallasa da sesli bir tepki veremediği için Emir'in onu göremeyeceğini bilemedi. Duraksamıştı.

Bunu hisseden Emir Feza, "İlkim, tamam mı birtanem?" diye yineledi sorusunu. İlkim yeniden başını sallayarak bir

de sesli yanıtladı bu kez.

"Tamam. Tamam Feza..."

"Tamam." dedi Emir tekrardan. "Şimdi madem ben sana gelemiyorum, sen bana kendi ayaklarınla gelene kadar sakın kalacağını, iyi olacağını söyle. Söyle ki telefonu kapatabileyim bebeğim, söyle ki ben de rahat bir nefes alayım. Ha İlkim, olur mu? İyi olacak mısın?"

"Olacağım," dedi İlkim yüzündeki yaşları kurularken. "Teşekkür ederim sevgilim, iyi olacağım, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." dedi Emir aynı onun gibi. "Asıl ben teşekkür ederim sevgilim."

İkisi de, telefonun ucunda birbirlerini hissetmiş gibi aynı anda gülümsediler. Kısa bir nefes arasının ardından sessizliği bozan Emir oldu.

"İlkim?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Kıkırdadı hafifçe. "Ben de seni Emir, çok."

Emir kocaman gülümsedi ve İlkim yakınlarında olsaydı da ona kocaman sarılısaydı diye düşündü fakat kendini dizginlemesi gerekecekti.

"Şimdi kapatıyorum ama sakın unutma. Bu telefon sana 7/24 açık. Ne zaman konuşmak, sesimi duymak, bana ulaşmak istersen... Fark etmez. Etmeyecek de. Sana hizmetimizin bir sınırı yok..."

"Biliyorum, o yüzden arıyorum ya zaten. Müsait misin değil misin sormuyorum bile. Bana sağladığın sınırsızlığı sonuna kadar kullanıyorum..."

"Hep kullan. Sonsuz, sınırsız. Ne zaman istersen. Şimdi gitmem gerek. Ama hep bir telefon uzağında kalacağım. Biliyorsun değil mi? Ben buradayım İlkim, sakın unutma olur mu?"

"Biliyorum... Unutmayacağım."

"Kesinlikle unutturmayacağım."

Ardından vedalaştılar ve telefonlar karşılıklı kapandıktan sonra İlkim içine yerleşen derin bir rahatlamayla ve

dudaklarından dökülen sessiz nefeslerle gözlerini kapadı. Bir süre öylece, kendini ne kadar iyi hissettiğini düşünerek bekledi.

Zaten birkaç dakika sonra da odasının kapısı açılacak ve ailesinin kalan üyeleri içeriye doluşacaktı.

—

Yatakta uzanan arkadaşını izleyen genç kadın, artık bu yükün onu ne kadar yorduğunun farkındaydı. Her şeyin iyi olması için, onun iyi olması için senelerdir dua ediyordu. Her geceyi dilinde kız kardeşi gibi gördüğü insanın adıyla başlayıp biten dualarla geçiriyordu. Fakat işe yaramıyordu. İşte, seneler boyu görmek istemedikleri, hep göz ardı ettikleri o ihtimal sonunda kapılarına kadar gelmişti. Diplerinde, bir nefes kadar yakın, yine ancak bir nefes kadar uzaklardaydı.

Fulya ve Gündüz Çetin, hastanedeki birkaç işlemi halledip evdeki eşyalarını toplamak için yarım saat, kırk beş dakika kadar önce çıkmışlardı. Koray'la Sinem'in de yapılacak işleri olduğu için gitmek mecburiyetinde kalmışlardı. Orkun'sa nişanlısını sıkıca kucaklayıp hastaneden ayrılalı yalnızca birkaç dakika oluyordu. Hastanede geçecek *en azından bu seferlik* son gecelerinde, Seçil yine İlkim'le baş başa kalmıştı ancak ilk kez bu kadar eksik, yalnız hissediyordu.

Gözlerindeki yaş kurumuyor, boğazındaki yumru yerini hiç terk etmiyordu. Aynı yerde, tam olarak yedinci senesine giriyordu.

İlkim bütün günün yorgunluğu ve öğrendiklerinin etkisiyle, ilaçların da sayesinde annesiyle babası çıktığı sıralarda uykuya dalmıştı. Arkadaşı yine yanı başında, yakınındaydı. Onu bırakmamaya dair ettiği yeminler ve sözler varmış gibi, hep bir adım uzağındaydı.

Seçil'in sessiz iç çekişleri, İlkim'i mayıştığı uykudan kurtarıp gerçekliğe, hastane odasındaki cihazların arasına geri getirdi. Kuruyan dudaklarını ıslattı ve çatılan kaşlarıyla, kısık gözlerini aralayıp koltuğun köşesine kıvrılmış kadına baktı.

"Seçil," dedi kupkuru bir sesle.

Seçil sesini duyduğu an gözyaşlarını yarım yamalak kuruladı ve ayaklanıp hızla yanına geldi. "Canım." dedi güçlü sevgisiyle. "Canım benim."

"Seçil kalkmak istiyorum, bana su verebilir misin?"

"Tabii ki veririm, gel..."

Ona uzanıp doğrulmasına yardımcı olduktan sonra yastığını düzelterek saçlarını kulağının ardına atmasına yardımcı oldu. Kenarda duran sürahiyi aldı ve boş bardağı yarısına kadar suyla doldurduktan sonra içmesine yardım etti.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, iyi misin birtanem?"

İlkim başını salladı. Uyuyup uyandığında daha yorgun hissettiği kesindi. Yoğun bir biçimde aldığı ilaçlarının yan etkileri sebebiyle biraz halsiz gibiydi. Kuruyan boğazı, solan teni ve çatlayan dudakları buna kanıt niteliğindeydi. "İyiyim ben Seçil de, sen iyi misin asıl?"

Seçil onun bu durumdayken bile kendini sormasına buruk, kırılmış bir gülümsemeyle baktı. Gözleri doldu ve başını sallamaya çalıştığı sırada İlkim'in dudaklarından dökülen ismini yeniden duydu. "Seçil ne oldu?"

"Özür dilerim. Özür dilerim İlkim ben... Ben..."

Hıçkırdı Seçil. Sakin kalmaya çalışsa da başaramıyordu.

"Ben bütün bunları kabullenemiyorum. Sadece... Olmuyor, yani, yapamıyorum. Tam altı sene geçti... Hâlâ aynı yerdeyim sanırım, bilmiyorum. Ama olmuyor işte," İlkim'e bakamıyordu bile çünkü gözyaşlarından dolayı hiçbir şeyi doğru dürüst göremiyordu.

"Kabul edemiyorum. Bununla başa çıkamıyorum. Çıkamıyorum İlkim sen... Sen nasıl çıkıyorsun Allah aşkına? Nasıl kabullenebiliyorsun, nasıl yapıyorsun bunu..."

Yatağında doğrulan İlkim dolu gözleriyle arkadaşına baktı. Onun elini kavrayıp parmaklarını okşarken dudaklarını hafifçe ıslatmıştı. "Nasıl söyleyebiliyorsun, nasıl öleceğim diyebiliyorsun... Nasıl reva görüyorsun bunu kendine?"

"Seçil ben bir Şeyi reva görmüyorum ki, bizim başka Şansımız yok. Sen de biliyorsun. Yalvarırım yapma böyle. Ne olursun..."

Seçil yeŐillerini İlkim'in kahvelerine kaldırdığında arkadaşı dağılmış saçlarını elinin üstündeki serum iğnesine dikkat ederek düzelitti ve sakince nefes aldı.

Her bir yerinden bu odaya ve etrafındaki makinelere bağlanmıştı. Altı senelik bir hilikti bu. Boş, etkisiz bir çabaydı. Bitmiyordu, işe de yaramıyordu.  ylece, olduğu yerde sayıyordu.

"Söylemesi çok kolay diyeceksin, biliyorum ama  z lmemeni istiyorum senden ben. Hadi ama Seçil ya... Baksana bana..." dedi İlkim gülümseyerek. Ellerini belli bir boyutta iki yana açarak etrafını gösterdi. Bedeninin her bir yanına sabitlenmiş kablolara, hafifçe kızarmış gözlerine ve düzensiz sa tutamlarına rağmen bir bilseydi ne kadar güzel göründüğünü, kendi bile ŐaŐırırdı. Seçil ona sevgiyle baktı.

"Her saniyesine Ő kredebileceėim bir hayat yaşadım ben. Muhteşem bir anne babaya sahip oldum, yaşadığım her saniyeyi daha özel kıldılar benim için. Sonra..." Elini avcunun içinde tutup sıktı gücü yettiğince, söylediklerinde sahiciydi ve dostu bunu anlasın istedi.

"Dünya güzeli bir kız kardeŐe sahiptim, bütün hayatımın en güzel detaylarından biriydi kendisi..." dedi arkadaşına alttan alttan bakarak. Onun gülümsemesini istiyordu. Seçil cansız ama gerçek bir gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerindeki hüzün gitmezdi belki ama yüzüne küçük bir tebessüm yerleŐtirebilirdi.

Bir süre öylece bekledi İlkim, ardından bakışları ellerine düştü. Parmaklarında uzun zaman sonra ilk kez oje yoktu. Tırnakları kısalmıştı ve elleri fazlasıyla bakımsız görünüyordu. Ten rengi de aynı Şekilde solmuştu ve koyu renk saçları, açık teniyle birleşince daha da g zelleŐmişti.

Kaç gündür hastanedeydi ve fazlasıyla yorgun hissediyordu. Ses tonu bile değişmiş, hafifçe atallaŐmıştı. Gecelerdir başında bekleyen Seçil'de çok iyi görünmediğini

biliyordu fakat İlkim'e destek olabileceği her an yanında olmaya hazırdı. Önemli olan da buydu zaten.

"Ben..." dedi genç kadın yeniden. Bakışları arkadaşının bakışlarına tutunduğunda gözleri hafifçe dolmuştu.

"Ben bana adımı bile unutturacak kadar harika bir adamla tanıştım. Üstelik şanslıydım da, onunla hayallerimin ötesinde bir aşk yaşadım."

İlkim omuzlarını kaldırıp indirirken başını da iki yana salladı. "Ben hayatımın her anını dolu dolu yaşadım Seçil. Harika şehirler gezip gördüm, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum şehirde yaşadım. Çok güzel çiçekler aldım kendime... Damağımı uçuklatacak yemekler yedim. Kışın bile denize girdiğim oldu, neredeyse bütün yazlarımı güneşlenerek geçirdim. Çok güzel kitaplar okudum, kendimi onlarca evrene dahil ettim..."

İlkim başını hafifçe yana eğdi. Ağlamıyordu ama gözlerinde biriken yaşlar yerli yerindeydi. Yüzünde kalıcı bir gülümseme vardı.

"Ben yaşadığım hayatın hiçbir anından pişman olmadım Seçil. Benim... Hiç keşkem yok. Hiçbir şeyin eksikliği hissetmedim." Sessizce yutkundu. *Başları kesinlikle doğruydu fakat sonları, yalnızca avuntuydu.* Arkadaşının gözlerinden birkaç damla yaş, elinin üstündeki serumu tutan banda düştü. İlkim ona biraz daha yaklaştı.

"Ben sana ağlama diyemem. Üzölme de diyemem benim için. Ama bil ki, bir gün o hiç istemediğimiz ve dillendiremediğimiz son geldiğinde, ben iyi olacağım. Bu yüzden senden gülümsemeni istiyorum. Benim için mutlu ol. Çünkü ben öyle olacağım Seçil. Yaşamak istediğim gibi bir hayat yaşayabildiğim için, hayallerimi gerçekleştirecek cesareti kendimde bulduğum için ve istediklerimin büyük bir çoğunluğunu başarabildiğim için çok mutlu olacağım. Bunu bil olur mu? Hem bugün, hem de o gün geldiğinde. Gerçekten geldiğinde..."

Seçil başını acıyla iki yana salladı hızlı hızlı. "Söyleme böyle ne olur... Ben sensiz ne yapacağım?" dedi gözlerinden

yaşlar boşalırken.

"Ben buradayım." dedi İlkin güçsüz, solgun elini onun göğsüne, kalbinin üstüne bastırırken. Ardından gülümsedi ve elini çekti. Hemen ardından iki parmağını birleştirip Seçil'in şakağına dayadı. "Ve buradayım," dedi bu kez. "Varlığımı unutmama imkân yok."

Gülümsedi ve kanülün iki yandan hafifçe gerildiğini hissetti. "Beni yerimden etmeye kimsenin gücü yetmez. Sana söz hiç bırakmayacağım seni. Ama unutma..."

Başını hafifçe yana eğip gülümsedi. Küçüküktü, buruk ve yarım yamalaklı.

"Ben bu durumda olmasaydım da, yaşayacağımız hayat hep belirsiz olacaktı ki Seçil. Hiçbir zaman yarınımızı bilemeyecektik, bilemeyeceğiz. Yarını geç, bir saat ya da bir dakika sonramız bile hiçbir zaman belirli olmayacak. Her günü son günümüzmüş gibi ve asla ertesi günümüz olmayacakmış gibi yaşamamız gerek. Hayat üzölmek için çok kısa kıvıl... İnan bana kin tutmak, birilerinden nefret etmek için çok kısa. Her anı doyasıya yaşamayacaksak bize verilen bu hayatın ne önemi, ne kıymeti kalır..."

Durdu ve yüzüne yerleşen gülümsemeyle devam etti. "Hem ne var biliyor musun? Son zamanlarda düşünüyorum da... Belki benim bu hayattaki görevim de budur. Hayatın ne kadar kısa ve bazen, ne denli acımasız olduğunu çevremdekilere hatırlatmam gerekiyordur. Belki şükretmeyi öğretmem gerekiyordur. Ne bileyim? İnsanlara hayatın bu yönünü, yani böyle bir yönünün de olduğunu göstermem gerekiyordur. Belki benim hikâyemin anlatmak istediğı de budur. Vermek istediğı mesaj, alt metni, ana konusu budur... Hangisini seçersek artık..." dedi gülerek.

"Ve... Hikâyemi tamamladığımda da, artık piyasadan çekilmem gerekiyordur... Ha Seçil, olamaz mı?"

"Olmasın..." dedi Seçil. Başını iki yana salladı. "Olmasın. Olmasın... Ne olur ya..."

"Şşşt," diye mırıldandı İlkin. Arkadaşına sarıldı, geri çekildiğinde pamuk gibi tenindeki gözyaşlarını kuruladı.

Gölümsedi sessizce.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum tamam mı? Sen korkmayacaksın ve bana hiçbir şey olmayacak. Anladın değil mi? Yapacağım çok fazla şey var Seçil, gidemem ki bir yere. Önce yaşamam gereken aşka hak ettiğı şansı vereceğim... Artık ne kendimden ne de Emir'den daha fazla zaman çalmayacağım. Onu kendimden uzak tutmaya çalışarak altı seneyi hiç ettim çoktan. Sanırım biraz daha devam edersem kalp yetersizliğinden değil, Emir'sizliğimden öleceğim." dedi kıkırdarak.

Seçil gülmekle ağlamak arasında bir yerdeymiş gibi ses çıkardığında İlkim onun ellerini daha sıkı tuttu. "Ayrıca... Daha yapılacak bir nikah şahitliğim var. Daha o düğünde ayaklarımı kaybedene kadar dans edeceğim, Emir'le birlikte hem de. Üstelik... Hiç yorulmayacağım, benden utanacaksın ve diyeceksin ki dur artık, ama durmayacağım. Eh, kız kardeşimi evlendiriyorum sonuçta. Pek tekrarı olan bir etkinlik sayılmaz."

Seçil gülümsedi ve burnunu çekerek küçük bir nefes bıraktı dudaklarının arasından. İlkim'in parmaklarının üstünü okşadı. "Sanki sana ağzımı bile açmayacağımı bilmiyorsun. Yeter ki eğlen, o düğünün en özel, en biricik konuğusun."

"Eğleneceğiz. Her şey harika olacak kızıl, hadi. Topla sen de kendini. Hâlâ buna şansımız varken kocaman, derin ve tertemiz nefesler alalım. Bir de beni şu hastaneden bir an önce kurtaralım artık, duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladı. Yeterli..."

Seçil gözlerini kurularayıp arkadaşının yanından kalktı. Hastanedeki son gecesini de birlikte geçireceklerdi.

İlkim'in hayatında ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, bir şekilde, başına gelen her şeyi yoluna koymaya ve herkesi iyi etmeye gücü oluyordu. Kendini de, etrafındakileri de bir şekilde tüm dağınıklıklarından toparlıyordu. Kırık parçaları birleştiriyor ve onları daima çaresizliğe sürükleyen gerçeklerle baş ediyordu. Onlarca insan yanındayken de tek başına hepsinin üstesinden geliyordu.

Altı koca senedir, zaten hiçbir şey onun için kolay olmamıştı. Zorluklar, hastanelerde geçen onlarca gün, ameliyatlar, taramalar ve testler... Bu yaşadıklarının hiçbirisi basit değildi. Çok çabalamıştı, iyi olmak ve en azından tedavilerinden sonuç alabilmek için haddinden fazla çabalamıştı.

Madem olmuyordu, o da bundan sonrasını akışına bırakacaktı.

Olanı kabul edecek, geleni ise göndermeyecekti.

Hayatını, olması gerektiği gibi yaşayacağına söz verdi. Kendine ve onu duyamayacak olsa da Emir'e.

Sözünü tutacaktı.

İlk kez, kendine verdiği bu sözü tutacaktı.

Emir'e verdiği sözü tutacaktı.



Bu bölüm canımdan can götürdü yazarken, o yüzden burada kesiyorum.

Hem ağır, hem çok yorucu bir bölüm bana kalırsa. Kısa oluşunun sebebi de bu. Zaten yeterince şey yüklüyor insanın omzuna, daha da uzatıp ruhen yormak istemedim. Hem kendimi hem de sizleri. Burada bitmesi gerekiyordu, bitti 💜

Neler olacak sizce buradan sonra?

İlkim'den gördüğümüz adımların sonu, bizi hangi yolun başına götürür?

Size bir sır verip gideyim. Bana kalırsa, asıl zor bölümleri geride bıraktık. Sonrası daha düz, daha az taşlı. Bakalım neler olup bitecek, hep beraber yaşayıp, daha doğrusu okuyup göreceğiz. 😊

Haftaya, aynı gün ve saatte yeni bölüm randevumuzda görüşürüz. 💜

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

21. BÖLÜM | I. Kısım Finali

Tekrardan selam ☺ Umarım hepiniz iyisinizdir. Bölüm huzurlarınızda. Keyifli okumalar.

Sondaki açıklamada buluşalım... 💜

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Zorunluluklar ve Farkındalıklar."

Bölüm şarkıları:

Batuhan Kordel, Anıları Sakla

Batuhan Kordel, Batan Gemi.



*"Gitsem buralardan
Arkama bile bakmadan
Senden tek isteğim,
Anılarımızı saklaman..."*



Tekrarı olmayan tek şey zamandır, derler.

Geçip giderken bir türlü tutulamayan, telafisi yapılamayan ve ilerlemeyi hiç bırakmayan tek şey.

İlkim bu gerçeğe, altı koca sene boyunca bir başına kaldığı hastane koridorlarında bizzat tanışmıştı.

Zamanın bazen öyle çabuk, bazense öyle yavaş bir geçiciliğinin olduğunu; bir tekrarının olmadığını ve yanında götürdüğü hiçbir şeyi geri getirmediğini, deneyimle sabit öğrenmişti.

Annesi, hemen karşısında kollarını birbirine bağlamış bir biçimde duruyorken, kucağındaki bilgisayardan çektiği bakışları onu buldu. Göz göze geldiklerinde, dudaklarını hafifçe ıslatma ihtiyacıyla dolmuştu. "Efendim anne, bir şey mi söyleyeceksin?" dedi sakince.

Okulla ilgili halletmesi gereken birkaç şey vardı ve İlkim her ne kadar izinli olsa da, bunların ertelenmemesi gerektiğini biliyordu.

"Şu hâline bak..." dedi annesini başını iki yana sallayarak. Kızının hastalığını ciddiye almadığını düşündüğü anlardan biriydi. Çok kısa ve anlık olarak bunu hissettiği olurdu fakat doğru olmadığını bilirdi. Derdi, kızının daha yeni ayrıldığı makinelerden ve benzeri elektronik cihazlardan, en azından bir süreliğine uzak kalmasıydı.

"Daha ameliyattan yeni çıktın, direkt işe koştun. Yavrum izinli değil miydin sen, ne bu akademik kariyerine olan aşkın senin?"

"Anne ne alakası var, kaç gün oldu... Hallettim zaten, kapatacağım. Bak..." Birkaç tuşa bastı. Ardından cevap maillerini de yollayarak ekranı kapattı. "Bitti bile."

Fulya ona bakarken şirince gülümsedi ve bilgisayarını kenarda duran kuzenine uzattı. Koray bilgisayarını çantasına koyarken İlkim geriye yaslandı. Sonunda bugün hastaneden çıkış yapacaktı. Annesi, babası ve Koray hazırды, doktorun taburcu işlemlerini halletmesini bekliyorlardı.

Seçil'i bugün en sonunda zorla da olsa evine göndermeyi başarmıştı. En azından sıcak bir duş alıp azıcık da olsa dinlenmeyi kabul etsin diye Orkun'u aramış ve onu buradan almasını istemişti. Sonrasında İlkim'in dairesinde buluşmayı teklif etmişti. Seçil istemeye istemeye de olsa, buna ihtiyacı olduğunu bilerek gitmek zorunda kalmıştı.

"Ben iyiyim anne, gerçekten. Birkaç mail cevaplayıp bir de rapor yazdım alt tarafı, gören de oturdum, ders anlatıyorum sanacak..."

"Sana kalsa onu da yapacaksın. Kızım azıcık dinlen istiyorum sadece, zaten yormuşsun kendini yoracağın kadar. Gidelim de seni kuş sütleriyle besleyeyim ben..."

İlkim kıkırdadığında, babası da işlerini halledip odaya dönmüştü. Koray'a ufak bir bakış attıktan sonra yeniden annesine döndü genç kadın. "Siz kalmaya mı karar verdiniz yoksa? İkna edemedim sanmıştım." dedi gülümseyerek.

Gündüz, Fulya'yı kolunun altına aldığı sırada dudaklarını da birbirine bastırdı çünkü İlkim'e söyleyecekleri şeyin onun pek hoşuna gitmeyeceğini düşünüyordu. Fulya'nın tavrı netti.

"Edemedin zaten. O yüzden sen bizimle geliyorsun..."

İlkim duraksadığında, annesi devam etti.

"Marmaris'e dönüyoruz."

Kaşları çatıldığında bakışları annesi ve babası arasında gidip geldi. "Anlamadım? O ne demek şimdi anne..."

Gündüz sessiz kaldığında, bakışlarının kızıyla buluşması, Fulya'nın sesiyle bölündü.

"Seni burada bir başına bırakmayacağız demek. Alınmak yok," dedi Koray'a doğru bir bakış atarak. Koray kaşlarını kaldırıp gülümsedi ve sakince ayağa kalktı. "Sanırım özel olarak konuşacağınız bir konu, ben çıkayım." İlkim olanları çözmeye çalışırken kuzeninin odadan çıkışına sessiz kaldı.

"Artık bir arada olacağız, Marmaris'e hep birlikte dönüyoruz. Burada daha fazla yıpranmana izin vermeyeceğiz İlkim. Baban da ben de, bunun en iyisi olduğuna karar verdik."

İlkim bakışlarını babasına sabitlediğinde doğru mu bu, der gibi bakmıştı. Gündüz dudaklarını birbirine bastırdı. "Annenle konuştuğumuzda bunun senin sağlığında olumlu etki olacaksa, böyle olmasının daha iyi olabileceğini düşündük babacığım. Senin de iyiliğin için..."

İlkim'in kaşları daha da çatıldı.

"Benim iyiliğim için, bana danışmayı düşündünüz mü peki? Hani... Otuz yaşına gireceğim ya ben, burada bir hayatım ve bir evim var ya? Ha anne? Baba?"

Babası bir kez daha sessiz kaldığında, annesi söze girdi. Yatağa yaklaştı ve köşesine oturup kızının elini avucunun içine aldı.

"Senin otuz yaşında olman, hâlâ bizim kızımız olduğun gerçeğini değiştirmiyor İlkim. Yeterince uzak kaldık ve bunun sana iyi gelmediğini gördük. Seni burada bırakmayacağız. Konu tartışmaya kapalı."

"Anne sen ciddi misin? Hayatımla ilgili bir karar alıyorsunuz ve bana, fikrimi bile sormuyor musunuz? Ya işim, ona ne olacak? Üniversitedeki öğrencilerim? Yürüttüğüm ve henüz bitmeyen projeler? Başkanlığını yaptığım fakülte kulübü?"

Durdu, hızlı nefeslerini ve yükselen sesini dizginlemeye çalıştı. Gözleri dolmuştu, hayatını ve evini, yuvasını bırakıp nasıl giderdi?

"Ya Seçil ne olacak?.. Emir? Benim... Buradaki arkadaşlarım, hayatım? Baba?" dedi son çare babasına doğru dönerek.

Babası da aynı annesi gibi yanına yaklaştı ve yatağın dibindeki tekli berjere oturup İlkin'in saçlarını okşadı.

"Babacığım, amacımız senin kararlarına saygısızlık etmek ya da hayatını hiç etmek değil. Hiçbir zaman olmadı. İnan bana, bunu yapacak olsaydık bunca zaman kararlarına olan güvenimizi bir kez olsun sarsmamış olan kızımıza çok büyük haksızlık yapmış olurduk. Sadece... Bu artık bizim için de çok zor bir duruma dönüştü. Birlikte geçirdiğimiz her dakika çok kıymetli ve önemli İlkin, bunu anlamayı istiyoruz. Birkaç ayda bir görüşmek yetmiyor, uzaklığına dayanamıyoruz. Artık annenle öyle kolay gidip gelemiyoruz da, çok yaşlandık..."

Babasının da dolan gözlerini görünce İlkin başını yana eğdi. Gündüz, onun bu hareketiyle kızının gözlerinde daima gördüğü küçük kıızı yakından izledi. Acısına çare bulamadığı, gözünün önünde eriyen küçük kızına baktı. "Babacığım, güzel kızım..." dedi onun saçlarını okşarken.

"Bizim senin hiçbir kararına itirazımız yok. Marmaris'e dönelim, istersen yine bizden ayrı yaşa. Ama sana en uzun mesafedeyken bile, sana ulaşmamız bir saatten uzun sürmesin. Kendi istediğin hayatı, kendi kurallarıyla yaşa ama akşam yemekleri ya da sabah kahvaltılarının bazılarını bizimle yap. Eskisi gibi hangi ay olduğunu azıcık bile umursamadan yüzmeye gidelim beraber. Pazardaki herkesle selamlaşmadan eve dönmeyelim. Sahile yürüyüş yapalım ya

da bahçeye ektiklerimizi sulayalım." Duraksadı, gözlerine baktı kızının. Onun çoktan büyüdüğüünü görüyordu fakat sanırım kabullenmiyordu.

"İlkim senden çok şey istediğimizi biliyorum. Kendi yolunu çizdiğini, her şeyi kendi başına idare ettiğini ve bu şekilde yaşamayı sevdiğini biliyorum. Ama anla kızım. Bizi de anla. Belki bencillik gibi göreceksin bu isteğimizi ama bunu bize çok görme, yalvarırım. Benim, daha doğrusu bizim..." Uzanıp karısının elini tuttu ve Fulya gözyaşlarını silerken, dolu gözleriyle mırıldandı.

"Bizim senden ayrı geçirmek istediğimiz bir dakika daha yok artık. Önümüzdeki belirsizlikleri düşünerek kaybedecek vaktimiz yok. Yanımızda olmanı, yakınımızda kalmanı istiyoruz. Senden bunu rica ediyoruz. Yok, ben burada kalmak istiyorum dersin de... İnan ne diyeceğimi bilemiyorum ama bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu da anlamanı istiyorum. Tamam mı babacığım?"

"Anneciğim bunu zorlama gibi düşünme ama burada kalıp hayatına bizden uzakta devam edeceğini düşünmek bile artık göğsümü sıkıştırıyor benim. İlkim..." dedi Fulya sesi giderek azalırken.

"Senden gelen bütün telefonları ya bir şey olduysa, korkusuyla açmanın ağırlığını sana anlatabileceğimi sanmıyorum anneciğim. İnan bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlatsam bile hissini tarif edemem. Ben artık sana telefonla değil, yürüyerek birkaç dakikada ulaşacağım kadar uzağımda olmanı istiyorum. Seni özölüyoruz, yokluğun zor geliyor. Elbette sana gel bizimle yaşa diyemem, bil ki, özgürlüğünü de elinden almaya alışmıyorum. Yalnızca kızımınla geçireceğim bir saniyenin bile benden alınmasına tahammülüm yok bu saatten sonra. Anlıyorsun bizi, değil mi?"

"Anlıyorum." dedi İlkim gözyaşlarının arasından. Zorlukla konuşmuştu ve ilk kez, duyduklarının bu kadar haklı oluşunu kaldıramıyordu.

"Keşke anlamasam. Keşke bütün bunlara sebep olmasam ama anlıyorum. Sadece kabullenemiyorum. Ben... Buradaki hayatımı nasıl bırakabilirim bilmiyorum, Seçil'i nasıl bırakırım? Emir'i... Bunca zaman sonra bunu bulmuşken nasıl bırakırım ben bilmiyorum..."

"Birkaç ay..." dedi Fulya yalvarır gibi. "Başta yalnızca birkaç aylığına gel. Deneyelim. İstanbul'u özlememene imkân yok, bunu biliyoruz. Olanı da inkâr edemeyiz ama Marmaris'i hiç denemedik ki ilkim. Bir kez deneyelim... Baktık olmadı, geri dönmek istediğin an ağzımızı bile açmayacağız, sana söz. Sana orada ihtiyacımız var kızım, yanımızda olmana ihtiyacımız var. Yanında olmamıza ihtiyacın var. Hem... Seçil'de düğün hazırlıkları için bir süre Marmaris'te olacakmış. Ara sıra gelip gidiyordu zaten ama sıklaştıracakmış. Gelir sürekli, görüşürsünüz. Emir'de gelir, bırakmaz seni. Ha Gündüz, haksız mıyım?"

Gündüz başını salladı. "Tabii ya, sen de gelir gidersin zaten babacığım, seni oraya bağlamayacağız ki... Sadece... Orada kuracağın düzenin buradakinden daha iyi olmayacağı ne malum hem? Yaşamadan bilemezsin ki. Denemeden bilemezsin. Neden bir şans vermiyoruz?"

"Ne demişler," dedi annesi buruk bir gülümsemeyle. *"Düzenim bozulur, hayatımın altı üstüne gelir diye endişe etme. Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?"**

İlkim annesi ve babasına karşı sessiz kalsa da gülümsedi ve ikisi birlikte ona sarılsın diye kollarını iki yana açtı. Çetin ailesi, küçük küçük yuvalarında kocaman sevgileriyle bir yumak oluşturdu.

Hastaneler onların en büyük zorunluluğuna dönüşmüşken, birbirlerine olan sınırsız sevgileri farkına vardıkları en büyük gerçeklikti.

—

"Sadece birkaç saat uyudum ve bütün evimi paketlediniz mi?"

İlkim'in şaka ve şaşkınlıkla söylediği cümlelerin her bir zerresinden akan gerçeklik, onu ürpertmişti. Dairesi bomboş tabirine uymaya fazlasıyla yakındı. Büyük eşyaların belli bir kısmı paketlenmiş, yerde etrafı saran koliler vardı. Salonda sadece küçük sehpa, krem rengi koltuğu ve ufak tefek birkaç şey kalmıştı. Küçük adımlarla ilerlediğinde, dikkatini verdiği koridor da irili ufaklı kolilerle doluydu. İlkim babasının kolundan çıkıp küçük salonuna doğru bir adım attı.

"Siz zaten her şeyi ayarlamışsınız, bana sormanıza gerek yokmuş ki? Eşyalarım toplu, evim paketlenmiş... Hayır deseydim ne yapacaktınız anne? Bu arada iyiyim, tek başıma yürüeyebiliyorum babacığım, teşekkür ederim..."

Babası sabahtan beri her adımında yanında, yakınındaydı. Destek oluyordu ve dikişleri zorlanmasın diye elinden geleni yapıyordu. Koltuğa doğru ilerleyip dikkatlice oturduğunda, onu yakalayan babası yerleşmesine de özenle yardımcı olmuştu.

İyi bari, diye düşündü. En azından oturabilsinler diye koltuğu bırakmışlardı...

"Annen bu işleri... Biraz hızlandırmaya niyetliydi. Şansa bırakmak istemedi. Söyledim ona ama dinlemedi beni. Gelmek istemezse zorla götüremeyiz dedim. Belki kendisinin özel olarak toplamak istediği şeyler vardır dedim."

İçeriye daldığı gibi mutfağa yiyecek bir şeyler hazırlamaya giren Fulya, sesini duyurmak için başını kapıdan çıkardı. "Henüz mutfağı toplamadım!"

"Canım bir dur sen de Allah aşkına..."

"Ay tamam Gündüz, sen de hep kızından yana ol zaten..."

Gündüz kızına döndü. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı fakat kızının karşı karşıya olduğu duyguları da biliyor gibiydi. "Kızdın mı?" diye sordu.

"Yok baba, kızmadım. Kızmadım sadece..."

Evine baktı. Bir süredir yuvası olan, aylarını geçirdiği fakat yerleşmeyi bir türlü tam anlamıyla bitiremediği evine. Yarım kalan çalışma odasına, kitaplıkları yerleştirse de kitaplarının hepsini kutularından kurtaramadığı evine. İstanbul'da geçici

olarak kalacağına inandığı için hiçbir zaman buraya tam anlamıyla yerleşememişti ama buraya ait olduğunu biliyordu. Bu evde yaşadığı ve yaşayabileceğini düşündüğü bütün anların kalbinde büyük bir yeri olacağını açık yüreklilikle söyleyebilirdi.

"Bu evi seviyorum." dedi. Başını sallarken küçücük gülümsemişti. "Bu evi sevdiğimi biliyorum. Ayrılmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Şehri bırakmanın zor olacağını biliyordum ama ev... Sanırım bu daha da zor olacak."

Babası eğilip başının tepesinden öptüğünde, omzunu da hafifçe sıvazlamıştı.

"Anlarım babacığım. Benim... Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Ya da annenin..."

"Ben şu an bir şeyler yapıyorum zaten? Yemek hazırlıyorum ya işte!" dedi yeniden kafasını uzatarak. İlkim kıkırdadığında Gündüz'de bıkkınlıkla, küçük bir nefes vermişti.

"Fulya hiç yardımcı olmuyorsun karıcığım, gerçekten!"

"Ne dedim canım ben şimdi?"

"Tamam tamam," dedi İlkim küçücük gülerek. "Sen git onun yanına istersen, ben zaten Seçil'le konuşacağım. Odamda konuşsam daha iyi olur."

"Tamam, gel hadi."

Babasının desteğiyle kalktı ve birlikte yatak odasına yürüdüler. Gündüz, İlkim'i henüz yerinde duran yatağın üzerine otursun diye yürüttükten sonra çantasını hemen yanına bıraktı. "Teşekkür ederim baba," dedi İlkim babasına bakarak. "Her şey için."

"Babalara teşekkür edilmez," dedi Gündüz. "Asıl ben teşekkür ederim baba olma, daha da güzeli senin baban olma şansını bana tanıdığın için." Gülümsedi ve kızının alnından öptükten sonra kapıyı ardından çekerek odadan çıktı.

İlkim çantasındaki telefonunu bulup arkadaşını ararken içinde biriken endişe yerli yerindeydi. Seçil telefonu kısa

sürede açtığında düşünecek vakti de pek olmamıştı.

"Bebeğim," dedi uzatarak. İlkim'i kocaman gülümsetti. "Ne yaptınız bakayım? İyi misin, geçtiniz mi eve sonunda? Geleyim mi ben de? Hı?"

"Dur, dur kızıl... Nefes al. İyiyim ben, her şey yolunda. Evdeyiz,"

"Oh, en sevdiğim sözcükler işte. *İyiyim. Her şey yolunda...* Güneş yerinde?"

İlkim cevap verirken gözlerini devirecek oldu. "Sorma, güneş biraz fazla yerinde sanırım. Bizimkiler bana bir şeyler söyledi."

"Hayrolsun inşallah? Dinlemedeyim merkez."

Seçil'in hafif kalınlaştırdığı, göreve hazırım sesi İlkim'i yeniden gülümsetti. Bu kadının varlığı ve arkadaşlığı kalbe, ruha en iyi gelen şeydi. İnkâr edemezdi. *Ederse çarpılırdı.*

"Haberler iyi mi bilmiyorum, o yüzden direkt giriş yapacağım. Annemler yarın sabahтан Marmaris'e dönüyorlar. Bunu biliyorsun."

Arkadaşı bir onay mırıltısı gönderdi.

"Hah, işte. Yalnızca annemler dönmüyor Marmaris'e Seçil. Beni de götürmek istiyorlar..."

"E ne güzel işte, değişiklik olur sana da. Marmaris'e gitmenin kötü yanı mı olur kızım, evimiz orası bizim."

"Değişiklik olacak, evet ama köklü bir değişiklik. Seçil annemler benim yanlarına taşınmamı istiyor. Marmaris'e tatil yapmak için değil, temelli dönmemi ve artık onlarla yaşamamı istiyorlar."

Seçil'den ses gelmeyince, İlkim devam etmesi gerektiğini hissetti.

"Annem artık bensiz yapamadığını, babamsa aradaki mesafenin artık onlara zor geldiğini söyledi. Benimle geçirecekleri bütün zamanın çok kıymetli olduğunu, kaybedecek bir dakikalarının bile olmadığını söylediler. Haklılar, benim de kızım ölüyor olsa son zamanlarını benimle geçirsin isterim." dedi sessizce yutkunarak. Altı sene sonra bile gerçeği dile getirmek, en az onu kabullenmek kadar zor

geliyordu. Dolan gözlerinden akmaya hazırlanan yaşlar, yerlerini çok kısa sürede aldılar.

"İlkim..."

"Bu söylediğim doğru Seçil, bunu sen de biliyorsun. O yüzden lütfen, lütfen inkâr etme. Onlar da bana asla böyle bir şeyi açık açık söylemediler, söylemezler de ama ben anladım. Zor değil ki anlamak, aptal değilim sonuçta ben. Biliyorum. Senelerdir bunun savaşını veriyorum ya! Şansım her geçen gün biraz daha azalırken ailemin benimle daha fazla anı biriktirmek için yanlarına dönmemi istemeleri kadar haklı bir sebep daha olamaz. Anlıyorum onları, hak veriyorum. Doğru söylüyorlar."

Durdu, burnunu yeniden hafifçe çekip sesli bir nefes verdi dudaklarının arasından. "Zaten biliyorsun. Onların gelip buraya yerleşmeye pek niyeti yok, hiç olmadı. Bundan önce arada gelir giderlerdi ama düzenli giden hep bendim. Mecburen yine giden ben olacağım."

"Kabul... Kabul ettin mi yani, gidiyor musun?" dedi Seçil kısık sesle. Duraksamış, kurduğu cümlelerin aralarında derin nefesler almıştı.

"Ettim. Temelli olmasa da annem çok ağlayınca en azından birkaç ay denemeyi kabul etmek zorunda kaldım. Seçil eve geldim, her şeyi toparlamışlar neredeyse. Bütün eşyaları kolilemişler. Zaten biliyorlarmış benim evet diyeceğimi, zaten biliyorlarmış onlara dayanamayacağımı..."

"Öyle düşünme, ailen onlar senin..."

"Düşünmüyorum. Düşünmemeye çalışıyorum ama bunu yapmalarına asla olanak vermezdim. Bu zamana kadar seçimleri daima bana bırakıp en sonuna dek hep ardımda duran insanlar, ilk kez bugün karşıma geçip aldıkları kararı kabullenmemi ve onu uygulamamı beklediler benden. Sadece alışkın olmadığım bir durum, yadırgadım. Çok yadırgadım. Kıyamadım, kendimi de yadırgadım. Böyle düşündüm, yine yadırgadım."

Seçil sessiz kaldığında düşüncelerine dalmış gibiydi. Şimdi yanında olsa nasıl sarılırdı dostuna sıkıca, her şeyin

özölceğini söylemek isterdi. Ona inanan gözlerindeki parıltıları görmek isterdi.

"Seçil seni nasıl bırakacağım? Ya Emir, onu nasıl bırakacağım? Gitmek istiyorum da, istemiyorum da. İki ucu da ateşe verilmiş bir ipin üzerinde duruyorum sanki. Ne yöne gitsem ateşe kapılacağım. Sabit dursam daha büyük bir ateş yutacak beni. Kararsızlıklarım yolumu karartıyor, düşüncelerim hep bulanık. Bulamadım bir çözüm yolu. Bulamadıka daha da tılandım, daha da dibe battım. Batmaya da devam ediyorum..."

"Dur, ilkim dur. Söyleme böyle. Henüz Emir'le konuşmadın. Konuşmadın değil mi?"

"Hayır, önce sana haber vermek istedim. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Allah'ım beni bu kadar sınaman gerçekten hak mı bana ya?" dedi bakışlarını tavana kaldırarak.

"Tamam, önce bir sakın olalım. Zaten gidip gelirsin herhalde, değil mi? Yani bir gidip hiç dönmeyecek misin, anlayamıyorum, çok özür dilerim. Kafam iyice bulanıklaştı..."

"Seçil gidip gelsem de bu kime yetecek ki? Sana yetecek mi beni birkaç ayda bir görmek? Altı senemizi ondan çaldığım Emir'e yetecek mi? Bana bile yetmez ki size nasıl yetsin Allah aşkına? Annemlere de ağzımı açamadım. Şu an öyle bir şeyin içine daldım ki, ne gidemem diyebiliyorum, ne de kalırım... En dibi gördüm, daha ne kadar dibe batabilirim dedikçe hayat bana daha da dip nasıl olur onu gösteriyor resmen."

"İlkim ben toparlayamadım kafamı bir türlü. İnan bana ne diyeceğimi şaşırdım. Boşa koysam dolmuyor, doluya koyuyorum almıyor. İki ucu da çıkmaz sokakmış ama birini seçmen gerekiyor."

"Çözeceğiz." dedi Seçil duraksamadan. Sanki bu söylediğine kendini de inandırmak istiyormuş gibiydi. Derin bir nefes aldı ve başını sallayarak tekrarladı. "Çözeceğiz ilkim, senden tek isteğim sakın kalman ve fevri olmaman. Çözülecek."

İlkim derin bir nefes aldığında, Seçil devam etti. "Neleri aştın sen, bu mu durduracak? Halledeceğiz tamam mı? Bulacağız bir yolunu..."

"Bulacağız değil mi?"

Seçil hızla yanıtladı. "Evet. Bulacağız. Güneşi daha yakından hissedeceğin bir yerlere gittiğini düşüneceğiz. Birkaç ay, düğüne kadar diyelim şimdilik. Bulacağız bir hâl çaresini. Söz."

İlkim arkadaşını sessizce onayladığında, yapabileceği başka bir şey kalmamıştı zaten. Telefonu sessizce kapatıp kendini yastıkların üzerine bıraktı. Çaresini bulamadığı öyle çok derdi vardı, öyle çok şey birikmişti ki... Artık be yapması gerektiğini dahi bilemiyordu.

Fakat bulacaktı. Bunun bir yolunu mutlaka bulacaktı. Kendini ve çevresindekileri, daha fazla belirsizlik ve acıya maruz bırakmayacaktı. Kararlıydı.

Önce Emir'i yeniden hayatına dahil edecek ve bütün gerçekleri onunla paylaşacaktı.

Biliyordu ki, sonrası bir çorap söküğünden farksız olacaktı.

Annesi, derin düşüncelerini mutfaktan gelen sesiyle böldüğünde yerinden kalkıp ailesinin yanına döndü. Odasında daha fazla kalmak istememişti çünkü orada da, kendisine dair kalan tek şey yatağıydı. Etrafa bakmak içinden gelmiyordu.

Mutfağa, yemek masasına ilerledi ve ona ayrılan yere oturdu. Sessizlik içinde yemeğini yemeye niyetliydi fakat anne ve babası durgunluğunun farkındaydı. İlk konuşan annesi olacaktı. "Kuzum, bir sorun mu var?"

İlkim dudaklarını birbirine bastırıp tabağındaki pilavla oynarken bıkkınlıkla omuzlarını düşürdü. "Yani... Bilmiyorum ki, içimde bir huzursuzluk var. Çözemedim..."

"Seni götürmek istediğimiz için mi kızgınsın bize babam?"

"Kızgın değilim. Sadece henüz bu gitme fikrine alışamadığımı hissediyorum. Sizinle ilgili bir durum da yok baba, bu ondan farklı bir his. Emin olamadığım..."

"Ama gitmekten de memnun olmadığını hissediyorum, haksız mıyım?"

"Memnun değilim diyemem... Marmaris'i de çok özledim. Teyzemi, bahçemizi, denizi... Ama buraya bu kadar alışmışken oranın sakinliği yüzünden bocalamaktan korkuyorum. İstanbul'un telaşına da, kalabalığına da çok alıştım, uyum sağlamayı öğrendim. Marmaris'in bambaşka bir havası, bambaşka bir dünyası var. Ama siz de biliyorsunuz, benim dünyam da burada..." dedi şehirden çok içindikileri kastederek.

Anne babası sessiz kalınca, İlkin devam etme ihtiyacıyla doldu. İçinde ne varsa gitmeden akıtmak istiyordu, orada yapacağı şey yeni bir başlangıçtan fazlası olmayacaktı. Her şeyi yoluna koymak için çabalayacaktı, o kadar.

"Sizi de anlıyorum ama ben. Gitmekten vazgeçmedim, korkmayın. Vazgeçmeyeceğim de, yanınızda olacağım. Beraber olacağız, vakit geçireceğiz bolca. Sanırım ben de avukatlığa geri döneceğim o süreçte."

"Anneciğim," dedi Fulya itiraz edecek gibi olduğunda. İlkin onu çok çabuk durdurdu.

"Hayır anne. Oraya gelip de çalışmamam gibi bir ihtimal bile söz konusu değil benim için. Olmayacak. Benden her şeyi iste ama evde, dizimi kırıp oturmamı bekleme. Ben iyiyim, hastanede de yeterince dinlendim. Daha fazlası benim için imkânsız sayılır."

Durdu, annesine uzanıp elini tuttu ve gülümseyerek devam etti. "O kadar çok yattım ki, yatmaktan yoruldum resmen. Bir süre yatak yüzü görmesem eksikliğini hissetmem, inan bana."

"Peki yavrum, sen nasıl dersin öyle olsun o zaman."

İlkin gülümseyerek önüne döndüğünde, diğer elini de babası kavrayıp sıktı ve araya giren anlık sessizliği bu kez o bozdu. "Teşekkür ederiz babacığım, bunun bizim için kıymetini sana anlatamam."

"Asıl ben teşekkür ederim her zaman yanımda durup, benim için her ortak anımızı mutlu hatırlayacağım kadar

inanılmaz bir aile olduğunuz için." Gözleri dolarken kırık bir gülümsemeyle, karşısında oturan Fulya ve Gündüz'e baktı. "Sizi çok seviyorum..."

"Biz de seni çok seviyoruz," diye fısıldadı annesi gururla. Kalplerinde daima büyüyen bir sevgiyle, ayağa kalkıp kızlarına sarıldıklarında hep bu anda kalabilmeyi dileyen yalnızca İlkim değildi...

Geri kalanı sessiz sedasız devam eden yemeğin sonunda, İlkim uzanması ve en azından uçuşa kadar biraz dinlenebilmesi için odasına gönderilmişti. Fulya ve Gündüz, evin geri kalanını toparlayacak ve öğlen binecekleri uçağa kadar, her şeyi Marmaris'e gidecek bir nakliye kamyonuna yükleyeceklerdi. İlkim'i, yeni şehrine eşyalarıyla birlikte götürüyorlardı.

Genç kadın odasına çekilip, daha doğrusunu odasından geri kalanlara bakarken, yatağına uzandı ve hemen yanında duran küçük sehpasının üstüne yerleştirilmiş, gittikçe canlanan yasemin çiçeğinin yapraklarını sevmeye devam etmişti. Çiçek ona geleli çok uzun zaman geçmemişti fakat öyle güzel bakılıyordu ki, canlanmaya inanılmaz hazır bir biçimde mis gibi kokuyordu.

İlkim onu severken, aklından hiç çıkmayan Emir'i yeniden hatırladı. Adamın zihninde ve kalbinde öyle bir yeri vardı ki, hiç gitmemeye yemin etmiş gibi, sürekli aklını meşgul ediyordu. Üstelik, İlkim bu meşguliyetten azıcık bile şikayetçi değildi.

Hazır çiçek ona Emir'i anımsatmışken, telefonunu şarjdan çıkarıp onu aramaya karar verdi. Belki gitmeden buluşabilirlerse İlkim ona her şeyi anlatacak fırsatı elde edebilirdi. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydı.

Daha fazla vakit kaybetmemeye karar verdi ve yatağında doğrulup Emir'i aradı. Fakat telefon açılmadı... Birkaç dakika bekledikten sonra yeniden aradı genç kadın. Aradı, aradı.

Elindeki telefondan yaptığı son yarım saate sığdırdığı sekizinci arama da kendiliğinden kapandığında İlkim sesli bir şekilde ofladı.

Emir'e ulaşamıyordu.

İlk kez, aramalarına bir yanıt alamıyordu.

Telefonları açılmıyor, üstelik çalmadan direkt olarak kapanıyordu. Bu, içinde yer edinen bir huzursuzlukla belirginleşti ve ilkim gittikçe endişelenmeye başladı. Hissettiği stres giderek büyüyordu. Hızlı düşündü, bulabileceği başka bir yol aradı ve aklına gelen ilk seçeneği yürürlüğe koymaya, yani Berin'i aramaya karar verdi. Kaydettiği numarayı bulup aradıktan sonra, birkaç kez çalan telefonun diğer ucundan kadının sesi yükseldi. "Efendim?"

"Berin merhaba, nasılsın?"

"İlkim! İyiyim canım, sen nasılsın?" Kadının neşeli sesini duyduğunda yüzüne bir gülümseme kondu. Sanırım geçen gün çıkan tartışmadan habersizdi. Ya da karışmamayı, burnunu sokmamayı tercih ediyordu. "Teşekkür ederim ben de iyiyim. Her şey yolunda mı?"

"Yolunda tatlım, şirketteyiz biz bildiğin gibi. Bıraktığın gibi desem yeridir ama özledik seni. Bu aralar uğramayı düşünür müsün? Ya da dışarıda bir yerlerde de buluşabiliriz istersen... Yer, mekân önemli değil. Hiç fark etmez, maksat seni göreyim. Hem sana anlatmak istediğim şeyler de var."

"Ben de özledim biliyor musun, ama uğrayabilir miyim bilmiyorum. Şu sıralar biraz farklı durumların içindeyim, ufak bir Marmaris seyahatim olacak. Ailem burada, onlarla gideceğim."

"Öyle mi? Kusura bakma canım, Emir hiç bahsetmedi. Herhalde bir anda olunca, fırsat bulamadı... Bilmiyordum. Olsun ya, ne olacak? Sen dönünce görüşürüz biz de, sıkma canını olur mu?"

"Yok sıkmam, sıkmam da Berin... Aslında Emir seyahatimden haberdar değil. Ben de bu durumdan bahsetmek için arıyorum ama ulaşamıyorum ona, telefonunu açmıyor. Acaba şirkette mi? Yani... Bir sorun yok, değil mi?" dedi endişeyle.

"Ah, haberin yok mu?"

"Neyden Berin, kötü bir şey mi oldu?" dedi doğrularak. Kalp atışı hızlanmıştı.

"Dur, dur korkma. Emir sabaha karşı bulduğu ilk uçakla apar topar Antalya'ya gitti. Bir yakını trafik kazası geçirmiş anladığım kadarıyla. Biz de çok konuşamadık, bir anda oldu her şey." Duraksadı, hattın diğer ucundan hışırtılar geldi ve sonrasında Berin'in sesi yeniden duyuldu.

"Haberı şirkette almış, duydukları yüzünden şoka girince telefonunu düşürmüş sanırım, paramparça olmuş telefonu. Şirket telefonundan aradı Ateş'i, kırılan telefonu da bizde. Bu sabah şirkete gelince odasından alıp en azından içindeki verileri kurtaralım diye teknik servise gönderdik." diye tane tane anlatan Berin'i dinleyince, içinde hafif bir rahatlama hissetse de yine de endişesi yerini korumuştı. Emir'e bir şey olmadığını öğrendiği için mutlu olsa da, kazaya gerçekten üzölmüştü. "Hiç haberim yoktu." dedi üzüntüyle.

"Oysaki dün konuşmuştuk. Çok üzüldüm. Kim kaza geçirmiş peki, biliyor musun?"

"Maalesef, o telaşta Ateş kim olduğunu sormamış. Emir'in de kafası çok karışıkta yüksek ihtimalle, söylemeyi unuttu. Ancak durumunun kötü olduğunu söylemiş."

"Anladım... Peki benim, yani Emir'e ulaşabileceğim bir telefon numarası var mı? Herhangi birinin, iletişim kurabileceğim?"

"Şu anlık bizim elimizde var mı bilmiyorum ama yanlış hatırlamıyorsam Ateş'te annesinin numarası vardı. Onu yollayayım sana kapattıktan sonra. Ama olur da aramak istemezsen endişe etmemeye çalış. Emir bulduğu ilk fırsatta sana ulaşır. O an akıl edememiştir seni aramayı ama nefes aldığı ilk an sana koşacaktır. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, biliyorum Berin. Ama ben her şeyden önce onun iyi olmasını istiyorum. Sana ulaşırsa ya da size... Bana haber verir misiniz? Onu görmeden gitmiş olacağım. Kaçtığımı düşünmesini istemiyorum. Berin ben, kaçmıyorum. Gerçekten. Artık kaçmıyorum..."

"Sen öyle diyorsan öyledir tatlım. İnanıyorum sana, anlarım da. Birlikte iyi olacağınıza eminim. Söz, beni ya da Ateş'i ararsa, direkt sana ulaşacağım. Ona da sana ulaşmasını söyleyeceğim."

"Çok teşekkür ederim. Bir de Marmaris'e gittiğimi ben söylesem olur mu? Benden duymasını istiyorum. Senden sadece onu aradığımı söylemeni istesem..."

"Elbette. Sen nasıl istersen. Artık kaçmadığına göre, gelip seni Marmaris'te bulmasını isteyebiliriz."

İlkim sessizce gülümsedikten sonra bakışlarını odasında gezdirip, "Kesinlikle öyle." diye mırıldandı. "Her şey için çok teşekkür ederim Berin, seni tanıdığım için çok mutluyum. En kısa sürede görüşmek üzere diyelim mi?"

"Asıl ben teşekkür ederim tatlım, inan bana ben de senin gibi bir arkadaşına sahip olduğum için fazlasıyla mutluyum. En kısa zamanda. Kocaman öpüyorum."

"Ben de, görüşürüz."

Telefon kapandığında, İlkim ufak ve güçsüz bir nefes verdi. Ne yapacağını, nasıl hissedeceğini dahi bilemezken bir de Emir'in yaşadıklarının ağırlığı çöktü kadının üstüne.

Acaba ne kadar üzgündü? Kalbi kaç yerinden kırılmış, kendini ne kadar hırpalamıştı? Üzüntüsünün bir çaresi var mıydı? Kazayı geçiren yakını ne durumdaydı? O kişi kimdi? Sorularının hepsi, en azından şimdilik cevapsız kalacak olsa da İlkim'in sırtındakilerin ağırlığı git gide büyüyordu.

Zorunlulukları vardı İlkim'in. Bu zorunlulukların alışılmış dönüşürken yanında getirdiği farkındalıklar vardı bir de... Neler olup biteceğini azıcık bile tahmin edemese dahi, son ana kadar savaşmaya söz vermişti. Bütün bu farkındalıkların ışığında, kendi hayatını bu zamana kadar yaşadığından çok farklı bir biçimde yaşayacak olmasına rağmen bunu başaracaktı. Artık hiçbir zorunluluk, hayatının önünde duramayacaktı.

—

"Ama Seçil ya, ne olur ağlama artık..." İlkim arkadaşının dolu dolu gözlerine, yanaklarına süzülen yaşlara bakındı.

"Yapma böyle. Bak... Gözünde yaş kalmadı kaç gündür. Senin bana ağlamak yerine düşün hazırlıklarının telaşında olman lazım, hadi... Sil gözyaşlarını." dedi parmaklarını onun soluk tenine uzatırken. Yanaklarındaki yaşları silip oraya kocaman öpücükler kondururken, renkli gözlerindeki parlak yaşların yerini koruduğunu fark etmemesi imkânsızdı.

Seneler önce, ardında bırakıp gittiği şehre ikinci kez veda edecek olan İlkim, havaalanının sahip olduğu bu hüznü atmosferi hiç özlemediğini fark etti. Yüksek tavanlı, büyük büyük camları ve sessiz bir yoğunluğu olan, koca bir şehir gibiydi burası. Her geleni karşılıyor, gidenleri de sessizce yolcu ediyordu.

Bir anını, bir saniyesini dahi özlemediği bir vedanın daha ortasındaiken bakışları etrafta gezindi. Kısık sesli bir nefes aldığı anda, camların diğer tarafında yükselen uçaklara kısacık bir an göz attı.

Yine, yeniden buradaydı.

Yine, yeniden bu şehirden gitmek zorunda kalıyordu.

Yine, birçok şeyi ardında bırakırken, bir kısmını da yanında, kendisiyle birlikte götürüyordu.

Umudu sırtında taşıyor, hüznün bir kısmını bu koca çatının altına bırakıyordu.

Bakışları arkadaşının gözlerine tutunduğunda, ondan önce annesi konuşmuştu. "Seçil, kızım vallahi içimi parçaladın. Gören de bir daha görüşemeyeceksiniz sanacak, yapma böyle..."

"Öyle zaten Fulya teyze... İstedğim zaman kapısını çalıp başına bela olamayacağım. Kaçıp kaçıp yanına, onda kalmaya gidemeyeceğim. Çok mesafe girecek aramıza... Yurt dışında olduğu zamanlar hariç hiç bu kadar uzak kalmamıştık ki. Çok yadırgarım ben onsuzluğu, çok ararım yerini."

"Kızılım yapma, söyleme şöyle şeyler. İstedğin zaman kapımı çalamazsın ama bir telefon aramasına bakar yanımda olman. Bela falan da olmazsın bana sen, olsa olsa şans olursun... Ayrıca o ne demek öyle? Kaçıp kaçıp

geleceğin o yer her zaman var, sadece artık eskisi gibi yakınlarda, kısa mesafede olmayacak o kadar... Sorun olmayacak, tamam mı? Alışacağız. İnan bana çok çabuk geçecek zaman. Hem... Belki alışmamıza bile gerek kalmadan dönerim, kim bilir? Hadi, üzme kendini artık. Bak ben zaten zor duruyorum, başlarsam nasıl susturacaksın beni?"

Seçil gözyaşlarını kurulayıp arkadaşına ufak bir bakış attığında onun da gözlerinin dolmak üzere olduğunu fark etti. Olabildiğince çabuk bir biçimde yüzünü kuruladı ve yüzüne küçük bir gülümseme kondurmaya çalıştı. Ardından yüzü hemen dümdüz bir ifade aldı.

"Her saat başı arayacağım. Tek kelime etmek yok. Benden bıktığını hissettiğim an soluğu Marmaris'te alırım. Duydunuz mu beni avukat hanım? Of, puf, üf yok. Ne zaman ararsam çıkacaksın telefonuma, açamadığında da en azından mesaj atacaksın. Senin için endişelendiğim, içime kurt düştüğü an soluğu yine Marmaris'te alırım. Herhangi bir şey olursa, hastaneyle ya da hastalığınla ilgili, söylemeyi geciktirmeyeceksin, sana yemin ederim ki herhangi bir şey öğrendiğin an, arayıp da bana söylemezsen..."

"...Soluğu Marmaris'te alırsın. Seçil, anladım hayatım. İnan bana çok iyi anladım."

Seçil ilk kez o an gerçekten gülümseyebildi. "Hah, şöyle. İyi olacaksın. Sen her şeyi yoluna koymayı bitirdiğin an, ben de buradaki işlerimi halledip yanına uçacağım." Duraksadı. Burnunu çekip İlkim'e uzandı ve sıkıca sarılmadan önce mırıldandı. "Seni çok seviyorum, kız kardeşim. Güle güle git."

"Ben de kızılım, ben de seni çok seviyorum." Ayrıldıklarında İlkim, arkadaşının ardında bekleyen Orkun'a döndü. "Birbirinize çok dikkat edin tamam mı? Sahip çıkın, beni de çok özleyin... Bir sürü özleyin."

Orkun gülümseyerek kıza sarıldı ve ayrıldıklarında başını hafifçe eğip gülümsedi. "Sana söz. En çok biz özleyeceğiz baldız, iyi yolculuklar." Seçil, İlkim'in anne babasıyla da

vedalaştıktan sonra nişanlısının kolunun altına çekildi. "İyi yolculuklar Fulya abla, Gündüz abi."

"Hoşça kalın çocuklar. Hadi beklemeyin bizi, gidin. İşinize gücünüze geç kalmayın."

"Hoşça kalın," dedi Seçil gözyaşları sessizce yüzüne süzülürken arkalarından el sallayarak. Çetin ailesi ardına dönüp adımlarını uçaklarına giden kapıya çevirdiklerinde, bu hayatlarının bir bölümünün son sahnesi olmuştu.

İstanbul macerası, bir süreliğine kapanırken Marmaris özlediği yüzlere yeniden kavuşacaktı.



*Şems Tebrizi.

Evet...

Hikâyenin birinci perdesini bu bölüm itibariyle kapatıyoruz. Umarım keyif almışsınızdır.

Bunu bir ara gibi düşünmenizi istemesem de, durumdan bahsetmek zorundayım.

Hayatımda benim için zor geçecek, sanırım üç ya da dört haftalık bir sürece giriyorum. **Bu da, ne yazık ki bu süreç boyunca bölüm atamayacağım demek oluyor.** Fırsatım ve sizlerle bölümler üstüne konuşabilme şansım olmayacak. Müsait olamayacağım.

Bu süreçte elbette şans bulup bölüm atabilecek fırsatı yaratabilirim ancak sizlerle iletişim kurma konusunda yaşayacağım sıkıntılar ve yorumlardan aldığım şevkin benim en büyük motivasyonum olduğunu da göz önüne alırsak, bu bana olumsuz dönüş yapacaktır.

Bunu istemiyorum. Her hafta sizlerle bölüm konuşup yorumlamayı çok seviyorum, birlikte heyecanlanıp aynı noktalarda üzölmeyi çok heyecanla bekliyorum.

O yüzden işin özünde demem odur ki, birkaç hafta bölüm paylaşamayacağım. Tam tarih veremesem de, geleceğimiz haftayı kararlaştırdığım an bütün sosyal medya hesaplarımdan, burası da dahil, duyuracağıma emin olabilirsiniz

Haftaya, 27 Aralık'tan bu yana, Acı Çikolata'sız geçireceğimiz ikinci perşembe olacak. İlki benim özel bir durumumdan kaynaklıydı ama bu çok farklı olacak. Benim de duygularım karmakarışık. Bizi özleyin, olur mu?

Aynı zamanda bu süreçte, hem bu bölümümüzü sindirmiş hem de hikâyemizin yeni sezonuna kendimizi ufak ufak hazırlamış oluruz bence, değil mi? 🙄

Merak etmeyin, alıntılar her hafta Instagram ve Twitter profillerimde olacak, aktif kalacağız.

Çok güzel bir ikinci kısım bizi bekliyor. Ben kendimi ve bölümleri hazırlarken, sizlerle de ara ara burada, alıntılarda buluşalım.

Arayı hiç soğutmamalıyım, olur mu?

Ayrıca 25 Mayıs'ta da Acı Çikolata'dan sonra yazacağım yeni kurgunun giriş bölümünü paylaşacağım. Mutlaka yanımıza uğrayıp bir selam verin isterim. 🌸❤

Bir sürü sarılıyorum her birinize ayrı ayrı. Hepinize kocaman sevgiler ve öpücükler. Kendinize iyi bakın, yeniden görüşene kadar hoşça kalın... ✨

Damy.

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

22. BÖLÜM

Ay, biz geldik 😭

Canım, canım okurlarııımm💜

**Bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim...
Yeniden merhaba, biz sizi çok özledik ve upuzun bir
bölümle geldik.😊**

Umarım siz de bizi özlemişsinizdir diyorum ama adettendir diye. Gerek mesajlarınız, gerek tweetleriniz, gerek de yorumlarınızla özlediğinizi bana yeterince belli ettiniz zaten. Ne güzel bir aile olmuşuz biz. Hepsini gözlerim dolu dolu okudum. Çok teşekkür ederim! 💜

Ben çok da fazla bekletmeden start veriyorum ve Acı Çikolata'nın İkinci Kısımı, resmî olarak başlıyor. 



Başlamadan önce ufak bir duyurum olacak maalesef, hiç istemesem de buna mecburum. Bazılarınızın bildiği üzere, dikey geçiş sınavına hazırlanıyordum. Hâlen hazırlanıyorum ve sınava çok, çok az kaldı. Hem sınava odaklanmakta sorun yaşamamak adına, hem de bu süreçte kopmayıp en azından bölüm atabileyim diye ara ara yazmaya devam ediyordum ama stoğumun belli bir kısmını erittim bu süreçte. Ne olacak yazarsın, zaten sınav da bitecek o arada diyeceksiniz... Haklısınız fakat ne yazık ki sınavı atlattıktan sonra da, şehir dışına çıkıyorum ve gittiğim yerde kendime ayırmak için bulabileceğim vakit çok sınırlı oluyor. Keşke elimden aynı düzende devam etmek gelse ama ne yazık ki mümkün değil gibi duruyor.

Bu sebepten ne yazık ki, haftada bir bölüm attığım düzenden iki haftalık düzene geçiyoruz. 😊 İstemeye istemeye aldığım bir karar, umarım sizler de bu kararımı olumlu anlamda kabullenebilirsiniz.

İnanın evde olsam ve yaz tatilimi kendi şehrimde geçirsem, haftalık iki bölüm bile yapardım. Bu yazı bizim yaz'ımız yapardım. Yine yapacağım bir şekilde ama bu bölüm sıklığı konusunda maalesef... Elimde değil. 😊

Artık bölümler "iki haftada bir" gelecek yani kısaca. Geri sayım açtığımda tarihi görürsünüz ya da bölüme birkaç gün kala bizzat duyururum zaten.

Hesapladığımızda, bir sonraki bölümümüz 7 Temmuz'da görünüyor. Hemen sayaç açarız 😊

Tekrardan bu uzuuun açıklamamı okuyan herkese çok teşekkür ederim. Anlayışınıza, affınıza sığınıyorum... 💜

En az birinci kısım kadar seveceğiniz bir ikinci yarı olması, keyifle okumanız dileğiyle! 😊

Acı Çikolata | II. Kısım

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Kaybolmuş Bir Yapboz Parçası."

Bölüm şarkısı: Can Gox, Severek Ayrılanlar.



Birkaç ay sonra...

Nisan, 2021.

Marmaris.

Zaman, hayatın en değerli ve değişmez parçasına verilen isimdir.

Beş harf ve iki heceye sığmasına rağmen, sınır ve sınırsızlığı içinde barındırır.

Aynı zamanda o an işleyen bir saatin en acımasız hâline bürünen yelkovandır zaman. Durmaz, teklemes, aksamaz. Akar, sınırsızca ve ardı arkası kesilmeden akar. Bazen ucundan yakaladığımız, bazense sınırında dolandığımız

zamana öyle çok şey sığdırırız ki, her bir saniyesi yepyeni duygular ve durumlara gebedir.

Aynı zamanda, bu hayatta en belirsiz olan şey de zamanın kendisidir.

Hayat gibi, bütün belirsizlikleri insana sırasıyla getirir.

Birkaç ay önce, 2020'nin son günlerini geçirdiği o hastane odasından çıkıp Marmaris'e gelişleri fazlasıyla beklenmedik olmuştu. Bu sürecin İlkim'e beklediğinden çok daha iyi gelmesi ise, onu en çok şaşırtan şeydi hiç şüphesiz.

Sessizliğin uğultulu bir gürültüye dönüştüğü mahkeme salonunda, yankılanan ilk ses karar tokmağının sesi oldu. Ardından "Gereği düşünüldü, karar!" cümlesi takip etti onu ve mahkeme salonunun içindeki herkes bu sesle birlikte ayağa kalktı. Bakışlar kürsüdeki yetkili karar merciine sabitlendi.

"Tanık ifadeleri ve eldeki delillere dayanarak evlilik akdinin şiddetli geçimsizlik sebebiyle sonlandırılmasına; ortak çocuk, Doruk Atasoy'un velayetinin, yaşı göz önüne alınarak, anne bakımına ve şefkatine muhtaç olması sebebiyle, davacının da bir sağlık sorunu ya da acizlik durumu söz konusu olmayışından mütevellit, anne Eylül Yüceer'e verilmesine karar verilmiştir."

Ardından tokmağını sesli bir şekilde tahtaya vuran Gülin hâkime, mahkemeyi, babanın çocuğunu anneyle anlaştığı şekilde, haftanın belli günlerinde göreceğini ekleyerek bitirdi.

İlkim cübbesinin önünü düzelterip zafer dolu bir gülümsemeyle müvekkiline döndüğünde, karşı masaya bakmaya tenezzül bile etmemişti.

Kumral saçları omuzlarına dökülen, genç yaşında anne olmuş müvekkili Eylül, yüzüne yerleşen rahatlamış ifadeyle ona baktığında; İlkim onun omuzlarından büyük bir yük kalktığını biliyordu çünkü aynı yük kendi omuzlarından da alınmıştı, hafiflemişti.

Karşısında duran kadının bakışlarındaki minnet dolu ifade, hemen ileride artık *eski eşi* sıfatıyla nitelendirilecek olan

Yıldırım'a çevrildiğinde, yerini kırgınlık aldı.

İlkim daha bu davayı aldığı ilk günden bu yana biliyordu ki, müvekkili açtığı boşanma davasına rağmen eski eşine olan hislerinde hiçbir değişiklik yoktu, kadın *ona hâlen aşık*tı. Bunu gözlerinde görebiliyordu.

Yıldırım Atasoy, hemen yanında İlkim'in barodan tanıdığı Cengiz'e kaşlarını kaldırarak baktığında, genç kadın burnu havada avukatın uğradığı yenilgiyle birlikte düşen suratını keyifle seyretti.

İlkim hem bir boşanma davasını lehine sonuçlandırmış hem de velayetin müvekkilinde kalmasını sağlamıştı. Zaferini kutlanmaya değer görüyordu ve bugün, suya girmek için harika bir akşamüstü olacağını hissediyordu.

Mahkeme salonu yavaşça boşalırken, İlkim elini Eylül'ün omzuna koyup çıkabileceklerini gösterdi. Hep birlikte dışarı çıktıklarında ve İlkim savcılardan biriyle konuşmak için ilerlediğinde, Cengiz'de kalan ufak işlemler için farklı bir tarafa yönelmişti. Avukatları kendi işlerini yaparken dakikalar önce boşanan çift, öylece mahkeme salonunun önünde kaldı.

Yıldırım'ın bakışlarının Eylül'e çarpması ve karşılık alması, aralarında sessiz bir konuşma geçmiş gibi birbirlerine doğru aynı anda adım atıp yalnızca sarılmaları, sanki planlanmış gibiydi. *Öyle anlık ve keskindi ki...*

Yıldırım kollarını eski karısının beline sıkıca sardığında, Eylül gözlerini kapatıp son kez adamın boynunda soluklandı. Derin bir nefes çekti içine ve bununla yaşamaya ne kadar alıştığını düşündü. Artık hayatında bu koku olmayacaktı. Yıldırım'ın sıkı kolları, ansızın sarılışları ve sevişleri olmayacaktı.

Fakat bunun yanında... Eylül artık kendini onun yanında yetersiz hissetmeyecekti, giderek artan yüksek sesli ikazlarının altında ezilmeyecekti. Yıldırım'ın zaman zaman onu boğan kıskançlıklarının ve onu biraz olsun düşünmeyişlerinin de sonu gelmişti. Eylül yalan söyleyemezdi. Yıldırım'ı seviyordu. Ancak bu sevgi artık ona

ve dolayısıyla oğluna zarar veriyormuş gibi hissetmekten de alamıyordu kendini. Anneliğinin yetersiz olduğunu düşünmeyeceği, Yıldırım'ın başkalarına olan öfkesinin kendine çarpıp oğluna sıçramayacağına emin olacağı günlere uyanmak istiyordu Eylül artık.

Bu kararı hem kendi, hem de oğlu için almış; aşkıyla değil, sevgisi ve kendine olan saygısıyla yaşamayı seçmişti.

İlkim omuzlarındaki cüppeyi çıkarmış, koluna almış bir şekilde yanına geldiğinde, cüppenin altına giydiği ceketli takım ve beyaz bluz açığa çıktı. Siyah, parlak topuklularının üzerinde koridorda birkaç adım attığında, duyduğu ses Eylül'ü Yıldırım'dan ayırdı.

32 yaşının sonlarındaydı Eylül. Konuşmak, birilerine dert anlatmak işinin çok küçük bir parçasıydı. Acil Tıp Uzmanlığı yapıyordu. Hastanenin acilinde, uzun gece nöbetlerinde kaybedilen çok insanın ölüm saatini not ettirmişti. İnsanlara nice kötü haberler verdiği olmuştu fakat ilk kez bu kadar zorlandığı bir konuşmanın içindeydi sanki. İlk kez boğazındaki düğüm ne olursa olsun gitmiyordu. Verdiği ilk ölüm haberine geri döndüğünü hissetti. Fakat bu kez ölen canlı bir şey değildi. *Eylül'ün kalbindeki sınırını hiç bilemediği o aşktı.*

Göz göze geldiklerinde, adamın elalarının derin, yoğun bir hisle sarmalandığını gördü. O da istememişti bu evliliğin bitmesini ancak yürümediğini ikisi de biliyordu ve devam etmeleri, yalnızca ikisine, hatta üçüne zarar verecekti.

"Kendine iyi bak Yıldırım," diye mırıldandı Eylül. Elini adamın boynundan aşağıya kaydırıp ve gömleğinin kıvrılan ucunu düzelttikten sonra geri çekildi. Geriye doğru bir adım atıp küçük çantasının saplarını sıktı. Burukça gülümsedi. "Zamanla alışırsın yalnız yaşamaya ama yadırgarsan çık gel tamam mı, çekinme. Hem Doruk'un da alışması zor olur başta, onunla uyursun. Ben yan yana yattığımız çoğu gece özledim seni ama o da özlemesin babasını. Onu da çok sevip sevgisini eksik bırakma, oğlumuz da sensiz kalmasın benim gibi."

Eylül zorlukla durdurdu gözlerine hücum eden yaşları ve dudaklarını birbirine bastırdı. Sesi kesilmişti çabucak. Konuşulacak her şey konuşulmuştu zamanında ve bütün bunlar bir işe yaramadığı için buradalardı zaten. *Sonuç birbirine ait ama birbirinden ayrı kalması iki taraf için de daha iyi olan, iki kırık kalpti.*

"Eylül," diye fısıldadı Yıldırım, kocaman bedeniyle kadının karşısında küçücük kalmıştı sanki. "Yapma. Nasıl olacak sensiz, 12 yıl seninleyken şimdi sensizlik nasıl olacak?"

"Olacak, Yıldırım. Yapma, asıl sen yapma bunu bana."

Boğazını temizledi sessizce ve ayak ucuna baktı. Sivri uçlu, kırmızı topuklularıyla yerdeki hiçliği çiğnedi. "Birlikteyken de olmadı, gördük biz. Hem, belki böyle daha iyi olur. Belki böyle barış içinde yaşamayı öğreniriz. Olacak, tamam mı? Olmak zorunda, bizim başka şansımız yok artık."

İlkim'in yakınında belirlediğini hissedince, onun varlığı özgüvenini perçinledi. Destek aldı kadından. Daha dik durdu, gözlerini Yıldırım'ın gözlerine kaldırdı.

"Kendine iyi bak. Doruk'la konuşmak ve günleri belirlemek için yakın bir zamanda görüşürüz zaten. Ararım. Hoşça kal..."

Yıldırım bedeninin iki yanındaki avuçlarını sıktı ve gözlerini kapatıp sessiz kaldı. İlkim, adama birkaç saniye baktıktan sonra Eylül'e döndü ve birlikte adliyeden çıktılar.

Bir dava daha burada kapanmıştı.

Bir aşk daha, adliyenin koridorlarında yarım kalmıştı.

—

"Sen alkol almıyordun değil mi?" dedi Eylül sanki aklına yeni gelmiş gibi. Henüz oturmuşlardı daha. İlkim başını iki yana salladı.

"Oturduktan sonra sormam baya yerinde oldu bu arada sahiden... Kusuruma bakma ya, kutlama yapmak deyince benim aklıma direkt şampanya geldi. Birkaç gün izinde olacağım için azıcık içmekten zarar gelmez diye düşündüm..."

Genç kadın gülümsedi ve elini havada gelişi güzel salladı. "Bana takılma sen, durumum etkilemesin seni. Bak keyfine, ben bulurum şimdi alkolsüz bir şeyler." Menüü taradı gözleri hızlıca, buldu da.

"Hah. Bak işte, naneli limonata varmış, misler gibi. Bayılırım ben limonataya..."

Gerçekten de çok severdi. Babasının bahçede yetiştirdiği limon ağacını severek, her sene onun meyveleri sayesinde nice limonatalar içerek büyümüştü. Karşısına oturduğu kadına keyifle gülümsedi ve yanlarına gelen garsona siparişi verdikten sonra üzerindeki saks mavisli ceketini çıkarmak için hareketlendi. Halter yaka, salaş beyaz bluzuyla kalınca elleriyle yüzünü yelledi ve kızaran yanaklarına elinin tersini bastırdı.

"Bu ne sıcak böyle ya? Gören de nisan değil, temmuz ayındayız sanır."

Oturdukları mekânın bahçe kısmında olmalarına ve sahilde bulunmalarına rağmen bugün bunaltıcı bir hava vardı.

"Bir anda bastırdı sıcaklar, kimse anlayamadı aslında. Sen yine de çok güvenme bu havalara tatlım. Terler, sonra sıcakladım diye soyunursun, bir de bakmışsın soğuğu yedin, hastanedesin. Gelirsen ben ilgilenirim seninle, orası ayrı ama bu aralar acil servis inanılmaz dolu. Sağlam gelsen oradan alırsın bir şeyler mutlaka, öyle bir kalabalık... Benden tavsiye. Aldanma güneşe."

İlkim ona hak verdi, birkaç gündür hava bir soğuk bir sıcaktı ve asla ortası yoktu. Bakışlarını kısa bir an sakince dalgalanan denize çevirdi. Yeniden Eylül'e döndüğünde, onun da küçük çantasını sandalyeye yerleştirip yalnızca telefonunu ve sigarasıyla çakmağını masanın kenarında bıraktığını fark etti. Bir tanesini çıkarıp yaktığı sırada, İlkim onun üzerindeki ceket ve sigara ikilisiyle sıcaklayıp sıcaklamadığını düşünse de sessiz kalmayı seçmişti. Bir şey söylemeden kadını izledi. Onun da üzerinde açık renk, ekoseli bir takım vardı. Eylül çakmağını yeniden çantasına atıp sandalyesinde geriye yaslandı ve gözlerini kısip içine

ektiği zehirli dumanı ilkim'den uzağa üfledi. Duman ona gitmesin diye yan oturuyordu.

"Ben aldanmam, merak etme. Hem alışkınığ ben hastanelerde sürünmeye, sıkıntı yok o yüzden. Sıkıntı yok da..." ilkim çantasından güneş kremiği çıkarırken. Ardından ellerini ve çıplak kalan omuz, kollarını kremlemeye başladı. O sırada kaşlarını atmış, gözlerini de kısmıştı.

"Senin şu aptal şeyi iişin beni inanılmaz gıcık ediyor Eylül, haberin olsun. Müvekkilden öte arkadaşımığın kaç aydır, ağızıma da filtre koymuyorum o yüzden ama aylardır da anlam veremiyorum. Söyleyeceğim, söyleyeceğim bir türlü fırsat da yaratamıyorum kafan dolu diye. İşin özü şimdi sorayım, ne diye içiyorsun şu zıkkımı sen?"

Eylül bu soruya şaşırdı ve cevabı kısa bir anlığına düşünmesi gerekti. Duraksamasını hissiz sözcükleri bitirdi.

"Yıldırım'dan geçti sanırım bana da. Doruk'tan önce ağızıma sürmezdim ama o çok içerdi. Pasif içici oldum yanında senelerce, sonra ben de başladım, zaten artık alışkanlık gibi bir şey olmuştu. Kokusu o ise de bana sinerdi hep..."

Durdu, dudaklarından üflediği duman havaya karışırken sessizce parmaklarının arasındaki, ciğerlerine akıttığı zehre baktı. "Aslında... Yıldırım'ı bırakabildiğime göre..." dedi küçük bir es ve nefes vererek. "Bunu da bıraksam iyi olur sanırım, haklısın."

Ardından son nefesini çekip bıraktı ve masanın üstündeki küllükte ezdi sigarayı. Çantasından çıkardığı dezenfektanla ellerini temizlerken, kısa süre içinde siparişleri geldi. Bardaklar aralarına yerleştiğinde, ilkim Eylül'ün duraksadığını fark etmişti. Söz yine Yıldırım'a gelince, yine istemeden sessizleşmişti.

"İyisin sen değil mi?" diye sorduğunda parmaklarını soğuk şampanya kadehine uzatmıştı karşısındaki kadın. Onun parmakları durunca ilkim devam etti. "Senin için zor olduğunu biliyorum, nasıl hissediyorsun?"

"Çok güzel soru," dedi küçük bir öksürükle boğazını temizleyerek. Bir an düşündükten sonra hafifçe omuz silmişti.

"Aslında ben de tam olarak nasıl ifade edilir, bilmiyorum. Zamanla öğreneceğim sanırım... Ama yıllardır çok güzel bir rüya görüyormuşum da, sanki ondan bir anda uyanmışım, uyandırılmışım gibi. Rüya devam etsin istiyorum ama yeniden uyuyamam. Ya uyuduğumda devamını göremezsem? Ya çok daha kötüsünü görürsem de, rüyam bir kabusla dönüşürse diye korkuyorum... Ya da şey mesela..." Duraksadı. Alt dudağını dişlerken gözlerini de karşısında oturan kadına çevirmişti. Parmakları ince, uzun kadehin kenarlarında geziniyordu.

"Çok uzun zamandır sahip olduğum bir alışkanlığı, bir anda bırakmış gibiyim. Birlikte geçen koskoca 12 sene ilkim, dile kolay. Gözümü hayata onunla açmışım ama şimdi, onsuz bir hayatın ilk adımını atmak zorundayım. Zor olacak, çok zor olacak hem de. Üstelik bu kadar severken uzak kalmak da, ne bileyim... Orası ayrı koyuyor insana, çok affedersin."

"Olur mu öyle şey, ben anlıyorum seni. En zoru, severken bırakmak zorunda kalmak zaten. Bilirim." dedi burukça.

"İnan bana, şu an gelse ve değişeceğine inandırırsa beni, saniyesinde Yıldırım'ın kollarında bulurum kendimi. Ama o kadar iyi biliyorum ki değişmeyeceğini... Eh..." dedi yüzünde eksik bir gülümsemeyle. "Ben de bunca sene değişmemiş bir adamın, bu saatten sonra değişeceğine inanacak kadar aptal değilim artık. Çok severek kendimi paralamanın da bir faydası olmadığını gördüm. Yıldırım harika bir baba olabilir ama iyi bir eş değil, benim de artık ilişkimiz için çabalayacak gücümün kalmadığını hesaba katarsak... Kaçınılmaz sondu bu boşanma bizim için."

"Çok zor olsa da bu senin için en doğru karardı Eylül, biliyorsun değil mi?"

Limonatadan bir yudum aldıktan sonra ensesinde topladığı saçlarını açtı ilkim. Artık iyice uzayan, beline doğru dökülen

saçları geriye doğru havalandırıp parmaklarını içinden geçirerek düzeltti ve öylece bıraktı.

"Hiçbir ilişki, tek taraflı çabayla yürümez. Bir insan, tek başına uğraşarak iki insanın arasındakileri nereye kadar ayakta tutabilir? Saygı ve sevgi bir tarafta bittiğinde, karşısında ne kadar çabalıyor olursan ol. Faydasız. Sadece senin sevgin, senin varlığın yetmez yürütmeye. Karşı tarafta bir şeyler bitmiş zaten."

"Haklısın ama bunu kabullenmek çok zor ilkim. Senelerce sevdiğin, bebeğini karnında taşıdığın bir adamın artık senin için çabalamıyor olmasını kabul etmek çok zor. Yıldırım da seviyor, biliyorum ama bunca sene sonra, sevgi ve tutku bir başına yetmiyor. Sadece varlığıyla bile beni etkilediği o zamanlar geçti. Büyüsünü kaybetti artık. Benim onun yanımdaki manevi varlığına, ilgisine, ne bileyim işte zamanına ve saygısına da ihtiyacım var. Yani, vardı daha doğrusu."

İlkim başını salladı hafifçe. "Ne yaparsan yap karşılık beklemiyorsun ama insan sevildiğini duymayı, saygı görmeyi istiyor. En azından bu kendisine çok görülmesin istiyor. Ama işte... Onlar seni çoktan gözden çıkarmış olduğu zaman istersen aşkından, sevginden ölüyor ol, fark etmiyor..."

"Eh, senin tuzun kuru tabii." dedi Eylül gülümseyerek. Konuyu değiştirmek istiyordu ve bunu da birkaç aydır büyük destekçisi olan kadının üzerinden yapmayı seçmişti.

İlkim konunun nasıl bu kadar hızlı kendine döndüğünü bilemese de, sebepsizce gülümsemişti. Eylül pek de haksız sayılmazdı. İlkim'in güzel giden, hatta haddinden fazla güzel giden bir ilişkisi vardı.

"Yalnız konuyu bu hızla değiştirmene hayran kaldım ama hatırlatmak isterim ki, bizimki de boru değil." Dudaklarını birbirine bastırdı ve bardağını eline alıp pipetle içeceğini karıştırırken gülümsemesi büyüdü. Kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yedinci senesinde. Hatta sekize girmek üzere."

Aslında yıl olarak çoktan girmişti ama İlkin gününü doldurmadığı için yedi olduğunu söylüyordu. Gülümsemesi kocamandı. Eylül'de kıkırdadığında, sohbet artık İlkin'den tarafa dönmüştü. Eylül onun buradaki varlığının kalıcı olmasını isteyen taraftaydı.

"Sorun yok, değil mi? Artık buradasın, temelli..."

İlkin başını iki yana salladı. "Henüz belli değil. Açıkçası bu kararı tek başıma değil, Emir buraya gelince almak istiyorum. O kalmak isterse belki. Şu anlık net bir şey söyleyemem sana da o yüzden."

"Anladım," dedi Eylül. Sonrasındaysa davayla ilgili aklına takılanları ve velayet konusunda bilmesi gereken bir şey olup olmadığı konusunda İlkin'e danışmaya başladı. Fakat İlkin'in aklını da, kalbini de çoktan bambaşka bir yere göndermişti az önce söyledikleriyle.

—

"Annelerin en güzeli!"

Yaptığı yüksek giriş, annesinin mutfaktan yükselen kahkahasıyla can bulduğunda sııttı. "Annem," diye seslendi gülerek.

Ellerini mutfak beziyle kurularken mutfaktan çıkmış, girişte dikilen elini beline dayamış kızına döndü. İlkin gözlerini kıstı ve dudağının bir kenarı kıvrıldı.

"Bakayım, bana da övgü yok mu?" Kaşlarını kaldırıp baktı annesine. Bu sırada ayakkabılarını da çıkarmış, çantasını askıya asmıştı.

"Olmaz mı?" dedi Fulya ellerini iki yana açarak.

"Dünyanın en güzel," Kızına doğru bir adım attı.

"En akıllı," Bir adım daha.

"En dişli ve tatlı avukatı gelmiş. Evimize şeref vermiş bizim. Hoş geldin canımın içi!" dedi gülerek.

"Ay anne! Böyle de yapmasaydın keşke, ben şımardım şu an biraz..." diye mırıldandı kıkırdayarak.

"En çok sen şımaracaksın tabii ki anneciğim, benim bir tanecik kızım var. Onu da şımartmayacaksam hiç olmayayım yani..."

"Kraliçem, hiç olur mu öyle şey? Sen olmasan ben nasıl direncimi, gücümü sağlam tutacağım? Sakın, sakın bir daha öyle söylediğini duymayayım. Babam nerede bu arada bahçede mi, ay ben bugün çıktığım duruşmayı da kazandım biliyor m—?" Kaşları çatıldı. "Anne, bu koku ne? Börek mi açtın sen yoksa?"

Fulya başını keyifle sallarken tek kaşını kaldırıp gülümsedi. "Evet, hem de su böreği, en sevdiğinden. Maydanoz da koydum..."

İlkim'in gözleri kocaman oldu ve annesinin ardından mutfağa koştu. Ardından üzerindeki pantolonun darlığını azıcık bile umursamadan fırının önüne oturdu ve bağdaş kurdu. Fırın camının ardından tepsideki böreğe büyük bir aşkla bakarken bir yandan da annesiyle konuşuyordu. "Şakasın sen ya! Ne yaptınız anne siz, beni buraya üç yüz kilo olayım diye mi getirdiniz? Hayır şikâyetim olduğundan da değil bu arada... Bundan şikâyet edersem kesin çarpılırım ben."

Fulya bilmiş bir ifadeyle güldü. "Salata da yaptım. Yaz salatası, baklalı. Hatta, belki babana da zeytinyağlı enginar yaptırmış olabilirim..."

İlkim heyecanla iç geçirdi. Yerinden kalkıp sofrayı hazırlayacak olan annesine yardım etmeye başladı. "Evet, gerçekten beni üç yüz kilo yapmaya çalışıyorsunuz siz. İnanılmaz güçlü bir koalisyon. Asla başa çıkamıyorum, Emir'in gözü de bu yüzden asla arkada kalmıyor zaten. Üçünüzün de tek odak noktası benim. Ben ve beni beslemek..."

Fulya gülümsedi. *Elbette öyle olacak,* der gibiydi gülümsemesi.

"Feza oğlum nasılmış bu arada, konuştunuz mu?"

İlkim tabakları yerleştirip salatayı ortaya bırakırken başını iki yana salladı. "Yok daha aramadı. Sabah duruşmam olduğunu biliyordu, yüksek ihtimalle eve geçtiğimde konuşuruz ama iyiydi dün, selamlarını söylüyor her seferinde..."

"Sen de söyle kızım, eksik etme. Kaçırır gibi getirdik seni buraya, çocuğun yanlış anlamasından korksam da seni orada bırakmaya da içimiz el vermiyordu..."

"Anne biliyorum, aynı konuşmaları tekrar tekrar yapmamıza gerek yok. Emir bunu anlamıyor değil, anlıyor. Benim de burada gayet mutlu olduğumu biliyorum, yakında da onunla her şey tamamlanacak zaten. Sorun yok, sen de düşünüp kendini bununla yorma o yüzden. Tamam mı canımın yarısı? Babam bahçede mi, çağırayım?"

"Haklısın yavrum. Evet, evet. Salkımları budayacaktı." dedi fırına doğru yönelirken. Kapağı açıp tepsiyi öne çekti. "Börek de pişmiş zaten. Çağır gelsin."

Ardından mutfağın bahçeye açılan kapısına doğru ilerledi ve köşede, mor salkımlarla uğraşan babasına seslendi İlkim.

"Yemek hazır!" dedi annesini taklit etmeye çalışarak fakat babası elbette buna kanmamıştı.

"Avukat Hanım," dedi ardına dönerek. Yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti ve sevgiyle kızına bakıyordu.

"Babacığım, olmadı değil mi?"

"Olmadı demeyeyim de... Benim dilimde ikinizin de bir eşi, benzeri olmadığı için, zaten fazlasıyla ayrısınız benim için diyeyim babam, olur mu?"

İlkim yanına ulaşan babasının kolunun altına girerken gülümsedi. "Olur tabii babacığım, olur. Böyle dersin olmamasına imkân yok..."

Keyifle mutfağa geçtiklerinde, Fulya böreği de masaya yerleştirmişti. Hepsi oturduktan sonra, İlkim'in anlatacaklarını dinleyerek yemeye de devam ettiler.

İlkim'in buraya gelmeden önce hissettiği olumsuz duygular ve ailesine olan kırgınlığı, bu birkaç aylık süreçte, hep birlikte oturdukları sofranın çevresinde eriyip gitmişti. Başlarda hepsi için zordu.

İlkim'in bu ne kadar bilindik olsa da onun için yepyeni olan bu düzene alışması zordu. Ara sıra, annesi ve babasının gözlerine kırgınlıkla attığı bakışlar, özellikle de Emir'den önce yaşadıkları zordu. Hepsi çok zorlanmıştı fakat Emir ne

zaman İlkim'e geri dönmüştü, o zaman hayatları genç kadının da daha iyi hissedişiyile bir düzene oturmuştu.

Yemekten sonra biraz daha oturdu ailesiyle fakat yarın büroda işleri yoğun olduğu için artık kalkması ve eve gitmesi gerekiyordu. Anne babasıyla vedalaştıktan sonra, adımlarını yarım saat uzaklıktaki evine çevirdi.

Sessizliği dinlerken bir yandan da dört gözle bu akşam gelecek telefonu bekliyordu. Temiz havayı ciğerlerine çekerek, bir elinde topukluları, ayaklarındaysa evdeki yedek ayakkabılarından biriyle evine ulaşmıştı.

Marmaris'e dönüp de sahile bu kadar uzakta yaşaması saçmalaktı ama bu eve görür görmez âşık olmuştu. Tek katlı evi, büyük bir sitenin içindeydi. Evin hemen altındaki kişisel garajı yüzünden sanki iki katlıymış gibi gözükse de, ona yeten üç odalı, makul bir müstakildi. Etrafta birbirinin aynısı evler uzanıyordu fakat ikili olarak birbirlerine bağlanmış gibilerdi. İlkim hemen yanındaki evin sahibiyle aynı bahçeye bakıyordu. Her şeyleri, havuzları dahi ayrı olsa da, evler birbirine fazlasıyla yakındı ve biri bahçedeyken diğerinin de bundan mutlaka haberi oluyordu. *Bizzat yaşayarak deneyimlediğini hatırlıyordu İlkim...*

Evine ulaştığında, dilindeki şarkıyı mırıldanmaya devam ederken içeri girdi. Salonunun ışıklarını yaktı ve kısa bir süre oyalandıktan sonra, kendini bugünün heyecanla beklediği ikinci aktivitesine hazırladı. Yüzmeye.

Yatak odasına geçip giyindi ve evin yalnızca salonundaki spotları açık bırakarak, dairesini karanlığa boğdu. Bahçeye açılan sürgülü kapıyı kenara çekti ve yarım aralık bırakıp yeşil, kısa çimlere bastı ayaklarını. Omzuna aldığı havluyu kenardaki şezlonga bırakıp telefonunun sesini de açarak üzerine yerleştirdi. Kendi bahçesinde olmasına rağmen etrafı sessizce kontrol etme ihtiyacı hissetti ve hemen ardından bir adım daha atıp havuzun kenarına geldi.

Birkaç adımdan sonra üzerindeki yazlık elbiseyi başından çekerek çıkardı ve siyah tek parça, düz bikinisiyle kaldı. Akşam olmuştu, etraf karanlıktı ve bahçeyi yalnızca havuzun

ışıklandırmasıyla salondan gelen beyaz, loş ışık aydınlatıyordu. Havuz tabanından yansıyan ışık, dalgalanan suyla birleşince karanlığı kırmıştı.

Telefonunu son kez kontrol edip bir arama göremeyince, havuzun merdivenlerine doğru ilerledi. Önce bedeninin yarısını suyun içine soktu, ardından da çok kısa bir an duraksayıp yavaşça kalan yarısını. Suyun derecesi bedenini hafifçe ürpertirken, hissettiği rahatlamayla kendini serin suların içinde serbest bıraktı.

Normalde bir buçuk, iki aya yakın süre denize girmemesi tavsiyesini almıştı İlhan'dan ancak çoktan üç ayı doldurmuştu. Son bir ayın son haftalarından beri, ara ara denize giriyordu ve bir sıkıntı yaşamamıştı. Kendini zorlamıyordu ve uzun zaman sonra, alışmış olduğu bu hissin yeniden bedenini sarması onu mutlu ediyordu. Marmaris'in onun için en güzel yerlerinden biri, sürekli yüzebilecek şansı buluyor olmasıydı.

Havuzun içinde kulaçlar atmaya başladı. Dibe batmıyor, yüzünü suyun altına uzun süreli sokmuyordu. Hiçbir sorun olmayacak şekilde yüzmeye alışmış, kendini de sevdiği bir aktiviteyle yeniden buluşturmuştu bu süreçte.

Uzun zaman olmuştu.

Aralık ayının son günlerinde geldikleri Marmaris'te, ilk birkaç günü doktor kontrolleriyle dolmuştu İlkim'in. Yeni yılı hastanede, anne ve babasıyla bir başına, sessiz sedasız karşılamak zorunda kalmıştı. Normalde, belli başlı operasyonlardan sonra uçak yolculuğu için yanında oksijen desteği bulunması gerekebiliyordu. İlhan bu kez bunun gerekli olduğunu düşünmemişti fakat bazı komplikasyonlar, beklenmedik gelişmişti ve bu anlama gelirdi zaten.

Uçakla yaptıkları seyahatin sonlarına doğru, oksijen ihtiyacı yüzünden ufak bir sıkıntı yaşamıştı ve iner inmez, soluğu yine hastanede almak zorunda kalmışlardı. Yine de şanslılardı ki İlhan'da arkalarından Marmaris'e dönmüşü. Aslında son dört senedir asıl kliniği buradaydı ancak ara sıra, İstanbul'a kısa süreli bazen haftalık, bazense aylık

seyahatlerde bulunuyor ve orada da hasta kabul ediyordu. İlkim orada olduğundan, randevular bu tarihlere göre ayarlanıyor ve doktoruyla iletişim halinde kalınıyordu.

Ocak ayının ilk haftasını hastanede geçirmiş, bütün yeni yıl dileklerini de yine hasta yatağında karşılamış ve kabul etmişti. *O hafta, aynı zamanda Emir'in aramalarından da sonuç alamadığı son hafta sonu olmuştu.*

Apar topar Antalya'ya giden Emir Feza, aynı Berin'in de dediği gibi, bulduğu ilk fırsatta İlkim'e koşmuştu. Anlattığı her şeyi dinlediğinde, genç kadın gözyaşlarına boğulmamak ve onu daha fazla üzmemek için çok zor durmuştu...

—

Ocak, 2021.

"İlkim?"

Tereddütle duraksadı tanıdık ses.

"Sensin, değil mi?"

İlkim duyduğu sesle başta donakalsa da, uzandığı yatağından hızla doğruldu ve yüzündeki oksijen maskesini indirirken heyecanla dolan gözlerinden titrek yaşlar düştü. Elleri ihtiyatla yüzüne kapanırken sözcüklerini zar zor buldu. "Emir!" dedi yutkunarak. "Emir sensin. Sahiden de sensin... Neredesin sen, iyi misin? Emir çok özledim, çok özledim seni. Sana anlatmam gereken bir sürü şey var, konuşmamız gereken o kadar çok şey var ki..."

"Benim bir tanem, benim... İyiyim ben, iyiyim. Şu an sesini duyduğum için o kadar mutluyum ki, ne kadar çabalarsam çabalayayım inan bana kelimelerle ifade edemem. Çok özür dilerim, haber veremedim gittim. Telefonum paramparça olmuştu..."

"Biliyorum," dedi İlkim titreyen sesiyle. Sonunda bu sesi duyabildiği için haddinden de fazla mutluydu. Eve çıkışının ikinci günüydü ve doktorunun söylediği gibi oksijen desteği alırken alabileceği en güzel telefon aramasını almıştı. Gözyaşları istemsizce döküldü yanaklarından. Tek elini yüzünün yarısına kapattı ve hıçkırıklarını zorlukla tuttu. "Berin biraz anlattı. Emir, her şey yolunda mı?"

Konuşabilecek durumda mısın? Bana... Bana anlatmak ister misin?"

Emir derin, sesli bir nefes verdi. İlkim onun iç çekişini dinlerken yüzündeki maskeyi de zorlukla çıkarıp bir kenara bırakmış ve yatağında geriye yaslanmıştı. Lila örtüsünün kenarını avcunun içine sıkıştırdı, bir şeylere tutunmaya fazlasıyla ihtiyacı vardı.

"Anlatacağım, her şeyi uzun uzun anlatacağım ama önce sana sormam gereken şeyler var. İyi misin sen? Aklımın bir tarafı hep sende, yanında kaldı. İyisin değil mi İlkim? Her şey yolunda, değil mi?"

"Beni konuşmayalım şimdi, iyiyim ben. Sen daha önemlisin, nasılsın? Ne durumda orada her şey? Benim aklımın tamamı sende neredeyse..."

"Bebeğim benim. Şu anda sesini duymaya çok, çok ihtiyacım olduğu için aradım. Biraz daha duymasaydım delirecektim resmen... Akşam müsait olur musun? O zaman arayıp her şeyi anlatayım? İstemesem de şimdi kapatmam gerekiyor. Bu benim yeni numaram, eski telefondan çok fazla şeyi kurtaramadık. Buradan arayacağım seni artık, bu numaradan ulaşacağım sana."

"Tamam, tamam Feza istediğin zaman arayabilirsin." Hafif, buruk bir gülüş koptu dudaklarından. "Sana her zaman müsaitim ben. Ne zaman istersen..." dedi kısacık, yarım bir fısıltıyla.

Emir gülümsedi. Gülmek ve ağlamak arasında gidip geldiği ve günlerdir içinde boğulduğu cehennemde sonunda bir güneş doğduğunu, kadının nefes sesini dinlerken huzur bulduğunu hissetmişti. Derin bir iç çekerken elini gözlerinin üstüne kapatıp çenesini sıktı ve ağlamamak için direndi.

"Peki öyleyse, akşam seninleyim tamam mı? Bütün akşamını bana ayır."

"Bundan sonra bütün akşamlarımı sana ayıracak kadar gözüm karardı desem umarım koşarak gelmeye çalışmazsın." dedi kıkırdayarak.

Emir'in nefesi kesildi, boğulur gibi bir ses çıkardı. "Bana böyle şeyler söylemesen daha iyi olur çünkü koşarak değil, uçarak gelmem gerekir... Ama çok istesem de şu an bunu yapamayacak bir pozisyondayım. Bana zorluk çıkarmayın avukat hanım. Uslu durun." Duraksadı. Sanki sesi bile zar zor ayakta duruyordu.

"Benim... Şimdi kapatmam gerek, akşama görüşeceğiz tamam mı?"

"Tamam," dedi genç kadın kısık bir sesle. Adamın sesi de sonlara doğru kısılmıştı fakat bozmadı ve kapatmadan önce son cümlesini kurdu.

"Seni seviyorum." dedi kalan son gücüyle.

İlkim, küçük yüzü acıyacak bir biçimde gülümsedi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını salladı. "Ben de. Ben de seni seviyorum." diye yanıtladı adamı ve telefon, Emir'in o günün akşamına gelecek aramasına kadar kapandı.

Saatler, ikisi için de geçmez olduğunda, İlkim anne ve babasıyla, Emir'in onu aradığı mutluluğunu paylaşırken, Emir'se hastane koridorlarında çaresizce bir haber bekliyordu. İlkim heyecanını İstanbul'daki Seçil'e dahi duyururken, Emir'se bir başına sessizliğin gürültüsünü dinliyordu.

Anne ve babası uyumak için odalarına çekilince, evin bahçesine çıktı genç kadın. Müstakil evlerinin, babasının sürekli yeni şeyler ektiği, büyüklü küçüklü ağaçlarla dolu ve çiçekli, uzun sarmaşıklarla çevrili küçük bir bahçesi vardı. Beyaz kamelyaya yerleştikten sonra üzerindeki şalı düzeltti ve kıyıdan köşeden görünen denize dikti gözlerini. Hava pek soğuk sayılmazdı, deniz de öyle deli deli dalgalanmıyordu. Dolunay vardı karanlık gökyüzünde ve sakin dalgaların üzerinde yakamoz olup can buluyordu. Derin, tertemiz bir nefes çekti içine. Boyu neredeyse beline ulaşan küçük limon ağacının ve yeni yeni açan salkımların kokusu birbirine karışıyordu. Hafif bir esinti, açık bıraktığı saçlarını havalandırdığında şalına daha sıkı sarıldı.

En sonunda, ilkim bahçede bir başına oturuyorken aradı Emir.

İlkim daha sabah aradığında bile onun sesinden yükselen özlemi hissedebilmişti fakat şu anda, ses tonunda bambaşka duygular vardı. Özlemine, aşkını, yorgunluğunu ve sırtındaki yüklerin ağırlığını hissetti. Kendini duydu Emir'in sesinde. Başta yine ilkim'i sorsa da, çok geçmeden her şeyi en başından anlatmaya başladı.

"Birkaç kez denk gelecek gibi oldun buna ama durumu tam olarak fark edebildiğini sanmıyorum." Derin bir nefes alıp verdi. İç çekişi ağır bir yük gibiydi.

"Benim... Bir kız kardeşim varmış ilkim."

İlkim'in nefesi kesildi. Emir onun duraksamasını hissetti fakat konuşmasını bölmeyeceğini biliyordu, devam etti.

"Daha doğrusu, üvey kız kardeşim. Her ne kadar asla öyle hissetmesem de... Babamın başka bir kadından kızı varmış, ismi Ayşin..."

İlkim anımsıyor gibiydi. Bu ismi uyku ve uyanıklık arasında duymuştu sanki.

"Senelerdir gizliyormuş babam ama aynı zamanda da ilgileniyormuş onunla. Washington'da yaşıyordu ben öğrendiğimde. Konuşmalarımızın da genelde sabahın erken saatlerine denk gelmesinin sebebi bu, saat farkı."

Duraksıyor olsa da, bir yandan anlatmaya devam ediyordu çünkü söylenecek, açıklanacak çok fazla şey vardı.

"Annem hesap yapmayı, kayıt tutmayı çok sever. Bunu bir buçuk sene kadar önce, kendisi ve babamın para transferlerini birlikte kontrol edip harcamaları not etmek için incelerken fark ediyor. Babamın, senelerdir yabancı bir hesaba düzenli olarak para gönderdiğini görüyor ve doğal olarak ondan hesap soruyor. Büyük bir kavga ediyorlar bu mevzu patlak verince fakat benim haberim yok. Annem tüm günlerini sabahtan akşama kadar hastanede geçiriyor, babamsa şirketten çıkmıyor. Birbirlerini görecekları zamanı en aza indiriyorlar. Geçen yaz, Didem'le bizim oyunumuz başladıktan sonra öğrendim ben. Bir sorun olduğunu

anlayınca laf arasında babama sorup öyle öğrendim. Annem, *benim oğlumun senin yaptığın rezillikleri öğrenmesine gerek yok*, diyerek gizlemek istemiş benden. Babam söylemek istese de ona izin vermemiş ama babam daha fazla gizlemedi, anlattı her şeyi açıkça. Çok uzun zaman önce yaşadıklarını, bir çocuğu olduğundan bile haberinin olmadığını anlattı. Ayşin'in varlığını, o on yaşını geçtikten sonra öğrenmiş. Yanında olmak istese de, Ayşin onu da, parasını da hayatında istememiş. Zaten annesiyle yurt dışına yerleşeli de çok uzun zaman olmuş aslında. O zamandan beri babam en azından bunu yapabileyim diye izin almış kendisinden, Ayşin kullanmayacağını söylese de paranın bir köşede birikmesini istemiş. Öylece dursun ama isterse dokunmasınmış ona... Ayşin'se bunun babamın kendi vicdanını rahatlatma çabası olduğunu düşünüyor. Haksız diyemem."

Durdu, yutkundu ve sesli bir nefes aldı. Anlatmak ona zor geliyor gibiydi fakat durmak istemediği de açıktı.

"Ayşin'i öğrendiğim an onunla tanışmak istedim ben. Babamızın hatasını biz çekmemeliydik çünkü bizim bir suçumuz yoktu. Birbirimizden haberimiz dahi olmamıştı senelerce, çocukluklarımızı kaçırmıştık ama hâlen gelecek için az da olsa şansımız vardı. *Ayşin beni kabul etti İlkim*, babamı kabul etmedi ama beni kabul etti. *Abisini kabul etti*. Tanıştık hemen... O, öyle güzel ki... Konuşması, tavırları, esprileri... Sanki benim başka bir bedendeki ikizim karşımda duruyormuş gibi hissettim. Senelerce birbirimizden uzakta, bambaşka insanlar tarafından büyütülmüştük ama sanki hiç ayrılmamışız gibiydi. Hep yan yanaymışız gibi... Rica ettim, burada da kalacak bir yeri olsun, ara ara gelsin istedim. Kabul etti. Daha fazla ayrılık yok dedik. Artık hep yan yana olacaktık. Kaybettiğimiz senelerin acısı çıkacaktı..." Emir duraksadı. Boğazı düğümlenmişti. Sessizleşti.

"Ayşin... Ayşin geçen günlerde bir trafik kazası geçirdi İlkim, şu anda komada."

İlkim donakaldığında dolan gözlerine asılan yaş hızla yuvarlandı. "Emir..." dedi zorlukla.

"O gün iki arama aldım. İlki ondandı, havaalanından onun için aldığımız eve gidiyordu. Araba kiralamıştık. Birkaç gün kalıp yanıma gelecekti. Yılbaşı için hep birlikte olacaktık. Seninle tanıştıracaktım onu."

Durdu. Yeniden konuşmasını beklerken İlkim derin nefesler almaya çalıştı. Acının aktarımı tam olarak bu mu oluyordu? Emir sessizce devam etti.

"İkinci arama bir polistendi. Olay yerinde bulmuştu telefonu ve aranan son numarayla denemek istemişti şansını. İlkim tek başınaydı... Kimse yoktu benim kardeşimin yanında. Kimsesi yoktu. Koşup yetişemedim yardımına..."

Kelimeler boğazına dizildi adamın. Düğüm düğüm oldu bütün sözcükleri. Çözülmedi, nasıl çözülür onu da bilemedi.

"İki ameliyat geçirdi, doktorlar bir sürü şey söyledi ama tutamadım hiçbirini aklımda ben... Bir tek... Bir süre yoğun bakımda kalacağını, felç kalma ihtimalinin olduğunu fakat her şeyin uyandığında belli olacağını söylediklerini hatırlıyorum, o kadar. Bu dördüncü günü ama hiçbir hareket yok İlkim. Hiçbir şey yok. Ben dört gündür gözümü kırpmıyorum ama Ayşin uyanmıyor. Niye uyuyor İlkim, ne—neden bu kadar çok uyuyor? Uyanması gerekmiyor mu artık? Uyanmalı, değil mi? Uyansın, Ayşin uyansın artık."

İlkim elini ağzına kapatıp hıçkırdı. Ağlamaya başladığında diğer uçta duran Emir'in de farklı bir durumda olduğunu söylemek imkânsız olurdu.

"İlkim uyanacak mı? Uyanacak mı Ayşin?.. Kocaman ela gözlerini yüzüme dikip, *dünyada kaç tane abi var bilmiyorum ama tanıdıklarımın içinde bence en harikası sensin*, diyecek mi yeniden? Sıkıca sarılacak mıyız? Onu seninle tanıştırabilecek miyim? İlkim ne yapacağım? Bunca sene yokluğunu çekmem yetmedi mi? Yine nasıl katlanacağım uzak kalmasına? *Uyanacak mı?*" diye sıraladı onu yiyip bitirenlerin ardı ardına. İçindeki suçluluk bir kurda

dönüştü Emir'in. En dipten başlayarak onu kemirmeye, içten içe yok etmeye başladı.

"Yeni yılın ilk gününü beraber geçireceğiz demiştim ama böyle değil ilkim, burada değil. Yemin ederim böyle olsun istemedim. Bu soğuk, bu sessiz koridorlarda olsun istemedim. O karşımda sessiz sedasız yatarken değil, vücudunun her bir yanından makinelere bağlıyken değil... Uyansın artık ne olur..."

"Yapma, yapma suçlama kendini." dedi ilkim yalvarır gibi. Bu haksızlıktı çünkü. Çok büyük haksızlıktı. Emir sessiz sedasız burnunu çekti ve yeniden söz aldı.

"İlkim, uyanacak mı? Ayşin... Ayşin uyanacak mı?" diye sorduğunda ilkim güç buldu sanki. Başını hızlı hızlı salladı göremeyeceğini bilse de ve konuşmak için dudaklarını araladı.

"Evet," dedi net bir sesle. "Uyanacak Emir. Artık uzak kalmak yok demiştin az önce, hatırla. Sen sözünü tutacaksın ve onu hiç yalnız bırakmayacaksın. Ayşin'de aynısını yapacak. Artık ayrılmayacaksınız. Kalkacak, uyanacak. Uyanacak, tamam mı?"

Emir'in sessizliği devam etmesi için teşvik etti onu. Daha da tok sesiyle konuştu bu kez. Kendinden ve söylediklerinden emindi.

"Yine sana dünyanın en harika abisi olduğunu söyleyecek. Yine sana, en sıkı sana sarılacak. Sonra onu Seçil'in düğününe getireceksin. Tanışacağız. Ben de onu, aynı senin gibi çok seveceğim. Dans edeceğiz, eğleneceğiz ama artık üzölmeyeceğiz. Duydun mu beni? Emir?"

"Duydum," dedi adam zorlukla. Yıkılmak üzereyken aramıştı kadını fakat içine yerleşen güzel hislerin en büyük sebebinin sesi, kulağına dolmaya devam ettikçe en güzel kaçış noktasının kim olduğunu bir kez daha anladı.

"Artık bana istediğın zaman ulaşabiliyorsun. Her gün, her akşam ara. Her akşam konuşalım. Ayşin'i anlat. Ben de seni dinleyeyim. Sonra günü gelir, ben de konuşurum. Senin anlatacakların bir bitsin..."

Sessizce gülümsediğinde Emir bunu hissetti ve aynı gülümseme onun da suratına kondu. Buruk, hüzün dolu ama gerçek iki gülümseme.

"Senden tek bir şey isteyeceğim. Sadece tek bir şey. Bu süreçte bir de beni düşünüp benim için endişelenmeyeceksin Emir, anlaştık mı? Ben iyiyim, anlatacak çok şey biriktirdim ama hepsi sırasını bekleyecek. Yanımda bir sürü insan var. Tercihim her zaman sen olsan da, gözün arkada kalmasın diye anlatıyorum bunu. Öyle olursa eksik hissederim kendimi. Beni eksik bırakmayacaksın. Sen tam olacaksın ki ben de tam olayım, tamam mı Emir? Bundan sonra her akşamı, her geceyi seve seve sana ayıracağım ben..."

"Teşekkür ederim," dedi Emir boğuk bir sesle. Kafasındaki sıkıntıların en azından bir yarısını yok ederken avcunun içini ıslak yüzüne bastırarak oradaki yaşlardan da kurtuldu.

"Yanında olmak, sana sarılabilmek için her şeyimi verebilirdim ama şimdilik borcum olsun." dedi buruk sesiyle. İlkim'i de gülümsetti bu.

"Belli ki bir süre birikecek ama önemli değil. Hepsini toplar öyle alırım ben tahsilatı... Çok teşekkür ederim yanımda olduğun için."

"Bundan sonra her zaman yanımdayım ben senin. Bundan önce olamadıklarına inat yanımdayım artık. Söz Emir, binlerce kez söz. Duydun mu?"

"Duydum, İlkim. Duydum güzelim. Çok teşekkür ederim. Hadi git, dinlen sen. Ben seni daha fazla tutmayayım."

"Sen de dinlen. Yemek ye ve uyu Emir, tamam mı? Aksatma hayatını, yaşamayı aksatma sakın. Ayşin seni perişan bir hâlde görmesin uyandığında, onun karşısında en başından beri bildiği, tanıdığı abisi olarak dur. Ben de seni tutmayayım artık, kapatıyorum. Seni seviyorum, çok."

"Ben de çok İlkim. Çok, inan bana kelimelerin ifade edemeyeceği kadar hem de. Yarın yine arayacağım tamam mı? Rüyanda beni gör."

İlkim kıkırdadı. "Umarım her gece seni görürüm." diye mırıldandı ve telefonu kapatırken ona olan hislerinin kalbini dahi kör edişini düşündü. Nasıl da kaybetmiyordu içindekini, özünü... Bütün zorluklar birleşip karşısında dursa yine gülecek, oradan da kurtulacak bir yok buluyordu Emir kendine. Yoksa her şey çok, çok zor olurdu.

Sevdiklerine, sevdiğine tutundu Emir.

Aynı her zor anında yaptığı gibi.

Bugün en sevdiğinde, İlkim'e tutunmuştu.

Sıkı sıkı kavramıştı elini, bırakırsa düşerdi. Fakat bilmediği bir şey vardı ki, artık İlkim'in de o eli bırakmaya hiç niyetinin olmadığıydı.

—

Suyun içinden kafasını çıkarıp saçlarını geriye attı ve derin nefeslerle ciğerlerine hava doldurdu genç kadın. Zihninin onu götürdüğü ayları hatırlayınca yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

Geçen bütün ayları, sayısız telefon aramasına sığdırmışlardı.

Belli başlı konular yüz yüze gelince konuşmaya bırakılsa da, aralarındaki ilişkinin güzel gittiğini söylemek mümkündü. Her akşam düzenli olarak konuşuyor ve gün içinde yaşadıklarından birbirlerine bahsediyorlardı. Emir genelde Ayşin'le ilgili gelişmeleri aktarıyor olsa da, İlkim'in Marmaris'teki hayatını dinlemeye büyük özen gösteriyordu.

Elbette, kadının İstanbul'da olmadığını başlangıçta yaptıkları konuşmaların birinde öğrenmişti. Her ne kadar İlkim bunun temelli olabileceğini söylese de Emir buna sakince tepki vermişti. Bütün duygularını telefonda aktarabilmesine imkân yoktu zaten, fakat İlkim onun sesinin titrediğini bile hissetmemişti.

Belki de bunun sürekliliğine inanmamıştı, geri döneceğine kesin gözüyle bakıyordu.

Belki de Emir'de aynı kendisi gibi, artık yer ve mekân umursamayacak, yalnızca kadının varlığına odaklanacak durumdaydı. İlkim bunu henüz bilmiyordu. Hastalığından

bahsetmek için yüz yüze gelmeyi bekledikleri gibi, bunun için de aynının olmasını diliyordu.

İlkim'den yana konuşulacakların büyük bir kısmı, yüzleşmelerinin çok daha doğrusu yeniden bir araya, karşı karşıya gelişlerinin ardından olacaktı.

Yine de aralarına giren o fiziksel mesafenin ve zamanın ikisini ayırmasına izin vermemişlerdi geçen aylarda. Buraya geldikten sonra kendi evine yerleşme ve bir avukatlık bürosunu devralış sürecine Antalya'dan olup biteni izleyen Emir'de şahit ve dahil olmuştu.

Görüntülü aramalarında, her şeyden konuşarak aralarında ufacık bile mesafe bırakmamaya yemin etmiş gibilerdi. Emir ta Antalya'dan Marmaris'teki İlkim'e nasıl ampul takabileceğini, musluğun akıtma sorununu nasıl çözebileceğini hatta nasıl güzel yeşil fasulye pişirebileceğini dahi anlatmıştı. Bunun gibi farklı farklı şekillerde, İlkim'in buradaki evine yerleşmesine hem yardımcı hem de destek olmuştu.

Kalkıp gelmeyi çok istese de, ilk konuşmalarının ertesi haftasında uyanan ve tedavi süreci başlayan Ayşin'i bir başına bırakamıyordu. Kendisi de gidemiyordu çünkü daha geldiği aydan bu yana aldığı davalardan bazen başını kaldıramıyordu İlkim. Yanında anne babası da varken bir de Emir'e gel diyerek bencillik yapmak istemiyordu çünkü eninde sonunda, gelecekti.

Aynı İlkim'de olduğu gibi, Emir'in de bütün yolları İlkim'e çıkacaktı. *Biliyordu.*

Ayşin'in artık yavaş yavaş sonuna geldiği fizik tedavi sürecini de atlattıktan ve kısa bir süre dinlendikten sonra, birlikte düğüne geleceklerdi. Yani önce bu ayın bitmesi, ardından da diğer ayın sonuncu haftasına girmeleri gerekiyordu. *Nisanın ilk haftasında oldukları düşünülürse, vuslata daha biraz vardı.*

İlkim'in suyun içindeki bedeni iyice rahatlarken, kulağı da bir yandan çalmasını beklediği telefondaydı. Şezlongun üstüne bıraktığı telefona gelecek arama için, her gece aynı

heyecanı hissetmeye bayılıyor olsa da, adamı haddinden fazla özlemişti. Çok, çok fazla.

Yavaş yavaş üşümeye başlayan bedenini artık sudan çıkarmayı düşünerek havuzun kenarına yaklaştığında, duyduğu adım seslerine kulak kesildi. "İlkim?" dedi tanıdık bir erkek sesi.

İlkim bu sesi duyduğunda, havuzun kenarında öylece bekledi. Ellerini birbirinin üstüne, çenesini de ellerinin üstüne yerleştirip, komşusunun onu fark edecek kadar yaklaşmasını bekledi. Yan evinde yaşayan adamın adımları bahçenin köşesinden çıkıp etrafı kontrol ederken İlkim ona seslenme ihtiyacı hissetmişti.

"Alp?" dedi fark edilme isteğiyle.

Alp'in bakışları sesin geldiği yeri bulmak üzere etrafta gezinirken en sonunda havuzun içindeki kadını fark edebildi. Üzerinde yazlık, beyaz bir gömlek ve bej renkli bir şort vardı. Uzun bedeni İlkim'in başını kaldırıp ona bakmasına sebep oluyordu ve saçlarındaki küçük, dalgalanmış bukleler alnına doğru dağılmıştı. Hafif kirli bir sakalı vardı ve daha dün görüşmelerine rağmen soluğu yine kadının yanında almıştı.

"Burada mıydın?" dedi havuzun kenarına iyice yaklaştığında. Ellerini ceplerine sokup hafifçe gülümsemişti.

İlkim yutkunduktan sonra başını onaylarcasına salladı. "Bugünkü duruşmadan istediğim sonucu alınca kendimi ödüllendireyim demiştim."

Alp başını onaylarcasına sallayınca İlkim havuzda biraz geriye kaydı. Yine yüzmeye dönmüştü fakat yüzeyde sakin bir biçimde salınıyordu.

"Ya sen? Seni hangi rüzgâr attı buraya?" diye sordu ufak hareketlerle suyun içinde dolanarak. Alp'in bakışlarını çok net göremese de, yüzünde değişik bir ifade belirdiğini fark edebilmişti. Sessiz kalırken adama bakmadan yutkundu.

"Ben... Ben mi? Ben seni merak ettim de, nasıl olduğunu görmek istedim. Dün, gece elektriklerin kesilmiş sanırım, tek başına kalmışsın. Bana gelseydin keşke..."

Alp Metiner, İlkim'in yan komşusu olmakla kalmayan, aynı zamanda devraldığı büronun da hemen karşı dairesinde kendi bürosu olan, 33 yaşında genç bir avukattı. Sözcükleri, İlkim'i hafifçe gülümsettiğinde dudaklarını birbirine bastırdı genç kadın. Elektrik gitmediği zamanlarda da yalnız yaşadığını dile getirmedi fakat teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Dün gece yaşadıkları yalnız kalmaktan çok uzaktı.

"Sorduğun için teşekkür ederim Alp ama endişelenecek bir şey yoktu. Bolca mumum ve şu an yanımda olamasa da, konuşmak için hazırda bekleyen bir sevgilim var. Bütün mumları yaktım ve onu aradım. Yalnızdım diyemem o yüzden." dedi hafifçe, küstah olmaması için çabaladığı, küçük bir gülümsemeyle.

Vermek istediği bir mesaj değildi bu, açıkça hayatında gerçek olandı.

Bir sevgilisinin, çok daha ötesi Emir'in var oluşu.

Yeniden sessizce havuz kenarına yaklaştı ve tutundu. Çıkacaktı fakat çıplaklığından utanmamasına ya da bununla ilgili bir sorunu olmamasına rağmen, nedense Alp'in önünde bikiniyle dikilmek istemiyordu. İstemiyordu istemesine ancak bu bedeninin gittikçe üşüdüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

"Anladım," diye mırıldandı genç adam. "Yine de ne zaman ihtiyaç duyarsan beni arayabileceğini biliyorsun, değil mi? Üstelik evde bir misafir odam da var. Gelmeyi düşünürsen, tamamen sana ayrılmış olacak olan bir oda."

İlkim küçücük gülümsedi ve havuzun merdivenlerine yaklaştı. "Çok naziksin ama buna gerek yok. Normalde de evde tek yaşıyorum ben, alışkınım. Ayrıca Emir'de çok yakında burada olacak zaten... Bu arada bir saniyeliğine arkanı dönebilir misin, havuzdan çıkayım..."

Alp hızla onun dediğini yaparken İlkim üzerinden dökülen sulara aldırmadan, hızla havuzdan çıktı ve vücudunu şezlongun kenarındaki havlusuna sardı. "Emir, evet."

İlkim sesindeki tuhaf tınıya kaşlarını çatsa da kurulanana kadar sessiz kaldı. Kendini yeniden rahat hissettiği anda

havlusuna sarılıp adama seslenmeyi ihmal etmemiştir. "Tamam, teşekkür ederim."

Alp yeniden İlkim'e döndüğünde kısa bir an vücudunu süzdü fakat gözleri, hızla kadının gözlerine geri döndü. İklim yeniden gülümsedi fakat zar zor bir ifadeydi. Yine de karanlıkta fark edilecek bir şey değildi. Adımları şezlongun diğer tarafına yöneldi. "Üstelik biliyorsun," diye devam etti. "Çörek varken o eve gelemem. Benim... Tüye karşı hassasiyetim var."

Alp bunu biliyordu. İlkim sadece bir kez ona uğrayıp bir şey alacak olmuştur ancak onda da, daha evin kapısındaiken içeride bir evcil hayvan olduğunu hissetmişti. Adam başlarda onun huylu biri olduğunu düşünse de, İlkim ona astım rahatsızlığından bahsedince anlayışla karşılamıştı. Çünkü Çörek, Alp'in adım attığı her yere tüylerini döken, dünyanın en sırnaşık tekir cinsi kedisiydi. Çok tatlı ve cana yakındı ancak hassasiyeti düşünüldüğünde, İlkim'in evine adım atmaması normaldi. O deneme de son olmuştur zaten. Alp kadına alet çantasından istediklerini getirmiş ve kapıdan geri dönüşünü izlemişti.

"Evet, biliyorum. Ama senin de, odayı senin gelme ihtimaline karşılık sürekli temizlediğimi bilmeni istiyorum." dedi Alp açıkça.

İlkim bedenine sardığı havlunun kenarını düzelttikten sonra eline aldığı diğer küçük havluyla da saçını kurularken, Alp'in bu cümlesine karşılık boğazını temizledi.

"Teşekkür ederim, Alp ama gerçekten buna gerek yok. Dediğim gibi, Emir'de bir ay içinde buraya geliyor, yanımda olacak. Zaten o yokken de ailem var. Sahil civarlarında yaşıyorlar. Yardımseverliğine minnettarım ama gerçekten, düşünecek daha önemli şeyler bulabileceğine eminim. Ben iyiyim." dedi ve sevgilisinden gelen bir arama olup olmadığını görmek adına, telefonuna uzandı.

Bu Alp'in alacağı son cevap gibiydi. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle başını salladı ve boğazını temizledi. "Peki o

zaman, iyi akşamlar sana. Dava konusunda da tebrik ederim. Umarım işler yolunda gitmeye devam eder."

"Teşekkürler, sana da iyi akşamlar Alp." dedi İlkim başını kaldırıp ona son kez bakarak. Ardından içeriye geçmek için evin bahçeye açılan kapısına yöneldi. İçeri geçtikten sonra, ışıkları yakmadan hemen önce bir süre bekledi ve Alp'in de bahçeden çıktığını görene kadar durdu.

Derin bir nefes verdikten bahçe ışıklarını söndürdü ve sürgülü kapıyı kilitledikten sonra duş almak için evin diğer ucundaki banyoya yöneldi.

Alp'le bir sorunu yoktu. Oldukça ilgili bir adamdı komşusu fakat sorun da, tam olarak buydu zaten. Alp'in ilgisi, haddinden fazlaydı. Bir insanın, bir insana karşı duyacağı ilginin belli boyutları olurdu ve İlkim adamın niyetini çok uzun zaman önce belli ettiğini, bunu ona açıkça hissettirdiğini biliyordu.

Emir'den defalarca kez bahsetse ve açıkça hayatında birinin olduğunu dile getirse de, Alp sınırları zorlamaktan geri durmuyordu. İlkim her ne kadar net çizgiler çekmiş olsa da, adamın ona yardımlarını inkâr edip yüz­süz­lük yapamazdı.

Fakat, anlayacaktı Alp...

Eninde sonunda anlayacaktı çünkü Emir gelecekti. Eli sahiden de kulağındaydı ve söz konusu olduğunda paylaşamayacağı tek şey İlkim'di. Geldiğinde, bizzat kendi çizgilerini bir de Emir çekerdi Alp için. Ondan sonra, herkesin kafasındaki soru işaretleri cevabını alır, boşluklar dolar ve bulanıklıklar netleşirdi.

Eninde ya da sonunda.

İlkim ılık bir duşun ardından saçlarını kuruttu ve düz bir tişörtle şort giyip mutfığa geçti. Yeni yediği için pek aç değildi genç kadın. Dönerken el açması böreğin bir kısmını da yanında getirdiği düşünülürse, gece acıkırsa ona koşabilirdi. Kendine bir bardak kahve aldıktan sonra ferah, aydınlık salonuna geçti.

Belli başlı eşyalar İstanbul'dan gelse de, buradan aldığı mobilyalar da vardı salonda. Koltuğu eski, büyük krem rengi koltuğuydu fakat uzun cam sehpaı yeniydi. Emir'le birlikte, dijital katalogdan seçmişlerdi. Açık gri renkli duvarlar ve koyu kahve rengindeki parkelerle farklı bir canlılığı vardı evin. İçeriği de sade bir biçimde döşemişti o yüzden. Tavanı yüksek, odalar ve hol oldukça genişti. Sakin ve kalabalık eşya bulundurmayan salonu, açık mutfağına bağlanıyordu ve bir duvar, uçtan başlayıp mutfağına ulaşana kadar komple camdan oluşuyordu. Oradan da bahçeye açılıyordu zaten.

İlkim ışıkları kısıp yalnızca kendisine yetecek spotları açık bıraktı ve koltuğına kuruldu. Kahvesini ve saçlarını örmek için getirdiğı tokaları sehpaıa bırakıp geriye yaslandı. Telefonunda hâlen hiçbir arama yoktu ancak saati kontrol ettiğinde, çoktan konuşmaya başlamış olmaları gerektiğini fark etti.

Eh, onu buna Emir alıştırmıştı. Davalarının olmadığı her sabah ve mutlaka her akşam, hatta bazen dayanamayıp öğlen bile aradığı düşünülürse, kesinlikle bu Emir'in suçuydu. Saat on, on buçuğına yaklaşırken arıyor ve çoğunlukla gece yarlarına kadar konuşuyorlardı. Özlemini bu şekilde gideriyordu çünkü daha azı artık ikisine de yetmiyordu.

Tam kaşlarını çatıp bir sorun olup olmadığını düşünecekti ki, telefonu parmaklarının arasında titredi. Gelen aramayı hızla yanıtladığında, yüzündeki ifadeyi düzeltecek vakti olamamıştı. Tek odağı, hattın karşısındaki adamı görebilmekti ne de olsa. Masanın üzerinde, içinde Emir'in düzenli bir biçimde yolladığı çiçek buketlerinden bir yenisi vardı. Bu kez seçtiğı papatyaydı.

Kısa bir anlığına akli balkona açılan camların ilerisinde, evin en çok güneş alan yerinde büyüyen, saksısını geçen ay daha kocamanıyla değiştirdiğı yasemin çiçeğine kaydı. *Bakılmak ve sevmek nasıl da iyi geliyor her şeye,* diye düşündü. Çiçeğı öyle bir büyümüş, öyle bir canlanmıştı ki, İlkim'in ona her sabah verdiğı sevgiyi bütün gücüyle alıyor

gibiydi. Onu çok daha geniş bir yere sahip olması ve rahatlıkla kök salabilmesi adına bahçeye ekmek için Emir'in gelişini bekliyordu. Aynı genç kadın gibi.

İlkim'in bütün hayatı da, ufaktan işlemeye çalışsa da, tam anlamıyla devam edebilmek ve tamamlanabilmek için adamın gelişini bekliyordu.

Telefon açıldı ve, "Geciktim mi?" diye sordu duymaya bayıldığı o tok sesin sahibi. Bakışları ekrandaki adamı bulduğunda yüzünde kusursuz bir gülümsemeyle sırttığını görmek İlkim'i yeniden kalbine yenik düşürmüştü fakat Emir zaman kaybetmedi.

"Kaşlarının arasında oluşan çukura bakılırsa evet, gecikmişim." dedi hemen ardından. İlkim'le göz göze gelmeden önce yüzünde düşünceli bir ifade belirir oldu.

Genç kadın konuşmadan önce işaret parmağıyla baş parmağı arasındaki küçücük mesafeyi işaret etti. "Birkaç dakikacık sanırım ama durum pek senlik değil gibi... Benim endişe perilerim çok hızlı hücum ettiler, engel olamadım." dedi sırtarak. "İyisiniz değil mi?" diye ekledi hemen sonuna.

Emir başını sallarken gülümsedi ve elini hafifçe uzayan saçlarına daldırarak Antalya güneşinden uçlarının rengi hafif ama dozunda bir güzellikte açılan saçlarını karıştırdı. Bununla birlikte, hafif bir kirli sakal da yüzünü çevreliyordu. Yeterince çekici değilmiş gibi, bu onu daha da nefes kesici yapmıştı. Üzerindeyse, boyun kısmından gördüğü kadarıyla buz mavisi, yazlık bir gömlek vardı. Çok hoş bir adamdı Emir Feza, fazla hoş.

Bu yüzden de... İlkim'in onu bir an önce yanında istemesi ve kollarında kendini kaybetmeyi düşlemesi, hiç de haksızlık sayılmazdı.

"Endişelenecek bir şey yok, bizden yana her şey yolunda. Ben senin gününü duymayı hayal ediyordum daha çok. Arkadaşının davası bugündü değil mi? Ayşin'in fizik tedavisi bugün biraz erken başladı, hem de adliyeye gideceğini hatırladım sabah, o yüzden aramadım seni..."

"Ben de iyiyim canım. Dava bugündü, evet. Gayet güzel geçti. Velayeti de almayı başardık. Gülin hâkime artık sabrını kaybetmiş gibiydi, boşanmaya karar verdi. Başardık yani." dedi cümlelerin sonunda hafifçe kıkırdarken.

"Ben sadece ufak birkaç tavsiye verdim bebeğim, bir başarıdan söz edeceksek bu sana ait. Tebrik ederim, elini altına koyduğun her taşın altından kalkacağına şüphem yok..."

İlkim mutlu bir ifadeyle gülümsediğinde, saçları önüne düştü. Örgü yapacağı da bu hareket sayesinde yeni aklına gelmişti. İşe koyulmadan önce kahveden küçük bir yudum aldı ve saçlarını ayırdı. "Teşekkür ederim ama lütfen tavsiye deyip geçme, o cümlelerin bir kadını kendini baskı altında hissettiği bir ilişkiden kurtardı sevgilim."

Emir gülümsediğinde, telefonun diğer tarafından bir ses duyuldu. Ayşin'in sesine benziyordu. Bu sırada İlkim'de saçının bir kısmını arkaya atmış, kalanını da başının hemen arkasından başlayacak şekilde örmeye başlamıştı.

"Ayşin mi? Selamımı söyle, iyi değil mi?"

Emir burnundan bir nefes verdi. "Ayşin, evet... İyi, gayet iyi hatta kendisi. Sürekli laf yetiştirip bana neden başında olduğum konusunda nutuk çekecek kadar iyi..."

Aynı ses yeniden yükseldi. Emir'in bakışları kameradan çekilip başka bir noktaya çevrildiğinde omuzları düşse de sesi yükselmişti.

"Duyduğunu biliyorum küçük hanım, zaten duy diye söylüyorum..."

Karşı tarafı dinledi. İlkim gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Ekranda yarısını görebildiği Emir'in kaşları çatıldı.

"Ben senin ağabeyinim! Senin yanında, yakınlarda olmayacağım da kim olacak?"

İlkim buna kalbinden yansıyan bir gülümsemeye karşılık verdiğinde, Emir'in eğlenen ifadesi yeniden kadına çevrildi. "Bazen onun benim ablam olduğunu düşünüyorum, öyle çok nutuk çekiyor ki, karşımda babam var sanki..."

Dudaklarında beliren mutlu ifadeler hafifçe kırıldığında, ikisinin de aklına aynı şeyler gelmişti. Aylardır en ufak bir gelişme olmayan durumlar.

"Annen konusunda henüz bir gelişme yok sanırım, değil mi?" dedi İlkin kaçındıkları o cümleyi dile getirerek.

Emir sanki durumun zorluğunu kanıtlasın diye, gürültülü bir nefes kaçırdı dudaklarının arasından. "Öyle. Onun yanında olmaktan vazgeçene kadar kapıları bana kapalı. Anlamıyor değilim, annem kandırılışını kabullenemiyor. Haklı ama ben, yapmamı beklediklerini asla yapmayacak şekilde yetiştirildim İlkin. Bunu onun da bilmesi gerekiyor, hatta en çok onun bilmesi gerekiyor. Annem o benim."

İç çekti. Kısa bir an duraksayarak bakışlarını kadına sabitledi. Onda nefeslendi. O sırada İlkin de saçlarını örüp tokaları takmış, kahvesini parmaklarının arasına çekmişti. Koltuğa gerisin geri yaslanmıştı ve adamı dikkatle dinliyordu.

"Benden kız kardeşimle arama mesafe koymamı, Ayşin'in annesiyle de aynı ortamda dahi bulunmamamı istiyor. Hadi diyelim Nilgün Hanım'dan uzak durdum, böyle bir durumda o da imkânsız ama hadi diyelim ki bunu yaptım. Ben zaten Ayşin'in 22 yaşını kaçırdım İlkin, bir tanesini daha nasıl kaçırayım ya da niye kaçırayım? Gerçekten buna hiç niyetim yok. Bunu yapmayacağım, ona da söyledim. Kapılarını açmıyor, bir süre daha da açmayacak, eminim."

"Haksız diyemiyorum ama bunun da seni üzdüğünü göremiyor ne yazık ki. Elbet anlayacak sevgilim, mutlaka senin hayatındaki yerinden daha önemli bir şey olmadığını anlayacak..."

Emir buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Haklısın. Neyse artık, boş ver beni. Senin günün nasıldı? Duyayım bıcır bıcır sesini de keyfim yerine gelsin..."

İlkin gülümsedi ve gününü anlatmaya başladı. Dava ile ilgili kısımları detaylandırırken Eylül'den bahsetmeyi, annesinin yanına uğradığını ve onun da kendisine selam söylediğini anlattı.

"Gelince de yüzdüm biraz işte, daha doğrusu kendimi ödüllendirdim. Keşke sen de olsaydın, kocaman bir havuza sahip olmanın en kötü yanı tek başına yüzüyor olmak."

"Az kaldı," Emir yüzünde gerçek bir gülüşle. "Yüzmekten çok daha fazlasını yapacağız. Sen yine de fazla zorlama kendini olur mu, yalnız kalıyorsun zaten. Sanırım elektrikler de gelmiş..."

"Evet, sabah uyandığımda gelmişti canım. O kadar da büyütülecek bir şey yoktu aslında. Alp falan da sordu ama zaten uzun zamandır bir başıma yaşıyorum ben. Alışkınım yani."

İlkim anlatırken, Emir'in cümlelerin içinden seçtiği şey elbette adından dahi hoşlanmadığı adamın ismi olmuştu. "Alp mi?"

İlkim durdu, dudaklarını birbirine bastırdı ve cümlelerin içinde neden o adamdan bahsettiği konusunda kendini sorguladı. "Şey... Evet."

"İlkim o adamla sınırların konusunda çok net konuştuğunu düşünüyorum. Yanlış mıyım bebeğim?"

"Evet. Yine söyledim hatta Emir. Yakında gelecek dedim. Dün gece de telefonun ucunda sevgilim vardı, onunla konuştum uykum gelene kadar, yalnız kalmadım dedim."

İlkim'in açıklamasını duyan Emir'in sesi hafifçe sertleşti. "Ben o cümleyi bana açıklama yap diye kurmadım İlkim, ben zaten seni biliyorum. Ben o adamın artık sana dair hislerini kesmesi ve çok net bir şekilde söylediğin gibi, senin zaten biriyle birlikte olduğunu anlamasını istiyorum. Anlaşılan Marmaris'e planladığımızdan çok daha erken gelmek zorunda kalacağım. Benim de bazı net ve keskin sınırlar çizmem gerekiyor gibi duruyor."

İlkim sakince adamı izlerken bakışları yumuşar gibi oldu. "Erken gelmeni her şeyden çok istesem de, bunun için bir sebep yok hayatım." Gülümsedi kusursuz bir ifadeyle. Yüzünde belirginleşen çiller de kısılan gözleriyle daha güzelleştirdi kadını bir an.

"Ayşin tam anlamıyla toparlasın ve seninle elinden geldiği kadar çok vakit geçirsın bence, çünkü sonrasında geldiğinizde seni bir daha bırakmayacağım. Abisini bolca özleyecek." Kaşlarını kaldırıp omuz silkti genç kadın.

"Seni ona bırakmayacağım, kimseye bırakmayacağım..."

"Ah," dedi Emir suratında karizmatik bir ifadeyle gülümsediğinde. "Sonunda kıymetimi bilen birileri... Bakalım kim kimi bırakmayacak avukat hanım? Çok... Çok uzun bir süre evden dahi çıkabileceğimizi sanmıyorum."

"Emir," dedi İlkin ellerini yüzüne kaparak. Kızardığına fazlasıyla emindi. Tuhaftı, yapabileceklerinden değil ama duyduklarından utanması çok tuhaftı.

"Sana yapacaklarımdan utandığını düşüneneğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Hem—"

Hattın köşesinden boğuk ve çığlığa benzer sesler geldi.

"Ayşin sevgilimle konuştuklarımı duymak istemiyorsam kapımı dinleme!"

İlkin kıkırdayınca Emir başını huysuzlukla iki yana salladı. Fakat bakışları İlkin'i bulduğu an yine eski hâline dönmüştü, gülümsedi ve devam etti.

"Hem... Birlikte yapacaklarımızdan değil. Bir insanın aklını, kalbini, zihnini baştan uca işgal edip kendinden başka yol ve yön bırakmadığın için utanmalısın."

İlkin dudaklarında kocaman bir gülümsemeyele ekrana yaklaşıp Emir'e öpücük attığında, adamın dudaklarına serseri bir ifade kondu. Sanki ekranın diğer tarafında olsa kadını yiyip yutacaktı, öyle bir ifadeydi bu.

"Sayılı gün..." dedi kendine sabır diler gibi. "O güzel suratından ve sana ait her noktadan tahsilatımı almama sayılı gün. Sabır. Çok sabır bana..."

İlkin yeniden gülümsedi ve "Öyle," dedi dolu dolu bir sesle. "Sahiden de sayılı gün."

Geçen aylarda ve günlerde de olduğu gibi, bu geceyi de birlikte kapattı İlkin ve Emir.

Sayılı gün geçecek ve birbirlerinin kollarında yeniden buluştuklarında her şey çözüme ulaşacaktı.

Kaybolmuş bir yapboz parçası, eksildiği yerden bütününe kavuşacaktı.



YA BİZ NASIL DA GELDİK VALLAHİ
BEN BİLE ANLAMADIM

Kurban olurum bu çifte de, yazayım diye zihnime
düşükleri o güne de 🧚🏻💖🌸

Aşk doluyum, ne kadar özlediğimi de bu bölümden
anlamışsınızdır diye düşünüyorum. Bolca da yorum
bekliyorum ki bu bölümün uzunluğuna yakışsın 🧡

Özlemiş misiniz 😊 Ben sevgiden baygınlık geçirdim de
acilden yazıyorum 🧡

HALAPENOBİBERİ'NİZ VE ACI ÇİKOLATA'MIZ GERİ
DÖNDÜÜÜ 😊🔥

Çok öpücük, çok kalp 🧚🏻

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

23. BÖLÜM

Biz geldik, çok özlediik💜

Çok çok ufak bir notum olacak bölüme geçmeden. Biliyorsunuz ki aktif kurguda, yani güncelde Nisan 2021'deyiz. Ancak bölüm içlerine geçtiğimiz aylardan sahneler de ekliyorum. Aslında sahne başlarına tarih ekliyorum ama italik yazım biçimi uygulamıyorum. Tarihlerle dikkat ettiğiniz takdirde, hiçbir şey kaçırmayacağınıza eminim.😊

Ayrıca ufak da bir özür diliyorum başkamadan. Bugün memlekete geldim bayram vesilesiyle. Tüm günüm yolda geçti o yüzden son bir kontrol daha yapamadım. Affınıza sığınıyorum.😞

Artık bölümü ve sizi rahat bırakabilirim...😁

Keyifle okuyun😊

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yerine Konulmak ve Yerini Korumak İsteyenler."

Bölüm şarkısı:

Perdenin Ardındakiler, Farklı Limanlarda.



Şubat, 2021.

Sanki bir an önce açılması gerekiymiş gibi çalan telefonu duyduğunda, İlkim henüz aynanın karşısındaydı. Saçlarını son kez düzelterip hızlı adımlarla telefona koştuğunda içindeki heyecan da giderek büyüyordu. Uzun kalın dalgalarla şekillendirdiği saçları, bizzat kendi ifadesiyle, *erkek arkadaşının* en sevdiği boydaydı.

Yüzünde hafif, sade bir makyaj, üzerindeyse dizlerinde biten, boyundan çapraz askılarla bağlanan ve bedenini

sıkıca saran bordo bir elbise vardı. Boyu dizlerinin biraz üstüne uzanıyordu ve eteği dümdüz bir biçimde iniyordu. Ensesinden bağlanan ipler, beline kadar uzuyor ve kusursuz bir dekolte için pencere açıyordu. Seneler sonra ilk kez kendi için değil, Emir'le birlikte geçirecekleri an için giyinmişti. *Uzak olmalarına rağmen sanki yan yanaymış gibi hissedecekleri günlerden bir başkası için.* Çünkü çok iyi biliyordu ki, Emir telefonun ucunda ya da kilometrelerce uzağında olsa bile, onun bakışlarından yansıyan hisleri gördüğünde haddinden ve olduğunu bildiğinden çok daha güzel hissediyordu. Emir ona dünyadaki, hatta bu evrendeki en güzel varlıkmiş gibi bakıyor, öyle hissettiriyordu.

Takvimler bir şubatı, saatler ise geceyi gösterirken İlkim, yeni yaşının en özel kutlamasına katılmak üzereydi. Telefonu, bugün öğlen saatlerinde Emir'den gelen çiçekleri yerleştirdiği büyük vazoya yasladı. Ardından son kez güçlü bir nefesle ciğerlerini doldurduktan sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle telefonu açtı.

"Bebeğim," diye mırıldandı Emir Feza bakışları ona değer değmez. Sesi daha ilk andan oldukça tok ve netti aslında. Fakat İlkim bir adım geri çekilip etrafında dönünce ve gözlerindeki parıltılarla, çekici bir biçimde baktığında nutku tutulmuş gibi kalakalmıştı. Baktı, baktı.

Bulduğu o fırsatta, İlkim'de ona baktığında, siyah gömleğinin üstten birkaç düğmesinin açık olduğunu fark etti. Kavruk tenini gözler önüne sermiş, dağınık saçlarında kendine özgü bir düzen belirmişti. Yakışıklılığı kadının nefesini kesiyordu. Fakat bugünün yıldızı kesinlikle kendisiydi. Emir Feza'nın sessizliği, İlkim kameraya birkaç adım yaklaşıp yalnızca yüzünü onun görüş açısında bırakana ve konuşana kadar sürdü. İlkim kocaman gülümsedi ve sessizce, keyifle mırıldandı.

"Adamım, bakma öyle."

"İlkim..." dedi Emir boğuk bir sesle. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp güldü kusursuz bir biçimde. Fakat sesi...

Dayanamayacağı bir noktada kalmış, sabrının son noktasındaymış gibi çıkmıştı sanki.

"Bana bunu yapmak zorunda mıydın gerçekten?"

İlkim gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını birbirine bastırırken, "Neyi?" diye sordu.

Emir sabırsız bir nefes verdiğinde diliyle dudaklarını ıslatmaktan öteye gidememek onu gerçekten de üzüyor gibiydi. Bakışlarından kıvılcımlar çıkıyor, gözlerini İlkim'den asla, asla çekmiyordu.

"Bunu işte, bu darbeyi. Haksızlık değil mi bu kadar güzel olup bana işkence çektirmen... Bu kadar uzağımda olup beni bu kadar canlı hissettirmen... Üstelik bütün planlarımı da berbat ettin. Alacağın olsun sevgilim," dedi elini saçlarına atarak. Onun da üzerindeki gömlek bedeninin üst kısmını sıkıca sarmıştı, yüzündeki yeni çıkmaya başlayan sakallarla daha da çekici duruyordu.

"Ne planıymış o bakalım?" diye sordu İlkim. Bu sırada bardağına doldurduğu suya buz atmış, bir dilim de limon kesmişti. Eh, birlikte kutlama yapacak olabilirlerdi ama alkol almamak, onun için bir seçenek değildi. Buzlu bir bardak limonlu suyla yetinebilirdi. Ne de olsa şu an önemli olan bugünün ve karşısında duran adamın varlığıydı. Telefonu alıp salondaki koltuğa geçerken Emir'in bir sabırsız nefes daha verdiğini duydu.

"Ufak bir unuttum şakası yapmayı planlamıştım. Telefonu açtığım anda vurgun yemeyi değil. Üstelik..." Durdu. Kadına büyük bir aşk ve sevgiyle bakarken başını zorlukla iki yana sallamış, seslice yutkunmuştu.

"Bir insanın, bir diğerine yalnızca bir kez âşık olabileceğine inanırdım. İlk ve son dediğimiz o şekilde. Ama mümkünmüş İlkim, daha ötesi... Bir ikincisi, hatta üçüncüsü dahi mümkünmüş."

İlkim gülümsediğinde, gözleri dolar gibi oldu. Bakışları sevdiği adama sabitlendiğinde, dudaklarından dökülenler yalnızca gerçeklerdi. Kalpten hissettikleriydi. "Sana her baktığımda olduğu gibi mi?"

Emir kafasını salladı ve hafifçe gülümserken başını boynuna doğru eğdi. "Sana her baktığımda olduğu gibi."

İç çekti derin derin. İlkim'le göz gözeydiler. "Yani işin özünde, ben sana âşık olalı yedi, *hatta çok yakında sekiz*, sene oluyor zaten güzelim. Bir kez daha olmasına gerek olmadığını sanıyordum. Daha ilk gününde olan hislerimin, bugün de aynısına sahibim ne de olsa..."

Emir duraksayıp onu yutmaya yemin etmiş gibi incelerken başını da aynı şekilde ikiye salladı. "Sanırım senin varlığın benim en büyük sınavım. Dün, bugün ve yarın. Hep en büyük ve güzel yenilgi olacak..."

İlkim kıkırdadı, ona bakarken derince gülümsemeye devam ediyordu. "Sanırım planlarını bozduğum için özür dilemeliyim ama bunun için biraz geç kalmadın mı sence de? Gün içinde hem ofise, hem de eve yolladıklarından bahsediyorum..." Güldü yeniden.

"Olsun," dedi Emir omuz silkerek. "Ben yine de şansımı deneyecektim. İnsan her gün otuz yaşına girmiyor ne de olsa..."

İlkim dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe büktü. "Yaşlanıyorum değil mi? 30 oldum resmen..."

"Seninle tanıştığım günden bu yana, azıcık bile yaşlanmadın sen. Yaşlanmak farklı, yaş almak farklı. O gün ilk kez gördüğüm kadın nasılsa, bugün gördüğümle aynı. Çok daha güzelleşmiş sadece. Varlığının anlamını bulmuş, o kadar..." Emir sanki söyleyecekleri hayati önem taşıyormuş gibi bakıyordu kadına, kısa bir duraksamanın ardından öyle konuşmaya da devam edecekti.

"İyi ki doğdun bebeğim," diye devam etti. Sözcüklerini öyle dolu dolu söylüyordu ki, boğuklaşan ses tonundan bunu anlamamaya imkân yoktu. Hisleri kalbine ağır geldi İlkim'in. Doldu, taşacak oldu.

"Emir." diye fısıldadı içi gidercesine fakat öncelik, karşı taraftaydı. Sonuçta kutlanacak gün onunkiydi. Kutlanması gereken varlık, onunki.

"Hayatımda, senin ona dahil oluşundan sonra değişen milyonlarca şey olduğunu düşünürsek, bugün bu adam olmamın en büyük sebeplerimden biri de sensin. Senin sesin, senin gülüşün, senin varlığın beni iyileştiren en büyük şey. Belki kırdık, belki incittik birbirimizi zamanında ama hepsi, yeni yaşınla birlikte ardımızda kalıyor, sevgilim. Bugün, yeni yaşın bize yepyeni kapılar açıyor. Geçen seferki nasıl ayrı geçirdiğimiz son yılbaşıyla; bu da senden uzakta olduğum, benden uzakta olduğun son yaşın ilkim."

Emir Feza'nın gözlerinde sözlerini doğrulayan bir ifade belirmişti. Bakışları buluşurken, İlkim'in kahveleri dolmaya başladı. Bunun doğru olduğunu biliyor, gerçek olmasını da yürekten diliyordu. Kalbinde ve dilinde, gerçekleşsin istediği en büyük dilekti bu.

"Şu an yanında olmaktan ve otuzuncu yaşını... Dünyadaki varlığının otuzuncu yılını, seninle kutlamaktan daha çok istediğim bir şey yok ama Ayşin'in fizyoterapisi haftaya başlıyor. Yanında olmam gerek. Ama az kaldı, biliyorsun değil mi? Çok az kaldı..."

"Biliyorum," diye mırıldanırken aynı anda da başını hızla sallıyordu İlkim. Biliyordu. İnanıyordu. İnanmak istiyordu...

"Pastanı üfleyelim mi? Saat geç oluyor, günü birlikte bitirelim..."

"Olur," Gülümsedi ve yerinden kalkıp mutfağa doğru ilerledi. "Üfleyelim hadi."

Ardından Emir'in onun için buradaki bir pastaneyi arayıp ayarladığı pastayı çıkardı. Doğum gününün şubat ayında oluşundan sebepli midir bilinmez, İlkim en çok kestaneli pastayı seviyordu. Emir Feza onun için porsiyonluk bir şeyler hazırlatmak istemişti çünkü fazlasını yemeyeceğini biliyordu. Tek kişilik pastasını dolaptan çıkardıktan sonra üzerine altın renkli mumu yerleştirip yaktı. Telefonu yeniden vazoya yaslarken hemen önüne konumlanmış, pastayı da aynı şekilde tezgâha yerleştirmişti. Ellerini birleştirip göğsünün hemen önünde tuttuğunda, yine ilk konuşan Emir Feza oldu.

"Bundan sonraki her yaşında ve özellikle her gününde, yanında olabileceğim yıllara... Nice yaşlarına, sevgilim. İyi ki doğdun." dedi derin bir sesle.

İlkim ağlamamak için gözlerini kısa bir an kapatıp, dudaklarını da sessizce birbirine bastırdı.

"Bundan sonraki her yaşında, nereye baksam seni görebileceğim yıllara sevgilim. Sağıma da baksam, soluma da fark etmesin. Gözlerin gözlerimi hiç terk etmesin. Sevgimiz hiç eksilmesin."

İçinden ekledi.

"Emir benden hiç gitmesin, yokluğuyla beni hiç eksiltmesin."

Ardından gözlerini açtı ve dolan gözlerini umursamadan mumunu üfledi. Bugün üflediği kaçıncı mum olduğunu ya da keseceği kaçıncı pasta olduğunu bilmiyordu fakat şimdi olmuştu. İlkim, günün başından beri bu anı beklemiş ve tam şimdi, yirmi dokuzuncu yaşını bitirmişti. Tam şu an, otuzunu kutlamaya değen andı.

Konuşmanın devamı, İlkim pastasını yerken Emir'in onu keyifle izlemesinden ibaretti. İkisi de hallerinden memnun bir telefon aramasıyla geceyi bitirirken, İlkim biliyordu. *Seneler sonra, kutlamayı en çok sevdiği yaş bu yaştı.*

Çünkü yirmi üçü ondan Emir'i almışsa bile, otuzu onu kadına geri getirmişti.

—

Günümüz

Mahkeme salonu, hava sıcak olmasına rağmen, ürpertici bir soğuk ve sessizliğe sahipti sanki. Taraflar savunmalarını ve görüşlerini, yargı makamına sunmuşlardı. Şimdi beklenen son cümlelerdi, hâkimin kararıydı.

"Tarafların boşanma konusunda görüş birliği içinde olduklarını, boşanmanın sosyal ve ekonomik sonuçları konusunda anlaşmaya vardıkları anlaşıldığından taraflara soruldu. Aile mahkememize anlaşmalı boşanma talebinde bulunan eş İrem Türker, mahkemeye tebliğ edilen anlaşma protokolünü kabul ediyor mu?"

"İmza bana aittir. Anlaşmalı boşanma protokolü doğrultusunda, boşanmayı kabul ediyorum." dedi tam karşılarındaki kürsünün ardında duran kadın. Genç ve güzeldi fakat fazlasıyla sert ve soğuk bir mizacı vardı. Bu ikinci duruşmaları olmasına rağmen, İlkim onun bir kez bile gülümsediğini görmemişti.

Ardından avukatı, müvekkilinin kararını tasdiklemek adına ayağa kalktı. İlkim onu da barodan tanıyordu. Adı biliniyor, senelerdir Marmaris'te boşanma davalarının nabzını tutuyordu. Sevdiği bir meslektaşydı. İlkeleri olan, dürüst ve iyi bir adamdı Samet Kuru.

"Kabul ediyoruz sayın hâkim." dedi cübbesinin önünü tutarak.

Hâkim başını bu kez İlkim ve müvekkilinden tarafa çevirdi. Sıra onlara gelmişti.

"Eş Nihat Türker, siz protokolü kabul ediyor musunuz?"

Müvekkili ayağa kalktığında İlkim'in bakışları ona döndü.

"Eşim İrem Türker'in anlaşmalı boşanma teklifini kabul ediyorum, hâkim bey."

Yargı mercii, daha fazlasına ihtiyacı olmadığını belirtir gibi başını salladı ve elindeki kağıtları masaya bıraktı.

"Gereği düşünüldü." dediğinde, mahkeme salonun içindeki iki avukat ve temsil ettikleri iki müvekkil ayaklandı. Ardından salondaki diğer insanlar da, Nihat'ın annesi, babası ve kız kardeşi; eşinin annesi, teyzesi, eniştesi ve kuzeni. Hepsi ayaklanınca hâkim sözlerine devam etti.

"Davacı İrem Türker ile davalı Nihat Türker'in, Türk Medeni Kanunu'nun 166/3. maddesi uyarınca boşanmalarına, taraflar arasında düzenlenen protokolün onaylanmasına ve kararın eki sayılmasına, tarafların boşanma protokolü hükümlerini kabul ettiklerinin tebliğine ve davalı Nihat Türker ile davacı Nihat Türker arasındaki evlenme akdinin sonlandırılmasına karar verilmiştir. "

Ardından tokmak kürsüye çarptı ve yargı merciiindeki hâkim ve savcılar ayaklanarak salondan çıktı.

Üç senelik bir evlilik, anlaşmalı bir boşanmayla sonuçlanmıştı. Salondan önce İrem ve ailesi çıktı. Hemen ardından Nihat ve onun için salonda bekleyen ailesi. Samet ve İlkim salondan birlikte son çıkanlar olmuşlardı.

Çantalarını toplayıp çıkarken cüppelerini de çıkarıp kollarına almışlardı. "Bir davada karşı karşıya kalacağımızı hiç düşünmemiştim," dedi Samet kaşlarını kaldırıp gülümseyerek. "Gerçi senin buralara geri döneceğini de pek düşünmemiştim sanırım..."

İlkim güldü. Salondan çıkarken Samet'in ona öncelik verişine de başını eğerek sessiz bir teşekkür etti.

"Hayat işte," Ardından gözlerini kısarak meslektaşına baktı. "Ayrıca pek karşı karşıya kaldığımızı söyleyemeyiz. Anlaşmalı boşandılar sonuçta." dedi. Yüzünde yamuk bir gülüş vardı.

Samet de haklısın der gibi baktıktan sonra izin istedi ve dışarıda onu bekleyen müvekkiline doğru yürüdü. Adam da aynını yapacaktı.

"Tebrik ederim ve geçmiş olsun Nihat Bey." dedi hafifçe gülümseyerek. Adamın önünde durduğunda, koridorun diğer tarafında eski eşiyle ailesinin durduğunu gördü. Dudaklarını birbirine bastırduğunda, Nihat omuzlarını düşürüp hafifçe tebessüm etti.

"Asıl ben tebrik ederim ve teşekkür ederim İlkim. Senin sayende bitti." dedi sakın bir ses ve olgun bir tavırla.

42 yaşındaki Nihat Türker, 34 yaşındaki eşi İrem'den anlaşmalı boşanmıştı fakat geçirdikleri o üç yıl neler yaşadığını bir o bilirdi. İrem'in dozunu sürekli aşan kıskançlıkları, adama olan güvensizlikleri ilk yıl göz ardı edilebiliyor olsa da, sonrasında çekilmez olmaya başlamıştı. Bir türlü, karısının güven problemlerini aşip onu kendisi için en değerli olanın yalnızca o olduğuna inandıramamıştı. Bir noktadan sonra o da çabalamayı bırakmıştı ve karısının açtığı davayla boşanmayı kabul etmişti.

"Siz anlaşmasaydınız önümüzde uzun bir yol ve yıpratıcı bir süreç olacaktı. Şanslıyız." dedi İlkim küçük tebessümüyle.

"Sağ ol kızım, teşekkür ederiz emeklerin için." dedi Nihat'ın annesi. İlkim gülümsedi kocaman.

"Ne demek, işim benim bu. Boşanma durumu bir hafta içinde kayıtlara geçecektir. Bir sorun olduğu takdirde ofisimin yerini biliyorsunuz. Normalde alanım boşanma davaları ancak yardımcı olabileceğim bir şey olduğunda lütfen ulaşmaktan çekinmeyin. Elimden geleni yaparım."

"Tekrar teşekkürler İlkim, endişen olmasın, mutlaka ulaşırım."

"O hâlde izninizle, kalan prosedürleri halledeyim. İyi öğlenler." dedi ve müvekkiliyle ailesinin yanından sessizce ayrıldı. Koridorun ucundaki Samet'in de onu görünce, konuşmasını bitirip kendisine eşlik etmesiyle adımları hafifçe hızlandı. Birlikte yürümeye başladılar.

"Yarın akşamki partiye katılıyor musun?"

İlkim dudaklarını büktü. Yarın gece Muğla Barosu'nun ufak, küçük çaplı bir daveti vardı. Her sene düzenli olarak yapılan, bütün hukuk alanının katıldığı; yargıçlar, savcılar ve avukatları toplayan bir etkinlikti. Üstelik bu sene yapılacak parti, İlkim'in şansına Marmaris'te bir mekânda düzenleniyordu. Aslında katılıp biraz kafa dağıtmak istiyordu ancak akşam bambaşka düşünebilirdi. Bilemiyordu.

"Emin değilim, tamamen keyfime bağlı. Sen ne düşünüyorsun?"

"Melike katılmayı çok istiyor. Sanırım biz orada oluruz." dedi Samet omuz silkerek. İlkim yeniden gülümsedi.

"Evlilik yaramış ama sana," dedi elini onun omzuna atarak. "Melike sayesinde renk gelmiş yüzüne. Sahi söylüyorum."

Samet dişlerini göstererek güldü. "Vallahi evlilik güzel şey. Misler gibi bakıyor bana, kendisi de çalışmasına rağmen. Çoğu şeyi birlikte yapıyoruz ama yüzümdeki renk de, aldığım kilolar da hep onun sayesinde..."

"Ne kilosu ya?" dedi İlkim yalandan kaşlarını çatarak. "Kilo mu almışsın, hiç fark etmedim..."

"Yemezler İlkim Hanım, ilk duruşmada '*Samet sahiden sen misin bu?*' dedin, unutmadım hatırlatırım. Eh, benim yıllardır aynı surata sahip olduğumu düşünürsek... Sanırım o cümleyi, iyice dolan yanaklarım için kurdun?"

İlkim dudaklarını ısırıp gülüşünü bastırdı. "Ben asla öyle şeyler ima etmem Samet Bey, yanlışınız var. Ayrıca... Melike'ye söyleyeyim azıcık kötü yemek yapsın, madem dolan yanaklarından bu kadar şikayetçisin..."

"Sakın karımın aklına girme." dedi Samet gözlerini kısarak. Sonunda adliyeden çıkmışlardı. "Bir gün bile onun yemeklerini yemezsem gözüme uyku girmez benim o gece... Evliliğime sakın dokunma, seni boşanma avukatı kılığına girmiş küçük şeytan."

İlkim koca bir kahkaha attı ve adliyeden dışarı adım attığı an alnına vuran yakıcı güneşle, sabah sürdüğü güneş kremine şükürler etme noktasına geldi saniyeler içinde. Ellerini kendini savunur gibi bedeninin iki yanına kaldırıp hızlıca, "Benim hiçbir suçum yok!" diye mırıldandı ve güldü.

Samet arabasına yönelirken o da aynı gülümsemeye sahipti yüzünde. "Hadi atla, bırakayım seni de..."

İlkim başını olumsuz anlamda geriye doğru attı. Ardından elini kaldırıp iki yana salladı. "Teşekkür ederim ama ofis hemen şurası zaten. Azıcık yürüyeyim, temiz hava iyi gelir." dedi ve tebessüm etti.

"O topuklularla bu sıcakta biraz zor olmaz mı?"

İlkim başını eğip yüksek topuklularına baktı. Başını kaldırıp bilmiş bir ifadeyle gülümserken kaşlarını da kaldırdı aynı şekilde. "Buraların sıcaklığı bana dokunmaz, geri kalanına da uzun zamandır alışkınım. Endişe etme sen hiç..."

"İyi peki, sen bilirsin. Yarın görüşüyor muyuz peki?"

Dudaklarını bir sağa bir sola çekti. "Yüksek ihtimalle hayır. Yine de belli de olmaz bana. Sen merak etme ama baktım dayanamıyorsun bir gün misafirliğe gelirim, özletmem kendimi."

Samet küçük bir kahkaha atıp elalarını kıstı. "Aman bak. Sakın ha..." dedi uyarır gibi bir sesle. "Hadi görüşürüz."

"Bay bay, selam söyle Melike'ye de çok. Öp benim yerime. Yarın partiye gelirim de ben kendim öperim zaten..."

İlkim arkasını dönüp yürümeye başladığında Samet arabasının kapısı açık öylece kalmıştı. "Karımdan uzak dur dedim sana," dedi sesini muzip bir tonda yükselterek. İlkim bir kahkaha daha attığında, elini kaldırıp bay bay der gibi kaldırdı arkasına dönmeden.

Ardından adliyeden uzaklaşırken Samet'te arabasıyla park alanından çıkıp kendi yoluna, İlkim kendi yoluna, ofisine gidecekti.

—

"İlkim?"

Duyduğu tanıdık ses, İlkim'in gözlerini kapatmasına sebep olurken, iç çeker gibi bir ses çıkardı. Bu sese bayılıyordu, en az getireceklerine bayıldığı kadar. "Geldin mi kuzum?" diye devam etti kadının tatlı sesi.

Omuzlarındaki kahverengi, manşetleri desenli blazer ceketini çıkarırken, topuklularının üzerinde sabırsızlıkla birkaç adım attı. Bütün bu karmaşanın arasında, küçük ofisinin açık kapısından merdivenlere seslenmekte gecikmemişti.

"Filiz ablacığım! Geldim," diye yanıtladı fakat nefes nefese kalmıştı çünkü dar manşetleri olan ceketinin saatine takılmasıyla uğraşıyordu. Ceketini artık çekiştirmek suretiyle, bedeninden ayırmaya çalışırken Filiz kapıda belirdi. Kısa, kumral saçlarını ensesinde bağlamış ve uçları boncuklu, renkli bir bandana takmıştı. Üzerinde beyaz bir tişört ve kot, uzun bir salopet tulum vardı. Yüzündeki kırışıklıklarla birleşen, bilge gülümsemesiyle, bir elini ve bedenini kapının çerçevesine yaslamıştı. "Uğrayamadım yanına, yoğun gördüm içeriği..."

"Hoş geldin canım, biraz kalabalık bugün ama şükür. Hallediyoruz. Ay sahiden gözüm yollarda kaldı... Taze zeytinyağlıları çıkardım, sevdiğin gibi revani de var bugün. Ertuğrul abin de balıklarla dönerse akşam yemeğin de bizde. Mutlaka uğra tamam mı, ben sana ayıracağım her şeyden. Uğrayamazsan da seslen aşağıya, paketlerim evde yersin."

İlkim gülümsedi. Filiz abla böyleydi işte. Ofisin bulunduğu binanın alt katında yer alan kocaman restorani eşiyle birlikte işletiyordu. Gün içinde onlarca ev yemeği, akşamına ise çeşitli mezelerle sofraları süsleyen bir balık restoranının sahibiydi. Aynı binanın hemen üst katında da İlkim ve Alp'in avukatlık büroları vardı. Bembeyaz, eski tarzda olmasına rağmen daha çok genç olan, fazlasıyla güzel bir binaydı. Hafif tarihi görüntüsü vardı ama Marmaris'e öyle güzel uyuyordu ki, genç kadın burayı o sebepten de bir ayrı seviyordu. Üstelik camdan baktığında da, uçsuz bucaksız denizi görebiliyordu. Nefes almaya ihtiyaç duyduğu her an başını çevirdiğinde, maviyle göz göze geliyordu.

İlkim minnettarlıkla kadına baktı ve yanına kadar gelip elleriyle yanaklarını hafifçe sıktı. "Sen var ya, harika bir insansın Filiz abla. En harikası hem de... Bugün birkaç görüşmem var ama uğramaya çalışacağım, o muhteşem yemekleri kaçırırsam çok ayıp etmiş olurum zaten..." dedi sırtarak.

Filiz kocaman gülümseyip kızın gözünün önüne düşen saçını geriye attı. Kısa zamanda öyle çok sevmiş, öyle benimsemişlerdi ki bu kendi halinde avukatı... İlkim'in daha buraya yerleştiği ilk ay, restorani yağmurdan dolayı su basınca, kalkıp masrafların bir kısmını kendi birikiminden karşılamak istediğini söylemesi, bu binanın hepsine ait olduğunu ve destek olmasından daha doğal bir şey olamayacağını ifade etmesi, Ertuğrul ve Filiz'in kalbini ısıtmıştı. Üstelik kendi katında herhangi bir problem dahi yoktu.

Elbette kabul etmemişlerdi ancak böyle bir teklifin yapılması, üstelik de bu kadar yabancı birinden geliyor olması...

Daha o gün, davranışlarını çok sevdikleri bu kızın ne kadar iyi kalpli biri olduğunu anlamışlardı.

"Bak haber ver ama mutlaka, tamam mı kuzum? Ben gidiyorum şimdi, Ertuğrul açılacaktı, onu yolcu edeyim. İyi

alışmalar sana, güzel güzel yap işini ama yemeğini aksatma. Oldu mu?"

"Vallahi sen böyle şeyler yaparken inan ki çok zor zaten Filiz abla... Ellerinden sihir akıyor senin yemeklerine, bir başka oluyor ne pişirsen." Gülümsedi ve kadının yanağından öpüp masasına geri dönerken cümlelerini sürdürdü. "Aksatmam hiç merak etme, sana da kolay gelsin, Ertuğrul abiye selamlar benden!"

Ardından Filiz ofisten çıkarken masasına ve hemen üzerindeki birkaç dosyaya gömülmekte gecikmedi. Çok fazla görüşme, düzenlenecek belgeler, dosyalar ve akşam telefonunu bekleyeceği bir sevgilisi varken, yapması gereken ilk şey, elindeki işlere bir an önce başlamaktı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, onu geri vererek başını işlerden kaldırmaması ancak kapının tıkladılmasıyla oldu. Bir nefes alışveriş süresine değildi elbette ama kısa güne, onlarca iş sığdırmıştı. İki yeni müvekkil görüşmesi, bir dava dosyası düzenlemesi, yazılacak raporlarla geçen birkaç saatlik çalışmadan ancak boşa ıkabilmişti. O ana kadar işlere nasıl gömüldüğünden dahi habersizdi. Tek bildiği yemek yemeye bile vakit bulamayacağını anladığında, Filiz ablayı arayıp aşağı gelemeyeceğini haber verişiydi. Çok kısa, anlık bir boşluğunda, iki müvekkil arasına almıştı bu aramayı da. Haber verip kapatmış, ardından da işlerine geri dönmüştü. Kapının tıkladıldıktan sonra açılmasıyla gördüğü kişi, yorgun yüzüne bir gülümseme kondurdu.

"Eylül?" dedi yalın bir sesle. Kadının ellerine baktığında, alt katta kısa bir süreliğine duraksadığını anlamamasına imkân yoktu. Ellerinde tuttuğu poşetlerde st üste, kapakları kapalı tabaklar vardı.

"Sizinle böyle anlaşmamıştık sevgili avukatım."

İlkim'in kaşları havaya kalktığında, Eylül geldi ve masasının üzerinde bulduğu ilk boşluğa bıraktı elindekileri. zerinde beyaz, ipek kumaşlı bir gömlek, bacaklarında ise fuşya rengine bir pantolon vardı. Kısa dolgu topuklu ayakkabılar giymiş, dzleştirdiği saçlarını ise omuzlarına

bırakmıştı. Yüzünde sade bir makyaj, bakışlarında bir anne edası vardı. *Eh, ona çok yabancı bir görünüş sayılmazdı.*

"Yemek yemeyi aksatmayacaktınız, çalışırken dahi. Bu şekilde yaparsanız size anneniz gibi kızabileceğimi söylemiştiniz..."

"Eylül ya!" dedi genç kadın gülerek. Yerinden kalkıp ona gelen kadını kucakladı ve saçındaki kalemi çekip çıkardıktan sonra, uzun saçlarını sırtına doğru açık bıraktı. Kalın askılı, yuvarlak yaka beyaz atleti ve kahverengi ceketinin aynısı, koyu tonlardaki sigaret pantolonuyla öylece ellerini beline yaslamıştı. "Vallahi fırsat bulamadım. Çok yığıldı iş güç..." Ardından ellerini iki yana açtı ve omuzlarını kaldırıp indirirken sessizce gülümsedi.

"Olsun, yine de aksatacağın son şey beslenmek olmalı. Hiçbir şey senin sağlığından önemli değil tatlım, inan bana işlerin de dahil olmak üzere..."

Ardından İlkim'e yardım ederek etrafı toparladı ve Filiz'in hazırladıklarını açarak masaya yerleştirdiler. Bu sayede saatler süren çalışmasına bir mola verebilmiş oldu genç kadın. Yemeğe başladıklarında, havadan sudan başlayan konuşma bir anda İlkim'in hem ev, hem de ofis komşusu Alp'e kaydı. Eylül onu aşağıda yemekte görmüştü ve geçenlerde İlkim'in ona anlattığı o *gereğinden fazla samimi* hareketlerinin devam edip etmediğini sormak istemişti. İlkim sorduklarını duyunca, hızla yerinden kalkıp ofisinin aralık kapısını kapattı ve büyüyen gözlerle Eylül'e bir bakış attı.

"Böyle açık alanda, üstelik de bu kadar yakındayken onun hakkında mı konuşacağız gerçekten?"

"Olmayan bir şeyi konuşmuyoruz ki İlkim, Alp'in yaptıklarını konuşuyoruz."

İlkim sessizce boğazını temizlerken, Emir'in hissettiklerinin aynısını Eylül'ün de hissettiğini anlamış gibi sessiz kaldı.

Alp'in nazik bir tavrı ve dili olduğu kesindi fakat bazen, istemeden dozunu çok aşıyordu. *Gerçi belki de isteyerek aşıyordu.* Emin olamıyordu genç kadın.

Geçen gece elektrikler gittiğinde, Alp'in İlkim'e yaptığı evinde teklifi, telefonda Eylül'e anlatma hatasını yapmıştı. Şimdi de, bu konu özelinde bir nutuk geleceğini hissediyordu.

"Sınırlarını aştığını ve senin hayatında gördüğü boşlukları doldurmaya çalıştığını bir tek ben düşünüyorum olamam, değil mi?"

İlkim derin bir nefes aldı. "Hayır, kesinlikle tek değilsin." Duraksadı ve çatalını salatanın içine bırakıp ellerini kucağına çekti.

"Eylül bak... Ben, gerçekten ne düşündüğünü biliyorum. Emir'de aynılarını düşünüyorum, anlıyorum yani o yüzden. Ama ben buraya geldiğim günden beri, onun destekleri sayesinde kurdum düzenimi. Evi ve bu ofisi bulmama, hatta yerleşmeme bile Alp yardım etti. Kimsenin yerini aldığı ya da boşluğunu doldurduğu yok. Zaten benim hayatımda dolacak bir boşluk da yok. Sadece..."

"Sadece ne?" diye sordu Eylül çatalını zeytinyağlı sarmalardan birine batırdığı sırada. O da İlkim'den yana, kadının hissettiklerini net olarak bildiği için, adamın haddini aştığını düşünüyordu. İlkim sesli bir nefes vererek omuzlarını düşürdü.

"Sadece arkadaşlığını bir anda silip atamıyorum tamam mı? Evet, bazen sınırlarını bulamıyor, bunun ben de farkındayım. Üstelik ben o çizgileri kalın, kırmızı renkle çizmiş olmama rağmen... Ama sen de biliyorsun ki, benim tavırlarım belli. Ben zaten kafamda herkesi bir yere yerleştirdim. Kimseninkinin de değişeceği yok. Alp benim için yalnızca iyi bir arkadaş." Boğazını temizledi.

"Anlayacak Eylül. Bu zamana kadar benim işaretlerimden anlamadıysa bile, eninde sonunda o sürekli sözünü ettiğim sevgilim gelecek. O zaman başka bir çaresi kalmayacak."

Omuz silkti. Çatalıyla salatayı ittirdi bıraktı.

"Alp, Emir geldiğinde geri adım atmak zorunda kalacak. Bunun yaşanmasını ve bir şeylerin mecburiyetle olmasını istemesem de, bu olmak zorunda. Ha, eğer anlamayacaksa

ve anlamamakta ısrar edecekse onun adına daha da bulanıklaşacaktır her şey."

Eylül duyduklarına mutlu olmuş gibi başını salladığında, İlkim yemeğine geri döndü. Sonrasında aklına gelmiş gibi başını yeniden kaldırdı arkadaşı.

"Seninki ne zaman geliyor bu arada?"

İlkim önündeki salataya biraz limon sıkıp çatalıyla karıştırdı. "Belli değil," dedi başını iki yana sallayarak. "Her şey, Ayşin'in iyileşme hızına bağlı. Şimdilik en erken önümüzdeki ay gibi görünüyor."

"Anladım," diye mırıldandı Eylül. "Umarım en kısa sürede iyileşir. Çok özlediğin yüzünden belli biliyor musun? Sana da artık zor geliyordur."

Başını onaylarcasına sallarken burukça gülümsedi İlkim. "İkimizin de alışık olmadığı bir şey değil böyle uzun süreli uzak mesafe ayrılıkları. Önceden deneyimliyiz biz yani."

Diliyle dudaklarını ıslattı ve elini havada gelişi güzel salladı. "Aman. Onlar iyi olsun da, önemli olan o." dedi net, kendinden emin sesiyle.

Eylül başını kaldırıncaya göz göze geldiler. İlkim'in gözlerinde, kendi hislerinin bir yansımasını gördü sanki. Sevgisini, aşkını ve derin bağlılığını. Kendi ilişkisi on iki yıl sürmüştü, o sürenin yarısını çoktan aşmış olan bu ikilinin de böyle bir bağlılığı olması ona mutluluk verdi. Bu şekilde bir aşka sahip olmaları, kusursuz bir şeydi. İlkim ona bakarken yüzünde saf bir sevgiyle gülümseyerek devam etti.

"Çünkü biliyorum, o iyi olduğu sürece, bütün yolları zaten bana çıkar. Tıpkı benimkilerin de ona çıktığı gibi..." dedi hep aklında olan bu düşünceleri sesli dile getirerek.

Eylül gülümsedi ve yemeği bitirene kadar, İlkim'in de terleten sorularıyla Doruk'la kurmaya çabaladıkları yeni düzenden bahsetti.

İkisi de, şehirde yalnızlardı artık. Aileleri yakınlarda olsa da, bir başlarına yaşıyorlardı. Aralarında ufak bir fark vardı.

Biri, sevdiği adamın gelişini bekliyordu.

Diğeri ise, o adamın gidişine alışmayı...

—
"Güneş yerinde, her şey yolunda. Yanıyor eteklerim, dönüyor yanı başımda..."

İlkim'in dudaklarından kısık bir tonda dökülen şarkı, sessiz yolda attığı adımlara eşlik ederken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Aynı anda attığı adımları da söylediği şarkının ritmine uydurmuştu. Bedenini olduğu yerde çevirdi, yürümeye devam ederken daireler çizdi.

"Güneş yerinde, her şey yolunda. Dönüyor, dönüyor, dönüyor..."

Bu hissi çok seviyordu. Dünyanın kulaklarında çalan şarkıdan ve kendi adımlarından ibaret olduğunu düşünmeyi. *Dönüyor* kısmında, adımlarını dönerek atmayı seviyordu. Yalnızca anı düşünmeyi, mutsuz anılarını daha güzelleriyle değiştirmeyi seviyordu. Artık bu mutluluğu haddinden fazla hak ettiğini hissediyordu. Ertesini ya da sonrasını düşünmeden, önce o günü yaşıyordu.

Çünkü güneş yerinde, her şey de gerçekten yolundaydı.

Bütün zorluklara, hastalığının hâlâ hayatının başrolünde olmasına ve sevdiği adamla aralarda, aylardır fiziksel bir mesafe olmasına rağmen Marmaris'in huzurlu sokaklarında bunları söylemek öyle kolaydı ki... Derdi tasayı bir kenara bırakıp mutlu olmak, kolaydı.

Adımları, evine ulaştığında bedenini iki yana sallayarak şarkıya mırıltılarla eşlik etmeyi sürdürdü ve anahtarlarını takarak kapıyı açtı. Sessizce eve girdikten sonra ışıklarını yaktı ve direkt ayakkabılarını çıkarıp koridorun sonundaki odasına koştu.

Biraz geç kalmıştı. Ofiste işler uzun sürmüş ve beklemediği bir müvekkille daha önlerindeki bir duruşma hakkında görüşmesi gerekmişti. Hâl böyle olunca da eve beklediğinden biraz daha geç gelmişti. Emir'in birazdan arayacağı düşünülürse, duş almak için kısa bir vakti olacaktı. Hemen eşyalarını yatağa atıp soyundu ve yalnızca telefonunu alarak banyoya koştu.

Hızlı bir düşün ardından havlusuna sarıldı ve saçlarını kurutmaya girişti. Onları da çabucak hallettikten sonra, iç çamaşırlarını ve kıyafetlerini seçip banyoya geri döndü. Yüzünü ve vücudunu kremlediği sırada telefonun çaldığını duydu. Ellerindeki kremden kurtuldu ve telefonu açtı fakat ekranın önünde durmadı.

"S...Selam?" dedi Emir Feza tereddütle.

"Selam hayatım..." dedi sesini hafifçe yükselterek. Telefonu bir köşede lavabonun üstüne yaslamıştı fakat kameranın önünde değildi. İlkim diğer uçta giyinmeye çalışıyordu.

"Aslında seni görmek için aramıştım ama... Banyonun da farklı bir izlenilirliği varmış, hak verdim sevgilim."

İlkim kıkırdadı. "Çıplağım," dedi giyinirken. "Duştan yeni çıktım."

"Ah..." diye mırıldanan Emir'i duyduğunda güldü. Böyle bir tepki alacağını tahmin etmek zor değildi. Hafifçe boğazını temizlediğinde, İlkim şortunu giymekle meşguldü.

"O zaman uzakta durman daha iyi. Çünkü şu an buna hazır olduğumu zannetmiyorum." Duraksadı. "Uzağımda, ellerim sana uzanamıyorken karşımda çıplak olmana..."

Sesi sonlara doğru kısılır gibi, hissettiklerinden dolayı değişik bir tona bürünmüştü. İlkim üzerine kalın askılısını da geçirmeden önce ameliyat dikişlerinin yavaş yavaş yok olan izini son kez kontrol etti. Kırmızılığı artık solan iz, zamanla biraz daha küçülmüştü fakat yine de yerli yerindeydi, eski hâlini koruyordu. Önünü düzeltti ve uzanıp kamerayı yasladığı yerden alırken yeniden kıkırdadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Emir'le birlikte mutfağa geçtikleri zaman, İlkim telefonunu tezgâha, kendini rahatça görebileceği şekilde yasladı. Tıka basa dolu olduğu için, sadece bir fincan bitki çayının iyi gideceğini düşünmüştü. Sıcak suyu kaynatmak için ısıtıcıyı açtı ve ellerini tezgâha yerleştirip öne eğildi.

Emir'e baktığında, onun hiçbir hareketini kaçırmamak ister gibi kendisini izlediğini fark etti. Bakışları bile

gölümseyebiliyordu. İlkim hayret etti ama o da şimdi aynısını yapacaktı. Saçları bugün çok daha düzgündü, eliyle geriye taradığı belliydi. Üzerindeki hâki yeşil gömlek, teninde muhteşem görünüyordu. Sakalları kısaltılmıştı ve arka planda, Ayşin'le yaşadıkları evin bahçesi var gibi duruyordu. İki katlı evin kocaman bir bahçesi, aynı İlkim'in de burada sahip olduğu gibi büyük bir havuzu vardı. Bahçe ışıklarını ardında görünce anlamıştı adamın nerede olduğunu.

"Ben de seni bahçeye çıkaracağım şimdi," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Suyun kaynadığını duyunca, en sevdiği karışık bitki çaylarından birini çıkardı. Onu açıp bardağa yerleştirdi ve sıcak suyu üzerine döktü. Bardağını alıp sahiden de bahçeye geçmek adına ışıkları söndürdü.

"Daha yeni duştan çıktın, üşütme sonra?" dedi Emir havayı sorar gibi.

"Yok ya, hava sıcak, üşürsem üstüme şal alırım. Zaten saçlarımı da kuruttum," Upuzun saçlarını omzuna doğru, öne çekti ve elini içinden geçirirken gülümsedi. "Hasta olmam yani, merak etme."

Bu sırada uzun masaya yerleşmek için uzanırken, dışarı çıkmadan bahçe ışıklarını da açmıştı. Yeşil bahçeyi ve mavi, parlak havuzun sakince dalgalanan suyunu izlemeyi seviyordu genç kadın. Buraya geldiğinden beri, hayatında gelişen her şeyden, *buna Emir'in ve İstanbul'daki hayatının uzaklığı dahil değildi*, fazlasıyla memnundu.

"Seni, her zerreni o kadar özledim ki..." dedi Emir ve sanki upuzun saçlarından burnuna çalınan yasemin kokusunu alabilmek ister gibi kısa bir an gözlerini kapattı. "İnanılmaz uzadılar yokluğumda, onlarla ilgili çok güzel planlarım var..."

"Hmm, mesela?" diye sordu genç kadın oyunbaz bir tavırla.

Emir genişçe gülümsedi. "Gelince göstermeyi tercih ederim. Anlatmak pek yeterli gelmeyecektir..."

İlkim'in gözlerinde Emir'in ellerinin saçlarına dolandığı, saçlarını avuçlarının içinde topladığı ve yumruğuna sarıp

onu öpmek için saçlarını kullanışıyla ilgili anlar belirince, genç kadın bitki çayından bir yudum alarak zihnindekilerden kaçmaya çalıştı.

"Bu arada sen düşünu bu kadar geç saate bırakmazdın, bir sorun mu oldu?" Ardından aklına daha olası bir ihtimal gelmiş gibi, kameraya kısık gözleriyle, bıkkın bir bakış attı. "Yine çok çalıştın değil mi?"

İlkim dudağını ısırıp gözlerini kaçırınca, Emir Feza cevabını aldı. "Bebeğim sana işlere dalıp kendini aksatmaman konusunda daha ne kadar yalvarmam gerekiyor. Çok istiyorsan geldiğimde önünde diz çökeyim, o zaman sözlerim senin için daha etkili olur mu?"

İlkim'in gözleri büyüdüğünde sesli bir biçimde yutkunmasına da engel olamamıştı. "Sa... Saçmalama?" Ellerini yüzüne sürttü ve küçük bir nefes aldı. Aklına dolan görüntülerin bu gece tamamen Emir'le ilgili olması, ona hiç yardımcı olmuyordu. Hızlanan nefesini kontrol altına alabilmek adına konuyu değiştirmeye girişti.

"Bir müvekkilimle görüşmem uzadı. O yüzden geciktim. Bir de bugün Marmaris'teki sokakların tadını çıkararak yürüdüm sanırım. Kısa bir sahile uğradım derken, öyle yani..."

"Tamam canım, ona bir şey demiyorum. Keyfini çıkardığın her anı aklına ve kalbine yaz. Geldiğimde aynılarını bir de birlikte yapacağız."

İlkim gülümsedi. Ellerini çenesinin altına yerleştirmeden hemen önce çayından bir yudum daha almıştı. "Evet," dedi heyecanını gizleyemeyerek. "Tanışmanı istediğim bir sürü insan, göstermek istediğim onlarca yer var. Çok az kaldı ve zaman azaldıkça benim sabırsızlığım da artıyor maalesef..."

"Az kaldı bebeğim. Gerçekten çok az kaldı. Benim de öyle. Gün sayıyorum, utanmasam dakikaları da sayacağım." dedi gülerek. Aynı anda başını da iki yana sallamış, alt dudağını dişlerinin arasına çekmişti.

"Siz nasılsınız," diye sordu İlkim. Bahçe koltuğunda kıvrılmış, bacaklarını kendine çekip hasır koltuğun sırtındaki minderlere yaslanmıştı. Bardağını da kucağına çekti ve

masadaki mumluklara yasladığı telefona doğru bir bakış daha attı. "Ayşin nasıl?"

"İyiyiz, biz gayet iyiyiz sevgilim. Doktor bugün gelişmelerle ilgili bilgilendirdi yeniden. Çürükler iyileşiyor, kırılan kemikler de kaynamayı neredeyse bitirmiş. Omuriliğindeki ufak çatlağın ara sıra ağrı yapsa da, herhangi hayati bir sorun oluşturmayacağını söyledi doktor. Riskli bir bölge olduğu için işlem yapamayacaklarını da dile getirdiğini düşünürsek, sorun olmayacağını duymak bizi biraz daha rahatlattı, yalan söyleyemeyeceğim. İlaçlar aynen devam zaten, biliyorsun. Şu an kayda değer tek zorunluluk fizik tedavi. Onun da sonrasında soluğu senin yanında alacağız diye umuyorum."

"Çok sevindim, çok sevindim Emir ya! Giderek düzeliyor, giderek iyileşiyor canım benim. Dört gözle bekliyorum yolunuzu..."

"İlkim abla mı o?"

İlkim onu duyup gelen kızın sesini duyunca kocaman gülümsedi kendisinden bile habersizce ve Emir'in bakışlarının sola dönüşünü izledi.

"Canım," dedi sonunu uzatarak. "Benim evet, nasılsın bakayım?"

"Kaç kere yenge diyeceksin dedik, hâlâ İlkim abla diyor ya..." dedi Emir ağzının içinde homurdanarak. İlkim kıkırdadı.

"Kızı rahat bıraksana hayatım. Alışır zamanla ona da." dedi adamı uyararak.

Bu sırada Ayşin kameranın önüne gelebilmek adına Emir'in yanına oturmuştu. Emir telefonu ona uzattı ama genç kız ikisini birlikte kadraja almayı başardı. Kocaman gülümsedi aynı şekilde. "İyiyim, harikayım ben. Beni merak etme tamam mı? Az kaldı geleceğiz yanına..." Emir uzanıp onun başının tepesinden öptü şefkatle.

"Etmez olur muyum Ayşin'im ya? Aklımın yarısı sizinle Antalya'da, gözümü sorsan o zaten yollarda. Birbirinize iyi

bakın, en kısa sürede de gelin benim güvenli kollarımın arasına. Bekliyorum..."

Ayşin yeniden gülümsedi. Sarıya çalan kumral saçlarını başının tepesinde bir topuz yapmıştı. Üzerinde yeşil, yarım kollu bir tişört vardı ve makyajsız yüzüne rağmen bebek gibi bir suratı vardı. Emir onun kendi annesine daha çok benzediğini söyleyince, İlkim'de taşlar yerine oturmuştu. Emir'e benzeyen yüz hatları olsa da, onun buğday, kavruk tenini almamıştı.

"Umarım, en kısa sürede yanındayız. Neyse, sizin konuşmanızı da böldüm böyle." Abisine döndü ve yerinden kalkarken, "Ben bir anneme bakayım abi," dedi ve kameraya son kez el sallayıp telefonu abisine geri verdi. "Görüşürüz sonra İlkim abla. Hoşça kal."

İlkim aynı onun gibi kocaman gülümsedi ve el salladı. Ardından bir sürü öpücük attıktan sonra o da genç kıza veda etti. "Görüşürüz canım, çok dikkat et kendine."

Yeniden Emir'le baş başa kaldığında, adamın bakışlarında, az önce orada olmayan bir ifade fark etti. Ancak ne olduğunu anlamaya çalışmak yerine sormaya karar verecekti. "Niye öyle bakıyorsun sen bana?" dedi genç kadın gözlerini kısarak. "Ne oldu?"

"Sana gerçekten aşk olsun." dedi Emir başını iki yana sallayarak. Bakışları kısılırken yüzünde de kınayıcı bir ifade belirdi.

İlkim onun yine alınganlık yapacağını anladığı an yüzüne yerleşen gülümsemeyi çaktırmamaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Yine ne yaptım hayatım, söyle?"

Emir'in bakışları İlkim hariç her yere değdiğinde İlkim kendini tutmaya devam ediyordu. Bu ifadeye o kadar alışmıştı ki son aylarda, biliyordu ardından neler geleceğini. Emir Feza her bu cümleyi söylediğinde ve yüzünde böyle bir ifade belirdiğinde, İlkim'e tavır yapıyordu çünkü.

Yepyeni gelişen bir huydu bu. *Söylemesi bazen ağır gelse de...* İlkim'i artık kaybetmeyeceğine olan kesinlik sayesinde kazanmıştı belki de bunu.

Sevmek biraz nazlanmak, biraz da o nazı çekmek demekti aslına bakılırsa. Karşılıklıydı.

İnsan sevdikçe, en çok da sevildikçe şımarırdı. Bir o insana, kendi insanına nazlanırdı.

Acısı küçükse büyür, ilgiyle iyileşmek isterdi.

Derdi azsa çok olur, dinlenmeyi arzu ederdi.

Nazımı niyazımı çeksin, en çok o kişiye nazlanayım isterdi.

Emir Feza'da aynen bunu yapıyordu. Zamanında İlkim'in bu sevgiden elde ettiği o şımarıklığı, kadının elinden çekip almıştı. İlkim'e nazlanıyor, derdini tasasını onunla paylaşıp, hayatındaki en ufak şeyleri bile kadına anlatmak istiyordu. İlkim bundan mutluydu, adamın hayatındaki her türlü varlığını fazlasıyla seviyor ve onun, her bir zerresine sızmasına bayılıyordu. Bu dünyada yapmayı en sevdiği şeylerden ilki Emir'i sevmekse, ikincisi sanıyordu ki onun nazını çekmekti.

"Söyleyin bakalım Emir Bey, bu gece niye kızdınız acaba bu fani dünyalıya?"

Emir başını salladı. "Bana bir kere şöyle dolu dolu Emir'im demedin ya, Feza'm da demedin... Gerçekten bu kalp kırıldı avukat hanım. Çok kırıldı hem de."

İlkim kıkırdadıktan sonra, başını hafifçe yana eğdi ve yüzündeki küçük tebessümle sevdiği adama baktı. Emir Feza gözlerini onun yüzüne sabitleyene dek bekledi. Onun bakışlarının yumuşadığını gördüğünde gözlerini kapatıp açtı ve küçük bir nefes verdi.

"Ben sana canım diyorum, hayatım diyorum, sevgilim diyorum ama Emir'im ya da Feza'm demiyorum diye mi üzüldün şimdi sen? Sahiden mi?" Başını eğerek güldü. İçindeki bütün duyguları kahve kürelerine sığdırdı.

"Sana hissettiklerimi tek bir kelimeye sığdırmamı istiyorsan, o da olsun Feza. Ben en çok senin isminin sonuna iyelik eki eklerim, yeter ki sen iste."

"Allah'ım ya..." dedi Emir yüzündeki gülümsemeyle bakışlarını yukarı, gökyüzüne sabitleyerek. Utandığı için gözlerini kaçırmıştı fakat asla bozuntuya vermiyordu.

"Sevilmek, bunu onun gözlerinde görmek ve duymak kadar güzel bir his daha yok, gerçekten. Teşekkür ederim."

İlkim buruk bir ifadeyle başını eğdiğinde, ondan bunu aldığı yılların hüznünü öyle yoğun yaşadı ve hissetti ki, nefes alamadı bir anlığına.

Emir'den, kendisiyle geçirebileceği yılları ve ayları almışken, onun sevgisinin hâlâ bütün zerresini, bütün hislerini sarıyor olması, biliyordu ki en büyük şansıydı. Daha fazlasını, çok daha iyisini hak ettiğini biliyordu ama onu kendi için istemekten de geri duramıyordu. Küçük bir nefes alıp verdikten sonra, "Ben şimdi kapatayım, etrafı falan toplarım." dedi sesini aynı tutmaya çalışarak. Aynı anda telefonu da alıp yerinden kalkmıştı. "Seni çok öpüyorum sevgilim, yarın görüşürüz olur mu?"

Karşısındaki adam onun duraksadığını hissetmişti fakat üzerine gelmek istemedi. Sakince vedalaşıp kapattıklarında içeri geçti İlkim. Bardağını mutfığa bıraktıktan sonra bütün ışıkları söndürdü ve kendini yatak odasına attı. Büyük, geniş yatağının ortasına oturup karanlıkta bıraktı kendini.

Sessiz bir nefes aldı. Duyguları bugün ona haddinden ağır gelmişti. Gözlerine dolan yaşları engellemek istemedi bu kez. İçinden geleni akıtmak, dilediğinde ağlamak istedi.

Hayatlarından altı sene çalmıştı.

Altı koca seneyi, kendi ve Emir için hiç etmişti. Bunun farkındaydı. Bunun çok uzun süredir farkındaydı ama zamanı geriye alabilmesine imkân yoktu.

Bu hatayı geri alamaz, geçen zamanı hiç geçmemiş gibi yapamazdı.

Değişen hiçbir şey yoktu. Yine Emir'den kaçmak istese, yine ondan, *sırf onu çok sevdiği ve bütün bunlarla bir de onu sınanmak istemediği için* uzağında durmayı seçebilir, bunu yapabilirdi.

Sadece... Artık buna gücü yoktu.

Artık kaçmak istemiyordu.

Artık bu sevginin her bir hücreğine sızmasını, her bir anında onunla sarılmayı istiyordu. Emir'i kendinden

uzaklaştırmayı istemiyordu. Ondan, bakışlarından, dokunuşlarından, sesinden, sözcüklerinden... Kısacası Emir Feza Dağlı'dan ayrı kalmayı istemiyordu.

Bu saatten sonra tahammül edemeyeceği tek şey yalnızca bu olurdu.

Emir'den hem bedenene hem de zihnen uzak durmak.

Ondan ayrı kalmak.

Gözyaşları yanaklarına doğru süzülürken, neler hissedeceğini bilemeyerek öylece oturdu. Bacaklarını kendine çekerek kollarını dizlerine sardı. Sessiz nefesler olarak yalnızlığına gömdü kendini. Ağlamaya devam etti.

Emir'in söyledikleri, onu kırmak için olmasa da yüreğinde bir şeylere çok derin dokunmuştu. Yıllar boyu kadından bir haber almak için beklerken, sonunda bu hislerle sarmalanışına şükretmesi öyle doğal ve gerçektir ki... *Dayanamamıştı.*

Ağlamayı o kadar sevmese de, kendini tutamadığı kesindi. İçinde tutamadığı hisleri, Emir'de gelmeden serbest bırakmalıydı ki, geldiğinde bir de onu üzmesindi. Zaten onunla paylaşıp birlikte üzülecek onlarca şey vardı ve hepsi daha şimdiden boğazını sıkıyordu ki... Çok korkuyordu genç kadın. Emir'e söyleyecekleri, eğer onun kaldıramayacağı şeyler olursa... İlkin onsuzlukla yeniden nasıl başa çıkardı bilmiyordu. Yeniden onsuz, yalnız kalmaktan çok korkuyordu.

Marmaris sanki bütün bu iç sıkıntısını hissetmiş gibi, cama vuran yağmur damlalarıyla seslendi İlkin'e. Duydu sesini ve eşlik etti yalnızlığına. Tık tık cama vuran damlalar, önce ufak ve sessiz bir yağmur biçimindeydi fakat hızlanması uzun sürmedi.

İlkin ağladı, Marmaris ona eşlik etti.

Gözünden dökülen yaşları ardı arkasına sildi ve bir daha kendi için akmayacaklarına dair söz verdi. Yaşadığı bütün bilinmezliklerin içinde, hayatın ona neler getireceğini bilemese de, önündeki gelecekte en büyük dileği Emir'i asla gitmeyecek bir şekilde geri getirmesiydi. Onu hiç

almaması, son ana kadar yanında bırakmasıydı. *Emir de bunu istediği takdirde elbette...*

Bunun için çabalamaktan da geri durmayacaktı İlkim. Elinden geleni yapacak, yıllar önce yapması gerekenlerle çıkacaktı adamın karşısında. Sevgisiyle, aşkıyla, bütün gerçekler ve tüm şeffaflığıyla.

Burada alıştığı hayatla birlikte, Emir'in karşısına çıktığında, onun ne düşüneceğini bilmiyordu. Emir Feza onu kabul edecek mi, neler hissedecek, ne tepki verecek bilmesine imkân da yoktu. Yaşayıp görecekti. Bizzat içinde olacaktı bu sefer. Birbirlerini yeniden bırakıp gitmelerini kabul etmeyecekti. Hiçbir şeyi aralarında bırakmayacak, aynı şekilde gerçeklerin de arkalarında kalmasına izin vermeyecekti. Bu ilişki için seneler önce göstermediği özeni gösterecek, hak ettiği emeği verecekti. Emir ona döndüğünde artık aralarında konuşulmayan hiçbir şey kalmasın diye, elinden geleni yapacaktı.

En çok çabalayan kendisi olacaktı ve buna hiç şüphesi yoktu.



Bakim ne kadar sevmişsiniz bölümü 🙏

İlkim'in bütün korkuları, aynı Emir'in o cümleleri gibi o kadar gerçek ki, yazarken bazen bana bile zor geliyor bazı hisleri 😊

Canım kızım, yemin ederim ki seni çok seviyorum...❤️ 🙏

Bölüm yorumlarınızı buraya alabiliriz 📖

Yeni bölümde, *hemen bir takvim check*, yani 21 Temmuz'da, tekrar görüşene kadar kendinize çok iyi bakın, hepinizi öpüyorum 😊 💋

Bütün sosyal medya hesaplarıma, Acı Çikolata konuşmaya da bekliyorum! 😊 🌸

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

24. BÖLÜM

Sizi kocaman, kocaman, kocaman öpüyor ve bölümü huzurlarınıza bırakıyorum. Geçtiğimiz bölüm yaşadığımız aksilik yüzünden oy ve yorumlarda inanılmaz bir uçurum oluştu. Başlamadan önce acaba önceki bölümü görmüş müsünüz diye bir bakıp gelmeyi unutmayın.

Keyifli okumalar!💜

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Beklenene Erişmek."

Bölüm şarkıları:

dhruv, double take.

Selena Gomez, Love Will Remember.

Julia Michaels&Niall Horan, What A Time.



İlkim'in güçlü adımları, kısa bir süre içinde ofisinin bulunduğu binanın sokağına girdiğinde sesli bir nefes verdi. Adliyede geçen koca bir sabahın ardından soluğu ofiste almak istemişti ve en sonunda dönüyordu. Uzaktan baktığında, restoranın önünde oturan ve etamin işleyen Filiz'i görmesi uzun sürmedi. Keyifli bir gülümseme yüzüne yerleştiğinde, adımlarını da aynı keyifle attı dar kaldırımlarda.

"Ablaların bir tanesi..." dedi Filiz'e doğru birkaç adım ötesinden seslenerek.

Filiz başını elindeki etaminden kaldırıp kocaman bir gülümsemeyle neşeye ona gelen kıza baktığında keyfi kadına da bulaştı hızla.

"Kuzum," dedi son heceyi uzatıp ayağa kalkarken. Bugün üzerinde ince, keten kumaştan beyaz bir gömlek ve yeşil renkli, geniş paçalı viskon bir pantolon vardı. Başında yine çiçekli, boncuklu bir bandana takılıydı ve kumral, kısa saçlarını ensesinde küçük bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Tatlı, küçük bir suratı ve hep gülen bir çehresi vardı Filiz'in. Ona bakıp gülümsememek imkânsız gibiydi.

"Hoş geldin. Adliyeden mi dönüyorsun?"

İlkim başını sallayıp onun kolları arasına girdi ve kadına sarıldı. "Evet, duruşmadan çıktım. Beklediğim gibi sonuçlandı. Kendimi ödüllendireceğim, var mı bana bir şeyler bugün?" dedi Filiz'in hemen karşısındaki sandalyeye otururken.

Filiz, İlkim'e bir şeyler yedirmeyi, daha da doğrusu sevdiklerine kendi yaptığı şeyleri yedirmeyi öyle çok seviyordu ki, kocaman güldü genç kadın bir şeyler var mı diye sorunca. Restoran daha erken olduğu için sakindi, sokakta da aynı şekilde pek kimse yoktu. O yüzden rahat rahat oturdu masaya İlkim, keyfini çıkarmak istedi.

"Olmaz mı," dedi Filiz mutlulukla. "Kadayıflı muhallebim var, fındıklı. Üstelik dolapta, soğumuştur da iyice..." diye mırıldandığında, her kelimesinde İlkim'in gözleri heyecanla büyümüştü.

"Resmen kalbime oynuyorsun sen benim. Dur yardım edeyim sana." dedi kalkmaya yeltenerek ama Filiz durdurdu onu.

"Otur kızım sen, zaten gelen giden yok. Ben hemen alırım gelirim şimdi. Yeni demlenmiş çayım da var, getireyim mi?"

İlkim üzerindeki mürdüm ceketi çıkarırken başını mahcup bir biçimde salladı. "Vallahi zahmet olmazsa nasıl sevinirim biliyor musun?"

Filiz kızı tanıdığından zaten evet diyeceğini biliyordu. Başıyla tamam der gibi gülümsedi ve etaminini alıp içeri geçmeden önce mırıldandı. "Tamam sen bak keyfine kuzum, hemen geliyorum ben. Çaya eşlik edecek birini bulmuşum hem, ne zahmeti? Keyif duyarım..."

İlkim gülümsedi ve Filiz restorana girerken ceketini sandalyesinin ardına astı. Siyah, kalın askılı, bisiklet yaka bluzunun önünü düzelttikten sonra çantasından çıkardığı kısaçlı tokayla, uzun dalgalarını başının tepesinde topladı ve ensesini açtı. Rahatlama hissiyle derin bir nefes verdikten sonra telefonunu kontrol etti.

Uzun zaman sonra Seçil'den bir sesli mesaj gelmişti. Birkaç gündür düğün işleriyle şirketteki işleri öyle üst üste gelmişti ki, arkadaşının neredeyse nefes alacak vakti bile yoktu. Telefon açacak zamanı dahi bulamıyordu ve bu yoğunluğun bitmesine, gerçekten kurtulmaya çok yakındı. Düğüne birkaç haftadan az bir süre kalmıştı.

İlkim arkadaşının mesajını açıp telefonu kulağına dayadığında, bütün yoğunluğu ve yorgunluğuna rağmen neşeli çıkan sesini duyunca, yüzündeki gülümseme büyüyerek gözbebeklerinin titremesine sebep oldu. Her kelimeyi uzatarak, dolu dolu kullandığı sevgi sözcükleri İlkim'i mahvedecek güçteydi. Öyle özlemişti ki...

"Hayatımın anlamı. Güneş ışığım benim. Vallahi söz, söz, söz seni yarın arayacağım. Çok özürler diliyorum, baya da oldu değil mi? Fırsat bulup da bir türlü arayamadım... Gerçekten özleminden ölmeme saniyeler kaldı ama azıcık dahi vakit bulamıyorum. Orkun'un annesi olmasa vallahi de billahi de yetişemem hiçbir şeye. Sağ olsun Sevilay anne düğün işlerine yardımcı oluyor da baya azaltıyor benim yükümü. Onun sayesinde en azından bir arada götürüyorum hem düğün hem iş, ikilisini..."

Keşke sen de burada olsaydın, bir kere gülerdin yeterdi bana, keyfim yerine gelirdi. Of, Marmaris'te en güzel zamanlarındadır şimdi! Sabırsızlanıyorum bir an önce gelmek için. Ya sen bir de çillenmişsindir şimdi iyice, hep belirginleşmiştir nokta nokta yüzünde..."

Ay İlkim ya... Seni çok özledim ama kuşum ben! Bunu dile getirmekle beraber, mesafelerin de soyuna sopuna bütün, bütün sevgilerimi iletiyorum yani şu an. İnan ki tutunduğum tek dal, kavuşmamıza ve kocaman sarılıp seni nefessiz

bırakmama bir aydan daha az zaman kaldığını düşünmek... Orkun'u bırakıp seni alacağım diye kapına dayanmadığım her gün, bil ki yoğunluktan öldüğümden ve işten fırsat bulup oraya gelemeyişimden. Yoksa çoktan benimkini kapının önüne koymuştum... Neyse neyse çok uzattım. Ben şimdi organizasyon şirketinin masa düzeniyle ve mekânla ilgili maillerine dönüş yapacağım. Yarın ya da ertesi gün sendeyim, sakın unutma. Beni ekemezsin yani bil diye söylüyorum. Binlerce, milyonlarca kez öpüyorum seni karmaşa kadını.

Lütfen Marmaris sınırları içindeki herkesi boşama olur mu, arada evli insanlar da bırak mutlaka. Aşka olan inancımızı da diri tutalım yani değil mi? Hadi kaçtım şimdi... Seni çok seviyorum, görüşürüz!"

İlkim kahkahalarla dinlediği ses kaydının sonunda arkadaşına onu sevdiğine dair mesajlar atarken, Filiz de elinde tepsiyle çıkagelmmişti.

Telefonu kapatıp kenara bırakırken dudaklarını da birbirine bastırmıştı. Filiz elindeki tepsinin içindekileri tek tek çıkarıp kadının önüne bıraktığında hemen karşısına oturmayı da ihmal etmemişti. "Afiyet olsun canım," dedi ve kendi çayını da önüne çekip tepsiyi yandaki sandalyenin üzerine bıraktı.

"Ellerine sağlık şimdiden." diye mırıldanıp kocaman gülümsedi ve aldığı tatlı kaşığını, muhallebiye daldırdı. Tatlısına odaklanmışken, Filiz'de elini çenesinin altına koymuş ona bakıyordu.

"Var mı seninkinden bir haber?" diye sordu yüzündeki küçük, bilge gülümsemesiyle.

"Benimki mi, ne benimkisi?" dedi İlkim kızarıken. Filiz ablayla bu konu hakkında pek konuşmamışlardı ama aylardır İlkim'in bir başına olmasına rağmen neden kimseyle bir ilişkisi olmadığını tahmin etmek elbette zor değildi. Filiz de aynı yollardan geçmişti, bilmez olur muydu hiç? Güldü sakince. İlkim büyüyen gözlerinin ardından ona bakarken odağı tamamen tatlısındaydı, utanmıştı sebepsizce. "Hangi benimki?" diye sordu kısık sesle.

"Yani... Ablanın geçtiği yollar da çok farklı sayılmaz kuzum. Anlayabiliyorum o yüzden. Var değil mi birileri? Var var..."

İlkim şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Yani var, var ama yollar derken? Siz de mi Ertuğrul abiyle ayrı kalıp geç kavuşanlardansınız yoksa? Hiç anlatmamıştın..."

Filiz omuz silkip sandalyesinde geriye yaslandı. Yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. "Yeri gelmemiştir canım, yoksa gizlediğimiz bir şey değil. Eskide kaldı o günler..."

Ardından boğazını temizledi ve sandalyesinde bacak bacak üstüne atıp rahat bir pozisyon aldı.

"Ertuğrul'la buraya tatile geldiğim bir yaz tanışmıştım. Neredeyse 25 yıl öncesi. Üniversitenin ilk senelerinden birinde olduğumu hatırlıyorum ama tam sayı sorsan, söyleyemem hiç şüphesiz. Buraya da arkadaşlarımla birlikte gelmiştik. Filiz ablanın aslında öğretmenlik mezunu olduğunu biliyor muydun?" dedi gülerek.

"Sahi mi?"

"Evet, tarih ğretmenliği okudum aslında ben. Ertuğrul'la da buraya geldiğimiz yaz, sahilde tanıştık. Akşamdı. O kendi arkadaşlarıyla birlikteydi, ben kendi arkadaşlarımla. Hiç unutmuyorum, siyaha çalan renkte bir gömlek ve koyu renk bir kot pantolonla ceket giyiyordu. Gece boyu birbirimize çarpan bakışlarımız, en sonunda Ertuğrul'un kalkıp yanıma gelmesi ve oturmak istemesiyle son buldu desem yeridir. Ona sorsan, o da benim giydiklerimi hiç unutmaz... Soluk, uçuk mavi bir gömlek ve iekli, dizlerimin hemen üstünde biten bir şort. Düz, boyu omuzlarıma değen kumral saçlar ve uzamış peremler. Haddinden çok uzamıştı, o yüzden de Ertuğrul sürekli uzanıp düzeltmek zorunda kalırdı..." dedi gülümseyerek sanki o ana gitmiş gibi. Yüzündeki ifadeye imrenmemek elde değildi. Durup ayından bir yudum aldıktan sonra bardağı elindeyken anlatmaya devam etti.

"O yaz benim tatilim bir ay kadar sürmesi gerekirken iki aya uzadı. Tüm yaz boyunca Ertuğrul'la Marmaris'in sokaklarını arşınladık birlikte. Her şeyi yaptık o yaz. Aklına gelebilecek her şey ilkim... Bazen düşünüyorum, senelerce

bir arada olsak yine yapamazdık o yaza sığdırdıklarımızı biz. Ama her güzel şeyin bir sonu olduğunu da unutmamak gerek hiçbir zaman. Yaz bitince bizim de süremiz dolmuştu. Ben Ankara'ya geri dönmek zorundaydım. Ertuğrul'un evi burasıydı. O burada kaldı."

İlkim'le göz göze gelince buruk bir gülümsemeyle baktı kıza.

"Sevenleri ayırmak hem zor hem de çok kolaydır derim her zaman. İnsanları birbirinden bedenen ayırabilirsin ama kalplerini, akıllarını birbirinden asla ayıramazsın. Bu yüzden adına aşk derler, bu yüzden sevda adına şarkılar yazarlar. Bizim ayrılığımız da sadece bedenendi. Telefonu yoktu o zaman Ertuğrul'un ama yine de numaramı aldı. Kendi telefonu olana kadar, bir şekilde ulaşabilir mi deneyecekti. Eh, o zamanlar daha küçük kazançlar elde ediliyordu buralarda. Öyle büyük bir turizm anlayışı da yoktu. İnsanlar yazın gelir kışın geri dönerdi. Aslında çok uzak zaman da değil ama işte, yirmi yıl geçmiş üstünden şimdi bakınca. Dile kolay..."

Neyse ben döndüm evime, o kaldı burada dediğim gibi. Ama anlaştık, birbirimize telefonda ya da numaradan ulaşamasak bile elimizden geleni yapacaktık. Mektup yazarım dedi Ertuğrul, ben de yazardım. Bekleyeceğim seni dedi. *Ne olursa olsun sen geleceksin, ben de bekleyeceğim.* Zaten bir kere girmiştik birbirimizin hayatına. Bir başkasını alamayacağımızı da daha tanıştığımız ilk gün anlamıştım. Aynısı onun için de geçerliydi diye düşünüyorum çünkü en sonunda ömrünün bir yarısını beni bekleyerek geçirecekti..."

Gülümsedi Filiz. Geçmişi öyle kolay bir biçimde vermemişti bu aşkı ona. Çok çabalamışlardı. Ellerinden geleni yapmış, son ana kadar savaşımlardı.

"Bizim... Beklediğimiz ya da dilediğimiz gibi olmadı hiçbir şey. Ben Ertuğrul'u aileme anlattığımda, hayatımın en büyük kavgasını onlarla ettim. Onun *bir yaz aşkının ötesinde olmadığını* söylediler, *fazlasını beklersen hayal kırıklığına uğrayan sen olursun.* Bir yaz aşkıydı, evet ama benim

hayatımın aşkıydı Ertuğrul. İnan bana, bunu daha onun gözlerine baktığım an anlamıştım. Beni asla yarı yolda bırakmayacağını hissetmiştim. Çok çok uçuk bir hissiyat belki ama öyle işte. İnsan hayatının aşkının gözlerine bakınca anlamaz mı, tabii ki anlar ilkim. Anlar...

Ellerinden gelen ne varsa yaptılar biz birbirimizden uzak kalalım diye. Önce telefonumu elimden aldılar, sonra da numaramı değiştirdiler. Kendilerince Ertuğrul'un bana ulaşmak için çabaladığı bütün yolları kesiyorlardı bir şekilde. Yıllarca yazmış bana ilkim, senelerce. Asla bırakmamış yazmayı. Ben cevap vermesem de pes etmemiş. Hiçbiri elime ulaşmadı benim... En azından olması gereken zamanda. Gidemedim ben de hiç Marmaris'e, engel oldular her seferinde. Hayatımda ailemle ters düştüğüm tek konu Ertuğrul olmuştur benim. Onların seçtiği bir üniversitede, onların benden istediği bölümü okurken kalbimin kontrolünü de ellerine almak istediler hep."

Buruk, küçük bir gülümseme belirdi yeniden dudaklarında. Yaşadığı bütün anılar gözlerinin önüne geldi. Seneler önce de bunlara dayanmakta zorlanmış gibiydi ama durmadı. Devam etti.

"Babam bürokrattı benim. İşinden midir bilemem ama hayatımda görüp görebildiğim en katı tavra ve duruşa sahipti. Annem de okul müdürlüğü yapardı. Sertti mizaçları anlayacağın. Üstelik ben de tek çocuktum ve bütün ceremesini bana çektirirlerdi o hayatın. Okulum vardı, tüm önceliğim o olmalıydı. Sevemezdim yani birini, buna iznim yoktu. Mezun olana kadar dur dedim kendime, sonrasında bakalım nasıl engelleyecekler diye diye dayandım. O okulu nasıl bitirdiğimi bir ben biliyorum. Ağlama krizleriyle boğuştuğum, sinir harplerinden zor nefes aldığım ve depresyonun eşiğinden döndüğüm koca bir sene... Hayatımı cehennemden farksız yaşadığımı hatırlıyorum. Okul bitsin diye bekledim önce, sonra işimi elime alayım biraz para biriktireyim diye geldiler üstüme. Her sene bir umut, belki sonunda kabul ederler ya da anlarlar niyetimizi diye

bekledim. Umut ettim, sabrettim. İki ya da üç senenin sonunda, beni zorla nişanlamaya çalıştıkları zaman her şey bitti benim için..."

"Sen ciddi misin... Zorla mı?"

"Evet. Keşke şaka olsaydı ama ciddiyim kuzum. Ancak bu şekilde Ertuğrul'u unutacağımı düşünmüş olmalılar. Benim için son noktaydı o, kendimi tutum tuttum ama en sonunda patlama noktam o görücüleri eve almaları oldu. Yine de hiçbir şey onların kafasında kurduğu, planladıkları gibi gitmedi. Çıkageldi Ertuğrul bir gün."

"Almaya geldi seni..."

Filiz başını sağa ve sola eğdi gülümserken. "Almaya geldi. Ama aynı zamanda ailemden de izin istemek için. *Beni sevdiğini ve ne olursa olsun bırakmayacağını* söyledi bizimkilere. Ben tavrımızı görürlerse geri adım atarlar diye düşünmüştüm. Öyle olmadı. Babam evden kovdu beni, *benim senin gibi bir kızım yok* dedi. Pişman olacağı şeyler söyledi. Sırf ben birini sevdim diye..."

Başını iki yana salladı. Baskı altında büyümesine rağmen nasıl da açık görüşlü, aydınlık kalpli bir kadındı. Yine de İlkin onun yaşadıklarına içerlemeden edemedi.

"Ama dediğim gibi, onların planladığı şekilde olmadı. Biz o gece, *Ertuğrul'un beni almaya geldiği gece*, Marmaris'e birlikte döndük. O günden beri de hiç ayrılmadık. Hayat bizden neredeyse yedi sene çaldı ama olacağı varsa, kimse engel olamaz İlkin. Ertuğrul benim, bense onun kaderindeydim. Yazılanı hiç kimse bozamadı. Ailem için de geçerli. Onun annesiyle babası sevgiyle karşıladı beni ama benimkiler hiç barışmadı benimle. Şimdi karşında, 20'lerinin ortasında tanıştığı adamla on beş yıllık evliliğinin içindeki bir kadın duruyor. Annemi ve babamı yedi sene önce kaybettim. Geçirdikleri kazadan sonra ikisi de bir süre yoğun bakımda kaldılar. Sadece bir kez ikisini de görme şansım oldu. Bana söyledikleri tek şey bir özürdü. Hayatını kaybetme noktasına gelince bir şeylerin değerini ya da kıymetini daha iyi anlıyorsun sanırım. Yine de sorun etmedim, zaten yeterince

acı çektim, bari ailemin bu saatten sonra yanımda olmasına izin vereyim dedim. Özürlerini kabul ettim İlkim, babam ben odasından çıktıktan yarım saat kadar sonra yaşanan bir krizle öldü. Annemse hemen ardından bitkisel hayata girdi. İkisi de o kazada ölebilirdi ama benden helallik almadan ölmediler kızım. İkisi de kendi suçlarını içlerinde hallederek öldüler."

Omuz silkti Filiz, aştığı belliydi. Aşmayı ne yapacaktı ki... İlkim bir an düşünecek oldu fakat sonra vazgeçti. Ya ailesi, Emir'le olmasına karşı çıkıyor olsaydı ne yapardı? Nasıl onsuz yaşardı? Bu düşünce bedeninden bir ürperti geçmesine sebep oldu. Hemen ardından Filiz'in sesini yeniden duydu.

"İlkim ben 48 yaşındayım ama inan, Ertuğrul'la tanıştığım o yaşımda hissettiğim ne varsa aynalarına sahibim. Aynı aşkla sevir, aynı aşkla seviliyorum. Zaman her şeye ilaç olmuyor belki, her şeyi geçiremiyor. Ancak çabaladığın sürece hayat sana bazı şeyleri getiriyor. Elde edebileceklerini istemekten ve sevmekten vazgeçmeyeceğin sürece. Ayrılıklar lanet gibidir. Bir kez rastladın mı sanki daima onla kalacakmış gibi hissedersin. Ama öyle değil, inan değil..."

Ardından gülümsedi. Haklıydı Filiz. Ayrılıklar, çoğu insanın ve ilişkinin kaderinde vardı fakat eninde sonunda, ucunda kavuşmaklar olduğu sürece bunun kıymeti de bir başkaydı.

Bakışları etrafa dönünce, dükkâna doğru yaklaşan kalabalık ekibi fark ettiler. Filiz yavaşça ayaklanırken kadına kocaman gülümsedi.

"Eh, benden bu kadar şimdilik. Bir sonraki sefere sıra sende..." Yaklaştı ve kızın saçlarının tepesinden şefkatle öptü. "Keyfine bak, ben de gelenlerle ilgileneyim o arada olur mu?"

"Teşekkür ederim Filiz abla, benimle paylaştığın, daha da doğrusu beni paylaşmaya değer bulduğun için. Ben tatlıyı yedikten sonra kalkarım zaten. Sen hallet. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa seslenirsin bana..."

Ardından Filiz ona gülümseyip kızla vedalaştı ve restorana ulaşan gruba yönelerek onları içeri aldı.

Hayat, çoğu zaman herkese adil davranmıyordu. İnsanları sınavarak, zamanla onlara zorluklarını gösteriyordu.

Fakat pes etmeyen ve çabalamaktan vazgeçmeyen herkes, bir gün mutlaka yaşadıklarının ederini geri alıyordu.

Filiz ve Ertuğrul da zamanında savaştıklarıyla baş etmiş ve hepsini atlattıktan sonra, birbirlerini bulmuşlardı.

Hayat eninde ya da sonunda, yaşattığı zorlukların ucunda bir karşılık veriyordu. Verecekti.

Bütün bunları düşündüğünde, İlkin de kendisi için aynı sonu bulacağına yürekten inanıyordu.

—

Parmakları elbisesinin eteğini düzeltirken, küçük bir nefesle yeniden inceledi İlkin kendini. Bulunduğu yerde, birkaç adımda dönerek son bir kez daha baktı karşıya.

Aynadan yansıyan görüntüden fazlasıyla memnundu çünkü bir süredir, bedeni eski çelimsizliğinden arınmıştı genç kadının. Beslenmesine kendisi hariç bir sürü insanın daha dikkat etmesi, hatlarının dolmasına sebep olmuştu. Kalçası daha çıkık, beli daha kıvrımlıydı. Yanakları ve elmacık kemikleri hafifçe dolmuştu ve zaten çekici olan İlkin, eskisinden çok daha başka bir güzelliğe sahipti artık. Elini göğüslerinden yanından başlayarak bedeninde ve elbisesinin üzerinde kaydırıktan sonra küçük bir nefes bırakıp aynaya son kez baktı.

Bu sırada çalmaya başlayan telefonu, saniyeler içinde yüzüne keyifli bir gülümseme kondurmuştu. Elbette beklediği aramaydı bu. Yatağın üzerine bıraktığı telefonu oradan alıp hemen açtı ve makyaj masasına dik bir biçimde yasladı. Emir'in kendisini boydan görebileceği şekilde bırakmış ve yeniden aynanın önüne geçmişti.

"Nasıl sence?" diye sordu hafif tedirgin sesiyle ama telefona dönmemişti. Emir Feza'nın tarafından da hıştırtılar geliyordu.

"Nefes kesici, büyüleyici, etkileyici, kalp krizi ihtimali ve derin... Çok derin bir iç çekme sebebi..."

Sahiden de iç çekti sonrasında fakat hattın ucundan gelen hisşirtılar, sesine boğukluk katmıştı. İlkim kıkırdayıp eteklerini düzelitti ve telefona doğru bir bakış attı. Karanlıktaydı Emir. Genç kadın kararsızca bir kez daha süzdü kendini.

"Elbise mi? Ben biraz iddialı olduğunu düşünmüştüm ama..."

"Kesinlikle inanılmaz, hem bakmaya kıyamıyorum hem de ne kadar bakarsam bakayım doyamıyorum... Fazlasıyla dikkat dağıttığını söyleyebilirim."

"Açıkçası söz konusu olan şeyin hâlâ elbise olduğundan pek emin olamıyorum."

"Elbise kimin umurunda, ben sevgilimden bahsediyorum."

Emir ona gözlerinde parıltılarla bir kez daha baktı. "Bu kadar güzel olman, daha doğrusu uzağımdayken bu kadar güzel olman bana büyük bir haksızlık değil mi sence de?"

İlkim yüzüne yerleşen gülümsemeyle telefona uzanmadan önce dudaklarındaki parlaticıyı, bir kez daha birbirine yedirdi. Makyaj masasından aldığı telefonla yatağa oturduğunda Emir'den tarafa ilk kez doğru düzgün bir bakış atabilmişti. Evde değildi belli ki. Arabanın içinde gibi görünüyordu. Saatin 9'a yaklaştığı düşünülürse hastaneye gitmek için de fazlasıyla geç bir saatti.

"Sen arabada mısın?" dedi İlkim gözlerini kısarak. Gözlüklerinin nerede olduğunu hatırlayamadığı bir haftayı bitirmek üzereydi. Kısık bakışları yüzünden baş ağrıları şiddetlenmişti ama bakıp da hiçbir yerde bulamamıştı kemik çerçeveli gözlüklerini. Ya bir an önce nerede olduğunu bulmalı, ya da en kısa sürede bir yenisini edinmeliydi.

"Evet," diye mırıldanan Emir, hemen ardından kadına yardımcı olmak için yukarı uzanıp tavandaki ışığı yaktı. Sarı, loş ışık yüzüne çarpıp ekranı ve çehresini aydınlattığında İlkim gülümsedi.

"Bak böyle çok daha iyi oldu işte."

Onun güzel yüzünü, geçen günlerde tıraş ettiği ve yavaştan çıkmaya başlamış sakallarını, kusursuz çehresini, ışık yüzünden daha farklı bir tonda parlayan gözlerini gördüğünde yüzündeki gülümseme büyüdü. "Bana büyüleyici diyene bakar mısınız, sen nesin peki?"

Başını iki yana salladı onunla baş edemezmiş gibi. "Şaka gibi... Gerçekliğine bir türlü inanamadığım ve 7/24 sahip olduğum bir manzaram var, inanılmaz." dedi kocaman bir gülümsemeye alt dudağını dişleri arasına çekerek.

Emir yüzündeki gülümsemeye dudaklarını birbirine bastırıp başını hafifçe eğdi ve gülüşünü, daha doğrusu utancını gizlemeye çalıştı. Dilini dudaklarında gezdirip yola çevirdiği bakışlarıyla, kadını büyülemeye devam ediyordu. İlkim başını omzuna eğerken çok yakında bunu yaptığında onu nasıl öpebileceği düşüncesiyle sarsıldı. *Sabırsızlığı ve özlemi, gün geçtikçe daha da dayanılmaz bir hâl alıyordu.*

"Nereye gidiyorsun sen bakalım?" diye sordu İlkim onun gülümsemesini görmek isteyerek. Utandığını biliyordu fakat üstüne gitmek istemiyordu. Konuyu değiştirmeye karar verdi o yüzden.

Feza'nın üzerinde siyah bir tişört vardı ve direksiyona uzanan kolundaki şişkin pazı, buradan bile açıkça belliydi. İlkim belli belirsiz iç çekti. Emir ara ara ona bakıyordu ama asıl dikkati olması gerektiği gibi yoldaydı. Gözleri önüne odaklıydı olsa da kulağı kadındaydı.

"Annemin yanından dönüyorum. Bir kez daha şansımı denemek istemiştım ama bugün hastanede nöbete kalacağımı öğrendim. Babam evdeydi sadece. Annem de hiç sevmez öyle çalıştığı yerde aile üyeleriyle samimi ilişkiler. Hastaneye gidemiyorum yani. Yasak bölge. Ayşin'in yanına dönüyorum ben de şimdi. Ya sen, sevgilim? Şu geçenlerde bahsettiğin partiye mi?"

İlkim başını salladı. "Evet ama hâlâ çok kararsızım. O kadar hazırlandım ettim, gitmezsem de boşa olacak. Niyeyse bir tuhafım bugün. Ayaklarım geri geri gidiyor sanki. Bilemedim hiç."

"İçine sinmeyen, seni rahatsız eden bir şey ya da birileri mi var? Ondan mı gitmek istemiyorsun?"

"Yok aslında. Kimse benim huzurumu kaçıramaz, biliyorsun. O izni kendimden başka kimseye vermiyorum." Ardından omuz silkerek sırttı. Kendisinin en büyük düşmanı yine kendiydi böyle durumlarda.

"Sebebini bilmediğim bir şekilde kararsız kaldığım için böyleyim. Bir yanım git, değişiklik olur diyor. Bir yanım otur evinde, bak keyfine... İkisinin arasında kaldım."

"Neden ilkinin dinlemiyorsun? Hem biraz değişiklik sana da iyi gelir." Ardından omuz silketti, aynı anda dudaklarını da hafifçe bükmüştü Emir. "Biraz arkadaşlarınla konuşursun, vakit geçirirsin. Ben geldiğimde, benden başka kimseye vakit ayırmana izin veremeyeceğim ne de olsa. Seni tamamen kendime saklamak konusunda kesin kararlarım ve bize dair büyük planlarım var."

"Hmm... Git diyorsun yani?" Yerinden kalkıp telefonu komodine yasladı ve birkaç adım attı geriye doğru. Ellerini bedeninin üst kısmından aşağı doğru işaret eder gibi indirdi ve sordu. "Peki elbise?"

"Keşke onu çıkarabilmek için bu gece yanında olsaydım."

"Emir Feza!" dedi İlkinin çığlık atar gibi. Bedeninin her bir santiminde hissettiği yangın kalbini de sardı. Ellerini yüzüne kapatıp durdu ve makyajını bozmamak adına sakinleşmeyi bekledi. "Böyle şeyler söyleyeceksen kapatıyorum." dedi mırıltıyla.

Emir yüzündeki çapkın gülüşü sessizce silerken kadına gözlerini kısarak baktı. "Tamam, anladım. Ben de söylemek yerine göstermeyi tercih ederim zaten bebeğim."

İlkinin ellerini beline atıp beklemeye başladığında topuklu ayakkabısının başını da yere sabırsızlıkla, tık tık vurmaya sürdürmüştü. Emir gülerken omuzlarını düşürdü. "Elbisen harika sevgilim, üzerinde de muhteşem duruyor. Zaten fazla uzakta değil mekân sana. Tedirgin olma. Lütfen git ve gecenin tadını çıkar olur mu? Hiçbir şey için endişe etmene gerek yok. Harika bir akşam geçireceksin. Seni seviyorum.

Yarın durum raporu için sabahtan arayacağım, sakın çok fazla içme..."

Kadın kocaman gülümsedi ve eğilip kameraya doğru bir öpücük attı. Tek yudum bile almayacağını biliyordu ama keyifle eklemesi İlkim'e küçük bir kahkaha attırmıştı. "Tamam, merak etme sevgilim, geceden kalma olmak için fazlasıyla yaşlandım. Yarın görüşürüz öyleyse. Ben de seni seviyorum."

"Kapatmadan önce..." diye mırıldandı Emir. Yandan, keyifli bir gülümsemeye baktı kadına. "Geldiğimde, o elbiseyi benim için de giyeceğine söz ver."

Başını salladı İlkim. "Söz veriyorum." dedi net bir sesle. Gözleri Emir'in gözleriyle buluştu. Yeniden gülümsedi alt dudaklarını dişleyerek. "Ne istersen onu giyeceğim Feza. İstersen bir, istersen üç gece... Tamam mı?"

Emir bunu beklemiyor gibi donakalınca İlkim kıkırdadı. İkisi de sabırsızlığın son sınırında geziniyorlardı. İlkim söyleyeceklerini söylemiş bir biçimde, eli belinde sessiz kaldığında Emir sert nefesler almaya başlamıştı.

"Dilimi eşek arıları soksun benim tamam mı, ağzıma tüküreyim ben kendimin... Ama hak ettim. Çok hak ettim bunu, biliyorum. Kiminle konuştuğumu bilmez gibi yaptığım işlere, söylediğim laflara bir bak. Aptalım, büyük aptalım." Ardından derin bir nefes alıp yüzünü sertçe sıvazladı.

"Sevgilim hakkında düzgün konuşursak sevinirim yalnız," diye mırıldandıktan sonra bileğindeki, ince kordonlu saatten zamanı kontrol etti. "Ben artık çıksam iyi olacak ama. Kaçıyorum o yüzden, seni çok seviyorum sevgilim. Öpüyorum da aynı zamanda. Görüşürüz."

"Ben de bebeğim, görüşürüz. İyi eğlenceler." dedi Emir ve yüzünde keyifli bir gülümsemeye telefonu kapattı ikisi de.

Gece, iyi dilekler ve seni seviyorumlar'la başlamıştı fakat nasıl biteceği, en az nasıl devam edeceği kadar belirsizdi.

—
İlkim bardağını dudaklarında doğru götürdüğünde, dibinde dikilen arkadaşının onu izlediğinden haberi yoktu. "Sen niye

gerginsin bu kadar?" diyen sesini duyunca, ancak o zaman ona döndü İlkim.

"Omuzların birazdan seni burada bırakıp gidecek gibi sanki, azıcık rahat bıraksana kendini huysuz ama tatlı kadını." "

Hemen yanında dikilen Selen'e baktığında ifadesi kırıldı ve biraz daha büyük, daha sahici gülümsedi İlkim. Sözcükleri yılanı bile deliğinden çıkarırdı Selen'in, tanıdığı en sempatik kadınlardan biriydi. "Gergin değilim aslında, çok mu kasıntı duruyorum?"

Zamanında aynı dava üzerine birlikte çalıştığı, o zamandan beri fazlasıyla sevdiği avukatlardan biri olan kadınla göz göze gelince; koyu kumral saçlarına, buğday tenine ve ona çok yakışan çelik mavisi elbiseye baktı sırayla. Kabarık yarım kollu, kalp yakalı ve belinde kalın, tokalı kemeri olan bir elbiseydi Selen'in üzerindeki. Dizlerinin biraz üstünde bitiyordu ve bantlı, gümüş rengi topuklular elbisesinin kemeriyle uyumlu görünüyordu. Kulağında büyük küpeler, elindeki şampanya kadehi ve yüzünde kendisine baktığında oluşan tatlı gülümsemeyle; barodaki en sevdiği avukatlardan biriydi aynı zamanda.

"Yok, kasıntı demeyelim de... Ne bileyim, huzursuz gibisin sanki biraz. Canın mı sıkkın, bir şey mi oldu merak ettim." Selen duraksadı ve elini kadının omzuna koyup ona yaklaştı.

"Aşkım, sen yoruldu mu yoksa? Bak yorulduysan kaçırayım seni hemen... İstersen sahile de gideriz. Tertemiz hava alırız beraber. Burada millete bakıp bakıp boş boş sırtmaktan iyidir."

Ardı ardına sorularını dizmeye başlayınca İlkim gülümsedi ve başını sallayıp onu durdurdu. Hastalığını bilen nadir insanlardan biri de Selen'di. Önceki yaz birkaç hafta kalmaya geldiği zaman öğrenmişti o da. Bir krize denk gelmişti arkadaşı ve onun yaşadıklarının bundan ibaret olmadığını, büyük sorunlar olduğunu hissetmişti. İlkim'e istese de anlatmaktan kaçmayacağını ve ne kadar uzun süre saklarsa, bunun öğrendiği takdirde kendisine o kadar bela

olacağını söylemişti. Gözyaşlarıyla anlattığı birkaç insandan biri de oydu bu yüzden... Selen, İlkim'in Marmaris'teki hayatının tamamen içindeydi.

"İyiym ben güzelliğim, iyiym. Teşekkür ederim ama yorulmadım..." Eliyle saçını hafifçe düzeltti ve dağılan tutamları kulağının ardına attı. Etrafa kısa bir göz gezdirdikten sonra bedenini ona doğru eğdi. "Asıl sen keyif alsan ya şu davetten biraz? Gece boyu benimle ilgilendin durdun. Bakıcılığım senin boynuna kaldı..." dedi İlkim bakışları elindeki alkolsüz kokteyle çevirirken. Mahcubiyeti gözle görülürken gülüşü de hafifçe soldu. Herkese yük oluyormuş hissini bir türlü atamıyordu içinden. Selen'se ondan farklı sayılmazdı. Kıvrımlı, kıpkırmızı dudaklarına dayadığı kadehten büyük bir yudum alırken, duydukları yüzünden ifadesini ekşitti.

"Aa? O ne biçim bir laf öyle İlkim, Allah aşkına? Lütfen ya. Ben duymadım, sen de hiç söylemedin böyle bir şey..." Omuz silkti ve hafifçe gülümsedi.

"30 yaşında, kocaman kadına neyin bakıcılığını yapacağım? Hadi sen bana bakıyor olsan neyse, ben 29'uma daha yeni bastım sonuçta..."

İlkim kıkırdayınca Selen kadının koluna girdi. "Boş ver onu bunu da, bak şimdi ne göstereceğim sana," dedi onu kendine çekerek. Kadehine sarılı elinin işaret parmağıyla ilerideki erkek grubunu işaret etti. "Şu grubu görüyor musun?"

İşaret ettiği yerde üç birbirinden uzun adam duruyordu. İkisinin sırtı onlara dönükken birinin yüzü onlardan tarafa doğru bakıyordu. Üçü de jilet gibi takım elbiseler giyiyordu.

"Hı hı," dedi İlkim arkadaşının sorusunu cevaplamak adına. Ardından biraz daha dikkatli baktığında, yüzü onlara dönük olan adamın ara ara bakışlarının onlardan tarafa, daha da doğrusu Selen'e kaydığını fark etti. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona döndüğünde, Selen'in de adamla bakiştığını görmeyi beklemiyordu. Gözlerini kıstı. Selen'in gittikçe büyüyen gülümsemesini ve derinleşen bakışlarını

fark edince, İlkim aralarına geçti. Ardından adamlar arkadaşının görüşünü kesti.

"Ne olmuş o gruba Selen Hanım?" diye mırıldandı dikkati kendine çekerek. Selen dudaklarını birbirine bastırıp kadehini iki eliyle kavradı ve sonunda arkadaşının gözlerine baktı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti çoktan.

"Az önce senin de şahit olduğun üzere, o bakıştığımız çocukla birlikte gibiyiz biz."

"Hmm, *gibisiniz*... Gibiyiz nasıl oluyormuş Selenciğim?"

Selen kalın dalgalı saçlarını hafifçe salladıktan sonra kadehini tek dikişte bitirdi. Sertçe yutkunurken parlak gözleriyle kadına bakmak için başını da hafifçe kaldırmıştı. Dudaklarını hafifçe ıslatıp sessiz bir de nefes verdiğinde sözcükleri zihninde toparlamaya çalışıyordu. Bardağını kenardaki yüksek masada duran boşluğa bırakırken olanları anlatmak için İlkim'e biraz daha yaklaştı.

"Yani şöyle. Şimdi ben Muğla'da bir bürodayım biliyorsun. O da birkaç ay önce başka bir bürodan transfer oldu bizim ofise. Başlarda normal bir ilgi zannettim. Sonuçta yeni bir yüz, yeni biri. Fakat alakası yokmuş. Ya da en azından bu yalnızca benlik bir şey değilmiş." Duraksadı. Dudaklarını ısırdı hafifçe.

"İlkim bir görsen... Bana karşı ilgisi, yüzüme bakış şekli, gülümsemesi... Ay ne bileyim bir farklı geliyor bana. Sadece o da değil, insanlarla konuşma şekli, iletişimi, davranışları... Her şeyi ya, her şeyi. Aynı ortamda olmak bile inanılmaz heyecanlandırıyor beni. Hep bana baksın, alakalı alakasız her şeyi benimle konuşsun, gözleri ilk beni bulsun istiyorum. Olabilir mi böyle bir şey?"

İlkim kıkırdadı. Başını sallarken elini de arkadaşının omzunun biraz aşağısından koluna koymuştu. "Oluyor tatlım, oluyor. Adına da aşk deniyor, yani, kabul edersen..."

"Bu kadar kısa sürede mi? İlkim daha dört ay bile olmadı. Yani evet, ben hoşlandığımı kabul ediyorum ama aşk... O da bana karşı böyle hissediyor mu bilmiyorum ki... Birlikte güzel vakit geçiriyoruz ama o kadar. Adamlar yatıyorum diye

kendi kendime gelin güvey olmak istemiyorum. Ama yine de, hayatımda kalsın ister miyim? Vallahi kim istemez, bir baksana..." dedi sonlara doğru sesine yerleşen yoğunlukla. İlkim omuz silkti hafifçe.

"Kızım benim sevgilim var, niye bakayım elin adamına?"

"Ay delinin zoruna bak. Yahu, nikahına al demedik, bir bakacaksın sadece. Kısmetse ben alacağım onu." dedi. Yüzündeki gülümseme yamuk bir hâl alınca, İlkim başını iki yana sallayarak güldü.

"Bak bak," dedi dürterek. "Ay bak."

"Tamam tamam, sus."

İlkim arkadaş grubuna döndü ve Selen'in işaret ettiği adama bir bakış daha attı. Loş ışıktaki gördüğü kadarıyla esmer teni, açık renkli gözleri vardı adamın. Yüzünde belli belirsiz bir sakal ve omuzlarına dökülerek ensesini kapatan, hafif uzun saçları vardı. Ara ara onlardan tarafa dönen bakışlarına bakılırsa, dikkati tamamen konuştuğu insanlarda değildi. Selen'deydi. Üzerinde, koyu mavi bir takım vardı onun da. Selen'in onu etkilediği ve elbisesinin rengini çıtlattığı belliydi. Severdi böyle şeyleri.

"Ne diyeyim? Allah sahibine bağışlasın Selen'im. Umuyorum da sensindir o kişi..."

"Sağ ol tatlım, sağ ol. Kısmet bu işler. Hiç belli olmaz..."

"Ee, bir adı var mı arkadaşının? Sabahtan beri *bu*, diye bahsediyoruz ya çünkü kendisinden..."

"Aa, söylemedim mi? Çağatay ismi. Çağatay Ataç. Selen Ertekinler'in en yeni takıntısı. Başına bela olacağım yeni adam kendisi."

"Saçmalamasana, senin gibi bela mı olur? Böyle fıstık gibi, işinin gücünün sahibi kadını bulursa öpsün başına koysun..."

Selen küçük bir kahkaha attı ve alt dudağını ısırıldı. "Egomu okşadın bebeğim, teşekkür ederim. Ben içkimi yenileyeceğim," dedi az önce bıraktığı bardağı alıp elinde sallayarak. "Gelir misin benimle, yoksa biraz da tek tabanca mı?" Gözleriyle de etrafı işaret etmişti konuşurken.

"Ben bir nefesleneyim mi müsaadenle, hazır deniz de dibimizdeyken? Teşekkür ederim canım. Bak sen de keyfine. Gelişmeleri daha sonra mutlaka dinlemek isterim, neler olacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

Selen cilveyle gülümsedi ve arkadaşına havadan sesli bir öpücük atıp uzaklaştı. İlkim tebessüm etmeden duramadı o böyle yapınca. Onu izlemeyi bırakıp etrafına bir kez daha göz attı fakat tutunacak pek de bir şey yok gibi duruyordu. Aynı anda yüzüne esen serin meltemi hissedince küçük bir nefes aldı ve tahta iskeleye benzeyen zemin üzerinde birkaç adım atıp korkuluklara yaslandı.

Mekânın açık alanı, sahilin hemen dibindeydi. Etrafta içki, alkol barı ve açık büfe masaları vardı. Az, öz konuk vardı ama yine de kalabalık sayılırdı. İçeriye bir bakış daha attı. Kısık uğultular, alçak sesli müziğe ahenkle karışıyordu. İlkim bir süre kenarda, yüzüne esen serinliği hissederek öylece bekledi. Samet'le Melike'yi de görememişti zaten. Birkaç arkadaşıyla daha konuşmuş fakat sahile inme isteği hâlen geçmemişti.

En sonunda, Selen'i Çağatay'a yakın bir yerlerde görünce, sessizce sıyrıldı davetten. Kısa bir an göz göze geldiklerinde, arkadaşına etrafta olacağını işaret etti ve davet mekânının bir ucunda yer alan merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenlerin sonu, sahil kumlarına direkt bir geçiş sağlıyordu. İlkim dikkatle eğildi ve topuklu ayakkabılarını sırasıyla çıkarıp onları eline aldı.

Çıplak ayaklarını serin kumlara bastığında, yüzünde güçlü bir gülümseme oluştu. Mutlu olması bu kadar kolaydı işte. Sahil, deniz, kumlar...

Dalgalanan deniz kumlara her çarptığında gelgitle birlikte oluşan köpükler, gökte açıkça görülen dolunay, kopkoyu suya dökülen parlak ay ışığı ve kendini yalnızca bu manzaraya, bu şehre ait hisseden bir kadın.

Resim *neredeyse* tamam sayılırdı.

Denizin kıyısında dolanırken, adımları serin kumların içinde kayboluyordu. Hafif bir serinlik bedenini ürpertti fakat

umursamadı. Bugünü, özellikle bu anı zihnine kazımak istedi. Daha sonra aynını yaşayabilmek, aynı hisleri yeniden anımsayabilmek istedi. Bu tabloya dahil olsun istediği biri daha vardı çünkü.

Tenine çarpan bir dalga daha bedenini istemsizce titretince, ellerini kollarına ve bedenine sardı. Üşümese de, ürpermesine engel olamamıştı.

"Sanırım en son konuştuğumuzda bana havanın yeterince sıcak olduğundan bahsetmiştiniz sevgili meslektaşım."

Tanıdık, derinden gelen ve her bir kelimeye vurgusunu ezbere bildiği, o tok ses. Hafif bir uğultuyla kulaklarına doldurdu esen rüzgâr o kelimeleri.

İlkim'in gözleri şaşkınlıkla büyürken kaşları da aynı hızla çatıldı ve bir an, içinde bulunduğu durumu kavrayamadı. *Yok artık*, dedi iç sesi. *Adamın sesini kafasının içinde de mi duymaya mı başlamıştı artık?*

Bakışları ve bedeni, ani bir refleksle sesin geldiği yöne, yani ardına döndü.

Fakat duyduğu ses, elbette kafasının içinde değildi.

Çünkü sesin sahibi tam olarak karşısındaydı.

Oradaydı, öylece dikiliyordu.

"Nedense şu an üşüdüğünüzü gözlemliyor gibiyim... Yanlış mıyım yoksa?"

"E... Emir?"

"Sürpriz."

Bakışları ona kocaman gülümseyen adamı bulduğunda, gözleri saniyeler içinde doldu. Adam elleri cebinde, üzerindeki deri ceket ve siyah tişörtle gecenin karanlığında öylece dikiliyor ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle kadına bakıyordu. İlkim'le aralarında birkaç adımdan biraz fazlası vardı ve ikisi de kımıldamıyordu. *En azından İlkim kımıldamıyordu.*

Emir ellerini cebinden çıkarıp kollarını iki yana açtı ve dişlerini göstererek kusursuz bir ifadeyle gülümsedi. Alt dudağını dişledikten sonra dudaklarını hafifçe ıslattı. Kadının

şoka girmiş bakışlarını fark edince başını küçük bir çocuk gibi yana eğdi.

"Sıkı bir kucaklama bekliyordum aslında ama?"

İlkim girdiği şoktan ancak çıkabildiğinde başını iki yana salladı ve sarsak adımlarını adama doğru attı. Hızlandı ve en sonunda koşar adımlarla kendini Emir'in kollarına attığında adam onu sıkıca kucaklayıp kolaylıkla havaya kaldırdı. Bedenine, belinden sarılan kolları hissettiğinde ve kendi kollarını da adamın boynuna dolayıp sıkıca sarıldı ona İlkim. Ardından derin, güçlü bir nefes aldı yüzünü onun boynuna gömerek. "Emir!" dedi iç çeker gibi.

"Bebeğim..." diye mırıldanan adamın da onu ve hislerini havada yakalamasıyla huzur doldu içi.

Hızla ve sanki kulaklarındaymış gibi atan kalbi, içinde kol gezen bütün duyguların bedenini patlatacağı hissi ve dolan gözlerinden süzülen yaşlarla, sıkıca sarıldı adama. Bayılacak gibi hissetti. Bedeni tir tir titriyordu.

Marmaris'te, en sevdiği yerlerden birinde, ait olduğuna inandığı şehirde, sevdiği adamın kollarındaydı. Gözlerinden dökülen yaşlar şiddetlendi. "Gelmişsin! Bana gelmişsin..." diye fısıldadı zorlukla. Boğazında koca bir yumru vardı ama bütün hücrelerinde hissettiği mutluluğun kelimelerle ifade edilmesi, tam olarak imkânsızdı. İlkim kalbinin hızlandığını biliyor, aynı zamanda da yeniden doğduğunu hissediyordu.

"Geldim," dedi Emir yüzündeki gülümsemeyi sesine yansıtarak.

"Sana geldim sevgilim. Çok... Çok özledim." İlkim'in boynuna bastırdı yüzünü ve onu kollarında daha da yukarı kaldırarak derin derin öpücükler, ardı ardına soluklar aldı teninden. İç çeker gibiydi aldığı nefesler. İlkim'in kokusunda soluklandığı açık ve barizdi.

İlkim'se ona daha sıkı sarılırken, sessizce akan gözyaşları makyajını bozsa da umursamadı. Aynı şekilde, Emir Feza'nın deri ceketini ıslatmasıyla ilgili konuyu da düşünecek durumda değildi.

Öyle beklemiyordu ki bunu ve mutluluktan nefesi kesiliyordu ki, bir türlü inanamadı gerçekliğine adamın.

Emir gülümsemesini silmeden onu havada hafifçe salladı. İlkim'in bedeni ve ayakları sallanırken küçük bir kız çocuğu gibi hissetti kendini.

Hemen sonrasında, Emir onu yere indirdiğinde, elini yüzüne uzatıp gözyaşlarını sildi gülümsemesine dökülen. "Hemen ağlamaya başlarsan olmaz ki ama... Hani hep güzellikler, mutluluklar demiştik artık?"

"Hayatımda bundan daha güzel bir an yaşadım mı bilmiyorum," dedi küçük bir hıçkırıkla. "Ya da daha mutlusunu..."

Emir'in dudaklarındaki gülümseme hiç gitmeden uzanıp kadını öptü sakince. Alnını, iyice uzayan ve dalgaları sırtına dökülen saçlarının başladığı yeri, başının tepesini, yanaklarını, yüzünde boşluk bulabildiği her yeri öptü sırasıyla. Öpücükleriyle sildi gözyaşlarını.

"Ağlama yine de, bakayım sana bir." dedi çenesinden tutup kaldırarak. İlkim gülümsediğinde, birbirine karışmış kirpikleri ve soluk teninde kızaran yanaklarıyla öyle güzeldi ki... Emir de kocaman, kocaman bir gülümsemeyle baktı gözlerine. Dikkatle, özenle sildi gözyaşlarını. Çenesini yeniden kavrarken, kadının bedeni de hâlen onun tutuşundaydı. Yalnızca parmak uçlarına basıyordu yere. Onu yukarıda tutan Emir'di. Elini yanağından ensesine kaydırıp sessizce okşarken, yüzünü de kendininkine doğru kaldırıp dudaklarına bir milim kala durdu.

"Çok bekledim." dedi iç çeker gibi. Dudakları onunkilere değdi, öpmedi ama birbirine sürttü tenlerini hafifçe. "Öyle çok bekledim ki, daha fazla sabrım da, tahammülüm de kalmadı sensizliğe." diye fısıldadı ve durmadı. Devam etti.

"Geldim o yüzden, sana geldim. Dayanamadım. Eğer senin de izin varsa, tahsilatımı alacağım artık."

İlkim dudaklarını daha yukarı kıvrabilir miydi bilmiyordu ama başını aşağı yukarı sallarken, yüzündeki gülümseme ve tenine sabitlenen bakışların güzelliği canını yakıyordu.

Emir sertçe nefeslendi ve bakışlarını kadının dudaklarına indirirken, "Sonunda." diye fısıldadı ve onun dudaklarına kapandı.

Adamın sıcak dudakları, kadının hafifçe üşümüş dudaklarına kapandığında tamamlandılar sanki. Emir dudaklarının arasına İlkim'in dudaklarını alırken derin bir iç çekti, boğuk bir inlemeyle dudaklarını talan etmeye başladı. Bedenini kendininkine iyice yaslarken İlkim'in boğuk mırıltısı da, kalan son sabrını hiç etti Emir Feza'nın. Dili dudaklarının arasından sızdı ve onunkine sarıldı. Teninin her bir noktasını öpmeye and içen Emir, dudaklarında baskıyla berelemediği, emip öpmediği yer bırakmadı İlkim'in. Anın içinde, ikisi de arzusun yoğun bulutuna hem esir, hem de hapsolmuşlardı.

Sahilde, belki Marmaris'te, hatta onun da ötesinde tüm dünyada yalnızca ikisi kalmış gibi öptü Emir İlkim'i.

İlkim ondan başka kimsesi kalmamış gibi sardı kollarını Emir'e.

Yaşamak için birbirlerinden hariç bir de nefes almaya ihtiyaç duyduklarını hatırladıklarında, zorlukla ayrıldı dudakları. Yine birbirlerinin soluklarında nefeslenirken İlkim güçlü bir biçimde sıktı Emir'in ensesini. Kıpırmızı tırnakları battı saçlarının bittiği o yere. Kızaran yanakları, henüz yaşları kurumamış gözleri ve ıslak dudaklarına baktıkça içi giden Emir'e baktıktan sonra kapattı gözlerini. Gülümsedi. Alnını onun yanağına yaslayarak nefes alıp verdi. Emir sıkıca okşadı elmacık kemiği ve yanağının üstünü. Burnunu yasladı tenine.

"İyi ki geldin," dedi fısıltıyla. Dalgalar sahile vurmaya ve hafif bir rüzgâr esmeye devam ederken, İlkim daima bu anda kalmak istedi. Bu anı bir kavanozun içine koyup saklamak istedi.

"Aynısını düşünüyorum," diye mırıldandı Emir boğuk bir sesle. Bakışları hâlen kadının dudaklarındaydı. İç çekip alnını onunkine yasladı ve derince nefeslendi.

Saatler kaç gösteriyordu, günler hangi sayıları ifade ediyordu ya da neye denk geliyordu diye soracak olursanız,

hiçbirine cevap verebilecek durumları yoktu İlkin ve Emir'in. Aynı şekilde zamanın da, kendileri için pek önemi olduğunu söyleyemezlerdi.

Saniyeler içinde Selen'le vedalaşıp partiden ayrıldılar ve Emir'in yeni arabasına, *ki bu yine Mercedes'in büyük bir SUV modeliydi, kocaman bir araçtı ve içi siyah deri koltuklarla, geniş bir ön panelle kaplıydı,* yerleştiler birlikte. Sessiz başlayan yolculuk, birbirinden ayrılmayan ellerinin daima bu şekilde olması ümidi ve isteğiyle doldurdu kadının içini.

Parmakları, Emir'in parmaklarına sarılıken İlkin yüzündeki gülümsemeyi azıcık bile düşüremiyordu. Kulaklarına varan tebessüm, kalbinden yansıyor ve bir an olsun eksilmiyordu mutluluğu.

"Ne oldu da erken gelmeye karar verdin canım sen? Hayır, şikâyet ettiğimden değil ama Ayşin'i orada bir başına bırakmak senin öyle kolay yapacağın bir şey gibi gelmiyor da bana. Aklın hep orada kalır şimdi..."

Emir direksiyonu tek elinin ayasıyla çevirirken, gülümsemesi yerini korudu ve birleşen ellerini kaldırıp İlkin'in eline sesli bir öpücük bıraktı.

"Dayanamadım dedim ya. Sebeğim sensin. Ötesine ihtiyacım var mı sence?"

"Emir, onu kastetmediğimi biliyorsun... Ayşin iyi, değil mi?"

"Ayşin iyi güzelim, hem de fazlasıyla iyi. Ters bir durumda olsaydı bırakıp gelmek daha zor olurdu ama içim rahat. Annesi yanında. Fizik tedavisi bitti, hiç pes etmediği için beklenenden çok daha iyi ve hızlı bir ilerleme kaydetti. Doktoru onu kontrol altında bir iki hafta daha tutacak, gidip gelecek hastaneye ama artık benim yanında durmama gerek yok. Zaten ben de son zamanlarda fark ettim ki, onu iyice boğuyorum artık."

Emir kaşlarını kaldırdı ve hafifçe omuz silkti.

"Her şeyin fazlası zarar demişler. Sevgimle biraz fazla çullandım sanırım üstüne, nefes aldırmadığımızdan şikâyet

edip duruyor. Haklı da... Bir annesi, bir ben... İyice bunalttık kızı bu süreçte. Ben de ona biraz alan tanıyayım istedim."

İyi de üstüne düşmeleri zaten onu düşündükleri için değil miydi? Kolay bir kaza atlatmamıştı ki, hâlen hasarlarını atlatmaya çalışıyordu. Emir Feza İlkim'in bakışlarını fark edince, dudaklarını dişleyip duraksadı önce. Sonrasında başını hızlıca iki yana salladı.

"Lütfen daha fazlasını sorma... Kovdu beni diyemiyorum çünkü gururuma dokunuyor. O yüzden kurcalamazsak çok sevineceğim."

İlkim'in gülümsemesinin küçük bir kıkırtıya, hatta hafif bir kahkahaya dönüşmesi çok kısa zamanını aldı.

"Kovdu mu... *Ayşin seni kovdu mu?*"

Emir burnundan bir nefes verip gözlerini devirdi. Kırmızı ışıktaki durduklarında bakışlarını yanında oturan sevgilisine çevirdi. Yüzünde küçük, belli belirsiz bir gülümseme belirmişti. İlkim her ne kadar yolcu koltuğunda oturuyor olsa da, bedeni tamamen Emir'e dönüktü. Başını koltuğun üst kısmına yaslamış bir hâlde yalnızca onu izliyordu. İkisinin de yüzünde huzurlu birer ifade vardı.

"Aynen öyle yaptı. Hatta, '*Senin sevgilin yok mu, gidip biraz da onu bunaltsana? Yemin ederim başımın tepesine tünemiş akbaba gibisin abi, bir nefes aldırıyorsun ya!*' dedi direkt."

Yeşil ışıkla birlikte hareket ederken başını sıkıntıyla iki yana salladı. Yüzünde de bu durumdan duyduğu rahatsızlığı açıkça belirten bir ifade vardı. Resmen somurtuyordu! Her kelimesini hatırlamasına gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı İlkim. Emir anlatmaya devam ediyordu.

"Bitmiş hayatım, gençlik gerçekten bitmiş. Abisine kullandığı laflara bir bakar mısın ya, *başına tünemiş akbabaymışım. Başka uğraşacak kimsem yok muymuş, gidip biraz da sevgilimi bunaltaçakmışım*. Hayır diyemedim de, *seni sevdiğimden yapıyorum* diye. Dilim tutuldu. Koskoca avukat adamım, bir de yetmez gibi koca şirkette baş hukuk müşaviriyim. Ulan bu sene de 32 yaşına

gireceğim aslında ama karşımda Ayşin olunca tutuldum kaldım sanki, açamadım bile ağzımı." Kaşları çatıldı. "İlkim ya... Çaktırmadım ama gerçekten çok üzüldüm sevgilim ben, sahiden üzüldüm."

İlkim dayanamazdı. Dudaklarını büzüp sevgiyle uzattı elini onun sakalları yeni yeni çıkmaya başlamış yanağına. Trafiğin olmadığı, sakın bir noktada olduklarını fark edince uzanıp öptü küçük. Yeniden koltuğuna dönerken, "Oy..." diye mırıldandı.

"Hiç kıyamam sana ben... Ayıp etmiş ama Ayşin sana ya, çok ayıp etmiş sevgilim. Sen de dursaydın karşısında, baksaydın boncuk gözlerine, deseydin; *'Sen sevgilim benden bıkar mı zannediyorsun, bayılıyor o bana. Gider onun başına tünirim, hiç de şikayetçi olmaz benden,'* diye..."

Durdu. Emir'in yüzünde küçük bir çocuğun sevinci ve utancı belirince, "Canım." dedi genç kadın içi gider gibi. Elini çekerken aynı aşkla dikti gözlerini adama. "Nazlı, ince düşünceli avukatım benim... Yumuşak kalpli, tatlı avukatım. Üzülme sen hiç, iki güne özler seni. Arar arkandan. Gör bak."

"Özler değil mi?"

"Özler tabi... Bak Seçil kaç gündür aramıyor, ikimiz de nasıl özledik, kendimden haberim yok. Sabah ses atmış, duydum sesini bayılacaktım mutluluktan. O da özler, sen aramazsan dayanamaz o arar. Eminim."

"Sen öyle diyorsan öyledir o zaman. Özlesin cadı... Bu arada bu sokaktan mıydı," diye sordu sitenin sokağına girerken.

İlkim bakışlarını ve bedenini cama çevirirken başını salladı. İlerideki dönüşü işaret ederken, "Evet evet, şu ileriden, sağa." diye yanıtladı.

Sonrası sessiz geçen kısacık yolculuğun ardından Emir arabayı park yerine çekti. Birlikte arabadan indiklerinde, İlkim küçük çantasından anahtarlarını çıkarıp kapıya doğru adımları. Emir hemen ardında dikilip parmaklarını onun çıplak dirseklerine koyduğunda, bedeninin hafifçe titremesine engel olamamıştı.

Emir Feza etkisiydi bu. Sadece yakınlardayken bile İlkim'i mahvedecek kadar güçlü ve büyüleyiciydi.

Uzun parmakları sessizce onun teninde dolaşırken İlkim kaç defa kilitlediğini bilmediği kapıyı açmaya çalışıyordu. Emir hafifçe eğilip saçlarının arkasından öpünce, İlkim bedenini onun varlığının etkisinden kurtardı ve açtığı kapıdan içeri bir adım attı.

Çantasını ve anahtarları vestiyere bırakıp karanlıkta birkaç adım ilerledikten sonra, İlkim kapının oralarda oyalanan Emir'e doğru döndü. Bakışları onun karanlık gözlerini bulduğunda gülümsedi ve ellerini iki yana açtı.

"Evine hoş geldin."

Emir Feza yüzündeki kusursuz gülümsemeye içeriye birkaç adım attı, çantasını yere bıraktıktan sonra uzanıp İlkim'i kollarına aldı ve dudaklarını alına yasladı. "Hoş buldum." dedi tok sesiyle. "Senin olduğun her yerde ben hoş bulurum zaten."

İlkim ellerini onun ensesine sarıp parmak uçlarında biraz yükseldi ve dudağının kenarına sesli bir öpücük kondurdu. Kolları adamın omuzlarına sarıldı. Emir'in evde oluşacak hâkimiyetini daha içeriye attığı ilk adımında hissetti sanki. Mutlulukla başını onun boynuna gömdüğünde Emir'in onu tutup kaldırmasını beklemiyordu ki, dudaklarından küçük bir çığlık koptu.

"Emir!" dedi yüksek sesine engel olamadan. Bu sırada Emir Feza onu kolaylıkla kavramış ve koridorun sonundaki odaya götürmeye başlamıştı.

"Çıkarılacak bir elbisemiz var." diye fısıldadı İlkim'in bedenindeki bütün tüyleri ürpertecek bir biçimde. Dudakları kulağına çarpmış, hatta özellikle oraya sürtünmüştü. İlkim kollarını onun geniş omuzlarına sararken bedenini kolayca kaldırabilmesine bayılsa da içinde beliren kelekler hadsiz bir çırpınıştalardı. Eh, hakları vardı ancak bunun dozajını kaçırmaması da onun için pek iyi olmazdı.

Yatak odasına ulaştıklarında, İlkim ayaklarının üzerine indi ve Emir'in ışığı açmasını beklerken banyosuna doğru

gergince bir adım attı.

Her ne kadar, aralarına giren ve seneler sokan mevzuları şu an düşünmek istemese de, bu gecenin Emir'in kollarında bitmesini istiyordu. Sorduğunda anlatacaktı ne de olsa... Fakat bugün, en azından bugün derdi ve ilgisi, yalnızca Emir olsun istiyordu.

"Biliyorum o güzel aklını nelerin meşgul ettiğini ben." dedi Emir saniyeler sonra ardında belirerek.

İlkim sesini duyunca ona döndü ve ellerini bedeninin iki yanında tutarken yalnızca adamın gözlerine baktı.

"Hiçbir şey çözülmedi ya da bunca zaman var olanlar bir anda yok olmadı İlkim. Dün nasıl aramızdalarsa, bugün de öyleler. Çözülmeyi bekliyorlar, konuşmamızı bekliyorlar. Biz de konuşacağız sevgilim. Bugün değilse yarın, mutlaka konuşacağız. Ben bu gece bunları düşünelim istemiyorum." Birkaç büyük adımda kadının karşısına geldi ve kollarını onun beline sardı sıkıca. Burnunu saçlarına gömerek gözlerini kapattığında, İlkim iç çekti.

Ne de olsa bugünden sonra, tüm günler, sabah ve akşamlar onlara ait olacaktı.

Çünkü beklenen gelmiş ve bekleyen, beklediğine erişmişti.

"Aylardır senden, kokundan, teninden uzaktayım. Bırak bu gece yanında, hiçbir şey yokmuş gibi yatıp uyuyayım. Kokun sarsın, kolların sarsın beni..." Şakağından öptü kadını. Dudakları bir süre orada asılı kaldı.

"Ben hiçbir şeyi bu geceye, daha doğrusu bir geceye sığdırmak zorunda kalmak istemiyorum. Elbet gelir karşılıklı oturup konuşacağımız günler. Geceleri sabahlara çevireceğimiz günler. Birbirimizde soluk alacağımız günler..." Derin güçlü bir nefes daha aldı İlkim'in saçlarından sızan yoğun yasemin kokusundan.

"Feza..." dedi İlkim parmaklarının onun koluna batırarak. Tenine tutundu, varlığına tutundu adamın.

"Bana özellikle şu an bir şey söylemene gerek yok İlkim. Ben seninle uzun uzun sevişeceğimiz gecelerde alacağım cevapları. Nedir ne değildir, özlemimi dindirirken

öğreneceğim. Teninden alacağım her bir derdimin çaresini. Çok fazla gecem var senden alacak, çok fazla sabah. Hiçbiri için acele etmeyeceğim."

Uzanıp yanağından seslice öptü ve, "Yalnız o elbiseyi çıkaran ben olacağım bu gece, söylemiş olayım." diye de ekledi muzip sesiyle.

"Keşke seni hak ediyor olsaydım," dedi İlkim başını iki yana hafifçe sallayarak. Alnını onun sert göğsüne bastırmıştı. Durup nefeslendi derin derin. "Keşke sana hak ettiğin her şeyi verebilecek bir kadın olsaydım."

İlkim ilk kez hissettiği eksikliği sesli dile getirirken Emir başta hiçbir şey söylemedi. Kollarında İlkim'le birlikte yürüdü ve onu yatağın köşesine oturtttuktan sonra önünde diz çöktü. "Asıl ben seni hak ediyor muyum acaba? Ne saçmalıklmış bu hak, *hukuk* mevzusu." dedi alev alev yanan gözlerini kadının çöken bakışlarına çevirerek. Hafifçe gülmüştü hukuk derken.

"Ben bir tek seni istiyorum İlkim. Bana verdiklerin ya da senden aldıklarımla ilgilenmiyorum. Senin varlığın bütünüyle benim için yeter. Hiçbir zerreni, hiçbir şeye değişmem ben senin. Nasıl böyle cümleler kurabiliyorsun kendine?"

Çatılan kaşlarıyla onun ellerini tutup öperken başını iki yana salladı. "Benim bir bakışına, gülüşüne içim gidiyor da, sen nasıl kendine bu kelimeleri layık görüyorsun? Söyleme, hiçbir şey söyleme."

İlkim bakışlarını onunkilere sabitlerken elini yanağına uzatıp okşadı yeni yeni çıkmaya başlamış sakallarının çerçevelediği yüzünü. "Kendini bir kez benim gözümde görsen anlardın, bir kez kalbimdeki duyguların sesini dinleyebilseydin, duyabilseydin anlardın İlkim..."

"Biliyorum," dedi İlkim zor çıkan bir sesle. Başını hızlıca iki yana salladı. "Özür dilerim, sadece... Ak..." Sesli bir nefes verdi. "Aklım çok bulanık. Toparlayamıyorum."

"Dileme, özür dile diye söylemedim sevgilim. Ama bulanmasın. Bulanmasın o güzel, kıymetli aklın. Varacağız bir şekilde gitmek istediğimiz o yere biz. Bulacağız yolunu yordamını, sana söz. Gel hadi, çıkaralım elbiseni..."

İlkim başını aşağı yukarı salladıktan sonra ayağa kalkıp onu tutan Emir'in ellerini bırakmadan önce, arabaya binmeden giydiği topuklularını çıkarıp kenara itti. Boy farkları daha da azaldığında, Emir gülümseyerek bu kez saçının tepesinden öptü genç kadını.

"Elbise konusunda kararlısın sanırım?" dedi İlkim eğlenceli çıksın diye çabaladığı sesiyle. Emir kaşlarını kaldırdı.

"Onun için 320 kilometreye yakın yol geldim?"

İlkim gözlerini kısıp ellerini beline koydu ve Emir'e suçlayıcı bir bakış attı. "O kadar yolu elbise için geldiysen, hemen durumu senin için kolaylaştırayım." diye seslendi ve ellerini elbisenin fermuarına götürdü.

Emir ellerini hızla iki yanına kaldırdı ve küçük bir adım daha attı kadına doğru. "Hey, hey, tamam bebeğim. Tamam, sakın ol şimdi. Sakın ol ve ellerini elbisemden çek lütfen." Bir adım daha attı temkinli bir biçimde. İlkim sanki ellerinde kendine zarar verecek bir şey tutuyormuş da, Emir onu engellemeye çalışıyormuş gibi bir durum içerisindeydi. Emir gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını çatmaya çalıştı. Duruma ayak uydurmaya çabalıyordu.

"Tabii ki o kadar yolu senin için geldim bebeğim, güzeller güzelim benim. Aksi mümkün mü ya, olabilir mi öyle bir şey?"

Emir uzanıp parmaklarını onun kolunda, tenini ürpertici bir biçimde dolandırdı. Tutkuyla bakan gözlerinde hafif eğlenceli parıltılar da belirince, İlkim cilveyle tebessüm etti. Fakat yine de bakışlarındaki o tehditkâr hava yerini koruyordu.

"Demek öyle?" diye mırıldandı bakışlarını onun üzerinde sessizce gezdirerek.

"Öyle tabii... Ah," diye mırıldanıyor Emir iç çeker gibi. Şımartılma sırası İlkim'e geçmiş oldu böylece. "Şu güzelliğe bir bak. İzlemeye doyamadığım yüzün, pamuk tenin, çikolata kahvesi gözlerin... Üstüne üstlük, üzerlerinde de benim yansımam var. Geceleri o gözlerle karşı karşıya kalmayı hayal ederek kaç uykuya daldığımı bilmiyorum. Âşık olmayıp ne yapabilirdim, emin bile olamıyorum."

"Emir ya..." dedi İlkim cilveyle. Gülümsedi ve başını omzuna doğru eğdi. "Sen hep böyle şah mat mı bana? Yine aşkına da, sana da yenilmelere doyamadım."

"Sana hep şah mat sevgilim. Her oyunda, her hamlede. Sen değil ama. Ben yeniliyorum sana her seferinde."

Uzanıp kadına sardığı kollarıyla sıkıca kucakladı onu ve odanın içindeki yoğun sessizliği onun teninden çekip aldığı öpücük sesleriyle bozdu. Avuçlarını sardığı belini tutarak İlkim'in bedenini çevirdi ve parmak uçlarını elbisenin fermuarına doğru kaldırdı. Genç kadının sırtından başlayan fermuarı açmaya başlamadan hemen önce eğildi ve sıcak nefesini çıplak omzuna bırakarak sesli bir öpücük kondurdu aynı noktaya.

Gözleri titreyerek kapandı İlkim'in, bedenleri hemen aynanın önündeyken sessizce ürperdiğini hissetti. Emir'in bir eli öne uzandı ve onu hemen karnından kavrayarak bedenini kendininkine doğru çekti. Tenleri birbiriyle kusursuz bir temas ve uyum içindeyken burnunu sürterek güçlü bir nefes aldı kadının boynundan, aylardır özleminden öldüğü yasemin kokusundan.

Ardından beklediği hamleyi yapmak için yeniden fermuara uzandı. İki parmağıyla kavradı küçük, gümüş parçayı. Aheste aheste indirirken, bir yandan da sakallarını kadının boynuna batırıp tenine öpücüklerini bırakıyordu. Huylanan İlkim kıkırdamaya devam etse de, yanan bedenindeki ateşin bir türlü dinmediğini hissediyordu. Derin nefesler almaya çabalasa da, Emir'in dokunuşları onu etkisi altına almıştı ve bir türlü serbest bırakmıyordu.

İlkim üzerindeki elbisenin göğüs kısmındaki kumaşın baskısının azaldığını hissettiğinde, ellerini göğüslerinin üstünde çaprazladı ve düşmesin diye kumaşa tutundu.

"Tutmasana," dedi Emir. Dudaklarını yasladığı boynundan kaldırdığı gözlerini aynadan İlkim'inkilere sabitlemişti. Yüzünde serseri bir gülüş vardı.

"Tutmam lazım." dedi İlkim gülerek. Elbisenin bedenini saran hafif baskısı giderek azalıyordu çünkü Emir'in

parmakları, işine fazlasıyla odaklanmıştı. "Bu gece yalnızca uyuyacağız demiştik."

"Her an vazgeçebilirim," diye mırıldandı Emir ve fermuarla işini bitirirken, *ki bu süreçte teni açıldıkça parmaklarını orada gezdirmişti arsızca*, diğer elini de karnına sardı İlkim'in. Kollarını onun bedenine dolayıp sıkıca sarıldı ona. Sanki ayların hasretini bu sarılmaya, bu öpücüklere ve bu soluklara sığacak gibiydi. İçine çekti çekebildiği kadar. Herhalde bedenine yapıştırıp yaşarsa ancak dinecekti özlemi.

İlkim kendini hafifçe çekip öne doğru bir adım attı. "Ben giyineyim artık. Sen de giyin, sonra uyuyalım."

Emir Feza yüzündeki yamuk gülüşü silmeden elini cebine attı ve başını salladı sessizce. "Giyin sen, uyuruz."

Genç kadın küçük adımlarla da olsa koşarak kendini banyosuna kapattı ve kapının ardına astığı pijamalarını alıp giyindikten sonra makyajını temizledi. Dişlerini de fırçaladıktan sonra yeniden yatak odasına döndü. Bu sırada Emir'de çantasını yatağın köşesine koymuş, altına da yalnızca koyu renk bir eşofman geçirmişti. Üstü çıplaktı.

İlkim gözlerini kısarak banyonun kapısını kapattı ve elbisesini kenarda duran pufun üzerine bırakırken sessiz kaldı. Sonrasında dayanamamış olacak ki yatağın diğer tarafına, yani Emir'in tam karşısına geçip bir elini beline attı ve kıstığı gözleriyle ona baktı.

"Senin bu yaptığın oldu mu şimdi," dedi cadaloz bir biçimde. Belinde olmayan eliyle baştan ayağa bedenini işaret etti açıkça. "Ben böyle yapsam hoş mu?"

"Hoş." dedi Emir tok bir sesle. İşaret ettiği şekilde, açık bir beğeniyle, bütünüyle süzdü kadının bedenini. Hafifçe boğazını temizledi. "Yani baya hoş aslında da, şimdi yapmasan daha hoş tabii sevgilim."

İlkim iki elini de beline atıp bacağını da kırınca Emir ona bakıp küçük bir nefes verdi. "Rahatsız mı oldun, giyeyim istersen tişört? Sıcak diye böyle şey yapmıştım ben ama... Sen rahatsız olduysan giyerim bir şeyler."

"Yok canım, niye rahatsız olayım... Aksine hoşuma gidiyor aslında da, çok dikkat dağıtıcı oluyor işte. Sen benim algılarımı kapatmak için soyunmadın mı yani?"

Emir masum bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hiç öyle düşünmemiştim. Gerçekten sıcak diye giyinmedim güzelim, başka bir sebebi yok."

"Tamam o zaman, sorun yok. Artık yatabiliriz."

Adımlarını odanın girişine çevirip ışıkları söndürdü. Yalnızca yatak başlığındaki abajurun loş, turuncu ışığı kalmıştı. Yeniden yatağın başucuna geldi ve ince örtüyü kaldırıp uca kadar indirdi. Bir dizini yavaşça yatağa yasladığında, Emir hemen karşısındaki yerine yerleşmişti.

"Sıcaksa çok örtmüyorum ben ama üşürsek diye de kaldırmıyorum. Gece soğuk olursa örteriz. Camlar da açık, esebilir yani belli olmaz. Hem bazen yağmur yağıyor sabaha karşı. O zamanlar soğuk oluy—"

Emir, İlkim'in elinden tutup onu yatağa çekince, genç kadının sözleri yarım kaldı. Feza'nın kollarının arasına yerleştiğinde, bedeni sıkıca sarıldı ve saçlarının arasına bir yüz yerleşti. "Tamam bebeğim, üşürsek örterim üstümüzü ben. Uyuyalım."

"Uyuyalım," diye mırıldandı ve elini uzatıp abajurdan yansıyan ışığı da kesti. Ardından gülümseyerek bedenini saran kolların üzerine koydu ellerini. "İyi geceler Feza..." dedi kısık bir sesle.

"İyi geceler sevgilim, tatlı rüyalar." yanıtını aldığını gülümsemesi istemsizce büyüdü ve gözlerini kapattı. Emir bir kafes gibi sarılmıştı ve kapatmıştı kendini onun üzerine. Sarıp sarmalanmaktan inanılmaz bir mutluluk duyan İlkim, ertesi güne bıraktıklarının onlara nasıl döneceğinden habersizce kendini uykuya teslim etti.

Bilmiyordu ki, bunca zamandır yapmadığı gibi, hayat ona yine acımasız davranmaktan geri durmayacaktı. Yarından itibaren, aralarında belirecek bütün gerçekler, İlkim'e senelerdir altında ezildiği en büyük korkularını geri getirecekti.



EMİR'im FEZA'm geldi😞😞😞

Vallahi en çok sen hoş geldin benim tatlı, nazlı, ayarsız libidolu avukat kekim💜

Bakalım bundan sonra bizi neler bekliyor hep beraber görelim. Sanırım bir ufak sinyal verdim ama😏

Bölüm yorumlarınızı beklemedeyiz!😊

İki hafta sonra, yeni bölümde kocaman sarılana kadar hoşça kalın, sizi seviyoruz💋

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

25. BÖLÜM

Keyifli okumalar! Bu bölüm ve sonrası için çok sabrettik, biliyorum.💜

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Vuslat ve Getirdikleri."

Bölüm şarkısı:

Cem Adrian, Hala Senin Suçun Var.



Kavuşmak, tek kelimeyle ifade edilen fakat anlamı dünyalara denk olan bir kelimeydi.

Kalplerdeki eksikliği, özlemi ve sonu gelmeyen bir yangını dindirirdi kavuşmak.

Bir bir tamamlardı her şeyi.

Geri kalanlarsa önemini yitirirdi.

Aynı şu anda da olduğu gibi.

Uyku halinden, izlendiğini hissederek sıyrıldı İlkim. Üzerinde ona sabitlenmiş gözler olduğu uyarısını aldı bedeni ve hafifçe ürperdi. Kahveleri titreyerek açıldığında, camdan tenine vuran güneş ışığı yüzünden hemen geri kapattı gözlerini ve yüzünü başının altındaki yastığa gömdü. Sessizce gerinirken, üzerindeki örtüler sıyrıldı ve çıplak bacakları açığa çıktı. Kollarını başının ardına uzatıp öylece gözlerini ışığa ve sabaha alıştırmayı beklerken adamın sesini duydu.

"Sabahların sahiden de bir anlamı varmış," dedi gülümsediği açıkça belli olan bir sesle. "Şu ayan güne, açan güneşe bak."

İlkim yataktan adama doğru bir bakış attığında onun da söylediklerinden pek farklı bir görünüşe sahip olmadığını

gördü. Altında bir sporcu şortu vardı ve üstü dün geceki gibi çıplaktı. Hafif parlak bir ter tabakası kaplamıştı bedenini fakat kesinlikle rahatsız edici görünmüyordu. Aksine bütün kaslarını daha da belirginleştirmiş gibiydi. Omzunu kapı pervazına yaslamış, bir ayağını ise diğerinin önüne atmıştı. *Bu adamın geçen aylarda vücudunun bu kadar büyümesi sahi miydi?*

Sanki omuzları genişlemiş, kasları daha da şekillenmişti ayrı kaldıkları o zamanda. Yoksa kadın ona her baktığında daha da çekici gelmesinin başka bir sebebi olamazdı. Elinde İlkim'in Marmaris sokaklarında gezip yerel dükkanlardan topladığı seramik bardaklardan biri vardı. Kahve olması kuvvetle muhtemeldi çünkü sıcak dumanlar yükseliyordu.

"Günaydın," dedi İlkim gülümseyerek. Sesi pürüzlü ve kısıktı ama keyfi yerindeydi. Nasıl olmasındı ki, gayet muhteşem bir uyanma biçimiydi çünkü bu.

Emir yaslandığı kapı kenarından doğruldu ve birkaç adımda yatağın köşesine gelip yerde diz çöktü. Uzanıp kadının yanağını ve elmacık kemiğini okşadı gülümseyerek. "Gün aydı, aymaz olur mu?"

İlkim kısılmış gözleriyle, yüzüne yerleşmiş gülümsemeyle bakarken Emir'de onu dikkatlice izliyordu. Hafifçe bronzlaşmaya başlayan teni, yüzünde beliren güneşin izleri, gittikçe çoğalan çilleri ve yüzündeki tatlı gülümsemeyi saatlerce seyredebileceğini biliyordu. Ellerini yumruk yapıp çenesinin altına yasladı ve kadını seyretmeye devam etti. "Bu ne güzellik böyle ya, sen benim başıma bela mı olacaksın?"

"Senin yanında olduğum sürece sorun olacağını sanmıyorum sevgilim," dedi İlkim tatlı bir sesle. Gülümsedi ve başını iki yana sallarken dirseğinin üzerinde doğruldu. Elini uzatıp avcunu Emir'in yanağına sardı. Ardından yaklaşıp dudaklarını onunkilere bastırdı yumuşak bir biçimde. Öpücüğünde onlarca cümle, onlarca his gizlenmişken, Emir'in bunu derinleştirmesine izin vermeden geri çekildi. Artık kalkması gerekiyordu. Başını çevirip komodinin

zerindeki dijital masa saatinden zamanı kontrol etti. Dokuza yaklaşıyordu. On buçuğa doğru bir müvekkil görüşmesi vardı ve yavaştan hazırlanmaya başlasa iyi olurdu. Fakat Emir'in tenindeki, omzu ve açılan belindeki ince dokunuşları onu yatağa sabitliyordu sanki.

"Benim yavaştan hazırlanmam lazım ama..." dedi mayışmış bir biçimde.

"Hazırlanırsın." dedi Emir karşılık olarak. Parmaklarının tersiyle kadının omzunu seviyordu.

"Müvekkil görüşmesine gitmem gerekiyor."

"Gidersin." diye cevapladı bu kez omuz silkerek.

"Dünya yanıyor desem cevabın belli sanki..."

"Yansın."

İlkim gülerek hafifçe döndü ve iki elini yüzünün altına alıp hafif şişen gözleriyle, ışıklar saçan bir bakışla adama baktı.

"Beni buna alıştıırırsan işi bırakmam gerekir yalnız." diye mırıldandıktan sonra Emir'in uzanıp onu öpmesine izin verdi. En sonunda ayrıldıklarında Emir uzanıp onu elinden tuttu ve kalkmasına yardımcı oldu. İlkim banyoda elini yüzünü yıkasın diye bekledikten sonra yeniden kavradı parmaklarını.

"Neyse, bugünlük sizden yana olalım madem,"

İlkim'i elinden tutup çekerken adımlarını mutfağa çevirdi. Onu ada tezgâhın önündeki taburelerden birine oturtttuktan sonra sabit tezgâhla adanın arasına geçti.

Erkenden uyanıp hazırladığı kahvaltı tabağını İlkim'in önüne bıraktıktan sonra bir de kahve koydu yanına. Tezgâha eğilerek dirseklerini mermere yasladı ve kadının elmacık kemiğinin üstüne minik bir öpücük bıraktı.

"Sen yemiyor musun?" diye sordu İlkim saçlarını kulağının ardına sıkıştırırken. Hemen sonrasında atal ve bıçağına uzanmıştı. Emir kahve bardağını musluğun altında tutup suyla alkalarken başını iki yana salladı.

"ok kahvaltı yapamıyorum şu sıralar. Belli bir düzen oluşturamadım şu hastane süreçlerinde gidip geldiğimden beri. Midem almıyor çok, sebebini bilmiyorum."

Ardından tezgâhın üzerindeki havludan iki parça koparıp ellerini kurularak İlkim'e döndü. "Sen ye sevgilim, birazdan çıkacaksın zaten. Ben yerim ilerleyen saatlerde."

"Koşmuşsun ama..."

"Evet, sitenin çevresinde çok güzel bir koşu yolu varmış. Deneyimlemiş oldum. Daha önce hiç orada koştun mu?"

İlkim ağzına bir parça salatalık attıktan sonra başını salladı. "Koştum, ofisi açıp dava almaya başlamadan önce. Hatta bir rutin de tutturmuştum, erkenden kalkıp koşmaya alıştırmıştım kendimi. Sonra davalar, müvekkil süreçleri derken adliye yordu beni, uyku daha tatlı gelmeye başladı. Ben de bıraktım."

"Anladım, beraber koşarız biz de..."

İlkim gülümsedi. Emir'in düzenli beslenemiyor oluşuna takılsa da bunu daha sonra konuşmak üzere şimdilik rafa kaldıracaktı. Tabağındaki kahvaltılıklara geri döndüğünde, Emir'de kenarda duran suluğu alıp büyük saksıdaki yasemini sulamaya gitti.

"Şu hâline bak, ne de güzel büyümüşsün... Sevilmek iyi mi geldi bakayım sana, buraların havası iyi mi geldi?" dedi keyifle. Çiçeği dikkatle sularken bilmiş bir ifadeyle güldüğünü duydu İlkim. Çırpılmış yumurtasını yemeye devam ederken aynadan yansıyan ifadeye bakmak için cama döndü. "İlkim'le olmak bunun burasında, tabii ki iyi gelir. Güzelliğini de ondan almışsın, belli..." diye mırıldandı çiçeği nazikçe severken. Yapraklarını okşayıp kokusunu içine çekti ve ilgiyle baktı her bir köşesine.

Emir'in canlı ya da cansız fark etmeksizin bütün varlıklara olan sevgisi, İlkim'in kalbini sıcacık yapıyordu. Aynı şekilde bakıp gördüğü her güzel şeye İlkim'i dahil etmesi ve ondan birer parçayı kadına adaması da işin cabasıydı.

İlkim'se bu sevgiye hak ettiği değerini tamamını vermek için elinden geleni yapacağını biliyor, bunun için savaşıyordu.

Yapabildiği her an da öyle yapmaya devam edecekti.

—

Emniyet kemerini çözüp bedenini adama doğru çevirdiğinde, Emir'de elini direksiyona yaslayıp aynını yaptı.

"Seni bir başına bırakmak da hiç içime sinmiyor benim ama ya... Gelsene benimle ofise? Zaten doyamadım da sana daha, en azından yakınlarda olursun tüm gün, güç alırım ben de senden. Olmaz mı?"

Emir gülümseyince İlkim uzanıp adamın dudaklarının kıyısındaki beliren çukuru nazikçe okşadı. "Bebeğim bakıcın gibi ofiste mi durayım tüm gün? Hayır benlik sorun olacağı için değil de, müvekkillerin rahatsız olurlar şimdi, olmaz. Akşam almaya geleceğim seni ama. Altıda kapındayım, tamam mı? Sen güzel güzel işlerine odaklan. Ben de bir yerlerde oturup şirkette uzaktan yürüttüğüm birkaç işle ilgilenirim." Başını yan çevirip İlkim'in avuç içinden öptü içli bir şekilde.

"Zaten yan yana olursak pek verimli çalışabileceğimizi sanmıyorum. Her molamız birbirimizin kollarında son bulur, iş ortamında buna sebep olmak istemem. Sonuçta burası senin yetki sahibi olduğun bir alan."

"Gidiyorum ben ya tamam," dedi İlkim kızarıırken, bedenini kapıya çevirdi fakat dışarı çıkmadan hemen önce hızla uzanıp adamın dudaklarına derin, çabuk bir öpücük bıraktı. Sonrasında arabadan inip ofisin binasına yürürken ardında onu keyifle izleyen sevgilisini bırakmıştı. Emir gözden kaybolana kadar İlkim'i izledi, sonrasında gaza basıp sahile doğru ilerledi.

İlkim elindeki portföy çantasını tutarak hızlıca ofisin katına çıktı. Kapılar açılmıştı ve yeni olası müvekkil adayı içeride bekliyordu. Alp erken gelip onu içeri almış olmalıydı. Genç bir adam vardı ofiste. Gülümseyerek içeriye bir adım attı ve adama doğru ilerleyerek elini uzattı.

"Merhabalar, hoş geldiniz. Çok bekletmedim umarım..."

Adam elini uzatıp sıkarken başını iki yana salladı. "Merhaba, hayır bekletmediniz, ben de henüz geldim sayılır. Kapıda karşı ofisteki beyefendiyle karşılaşıncı beni o içeri aldı."

"Anlıyorum, Alp Bey sanıyorum, ofiste ortak sayılırsınız. Buyurun lütfen, şöyle geçebiliriz." dedi eliyle masasını işaret ederken. Kendisi arkadaki koltuğa geçerken adamın da öndeki koltuklardan birine oturmasını izledi.

"Sizi dinliyorum, Oğuz Bey'di değil mi? Telefonla randevulaşmıştık, velayet davası üzerine konuştuğumuzu hatırlıyorum."

"Evet, eski eşimden kızımın velayetini almak istiyorum. Duruşmamız önümüzdeki hafta. Sizin adınızı çok duydum İlkim Hanım, yanımda olursanız bunu yapabileceğimize inanıyorum."

"Elbette yapabiliriz. Tamam, öncelikle sizden detayları dinleyeyim ben." dedi önüne kâğıt ve kalem alırken.

Oğuz başını sallayıp anlatmaya başladığında, İlkim sorular ve notlar alarak detayları ve kullanabileceği her şeyi yakalamayı çalıştı. Bütün süreç ve eski eşinin davranışlarını anlatmayı bitirdiğinde İlkim kalemini elinde çevirdi.

"Anladım. Gördüğüm kadarıyla eski eşinizin kızınız için yetersiz olduğuna fazlasıyla eminsiniz. Eğer haklıysanız dava bizde olabilir. Yalnız mahkeme önümüzdeki hafta olduğu için ilk duruşmadan velayeti alabilmemiz biraz zor. Bu süreçte benim dosyaya iyice çalışmam ve üzerine yoğunlaşmam gerekiyor. O yüzden ilk davada velayeti alacağımız garantisini veremem ama eğer durumları kendi lehimize çevirebilir ve eski eşinizin bahsettiğiniz gibi sorumsuz bir anne olduğunu kanıtlarla ispat edebilirsek, Pelin'in velayetini size kazandırabiliriz."

Kalemi elinden bırakıp ellerini birbirine kenetledi. Dudaklarında düz bir gülümsemeyle karşısında oturan adama baktı dikkatle.

"Tabi bana kendinizle ilgili her şeyi de anlatmanız gerekiyor Oğuz Bey. Sizin Pelin'e sağlayabileceğiniz imkânlar, mahkeme için önemli bir kriterdir. Bu süreçte yaşadığınız bir ilişki vesaire olduğunda, aynı şekilde ilişki yaşadığınız kişinin davranışları ve Pelin'e karşı olan tavırları da onlar için önem taşıyacak. Eğer böyle bir durum varsa..."

Mahkemeye Pelin'in ihtiyaç duyacağı aile ortamını onun için oluşturabileceğiniz izlenimini vermemiz ve bunu kanıtlamamız gerekir, gibi gibi..."

Oğuz Bey başıyla onaylayıp kendisiyle ilgili gelişmeleri anlatmaya başladı.

İlkim'in önündeki üç ya da dört saati birkaç müvekkille daha görüşerek geçirdi. Aldığı notları ve dosyaları toparlarken alt kattan ona seslenen Filiz ablanın sesi başını bütün işlerden kaldırmasını sağladı. Mola verebildiği ilk andı.

"İlkim yemeğini hazırladım kızım, gelip alabilirsin. Burası biraz yoğun, ben yukarı çıkamıyorum." Merdivenlerden yukarıya seslenen kadını duyunca bileğindeki tokayı çıkarıp saçlarını ensesinde bağladı. "Geliyorum Filiz abla."

Üzerinde uzun, bir bacağında yırtmacı olan tarçın renkli bir etek ve beyaz, yarım kollu bluzu vardı. Ancak kumaşları rahat hareket edebileceği türdendi. Yanına yedek olarak taşıdığı spor ayakkabıları giymek için koltuğunda eğildi. Saçlarını da iyice topladıktan sonra öne düşen birkaç tutamı da kulağının ardına sıkıştırıp telefonunu da aldı ve hızlıca alt kata indi.

Restorandaki yoğunluğun kanıtı olan uğultu daha dönerek inilen merdivenlerin daha yarısındaiken kulağına ulaşınca çabucak inmeye özen gösterdi. Etrafta dolanan Filiz ablayı görünce elini sallayıp seslenerek dikkatini çekti. "Yardıma geldim, tezgâhın arkasına geçiyorum!"

Filiz abla minnetle ona bakınca gülümsedi ve koşar adımlarla tezgâhın ardına geçip askıda duran önlüklerden birini başından geçirdi. Ara sıra, özellikle de böyle yoğun günlerde eğer işi yoksa İlkim yardıma iniyordu. Pek sık yapabildiğini söyleyemezdi ama elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu. Bunu kalpten bir borç gibi görüyordu çünkü Filiz ve Ertuğrul ona kendi kızları gibi bakıyor, kendine bakmasına özen gösteriyorlardı.

Restoran adliyeye ve sahile yakın olduğu için, çoğu öğleden sonra burada böyle bir tempo görmek mümkündü.

Akşamları da gece yarısına kadar açık olduğu için fazlasıyla müşteri alan bir işletmeye sahiplerdi.

Filiz bir masanın daha servisini aldıktan sonra çabuk adımlarla kızın hemen yanına geldi. Sipariş aldığı kâğıdı söküp önüne koydu ve yazdıklarını kontrol etmeye başladı. Bir yandan da servis hazırlamak için uğraşıyordu. "Canım çok sağ ol, tezgâh arkasında mı olacaksın yoksa önde serviste mi?"

"Fark etmez sen neresi dersen orada olurum ben."

"Tamam sen öne geç öyleyse, burası bende..." Hemen arkasını döndü ve soğuk meze dolabından önceden porsiyonlar şeklinde hazırladığı favalardan bir tabak çıkardı. İlkim onun dediği gibi tezgâhın önüne geçti ve hazırlayacaklarını beklemeye başladı. Bu sırada Ertuğrul abi de arka mutfakta balıkları pişiriyordu. Filiz ara ara, küçük bölmeden onu izleyip gelen siparişleri iletiyordu. İki kalamar tava ve levrek kavurmayı söylerken Ertuğrul'dan çabucak bir baş onayı geldi. Filiz abla geri dönüp kabak çiçeği dolmasını da tabaklayarak İlkim'in önüne bıraktı.

"Bak bunlar şu köşedeki masaya, yediye," dedi ileride oturan iki kadının olduğu masayı işaret ederek. "Bakarsan masa üstü numaralıklarda yazıyor zaten. Sırayla sayınca da düz geliyor masa sayıları, bir iki üç diye. Bu tabaklar yediye..."

"Tamamdır, hemen hallediyorum." dedi tabaklara uzanarak. Filiz ablanın önüne koyduğu iki tabağı alıp tarif ettiği masaya götürdü ve gülümseyerek servisleri masaya bırakıp, "Afiyet olsun, kalanları da birazdan getiriyorum." diye mırıldandı. Yeniden Filiz'den tarafa döneceği sırada, "Affedersiniz," diye seslendi diğer uçtan bir masada oturanlar. "Sipariş verecektik biz ama..."

İlkim başını eğerek gülümsedi ve "Hemen geliyorum," diye yanıtladı. Ardına dönüp sipariş defterini ve kenardaki kalemi alıp az önceki masaya geri döndü. "Karar verebildik mi?" dedi nazik bir gülümsemeyle.

"Evet, biz baştan pancarlı humus, roka salatası, keçi peynirli kızarmış börek ve karışık kızartma alalım. Sıcak tabak olarak da ortaya karides güveç ve levrek külbastı rica ediyorum. Son olarak da iki duble rakı ve soğuk su, yanında buz da alabilirsek çok güzel olur. Teşekkürler."

"Elbette, hemen iletiyorum." dedi. Ardından siparişleri yazdıktan sonra menüleri de alıp müşterilere gülümsedi ve Filiz ablanın yanına geri döndü. Sipariş kağıdını yırtıp ona uzatırken bir yandan da tabakları sesli sayıyordu. Filiz abla masaların siparişlerini hazırlarken İlkim'de hem sipariş almaya hem de onun hazırladıklarını taşımaya devam etti.

Bir yarım saatin ardından, masaların birinde tanıdık bir yüz daha belirdi. İlkim, Alp'in masaya yerleştiğini görünce hızlıca dibinde bitti. "Siparişinizi almamı ister misiniz Alp Bey?" dedi gülümseyerek.

Alp başını çevirip onu görünce, ceketinin önünü düzeltmeyi kesip kafasını yukarı kaldırdı. "İlkim? Ne yapıyorsun sen burada?"

"Görüşmelerim bitti, molamı değerlendiriyorum. Restoranda işler yoğunlaşınca biraz yardıma ineyim dedim kısaca, yardımcı olurum diye yani."

Alp gülümseyerek başını salladı ve menüye kısa bir bakış attı. O karar versin diye beklerken İlkim'de sabah için teşekkür etmesi gerektiğini hatırladı.

"Bu arada sabah ben biraz gecikince müvekkilimi içeri almışsın, çok sağ ol."

"Rica ederim, kim olsa aynısını yapardı. Şaşırdım sadece, sen normalde pek geç kalmazsın. Olağandışı bir durum olabilir diye düşündüm ve katı ortak kullandığımız için kapıyı açtım."

"Yani, olağandışı diyemeyiz. Beklediğim bir şeydi aslında. Emir geldi dün, erkek arkadaşım."

Alp'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme solduğunda, hafifçe boğazını temizleyip gülümsedi. "Anladım, ne mutlu sana öyleyse. Erken mi gelmiş sanırım biraz, yani bir ay içinde falan diyordun ya... Ondan soruyorum."

"Evet, sürpriz yapmak istemiş. Ben de bilmiyordum... Teşekkür ederim."

Alp yeniden gülümsedi ve boynunu kaşıyıp başını hafifçe eğdi. "O zaman ben bugünün balığı neyse ondan alayım, Ertuğrul abinin tavsiyesi neyse onu alabilirim. Yanına da domatesli roka salatası, bir de büyük, bol buzlu bir bardak ve şişe su mümkünse." Menüü kadına uzatıp gülümsedi.

"Nasıl istersen, hemen getiriyorum."

Hızlıca Filiz ablanın yanına dönüp Alp'in siparişlerini de ilettikten sonra, kadının yanına gidip mezeleri tabaklamasına da yardımcı oldu. İlkin kısa bir süre daha masaların siparişleri tamamlamakla uğraştı ve Ertuğrul ve Filiz'e büyük ölçüde yardımcı oldu. Mekandaki yoğunluk biraz azalınca, günün geri kalanında bu kalabalıkla baş edebileceklerini söyledikleri zaman ancak ikna olmuştu. İlkin'e koca birkaç tabak hazırlayıp koca bir tepsiyi eline tutuşturdular ve onu yeniden ofisine gönderdiler.

Genç kadın tatlı bir yorgunluk bedenini sarmışken kendini koltuğuna bırakıp birkaç nefesle enerjisini toparladı. Karnını doyurmaya başlamadan önce, omzuna dökülen saçlarını bir kalemle tepesinden topladı. Daha birinci tabağın üzerini açmıştı ki, telefonunun sesi onu durdurdu.

Seçil'in aradığını gördüğünde, yüzüne kocaman bir gülümseme oturdu ve telefonu kalemliklerinden birine dayayıp aramayı yanıtladı.

"Biraz daha aramasaydın, artık beni sevmediğini düşünmeye başlayacaktım."

İlkin bu sırada tazecik kabak çiçeği dolmasının üzerindeki streç filmi açıyordu. Filiz abla özellikle çok porsiyonlamıştı kabak çiçeği dolmasını çünkü İlkin'in buna bayıldığını biliyordu.

"Ya sanki ben keyfimden aramadım, hepsi senin kocan olacak o adamın yüzünden be!" dedi Seçil sitemle. Gözlerindeki güneş gözlüğünü, kızıl saçlarının tepesine ittiğinde çatılmış kaşları ve ela gözleri ortaya çıktı.

"Kocam mı?" dedi İlkin şaşkınlıkla.

"Ay ne kocası ya, sevgilin işte. Dizilerde hep öyle diyorlar ya bana da otomatik yüklenmiş herhalde." dedi ardından umursamazca omuz silkerek. "Ya onu boş ver de, SEN NELER YAPIYORSUN BENİM GÜZELİM, CANIMIN İÇİSİ?"

Seçil'in coşkulu sesi İlkim'e kocaman bir kahkaha attırdığında telefona yaklaştı ve o da aynı coşkuyla karşılık verdi. "Ya! Açıkçası özleminden ölmek harici yaptığım pek bir şey yok diyebilirim... Asıl haberler sizde gelin hanım? Nerelerde, ne hallerdesiniz?"

"İyiym balım böreğim, düğün koşturmacası bildiğin gibi. Kaç gündür arayacağım, arayacağım, Emir'in geldiğini ağzımdan kaçırırım diye tutuyorum kendimi. Çok şükür geldi, yaptı sürprizini değil mi?"

İlkim kocaman, apaydınlık bir gülümsemeyle baktı telefonun diğer tarafındaki arkadaşına. "Geldi, yaptı da. Sen nereden biliyordun geleceğini, söyleme diye tembihledi mi seni..."

"Yani, tembihledi diyemem ama söylememem konusunda tavrı çok netti. Sürprizim bozulursa kalbim çok kırılır dedi. Öyle kibar konuşunca söyleyeceksen de söyleyemiyorsun zaten. Tam adresini, sizinkilerin adresini falan istedi benden."

"Anladım bebeğim, sana da aramıyorsun diye kızdım bilmeden. Çok özür dilerim."

"Ayol ne özrü, saçmalama İlkim ya. Sen mutluysan öyle şeylerin benim için önemi asla yok, biliyorsun. Mutlusun değil mi?"

"Mutluyum." İlkim bakışlarını kucağına indirirken gülümsemesi asla silinmemiştir. "Çok özlemişim Seçil, görünce daha dam iyi anladım, gerçekten."

"Biliyorum canım," dedi Seçil gülümseyerek. Bir yerlere yürüyordu ve etraftan gelen hışırtılara rağmen fazlasıyla keyfi yerindeydi. "Üstelik artık daha fazla özlemeyeceksin de. Her şey yolunda bu saatten sonra, güneşin yerinde. Bundan sonra bütün mutluluklar senin olacak inşallah, benim de en büyük dileğim..."

"Bir tanemsin sen benim... Hadi anlat neler olup bitiyor, biraz gül yüzünü görüp sesini dinlemek kısmet olmuşken yemeğime de eşlik et bugün..."

Ardından Seçil anlatmaya başladı, tahminen bir ya da bir buçuk saat kadar konuştular. Onlar hasret giderirken zaman su gibi aktığında, İlkim'de yemeklerini bitirmiş ve tıka basa doldurmuştu midesini.

Telefon kapandıktan sonra, genç kadın birkaç dosyayı daha halletmeye fırsat buldu. Bütün ofis işlerini bitirdiğinde, masanın üzerindeki saati kontrol etti ve Emir'in birazdan burada olacağını fark etti.

Toparlanıp ofisten çıktı ve kapıları kilitledikten sonra alt kata inip mutfakta uğraşan Filiz'e iyi akşamlar diledi. Tam restorandan çıkacaktı ki, kadının sesi onu yavaşlatmıştı. "Geldi mi?" diye sordu tatlı bir ses tonuyla.

İlkim anında kızardığında, sapını taktığı çantasını kolundan çıkardı ve önüne aldı. Sessizce saçını kulağının ardına sıkıştırdıktan sonra kadına dönmüştü. "Kim, Filiz abla?" *Halbuki kimi sorduğunu çok iyi biliyordu.*

"Peki kuzum, şimdilik öyle olsun." dedi kadın kocaman bir gülümsemeye. Daha saniyesinde onun utandığını hissetmiş gibiydi. "Elbet tanışırız biz de bir gün beyefendiyle."

İlkim utançla yerinde kımıldanırken neden utandığını bilemese de, dudaklarında küçük bir tebessüm peyda oldu. "Bir gün getiririm tanıştırmaya..." dedi en sonunda utancının hafifçe kırarak. Dışarıda kapıya yanaşan aracın motor sesini duymakta gecikmemişti. Emir'in geldiğini anlayınca elini hafifçe kaldırıp salladı kadına doğru ve nazik bir biçimde güldü. "Görüşürüz o zaman Filiz ablacım, iyi akşamlar size. Ertuğrul abiye de çok selamımı söylersin. Pazartesi görüşürüz."

"Görüşürüz İlkim'im, bizden de çok selamlar öyleyse." dedi Filiz yüzünde samimi bir gülümsemeye. O da elini kaldırıp hafifçe salladı ve işine geri döndü.

İlkim hızla restorandan çıkıp kapının önünde bekleyen araca doğru yürüyünce, aracın yolcu kapısı tarafındaki cam

yavaşça inmeye başladı.

"Selam, gideceğiniz yere kadar bırakalım mı?"

Emir serseri bir gülüşle, güneş gözlüklerini burnunun üzerine indirip göz kırptığında Marmaris'teki hava sıcaklığı birkaç derece daha arttı genç kadın için. İlkim güldü ve uzanıp kapıyı açmadan önce omuz silkerek, "Olur," diye cevapladı. Emir'in hemen yanına yerleştğinde adamı öpmek için elini yanağına uzatmıştı fakat Emir Feza kendini geri çekti.

İlkim şaşkınca ona baktığında, Emir'in de yüzünde aynı ifade olduğunu görmemesi imkânsızdı.

"Avukat Hanım?" dedi kınayan bir bakış ve sorgulayan sesiyle. "Siz öyle her davet edenin arabasına sorgusuz sualsiz atlıyor musunuz böyle, rahat rahat?"

İlkim kaşlarını kaldırıp dudaklarını bükerken hafifçe omuz silkti tekrar.

"Yalnızca fazlasıyla yakışıklı, yeni yeni çıkmış kirli sakallı ve serseri gülüşlü, hafif esmer avukatların arabasına..."

Emir'in kaşları iyice havalanıp dudaklarında belli belirsiz bir gülüş belirecekken İlkim ona yandan bir bakış atarak ekledi. "Bir de ismi de Emir Feza'ysa tabi. Bu en önemli kriterim. Ortada böylesi bir durum yoksa araç kullanmıyorum ben pek..."

Emir keyifli ve inci dişlerini ortaya serecek bir gülüşle kadına baktığında, daha fazla dayanamayıp uzandı ve avcunu kadının beyaz boynuna ve yanağına sarıp dudaklarını kendininkilere çekti. Dudaklarına güçlü, derin ve uzun soluklu bir öpücük bıraktığında ikisinin de gözleri bir süre kapalı kaldı.

"Artık evimize mi gitsek?" dedi İlkim mayışmış bir sesle.

"Gidelim," diye onayladı Emir. "Evimize gidelim."

Ardından arabayı restoranın ve ofisin bulunduğu binanın önünden çekip eve doğru sürdü.

—

"Sana öyle güzel bir sebzeli kiş yapacağım ki, parmaklarını yiyeceksin. Bak söylemedi deme..."

Emir elindeki poşetleri asla İlkim'e vermeden ilerledi ve kapıyı ayağıyla kapatıp kadının ardından mutfağa ilerledi. Pazardan, İlkim'i almaya gitmeden hemen önce yaptığı alışverişin poşetlerini bagajdan alırken de onun dokunmasına izin vermemişti. İlkim evin anahtarlarını büyük kâsenin içine bırakırken gülerek ilerledi.

"Ona şüphem yok... Senelerdir yemek yapmak konusunda kendini geliştirdiğine eminim. Bir bu konuda eksiktin zaten, onu da yaptıysan tam olmuştur."

"E yani, sevgilim. Mutfağın tüm sorumluluğunu üstüne yıkacağımı düşünmedin herhalde?"

"Asla." İlkim kıkırdadı ve adamın yanağına sesli bir öpücük kondurup, çantasını alarak yatak odasına doğru yürüdü. Önce banyoya geçip elini yüzünün yıkadı, ardından odaya geri döndü. Kol çantasını, kapının arkasında diğerinin yanındaki yerine astıktan sonra üzerindekiyi değiştirmek için dolabına yürüdü. Düz bir tişört ve tayt çıkardıktan sonra giyinip saçlarını da at kuyruğu yaptı.

Yeniden mutfağa döndüğünde, Emir çoktan hazırlığa başlamıştı. Yanına gitmeden önce omzunu salonun girişindeki duvara yaslayıp açık mutfaktaki sevgilisini izlemeye başladı. Daha bu sabah, Emir'in yumurta pişirmek için karıştırdığı dolaplardan birinde, tencerelerin yanında bulduğu dereceli gözlükleri de gözündekeyken, karşısındaki manzara çok daha netti. Emir Feza, sebzeleri geniş tahtanın hemen üzerinde doğrarken, bedenindeki her bir kas kasılıyor ve göğsünü saran tişörtü geriyordu. Koyu mavi ona sahiden de çok yakışıyordu ve bıçağı kullanış şekline bakılırsa, sahiden de bu konuda bambaşka bir seviyeye gelmiş gibiydi.

Emir Feza Dağlı, bütün bir paketti. Her şeyiyle, tamamıyla başka ve apayrıydı.

"Manzaran güzel sanıyorum." dedi adam başını ona doğru kaldırmadan. Sanki daha orada belirmediği ilk andan hissetmişti varlığını. Gülümsedi bıyık altından.

"Çok," dedi İlkim çapkın çıksın diye uğraştığı bir sesle. Kollarını göğsünde bağlamıştı ve adama yamuk bir gülüşle

bakıyordu. "Benim gördüğümü görsen sen de bayılırdın."

"Serseri," dedi Emir derin bir gülüşle. "Gel de biraz yardım et, mutfağına yabancıyım. Etrafı öğret bana..."

"Öğretirim." İlkim gözlüğünü başının tepesine ittikten sonra adımlarını mutfağa çevirdi ve yanına gidip Emir'in yanağına bir öpücük bıraktı. Ardından yardım etmek için işin bir ucundan yakaladı çabucak. Ona istediği malzemeleri verirken, Emir'in kiş tabanını hazırlamasını bir eli çenesinde seyretti. Hamur dinlensin diye sarıp dolaba koyduktan sonra Emir kişin iç harcını hazırlamaya geri döndü. İlkim'se yemeğin yanına bir salata yapmaya niyetlenmişti. O malzemelerini hazırlarken Emir'de kişi hazırlamayı sürdürüyordu. Birlikte fırına vermek için hazırladıkları kiş için bir parça karanfile ihtiyaç duyduğunda İlkim nerede karanfile olduğunu hatırlamak için kısa bir süre duraksaması gerekmişti.

"Baharat rafında yok sanırım ama çantamda olabilir. Bazen anlık dış ağırlarım olunca kullanmak için cüzdanımın köşesinde bir kese saklıyordum. Dur getireyim." dedi bıçağını bırakmaya yeltenirken. Emir onun belini sarıp kadını durdurduğunda eğilip boynuna da sesli bir öpücük bıraktı. Çenesini oraya yaslarken, İlkim salataya olan odağını çoktan kaybetmişti.

"Sen hiç bırakma işini, bana tarif edersen ben de getirebilirim."

"Yatak odasında, kapının arkasında çantam asılı. İçinde cüzdanım var, onun fermuarlı bölümünde olması lazım."

"Tamamdır, hemen geliyorum."

Ardından Emir yatak odasına geçince, İlkim'de salataya yeşillikleri doğramaya devam etti. Kâsenin içine toparladığı malzemeleri hafifçe karıştırdıktan sonra, lavaboya dönüp ellerini bir kez yıkadı. İçerisi sıcak olunca, bir bardak soğuk su alıp içmeye yeltendi. Hava hafifçe kararmıştı fakat bahçe aydınlıktı, birkaç adımda sürgülü kapıya doğru ilerledi ve açıp içeriye hafif serin bir esinti dolmasına izin verdi.

Nedense bir anda içerisi boğucu bir sıcaklıkla kaplanmıştı. Fırına girmeyi bekleyen sebzeli kişer son bir bakış atıp salataya geri döndüğünde, sessiz evin içinde, ona doğru gelen Emir'in adım seslerini, başını kaldırmadan bile ayırt edebilmişti. Hemen sonrasında genç adam, "İlkim?" diye seslendiğinde, yakından gelen sesi kadının yüzünde bir gülümseme oluşturdu.

"Hayatım, söyle." dedi küçük bir tebessümle. Masanın üzerindeki kâsede bulunan büyük salataya son domatesleri doğramakla meşguldü.

"Bu..." Sesi pürüzlenince boğazını temizledi Emir. "Bunlar nedir?"

"Neyler canım?"

Emir'in aldığı cevapla birlikte yanına gelip görüş açısına girmesi fazla uzun sürmemişti. İlkim kocaman gülümsemesiyle bakışlarını adama çevirdiğinde, elinde bazı kağıtlar tuttuğunu fark etti.

"Bunlar?" dedi Emir doğrudan ona bakarak. Fakat... Bakışlarındaki ifadede farklı bir şeyler vardı. Derin derin soluyor, kağıtları kavramış parmakları hafifçe titriyordu.

"Bakayım," dedi ve alnının tepesindeki dereceli gözlükleri gözüne indirdi. Emir ada tezgâhın diğer ucunda durdu ve kağıtları havada tutarak kadına gösterdi.

İlkim'in bakışları daha kâğıdın köşesine değdiği an elindeki bıçak tahtanın üzerine düştü. Raporlar vardı Emir'in elinde.

Hastane raporları.

İstanbul'dan ve burada kaldığı hastaneden alınan sonuçlar ve raporlar.

"Sen... Bunları nereden buldun..." dedi zorlukla yutkunarak. Başı daha ilk saniyesinde dönmeye başlamıştı.

"Benden istediğin gibi çantandan cüzdanını getirmeye içeri gittim. Hangi çantayı götürdüğünü bilmiyordum, yani... Dikkat etmemişim, bilmiyorum. Askıdaki iki çantaya da bakmam gerekti o yüzden. Tahmin edersin ki, ilk çantadan bunlar çıktı."

Durdu. Sert, geniş göğsünü koca bir nefesle şişirdi. Başını iki yana sallarken bir yandan da kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Normalde özel eşyalarını karıştırmayacağımı biliyorsun. Çantanın içinde cüzdan var mı, yok mu diye bakarken içinden düştü kağıtlar. Toplu olarak. Bakmış bulundum İlkim, inkâr edebileceğimi sanmıyorum. Bir şeyler içimi huzursuz etti, bakmam gerektiğini söyledi bana... Adına ne dersin, bilmiyorum. Saygı duymadın, hayatımı ihlal ettin dersin ne derim, onu da bilmiyorum ama kendime engel olamadım. İşin kötüsü de, ilk kez kendime engel olmadığım için utanamıyorum İlkim. İlk kez hayatımda bir şeyi bu kadar çok görmek istedim. Korkunç bir dürtüydü. Ne sen sor, ne de ben söyleyeyim çünkü söyleyemem. Çünkü sebebini bilmiyorum..."

İlkim onu dinleyip sessiz kaldığı sırada, derin bir nefes almaya çabaladı fakat yalnızca dudaklarını aralayabilmişti. Bedeninin baştan ayağa kadar titrediğini hissettiğinde öne doğru hafifçe meyledip tezgâha yaslanan bacaklarından destek aldı. Gözleri şimdiden dolar gibi olmuştu.

"Konuşacaktık," dedi Emir gözlerindeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Neden hayal kırıklığına uğradığını da bilmiyordu fakat içinde kabaran hislerin her biri yüzünden sanki boğuluyordu. "Konuşalım." dedi sakın tutmaya çalıştığı hâlde titreyen sesiyle. Boğazındaki yumruyu gidermek için sesli bir biçimde yutkunmuştu. Elinde tuttuğu raporlarla ona doğru bir adım daha attığında İlkim ellerini tezgâha dayayıp sessizce nefeslendi. Bedeni titriyordu. Tek kelime etmediğinde, Emir bir adım daha yaklaştı.

"Bugünün geleceğini biliyorduk. Ben de bu kadar erken gelmesini istemezdim, bunlarla karşılaşmayı ben de beklemiyordum ama engelleyebilecek güce sahip değilim İlkim. Özür dilerim, belki kızacaksın bana bu yüzden. Dün başka konuştum, şimdi başka ama elimde değil." Bakışlarına yerleşen gözyaşları akmamak adına büyük bir savaş veriyordu ancak onun da çok zorlandığı belliydi. Dudaklarını

birbirine bastırıp çenesini sıktığında, İlkim ona bakamıyordu bile. Emir elinde tuttuklarına bir bakış daha atıp gözlerini kapadı. Sesli bir nefes döküldü dudaklarından.

"Ben şu Allah'ın cezası kağıtlara bakıyorum, bakıyorum ve bu bilgisizliğime rağmen bir şeyler de anlıyor gibiyim ama tam olarak çözemiyorum. Çözemiyorum İlkim. Lütfen. Lütfen daha fazla zaman kaybetmeyeyim, ikimiz de kaybetmeyelim. Konuşalım, anlat."

"Konuşacaktık haklısın..." dedi İlkim güçlükle nefes verirken. "Böyle olmasını istemezdim. Böyle," diye mırıldanıp elindeki belgeleri işaret etti. "Bu şekilde öğren istemezdim, niyetim sana kendim anlatmaktı ama madem böyle oldu, ertelemenin bir faydası olmayacak. Gel hadi, anlatayım." Başını kaldırdığında gözleri adamın endişe ve tedirginlikle onu izleyen koyu renkli kürelere tutundu. "Oturalım mı önce?"

Adam başını onaylarcasına salladı ve elini uzattı. İlkim ellerini iki yanında yumruk yapıp ufak adımlarla koltuğa geçti. Oturup bacaklarını birbirine bastırdı ve parmaklarını iç içe geçirdi. Emir onun yanına oturmak yerine, sehpanın köşesine yerleşmişti. Dirseklerini de dizlerine yasladıktan sonra başını hafifçe eğmişti. Küçük nefeslerle öylece bekleyen İlkim, bir süre sonra anlatmaya başladı.

"21 yaşımın sonunda, senden ayrılmadan bir ay kadar önce, bu kararı almamda etkili olan ve baş etmeye çalıştığım tek şey nefes darlıklarım *değildi* Emir. Hastaneye gittiğimde kronik astımla beraber, koroner arter hastalığı teşhisi de kondu bana..."

Başını güçsüzce Emir'in gözlerine kaldırdığında, onun bakışlarındaki sarsıntıyı çok net görebildi. Emir Feza, saniyeler içinde kahverengilerindeki parlaklığı yitiriverdi.

"Başta sadece teşhisti. Yani... İlerleme ihtimali hep vardı ama başta yalnızca, arter duvarlarında yoğun bir plak oluşumu diye anlatıldı bana. Evet, 21 yaşında bir kalp rahatsızlığından bahsetmem çok saçma gelecek. Bana da

öyle gelmişti ama bazı hastalıkların yaşa ve zamana bakmadığını, ben de bu sayede öğrenmiş oldum..."

İlkim ellerini ovuşturdu fakat bakışlarını kucağından pek kaldırmıyordu. İçerisi sessizdi. Dışarıda hafif bir rüzgârın uğultusu vardı. Yalnızca İlkim konuşuyordu. Yaşadıklarını anlatabilecek tek kişi oydu ne de olsa.

"Arterler tıkanığında, bunun kalbe olumsuz etkileri olacağını ancak ilaç tedavisiyle kontrol altına alınabileceğini söyledi doktor. Şansım vardı yani, erken teşhisti ne de olsa. Yine, ilaç tedavisi işe yaramadığı takdirde, uygulanabilecek iki ameliyat daha vardı. Tedavi çoktu. Tek amaç hastalığı ilerlemeden durdurmaktı. Durum umutluydu, doktorum bana daha ilk andan bütün olasılıkları anlattı ama benden yana hem ümidi vardı..."

Küçük, tatsız bir ifadeyle gülümsedi. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, anlatmak her seferinde çok daha zor oluyordu.

"İlaç tedavisi beklenen sonucu vermedi. Hastalık beklemediğimiz kadar hızlı ilerledi ve sonra da..." Başını iki yana salladı çaresizce. "Kalp yetmezliğine çevirdi."

Yeniden başını kaldırmak ve Emir'in gözlerine bakmak istese de buna gücü olmadığını biliyordu. Gözleri dolarken bakışlarını camdan tarafa çevirip aynadaki yansımalarına baktı. Emir daha şimdiden omuzları çökmüş bir biçimde oturuyordu hemen karşısında. İkisinin de birbirinin gözlerine bakacak azıcık gücü dahi yoktu. Sırtını dikleştirip derin, titrek bir nefes daha aldı ve anlatmaya devam etti.

"İki ameliyat, yakın zamanda da farklı bir operasyon daha geçirdim. Ne yazık ki yapabileceğim ya da benim için yapılabilecek hiçbir şey kalmadı. *Kalp naklinden başka.* Yaşama şansım yüzden kırkın da altında artık..."

Ardından gözlerini adamınkilere kaldırdı ve ilk kez doğru düzgün bakabildi ona. Açık bir kitap gibiydi sevdiği adam. Fazla çabalamadan da okuyabiliyordu İlkim onu. Emir'in şaşkınlığını, korkularını, acılarını bir bir gördü gözlerinde. Kendi kırıkları hiç oldu da, adamın bakışlarındaki tüm

duygular İlkim'i baştan ayağa yedi bitirdi. Hiç oldu altı senenin acısı, hiç oldu ameliyatların ve krizlerin fiziksel ağrıları. Uzanayım istedi ama uzanamadı. Dokunayım istedi. *Ben acıdım yeterince, sen de acıma benim gibi* demek istedi ama boğazına yerleşenlerle baş etmek öyle zordu ki... Buruk bir gülümseme doğuverdi çehresinde.

"Bu yüzden kaçtım ben de. Altı sene kadar... Kaçmak kolaydı çünkü. Seni tanıyordum Emir ben, az çok tahmin ediyordum hissedeceklerini. Benden çok seni boğacaktı kendi içinde bütün bunlar. Söyleyemedim o yüzden. Söylersem olacakları biliyordum. Ben de bunu değil, sana başka türlü haksızlık etmeyi seçtim. Kaçtım. Sana bir seçim şansı bile bırakmadan kaçtım. Altı seneye onlarca, yüzlerce, hatta belki binlerce pişmanlık ve haksızlık sığdırıp kaçtım..."

İlkim derin bir nefes alıp verdikten sonra bakışları buluştu Emir'le. Gözleri dolu doluydu fakat ağlamamak için direniyordu. Çok karmaşık duygularla dolup taşmıştı her bir zerresi.

"Dönünce de yapamadım aynısını. Hiç düşünemedim anlatıp seni de bu acının ortasına çekmeyi. Başka bir yol izledim... Hiç durmadan kızdım, hak etmediğin şeyler söyledim sana o yüzden. Utanmadım, bağırdım durmadan. Tahammülsüz durdum, hiç suyuna gitmedim Emir. Hep ters kalayım, yanında değil daima karşıda olduğumu düşün diye çabaladım. Hep ama..."

Başını iki yana salladı hafifçe. Bütün bu söylediklerinin sebepleri kendince olduğu için Emir'in bunlara anlayış göstermemesi bile, İlkim'in kabulleneceği bir şey olacaktı. Duyguları ve o hislerle dilinden dökülenler, ikisinin de içinde bir yangın başlatırken devam etti anlatmaya.

"Düşüncelerime dahi zehrim bulaştı benim Emir. Öyle düşünürsem... Ben kendim de inanırsam o zaman inandıklarım gerçeğime dönüşür sandım. Berbat, hatta korkunç şeyler düşündüm, haksızlıklar yaptım sana. Sevme beni istedim, sevme beni diye rezil bir kadın olayım istedim." diye mırıldandı güçsüzce. Dudakları titrerken bir

damla yaş düştü gözlerinden. Devamı da gelecekti arkasından. Ağlamaya başladı sessizce.

"Ama sen hiç beklediğim gibi davranmadın ki bana... Hep dünyanın en güzel kadınıymışım gibi baktın gözlerime. Seni kendimden uzaklaştırayım diye elimden ne gelirse yaptım ama senin her adımının, her bir yolunun sonu bana çıktı Emir Feza. Dünyanın en berbat insanı gibi davrandım sana ama sen yine soluğu bende aldın."

Durdu, küçücük güldü gözlerinden yaşlar dökülürken ama içinde birikenler öyle ağır ve hastalıklıydı ki, baş edemedi.

"Emir sen zaten hep soluğu bende aldın ki. Her yolunun sonu bana çıktı senin, ben ne bekliyordum ki? Aptallıklar yaptım. Senelerce, senelerce yalnız kaldım, sensiz kaldım ben. Seni de bensiz bıraktım."

Hıçkırdı, zorlukla nefeslendi. Gözyaşlarını yüzünü ıslatırken sesi de kesik kesikti genç kadının.

"Ya Emir..." dedi ilkim pes etmişlikle bezenen duygularıyla. Ağlaması giderek şiddetlendi. "Sen hep beni çok sevdin, bense hep bu sevginin altında ezildim. Hep eksik kaldım sana... Hep en çok sana iyi geleyim isterken, kötü kalbimin altında bütün o güzel duygularını ezdim..." Başını iki yana salladı.

"Özür dilerim. Biliyorum, ne kadar özür dilersem de fark etmez çünkü altı senemizi geri getiremem. Bundan sonra sana hiçbir şeyin vaadini de veremiyorum üstelik. Ben... Ben bencillik yapıp seni hayatımda istemeye devam ediyorum. Bencilliklerimle seni de bu acıyla yaşamaya mahkûm ediyorum. Korkunç bir zehir Emir bu, kime bulaştırdıysam onun bu acıyla ezildiğini görüyorum ben. Annemi, babamı, Koray'ı, Seçil'i... Şimdi de seni... Şimdi de sana bulaştırdım bu acıyı."

İlkim ellerini yüzüne kapattığında gözyaşları artsa da, hiçbir şey ona ilaç olmayacaktı.

"Ama artık hiçbirini tek başıma taşıyamıyorum Emir ben, çok özür dilerim... Artık her şey bana çok ağır geliyor. Altı sene taşıdım ama artık taşıyamıyorum. Hepsi boynumda bir

urgan ip gibi. Gün geçtikçe daha da sıkışıyor ilmeği. Gittikçe daha da boğuyor beni tüm gerçekler. Ben... Bütün yaşam şansımı yitirmeye devam ediyorum ama ona rağmen dibe sürüklenirken yanımdakileri de peşimde götürüyorum. G t r yorum işte..."

Kahve k relerindeki ışıltı çekildi ve aynı bedeni gibi onlar da küçücük kaldı. İlkim biliyordu ki, Emir'den başka hiçbir şey ona iyi gelmezdi.

Emir'se bu kez ona uzanamıyordu bile.

Parmakları birbirine kitlenmişti. Dolan gözleri, aralarındaki bariz boşluğa sabitlenmişti ve sessizdi. Tek kelime etmezken bedeni giderek gerildi.  n nde birbirine sardığı ellerini sertçe, sıkıca ovuşturdu.

Sığamadı sonra oturduğu yere. Ayağa kalkıp geniş salonda dolandı birkaç adım. İlkim uzanıp bir peçete alırken sessiz kalmayı sürdürüyordu. Konuşamıyordu  nk . Konuşsa ne söyleyeceğini, söylese kelimeleri nasıl sıralayacağını bilemiyordu. Sessizliğine çok şey sığdı Emir'in o anlarda. Kendi içinde boğdu cümleleri onu sırasıyla. Sakin tavrını korumaya çalışsa da, bedenine sarılan korkunç hisler ve gerginlik, adımlarına yansıyor. Gözle görülür bir biçimde büyüdü hissettikleri, onlar da sığmaz oldu içine. Doldu taştı. O anın içinde biriken öfkesiyle kolunun büyük b fedeki, camdan vazoya çarpıp yere devirdiğini geç de olsa fark etti. Cam parçaları büyük salonun köşesine yayılırken, İlkim kırılma sesiyle yerinden sırasa da hiçbir şey yapamadı. Kadının ağlayışı şiddetleniyordu fakat Emir, onun birkaç adım ötesinde dikilmekten öteye gidemiyordu sanki.

"Zaman ver," dedi sonunda zorlukla bulabildiği sesiyle. Boğazı kurumuştu, sesi titrek ve kısıktı ama söylediği şey net bir şekilde duyuldu Emir'in.

Zaman.

Emir ondan zaman istiyordu.

İlkim bunca seneyi ikisinden de almışken nasıl olur da bu k r isteğe hayır diyebilirdi? Hissettiği suçluluk boğazına sarılmış bir elken, nasıl olur da itiraz edebilirdi?

Fakat ne kadar zamandı, ne zamandı? Nice zamandı?

Genç kadın gözyaşları içinde ona bakarken ellerini beline atmış, dilini ağzında yuvarlamıştı. Kendini fazla zorladığı belliydi, çabalıyordu. Sakin kalmak, kadının kalbini kırmak istemiyor, bunu asla bilerek yapmayacak olsa da, aynı zamanda öğrendiklerini sindirmeye ve aklını yerinde tutabilmeye çabalıyordu. Gözleri yarı yolda buluşunca daha da açtı kahvelerini. Kadın anlasın diye kocaman açıldı küreleri ve başı ona çevrildi.

"Bana biraz zaman ver."

İlkim titreyen bedenini ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken sadece baktı Emir'e, sessiz ve çaresizce. Yapabileceği başka hiçbir şey yoktu çünkü. Emir yatak odasına yürüdüğünde, elinde kıyafetlerinin bulunduğu çantasıyla geri dönmüş ve kocaman bedenini şişirecek şekilde nefeslenmişti. İlkim ayağa kalktığı anda, Emir kapıya doğru ilerledi.

"Emir, ne olur..."

Genç kadın titrek bir nefeste adını seslendiğinde, Emir eli kapı kolundayken başını hafifçe yan çevirdi.

"Lütfen, lütfen gitme. Ne olur... Özür dilerim, çok özür dilerim ama gitme. Yalvarırım Emir, gitme..."

Duraksadı adam fakat kalbinde sancıyanları açıkça dile getiremeyeceğini biliyor gibiydi. Düşünmeye ihtiyacı vardı, çok düşünmeye... Çok fazla ağlamaya ihtiyacı vardı. Kapı kulbundaki eli orada asılı kaldı ama başını ilk kez çeviremedi kadından tarafa.

"Benim... Benim şu an senin yüzüne bakacak ne cesaretim, ne de gücüm var İlkim. Üzgünüm. Çok üzgünüm..."

Ardından Emir ona bir kez daha dönmeden kapı çekip çıktı. Bacakları onu daha fazla taşıyamayınca İlkim dermanı kalmamış bir halde yere yığıldı. Gözyaşları yüzünden boşalırken titreyen bedeni kapı girişinde öylece kalakaldı.

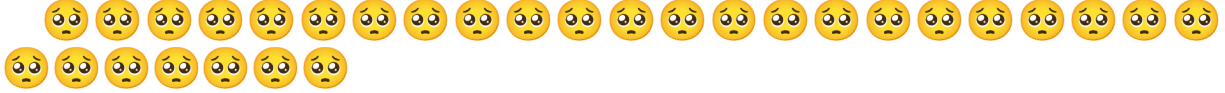
Emir gitmişti.

İlkim, seneler öncesinin bir benzerini yeniden yaşamıştı.

Emir ona, kendisinin yaptığı şeyin aynını yapmıştı. *Gitme demesine şans bile tanımadan çekip gitmişti.*

Bir vuslat ancak bu kadar beklenmedik, ancak bu kadar bilinmezlik getirebilirdi ve bir aşk, ilk kez bu kadar kör ve sağır kalabilirdi sevdiğine.

İlkim ve Emir Feza, yedi sene sonra, yine aynı yerden aynı acıyla, *ayrılıkla* sınanırken zamanın onlara ne getireceğinden ikisi de habersizdi.



Bu bölümün bana verdiği psikolojik zararı ve tedavi masraflarımı zengin çiftim Berin'le Ateş'im ödesin lütfen... Teşekkürler 😊

Bölüm yorumlarınızı buraya alabiliriz, bolca konuşup yeni bölüme, daha da doğrusu yüzleşmeye kendimizi burada hazırlayabilirmişiz 😊

Yeni bölümde, yani 18 Ağustos'ta, tekrar görüşene kadar kendinize çok, çok iyi bakın, hepinizi öpüyorum 💜

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

26. BÖLÜM

Bu bölümle aramızda sevgi nefret ilişkisi var. Daha kurguyu toparlar toparlamaz yazdığım ilk bölüm kendileri... Her düzenlediğimde beni ağlatıyor olsa da, benim için en değerli bölümlerden biri. 🥹

Keyifli okumalar 💜

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Çaresiz Gerçekler."

Bölüm şarkıları:

Cem Adrian, Beni Affet Bu Gece.

Paloma Faith, Only Love Can Hurt Like This.

(Sadece Cem Adrian'la da bitirebilirsiniz bölümü. Bence bölümün şarkısı bu. Fakat hikâyenin bu tarz bölümlerine çok uyuyor diye alttaki şarkıyı da bıraktım. Keyif ve kahya sizin...)



Hayat kime neyi getirir bilinmez, ama getirdikleriyle yaşamayı öğrenmek gerekir.

Size verdikleriyle, verecekleriyle ve sizden alacaklarıyla.

Yaşarsınız.

En yaşayamam dediğiniz anda bile öyle bir yaşarsınız ki, sizi bile şaşırtır bu durum.

En sonunda bütün bu hayata alışsınız. Ya da...

Alışmak zorunda kalırsınız.

İlkim sessizce mutfağında otururken yalnızca bahçeden yansıyan ışık aydınlatıyordu salonu. Her yer aynı içindeki hisler gibi kapkaranlık olsa da, loş ışık etrafı beklediğinden daha iyi ışıtiyordu. Telefonunu son kez kontrol ettikten sonra, zorlukla yanından gönderdiği anne ve babasının ulaştığı

mesajını aldı. Üç gün sonra, bir şeyler yavaş yavaş eski düzenine oturuyordu.

Emir'in dışında.

Adamın yaşadığı buhranı az çok tahmin etse de, hissettiklerinin onu nasıl zorlayacağından habersizdi İlkim. Yaşadıklarının ondan yana nasıl kabul göreceğini ya da anlam bulacağını bilmiyordu. Canını da bu bilinmezlik yakıyordu ya zaten.

Üç koca gün geçmişti.

Emir'den haber alamadığı, telefonlarına yanıt bulamadığı üç koca gün.

Sadece bir an vardı bu boğulduğu koca zamanın içinde nefes alabildiğini hissettiği.

Kısa, küçücük bir an.

Emir aramıştı.

İçinden çıkamadığı bu işin sonucunda soluk almak ister gibi sesine tutunmak istemişti. Kaldığı otel odasının balkonunda, önünde bilgisayarıyla otururken girdiği çıkmazda boğulmuştu. Ekranda açtığı onlarca ayrı makalenin sekmesi varken ve aylar sonra, ilk kez sigaranın ve alkolün vereceği buhranın, acımasız o bağımlılık hissini ardına sığınmıştı. Dağılmıştı ve gözyaşları akmaya, sigaranın ciğerlerine sağladığı sayısız zararı umursamadan bir alkolik gibi içip durmaya devam ederken; önünde İlkim'in hastalığına dair öğrenmeye çalıştığı gerçeklerin ensesinde bir nefes gibi onu sıkıştırdığını hissetmişti.

Üstüne bir tişört ya da gömlek giymekten hayli uzaktı. En son kadının uzandığı kocaman, geniş göğsünde şimdi sessiz bir kimsesizlik kol geziyordu. Başını eğdiğinde yasemin kokusu burnuna dolan İlkim'in küçük, minik burnunu yasladığı, narin ellerini koyduğu ve saçlarını her bir yanına dağıttığı o göğsün ortasında şimdi dünyalar kadar büyük bir boşluk açılmıştı. Korku dolu, hüznü dolu, aç ve özlem dolu bir boşluk.

Nasıl var olabiliyordu böyle bir acı? *Nasıl sadece ihtimaliyle bile insanı yerle yeksan edecek kadar*

güçleniyordu geçen senelerde? Varlığıyla mutlu olduğun bir insanı kaybedebileceğini düşünerek yaşamak ne zaman biraz olsun kolaylaşıyordu? Ya da, hiç kolaylaşıyor muydu?

Kaçmak istemişti o an. Her şeyin bir yalan olduğunu duymak, duyduğu bütün bu cümlelerin ve okuduklarının lanet olası bir şaka çıkmasını dilemişti. Telefona sarılmış ve en azından sesini duymak adına ona sığınmayı denemişti.

İlkim telefonu çalışının daha ilk saniyesinde açmış ve gözyaşları içinde mırıldanırken adam hiç konuşmamıştı. Kadının dilinden dökülen özörlere, hıçkırıklara ve gözyaşlarına sessiz kalmıştı. Tek kelime etmemişti. Sadece kulaklarında yankı bulan ve ardı ardına sıralanan söz dizilerini korkunç ve hissiz bir sessizlikle boğmuştu. *Özür dilerim, çok özür dilerim Emir, özür dilerim.*

Emir yalnızca nefes sesleriyle hattın diğer ucunda dururken İlkim'in gözyaşları, iç çekişleri ve özörleri gerçek acıyla kaplıydı. Saf, derin bir acıyla geçen günlere ya da yaşadıklarına değil, bütün bu zamanda Emir'siz kalışlarına ağlıyordu genç kadın.

Bir cevap beklemişti, bir cümle ya da kelime.

Giderek kısılan sesiyle, alamadığı o tepkiyi beklerken en sonunda sessizleştğinde ve şiddetli hıçkırıkları bir iç çekişe dönüştüğünde yalnızca tek bir kelime söylemişti Emir.

"Kapatma," demişti kısık, pürüzlü bir sesle. *Konuşamıyorum ama senin sesini duymadan da yapamıyorum,* der gibiydi. Kapatmamıştı İlkim de. Yatağın bir köşesine kıvrılmış, derin bir yalnızlığın içinde sessizce ağlarken bulmuştu kendini. Kulağında Emir'in sıkıntılı, derin soluklarını dinlemişti.

Beklemişti de.

Gözleri artık göz kapaklarını taşıyamayana kadar beklemişti. Dakikalara, hatta saatlere direnmiş ve uyumamak için elinden geleni yapmıştı. Fakat yenik düştüğü tatsız uyku arasında, ne zaman kapandığını bilemediği telefonun, o gecenin sabahında ve sonrasında yaptığı bütün

aramaların cevapsız kalması onu daha büyük gözyaşı krizlerine sürüklemişti.

Annesi ve babasının zorlamaları, Seçil'in telefonun diğer ucundaki ikna çabalarıyla bir şeyler yemek ve ağlamak dışında başka bir şey yapmayı sürdürmek için uğraştığı üç bomboş gün... Sanki hiç geçmemişti İlkin için. Günler aylara dönmüştü de, şu kısacık zamandaki Emir'sizlik bile sanki aralarına giren yıllardan daha zor gelmişti bunca zamanının ardından.

Şiş gözleriyle annesinin hazırlayıp bıraktığı, kurumaya yüz tutmuş mantı tabağına bakarak sessizce yutkundu bir kez daha. Başka hiçbir şey yapmak istemiyordu zaten. Emir dönene kadar, *Emir dönecek diye... Döneceğini umut ederek bıraktığı yerde, aynı onun bıraktığı şekilde kalmak istiyordu.*

Sanki hiç gitmemiş gibi.

Sanki bir an sonra şu kapının ardından çıkıp gelecekmiş gibi.

Bir yere bir şey almaya gitmiş ama birazdan burada olacakmış gibi.

Araya üç gün hiç girmemiş gibi.

Her öğleden sonra, aynı sebze kişi ağlayarak pişirip Emir geldiğinde yiyebilmek için dolaba atacak şekilde bekliyordu.

Kalbindeki acıyla ilk kez bu kadar baş edemediğini, ilk kez bütün yanlışları tek seferde yaptığını hissediyordu İlkin.

Yeniden Emir'in olmadığı bir hayata adım atmış olmaktan ödü kopuyordu.

Korkuları gün yüzüne çıkıp onu boğuyordu.

Bunun öyle kolay kabullenilecek bir şey olmadığını biliyordu ve henüz bu konuyu, olabildiğince basit haliyle anlatmıştı. Emir onun bir hastalıkla savaştığını sonunda öğrenmişti. Bunun bir kalp hastalığı olduğunu, yaşama şansının çok düşük bir seviyede olduğunu... Kabullenmek zordu, biliyordu. Ne de olsa kendisinin de senelerini almıştı.

Ne de olsa ölümdü bu işin sonunda görünen ihtimal... Nasıl kabullenilirdi ki?

Kimseyi bu hayata sürüklemek istemiyordu İlkim, en başından beri. Bunca çabası hep o yüzdendi. Kimseyi ne kadar ömrünün kaldığını dahi bilmediği bir hayata dahil etmek istemiyordu. Emir aylarca onunla konuşmasa bile onu suçlamazdı. Suçlayamazdı İlkim.

Hiç kimseyi suçlamayı kendine hak görmüyordu.

Bu hastalığı dahi suçlamıyordu artık. Ne de olsa alışmıştı. Başka çaresi olmadığını kabullenmiş ve durumu kendi için biraz olsun normalleştirmişti. Hastalığıyla yaşamaya, ona göre hareket etmeye başlamıştı geçen aylarda da.

Olmaması gerekeni yapmıştı.

Olmaması gerektiğine inandığı şeyi yapmıştı.

Doldurduğu soğuk su, boğazından akıp gittiğinde kendini biraz daha iyi hissetti. Mutfaktan çıkıp odasına geçeceği sırada telefonuna gelen arama onu durdurdu. Kalçasını yeniden tabureye yasladıktan sonra arkadaşının çağrısını yanıtladı.

"Efendim?" dedi iyi çıkması için çabaladığı sesiyle.

"Güzelim, nasılsın bakayım?"

"İyiym Seçil, bizimkileri şimdi yolladım. Ben de geçip uyuyacaktım birazdan. Sen nasılsın?"

"Ben iyiym, ben iyiym de. İlkim ya... Senin orada tek başına kalman hiç içime sinmedi benim. Fulya teyzeler de uzak. Ne olurdu yanında kalsalardı birkaç gün? Zaten bana da izin vermedin ki geleyim. İnan aklım hep sende..."

"Aklının kalacağı bir durum yok ki, Seçil. Ben iyiym. Biliyorum endişelendiğini ama sorun yok, gerçekten. Hem Emir ne zaman gelecek bilmiyorum, geldiğinde evde olmam lazım. Gelir de beni bulamazsa çok üzülür. Evde kalmam lazım."

Seçil her ne kadar yanında olamadığı arkadaşının aklını telefondan dağıtmaya çalışsa da, İlkim'in zihninde yalnızca bir kişinin ismi ve cismi vardı.

"Tamam, tamam kuzum benim. Yapabileceğim, ne bileyim yardımcı olabileceğim bir şey olursa mutlaka ara. Saat kaç olursa olsun, çekinme tamam mı? Ben gelemesem de kalkıp

yanına gelecek birilerine ulaşırım en azından. Zaten az kaldı, haftaya oradayım. Özledim seni çok..."

"Ben de özlüyorum, ben de özlüyorum Seçil. Ama işte senin de özel bir hayatın var, evin var. Yani benden hariç bir yaşantın var. Lütfen beni düşünüp dertlerine bir yenisini ekleme. Biraz ayrı kalalım da özle beni, kıymetimi anla iyice. Zaten düğüne ne kaldı şunun şurasında, geliyorsunuz. Dayan tamam mı, hasretimden yataklara düşme..." dedi İlkim şakayla karışık. Arkadaşı ne kadar büyük bir buhranda olduğunu anlamasın diye sesine neşe katma çabasındaydı. Seçil sıkıntılı bir soluk verdi.

"Senin kıymetini anlatmaya kelimelerim yetmez diyorum, şu gördüğüm muameleye bak. Sen avukatlığa geri dönünce dilin pek bir sivrileşti. Hanımefendi ben diğer kürsüde karşı tarafın avukatı mıyım? Bana niye böyle yapıyorsun sen? Ayrıca... Ben gözümün görmediği yerde olduğun için endişeleniyorum sadece. Bunu da mı çok görüyorsun?"

"İnan bana görmüyorum... Sadece endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum. İyiyim ben, başınıza bela olmaya da devam edeceğim. Sana ne demiştım? Yerimi bırakmaya pek niyetim yok. Yapacaklarımı yeniden listelemeyeyim şimdi... Tamam mı?"

"Tamam. Laf cambazlığının bir gün bana da işleyeceğini hiç düşünmemiştim ama tamam. Madem uyuyacaksın ben tutmayayım seni, dinlen. Düğün zamanı başına asıl ben bela olacağım."

"Adresi biliyorsun. Başımın üstünde yerin var. Öpüyorum seni çok, iyi geceler."

"İyi geceler canım."

İlkim telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıp verdi ve sessizce bardağındaki suyu bitirdi.

Seçil, İlkim için yaptığı hiçbir fedakarlığın derdine düşmüyor olsa da, İlkim bazen kendini onun için bir ayak bağı, bir yük gibi görüyordu. Bütün bunları zorunda olduğu için değil de, İlkim'e duyduğu sonsuz sevgiden yaptığını bilse de; genç kadın bazen arkadaşının hayatını haddinden

fazla zorlaştırdığını, onun özel hayatını geri plana atmasına sebep olduğunu hissediyordu. O yüzden onun iyi olması adına, hissettiği ağırlıktan ve göğsünde biriken sızidan bahsetmek yerine ona tam tersini anlatmayı tercih etmişti. Nişanlısının kollarında olmak varken günlerce hastanede, arkadaşının başında beklemişti çünkü Seçil. Onun için ağlamaya, üzölmeye ve kendini ihmal etmeye devam ediyordu. Evet, aynı durumda Seçil olsa, İlkim'de onun için aynılarını yapardı fakat yine de, içinde bir yerlerde kadının hayatını haddinden fazla işgal ettiğı gerçeğini göz ardı edemiyordu.

Seneler boyu içinde biriken suçluluk, yıllar sonra Emir'le ilk kez bu konuyla ilgili yüzleştikleri an gün yüzüne çıkmıştı sanki. Kadının nefesini kesecek bir biçimde boğuyordu onu, dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. Karadelik gibi, kadını da içine çekiyordu sessiz ve hissizce.

Bardağını hemen önündeki boşluğa bıraktıktan sonra iç çekti İlkim. Yerinden kalkıp bahçedeki ışığı kapatmak adına birkaç adım attı fakat çalan zilin sesi onu durdurmuştu. Yine Alp gelmiş olmalıydı çünkü bu saatte başka kimsenin uğrayacağını düşünmüyordu. Saat on biri geçiyordu. Yine de kapı ısrarla, sanki bir an önce açılmasını ister gibi çalınıyordu. Zil susmuştu ama kapı tıklatılmaya devam ediyordu.

Küçük adımlarla kapıya doğru ilerledi ve ısrarla çalan kapıyı açmak için uzandı. Ancak... Gördüğü kişinin yan komşusuyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Emir gelmişti.

Üç gün sonra, kapısındaaydı.

Geri dönmüştü...

Adam dağınık saçları, kızarmış gözleri ve ilk kez bu kadar koyu renkli gördüğü göz altı halkalarıyla; üzerindeki tişörtü ve deri ceketini bile üzerine ne zaman geçirdiğini bilemiyormuş gibi darmadağın bir hâlde kapısında dikiliyordu.

"Emir..." dedi kısık sesine yansıyan endişeyle. "Sen iyi misin?" diye sordu adamın üzerinde telaşla gözlerini gezdirirken. Onun içeri geçmesi için kapıdan geriye çekildi ve titreyen ellerinden birini ona uzattı.

Emir onu elini tutmadı, onun yerine içeriye doğru sessiz bir adım attı. Başta hiç konuşmadı ancak sanki hipnotize olmuş gibi başını iki yana sallıyordu. Bir adım attı, bir tane daha. Durduğunda İlkim'de kapıyı kapatmış ve onu takip etmişti. Arkasından gelerek yanında durdu ve onun fısıltısını duyduğunda kalbine çöreklenen öngörülemez bir sızı hissetti.

"Sen iyi değilken ben nasıl iyi olayım?"

"Emir Feza..."

"Neden?" dedi adam acı bir fısıltıyla. Kahve küreleri hızla dolmuştu ve kızarmış gözleriyle burada, kadının yanında olmadığı her an sanki ağlamış gibi ona bakıyordu. Gerçekten de öyleydi. Üç gündür yalnızca ağlamaktan ve bir hâl çaresi aramaktan başka bir şey yapmamıştı. Üstelik alkol ve sigara komasına girmenin de herhalde ki eşiğinden dönmüştü. Ona rağmen ne içki ne de sigara kokuyordu, onu rahatsız etmemek adına tertemiz bir kokuyla gelmişti kadının karşısına.

"Neden anlatmadın?" diye sordu kırık sesiyle. "Niye bana hiçbir şey söylemedin?" Başını iki yana salladı. Sanki buna anlam veremediğini ifade eder gibiydi.

"İlkim nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin..." diye fısıldadı. Sessizce konuşuyordu ama kelimeler öylesine ağırdı ki, içi yanar gibiydi.

İlkim hıçkırıp ellerini yüzüne kapadığında Emir başını yeniden iki yana salladı. "Sen nasıl bizden altı sene çalabildin ya? Nasıl gönlün el verdi İlkim? Senin yanında olabileceğim seneleri benden nasıl alabildin?"

Dolu gözlerinden süzülen yaşlar İlkim'in de ağlayışını şiddetlendirmişti. Emir sesli, derin nefesler alırken ciğerlerine hava ulaşmadığını hissediyordu. Nefessiz kaldığı

altı senenin bu kadar acı veren bir başka günü olmuş muydu bilemiyordu.

"Elini tutabileceğim, sana destek olabileceğim seneleri... Senelerimizi... Nasıl ya, nasıl kabullendin sen başına gelen her şeyi? Nasıl söylememeyi seçebildin? İlkim niye ya... Niye?"

Ses tonundan öyle bir çaresizlik akıyordu ki, bağırıp çağırırsa bu kadar etkisi olur muydu genç kadın bilemiyordu. Nefesleri boğazına dizildi, ikisi de alevleri hiç azalmayan bir yangının orta yerindeydi sanki.

"Yapamazdım." dedi İlkim kendini zorlukla toparlayarak. Anlatamamıştı çünkü bunun olacağını biliyordu. Adamın bu şekilde hayıflanacağını, bu hâle geleceğini biliyordu. Kendinden çok onun hırpalanacağını biliyordu İlkim.

"Şu hâline bak," dedi kırgın bakışlarıyla. Emir'i bu hâlde, bu şekilde görmek onun içinde sönmeyecek bir yangın başlatmıştı sanki. "Söylesem bile hiçbir şey değişmeyecekti ki bu hastalığa dair, nasıl değişsin... Şu hâline bak Feza." dedi yeniden. Salona doğru birkaç adım atıp koltuğa doğru ilerledi ama oturmadı.

"Nasıl söyleyebilirdim ki... Nasıl söyleyebilirdim? Kendine yaptığına bir bak Emir... Biliyordum, böyle olacağını biliyordum." İlkim başını hızlı hızlı iki yana salladı. Emir gözlerine bakamıyordu bile. İçi acıdı. İçi çok acıdı.

"Söylemedim çünkü bunu yapacağını biliyordum. İstemedim Emir. Ben kendimi, yaşayacaklarımı kabullendim. Seneler sürdü ama kabullenmeyi öğrendim. Senin kabullenmeni istemedim. Buna maruz kalmanı istemedim." dedi kendine karşı acımasız olmayı umursamayarak. Emir'in daha fazla incinmesini istemiyordu çünkü yıllar önce giderken de, onu bu şekilde üzmemek için gitmişti İlkim.

Ayrılık acısı bir şekilde atlatılırdı. Bir yolu bulunurdu yani. Ona alışılırdı.

Ama bu...

Bu çok fazlaydı.

İnsan ölüm ihtimaline nasıl alışırdı?

Üstelik Emir bunları çok ters bir şekilde ve zamanda öğrenmişti. Nasıl kabullenecekti ki, nasıl bir anda alışacaktı? Nasıl İlkim'in senelerdir yüzünde taşıdığı o alışılmış maskeye sahip olacaktı?

"Emir bak, biz yeniden olamayız derken bunu hiçbir zaman laf olsun diye söylemedim sana ben. Buna inanmaya çalıştığım için söyledim. Bu hâldeyken bir ilişki yürütemeyeceğime inandığım, bunu bildiğim için..."

Başını yeniden iki yana sallarken derin nefesler aldı. Alıyordu almasına ama hiçbiri ona ferahlık getirmiyordu, sakinlik getirmiyordu. Daha da birikiyordu sanki her nefesinde.

"Hayatımı altı sene boyunca buna göre yaşadım Emir ben, buna göre yönettim her bir günümü. Mecburdum, mecburdum ama benim bütün yarınlarım öyle belirsizdi ki... Her gece, bir sonraki günün sabahını görüp göremeyeceğimi bilemeden uykuya daldım. Bütün bunların... Altı sene sürmesi yalnızca şanstı üstelik, *hastalığımın ikinci senesinden sonrası tamamen benim şansımdı.*"

Durdu, dolan gözlerini silmeye, sakinleşmeye çalıştı. O kadar çok birikmişti ki, nasıl hiçbirini atlamadan anlatabileceğini bilmiyordu.

"Gideceğim yerleri öyle seçip, uyandığım her günü bu hastalığa göre yaşadım ben. Sonra bir gün sen geldin yeniden, korkunç davrandım sana. Kurduğum cümlelerin hepsinden nefret ettim. Söylediklerim yüzünden kendimden tiksindim." Yüzünü buruşturdu sözlerini tasdiklemek ister gibi. Bedeni kontrolünü yitirmiş gibi titriyordu.

"Belki ben hiçbirine inanmadım ama senin inanmana ihtiyacım vardı Emir. Sen yalanlarıma inanırsan ancak o zaman vazgeçerdin belki benden. Bana yine o tanıyamadığın kadınmışım gibi bakmana ihtiyacım vardı. Bana o eski sevgiyi yeniden vermemen lazımdı..."

Sesi kesik kesik oldu. Boğdu söyleyecekleri onu, çok oldu kalbinde birikenler ve üstüne birer yük gibi bindiler sanki.

İlkim seneler boyu olduğu gibi, yine altında ezildi bütün gerçeklerin.

"Ya ben senin yüzüne bakamaz hâldeydim. Sana o sözleri söyledikten sonra senin yüzüne bile bakamayacak bir hâle gelmiştim. Hayatını zehir ettiğim yetmemiş gibi bir de sana neler neler söyledim ben... Lütfen dedim sana Emir, sanki ben hiç gelmemişim gibi geri git dedim. Zaten bizim yeniden karşılaşmamamız gerekiyordu dedim. Senden rica ettim, kötü sözler kullandım bunun için. Devam et hayatına seneler boyu yaptığın gibi, bensiz devam et dedim. *Hiçbirini istemedim ama senin bunları istediğime inanmanı çok istedim.* Hepsini söylediğim gecenin akşamında, gözyaşlarım gözlerimi kör etti benim ama sen inanmak zorundaydın. Seni inandırmak zorundaydım ben Emir, buna inanmak zorundaydın."

"Nasıl devam et hayatına İlkim ya? Nasıl yapabilirdim, gözünü seveyim, nasıl devam edebilirdim..."

"Altı sene önce ben seni nasıl bıraktıysam öyle bırakman gerekiyordu Emir. Kendin için bırakmak zorundaydın. Böyle olmazdı çünkü. *Biz olamayız* yalanına çok inandırmaya çalıştım ben kendimi. Sadece... Sadece senin de inanman gerekiyordu." dedi İlkim. Sesi sonlara doğru iyice kısılmış ve canı artık iyiden iyiye yanmaya başlamıştı. Seneler önce de, bu konuşmayı kaldıramayacağına emindi ve şimdi, altı sene sonra da buna hazır olmasa da artık yerinin geldiğini biliyordu.

"İlkim olmaz. Olmaz ben, ben sensiz olamam. Olamıyorum bak, altı senedir nasıl olamadıysa bundan sonra da olmaz... Ben seni seviyorum. Ben seni her şeyden çok seviyorum."

"Emir *sevme* bile diyemiyorum ben sana." dedi İlkim sesinin boğuklaşmasını azıcık bile umursamadığı sırada. Koltuğa çöktü düşer gibi ve ağlayışı şiddetlendi. "Sana yalvaramıyorum bile, *Emir ne olur, ne olur sevme beni* diyemiyorum. *Bana âşık olma* diyemiyorum. *Aş hislerini* diyemiyorum." Gözyaşları yanaklarına süzülürken daha sert sıktı çenesini.

"Sana muhtacım çünkü ben, senin aşkına muhtacım. Yanımda olmana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var benim." İlkim kendini daha fazla tutmadı. Gözleri doluydu, yaşlar birbiri ardına dökülüyordu. İncecik bedeni oturduğu yerden dahi titriyordu.

"Olmaması lazım ama. Benim... Böyle olmamam lazım. Seni bu hayata mecbur etmemem lazım Emir, ben mecburum diye sana da bunu yapmamam lazım... Ben bu şekilde yaşamaya mecburum diye, bu mecburiyete seni de sürüklememem lazım, benim gibi olmaman lazım senin." Duraksadı ve elleri yüzünü kapatırken iç çekti sıkıntıyla. "Ben, her günümü sanki son günümmüş gibi yaşamaya mecburum. Hiçbir zaman ertesi gün kalbimin artık bana yeterli gelip gelmeyeceğinden emin olamam çünkü."

Sessizleşti bir anda. Kabulleneli seneler olmuştu ama ilk öğrendiğinde, o da aynı Emir gibi, günlerini her şey için bir çözüm bulacağına inanarak geçirmişti. Halbuki tek çözüm, ona uyacak bir organ bağışıyla olacağı *nakil ameliyatıydı*.

"Bir tedavisi yok. Altı senedir yoktu Emir... Bugün de yok."

"Bulunur İlkim, bugün değilse yarın bulunur. Baktım, okudum bir sürü şey, neler gördüm. Çalışmalar var, bir sürü. Er ya da geç bulunur, ben... Bulunur, biliyorum..."

Emir doğrudan kadının gözlerine baktı.

"Olur mu hiç ötesi? Böyle yaşanır mı sevgilim," dedi yüzünü ıslatan gözyaşlarıyla. Parmakları uzanır oldu ama beceremedi dokunmayı, uçları tüy gibi bir dokunuşla değdi kadının yanağına. "*Her güne ölüm korkusuyla uyanılır mı?*"

İlkim hıçkırdı. *Yedinci senesinde ve öyleydi ki, her güne ölüm korkusuyla uyanmıştı genç kadın. Bakalım yarın sabahı görebilecek miyim,* diye doğrulmuştu her sabah yatağından.

"Yaşanıyor Emir, yaşanmak zorunda. Altı senedir nasıl yaşandıysa, bugün de yaşanmak zorunda..." İlkim yüzüne buruk bir gülümseme yerleştirip kurduğu cümlelerden sonra gözyaşlarını sildi. Gözyaşlarını sildikçe ardı ardına daha şiddetle bir biçimde ıslanıyordu yüzü ama duraksaması için kendini tuttu. Uzlaşmacı olmaya çalıştı, detayları anlatmak

ve gerçeklerin tamamını onunla paylaşmak için büyük özen gösterdi.

"İnternette ne okudun bilmiyorum ama emin ol, hepsini fazlasıyla yapmışızdır. İlaç tedavisi... İlk önce o *uygulandı*. Artık ilaçlar bana fiziksel olarak zarar vermeye başlayana kadar. Hastalığım *gerilemek yerine ilerlemeye başlayana kadar*. Ameliyat mı? O konuda da hiç endişen olmasın Emir. Aradan bir sene bile geçmeden, üst üste iki tane. Geçtiğimiz sene, yeni yıldan önce yapılan operasyonu da sayarsak toplamda üç."

Dudaklarını birbirine bastırıp olduğu yerde daha da küçüldü, yok oldu sanki. Bedeni titriyordu, kalbi sanki her şeyi hissetmiş ve *ben buradayım seni aptal, hakkımda konuşmayı kes artık*, der gibi göğüs kafesini dövüyordu.

"Bak... Ben hastayım Emir Feza. Tamam mı? Bunu kabullendim. Yıllar oldu ben... Ben aklına gelebilecek her şeyi kabullendim. Doktorum bana, *senin vücudun hastalığı geriletmiyor, aksine onu üretiyor ve bedenine yayıyor* dediğinde her şey bitti benim için. Ne yaparsan yap bunu değiştiremezsin. Ne yaparsan yap, benim..."

Dudakları titreyen ilkim tırnaklarını koltuğa geçirdi. Yaşlarla dolu gözlerini karşısında duran ve her şeyi çaresizce inkâr etmeye çalışan, bütün bu duyduklarının bir şaka olduğunu öğrenmek isteyen adama çevirdi.

"Benim, kalp nakli beklediğim gerçeğini değiştiremezsin. Üzgünüm. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Hatta... Ben öğrenmeni hiç istemedim Emir. Affet beni yalvarırım ama istemedim..."

Emir'in gözleri de aynı şekilde yaşlarla doluydu. Kendini zor tutuyordu ve bunun göstergesi olarak parmak boğumlarını beyazlatacak derecede sıkıldığı yumruğu, bedeninin kıyısında duruyordu. Tek bir damla süzüldü çenesine doğru. Yaşlarla dolu gözleri aynı zamanda acıyla kaplıydı sanki.

"Bana kızacağını, hatta beni hiç affetmeyeceğini biliyordum. En başından beri biliyordum ama bunun için

senden özür dileyemiyorum. Sana ektirdiğim bütün bu acılar için çok, çok özür dilerim ama o zamanlar sana syleyemediğim için özür dileyemiyorum. Dileyemiyorum, Emir affet, affet beni ama yapamazdım. Hayatının her günü belirsiz olan bir kadınla, mrn boyunca yaşama hayalleri kurmana izin veremezdim Emir. Her ne kadar..."

İlkim başını çaresiz bir şekilde iki yana salladı ve devam etti.

"Her ne kadar, o kadın da hayatının son anına kadar senin yanında olmak istese de bunu yapmana izin veremezdim. Seni bu bataklığa ekemezdim..." Duraksadı yeniden. Midesinin bulandığını hissediyordu. Nefes almakta zorluk ekmese de, içi çalkalanıyordu.

"Ben de sana böyle bir bencillik yapamadım bu yüzden. Belki yöntemim yanlıştı, kabul ediyorum... Seni kendimden uzaklaştırmayı seçmek hayatımı biraz olsun kolaylaştırmadı. Ama senin de daha önce karşıma geçip yüzüme söylediğin gibi... Bir peri masalının içinde değiliz biz."

Dişlediği dudakları şişmiş, ağlamaktan kızaran gözlerine ve beyaz teninde hassaslaşan yanaklarına eşlik etmeye karar vermişti. Dağılmıştı İlkim. Yıllardır içinde biriktirdiği bu cümleleri dile getirmek ne kadar kolay görünse de, her bir kelimesinde daha da ufalanıyordu sanki. En sonunda, elinde hiçbir parçasının kalmayacağını bile bile konuşmaya devam ediyordu.

"*Seni sevdiğim için bıraktım*, cümlesi kadar saçma bir şey yoktur bu hayatta. En azından benim için yleydi. Asla inanmazdım, bu yüzden de sana mutsuz sonu olan filmleri hiç sevmediğimi söylerdim. Sevmezdim çünkü iki insan birbirini sevdiğinde, her engeli açacak güce sahip olurdu benim gözümde. Ne olursa olsun, ne kadar zaman alırsa alsın... Kader her zaman, birbiri için doğru olan iki insanı bir araya getirirdi. Bir şekilde doğru yolu bulmalarını sağlardı yani... Buna inanırdım eskiden, böyle düşünürdüm. Sonra fark ettim ki, asıl peri masalı ekranda değil, benim zihnimden geçen cümlelerin içinde saklıymış."

Sesli bir nefes verdiğinde adamla göz göze geldi. Gözlerini bir an olsun İlkim'den çekmeden, tek bir kelimeyi dahi kaçırmak istemeyerek kadına bakıyordu Emir. Onun gözyaşları da sert, keskin çenesine doğru ince birer yol izliyordu.

"Filmlerin çoğu kurgudan ibarettir. Senaryolardan, birbiri ardına sıralı cümlelerle oluşan sahnelerden... Aktör ve aktrisler vardır. Yönetmen, yapımcı ve senaristler. Ben, bir film sahnesinin içinde değilim. Öyle olsaydı bir mucize olurdu ve belki de, senaristim bana bir nakil şansı yazardı. Adı üstünde ya, *mucize*. Ameliyatım muhteşem geçirdi bu yüzden ve... Belki de sevdiğim adamla birlikte uzun, en azından kendi kalbimin bana biçtiğinden çok daha uzun bir hayat yaşama şansım olurdu."

Buruk bir gülümsemeye aydınlandı gözyaşlarıyla ıslanan suratı.

"Ama burası gerçek dünya, bense nakil için sıra bekleyen onlarca hastadan biriyim. Hiçbirinden farklı değilim. Altı senedir bir haber bekliyorum ve henüz bu şansa sahip olamadım. Üstelik... Daha seneler boyu sürebilecek bir sıradan bahsediyorum ve benim, önümde ne kadar zaman var bu bile net değil. Olsa bile sıranın neresindeyim, kaçıncıyım bilmiyorum, asla bilemeyeceğim."

İlkim'in ağzından çıkan her kelime bir hançerdi. *Küçük, ucu keskin olan onlarca hançer*. Birinin acısı geçmeden diğerini Emir'e doğrultuyordu ve acımadan, tek tek her birini ona saplıyordu. Çekip çıkarmasına fırsat yoktu. Zaten İlkim'in kelimelerinin acısı da, çekip çıkarıldığında geçecek kadar basit değildi. *Hiç olmamıştı*.

"Her filmin akılda kalan bir sonu vardır değil mi? İşte... Bahsettiğimiz o sonlardan biri de bana ait. Ne kadar zamanım olduğunu bilemediğim, nakil için bana ne zaman sıra geleceğini düşünmeden geçmeyen bir günümün bile olmadığı yedinci senenin içindeyim. Umut hep vardır derler ama seneler geçmeye devam ederken nakil bekleyip sonuç

alamayan insanları da görmezden gelemezsin. Sen de onlardan biriysen özellikle..."

Küçücük gülümsediğinde gözlerindeki yaşlar aynı anda iki yanağına düştü. Çenesine doğru bir yol çizen damlalar, Emir'e sanki kendi kalbine düşmüş gibi hissettirmişti. Uzanıp onlardan kurtulmak istese de bunu yapamadı. Olduğu yere çakılmış gibiydi.

"Doktor bana daha ilk görüşmemizde, *bu işin sonu kalp nakli ihtiyacına gidebilir ve en garanti çözüm her zaman nakil ameliyatı olacaktır*, dediğinde içinde yaşadığım peri masalı balonu patladı Emir. Hem de öyle sert patladı ki ben yere çakıldım."

İlkim burnunu çektikten sonra gözlerinden akan yaşlar hız kazandı. Yüzünü ıslatan ve çenesine doğru süzülen damlaları elinin tersiyle siliyordu fakat ardı arkası kesilmiyordu.

"Her şey, *daha doğrusu bütün umutlarım*, tedavilerin işe yaradığını düşünerek geçirdiğim günler ve muayene odasının kapısı önündeki o heyecanlı ama bir o kadar da gergin bekleyişler... Hepsi ne zaman son buldu, biliyor musun?" dedi yeniden burnunu çekerek. Emir başını belli belirsiz iki yana salladı. Ardından sertçe yutkundu ve kaşlarını daha da çattı. İlkim devam etti.

"Tüm günlerimi hastanede geçirdiğim koca bir senenin ardından doktorumun bana, *artık geçirdiğim ameliyatların olumlu bir sonuç vermediğini* söylediği güne kadar. O zamana kadar inanıyordum. Gerçekten inanıyordum ve... Belki bana inanmayacaksın ama dönmek istiyordum, sana dönmek istiyordum."

Bakışlarını genç adama çevirdi ve gözlerini doğrudan gözlerine kaldırdı.

"Evet, bencilceydi... Çok bencilceydi, Emir ama seni hayatımdan çıkaramayacak kadar çok seviyordum ben. Bunu yaptığım andan beri pişmanlık yaşayacak kadar çok hem de. Ayrılığımızın üstünden henüz bu kadar zaman geçmemişti. Hoş, geçse dahi, hâlâ seninle olan anılarımda yaşayıp, seni bir an bile unutmak istemeyecek kadar çok

seviyordum. Hep dönmek istedim Emir. Gerçekten... Hep sana geri gelmek istedim. En çok bunu istedim ama hiç o cesarete sahip olamadım ben, yapamadım."

İlkim bir yandan da başını iki yana sallamaya devam ediyordu. Söylediklerinin gerçekliğini kavramak Emir'in oldukça zamanını alacaktı ama İlkim'in yaşadıkları, onun zihnine oturacaklardan çok daha ötedeydi. Nasıl olurdu?

Sevdiği bu inatçı kadın, nasıl olur da kahrolası bir hastalıkla senelerdir verdiği savaştan bir türlü galip ayrılamazdı?

Hiçbir düşüncesi, bir diğerine izin vermiyordu ve aklı öyle doluydu ki İlkim susup yeniden konuşmaya başlayana dek odağını toplayamıyordu.

"Geldiğimde de hiçbir şey benim planladığım gibi gitmedi benim. Çünkü sen beni bekliyordun. Beni bekliyordun Emir ve yine, sanki hiç gitmemişim gibi yeniden, eskisi gibi sevdin beni... Hiç eksilmeyen sevgin sardı dört bir yanıma. Nasıl dayanabilirdim? Yine bencil olmak istedim Emir. Yine aşkını istedim. Senden uzak olmayı istemedim, senin sevgini yeniden tadınca bir daha bırakmayı istemedim. Yine zamanki kadar zor geldi gitmeye çalışmak. Yapamadım ben de, gidemedim. Gidemedim ama söyleyemedim de. Anlatamadım sana..."

Duraksadı. Bakışlarını buluşturup kusursuz bir ağrıya, göğsündeki baskıya rağmen sordu. "Söylesene," dedi ona bakarak. "Her şeyden çok sevdiğin birine bunu yapabilir misin? Ona, *bak benim sonum henüz belli değil, hastalığımın da artık uygulanacak bir tedavisi yok. Yaşama şansım yüzde ellinin biraz daha altında ama ben dünyanın en bencil insanı olduğum için, bu hastalık yüzünden ölürsem bile senin yanımda olmanı istiyorum, öldüğümde de yasımı tutarsın artık*, diyebilir misin Emir? Bunu ona yapabilir misin, öyle kolayca anlatabilir misin her şeyi..."

İlkim yeniden hıçkırdı. Gözlerinden yaşlar daha hızlı boşalmaya, hıçkırarak ağlayışı şiddetlenmeye başladı.

Senelerdir öyle çok şeyi içinde tutuyordu ki, artık dayanamayıp sonunda infilak etme noktasına gelmişti.

"Bir gün... Bir gün öleceğini bile bile... Onu kendine bağlı kalmaya zorlayabilir misin? O bunu her şeyden çok isteyecek kadar seni seviyor olsa da, bu kötülüğü ona yapabilir misin? Eğer ölürsen... *Daha doğrusu öldüğünde*, geride bıraktıklarının devam edemeyeceğini bilerek ömür boyu senin yasını tutmasına izin verebilir misin?"

İlkim acıyla ellerini yüzüne kapadı. Başını iki yana sallamaya başladı. Nefes alamadığını hissediyordu ama bu tamamen psikolojikti. Bir astım krizinden oldukça uzaktaydı.

"Yapamadım, sana bunu yapamadım Emir ben. Özür dilerim. Çok özür dilerim ama göz göre göre seni bu bataklığa çekemedim. Çekemezdim. Bu yüzden anlatmadım. Hiç anlatmayacaktım. Kontrollerim için döndüm. Kalmayacaktım. Eğer kalmaya karar verirsem bir gün karşılaşacağımızı biliyordum çünkü."

İlkim küçük elleriyle yüzündeki yaşları kuruladı. Burnunu çekti ve parmaklarını birbirine sardı. Tırnaklarıyla oynamaya başladı, bakışlarını kaldırmadı.

"Melih Hoca'yla karşılaştım önce. Bana üniversitede bir pozisyon teklif edince geri çeviremedim. Eğitimimi ve kariyer planlamamı da buna göre yapmıştım. Akademisyen olabilmek için. Kabul ettim. Bir seneden fazla sürmeyeceğine karar vermiştim. Ona da böyle söyledim. Sonrasında konuşuruz dediğinde üstelemedim. En azından hayallerimden birini daha gerçekleştirmek için önümde bir şans vardı. Ben, ben o şansı kullanmak istedim Emir. Melih Hoca'nın asıl isteği onun yokluğunda öğrencilerine destek olmamdı. Zamanında ben de öğrencisiydim, tavrını ve tarzını ezbere biliyordum. Öğrenmiştim. Her şey böyle başladı."

İlkim yeniden burnunu çekti ve eliyle gelişi güzel evinin içini gösterdi.

"İstanbul'daki dairemi düzenledim, sene boyu yaşayacaktım ama sonrasında da belki gelip kalırım diye

daha iyi bir yaşam alanı olmasını istedim. Onu bile beceremedim..."

Emir acıdan kavrulduğunu hissetse de, kadını bölmedi. Bu kadar açık ve kesin konuştuğu ilk seferdi. Tek kelimesini bile kaçırmak istemedi.

"Küçücük bir odasını bile tamamlayamadım ki ben, yarım kaldı. Sen de geldin gördün. Bitmedi bir türlü. Beceremedim. Bu hayatta yapabilirim dediğim hiçbir şeyi yapamadım Emir ben. Başaramadım... Seninle de yarım kaldık biz, sonra... Sonra evimin odalarını yarım bıraktım. Yaşamayı bile beceremedim Emir ben, *kendi kalbime bakmayı bile beceremedim...*"

İlkim hıçkırarak ağlıyordu ve artık her şey giderek dayanılmaz bir hâl alıyordu. Yarım kalmışlık düşüncesinin dahi bu kadar acı vermesi artık onlara normal gelmiyordu. Oysa bulundukları koca salona dolan saf çaresizlik ve keder onları boğan asıl şeydi.

"Ne hayata tutunabildim, ne de düşebildim. Beceriksiz, düşüncesiz bir aptalın tekiydim sadece. Seni de böyle üzdüm, kendimi de böyle mahvettim ben. Kalbim yüzünden yaşadığım her şeyden dolayı kendimi suçladım. Suçluyum da, aldığım doğru kararların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Ama..."

İlkim titreyen bacaklarının onu koltuğun kenarında oturmasına rağmen tutmadığını, sendelediğini hissetti. Emir hemen dibinde olmasına rağmen ona uzanamasa da, genç adam onu yakalamak için yanındaydı. Kollarını kadına sardı ve onu tuttu. Bakışları birbirine tutundu.

"Yaşamayı *hak ediyorum* değil mi Emir? Bir insan ölmeyi hak edebilir mi, bilmiyorum ki... Ben yaşamak istiyorum..." diye fısıldadı.

Emir duyacağı cümleleri biliyordu ama İlkim'in ağzından çıkan her bir kelimeyle birlikte, dünyadaki varlığını kaybetmiş gibi hissetti. *Yok olmuş gibi...*

"Ben ölmek istemiyorum. *Ölmek istemiyorum Emir...* Ne olur, ne olur ölmeyeyim, yalvarırım."

Bir cümle nasıl bu kadar yakıp yıkabilirdi?

Nasıl her şeyin bu kadar önemsizleşmesini sağlayıp o anı yaşayan herkesi mahvedebilirdi?

"Hem... Hem daha hayallerimdeki gibi Peru'ya gidemedim ki ben. Daha hiç kavunlu dondurma yiyemedim. Hiç konsere gitmedim çünkü o kadar kalabalıktan ve nefes paylaşımından korktum hep. Sağlığımı riske atamadım. Hatta... Hatta aynı sebepten bir kez bile uçan balona binemedim. Hiç uzun araba yolculukları yapmadım. Sonra... Emir ben hiç kardan adam yapamadım. Kartopu bile oynayamadım."

Konuşulan her şey ve kurulan her cümle, bir darbe daha demekti ve artık bunları kaldıracak güç ikisinde de yoktu.

"Ben... Ben daha Seçil'in düğününü göremedim. En yakın arkadaşımın düğününü göremedim ben. Onun nikah şahitliğini bile yapamadım daha. Ölmeyeyim Emir, lütfen. Lütfen ölmeyeyim. Ben... Daha hiçbir şey yaşayamadım ki, yaşayamadım... Ben ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum."

Hiçkırıkları ve gözyaşları şiddetlenen İlkim, kendini daha fazla tutamadı. Bedeni adama yaslı olsa da, dengesini sağlayamadı. Emir kollarını kadına daha da sıkı dolayıp kendini bırakmasını kabullendi ve onunla birlikte dizlerinin üstünde, yere yığıldı.

Bu, bu nasıl bir acıydı? Nasıl bir kederdi boğazına düğümlenen? Nasıl bir imtihandı gözlerinden akan yaşların yerini yenileriyle dolduran? Nasıl bulacaktı bu derdin bir çaresini?

İlkim kollarında sarsılarak ağlarken Emir'in yapabildiği tek şey onu sıkıca sarmak ve sakinleşmesini beklerken o güzelim saçlarını okşamak oldu. O da sessizce ağlayarak gözyaşlarını kadının saçlarının arasına akıtıyordu. Dudaklarını onun alına, şakaklarına ve saçlarına bastırırken ne yapacağını bilemiyordu. Tek kelime edemiyor, bir çıkış yolu bulamıyordu. Eğer, eğer kendi ömrünü çıkarıp da yüzünü çaresizce göğsüne yaslayan küçücük kadına

verebilecek olsaydı bunun için bir saniye bile düşünmezdi ama yapamıyordu.

Emir'in bir günde öğrendiklerini, İlkim'in altı yıldır sırtında taşıdığını bilmek onu paramparça ediyordu.

"Bu iş bittiğinde," dedi İlkim fısıltıyla. "Tekrardan taşınmaya karar vermiştim. Gidecektim, geri de dönmeyecektim. Belki sonsuza kadar. Belki de," Küçük hıçkırığı yeniden duyuldu. "Bir daha... Bir daha buraya *hiçbir zaman* İlkim olarak dönemeyecektim. Nefes alabilen, kocaman gülümseyen ve ayaklarının üzerinde durabilen İlkim olarak..."

"Şşşt," dedi Emir onun kopkoyu saçlarında parmaklarını gezdirerek. "Böyle bir şey olmayacak tamam mı?" dedi hafifçe geri çekilip ona bakarken.

İlkim boncuk gibi parlayan gözlerinde asılı duran yaşlara ve kıpkırmızı yanaklarına rağmen inanılmaz bir güzelliğe sahipti. Kollarındaki varlığı, güzelliği ve ona sığınaşı Emir'in içini titretti. Eğilip dudaklarını onun alına bastırdı sıkıca.

"Her şeye rağmen yaşayacaksın sen. Söz veriyorum, yaşatacağım seni. Bir şekilde bulacağız yolunu yordamını. Tamam mı?" Saçlarına bir öpücük daha bıraktı ve göğsüne koyduğu elini sıkıca kavradı. Güç olacaktı ona, ne gerekiyorsa o olacaktı. "Ben seni her gün aynı aşkla seveceğim çünkü canımın içi, bir tek ve en çok seni seveceğim. Dünyalar kadar seveceğim hem de..."

İlkim titreyen bedeninin Emir'in kollarında sakinleştiğini hissederken elini onun bedenine daha sıkı sardı. Nefes aldığını hissetti. Üç koca günün ardından ciğerlerini Emir'in kokusu doldurdu. Huzur veren sesini dinledi.

"Tıp bu," dedi Emir sanki normal, gündelik bir konudan bahseder gibi. "Her gün bir kapı kapanırsa, başka bir yerde yenisi açılır İlkim. Açılmazsa da birlikte açarız. Sana söz artık sadece güzel şeyler olacak bizim önümüzde."

Gözleri birbirine değdiğinde İlkim'in kahve kürelerine asılı yaşlar canını yaktı. Yeniden, yeniden söyledi Emir. Anlasın istedi. Hissetsin istedi. Yanında olacağını ve onu hiç

bırakmayacağını bilsin istedi. "Ne bir engel, ne de bir zorluk olacak karşında bundan sonra. Ben yanındayım senin. Yanındayım. Seninleyim. İzin vermeyeceğim kötü bir şey olmasına. Bırakmayacağım seni hiç. Söz veriyorum sevgilim. Her şeyi yoluna koyacağız. Birlikte yaşayacağız."

Nasıl yapacağını bilmesine de, kadının yanında olmaya, onunla olmaya ihtiyacı vardı. Onu bir daha asla bırakmayacaktı, ne olursa olsun yanında, yakınında olacaktı.

Çaresizlik, bütün gerçeklerin arasına sızmış ve ikisine de, acıyla kaplı geçmişini yeniden sunmuştu.

Kollarındaki kadını kaldırıp kucağında sıkıca tuttu ve onu odasına, yatağa doğru taşıdı. İlkim bütün bu gözyaşı krizleri, sinir harpleri ve üç günün de etkisiyle uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu. Emir onu yatağa uzandı ve yanına uzanıp dalmasını beklerken saçlarını sessizce okşadı.

Emir için yeni başlamış ve aslında hiç bitmeyecek bir gece, alacakaranlığın bile karşısında kalacak bir uykusuzluk, ona bugün eşlik edecekti.

İlkim düzenli nefesler almaya, uykuya daldığını gösteren bir biçime küçük homurtular çıkardığında Emir güçsüz de olsa gülümsedi. Bu kadının var olduğu her bir anın, her bir saniyenin dahi kıymetini çok daha iyi bilecekti artık.

Aralarına giren altı senenin acısı, ikisinden de hayli hayli çıkmıştı. Şimdi ne üzülmeye, ne hayıflanma, ne de kavga etmenin zamanıydı. Artık hayatlarındaki en önemli şey, yine birbirleri olmaya başlamalıydı.

Derin, titrek bir nefes aldığı anda, gecenin sessizliğini Emir'in dudaklarından kopan hıçkırık bozdu. Uzanıp İlkim'in üzerindeki düğmeli pijamanın önünü açarken ve kadını yalnızca sutyeniyle bırakırken nefesini tuttu. Endişe, acı ve korku dolu bakışları; onda daimî bir yere sahip olacak, yaşadıklarını ve bunca zaman savaştıklarını, uğruna kaybedilen senelerin belirtilerini taşıyan hafif solmuş yara izine değdiğinde içi gitti.

Emir, İlkim'in yanında soyunduğu birkaç seferde neden arkasını döndüğünü ya da hep uzak açılarda giyindiğini

merak ederdi ama artık, *hepsinin sebebini biliyordu*.

Bu yüzdendi. Çektiği acılar, yaşadığı travmalar, geçirdiği bütün krizler ve savaşmak zorunda oldukları yüzündendi.

Titrek bir soluk süzüldü Emir'in dudaklarından. Sanki kaçıvermişti oradan. Uzandı, vazgeçti durdu, geri çekildi. Ellerini ağzına kapatıp sessizce ağlarken, başını göğse kaldırıp kısık sesiyle fısıldadı. "Allah'ım, ne olur yardım et." dedi sesi soluğu titrerken.

Ardından yüzüne sarılan ve akmayı bir türlü kesmeyen gözyaşlarına rağmen yeniden uzandı Emir. Parmak uçlarını yara izine dokundurdu. İncecik izi, tüy gibi dokunuşlarla takip etti dokunmaktan, acıtmaktan korkarak. İlkim'in huzursuz olduğunu hissettiği an çekecekti elini fakat genç kadın uykusunu, *sanki günlerdir alamadığı uykuyu*, bugün yanında onun da varlığını hissederken almaya çalışıyor gibiydi. Bir bebek gibi uyuyordu.

Emir elini o yara izinin üstüne kapattı bu kez. Ne kadar uzundu... Elini ortalamıştı ve yara izi, hem üst hem de alttan birkaç santim daha uzun görünüyordu. Karnına doğru bir yol izlerken göğüslerinin arasından geçiyor ve sutyeninin birleştiği noktanın da üstüne, boynuna doğru uzanmaya devam ediyordu.

Genç adam, kadının göğsüne değen parmaklarının dahi titrediğini hissedince elini ağzına kapatıp dudaklarından kaçan hıçkırığı boğdu yeniden. Gözleri, sanki bunu bırakmaları yasakmış gibi işlerine devam eden birer işçi misali, gözyaşlarını yanağından akan bir yol üzerinden çenesine doğru göndermeye devam ediyordu. "Yalvarırım," dedi zorlukla. Bakışlarını yeniden tavana kaldırdı ve dudaklarından hıçkırıkla karışık şu sözcükler döküldü. "Yalvarırım bana bir çıkış yolu göster."

Sonra da ağladı Emir. İlkim'in yara izine bakarak, onun güzel yüzüne, pamuk tenine ve göremese bile parlaklığını hissettiği çikolata rengi gözlere baktığını bilerek her acıya ayrı ağladı.

Saat kavramını kolaylıkla yitirdikten kısa bir süre sonra, İlkim dönüp onu istekle göğsüne çekti. Küçük bir tutuştu kolundaki ve yalnızca ince bir istekle çekiyordu adamı. Fakat elbette bu, Emir Feza için bir istekten öteydi. Sözsüz, yalnızca içten gelen, hisleri ifade eden bir emirdi sanki. *Ona istediğini verecekti tabii, fakat kendi istediği şekilde.*

Eğilip kadının kollarının arasına girdi ve ince ellerini, kendi başına ve yer yer omuzlarına sarmasına izin verdi. Kapattığı gözlerini araladı ve burnunu değdirdiği boynundan kendini hafifçe çekerek başını eğdi. Yüzünü, göğüslerinin arasındaki o izin hemen karşısına getirdikten sonra gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarını yara izine bastırdı sessizce. Alaca bir karanlığın içinde, sessizliğe eşlik etmek ister gibi dudaklarını kadının tenine kapatmıştı Emir.

Kaç defa gidip geldi o ince, soluk kırmızı yolu bilmiyordu. Ya da kollarını onun beline sarıp alnını yara izine yaslayarak kaç dakika sevdiği kadına, *sevdiği kadın için, ağladığını.* Sabahın ne zaman olduğunu ve sessizliğin ne zaman onu bu kadar ürküttüğünü... *Hiçbirini bilmiyordu.*

Aynı yaşanacaklar gibi.

Ne olup biteceğini kimse bilemiyordu, evet. Ancak bundan sonraki her an, Emir'in İlkim'in sevgisi ve aşkıyla atan kalbi, genç kadının güçsüz düşen kalbine güç olacak ve onun da sonuna dek atması için savaşıyordu.

Sevgi aşkla birdi. Kesin ve bâkîydi. Geri kalan her şeyin önemini yitirmesi için de, bu ikisi kesinlikle yeterliydi.



Ağlaya ağlaya yazdım, bir de son okuma yapıp attığımı düşünürsek ben hâlen ağlıyorum...

Yüzleştik...

Hem Emir, hem İlkim, hem de biz. 🙄

Sizce İlkim seneler önce sessiz sedasız gitmekte ve Emir'e hiçbir şey söylememekte haklı mıydı?

Emir'in bu durumu en başında bilmesi bir şeyleri değiştirir miydi?

Siz olsanız ne düşünürdünüz ve düşünürken, kendinizi hangisinin yerine koyuyorsunuz?

(Lütfen iki cepheyi de tarafsız bir biçimde ele alın. O psikolojiyi göz önünde bulundurun. Yorumlarınızı çok merak ediyorum.)

Cevapları fazlasıyla merak ettiğim için soru sorma hakkımı da biraz abarttım sanırım. 🙄

İki hafta içinde yeni bölümde görüşmek dileğiyle. Çok sarılıyorum. 💜

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

27. BÖLÜM

Selamlar😊

Bu bölüm, ah bu bölüm ve bu şarkılar... Az daha dayanın, bunlar son gözyaşlarımız.😭

Keyifli okumalar hepinize💜

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Korkularla Yüzleşmek ve Gerçekleri Kabullenmek."

Bölüm şarkıları:

Nova Norda, Pelin.

Toygar Işıklı, Ben Ölürsem.

Ariana Grande, Love Me Harder.



*"Bi an, dedim ki belki Tanrı zamandır
Ve biz ona yenik doğanlardık
Gelir geçer ömür, oyuncaktır
Bak sana bi şarkı besteliyim
de söyleyim dedim
İçlenip derin, derin
Tarifi olursa böyle bi kederin
Ya ben nasıl kabulleneyim
Bu dünya öyle bi giderken ağırıma?
Ya biz yanıp da sönmeye,
zamansız ölmeye mi geldik dünyaya?"*



Zaman bazen yüzleşilmesi gereken şeyleri insanın karşısına aniden çıkarır.

Ansızın, beklenmedik bir anda ve hazırlıksız yakalar karşısındakini.

Tarifi olmayan kederleri kabullenmek ve onlarla yüzleşmek zorunda kaldığımız her seferinde, korkularımız bizi daha da boğarlar.

Alışılması gerekenler, birer yük olur da insanın sırtına kambur gibi biner.

Bölük pörçük bir uykudan sıyrılan Emir Feza gözlerini hiç beklemeden açtı. Yanında göremediği, yakınlarda olduğunu da hissedemediği İlkim'i arayacak olduğunda banyodan gelen su seslerini duydu. Uyanık olmasına rağmen herhangi bir yere kimildamadığı yatakta diğer tarafa döndü Emir.

Dün gece...

Tam anlamıyla tanıştıkları günden bu yana birlikte geçirdikleri en zor gece olabilirdi. Gerçekler öyle yoğun ve acı doluydu ki, düşünseler akıllarına gelmeyecek şeyleri bizzat yaşıyorlardı. İkisi de bunu kaldırıyormuş hatta bu durumu aşabilecekmiş gibi görünseler de aslında düşünceleri tamamen yanılsamalardan ibaretti.

Tükenmişlerdi.

İlkim korkularıyla yüzleşirken Emir'de onunla aynı şeyleri yaşamıştı. İkisi de birbirini kaybetmekten delicesine korkarken, her bir adımda daha da dibine battıkları bir çukurun içine düşmüşlerdi.

Emir doğrulup yatağın kenarına oturdu ve bir an sonra ellerini yüzüne kapatıp kısık sesle nefeslendi. Çehresini sertçe sıvazladıktan sonra kendine verdiği sözü hatırladı. Artık İlkim'den uzak durmak, ondan ayrı kalmak yoktu. *Ki onun da bunu isteyeceği falan yoktu zaten.* Bu yüzden yerinden kalktı ve harekete geçti. Adımlarını, genç kadının odasındaki, su sesleri gelen banyoya sürükleyip sessizce kapıyı açtı.

İlkim cam duş kabininin içindeydi ve sırtı Emir'e dönüktü. Koyu renkli saçları sırtına dökülmüş, kalçasını saran küçük iç çamaşırına rağmen belinin kıvrımlı şekli, buğulu camların ardından bile çekiciliğini koruyordu. Elleri bedeninin iki yanında değil, yüzüne doğru çekilmişti ve omuzları, sanki ağlıyormuş gibi hafifçe sarsılıyordu. Bedenine dökülen sıcak

su, sesleri duymasını engelliyor gibiydi çünkü Emir üzerindeki eşofmandan kurtulup yalnızca iç çamaşırıyla kalana ve kabinin kapısını aralayarak; bedeni, koca gölgesi ve heybetiyle, yarı çıplak bir biçimde ardında belirene kadar onu fark etmemişti. Adam vanayı tutup suyu biraz kıstı fakat bunu, suyun ikisini de üşütmeyeceği bir ayarda kalacak şekilde yapmıştı.

Ardından ellerini sessizce uzatıp onun karnına sardığında İlkim'in bedeni önce hafifçe irkildi. Burnundan sakın ve derin nefesler alırken, varlığı yüzünden bir anlığına duraksadı. Adamın geldiğini hissetmesi var olan azıcık direncini de kırmış gibi ellerini yüzüne iyice kapadı ve ağlayışı istemsizce şiddet kazandı.

Daha çok sarsıldı ve çıplak bedenlerinin üzerine dökülen suyun sıcaklığıyla, bütün banyo buharla kaplanırken ağlamaya devam etti. İlkim ellerini yüzüne kapamış bir hâlde geriye döndü ve bedenini, sanki buna ihtiyaç duyuyormuş gibi tamamen adama yasladı. Göğsüne kapanan kadının sırtına sardığı ellerini oraya daha çok bastıran ve bütün ağırlığını kendi bedenine yaslamasını kabul eden Emir bir süre sessiz kaldı. Bir anlığına, göğsüne dökülen sıcak suyu ve gözyaşını birbirinden ayırt edebiliyormuş gibi hissetmişti. Üstelik kadının gözyaşlarının düştüğü ve bedenine yaslandığı her nokta cayır cayır yanıyor, bir yandan da acıyla kaplanıyordu.

Emir'in bedeni, bütün acısını almak ister gibi İlkim'in bedenine sarıldığında sessizce yutkundu. Başını onun başının üstüne, çenesini alnına yasladı ve ara ara, dudaklarını saçlarıyla alnının kıyılarına bastırdı. Sıcak su, çıplak vücutlarına çarpıp aralarındaki sessizliği daha da büyütürken, o an tutku bir kenara çekilmiş ve geriye yalnızca acıyı bırakmıştı. İlkim'in sessiz ağlayışı birkaç dakika sonra iç çekişlere, oradan da küçük kelimelere, cümlelere dönüştü. "Özür dilerim," dedi kısık sesiyle. Adamın bütün dikkati onda olduğu için kelimeleri havada kapmıştı.

"Böyle öğrendiğin için özür dilerim Emir," dedi bu kez. Emir başını hafifçe geriye attı ve dudaklarını onun alnından ayırdı.

"Her zaman, her zaman bilmeye hakkın vardı. En başından beri. Sana bu acıyı yaşattığım için özür dilerim. Yaşattığım bütün acılar için özür dilerim..."

"Şşş, İlkim..."

"Bunca zaman sakladım çünkü seni daha fazla üzmem istemedim. Hiçbir zaman harika bir kız arkadaş olamadığımı biliyorum. Bana bunu hiç hissettirmedin ama ben biliyorum. Madem sana yeterince iyi gelemiyorum, ben de hayatında hiç olmayayım istedim Emir, özür dilerim. O zaman söyleseydim de bir şeyler değişmeyecekti belki ama en azından canını bu kadar yakmayacaktım. Ben... Seni bir başına bırakıp gitmeyi göze aldım da bu acıyla benim gibi savaşmanı kabullenemedim. Emir ben seni bırakmayı istedim ama bunu istemedim. Bu şekilde olanını hiç istemedim. *İstemedim...*"

"İlkim." dedi Emir yeniden fakat gözlerine kaldırılmış ıslak kahveler, daha konuşacakları bitmemiş gibiydi. Her ne kadar en başında söyledikleri kesinlikle yanlış olsa da, Emir onun bu zehri akıtmasına izin verdi. Bütün düşüncelerini suyla birlikte yollamasını ve hepsinin defolup gitmesini istedi. Onun da gözyaşları yüzüne doğru akıyordu fakat boyu yüzünden düş başlığından dökülen suyun büyük bir kısmı ona gidiyordu. Bu sebepten ağladığını anlamak imkânsız olsa da, Emir de hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini çok zor tutuyordu.

"İnan bana senden başka kimseyi sevmedim ben. Kimseyi istemedim. Sen tektin. Hep öyle oldun. Ama ben sana iyi gelemazdim Emir. Ben sana sadece yara olabilirdim. Yitip gittikten sonra... Senin için sadece iz olarak kalabilirdim. Ben seninle sonsuzluğu hayal ederken sonramın, geleceğimdiki tek bir anımın bile belli olmadığı bu lanet hastalığa yenildim. Özür dilerim, seni bıraktığım için."

İlkim hıçkırdı ve ağlayışı şiddetlendi.

"Özür dilerim, seni yine bırakacağım için. Özür dilerim buna mecbur olduğum için, özür dilerim Emir." Belki de ilk kez bu kadar net bir biçimde dile getiriyordu onları ayıracılabek tek şeyin, zihninde dönüp duran o dört harfli kelimenin olabilme ihtimalini. Zamanının olmayabileceğini.

"Başka hiçbir şansım olmadığı için çok özür dilerim. İyileşemedim ben, özür dilerim. Hani bana dünya sen geldikten sonra iki farklı yana ayrıldı benim için demiştin ya?"

İlkim başını iki yana salladığında, Emir'in göğsündeki dövmenin üstünde duran parmakları içe kıvrıldı. "Sana bütün dünyaları vermek isterken senden bütün dünyayı aldığım için özür dilerim."

"Özür dileme. Dileme." dedi Emir kırık ama keskin sesiyle. Boğazının gerisinde bir yumru vardı ve ne kadar yutkunursa yutkunsun, o yumrunun yeri hiç değişmiyordu. Acı hiç gitmiyordu, gözyaşları bir türlü dinmiyordu. Eğildi, alnını İlkim'in alnına yasladı.

"Özür dileme İlkim." dedi kapalı gözlerinin arasından. Sıcak su önce ona, ardından İlkim'e düşüyordu. Bunu fark edince birkaç adımla yerlerini değiştirdi ve duş başlığından akan suyu, direkt İlkim'e gelecek şekilde ayarladı.

"Asıl ben özür dilerim bu kadar geç kaldığım için. Keşke o gece taksinin ardından koşabilecek güce sahip olsaydım. Keşke seni aramayı hiç bırakmadığım gibi, bulabileceğim herkese de ulaşp sana açılacak o yolu daha erken aşsaydım. Nisan ayında katıldığınız davette kıskançlığıma yenik düşmeyip de karşına çıksaydım İlkim. İyiyse de, kötüyse de en azından birlikte karşılayabilmek için yanında olsaydım." diye hayıflandı ve durdu. Islak dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı.

"İlkim bunlar yetmez." dedi. Gözlerini açmış, alnını kadının alnından ayırmıştı. Elini, bel kıvrımından çekip yanağına uzattı. İlkim hemen onun eline doğru yasladı yüzünü. Refleks gibi, an gibi.

"Bunların hiçbirisi, hiçbir keşke yetmez şu an burada dile getirdiğim. Hiçbir şeyi geri alamam. Kimse alamaz. Hiçbir şey bu âna çare olamaz. Ama bundan sonrası için hep umut olacak. Ne kadar ardında kaldıysak zamanın o kadarını telafi edeceğiz. Ne kadar dileğimiz varsa o kadarını gerçekleştireceğiz, hatta daha fazlasını belki. Çok daha fazlasını."

Uzandı ve yanağını sıkıca öptü, art arda birkaç kez. İç çekti. Alnını onunkine yaslayıp bir an nefeslendi. Sonrasında söyleyeceklerini direkt olarak gözlerinin içine bakarak söyleyecekti.

"İlkim biz neye geç kaldıysak ona yetişeceğiz bundan sonra, tamam mı? Neyi istiyorsak ona doğru koşacağız birlikte. Sen yaşayacaksın, benim için ve kendin için. Bizim için yaşayacaksın, sevgilim."

İlkim yutkundu. Emir elleriyle onun yanaklarını kavradı ve göğüslerinin birbirine yaslanışını kolları, daha doğrusu dirseklerini araya yerleştirerek kesti. "Hiçbir güç beni senden ayıramayacak, bu saatten sonra da ayıramaz artık. Ve inan bana... Buna sen de dahilsin."

Emir uzandı ve onun dudaklarına güçlü bir öpücük bıraktı. İlkim'in gözyaşları kesilmiş, yüzü yeniden akan suyun sıcak damlalarıyla kaplanmıştı.

Geri çekildiğinde parmakları hem belini, hem de yüzünü okşuyordu. "Ne olursa olsun ben yanında olacağım. Yanında olamadığım her bir gün, her bir an, her bir dakika için. Dünümüz yoksa bugünümüz ve yarınımız var sevgilim. Hep de olacaklar. Söz veriyorum sana, her şey çok güzel olacak."

İlkim birkaç günden bu yana ilk kez, gerçekten gülümsedi Emir'e. Böyle olacağını zaten biliyordu. Sadece bu işin sonunda kötü şeylerle karşılaşmak istemiyordu ve senelerini bu ihtimalin varlığı yüzünden heba etmişti.

"Söz mü?" diye sordu çocuksu bir umutla. Aynı seneler önce bu soruyu Seçil'e sorduğunda hissettiği çiçek tohumları, yeniden yeşermişti sanki göğüs kafesinde.

Emir başını salladı. Çekici bir ifadeyle, sırılsıklam bir aşkla gülümsedi ve İlkim'e doğru eğildi. Dudakları dudaklarının üzerindeydi fakat yalnızca oynatırsa değecekti. Su damlaları ikisinin de teninden kayıp süzülüyordu. Aldırış etmedi. "Söz." dedi kısık ama net bir tonda. "Kalp sözü, sevgilim."

İlkim'in gülümsemesi büyüdü, büyüdü. Her ne kadar acıyı yaşatan tarafta olmayı hâlen istemese de, Emir'in artık onu asla bırakmayacağını biliyordu. Buna kesinlikle emindi. Ne yapacak ya da edecek bilmiyordu ama onun yanında geçireceği fazladan bir dakika bile, genç kadını fazlasıyla mutlu edecekti. O yüzden akışına bırakmaya karar verdi. Zaten kendi adına yapabileceği pek fazla şey de kalmamıştı.

Emir'in kolunu kaldırıp suyu biraz açtığını fark edince uzandı ve kollarını adamın boynuna sardı. "Sanırım artık gerçekten yıkanmamız gerek." dedi olumsuz ruh halinden olabildiğince çabuk sıyrılarak.

Emir'in dudakları keyifle kıvrıldı, ardından eli İlkim'in kalçasına kaydı ve parmakları oraya, yumuşak tenine battı. İki avucunu da ona yaslarken teninin uyandığını hissetmemesi imkânsızdı. "Sanırım bunu olabildiğince çabuk yapmamız gerek." dedi dudakları onunkilere eğilirken. Göğüslerine çarpan göğüslerin artık daha kışkırtıcı olduğu kesindi.

"Nedenmiş?" diye mırıldandı İlkim. Parmakları adamın karnına dizilmiş sıralı kaslarda geziniyordu.

Emir iç çekerken sabır diler gibiydi. Derin derin nefeslendi. "Yedi sene sonra teninle buluşacağım anı, bu şekilde heba etmeyeceğim demek," dedi Emir onun alt dudağını dişleyerek. Hafifçe çekiştirdi ve eğilip sıkıca öptü aynı yeri.

"Seni yatağa mıhlayacağım, buraya ve dolayısıyla duş kabinlerine değil demek, sevgilim..." diye devam etti. Bir eli belinden çekilip kenarından yukarı doğru çıktı ve göğsüne uzandı. İşaret parmağının ucunu hassaslaşan göğsünün kıyısında gezdirirken bakışları da koyulaşmıştı.

"Her bir noktan kızarıp hassaslaşana, her bir noktam senin tenine kavuşana, tenlerimiz karışana kadar durmayacağım

yer, burası olmayacak demek."

İlkim titrek bir soluk verince ve parmakları adamın teninde kaymaya başlayınca, Emir uzanıp suyu kapattı ve daha fazla oyalanmadan kenarda duran havluyu çekip aldı. Onu İlkim'in bedenine sıkıca doladıktan sonra kabinden çıkması için kapıyı araladı. Ardından kalçasına hafifçe vurup başının arkasından öptü. "Hadi git, giyin. Birazdan geliyorum. Mutfakta buluşalım..."

İlkim kıkırdayarak banyodan çıktı ve Emir soğuk bir duş alırken hazırlandı. İç çamaşırlarının ardından bedenine yapışan, mor renkli askılı bir elbise giydi. Saçlarını kurutup gevşek bir topuz yaptıktan sonra adamın dediği gibi mutfığa geçti.

Çay koyduktan sonra, dolaptan çıkardığı domates ve salatalığı doğramak için tezgâha geçmişti. Kısa süre sonra elinde küçük bir havluyla saçlarını kurulayarak ona doğru gelen Emir, iç çekmesine sebep oldu. Her biri, yerine özel olarak yerleştirilmiş gibi görünen karın kasları sıralı birer diziydi. Teni hafif bronzlaşmıştı ve bedeninden süzülen damlalar karnına kayarak kayboluyordu. Kalçalarında siyah bir sporcu şortu vardı ve üstü elbette az önce de bahsettiği gibi çıplaktı. Hemen yanına gelip çıplak omzuna bir öpücük bıraktıktan sonra, o da dolaba geçip yumurtaları ve birkaç kahvaltılığı çıkardı.

Birlikte ufak sohbetlerle hazırladıkları kahvaltı, ada tezgâhın üstünde yer edindiğinde İlkim çayları doldurdu ve yan yana oturdular. İstanbul'daki hayatlarından bahsederlerken, Emir pişirdiği omleti tabaklarına porsiyonladı. Bir yandan da konuşmayı sürdürüyordu.

"Bizimkiler düğüne geliyor bu arada, söylemiş miydin?"

"Ay sahi mi? İnanılmaz özledim Berin'le Ateş'i... Kaç aydır arayıp konuşamadım da bir türlü fırsat bulup... Çok mutlu oldum sevgilim."

"Evet, evet. Ben sürekli iletişimdeyim ama işler bir süredir fazla yoğun. Ben de buralardayım, pek görüşüp edemedik. Uzaktan yürütsem de bazen yeterli gelmiyor. Eh, adam

milyarlar, trilyonlar, hatta katrilyonlarla oynuyor... Tabi meşgul olur..."

Emir tavayı lavaboya bırakıp İlkim'in yanına yerleştikten sonra uzanıp kadının çıplak kolunu da öptü. Bir yerlerini öpmese rahat edemeyecek gibiydi sanki, her anı kolluyordu. İlkim çayına bir şeker atıp karıştırırken gözleri büyüdü ve dudaklarını büktü.

"Ay o kadar parayı da idare etmek zordur ama... Nasıl idare ediyor acaba, hayran kaldım..."

"Yani," dedi Emir bir dilim domates ve peyniri tabağına çekerken. "Karisına harcıyor genelde diyebiliriz. Berin istemese de, çoğunlukla onun için yatırım amaçlı ev, yat, hisse tarzı şeyler alır. Eşine hayli düşkün ve fazlasıyla aşık birisi..."

İlkim gülümseyip dudaklarını birbirine bastırdı. Çayını yudumlarken başını yukarı aşağı salladı. "Onayladığım bir düşkünlük şekli..."

"Öyle mi dersin," dedi Emir ona doğru eğilerek. Sıcak göğsü kadının fazlasıyla yakınındaydı. İlkim güldü ve başıyla onaylarken yeniden konuştu.

"E yani... İnsan sevdiğine düşkün olmayacak da kime düşkün olacak hayatım? Ben bu hikâyede Ateş'ten taraftayım. Berinciğim sana bir ufak satış koyduk maalesef." dedi kıkırdarak.

Emir Feza uzanıp yanağını sesli bir şekilde öptü. "Aynı ben..." dedi bilmiş bir sesle. İlkim'le göz göze gelince, "Düşkünlük konusunda yani. Ben de sevdiğim kadına baya düşkünümdür. Unuttuysan falan, hatırlatayım dedim." diye devam etti. Muzip sesi, tatlı ifadesi ve gülümsemesi, İlkim'in çatal ve bıçağını bırakıp uzanma isteği doğurdu. Yaptı da. Ellerini onun güzel yüzüne sarıp kendine çekti ve yanaklarından sesli bir biçimde öptü.

"Bayıldığım bir düşkünlük şekli seninki de. İnan bana öyle..."

Ardından uzanıp dudaklarından da sessiz sedasız bir öpücük çaldı.

"Sen beni hep böyle ödüllendireceksen," dedi Emir gözlerini onun dudaklarından çekmeden. "Ben sana hep düşerim bebeğim, zaten yerden kalktığımı da pek söyleyemeyiz..."

İlkim kıkırdadı ve yeniden kahvaltı tabağını doldurmaya döndü. Ne alırsa, bir tane de Emir ekliyordu. O yüzden ya bir ya iki tane alması yetiyordu. Sessizliğin içinde tabağa çarpan çatal bıçak seslerinin, aralarında güzel bir şarkıya dönüştüğü sırada bunu billur sesiyle bozan yeniden Emir oldu.

"Ofise gidiyor musun bugün?"

İlkim çekirdeksiz yeşil zeytini çiğnerken başını iki yana salladı. "Bir haftalık takvimimi boşalttım. Sen geldin, Seçil'de bir iki güne burada olur herhalde diye... Birkaç günümü sadece size ayıracağım. Evden yürütülecek ufak tefek işler harici, ofise gitmemi gerektirecek bir şey yok şimdilik..."

"Sevindim, Seçil gelene kadar tamamen bana aitsin yani? Doğru mu anladım..."

İlkim başını sallayıp çayına uzandı. Yüzünde küçük bir gülüş vardı. "Kesinlikle sana aidim sevgilim..."

"O zaman bu akşamı güzel bir yemekle taçlandırabilir miyiz? Eğer teklifimizi kabul ederseniz, sizi romantik bir akşam yemeğine çıkaralım istiyoruz..."

Emir'in uzattığı elini görünce, parmaklarını onun avcuna bıraktı istekle. "Elbette kabul ederim. Seve seve, mutlulukla..."

Emir uzanıp parmaklarının üstüne sayısız öpücük kondururken genç kadın keyifle güldü. Birbirleriyle şakalaşarak, küçük atışmalar ve sevgi sözleriyle geçen kahvaltının tadı kesinlikle, damaklarında kalacaktı. Fakat ikisi de biliyordu ki, *bu saatten sonra her sabah bunun bir benzeri, bir eşi gibi olacaktı...*

—

"Hazır mısın bebeğim?"

Gömleğinin kollarına taktığı kol düğmelerini ilikleyerek odaya dalan Emir, aynanın karşısında saçlarını düzelteren

İlkim'i görünce donakaldı. Kadının üzerindeki boyundan bağlamalı, piliseli siyah elbisenin bedenini sıkıca sardığı ve dizlerine doğru uzandığını görüyordu fakat onu darmaduman eden bu değildi. Sırtında, kalçasının biraz daha yukarısına uzanan koca bir pencere şeklindeki dekoltesi ve ensesinden sarkan kumaşın o tene değişti de değildi aklını bulandıran. İlkim'in üzerindeki elbisenin, göğüslerinin yalnızca üstünü kapatışındaydı. Boynundan aşağıya üçgen bir biçimde inen kumaşın iki yandan, yuvarlak göğüslerinin belli bir kısmı neredeyse tamamen açıktaydı. Pürüzsüz, beyaz teni fazlasıyla davetkârdı. Emir kapının girişine yaslanıp öylece ondan tarafa bakarken İlkim gülümseyerek kalın dalgalarla şekillendirdiği saçlarını dağıtıyordu.

"Hazırım canım, gel."

İnce, narin parmakları ve parlak ojeli tırnaklarını, boyu neredeyse beline uzanan saçlarının arasında vahşice geziniyor ve kahve dalgaları dağıtıyordu.

İlkim, Emir ne yapıyor diye ondan tarafa dönünce, yüzündeki sade makyajı ve o makyajı taçlandıran koyu kırmızı ruju gördü adam. Akli başından geçip giderken bu kadının nasıl seneler geçmesine rağmen asla yaşlanmadan, yalnızca güzelleşebildiğini düşündü.

İlkim'le o 21 yaşındayken tanışmışlardı, ilişkileri daha sonrasında başlamış olsa da onu ilk gördüğünde, kadının taptaze bir çiçek gibi olduğunu düşünmüştü. Yeni tomurcuklanmış bir filizden farksız olduğunu. Zamanla o çiçek açılmıştı. Taç yapraklarının her birine bir başka renk değmişti. İncecik gövdesi, narinliği ve kırılganlığına rağmen çok yağmura, fırtınaya göğüs germiştik bir başına. Toprağından koparılmak istese de, her esen rüzgâr daha da güçlendirmişti köklerini.

Şimdiyse dünyanın en güzel çiçeğiydi o kadın. Görüp görebileceği en narin, en güçlü ama aynı zamanda en kırılgan olandı. Zamanın ona acıdan başka hiçbir şey vermediği bunca sene, yerini güzel anılara bırakacak ve

onlarla dolacaktı bütün günleri artık. Emir bunun tersinin olmasına izin vermeyecekti.

Sessiz fakat güçlü birkaç adımda kadının önünde durduğu aynanın yanına ulaştı. İlkim aynadan kendini ve karşısındaki Emir'i izlerken genç adamın tüm odağı yalnızca ondaydı.

"Yemeğe gitmek istediğini düşünmüştüm." dedi Emir ellerini ceplerine soktuğu sırada. İlkim makyaj masasından burma şeklindeki halka küpeleri seçerken bakışları şaşkınlıkla adama döndü. Aynanın önüne geçmeden küpesini takarken dudaklarını büktü. "Gitmek istiyorum zaten sevgilim. Neden ki?"

"Açıkçası hiç sanmıyorum ki bu güzelliği bu gece kendime saklamak yerine, geceyi dışarıda geçireyim. Eminim geceyi değerlendirebilecek harika aktiviteler bulabiliriz. Henüz tamamlayamadığımız bir işimiz var sonuçta..." Omuz silktikten sonra o da dudaklarını büktü. Bakışları tutku ve arzuya bulanırken kaşlarıyla İlkim'in ardında kalan yatağı işaret etti. "Hemen arkandaki arkadaşın da bize eşlik edeceğine eminim."

İlkim'in yanakları kızarıırken dudakları da keyifle kıvrıldı ve elini beline yasladı. Emir onun bu tatlı sessizliğini kullanmaya karar verdi ve puslu sesiyle devam etti. Ona bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi kapatıp kadını belinden kavrayarak kendi bedenine yapıştırdı. İşaret parmağı kenarı çıplak kalan göğsünün yanında gezindi tüy gibi bir dokunuşla.

"Yani, o arkadaş olmaz dersin evin farklı noktalarında söz konusu aktiviteyle ilgili deneyler yapabileceğimize de eminim tabii..."

"Sen iyice arsızlaştın." dedi İlkim ellerini onun yakalarında gezdirip göğsüne yerleştirirken. Parmakları içe kıvrılıp yumruk olurken dudaklarını da birbirine bastırdı. Emir belini bu kez iki eliyle birden kavrarken dudaklarını alnının kıyısına bastırdı.

"Hoşuma gitmiyor dediğin an bırakırım ama bana bayıldığını biliyorum." dedi tok sesiyle. "Ayrıca ben seni yedi

senedir bekliyorum. Bırak da biraz arsızlaşayım."

"Yalan yok, bayıldığım doğru." dedi İlkim cilveyle. "Sen istediğin kadar arsızlaşabilirsin hayatım. Ben sana takılıyorum. Biz bir yemeğimizi yiyip geelim, sen sonrasında istediğini almakta özgürsün zaten. Durduran yok..."

"Durduran yok mu?"

"Yok."

Emir ani bir hareketle İlkim'in belini bıraktı ve eline uzanıp sıkıca kavradı. "Hadi, gidiyoruz." Ardından kapıya doğru ilerlemeye başladı. İlkim koca bir kahkaha atınca ve eline sarılıp onu durdurunca ancak yavaşlamıştı.

"Dur, dur! Ay nereye böyle alacaklı gibi?"

"Yemeğe işte, hadi. Ne kadar erken dönersek geceyi o kadar iyi değerlendirebiliriz."

"Tamam hayatım bir dur da ayakkabılarımı giyeyim, bekle."

İlkim elini çekip yatağın ucuna geçti ve bilekten bantlı ince topuklu ayakkabılarını giydi. Ardından parfümünü sıktıktan sonra çantasını masadan aldı ve yeniden Emir'in eline uzandı. "Ayrıca bu gece için acele etmene gerek yok. Nasıl olsa bundan sonraki her geceye sahipsin artık..."

Emir, oynadığı oyunda karşı tarafın İlkim olduğunu her unuttuğunda kalesine bir gol daha yiyordu. Bakalım gece, kimin kalesinde mağlubiyet, kimden tarafta galibiyetle sonlanacaktı?

—

"Şimdilik bu kadar, teşekkürler."

"Teşekkür ederiz."

Ellerindeki menüleri garsona uzattıktan sonra yeniden baş başa kalınca, İlkim bakışlarını ufukta batan güneşe çevirdi. Emir yine yapacağını yapmış ve inanılmaz güzel bir mekânda rezervasyon yaptırmıştı. Masalar iskelenin yanındaydı ve batmaya başlayan güneş onlara seyirlik, inanılmaz bir manzara sunuyordu.

"Sen neden içecek bir şeyler söylemedin? Baksaydın keyfine sevgilim, ben alışkınım..."

"Ben zaten keyfime bakıyorum." dedi onuz silkerek. Gözleri kadının üzerindeydi.

"Bir düşündüm de, hayatımın bundan daha keyifli ve güzel başka bir anı vardıysa o da seninle olanlardan herhangi biriymi muhtemelen. O yüzden alkol alıp almamamın keyfimle pek alakası yok, bebeğim. Ben iyiyim."

İlkim hissettiği sevginin büyüklüğü sayesinde kocaman gülümseyince Emir de aynını yaptı. Uzanıp elini kavradı ve tenini nazikçe okşarken sözcüklerin gözlerinden süzülmesine izin verdi.

Bu sabahtan sonra, seneler boyu yaşanan her şey arkalarında bırakmışlar gibi hissediyordu genç kadın. Hastalığı aralarında geçen herhangi bir konuşmanın ortasında belirmiyor ya da araya girip ikisini de çıkmaza sürüklemiyordu. Fakat bu gece, İlkim içinde konuşulmadık hiçbir şey bırakmak istemiyordu. Ona yapabileceklerini ve yapamayacaklarını söylemeliydi. Söyledikleri mezeler ve ara sıcaklar gelene kadar ikisi de sessiz kaldı. Emir sanki konuşmayı İlkim'in başlatacağını hissetmiş gibiydi. Nitekim yarım saat kadar sonra, ikisi de tabaklarını farklı çeşitlerle doldurmuşken İlkim çatalını tabağa yaslayıp Emir'e baktı.

"Ben yokken neler yaşadığımı az çok öğrendin. Peki sen ne yaptın Emir? Altı sene boyu birbirimizden en ufak haber dahi alamazken... Ben yokken hayat senin için nasıldı?"

"Kaybolmak ve kendimi sensizlikte boğmak dışında mı?" dedi gülerek.

İlkim sadece başını sallayabildi. Emir çatalını bırakıp suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra ellerini birleştirdi ve dirseklerini masaya yasladı.

"Zaten baroda işlerim bitiyordu o sene biliyorsun. Sen gittikten birkaç ay sonra, Ateş'in yurt dışından döndüğünü öğrendim. Pek kolay olmadı bana yaptığı teklifi kabul etmek ama Ateş, çalışmanın beni bunalımdan biraz olsun çıkarabileceğini söyleyince holdinge geçtim. Benden kısa bir süre sonra da Berin geldi, ikimizin de hayatına. Onlara tutundum. Sana dair tutunacak bir şey bulamayınca, onlara

sarıldım diyebilirim. Çok çalkantılı bir ilişkileri oldu Berin'le Ateş'in. İkisinin de ailesel sorunları vardı, evlendikten kısa bir süre sonra Berin'in sağlık sorunları çıktı. Birçok kez düşük yaptı ama hepimiz için en zor olanı, yaşadığı kazaydı. Sana anlatmış diye duydum..."

İlkim buruk bir ifadeyle başını salladı. "Anlattı, çok üzgünüm. Hayatım boyunca, anne olmayı bu kadar hak eden bir insanla daha tanışmamıştım..."

"Kesinlikle. Biliyor musun, nisan ayında katıldığımız Pembe İnci'nin davetinde hamileydi. Onun o hallerini görmeni çok isterdim. Dünyanın en tatlı hamilesi falandı. Benim için Ateş'le sürekli kavga ederlerdi, dayı mı yoksa amca mı olacağım diye..."

"Hangisi olursa olsun hiç fark etmez, dünyanın en iyi amcası ve dayısı olurdun."

Emir içtenlikle gülümsedi. Başını eğdi teşekkür eder gibi. "Onlara sarılınca, kendi dertlerim bana daha önemsiz geldi. Ben seni, onların bebeklerini kaybettiği gibi kaybetmemiştim, yalnızca uzağımdaydın. Onlar bu acıya alıştıysa, ben de senin fiziksel yokluğuna alışabilirim diye düşündüm. Alışmaya çalışırken de sen çıkageldin."

İlkim içinde birikenlerin kalbinde ağırlık yaptığını fark edince dudaklarını sessizce dişledi ama sonrasında, kollarını birbirine sarıp Emir'in gözlerine baktı.

"Aslında ben de seninle bunu konuşmak istiyordum, Emir."

"Neyi, sevgilim?"

"Bebek mevzusunu." dedi utana sıkıla. İçi dert dolmuştu bir anda sanki.

"Seni dinliyorum..."

"Ben, senin bir aile kurma fikrine... *Daha doğrusu kendi aileni kurma fikrine*, ne kadar bağlı olduğunu biliyorum. Bunu ne kadar istediğini de..."

"İstiyordum evet," dedi Emir kafası karışmış gibi. Konunun nereye varacağını çözmeye çalışıyor ama sanki derin bir bilinmezlik denizinde yüzüyordu.

"Emir ben, ben anne olamayacağım. En azından... Kendi çocuğumun annesi olamayacağım."

Durdu. Bakışlarını kucağına indirip sesli bir nefes verdi ve kelimelerini toparlamaya, hepsini tek bir seferde anlatmak için elinden geleni yapmaya niyetlendi.

"Çocuğum olabilir ama... Benim kalbim bana bile zor yetiyorken, bir doğumu kaldırabilecek kadar gücü yok. Olası doğum sancılarını, uzun süreli kasılmaları atlatamayacağımı öğrendim. Aynı zamanda, hiç o kadar uzun bir gelecek düşünemedim kendim için ama asıl sebep benim düşünmemem değil. Böyle bir şey olduğu takdirde, bunu başaramayacak olmam. İki sene kadar önce doktorum bana yaşama şansımın da düştüğü haberiyle birlikte söyledi bunu, o zaman sana gelebilme ihtimallerimin hepsini sıfırlayıp sana koşan ayaklarımı da bu haberle kesti."

İlkim başını kaldırıp burukça gülümsedi. "Günlerdir hastalığımla birlikte, sana istediğin aileyi de veremeyeceğimi söylemem gerektiğini düşünüyorum. Bunu bilmeni ve benimle ilişkine, eğer devam edeceksen öyle devam etmeni istiyorum. Ben sana hiçbir şey veremem ve aksi gibi, senden de çok şey götürebilirim diye, bunca zaman yeniden olalım istememiştim Emir. Eğer sen de bunları düşünürsen anlayış gösteririm." dedi ve cümlelerinin sonuna noktasını yerleştirdi.

Emir gözlerini ona sabitlemişken bir süre sessiz kaldı. Bir şeyi düşünüyormuş gibiydi ama İlkim bunu ne olduğunu asla anlayamamıştı. Gözleri dolu doluydu ama o da aynı adam gibi sessizliğini sürdürdü. Konuşacağını konuşmuştu ne de olsa. Ardından Emir Feza uzanıp kadının elini kavradı ve sıkıca tuttu. "Evet, haklısın ben hep kendi ailemin hayalini kurdum. Ama o hayalin içinde değişmeyen tek şeyin yerine de seni koydum sevgilim. Bir bebek olsun ya da olmasın, sen hep benim yanımda, yakınımıydın. İlkim benim ailem sensin. Benim ailemin de, hayallerimin de değişmeyecek yegâne unsuru sensin. *Hep sendin.*"

İlkim gözyaşları içinde gülümseyince, Emir uzanıp onun yanağını kavradı. Elmacık kemiğini hafif bir baskıyla okşarken, alnına da sıkı bir öpücük kondurdu.

"Sen olduğun sürece, benim ailem hep tamamlanmış olacak. Hem artık Ayşin de var, sen varsın, sonra..."

"Ben varım," dedi İlkim başını hızlıca sallayarak. "Varım ben. Hep olmaya da çalışacağım sevgilim, söz veriyorum."

Emir de gülümsedi. Küçük ama gerçekliğini kusursuzca hissettiren inanılmaz bir gülümsemeydi bu. İlkim onun bütün duygularını o gülümsemeden okuyabiliyormuş gibi hissetti. Aşkı, bağlılığı, içtenliği... Emir'in sahip olduğu iyi ve güzel bütün duygular dudaklarına sığdı sanki.

İlkim'in en büyük dileklerinden biri, yine bu gülümsemeyi ömrünün sonuna kadar görmek ve bunları hissetmek olacaktı.

Yemeklerini yemeyi sürdürdükleri sırada, Emir de kendi zihnini kurcalayan şeyler olduğunu fark etti. "Ben de sana bir şey sorabilir miyim?"

İlkim çatalını tabağının kıyısına yaslarken başını salladı ve ellerini çenesinin altına yerleştirirken, "Ne istersen." diye cevapladı.

"Çok uzun zamandır sormak istiyorum ama unutup duruyordum. Okulun davetine gittiğimiz akşam bana, '*Nasıl olsa Didem'e her şeyden bahsediyormuşsun, geçmişİ ağzına sakız ediyormuşsun...*' gibi bir cümle kurmuştun. Ben onun sebebini hiç anlayamadım. Ne demek istemiştin?"

İlkim dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra kaşlarının hafifçe çatılmasına izin verdi. "Didem'in cümleleri yüzünden öyle söylemiştim ben, bir amacım olduğu için değil..."

"Ne dedi Didem sana?"

"Yanlış hatırlamıyorsam, '*Avukat olmayı nasıl başardığını bilemem ama bir çiçeğe bakmayı bile beceremediğine eminim,*' gibi bir şeydi."

İlkim bakışlarını Emir'e çevirmeden iki yana salladı sessizce.

"Emir o kadar ağırıma gitti ki... Bizim ayrılığımızı simgeleyen bir çiçekten haberinin olması o kadar yaktı ki canımı... Üstelik bunu ona senin söylediğini düşünmek hepsinden daha zordu. Canım ne kadar yandıysa senin canını da o kadar yakmak istedim. Yandığım kadar yakmak istedim. Seninle planlamadan kavga ettiğim ilk seferdi neredeyse. Geri kalanında amacım hep seni bir yalana inandırmaktı, ilk kez o kadar düşünmeden ve duygusuzca konuşmuştum..."

"İyi de," diye mırıldanan Emir, çatılan kaşlarıyla kadına bakarken o da başını olumsuz anlamda iki yana sallamıştı. "Ben Didem'e sana dair hiçbir şey anlatmadım ki... Bilmesine imkân yok."

"Nasıl yani, bilmiyor muydu gerçekten?"

Emir yine başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, bilemez. Sana dair anlattığım şeyler çok temel bilgilerdi. İsmi, mesleğin, *ki dolayısıyla nerede tanıştığımız da*, ilişkimizin ne kadar sürdüğü ya da asla karşıma senin isminle gelmemesi için ettiğim ricaydı. Sen kırmızı çizgiydin, seni aşmayacaktı."

"Ben... Anlamıyorum, nasıl söyledi bunları öyleyse... Nereden biliyordu?"

Emir suyundan büyük bir yudum aldıktan sonra kaşlarını kaldırıp bilmiyorum dedi gözleriyle. "Bildiğini sanmıyorum, o an aklına gelen ilk şeyi söylemiştir yüzde yüz. Öyle şeyleri Ateş ve Berin'le bile seneler sonra paylaştım ben. Didem'in şansının yaver gittiği bir âna denk gelmiş olmalı. Çok büyük bir tesadüf yani..."

İlkim farkındalıkla büyüyen gözleriyle Emir'e baktığında, dudakları aralandı. Emir onun yapacağı şeyi saniyesinde anladı ve, "Sakin," diye mırıldandı keskin sesiyle. "Sakin özür dileme İlkim, geçmişi dün gece ve bu sabahtan sonra tamamiyle ardımda bıraktım ben. Senden bir özür ya da af dilemeni beklemiyorum. Bana bir özür borçlu falan değilsin."

Uzanıp elini tuttu yeniden ve sıkı bir öpücük kondurdu. İki avcunu o narin ele sarıp yanağına yasladıktan sonra cümleleri geldi sırasıyla.

"Ben seni dinledim. Anlattıklarını kendi adalet terazimde kefelere koydum ve kabul ettim. Benim terazimde senin kusursuz bir denge var. Hiç kimse ya da hiçbir şey, o dengeyi bozup senin haklılığın ya da haksızlığını ölçemez. Ben seni anladım. Anlattığını da, anladığımı da yanıma aldım cebime koydum. Bundan sonra yoluma seninle, onlarla birlikte devam edeceğim. Bunu kimse değiştiremez bu saatten sonra, tamam mı bebeğim?"

İlkim başını salladı dolu gözlerle gülümsedi ve başını onaylarcasına salladı. "Tamam," diye mırıldanıp onun avcuna yaslı yanağını okşadı sevgiyle. "Tamam sevgilim."

Bundan sonrasında daima güzellikleri, mutlulukları ve aşkı konuşacakları nice yemeğin ümidiyle, sonrasında gülüşmeleri ve ailelerinden bahsetmeleriyle geçecekti.

Yemeğin ardından eve ulaştıklarında, İlkim makyajını çıkarmak için yatak odasına doğru yürüdü. Emir de hemen ardından geliyordu fakat kısa bir anlığına bahçeye uğramaya karar vermişti. Hava karanlık ve saat geç olmasına rağmen sanırım yaseminleri dikeceği yere karar vermeye çalışıyordu. İlkim bu saatte bahçeye çıkmak için, *eğer havuza girmeyeceklerse*, başka bir sebep bulamıyordu çünkü.

İlkim elbisesinden kurtulup koyu mavi renkteki saten gecelik takımının ince askılı üstünü ve şortunu giydikten sonra makyajını da temizledi. Çilleri yeniden göz önüne çıkarken, İlkim onları Emir'in yaptığı gibi hafifçe okşadı. Adam onları fazlasıyla seviyor diye, cildine makyaj dahi yapmamaya karar vermişti. Ona kalırsa *aşk, sahiden de akıllı bir delilik hâliydi*.

Banyosundan çıktığında, odanın girişinde dikilen ve makyaj masasındaki parfümlerini inceleyen Emir'i bulmayı beklemiyordu. Makyajını silerken önüne dökülmesin diye bağladığı saçlarındaki tokayı çözüp kabarık tutamları dağıtırken, "Ne yapıyorsun sen," diye sordu.

Emir dudaklarını büküp bir eli cebindeyken diğerinde İlkim'in senelerdir kullandığı parfümü inceliyordu. Kokuyu burnuna yaslayıp bir nefes aldığı anda bakışları İlkim'e

çarpana kadar baya oyalandı. Genç kadın yatağın ortasına oturmuştu.

"Bu senin hep kullandığın parfüm değil mi?"

"Evet."

"Bir tek bunu kullanıyorsun değil mi, başka parfümlerle karıştırmıyorsun?"

"Hayır hayatım, sadece bunu kullanıyorum."

"Nasıl oluyor da teninde bambaşka kokuyor bu?"

"Anlamadım, farklı mı kokuyor?"

"Evet, senin teninle buluşunca adamı çıldırtacak kadar güzel bir hâl alıyor."

"Yaa?" dedi İlkim heyecanla. Bu aşkın ona hissettirdiklerini aşamamaya ve daima aynı heyecana sahip olmaya bayılıyordu. Yıllar geçse de Emir'in, karnından kalbine giden yolu ezberlemiş o kelebekleri daima havalandıracağını biliyordu.

"Ya tabii." dedi Emir makyaj masasından uzaklaşırken. Parfümü yerine bıraktı ve çıplak ayaklarını yere sürterek İlkim'e yaklaşmaya başladı. Belindeki siyah eşofman harici yine hiçbir şey giymiyordu elbette. Sabotaj kelimesinin vücut bulmuş hâliydi İlkim adına.

Yatağa dizini bastırıp çökerken ellerini de yumuşak örtünün üstüne dayadı ve dizinin üstünde kadına yaklaştı. "Özellikle burası." diye mırıldandı kısık sesle. Ardından dudaklarını oyunbaz bir biçimde İlkim'in boynuna uzattı ve hafif bir baskıyla oraya bastırdı. Aynı zamanda derince soluyunca İlkim gıdıklandı ve başını onunkine yaslayarak kıkırdadı. "Buraya değen bütün kokular beni çıldırtıyor," dedi burnunu sürterek. Kadının boynunda soluklanırken iki diziyle yatakta emekleyip yanına gelmişti. İlkim avuçlarını onun ensesine ve şişkin pazısına sararken gözleri hafifçe kısılmıştı.

"Feza..." dedi İlkim nazla. Parmakları ensesinde uzamış saçları kavramıştı.

"Söyle sevgilim."

Emir dudaklarını kadının askılısından taşan teninin her santiminde gezdirmeye kararlı gibiydi. Dudakları boynunu, çenesine doğru giden keskin ama yumuşacık hattı, köprücük kemiklerinin oluşturduğu eşsiz vadileri dolandı. Çok uzun zaman sonra yuvasına kavuşmuş gibi nazikçe, istekle öptü kadının teninin bütün köşelerini.

"Oynama benimle..." diye mırıldandı genç kadın mayışmış bir biçimde. İçinde biriken arzu, onu da fazlasıyla zora sokuyordu. İkisi de bu yolun nereye gideceğini biliyor, hevesle çarpan kalpleri onları bir ateşe sürüklüyordu.

"Nasıl oynamayayım," dedi Emir yanağına, dudağının kıyısına yönelmişken. Bir eli kadının geceliğinin kıyısından kayarak çıplak bacaklarına ulaşmıştı. Parmakları bir tüy gibi baldırlarından kaydı ve şortunun eteklerine ulaştı arsızca. Üstelik öyle yavaş ve sakindi ki, bu yavaşlık ölümcül bir işkenceye dönüşüverdi ikisi için de.

"Böyle," diye sertçe soluyan İlkim adamın ensesini sıkıp kendine çekti ve dudaklarını yakaladı istekle. Emir Feza dudaklarını kadının dudaklarının arasında bulduğunda, gülümsemesini bastıramadı. Gülerek onun bu isteğine, bir idam mahkûmunun son isteğini yerine getirmek ister gibi boyun eğdiğinde, dudakları birbirine özgürlüğe kavuşur gibi kavuşmuştu.

Öpücükleri telaşsız olsa da saf bir arzu ve açlıkla doluydu. Dilleri birbirine kavuşmak adına dudaklarının arasından sızdığında, İlkim kollarını daha sıkı sardı Emir'in boynuna. Emir, İlkim'i onun da bağlı olduğu arzuyla sıkıca öpmeye başladı. Öpücüğün ne kadar sürdüğü ya da ne şiddetle devam ettiği ikisinin de umurunda olmadı, ancak ciğerleri bir nefes ihtiyacıyla çığlık attığında aynı birbirlerine olan aşkları gibi, nefeslerini birbirleriyle paylaşmak için ayrıldılar.

Ardından ıslak, iç çekişlerle dolu, sıcak öpücükler dudaklarından tenine kaydı İlkim'in. Bir yol çizdiler kendilerine. Önce kulağının altından başlayarak boynuna, kokusunun kaynağına doğru yeniden indi. Sanki belini sıkıca tutan el orada olmasa yatağa boylu boyu yığılacağını

biliyormuş gibi o ele tüm gücüyle tutunuyordu. Bacakları adamın bedeninin önündeyken, tüm bedenini adama yaslamamak için direniyordu. Belindeki elin tutuşu sıklaştı ve onu kaldırıp kucağına çekmeden hemen önce, çok kısa bir an, teninden ayrılan dudaklardan boğuk bir fısıltı döküldü. "Bacaklarını belime sar."

İlkim belini saran el yerine, geniş omuzlara tutundu ve hızla onun dediğini yaptı. Adamın güçlü, heybetli bedeni onu hiç zorlanmadan kaldırmış ve kucağında tutmuştu. Bu sırada aynı titizlikle dilini teninde gezdirerek kadını kıvrandırmaya devam ediyordu.

"İlkim," diye seslendi boğuk bir tonda. Adı bir ihtiyaç gibi dökülmüştü Emir'in dudaklarından. Genç kadın tek elini onun ensesinde tutmaya devam ederken, diğerini de çıplak, sert göğsüne yaslayarak parmaklarını içe kıvrırmıştı. Dudakları aralandı, çoktan Emir'in uzaklığıyla kurumuşlardı.

"Seni öyle özledim ki," diye devam etti sözcükleri birbirini kovalayarak. Aynı öpücükler gibi tenine sıralandı hepsi, art arda.

Boynundaki yumuşak derinin üzerinde hissettiği ıslak dudaklar ve dişler, şortunun hemen kıyısındaki tatlı bir işkenceye dönüşen parmağın ısrarcı baskısı, karnında ve kalbinin üstünde biriken katıksız ihtiyaç ve heyecanla birleşiyor, kadını her saniye titreyecek hâle getiriyordu.

"Tenini, kokunu..."

Parmakları ince geceliğin kıyısından sızdı ve çıplak tenine ulaştı. Karnından yukarı, göğüs uçlarına kadar yükselen ve onları bile istekle kıvrandıran haz yüzünden başını geriye atmış ve adama bu sayede daha geniş bir alan açmıştı. Dilini kıvrak hareketlerle kadının boynunda gezdiriyor, öpücük ve ısırıklarını ara sıra tenine bırakarak onu olduğundan da fazla heyecanlandırıyordu. Yıllar olmuştu. İlkim ilk ve kendince son olduğuna inandığı her şeyi yaşadığı bu adamın teninde böyle soluklanmayalı uzun yıllar olmuştu. *Bir tekrarı daha olmayacakmış gibi hissettiren uzun yıllar.*

"Seni karşımda gördüğüm o günden beri, yeniden kollarıma alacağım anı bekliyorum. Aylar oldu." dedi nefes nefese, pürüzlü bir sesle. Parmağı bir göğsünün altını okşadı. İlkim titredi. "Özleminden kıvrandığım yılların üstüne bir de yakınımda hasretine katlandığım aylar eklendi. Şu an kollarımda olman, rüya gibi..."

İlkim şuurunu kaybetmiş bir şekilde kendini adama bastırıldığında, Emir'in eli askılı geceliğin içinden çıktı. Parmakları geceliğin üstünden göğüslerine ulaştı ve iki parmağıyla, göğüs uçlarının çevresinde ince bir hat çizdi. Elbette göğüs uçları bu duruma tepkisiz kalamamıştı. Emir için her bir hücresi dünden hazırды. İlkim'in bedenindeki her bir nokta, bu adamın yapacağı herhangi bir harekete cevap vermek için yaratılmış gibiydi. Emir'in bir bakışı bile İlkim'in bütün hücrelerine gönderilen bir uyarı sayılırdı.

Baştan ayağa.

Emir Feza Dağlı, İlkim Çetin için afrodizyak etkisine sahipti.

Emir daha fazla vakit kaybetmek istemiyormuş gibi ince askılardan birini omzundan kaydırarak koluna doğru düşürdü. İlkim tenine çarpan anlık serinlik yüzünden ürperse de fazla uzun sürmedi. Emir'in sıcak dudakları ve ağzı, İlkim'in göğsünün üstüne kapandığında genç kadın inledi. Dudakları göğsünün çevresini kaplarken dili de göğüs ucuna sarıldığında İlkim'in parmakları omzuna zorlukla tutunuyordu. Diğer göğsünün altına kapanan avcunu hissettiğinde daha fazlasını istemekten kendini alıkoyamıyordu. Kendini Emir'e doğru bastırıldığında teninde gezinen dudaklar gücünü arttırdı. Göğsünü ağzına iyice çeken adamın teması, İlkim'i delirtecek kadar güçlüydü.

Parmaklar teninde kaydı, dudaklar dudaklarına yeniden tutundu. Islak, sert bir öpücükle tenleri birbirine muhtaç gibi ayrı kalamazken, ince geceliğin diğer askısı çoktan düşmüştü. Takımın belinde toparlanan üst kısmı, birazdan teninden sökülüp bambaşka bir yeri boylayacaktı. Adamın dudakları teninden kaydı ve diğer göğsünün üstünde yavaşladı. Dişleri kadının göğüs ucunu çekiştirdiğinde

saçlarını çekiştiren ve diplerine batan uzun tırnaklar da onu zevkle titretmişti. İlkim güçlü bir biçimde inlediğinde ve kalçalarını adamınkilere bastırduğında Emir dişlerini tenine sürttü.

Fazlasıyla uzun sayılabilecek bir ön sevişmenin ucu nereye gidecek biliyor olsalar da, Emir senelerin acısını çıkarmak ister gibi her bir noktanın tadını çıkararak ilerliyordu. Buna İlkim'in bütün vücudu dahildi.

Yavaş ya da hızlı olmayı umursamıyordu.

Alabileceği her şeyi alacaktı.

Dudakları, tenleri, nefesleri ve her bir duyguları birbirine karışırken Emir'in dudakları yara izine, elleriyse yeniden İlkim'in kalçalarına uzandı. Ellerini yuvarlak kalçalarına sarıp onu kaldırdığında kadın kollarını boynuna dolamış ve ona sarılarak dudaklarına tutunmuştu. Çıplak göğüsleri birbirine yapıştı ve birbirleriyle vücut sıcaklıklarını paylaşmak ister gibi asla ayrılmadan yatağa devrildiler. Dudakları senelerdir hiç öpülmemiş gibi birbirlerinde soluklanırken, şişen ve hassaslaşan tenleri, ikisinin de umurunda değildi.

İlkim yumuşak çarşafların üzerine uzanmasını sağladıktan sonra, neredeyse çıplak bedenini izlemek için kısa bir an geri çekilen Emir, ona bakmaya doyamayacağını hep biliyordu. Uzun, kestane rengi saçları yatağın ve yastığın üzerine umarsızca dağılmıştı. Çikolata rengi gözlerinde katıksız, saf bir arzu dağılıyordu. Dudakları öpülmekten hafifçe kızarmıştı, yanaklarıysa tatlı bir pembeliğe sahipti. Teninde ufacık damlalar belirmişti ama bu bile onun güzel teninde parıl parıl bir parlaklığa sebepti. Dik göğüsleri ve sertleşen pembe uçlarıyla yatağa uzanmış, Emir tüm varlığını onun varlığına adasın, gelip istediğini alsın diye hazır bekliyorlardı.

Emir Feza hasretle nefeslendi. Kadın onu büyülüyordu. Bu yedi sene kadar önce de böyleydi, şimdi de. Belli ki bir daha da asla değişmeyecekti. Emir dudaklarını aralayıp güzelliği hakkında saatlerce konuşmak, ona övgüler dizmek istedi ama yapamadı. Çikolata kahvesi gözleri ıslıl ıslıl ona bakarken

dilinin tutulmaması saçmalık olurdu zaten. Uzanıp İlkim'e bir öpücük daha verdi, Göğüslerinin arasındaki vadiden ıslak bir yol izleyerek karnına inecekken göğüs arasındaki izde biraz fazla oyalanmayı da ihmal etmemiştir. İzlediği yolun yarısında, kadının dümdüz karnına toplanan ince askılıyla karşılaşınca onu tutup aşağıya çekerek üzerindeki kumaştan kurtuldu.

Sert ama sıcak elleri İlkim'in göğüslerinin çevresine sarılmışken, onları okşamaya ve teninde parmaklarını gezdirmeye devam ederken; dudakları da onların arasındaki kusursuz boşluktan karnına doğru ilerliyor, oradan da ince şortun lastiklerine gelene kadar geçtiği her noktayı öpücüklerle doldurmaya devam ediyordu.

Teninin pürüzsüzlüğü, kışkırtıcı kokusu ve çıplaklığı Emir'i olduğu yerde sersemletirken sert bir soluk aldı. Ölmek üzereydi ve nasıl devam edeceğini oldukça iyi biliyor olmasına rağmen sanki bu anın bitmesini hiç istemiyor gibi ağır ağır ilerliyordu.

Uzun parmaklarını onun yumuşak teninin kıyısından kaydırarak şortunun lastiklerine kadar indirdi. Hızlı ve sabırsız bir hamleyle şorttan kurtulduklarında, İlkim'i saran küçük siyah kumaş parçası, aralarındaki tek engel sayılırdı.

"Bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum."

İlkim onun saçlarına uzandığında nefesleri sıkışmıştı fakat gülümsemeyi ihmal etmemiştir.

"Bu biterse bir yenisi başlar Feza." dedi Emir'i çıldırtacak bir ses tonuyla. "Korunduğumuz sürece tabii..." diye devam ettiğinde Emir bir anlığına donakaldı.

İlkim onun ifadesini fark edince güldü. "Merak etme." dedi boğuk bir sesle. Hemen yanına uzanıp komodinin alt çekmecesini açtı ve bir kutu çıkardı.

"Yatak odamda, üstelik bu hâldeyken en yakın arkadaşımдан bahsedeceğim aklıma gelmezdi ama... Seçil bunu geçenlerde, yakında geleceğini bilmesem de evde bulunmasının sorun oluşturmayacağını söyleyerek zorla alışveriş sepetime ekletmişti."

Emir başını İlkim'in karnına yasladı ve nefeslenerek güldü. "Hatırlat, ona bir gün bunun için teşekkür edeyim." diye mırıldandı ve kutuyu alıp yana bıraktı.

Uzanıp İlkim'in dudaklarına yeniden dudaklarını yaslayan Emir, bu kez her zamankinden daha ısrarcı ve talepkârdı. Elbette eğer bu öpücük, İlkim'in kendinden geçmesi için yeterli değilse karnında hissedeceği artık iyice belirginleşen baskı; onu bulunduğu anda, hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar aptallaştırmaya yeter de artardı bile.

Emir'in sıcak parmakları ve ıslak ağzı, yeniden İlkim'in tenini talan ederek varış noktasına ulaştı. İpleri iki yana uzanan kilodun iki yanına taktığı parmaklarını yavaş ve ağır bir biçimde aşağı çekti ve kadının ayaklarından kurtararak odanın başka bir köşesine fırlattı. Normalde bu anın tadını çıkarmak için dakikalarca İlkim'in en uç, hassas noktalarıyla ilgilenebilirdi fakat kendisi de oldukça zorlanıyor ve artık tenini, yıllardır özlediği tene kavuşturmak istiyordu.

"Söz veriyorum daha sonra çok daha fazlasını yapacağım." dedi kendi kendine kadının teniyle konuşarak. Ardından uyluklarına birkaç öpücük bırakıp doğruldu. Kendini de üzerindeki son kumaş parçasından kurtardı ve ikisi de en sonunda tamamen çıplak ve savunmasız kaldı. Doyumsuz dudakları, kadının tenine yeniden değdi ve uyluklarına öpücükler bıraktı. Kenarda duran kutudan aldığı küçük paketi açıp çabuk hamlelerle kendini İlkim'in teniyle buluşmaya hazırladığında genç kadının onu izlediğini gördü ve başını kaldırdı.

Dizlerinin üstünde, gücü ve heybetiyle duran Emir'in bütün hatları özenle yontulmuş gibiydi. Eli ve uzun parmakları erkekliğinin üzerindeydi, sanki bütün bedeni, bu an için beklemiş ve kendini İlkim'e hazırlamış gibiydi. Kusursuzdu.

İlkim alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda, Emir kısılmış gözleriyle ona baktı. İkisi de arzudan kıvranıyordu ve seneler sonra bu kadar yakın olmak bedenlerinin en uç noktalarını dahi uyandırıyor. Adam onun bacaklarını kavradı ve

yatakta yavaşça sürükleyerek kendine çekti. Parmakları kadınlığının üstüne kapatıp masaj yapar gibi tenini okşamaya başladığında, İlkin başını geriye attı. Teni onun için atıyor, bir nabız gibi her noktada adamın dokunuşlarını hissediyordu.

En sonunda Emir'in üzerine eğildiğini ve bir eliyle belini kavradığını hissetti. Kapanan gözleri aralandı ve Emir ağzını onun ağzının üstüne kapadığı an, bedeninin onun bedeniyle karşılaştığını hissetti. Teni tenine çarptı ve iki beden kusursuzca birleşerek bir bütün oldu.

Seneler önce de, şimdi de aynı his ikisinin de kalplerinden taşarken Emir kendini, kadının içinde hareket ettirdi. *Tamamlanmışlık hissi.*

Bütünlük, ruhlarının da bedenlerine kusursuz bir biçimde eşlik edişi.

Vücutlarını saran incecik ter tabakası, ışığın altında parlatıyordu. Adamın gözünde kadını enfes, kadının gözündeysen adamı kusursuz gösteriyordu.

Emir'in hareketleri, İlkin'in de ona alışması ve çıkardığı seslerin zevk iniltilerine dönüşmesiyle bir ritim kazanmaya başladı. Ona uyum sağlayan İlkin'de kalçalarını hareket ettirerek adamı tenine kabul ediyordu.

Bedenlerinin uyumu ve tutku, zevk ve duyguyla aynı seneler önceki gibi olan hisleri kalplerine doldurmuştu. Her şey büyük ölçüde aynı olsa da...

Yoğunluğu çok fazlaydı.

Çok daha fazla.

Her bir hareket daha fazlasını, her bir uzaklık kavuşmaların bir yenisini arzulatıyordu.

Bedenlerinin tutturduğu yoğun ritmin temposu yükseldi, yükseldi. Şarkıları en uç noktasında ikisi için de patladığında, geriye yalnızca parçanın son kısmı kalmıştı. Ritim düştü, düştü ve sessizce normale döndü. Enstrümanlar sustu. Şarkının sesi giderek azaldı, azaldı. En sonundaysa kesildi ve tam anlamıyla bitti.

Vücutları en sonunda birbirinden ayrıldığında, ikisi de yan yana yatağa yığılıverdiler. İlkim fazlasıyla güçten düşmüştü ve nefeslerini bir süre boyunca düzene sokmakta oldukça zorlandı. Çabuk toparlanan Emir oldu.

İlkim gözlerini zorlukla açık tutarken banyoya gitti ve getirdiği sıcak havlularla genç kadını özenle temizledi. Yatağın ucundan yere savrulmuş olan örtüyü çekip aldı ve yanında çırılçıplak uzanan kadının üzerine örtüp onu da kendine çekti.

İlkim adamın göğsüne uzandığında uzun, dalgalı saçları da yatağa ve hemen başının arkasında duran yastığa dağılarak yayılmıştı. Tenindeki ter tabakası yok olmuştu fakat yine de parıl parıl parlıyordu.

Adı ayrılıkla anılan koca bir devir, az önce ruhların birbirini bulmasıyla tam anlamıyla kapanmıştı. İlkim ruhunu, kalbini ve benliğini seneler önce olduğu gibi Emir Feza'ya teslim ederken; adamın da ondan pek farkı yoktu.

Bu andan sonrası, hikâyelerine yalnızca aşk ve sevgi dahil olacak; sevdaya adanan iki kalbin birbirlerinde tamamlanışını anlatacaktı.



Elbisemizi de şöyle bırakayım💕

Pamuk gibi bir bölümdüü😓 Hem biraz daha kavuşmaklar hem de umutlarımızı daima diri tutan o canım çift. Çok severek yazdım. Umarım severek okumuşsunuzdur💕

Yorumlarınızı buraya bekliyoruz. Hikâyenin %85'ini bu bölümle birlikte tamamlamış oluyoruz. Bu da bir ufak belirteç olsun😊

Yavaş yavaş sona yaklaşıyoruz😓

İki haftaya, yeni bölümümüzde görüşmek dileğiyle. Çok sarılıyorum.💜

twitter / halapenobiberi

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

28. BÖLÜM

Biz geldik! İnanılmaz stresler ve beklenmedik bir yoğunluğun içindeyim. O yüzden güzel enerjiler için gelin bir kollarıma bakalım. Son kontrolleri istediğim gibi yapamadım artık kusuruma bakmayın olur mu 🙄

Bir sarılalım hemen, enerji dolayım♥ Her hafta öpüşüp selamlaşmazsam ölürmüşüm!

Lütfen bölüm sonundaki açıklamamı kaçırmayın. Orada kısa bir şeylerden bahsetmem gerekti. Umarım dikkate alırsınız 🙏

Şimdi sizi bölümle baş başa bırakıyorum. Keyifli okumalar♥

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Yeni Bir Düzen."

Bölüm şarkısı: KÖFN, Bi' Tek Ben Anlarım.



Bazı kavuşmaların veyahut buluşmaların tadı ve hissi de, aynı adı gibi bambaşkadır.

Özlemler sona erdiğinde ve iki beden, aynı ruhların denkliği gibi birbirinin esiri olduğunda onun adına yalnızca kavuşma demek yanlış olur.

Bir andan sonra ona vuslat denir. Sevgiliye kavuşmaktır. Onunla buluşmak, onunla bir olmaktır. Teninde soluklanmak, bakışlarında can ve kendinden izler bulmaktır.

İlkim duyduğu ufak tefek takırtı sesleriyle yorgun düşen bedenini uyandırmaya çalışırken yapabildiği tek şey, gözlerini kırpıştırarak açmak oldu. Kendini gerinmeye zorlarken, vücudu dün gecenin izlerini taşıyordu. Sanırım

birle sınırlı kalmayıp ikinci, hatta üçüncü sevişmeleri için gece boyu pek uyumadıklarından olabilirdi.

Emir gerçekten de içinden ve aklından geçeni yapmıştı. *Alabileceğinin hepsini almıştı.*

İlkim kaslarındaki ufak ağrılar ve bedeninde hissettiği hafif ürperti haricinde oldukça iyiydi. Yalnızca... Gerçekten uzun zaman olmuştu ve bir anda bedeninde bu nefes kesici şekilde tanıdık hislerle sarmalanmış olmak ona biraz da olsa farklı gelmişti. Bu hislerin varlığını dahi unuttuğu senelerin bir sonucu erdiğini hissetmek için harika bir sabahtı.

Çarşafı üzerine iyice çekecek olduğunda, aslında giyinmiş olduğunu fark etti. Dün gece Emir, onunla gecenin bir vaktinde yeniden bütün vücudunu içeren bir sevgi ve tutku seline boğduktan sonra birlikte banyoya geçmişlerdi. Fakat İlkim ondan sonrasını hatırlıyor sayılmazdı. Fazlasıyla yorulmuştu ve yüksek ihtimalle sıcak suyun da etkisiyle mayışmış ve adamın kollarında, çırılçıplak bir uykuya dalmıştı. Emir Feza'ysa onu odaya taşımış, kurulamış ve üzerine siyah renkli ve göğüs kısmıyla etek uçlarında danteller olan ince askılı, siyah şortlu pijama takımını giydirmişti.

İlkim bu pijama takımını sevse de askıları fazla uzundu ve dik göğüslerine rağmen teninden kayıp duruyordu. Doğrulup kenarda duran saatine baktığında dokuza yaklaştığını gördü. Ofiste birkaç dosya işi hariç evden çıkması bile gerekmiyordu. Bedenini biraz daha dinlenebilmek adına yatağa geri bıraktı ve yumuşak örtülerin onu sarmasına izin verdi. Gözlerini kapattığında yeniden uyuyamayacağını bilse de, kendinde yerinden kalkacak gücü bulamamıştı. Yalnızca birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı. Sessizlik onu yeniden sardı, gözlerinden bile uyku dökülüyordu.

Ne kadar süre uzandı ya da öylece gözleri kapalı kaldı bilmiyordu ama zeminde yankılanan çıplak ayakların adım sesini duyduğunda, yeterince uyanıktı.

Emir Feza sessiz adımlarla yatağa doğru ilerleyip dizini kenara bastırdı ve dikkatle ilerleyerek bedenini İlkim'in

bedenini üzerine taşıdı. Ağırlığını ona vermeyecek şekilde kollarını iki yanından yatağa bastırdı ve uzanıp örtüleri altından çekip aldı. Burnunu kadının boynuna bastırıp çıplak omzundan öptü.

"Sevgilim." diye fısıldadı.

İlkim uyanık olduğu için ona kısık sesli bir mırıltıyla cevap verdi. Emir bu kez dudaklarını çenesinin kıyısına bastırdı nazikçe. Bir eli de kalçasının üzerinde teninde geziniyordu.

"Bebeğim," dedi bu kez. Tehlikeli parmakları, onu ürperten bir yavaşlıkta uzandı ve kalçasının yumuşak, kışkırtıcı etinden kayarak ince geceliğin kıyısına ulaştı. Sıcak dokunuşu kadının kalçalarını saran külotun ince ipinde gezindi önce. Ardından beline ve pürüzsüz karnına ulaştı. Bu sırada omzu ve koluna dolanan öpücükleri de kışkırtıcı bir dokunuşun denliğini taşıyordu.

"Hadi uyan, karnını doyuralım. Kahvaltı hazır..."

İlkim onun kolları arasında dönerken gözlerini kırpıştırarak açtı ve adamın kusursuz çehresine, bulanık gören gözleriyle bir bakış attı.

Alnına dökülen, birbirine karışmış saçının kahve tutamları, yüzündeki bronzluk, ne çok soluk ne de çok pembe olan dudaklarındaki hafif ıslaklık ve gözlerindeki ışıltıya bakılırsa; görüntü ne kadar bulanık olursa olsun bir kusursuzlukla bezenmiş ve korkunç bir zarafetle denk düşmüştü.

İlkim onu bulanık da görse, net de görse onun için pek fark etmezdi. Her şekilde adamın çehresinde, gözlerinin ve dudaklarının kıyısında beliren sevgi emarelerini ve gözlerinde taşıdığı aşk izlerini görmek onun için mümkündü.

Başlı başına bir sevginin adıydı Emir Feza.

İlkim için gerçek aşkın ilk tanımı ve adının tam karşılığıydı.

"Günaydın güzelim," dedi onun dikkatli bakışlarına karşılık. Uzanıp dudaklarından sesli bir öpücük çaldı.

"Dün gece seni fazla mı yorduk yoksa?" diye sordu boğuk sesiyle. Anılar gözlerinin önünden akıyormuş gibi, arzuyla konuşmuştu. Ardından yüzünü kadının boynuna, çenesiyle

omzunun arasında kalan o boşluğa gömdü. Dudakları ve burnunu teninde bulduğu bütün boşluklara bastırdı.

İlkim yutkunup gözlerini ihtiyatla yeniden kapatırken bir elini beline sarılan kolundaki şişkin pazıya, diğerini de ensesine uzatıp tenini sıkıca sardı. "Biraz," dedi pürüzlü sesiyle. Ardından ekledi. "Yine de şikâyet ettiğimi söyleyemem."

Emir onun teninde keyifle gülünce, İlkim uykulu ifadesinden sıyrılmaya çalışıyordu. Emir onu kollarından ayırıp yatağın bir köşesine oturur pozisyona geçtiğinde, İlkim de aynını yaptı. Doğruldu ve sırtını yatak başlığına yaslayıp gözleri kapalı bir süre bekledi.

Aynı anda omzundaki ince askı yana doğru kayarak koluna düştüğünde, uzanıp sanki bir refleks gibi askıyı geri kaldırdı. Bir elini gözüne götürüp ovuştururken beklediği şey uyanmaktı. Oysa Emir uzanıp kadının az önce düzelttiği askıyı, İlkim'in kolunu kucağına indirdiği anda yeniden indirince, askı düştü ve gecelik bedeninden sıyrılır oldu. İlkim'in göğsünün belli bir kısmı açığa çıkınca, kadın şaşkınlıkla elini tenine kaparak askıyı yukarı çekti ama amacı ilk kez herhangi bir şeyi saklamak değildi. Refleks gibiydi, açılan göğsünü kapatmak içindi...

"Bıraksana..." dedi Emir bedenini ona doğru yanaştırarak. Uzandı ve çenesini öptü. Oradan boynuna, ardından da yavaşça gerdanına kayd ı sıcak dudakları. İnce, uzun parmakları askıya uzandı ve onu İlkim'in teninden kayd ırdı. Üzerine dökülen soğuk saten kumaş ve adamın tenine çarpan ılık nefesi onu ürperttiğinde genç kadının dik göğüslerinin uçları belirginleşti. "Sanırım senden önce ben karnımı seninle doyuracağım." dedi tok, boğuk sesiyle. İlkim titredi. Aynı anda hem soğuk hem de sıcakt ı sanki.

Sanki, bir anda soğuk alevlerin içine atılmış gibiydi. Yanıyordu ama aynı zamanda üşüyordu da. Ürperiyordu ama içten içe sığağın içinde kavruluyordu.

Emir elini onun boynuna sarıp tenine doğru eğildiğinde, genç kadın titrekçe nefeslendi. Dudaklarının arasından

dökülen sıcak nefes, İlkim'in göğsünün üzerinde dağılırken gözlerinin önündeki pembe, dokunuşuyla kızaran ve ürperen teni daha da büzüştü.

Genç adam sonunda bu eziyete bir son verip eğildi ve kışkırtıcı bir tona sahip olan o pembe ucu dudaklarının arasına çekti. Öpücükleri, ağzının içine aldığı göğüs ucunu talan ederken, sıcak dili de işin içine karışınca İlkim'in başı geriye doğru düştü. Dudaklarının arasından bir inleme firar edince, Emir başını yukarı doğru kaldırsa da ağzına çektiği göğsünü bırakmadı. Birer çakmak gibi yanan gözlerini kadına sabitlediğinde, ona verebildiği bu arzunun onu da çıldırttığı açıktı. İlkim alt dudağını dişlerinin arasına çekerken adamın büyük, kemikli çıplak karnından aşağıya doğru ilerlemeye başladı. Teninde kayan parmakların tüy gibi dokunuşları kadınlığına ulaşınca İlkim kesin bir nefes aldı. Emir avcunu, varla yok arasındaki kumaşın üzerinden onun tenine kapatırken, bir yandan da dudaklarını sardığı göğüsle ilgileniyordu. Parmağı, İlkim'in en uç noktalarına hafif bir baskı yapmaya devam ederken dudakları da soluk izlere uzanmıştı.

Daha ilk andan beri, Emir Feza'nın bu izle tanıştığında ona kıymet vereceğini, onu incitmemek adına en çok orada soluklanacağını biliyordu genç kadın. Tenini severken ve İlkim'le sevişirken, Emir'in en özel durak noktası ona geçmişte bıraktıkları onca seneyi anımsatan izler oluyordu. İstemli ya da istemsiz, dudakları bir şekilde onu buluyordu.

Emir uzanıp İlkim ve kendisinin üzerindeki her şeyi birer hamlede çıkarıp kadının üzerine uzandığında, yeniden esir aldığı şey dudakları olmuştu.

İlkim bedeni de aynı nefesi gibi titrerken, bedeninin üzerindeki bedene, teninin kıyısındaki tene ve kalbinin her bir zerresine sahip olan bu adamın varlığının onun için nasıl bir şans olduğunu bilerek, belki de en endişesiz, dertsiz, tasasız sabahına uyanmıştı.

Bundan sonraki her sabahın, aynı zamanda her gecenin de, bunun bir benzeri olması için dilinden dökülen bütün

dileklerin yerine ulaşması, kesinlikle en büyük isteği olacaktı.

—
Genç kadın üzerindeki lacivert mayosunu düzeltirken bakışları önünde duran adama kaydı. "Girelim mi şu suya artık Feza? Bilmesem korktuğunu falan düşüneneğim..."

"Ya ne korkması?" dedi aksi mümkün değilmiş gibi, ters bir sesle. Parmaklarına yaydığı güneş kremi iki eline yayıp kadına döndü. Güzel yüzüne uzandı ve net bir biçimde sayabileceği çillerinin üstünü öptükten sonra kremi onun beyaz tenine sürüp yedirmeye başladı. Yarım saatten fazla süredir, İlkim üzerindeki tek parça, lacivert renkli, askılı ve göğüs altlarından pencereli mayosuyla bahçede dikiliyordu. Emir önce bir telefon görüşmesi yapmış, ardından kendini kremledikten sonra onun da yeterince güneş kremi sürmeden güneşe çıkmasına ve havuza girmesine izin vermeyeceğini belirtmişti.

"Sadece... Endişeleniyorum işte. Bunun," Parmağıyla göğsündeki izi işaret ettiğinde yüzündeki ifade bu konuda fazlasıyla kararsız olduğunu açıkça gösteriyordu. Parmakları kadının alnında, şakaklarında ve yanaklarında dolandı. "Bizim için sorun olmayacağına emin misin?"

İlkim uzanıp kollarını boynuna sardığında, Emir onun çıplak kollarını kremlemeye başladı. Kadının amacı onu kendine çekmekti ama o koca vücudu kımıldatabilmesi elbette ki çok zordu. Emir onun yeterince güneş kremine bulandığına emin olduktan sonra hafifçe geri çekilip ellerini onun beline sardı ve dudaklarına uzandı. İlkim gülüp iki parmağını onun dudaklarının üstüne koydu ve sorusuna cevap verdi.

"Evet, eminim. Ben sürekli giriyorum biliyorsun. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok sevgilim. Hadi, gel artık."

"Tamam, öyleyse olağan dışı bir durum gözlemlediğimde seni doktora götürme şansına sahip olacağıma söz veriyor musun?"

İlkim başını salladı. "Veriyorum."

"Artık girebiliriz o zaman..." dedi gülümseyen sesiyle. Dişlerini alt dudağına geçirdiğinde bu kadar çekici görüldüğünü bilse, bunu kadının yanında sürekli yapıp onu mahvetmeye devam eder miydi? *Muhtemelen evet.*

İlkim düşünmek için kendine fırsat vermedi ve adamı elinden tutup havuza doğru koşmalarını sağladı. Birlikte atladıklarında, tuttuğu nefesi ve kapattığı gözleriyle, kendi cennetinde olduğunu hissetmesine engel olamıyordu.

Birlikte, bedenleri birbirine dolanmış bir biçimde suyun yüzeyine çıktıklarında, genç kadın kendini adamın kucağında buldu. Derin bir nefes aldığında, Emir'in parmakları ihtiyatla kadının göğüslerinin arasındaki izi buldu. Sakince dokunuşlarını oraya sararken, teninden dökülen sular ikisinin de bedeninde eriyip yok oluyordu. Sesli nefesler alıp vererek birbirlerine sarılırken ve suyun yüzeyinde süzülürken dudakları birbirine ihtiyaçla tutundu.

Sağlıkla ve ayrılıkla sınıandıkları onca yılın ardından, o dudakların her fırsatta birbirini bulacağı ve kollarının daima birbirine dolanacağı kesindi.

Bir süre birbirlerine su atarak ya da sataşarak yüzdükten sonra daha da sakinleyip su üzerinde süzölmeye başladılar. İlkim aşıktı. Hem suya, hem de güçlü ve sıcacık bedeniyle bedenine yapışan bu kaslı vücudun sahibi olan adama aşıktı. Sırtını göğsüne yapıştırdığı, başını geriye, dolayısıyla omzuna doğru attığı ve kollarını her fırsatta ona dolayıp dudaklarını teninde gezdiren bu sevgi dolu adama aşıktı.

Emir bir süre daha İlkim'le suda oyalandı fakat kadının yarım yamalak yaptıkları kahvaltıda bahsettiği kadarıyla bugün ofiste biraz işi olduğunu biliyordu. O yüzden biraz sonra merdivene ilerleyip havuzdan çıktı ve havluyla ıslak damlaların V kasına doğru birer birer döküldüğü vücudunu kuruladı. İlkim kenara doğru ilerleyip kollarını betona yasladığında ve kollarının üzerine başını yerleştirdiğinde; gözlerini bir an olsun çekmemesi, Emir'in kaslarının giderek şişmesine ve belli noktalarda büyümelere sebep oluyordu.

"Bana biraz daha öyle bakarsan ofise falan gidemeyeceksin. Uzun bir süre..."

"Nasıl bakıyormuşum ben?" dedi İlkim saf ayağına yatarak.

Emir alt dudağını dişlerinin arasına alıp gülerek serbest bıraktığında, kalçalarını saran koyu mavi şort tenine giderek daha da yapışıyordu sanki.

"Seni çiğ çiğ yememi istiyormuşsun gibi." dedi Emir sert sesiyle. "Üstelik orada..."

Elinde topladığı havluyla gelişigüzel bir biçimde havuzda yüzmeyi sürdüren kadını işaret etti. Gözlerini kısmıştı. "Bu hâlde fazlasıyla savunmasız görünüyorsun. Dikkat et yavru ceylan, acımasız bir aslan seni kapmasın sakın."

İlkim güldüğünde Emir'de elini pençe atar gibi yaptı muzip bir ifadeyle. "Deli seni," diye mırıldandı İlkim kıkırtılarının arasından.

"Sen insanda akıl mı bırakıyorsun ki?" dedi işaret ve orta parmağını birleştirip şakağına vurduğu sırada. "Var olanı da aldın gitti..."

İlkim adama cilveyle bakıp gülümsedi ve o içeri geçerken, genç kadın da suya geri dönmüştü. Derin kulaçlar atıp suda keyifli vakit geçirmeyi sürdürürken, Emir'de çoktan içeri.

Bir süre daha yüzdü genç kadın. Suya olan sevgisini ve kotasını doldurabilecek kadar kaldı havuzun içinde. Artık çıkmaya karar vereceği sırada, bahçenin içinden ayak sesleri yükseldi.

"İlkim?"

Dejavu? Evet, eğer bir kamera şakası falan değilse kesinlikle dejavuydu.

"Alp," diye yanıtladı havuzun kenarına geldiğinde. "Buradayım."

Aynı anda da hem bahçeye giren Alp'i, hem de eve geçen Emir'e doğru bir bakış atmıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra ellerini yüzündeki suları temizlemek adına suratında gezdirdi.

"Yine mi havuzdasın?" diye mırıldandı Alp gülerek. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokmuştu ve birkaç adımda bahçenin içinde, havuza doğru ilerlemişti.

İlkim hafifçe tebessüm ederek başını salladı. "Evet, ofiste pek işim yoktu. Ben de geçmeden önce biraz yüzebilirim diye düşündüm."

"Ben de o yüzden uğradım. Ofise geçeceksin değil mi, seni ben bırakabilirim. Ben de adliyeye geçeceğim..."

"Bu saatte?" diye mırıldandı şaşkınca. İlkim tam sayıların ne olduğunu bilmiyor olsa da, saatin öğle vaktini çoktan geçtiğini biliyordu. "Adliyede ne yapacaksın ki bu saatte?"

Alp omuz silkti. "Tülin savcıyla görüşmem var. Bir dosya var elimde, uzlaşmaya çalışıyoruz."

İlkim kaşlarını kaldırdı. "Anladım. Yani beni bırakmana gerek yok, zaten ben belki akşam üzeri giderim diye düşünüyordum. Serinlik çökünce. Ayrıca..."

"Bebeğim?"

Ayrıca istersem Emir beni bırakır diyecekti ki, cümlenin tam ortasına yerleşecek adamı, bahçeye açılan kapının önünde gördü. İki elini, pervazın iki yanına yaslamıştı. Üzerine bir şey giymemişti ve az önce duştan çıktığı belli olan bir biçimde, altında yalnızca siyah bir şortla dikiliyordu. Saçları ıslak ve dağınıktı, serseri bir ifadeyle kadına bakarken sanki aynı zamanda içten içe, bakışlarıyla sessizce bu adamın da kim olduğunu sorguluyordu.

Eh, haksız sayılmazdı.

"Canım?" dedi İlkim kocaman açılmış gözleriyle ona bakarak.

"Çıkmıyor musun artık, hadi." diye mırıldandığında, Emir'in Alp'i tamamen görmezden geldiğini görebiliyordu.

"Çıkayım."

Emir ellerini yasladığı yerden ayrıldı ve kenardaki şezlonga koydukları uzun havluyu aldı. İlkim havuzun kenarındaki merdivenlere gelirken, Emir de aynını yaptı. Elini uzattığında, İlkim parmaklarını onun avucuna bıraktı ve adama bakarken takındığı gülümseme dünyayı aydınlattı.

Emir aynı gülümsemeyle ona bakarken kadını merdivenlerden yukarı çıkarttığı gibi havluyu vücuduna sardı ve o vücudu tutup sıkıca sarıldı.

Geriye döndüklerinde İlkim elini adamın omzuna yerleştirdi ve durdurdu. "Şey, Emir?"

"Efendim güzelim?"

"Seni Alp'le tanıştırmış mıydım? Yan komşum, aynı zamanda ortak paylaştığımız ofisin de sahibi..."

Genç kadın elini uzatıp karşılarında duran adamı gösterdiğinde Alp küçük, zorlama bir gülümsemeyle karşında duran ikiliye baktı. Ardından bir elini cebinden çıkarıp hafifçe kaldırdı ve salladı. "Selam."

"Alp," dedi Emir gözlerini kısıp. Sanki hatırlamaya çalışıyormuş da bir türlü hatırlayamıyormuş gibiydi. Ardından fazla uzatmamaya karar verip yüzüne sakın bir gülümseme kondurduğunda, İlkim bu ifadenin her bir saniyesini tanıyordu.

Şu an bu adamla, yanlarında İlkim'de varken bir arada olmaktan, üstelik evlerinin bahçesinde olmaktan inanılmaz rahatsızdı. Alp'ten de hiç ama hiç hoşlanmıyordu. Yine de terbiyesini bozmayacaktı çünkü hatırlıyordu. Yapılan telefon konuşmalarının her biri aklındaydı. Alp'e o gözle bakmayan kız arkadaşının, bu adamın ona verdiği desteğe ve yardıma minnettar olduğunu biliyordu. Sadece bu sebepten bile içinde; adama hiç hoşlanmadığı bir yolla, ikellikle cevap verme isteği doğuyordu. Sırf bu yüzden elini, havlunun üstünden İlkim'in beline daha çok bastırdı. Onu incitmiyordu ancak elinde başlayan ufak çaplı kaşıntı da ona pek yardımcı olmuyordu.

"Hatırladım, merhaba." dedi mırıltıyla. Alp'le bakiştılar. Emir'in kahve kürelerinde bir yangın başlamıştı. İlk yakmak istediği kişi de, hemen karşısında dikilen adam olacakmış gibi duruyordu.

"Emir ben, Emir Feza Dağlı. İlkim'in erkek arkadaşayım. Memnun oldum tanıştığımıza..."

Kesinlikle olmamıştı. İlkim dudaklarını birbirine bastırduğunda, sesindeki zorlamayı fark eden tek kişi oydu belli ki çünkü Alp bir adım daha yaklaşıp elini uzatmıştı.

"Ben de öyle. İlkim senden çok bahsetti. Yakın zamanda geleceğini söyleyip duruyordu ama seni bir türlü göremiyorduk. Bir şaka olduğunu düşünmeye başlamıştım..."

Alp'in şaka yoluyla kurduğu cümleler, söylemek istediği şeylerin üzerine örtülmüş bir perde gibiydi. Sanki *senin varlığına başından beri inanmıyordum, sen İlkim'in beni kabul etmemek için uydurduğu bir bahaneden farksızdın,* der gibiydi.

Meydan okumaya... Çoktan kaybedilmiş bir savaşın ilk adımlarına benziyordu.

Emir bir süre Alp'e sadece baktı. Ardından dudaklarında yamuk bir gülümseme oluşunca, İlkim dudaklarını dişlerinin arasına çekti. Erkek arkadaşı dönüp burnunu saçlarına bastırdı ve dudaklarını kadının kulağının üstüne bastırıp kısık, çok kısık bir sesle mırıldandı. "Sevgilim, kusura bakmazsın umarım ama..." İç çekti yeniden derince. "Sikeceğim şimdi belasını o olacak..."

İlkim elini onun göğsüne koyup rica eder gibi dokununca Emir güçlü bir nefes verdi ve ifadesini hiç bozmadan Alp'e döndü.

"Bazı kişisel problemlerden dolayı biraz geciktim ancak şimdi buradayım değil mi?" dedi gülümseyerek. Derin bir gülümseme vardı suratında. Gözlerinde aynı ateş yanıyordu. *Bak, buradayım* der gibi bakıyordu. *Söyle ne söyleyeceksen de cevabını ağzının ortasına monteleyeyim* *senin.*

"Buradayım, evimdeyim."

Durdu, düzeltti. "*Evimleyim.*"

Gülümsedi ama Alp'in yüzündeki ifade çoktan solup gitmişti.

"Anlıyorum," dedi terleyen ellerini pantolonuna sürüp. "Hoş geldin öyleyse."

Emir buna bir cevap vermek yerine adama gülümseyerek bakmayı sürdürürken, İlkim duraklayan sohbeti devam ettirmek adına yanlış bir tercih yaptı. "Alp adliyede gidecekmiş de sevgilim, gideceksen seni de bırakabilirim demeye gelmiş. Ofis yolunun üstünde kalıyor ya..."

Ancak İlkim ortamı yumuşatmak için söyleyecek en yanlış konuyu seçmişti ne yazık ki. Cümleler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu fakat genç kadın sözlerini geri alamayacaktı.

"Niye?" diye bir yanıt geldi Emir'den hızla.

"Aşkım, yani niye derken?"

"Niye senin erkek arkadaşın bırakamıyor muymuş seni ofise? Hadi o bırakamıyor, sen kendin gidemiyor muymuşsun İlkim? İlla birinin seni bırakmasına ihtiyacın mı varmış?"

Emir onun belini daha sıkı sarıp kendine çekerken, dudaklarını kulağının üstüne bastırıp kısa bir an gözlerini kapadı. "Aşkım demek için çok... Çok yanlış bir an, beni şu an bu bile yumuşatmayacak sevgilim." Emir yeniden sertçe nefeslendi. "Bunun tadını sonra çıkaracağız seninle. Sen şimdi içeri geçer misin, benim arkadaşla konuşmak istediğim şeyler var."

"Emir Feza..."

"İlkim içeri, sevgilim." Duraksadığında kadını ardına alıp ona doğru döndü. Sırtını Alp'in görüş açısında bırakırken sinirlerini tutmaya çalışıyordu fakat bunu İlkim'e yansıtmamak konusunda kararlıydı. "Döveceğimi falan düşünmedin herhalde değil mi? Bunu hakaret sayarım."

"Hayır tabii ki ama..."

"Hadi öyleyse. Beni kırma, içeriye geç lütfen. Ben de hemen ardından geliyorum. Hazırlan, ofise geçeceğiz birlikte. Sonra da seni bir yere götüreceğim."

Emir uzanıp çenesini kavradı ve yüzünü kendine kaldırıp yanağını öptü. Alp orada yokmuş gibi, sanki ikisinin bir arada olduğu herhangi bir anmış gibi davranıyordu. "Hemen arkadayım."

İlkim bu ikilinin yalnız kalmasına içten içe hiç razı olmasa da Alp'e veda bile etmeden, yalnızca küçücük bir gülümsemeyle süslü baş selamını verip içeri geçti. Emir o salona girince ilerledi ve sürgülü bahçe kapısını çekti. İlkim'in bahçeyle ve bahçede duran ikiliyle bütün bağlarını keserek onu içeri gönderdiğinde geri dönüp Alp'in karşısına dikildi.

"Bak Alp..." dedi. Ellerini beline koyup dudaklarını dişlerinin arasına çekerken sabırsız bir de nefes vermişti.

"Ben ilkel bir adam değilim, hiç olmadım ama söz konusu olan şey İlkim olduğunda, sebepleri ve sonuçları fazlasıyla düşünen bir adamım. Benim hayatımın başlangıç noktasında İlkim var ve inan bana, şu anda da bütün çabam bu hayatın son noktasına onunla ulaşmak. İlkim var olduğu sürece, ben varım. İlkim beni istediği sürece ben onun için, onun adına savaşırım..."

Boğazını temizleyen Alp, konuşmak için dudaklarını araladığında Emir elini kaldırıp onu daha konuşmadan durdurdu.

"Yalnızca senin de farkına varmanı istediğim bir şey var, zor değil merak etme. Ben İlkim için savaşırım. Savaşırım savaşmasına ama şu anda, içinde bulunduğumuz şu durumda savaşılacak hiçbir şey yok çünkü İlkim bir *savaşın sonunda kazanılacak bir ödül değil*. Savaşılacak bir şey yok çünkü aynı şekilde İlkim'in karar veremediği ya da arasında kaldığı iki seçenek de yok. İlkim'in seçtiği sadece benim. Hep bendim, bundan sonra da *yalnızca ben olacağım*."

Dudaklarını hafifçe ıslatıp gözlerini onu izleyen adama sabitledi. Ondan azıcık dahi hoşlanmadığı ifadesinden açıkça belli oluyordu fakat bunu sözlerinde dile getirmek de artık boynunun borcu sayılırdı.

"Eyvallah, ben yokken ondan desteğini esirgememişsin. Yardımcı falan olmuşsun, teşekkür ederiz. Ama bu saatten sonra, senin İlkim'le karşı karşıya kalacağın her saniyede ben onun yanında, yamacında olacağım. Anlıyorum, İlkim muhteşem bir kadın. Çevresindeki erkeklerin onun eksenine

kapılıp kendi kendilerine gelin güvey olması benim için yeni bir şey değil. İlkim senin için belli sınırlar çizmiş ve seni arkadaşısı olarak nitelendirmişken; ben senin ona olan tavırlarının basit bir arkadaşlıktan öte, yakın bir ilgi olduğunun da farkındayım. İşte ben de o ilgiyi kabullenemiyorum ya zaten. İlkim sana açık açık, *benim bir erkek arkadaşım var* demişken, senin meydanı boş bulmuş gibi benim kız arkadaşıma olan yakın ilgini, uygun yollarla sana geri iade etme isteğindeyim, sen de bunu anla istiyorum."

Başını iki yana eğip kaslarını gevşetirken kahve kürelerinde net ve sabit bir bakış kol geziyordu. "Şiddet yanlısı bir adam değilim. Bunun bir çözüm olduğuna falan da inanmıyorum ama seni gördüğümünden beri kaşınan elim, içimde bir yerlerde bu hisse engel olmak için çabalamam gerektiğini söylüyor komşu. Ama ben yine de sözlü belirtmiş olayım..."

Emir Feza bir adım attı. Bir adım daha attı ve işaret parmağı adamın göğsüne sabitlendiğinde sözlerinde henüz bileylenmiş bir bıçağın keskinliği vardı. Tane tane konuştu, her bir kelimedede parmağı adamın göğsüne biraz daha batıyordu.

"İlkim, benim hayatım ve bu saatten sonra, o hayatın kıyısında dolanan herkesin hayatını istediğim şekillerde bozar, yıkar, hatta gerekiyorsa karartırım." Emir geriye çekildi ve sanki az önce söyledikleri sevgi dolu sözcüklermiş gibi sakince gülümsedi. "Anlatabilmişimdir umarım."

Alp sessizce yutkundu ve yalnızca başıyla onayladı. "Anladım." dedi sadece ve sanki İlkim'i görecekmış gibi eve doğru son bir bakış attıktan sonra, "Size iyi günler öyleyse," diye mırıldandı. Ardından sessizce arkasını döndü ve bahçeden çabuk adımlarla çıktı.

Emir onun sahip olduğu pişkinliğe gözlerini devirirken ellerini yukarıya doğru açıp sertçe nefeslendi. "Senin o gözünün açısını da, çenenin yayını da... Sabır ver Allah'ım bana, bolca sabır."

Genç adam içten içe sabır dileyerek ve bu arkadaşın yeniden karşısına çıkmaması adına dua ederek sevgilisine kavuşmak adına adımlarını eve yöneltti.

Sorunlardan birini de böylece ortadan kaldırdığını umut ediyordu. Bir bir önlerindeki taşları kaldırmadan, bütün engelleri yıkmadan sakinleşemeyeceğine neredeyse emin olmasına rağmen, yine de sorun yoktu. İlkim için tüm kötülükleri yıkıp yok ederek ilerleyecekti. İkisinin de yoluna güzellikler sermeden önce durmaya niyeti yoktu.

—
İlkim kol çantasını masasına bıraktıktan sonra, pantolonuna düşen bir tel saç çekip aldı ve sandalyesine yerleşti. Bakışları sabahtan beri, daha doğrusu Alp'le konuşmalarından beri inanılmaz bir sakinliğe sahip olan Emir'e baktı. O da suni deri çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp İlkim'in hemen çaprazına yerleştirilmiş, dosyalarını yığıldığı masaya yerleşti. Masanın üzerini derleyip toparlamış, dosyaları bir düzene soktukten sonra kendine açtığı koca alana yerleşmişti. İlkim bu masanın bu denli büyük olduğunu bile unutmuş gibiydi.

Adamın üzerine giydiği yarım kollu haki yeşil gömlek, tenine öyle yakışmıştı ki genç kadın gözlerini ondan alamıyordu. Soluk, bej rengindeki şortu ve düz tabanlı ayakkabılarıyla spor bir tarzı, karizmatik bir duruşu vardı.

İlkim'se ofise yine alıştığı tarzda gelmeyi seçmişti. Siyah, ayak bileklerinde biten düz sigaret pantolonu, aynı takımın ceketıyla bir uyum içindeydi. İçine krem rengi, askılı bir badi giymişti ve ayaklarında, kısa topuklu aynı renkte ayakkabılar vardı. Saçları başının tepesinde toplanmıştı. Kalın dalgaları, at kuyruğundan sarkarak sırtına doğru dökülüyordu.

Teninde hiçbir şey yoktu. Gözleri ve dudaklarında hafif bir rimel ve gloss harici makyajsızdı.

Çok güzeldi.

Çok ama çok güzeldi ve bundan öylesine habersizdi ki, Emir'in ona her kaçamak bakışında, kalbine yeni bir aşkın daha tohumunu filizlendiriyordu.

İkisi de kendi masalarına yerleştiğinde, genç kadın aynı sevgilisi gibi bilgisayarını açtı. Kendi işlerini yaparken bir arada oldukları ilk seferdi ve İlkin, bu küçücük andan bile öyle mutluydu ki gülümsemesini durduramıyordu.

Emir'le yan yana olmak, çalışması gereken şeylerle ilgilenirken sağına her baktığında gözlerinde adamın yansımalarına çarptığında içindeki sevginin derinlere uzanan kökleri yeniden güçleniyordu.

Onunla bir arada olmaktan öyle mutluydu ki, hissettiklerinin bunca sene sonra bile bu kadar güçlü olmasına şaşıırıyordu.

Seneler acıyla, korkuyla ve koca kalabalıkların içinde sessiz bir yalnızlıkla geçmişti. İkisi de ayrılığın pençesinde, birbirlerinden uzakta kaldıkları yıllarda güçlenmişti. Duygusal ve fiziksel açıdan, hayat onları kamçılarmıştı. İlkin kendini yüksek lisans ve doktora vermişken, Emir'se tüm süreci çalışarak, işe odaklanarak geçirmişti.

Şimdi ikisi de, ellerinde meslekleriyle yeniden bir aradalardı. Kavgalar, tartışmalar, gizlenen gerçekler ve saklanan sırların ardından aşk onları bir arada tutmak konusunda gereğinden de fazla savaşmıştı. Sevgiye, bağlılığa ve sadakate sarılarak, bu iki kalbi bir arada tutmaya çabalamıştı.

Başarmıştı da.

Bu saatten sonra İlkin ve Emir'i birbirinden ayırabilecek neredeyse hiçbir şey yoktu.

İlkin, çok yakında duruşması görülecek birkaç müvekkilinin dava dosyasıyla ilgilenirken; Emir'de buradan İstanbul'da olup bitenlere uyum sağlamaya çalışıyor, oradaki işlere yetişiyordu. Genç kadın kağıtlara, Emir'se maillerine gömülmüştü. Kısa bir süre sonra telefonunu çıkardı. İlkin işini gücünü bırakıp onu izlemeye başladığında Emir Feza fazlasıyla odaklanmış gibi görünüyordu. Kablosuz kulaklıklarını kulağına geçirdiğinde, suratında da ters bir ifade belirmişti. Biçimli kaşları çatılmış, dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı.

"Ateş bu mail kutuma düşen şey ne, benim güzel kardeşim?"

Merhaba bile demeden, selam vermeden girdiği konuşmada, kısa bir süre karşı tarafı dinledi. Hatta Ateş vardı. Genç kadın onun neler anlattığını bilemese de Emir'in yüzündeki tuhaf ifadeye bakıldığında, erkek arkadaşının ona anlatılanlardan pek hoşlanmadığı belliydi. Sanki dünya üzerindeki en saçma şeyi dinliyormuş gibi kaşlarını daha da çatıp ağzını araladığında İlkin gülmemek adına dudaklarını dişlemek zorunda kaldı.

"İyi de o ne demek kardeşim gözünü seveyim?"

Biraz daha dinledi Ateş'i ve parmakları klavyenin üzerinde önlenemez bir hızla gezinirken tahammülünü kısa sürede yitirdi.

"Sana bunu söyleyen kişi bizim şirkette mi çalışıyor? Hemen kov onu."

Ateş bir şeyler daha söylediğinde, Emir sanki adam onu görebilecekmiş gibi elini kaldırdı. "Daha fazla devam etme Ateş. Bana sormadan hukuk departmanında karar alınacak ve ben buna sessiz kalacağım, öyle mi? Eğer bu bana anlattıklarını söyleyen kişi benim komutamda çalışıyorsa da, sen zaten hiç zahmet etme. Geldiğimde onu bizzat ben kovacağım. Hatta şu an," diye mırıldanıp bileğindeki kahverengi kayışlı saate çatılı kaşlarıyla baktı. "Kovdum bile..."

Önüne döneceği sırada gözleri, yolda İlkin'in kürelerine rastlayınca duraksadı. Yüzündeki somurtkan ifade bir an gibi çekilir oldu ve yerini kocaman, gerçek bir gülümseme aldı. Gözleri kısılıp gülerken başını sallayınca, *ki bu onun dilinde 'Hayırdır?' demek oluyordu*, İlkin omuz silkti.

Emir gözlerine ulaşan gülümsemesiyle yeniden önüne döndü fakat sonra, bir şeyleri unutmuş gibi yeniden kadına baktı ve ona havadan öpücük attı. İlkin de gülerken aynını yapınca, adam yeniden bakışlarını bilgisayarına çevirdi. Hemen sonra, "Hayır." diye cevapladı Ateş'i ifadesiz bir yüzle. İlkin dosyalarına dönmüştü fakat nasıl olduysa,

Ateş'in "*Hayır mı, ne demek hayır?*" diye bağırdığını duydu. Kaşları havalanırken kendini dosyalarına gömse de, kulağında adamın sesi vardı.

"Abi bildiğin hayır işte. Aklım başka yerdeydi. Beni dinliyor musun diye sordun, ben de hayır dedim. Doğru cevap verdim diye niye suçlu oldum ki şimdi?"

İlkim kendini tutamayıp kıkırdayınca Emir'in de yüzüne yamuk bir gülümseme oturdu. "Tamam abi tamam. Bak ben çok dikkat dağıtıcı unsurlarla bir aradayım. Odaklanamıyorum yani, dağılıyorum tamam mı? Hadi beni şey yap sen, sonra ara. Ya da ben gelince hallederim, oldu mu? Hadi, kapat telefonu."

Emir aramayı sonlandırıp kulaklıklarından kurtulduktan sonra ellerini geriye atıp oturduğu ofis koltuğunun başlığına sardı. Kolları böyle daha büyük ve kaslı görünmüştü. İlkim ona bakarken, Emir'de kahvelerini ona sabitledi.

Genç adam dudaklarını aralasa da, ilki konuşan İlkim olmuştu.

"Gidecek misin İstanbul'a? Yakın zamanda yani?"

Emir dudaklarını büktü. "Bir gün mutlaka." dedi kesin bir ifadeyle. "Ama henüz zamanına karar verdiğimi söyleyemem."

"Anladım..."

İlkim bu konuyu hiç konuşmadıklarını fark etti. Birlikte olmaktan fazlasıyla mutlulardı, evet. Fakat yaşayacakları yer, birlikte bir dünya kuracakları şehir hakkında düşüncelerini hiç paylaşmamışlardı.

"Niçin sordunuz avukat hanım? Yoksa gitmemi istemiyor musunuz?"

"Yani..." dedi İlkim gözlüklerini silerken. Dosyada gördüğü harfler bulanıklaşmaya başlamıştı. "İşlerin konusunda önünde duramam ama gitmeni elbette istemiyorum Emir. Artık uzak olmak istemiyorum, seninle yan yana olabileceğim bir anı bile ayrı geçirmek planlarımın arasında yok."

"Demek öyle..." dedi Emir tek kaşını keyifle kaldırarak. O da aynı düşünceleri paylaşıyordu fakat İlkin'in bunları korkusuzca dile getirmesi onu inanılmaz mutlu etmişti. Genç adam kısa bir süre kısık bakışlarıyla onu izledi. İlkin ona karşılık veriyordu. Emir daha fazla dayanamadı, "Aşık mısın sen bana yoksa?" diye sordu tok sesiyle. Sesi gülümseyebilir miydi bir insanın? Gülümsüyordu.

Genç kadın elini çenesinin altına yaslayıp kaşlarını kaldırdı ve "Evet," diye mırıldandı gülümseyerek. "Bir itirazınız mı var avukat bey?"

"Yok açıkçası. İtirazımız da, şikâyetimiz de yok." dedi keyifle. "Ama böyle olmayacak belli oldu..." diye devam etti. Yerinden kalktı ve gömleğinin eteklerini düzelterip masanın kıyısında duran cüzdaniyla telefonunu aldı.

"Biz böyle çalışamayız, yani, bizim aklımız kayar. Geçirdiğimiz gecelere, uyandığımız sabahlara kayar. Olmaz öyle, hiç olmaz."

İlkin şaşkınlıkla gözlerini açtı. "E nereye şimdi?" dedi endişeyle. *Kadını bırakıp nereye gidiyordu şimdi? Üstelik daha yeni gelmişlerdi.*

"Kahve almaya gidiyorum yoksa ben aklımı toplayamayacağım. Sana tatlı da alayım mı sevgilim, ister misin?"

"Fark etmez. Kafana göre takılabilirsin." Duraksadı. "Çok oyalanma ama tamam mı? Çabuk gel, özlerim."

İlkin tatlı sesiyle konuşunca Emir başını iki yana salladı. Kadının yanına gelip yüzünü avcunun içine aldı ve kendine çekip dudaklarından arzuyla öptü. "Evet, emin oldum. Ben artık aklımı bok toplarım."

Genç kadın kıkırdayınca, Emir yüzündeki bilmiş gülümsemeyele kadını yeniden öptü. Durdu, geri çekilip bir daha öptü. Ardından elini kaldırıp ikisinin yüzünün arasına koydu. Alnını elinin ve dolayısıyla İlkin'in dudaklarının üstüne yasladı. Bir süre öyle duraklayıp sakinleşmeyi bekledikten sonra, çabuk adımlarla ofisten çıktı.

Bu kadınla başının belada olduğunu öyle iyi biliyordu ki, itiraz dahi edemeyecek kadar büyük bir aşkla bütün çevresinin sarıldığını hissediyordu. Aynı şekilde karşısında duran o kadının da aynı duygularla, aynı aşk ve bağlılıkla ona sarıldığını, bütün içtenliğiyle biliyordu.

Emir gittikten sonra, İlkin tüm odağını telefonlara ve müvekkil görüşmelerine verdi. Hafta sonu araya gireceği için, yapılacak bütün aramaları yapmak istemişti. Geriye kalan işleri ufak tefek dosya işleriydi zaten.

Yarım saat ya da kırk beş dakika kadar sonra, ofisin kanatlı kapıları açıldı ve elinde karton iki poşetle, Emir içeri girdi. Birinde kahvelerin olduğu belliydi fakat diğeri küçüktü. Renkli, turkuaz tonlarında küçük bir çantaydı.

"Ben geldim," dedi Emir Feza genişçe gülümseyerek. Büyük birkaç adımda, masasının önünde, kalçasını geriye yaslamış elinde birkaç kâğıdı inceleyen; gözlerinde kahve, kemik çerçeveli gözlükleri ve üzerinde siyah takımıyla dikilen kadına ulaştı. Elini onun beline sarıp dudaklarını yanağına bastırdığında, İlkin gülümsemişti. "Hoş geldin." diyordu tatlı sesiyle. Emir'i sadece var olarak, ona bakarak bile mest ediyordu. Genç adam geri çekildi ve masanın yanına ilerledi bu kez. Elindeki küçük çantayı masanın kıyısına bıraktıktan sonra kahvelerin bulunduğu, büyük karton poşettekileri çıkarmaya başladı.

"Karamelli, yumuşak içimli latte burada..." dedi karton, küçük boy bardağı çıkarırken. Ardından devam etmeye başladı. "Yok bu sıcakta bir de kahve mi içeceğim dersin yazın çıkardıkları meyveli içeceklerden, bir de bildiğim bir zincir restorandan ev yapımı limonata aldım. İkisi de kapalı, sakın niye bir anda bu kadar çok şey aldın deme diye. Ayrıca cheesecake'ler tazeymiş, limonlu ve yaban mersinli olandan aldım. Çilekli de vardı, aklım onda kaldı ama kızarsın diye onu almadım."

"Sen gerçekten delisin." dedi İlkin gülerek. Emir yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle ona uzandı ve kolunu yeniden beline sarıp üzerine yürüdü. Masayla kendi arasına

sıkıştırdığı İlkim'e daha rahat ulaşabilmek adına kadını tuttu ve masanın üzerine oturmasını sağladı. İlkim ufak bir ılıkla kollarını adamın omzuna, oradan da boynuna sarmıştı.

"Sana mı? Kesinlikle evet..." Emir çaktırmadan uzanıp diğ er çantadan şık bir kutu çıkardı. Bir yandan da dudaklarını kadının çenesinin kıyılarında, boynuna inen yolun üzerinde tatlı bir sakinlikte gezdiriyordu.

"Sana deliyim, senin için deliyim." dedi kısık sesiyle. İli öpücükleri kadının boynuna dökülürken bir yandan da kutuyu amakla ilgileniyordu. Kapağın  kaldırdığı kutudan ince zincirli kolyeyi çıkardı ve İlkim teninde rose altın zincirin soğuşunu hissedene kadar anlayamadığı bir hızla onu kadının boynuna taktı. Zincirin ucundan sarkan kalp şeklindeki pırlanta aralarında sallanmaya başladığında İlkim geri çekilip boynuna baktı.

"Emir, bu..." diye mırıldandığında, adam uzanıp boynunu öptü.

"Bu bizim yeniden başlangıcımızın küçücük bir simgesi, sevgilim." dedi tok bir sesle. Parmakları İlkim'in belinden çekildi ve uzanıp parlak taşa dokundu. "Bu yalnızca senin değ il, benim, bizim bu aşka olan inancımızın yeni işareti."

Parmakları bu kez, taşı tutup iki göğsünün arasına zinciriyle birlikte bıraktı. Kolye İlkim'in iki göğsünün arasında sallanıyordu ve izlerin üzerine kusursuz bir incelikte dökülüyordu. Emir alt dudağın  dişledi. Bu kolyenin, İlkim'le sevişirken teninde nasıl duracağını fazlasıyla merak ediyordu. *Kadın ırılıplakken, belki de kendi bedeninin üzerinde, onu öpmek için Emir Feza'ya doğ ru eğilmişken...*

Şimdiden taşın soğukluğ nu teninde hissedebiliyordu.

Zihnindeki düşüncelerden sıyrılarak ince, uzun parmaklarını kadının teninde, iki göğsünün arasındaki izin açık ucunda gezdirdi hafifçe. "Teninde kusursuz duracağını biliyordum." dedi fısıltıyla. Dudakları kadının dudaklarının üzerindeydi.

"Ben..." diye mırıldanan İlkim'in dili tutulmuş gibiydi. Gözleri dolmaya başladığında Emir onun yanağın  okşadı.

"Sen benim hayatımda olmaya, her sabahımı varlığını aydınlatmaya devam edeceksin. Yanımda olduğun, ben senin yanında olduğum sürece yaşadığımız şehrin hiçbir önemi yok. Bugünün, yarının, ertesi günün... Yalnızca senin önemin var ilkim. Nerede istersen orada yaşarız. Bazen orada, bazen burada. Belki bambaşka bir şehirde ya da ülkede. İnan benim için fark etmez..." Emir geri çekilip kadının parlak gözlerine baktı. Aşkı gördü, sevgiyi, bağlılığı. Kendi hissettiklerinin bir yansımasına baktığını fark etti.

"Unutma sevgilim. Benim evim, yuvam ve yolum sensin. Senin yanın, senin kolların. Sen olduktan sonra gerisi yalnızca ufak tefek detaylardan ibaret. Çözeriz mutlaka, buluruz bir yolunu zamanla. Hallederiz, biliyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldandı ilkim. Başını hızlı hızlı salladı ve kocaman gülümsedi. Dolan gözleri ve çehresine yerleşen sevgi dolu ifadesiyle, Emir'in hayatındaki varlığının onun için nasıl bir şans olduğunu düşünüyordu.

"Biliyorum ve inanıyorum sevgilim. Kendime inanmasam bile sana hep inanırım. Teşekkür ederim."

Duraksadığında dudakları titriyordu. Kalbinin üzerine sarkan uzun zincirli kolyenin soğuğu bile onu ürpertmiyordu. Sanki sıcakmış gibi hissediyordu. Aşkın sarmaladığı koca bir bedenden ibaretmiş gibi...

"Hayatımda olduğun için teşekkür ederim sevgilim, beni bırakmayı hiçbir zaman seçenek olarak görmediğin için çok teşekkür ederim. Sensiz olmanın anlamını yitirdiği senelerin ardından bana beni yeniden verdiğin için teşekkür ederim..."

Başını eğip kolyesine baktı. Gülümsemesi asla solmuyor, bir an olsun silinmiyordu. Acıyan yanaklarını azıcık bile umursamadı. Hiçbir şeyin bu mutluluğu gölgelemesine izin vermeyecekti. Kendinin bile.

"Kolyeme gözüm gibi bakacağım. Benim için anlamı ve kıymeti çok büyük. Seninle geçecek tüm günlerin bir simgesi benim için. Asla boynumdan çıkarmayacağım." Gözleri kapandı ve alnını adamın alnına yasladı. "Seni seviyorum."

Fısıltısı öyle güçlü duyuldu ki, Emir Feza kalbinin yerinden çıkacağını hissetti.

"Seni seviyorum, çok seviyorum ilkim."

İlkim tebessüm etti ve gözünden firar eden bir damla yaşı umursamadan başını hafifçe salladı. Alnı hâlâ onunkine yaslı, gözleri hâlen kapalıydı. "Ben de," diye fısıldadı yeniden. "Ben de çok..."

Her an bir öncekinden daha yoğun, bir öncekinden daha güçlüydü artık.

Kötü anıları, acı hatıraları geride bırakıp yenilerine, çok daha iyilerine yer açmanın vaktiydi.

Yepyeni bir düzen kurulacak, yeni bir dünyanın kapıları ilkim ve Emir için aralanacaktı.



Umarım severek okumuşsunuzduuur 🥰

Bölüm yorumlarınızı kollarıma doğru bırakın bakalım. Gidişattan memnun musunuz? Özellikle okumak istediğin sahneler var mı finalden önce 🐣🧐

Kaçmadan önce ufacık bir şeylerden bahsetmek istiyorum



Açıklamalarımı hesaplardan yapacaktım ama bundan vazgeçtim çünkü buraya gelmeyi beklemeye karar verdim. Hikâyeyi okuyan bir çoğunuzun bu kısmı kaçıracağını sanmıyorum. Buradan, sizlerin de hak ettiği şekilde, daha detaylı bahsetmek istedim.

Yepyeni bir hayata adım atıyorum ve şu anda, o hayatın benim için önemi çok büyük. Bütün geleceğimi belirleyecek olan bir akışın içine giriyorum. Bu yüzden bir süre buralarda olamayabilirim. Belirsiz bir süre kadar yazamayacak, bölümleri düzenleyip editledikten sonra paylaşamayacak olabilirim. Yoğunluğum bitene, yeni şehrimde yerleşene ve orada tam anlamıyla bir düzen oturtana kadar gelemeyeceğimi düşünüyorum ve bunu siz de bilin istedim. Bu benim mecbur olduğum bir durum ne yazık ki. Ancak inanın bana, bu süreyi en aza düşürmek için elimden geleni

yapacağım. Olabilecek en kısa sürede, yeniden burada, yanınızda olacağım.

Anlayışınıza sığınıyorum. Bu tarz durumlardan hiç ama hiç hoşlanmasam da, bunu ufak bir ara gibi düşüneceğinizi biliyorum. Ne yazık ki bunun için yapabileceğim bir şey yok. Bu uygulamanın dışındaki hayatım benim için daha büyük önem taşıyor. Yine de ilk fırsatta görüşeceğimizi unutmayın isterim.

Aynı zamanda çoğunuzun bildiği gibi, finale beklediğinizden çok daha az kaldı. Tahminimce 10 bölümden daha az. O yüzden biraz durulacak, hikâyeme ve karakterlerime hak ettikleri şekilde kalan bölümlerini ve finali vermek için çabucak geri geleceğim.

Zaten iki haftada bir bölüm atıyorsun, daha neyin arası bu diyenleriniz olacaktır. Haklısınız. Ancak bu bir ara değil. Mola ya da sezon finali değil. Benim hayatım. Üstelik bu zamana kadar, hiçbir bölümü bahaneler üretip aksatmadan paylaştığımı da göz önünde bulundurmanızı rica edeceğim sizden.

Olabilecek en kısa sürede, yeni bölümümüzde görüşmek dileğiyle. Her birinize ayrı ayrı çokook teşekkür ederim şimdiden.

Yine ayrı ayrı, hepinizi kocaman kocaman öpüyor ve sarılıyorum.💜

twitter / halapenobiberi
twitter hashtag / #acıçikolata
instagram / halapenobiberi

29. BÖLÜM

ÇOK ÖZLEDİM, çok özledim!

Merhabaa😊

Hiç uzatmıyorum, bölüm sonu öpüşüp koklaşırız. 😞
Şimdi bölümü size bırakayım da çocuklarımla güzel güzel hasret giderin! Upuzun bir bölüm oldu, hakkını verecek şekilde bolca yorum yapmayı ve oylamayı unutmayın! Sizi seviyorum💜

Keyifli okumalar😊

ACI ÇİKOLATA

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Yıkıcı Bir Karmaşa."

Bölüm şarkısı: Kehlani, Touch.

Sam Smith, Like I Can.



Sevmek kusursuz bir hissin, arzu ve birçok duyguyla daha birleşiminden oluşan yıkıcı bir karmaşanın adıydı. Karmaşaların belli başlı sonuçları olurdu ve bitip tükenmek, birbirini tüketmek de kesinlikle bunlardan biriydi.

Genç kadın kısık iniltileri ve nefes sesleriyle, dudakları adamın kulağının hemen dibindeyken zevkle sarsılıyordu. Savsak bir gülümseme çehresindeydi ve dudaklarını dişliyordu. Emir cennette olduğuna neredeyse emindi.

Kadının çıplak, pürüzsüz bedeni kendi güçlü kaslarının tamamen üzerindeyken ritmik hareketlerle bedenlerini birbirine çarpıyordu. Yüzü kadının göğüsleriyle omzu arasında gidip geliyor, öpücükleri, dişleri ve ıslak dili teninde yeni yollar keşfediyor gibiydi.

Kolyenin sevişirken aralarında nasıl duracağını merak ediyordu, değil mi?

Bizzat deneyimleyerek öğrenmişti.

Gözleri kendi göğsüne çarpan pırlantaya dokundukça, yüzünde tembel bir gülüş belirliyordu. Genç kadın kolyesini bir an olsun çıkarmıyordu. Onu aldığı günden bu yana, geçen hafta boyu teninde parlayan zinciri taşımayı sürdürmüştü.

Dişlerini kolyeye geçirip ince zinciri çekiştirdiğinde, İlkim'in kısık iniltisi duyuldu. Genç kadının boynunda iz kalacağını ikisi de biliyordu ama umursayan da yoktu. Kolyenin kopmasından da asla endişelenmiyordu çünkü İlkim'e bundan düzinelerce alabilirdi. Anın içinde biriktirdiği hissin korkunç bir şekilde büyüdüğünü hissetti. İkisi de sınırdalardı.

Bedenleri arzu ve şehvetle birbirine sarılmışken, İlkim bir elini Emir'in ensesine sarıp hafifçe tırnaklarını oraya batırdı. Diğer elinin bütün parmaklarıysa yatak başlığına sıkıca sarılmıştı. *Bırakırsa düşeceğini biliyordu. Uçurumdan yuvarlanacaktı.*

Emir onun kalçalarını ve kendi kalçalarını uydukları ritme göre hareket ettirirken, güçlü parmakları kadının yumuşak tenine battı.

"Fe—za!" dedi nefeslenir gibi. Ancak ikisi de, İlkim güçlkle konuşurken ve terli bedeni, gün ışığının etkisiyle kusursuz bir parlaklığa sahipken son anlarında olduğunu biliyordu. Adamın ensesine sardığı elini çekti ve geniş, sert göğsüne kaydırıldı. Son maniküründe, kan kırmızısını tercih etmesinin en büyük sebebiydi bu. *Emir Feza'nın bronz teninde kan kırmızısı, badem tırnakları fazlasıyla kışkırtıcı görünüyordu.*

Tırnaklarını hafifçe sıcak ve sert göğse sürterken ve uçlarıyla karın kaslarına doğru işkence eder gibi kaydırınca, Emir boğulur gibi bir ses çıkardı. İlkim nefes nefese gülerken ne kadar kusursuz, ne kadar etkileyici görüldüğünün azıcık farkında bile değildi fakat belli ki, Emir Feza öyleydi.

Kesinlikle her anın, her saniyenin farkındaydı.

"Biliyorum bebeğim." dedi Emir Feza soluk soluğa. Bir avcunu kadının nefes kesen kıvrımlara sahip beline

kaydırdığında, diğer eli de aralarına uzandı ve İlkim'in kadınlığının üstünden tenini okşadı. Dudakları da sanki muhtaçmış gibi bir göğsüne kavuşmuştu.

Genç kadın daha fazla dayanamazken gürültüyle inledi. Yeniden dudaklarını aralayıp ihtiyaçla adamın adını haykırmak istediğinde başarısız olacaktı çünkü Emir, derinlere ulaşan son bir darbeye onu mahvedecekti.

Titredi ve bir pelte gibi kendini adamın vücudunun üstüne bıraktığında sesli solukları odayı doldurmayı sürdürdü. Emir de hemen arkasından sıkı bir küfürle geldiğinde, şişkin kaslar ve belirgin damarlarla bezeli kolları kadını tembelce sardı.

Nefes sesleri biraz daha devam etti çünkü kendilerini toparlamak için geceden bu yana, vücutlarına tanıdıkları ilk zamandı. Duruyor, yemek molası veriyor ve yeniden kendilerini bedenlerini birbirine bağlayabilecek en ufak yerde yine birbirlerine yapışmış hâlde buluyorlardı.

Emir bu konuda fazla mesai yapan taraftaydı.

Evin belli noktalarındaki sabit ya da hareketli, düz zeminleri sevişmeleri için uygun mu diye kontrol ediyordu.

Geçen sabah, İlkim gözlerini ovuşturup uykusuzluğundan yakınarak salona gireceği sırada, Emir'in bedeniyle ada tezgâha ciddi biçimde yüklendiğini fark etmişti. Tezgâh kımıldamamıştı ve Emir'in yüzünde fazlasıyla memnuniyet taşıyan bir gülümseme oluşmuştu.

Genç kadın ne olduğunu sorduğundaysa, ada tezgâhın cinsel aktivitelerini kaldırabilecek kadar güçlü veya sabit olup olmadığını kontrol ettiğini söylemişti. İlkim şaşkınlıkla inlerken, adamın sözlerinde bu kadar gerçekçi olacağı konusunda bu kadar aceleci olacağını elbette ki düşünmemişti.

Sabah uyandığında, İlkim'in teninde bulduğu en ufak boşluktan sızan arsız dudakları bunun en büyük kanıtıydı.

Ya da önceki akşam mutfağı temizledikten sonra, ada tezgâhı kendi amaçları için uzun soluklu bir gecenin ilk

basamağı olarak kullanması İlkim'e gösterilen açık bir cevaptan daha azı değildi.

Salondaki uzun koltuğu, İlkim'i yaslamak için kullandığı evin çeşitli duvarlarını, banyonun her bir noktasını ve buna benzer, teninin İlkim'e aç olduğunu hissettiği her anda evin başka bir yerinde birbirlerine uzanmalarını da hesaba katarsak, adamın bu evi fazlasıyla sevdiği açık bir cevap niteliğindeydi.

Birbirlerinden uzaklaştıklarında, İlkim ardına döndü ve doğrulmadan önce Emir'e bakarak kıkırdadı.

"Dağılmış gibisin." dedi puslu ama şuh sesiyle. Üzerlerinde hâlen az önceki anın yoğunluğunu taşıyan bir bulut vardı ve konuşmalarına dahi yansıyacak durumdaydı.

"Dağıttın." diye mırıldandı Emir boğuk sesiyle. "Darmaduman ettin beni." Yatakta yan döndü ve bir elini yanağına yaslarken çarşafı kendi bedenine doğru çeken kadına baktı.

"Mahvettiğin yetmezmiş gibi, bir de gülüyor musun?" dedi derinden gelen bir sesle.

"Evet," dedi İlkim tatlı bir kurnazlıkla. Gülümsedi ve çarşafı bedenine dolayarak yataktan kalktığı anda adımları odanın içindeki banyoya doğru ilerlemişti.

"Sanırım toparlansak iyi olur, daha Seçil'i havaalanından almaya gideceğiz."

"Evet, kısaca cinsel perhizimiz başlıyor desen de olurdu." diye homurdandı genç adam. Günlerdir İlkim'in bütün gücünü ve enerjisini yatakta ve yakınlarda sömürmesi bundan sebepti demek. *Seçil geldiğinde sevişemeyeceklerini sanıyordu.*

"Hayatım, saçmalama istersen." Bakışları buluşunca genç kadın yamuk bir ifadeyle gülümsedi. "Seçil gününü bizimle geçirecek, akşamları değil. Burada evleri var, biliyorsun."

Emir'in kaşları havalandığında, İlkim küçücük omuz silkti. "Ayrıca arkadaşımız evleniyor. Biz de ona destek olurken birkaç gün sevişmezsek ölmeyeceğimize eminim. Ona bir

teşekkür borçlu olduğunu unutma..." dedi kısık bakışlarıyla komodinin üzerindeki sonu gelmiş boş kutuyu işaret ederek.

Adamın dudakları bükülünce İlkim uzanıp onu öpmek istedi ancak kendini tutacaktı. Bunu yaptığı takdirde, o havaalanına kesinlikle geç kalacaklarından emindi.

Geriye döndü ve onun bütün şirinliklerini ardında bırakarak banyoya daldı.

—

Hızlıca kuruttuğu uzun dalgalarını sırtına bırakırken, uçlarının rengi az da olsa açılmış koyu renkli saçlarını hacimlendirmeyi de ihmal etmemiştir. Üzerindeki tek omuzlu, toprak rengi askıyı ve siyah şort eteği son kez gözden geçirdiğinde, tenine yaptığı hafif makyajdan da memnun olduğunu fark etti. Kısa topuklu, bağcıklı sandaletlerini de giydikten sonra askılı çantasını alıp odadan çıktı.

İnanılmaz heyecanlıydı İlkim. Arkadaşını görmeyi çok istiyordu ve onu öyle özlemişti ki, ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu. Bayılacak gibiydi.

"Ben hazırım," diye mırıldanıp odasından salona geçtiğinde, Emir'in elinde küçük, karton bir çanta tuttuğunu fark etti. O da düz, lacivert bir tişört ve açık renklerde bir şort giymiştir.

"Çıkabiliriz öyleyse." dedi genç adam ve anahtarlarını, cüzdanını ve telefonunu cebine sıkıştırıp kapıya yöneldi.

Birlikte evden çıkıp kapıyı kilitledikten sonra arabaya yöneldiler. İkisi de kendi koltuğuna yerleştikten sonra, Emir çantayı kadının kucağına bıraktı.

"Bunlar ne Feza?"

"Sandviç hazırladım, kahve de demledim. Bir buçuk saatlik yolumuz var, giderken yiyebiliriz diye düşündüm." Durdu, arabayı park alanından çıkarırken kadına yandan, keyifli bir bakış attı.

"Seks sonrası duşta normalinden daha uzun kaldığını biliyor muydun?"

İlkim'in yanakları saniyesinde kızarıırken, az önce yaptığı hiçbir şeyden utanmaması ancak eylemlerin bahsi

geçtiğinde bile, beyaz teninin bir domatese dönüşmesi Emir'i çok keyiflendiriyordu. Genç kadın sessizliği fırsat bilerek bakışlarını karton çantaya indirdi. Paketli sandviçleri açtı, termosun ağzını da ayarlayıp aralarına bıraktığında kısa bir an sessiz kaldı ama daha fazla dayanamayacaktı.

Genç kadın bunun bilinçli olarak yapıldığının farkındaydı, sessizce gözlerini kıstı ve boştaki elinin tersini, parmaklarını saran soğuk yüzüklerini yanaklarına bastırırken adama ters bir bakış attı. "Bilerek yapıyorsun değil mi? Kıvranan hâlimi görmek hoşuna gidiyor..."

Emir yol ağzında durup birkaç araca geçiş önceliği tanıdığına, ağzı kadının kulağına doğru kaydı ve dudakları tenine değerken keyifle fısıldadı.

"En çok terli ve çırılçıplakken adımı sayıkladığın hâlin hoşuma gidiyor ama ben senin her hâline apayrı aşığım, *sevgilim*."

İlkim iyice kızarıp artık moraracak kıvama geldiğinde, diğer tarafa döndü ve camı açıp başını o tarafa çevirdi. Dudaklarına dayadığı sandviçi hırsıyla ısırduğunda, Emir'e yandan bir bakış atmıştı fakat onun; kendi sandviçini yerinden silinmeyen bir sırtışıyla yediğini görünce yeniden önüne dönmek zorunda kalmıştı.

İkisi de Marmaris'ten çıkana kadar sessizce sandviçlerini yemeye ve termostaki sıcak kahveyi paylaşmayı sürdürdüler. Aralarında geçen her tartışmaya benzeyen şey, *ki onlara da tartışma demeye bin şahit isterdi*, kısa ve anlıktı. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü en sonunda yan yana, bir aradalardı. Ne de olsa her gece o yatağa beraber girip her sabah da aynı yatakta uyandığında, hayatta başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

İlkim sandviçini yemeye devam ederken, konuşmamak adına yanaklarını lokmalarıyla iyice doldurdu başta. Yine de aralarında yer edinen sessizliğin içinde, aklının dün gece Emir'in yaptığı telefon konuşmasına kaymasına engel olamadı.

Geçen gece, annesinden ansızın bir telefon alan Emir Feza, pek de hoş olmayan bir konuşmanın ortasında kalmıştı. Selvi Dağlı'nın, ikisinin de kime olduğunu çözemediği bütün sinirini ve öfkesini oğlundan çıkarması, Emir için beklenmedik değildi aslında. Fakat İlkim, kendi annesinin bile kalbini ne kadar kırdığını göremediği oğlunun gözlerindeki kırılğan ifadeyi fark edince o telefonu alıp, kadına ağzına gelen her şeyi söylememek için kendini çok zor tutmuştu. Selvi, belki babasına, belki de genç kadının yanında olup kendi yanında bulunmayan oğluna sinirlenmişti, bilmiyordu. Ancak bu tavrının nasıl mantıklı bir sebebi olacağından da genç kadın emin olamıyordu.

Selvi Dağlı, *oğlunun mesleğini yapmasına müsaade bile etmeyen bir kadının yanında ne kadar kalacağını* sormuştu önce. *O kadından neden bir türlü kopmadığını ve Didem'le nişan atmalarının hesabını* sormuştu. *İlkim onun hayatına girdiği andan bu yana, bir ailesi olduğunu unuttuğunu ve aynı seneler önce olduğu gibi, kadınla yan yana olduğunda Antalya'da bir evi olduğunu tamamen aklından attığını* dile getirmişti. İlkim her şeyi duymuştu çünkü Emir Feza yanından gitmemişti. Kadından gizlediği tek bir şey bile olsun istemediği için, izledikleri filmin sesini kısıp sahneler ekranda akmayı sürdürürken adam onu geniş koltukta, kolları arasında tutmayı bırakmamış, sabırla derdini anlatan ve kendisini azarlayan annesini dinlemişti.

Seneler geçmişti. Uzun, upuzun seneler. Emir ve İlkim bile, bazı şeyleri arkalarında bırakırken Selvi Dağlı için durum bunun tam tersiydi. Kadın, oğlunun kendini İlkim'e adamasına ve onunla bir gelecek hayal etmesine bir türlü ikna olamıyordu. O da aynı oğlu gibi İlkim'i aşamıyordu ama onun gözünde, İlkim'in sevilecek hiçbir yanı yoktu. Bu kadın, oğlu için bir engelden ya da parazitten fazlası değildi.

Emir bütün bu konuşmaların en sonunda, daha fazla dayanamamış ve telefonu kibar bir dille annesinin yüzüne kapatmak zorunda kalmıştı. Sonrasında da İlkim'le pek konuşmamış, kadın da kibarlık yapıp kendisine bir şey

sormayınca sessiz kalmayı seçmişti. Yalnızca onu yataklarına taşımış, üzerlerini değiştirip uzandıktan sonra yüzünü onun boynuna gömerek uyuyakalmıştı. Sabahları da zaten fazlasıyla hareketli başlamıştı ve pek konuşma fırsatları olmamıştı.

"Antalya'ya ne zaman gidiyorsun?"

Emir onun bu sorusuyla dönüp, "İlkim," diye mırıldandı sessizce. *Yapma*, der gibi eğmişti başını. İlkim bakışlarını ona diktiğinde başını iki yana salladı katı ifadesiyle.

"Hayır Emir, üzgünüm ama bunu konuşmayı daha fazla ertelemeyeceğiz. Annen o senin, benden hoşlanması gerekmiyor. Sen onun için kıymetlisin. Bunu doğru dürüst gösterebilen birisi olduğunu söyleyemem ama yine de ona ardını dönmeyeceksin."

"Konuşmak istemiyorum ama..." dedi Emir kırılgan sesiyle. "Benim annem benim sevgime, sevdiğim kadına böyle laflar söylerken nasıl arkamı dönmememi isteyebiliyorsun bilmiyorum. İnan bana benim de istediğim şey bu değil ama bana, daha da doğrusu *sana* saygı duymayacaksa ben ona nasıl saygı duyabilirim?" Hah'ladı. İçi kendisinden dahi nefret edeceği şekilde öfkeyle dolmuştu. Annesinin böyle korkunç cümleler kurmasını henüz aşamamıştı ve İlkim'in güzel kalbi ve olgunluğu onu daha da öfkeliyordu.

"Bu kadar olgun ve düşünceli olman da kanıma dokunuyor ayrıca, haberin olsun. Resmen ayrılalım, uzak kalalım diye bildiği tüm hamleleri üzerimizde deniyor ama ağzını açıp tek kelime söylemiyorsun. Dün de aynısını yaptı. Sırf seninleyim diye, yakınımdayım diye zehirli dilini uzattı sana. Üstelik bütün lafları da sana odaklı söyledi İlkim, bütün cümleleri senin yanımda olduğunu bilerek kurdu."

Emir direksiyonu tek eliyle sıkıca, parmak boğumlarını beyazlatacak bir şekilde kavradı ve başını soluna çevirip kısa bir an nefeslendi. "Eğer Ayşin şu an Antalya'da yaşıyor olmasaydı, oraya dahi ayak basmazdım."

"Ne yani, bir de onu haklı mı çıkaracaksın? Buna izin vermiyorum, Emir Feza. Annenin söylediklerini gerçeğe

dönüştüremezsın..."

Duraksadı. Küçük bir nefes verirken uzandı ve Emir'in elini yakalayarak kendine çekti. Kendi parmaklarını dizinin üstüne koyduktan sonra, adamın parmaklarını da teninin üzerine çekmişti. Emir derin bir nefes verdiğinde, genç kadının bacaklarına değen sıcak parmaklar, tenini ateşiyle dağladı.

"Ben annene hiçbir şey söyleyemem Emir. Ne bundan önce söyledim, ne de bundan sonra söylerim. Kendi düşüncesi, onun zihninin kurmacası der geçerim." Adamın elini bacağına sarıp sakinleşmek ister gibi okşayınca, o da kendi elini tenindeki kemikli, güçlü elin üzerine kapattı. Bu dokunuş mutluluğu için gayet yeterliydi işte, üstüne dünyayı da verseler umurunda olmazdı.

"Ben sadece onun dili ve sözcükleri sana uzandığında ona karşı çıkacak hakka sahip olabilirim. Ben kendimi tanıyamam Feza ama seni tanırım. Tanıyorum da. Kendimden bile iyi tanıyorum hem de. Annen bana, *senin için bir engel olduğumu, seni onlardan uzaklaştırdığımı söyleyince de* bir şey dememiştim. Ama senin için, benim tanıdığımdan uzak ve çizdiği çizginin dışında bir adamın profilini çizdiğinde ona itiraz ettim. Ancak o zaman doğardı bana söz hakkı çünkü. Senin için konuşabilirdim, seni savunabilirdim. Ben de öyle yaptım. Tanıdığım adamı bir yalandan ibaret göstermeye çalışan annenle bunu konuştum. O zaman da—"

"Bir dakika, *bir dakika*." diye onu durduran Emir'in sesini duyduğu an durdu. "Annem seninle ne zaman konuştu ki? *Ne zaman söyledi sana bütün bunları?* Benim... Benim neden hiçbirinden haberim yok?"

İlkim dudaklarını hafifçe ıslattığında, konunun bu yöne gitmesini istemese de buna mecbur olduğunu da biliyordu. Yıllar önce, Selvi Dağlı'nın evlerine gelişinden adama daha önce bahsetmemişti çünkü onun kalbini bir de bu şekilde kırmak istememişti. Ama şimdi, bunu daha fazla gizlememeye kararlıydı. Bu saatten sonra aralarında en ufak bir sır dahi barındırmayacağını, en başından beri söylüyordu.

"Annen biz yeni yeni bir ilişkiye başladığımız zamanlarda evimize gelmişti..." dedi İlkim derin bir iç çekmeden hemen önce.

Emir'in bakışları ona dönerken, yüzünde huzursuz bir ifade vardı ve kaşları çatılmıştı. "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun İlkim?"

"Bu öyle durup dururken sana anlatabileceğim bir konu olmadı çünkü benim için. Zamanla da unuttum gitti çünkü üzerine hiç düşünmedim. O zamanlar bunlarla kalbini kırmak istememiştim. Sana çok değer veriyordum, aramıza hiçbir şeyin girmesini istemedim."

Duraksadı. Sözcüklerinin ve cümlelerinin biraz daha toparlanmaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Adamın parmaklarını daha sıkı kavradı ve dudaklarını yeniden ıslatıp anlatmaya devam etti.

"Sana hep çok değer veriyordum sevgilim, yine veriyorum. Orası apayrı bir konu... Bunu ona da anlattım. O zamanlarda bile, annene aramıza asla üçüncü bir kişinin giremeyeceğini, bizden başka kimseye ilişkimize karışması için izin vermeyeceğimi ve aramızda açılacak bir boşluk olursa bile, kimsenin o boşluğa sızmasına izin vermeyeceğimi söylemiştim ama yine de bilemiyor insan. Ben... Annenin senin için yarattığı profilin sana ait olmadığını biliyordum. Onun kafasında bambaşka bir çocuk vardı sanki, *sen değildin o kişi*. Bana yalnızca geçici bir eğlence olduğumu, *ailenle*, daha doğrusu onlarla aradaki bir engelden farksız olduğumu söylemişti o zaman. Annendi o senin Emir. Annesine kıymet vermeyen bir adam, bir kadını da sevemezdi. O yüzden de onu sevdiğini biliyordum, bunu telefon konuşmalarından bile anlamıştım. Sen, onu hayatında çok özel bir yere koyuyordun. Selvi Hanım'ın da sadece oğlunun iyi olmasını isteyen bir anne olduğunu biliyordum. Oğlunun kendi tasvip ettiği bir kadınla beraber olmasını isteyen bir anne olduğunu... Bana kalırsa oldukça makul bir istektir."

Emir onu şaşkınlıkla dinlerken, içinde kabaran hisler karman çorman olmasını sağladı. "Ne söyledi sana?" dedi kıyamet gibi bir sesle.

"Sırf ben oradayım diye senin kış tatilinde evine dönmediğinden bahsetti. *Aptalca bir üniversite kaçamağı*, yani benim yüzünden..."

Emir yeniden hah'ladığında kendini küfretmemek için zor tutuyordu sanki. İçinde bulunduğu durumun saçmalığı midesinde derin bir yanmaya dönüşüyordu. Kısık bir nefes verip devam eden kadına, her ne kadar bunlardan sorumlu olan kişi kendisi olmasa da utançla bakmaya başlamıştı.

"Orada senin önüne serili inanılmaz bir hayat olduğunu, üniversite için İstanbul'a gelmiş olabileceğini ama Antalya'daki alışkanlıklarını bırakacak kadar da iradeli bir çocuk olmadığını söylemişti. Döneceğini, daha doğrusu dönmek isteyeceğini söyledi. Çünkü *özleyecekmişsin, alıştığın, içinde büyüdüğün hayatın eksikliğini çekecekmişsin zamanla*. Hiç kimse her şeyi bir anda silip atamazmış."

"O hayat Antalya'da mıymış? Güleyim de boşa gitmesin bari... Ah anne... Nasıl bu kadar yanımda olup da böylesi ötemde kaldın yıllarca?" dedi iç çeker gibi. İlkim elini onun yanağına sarıp okşadığında, kadına bakıp devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

"Sen benim hayatına uyum sağlayabileceğim bir adam değilmişsin ki ama sevgilim... Hayatın boyunca belli başlı ihtiyaçların, belli başlı lükslerin olmuş senin. Yani tamam, İstanbul'a geldiğinde bunlardan vazgeçmişsin ama hayatın boyunca alıştığın şeylerden öyle kolay kopamazmışsın ki! Geri dönecekmişsin hem. Antalya'ya, evine, ailene. Hatta eski hayatına... Annen kendi Yeşilçam masalına öyle inanmış ki, seni görmekten uzak bakmış sana. Sadece bakmış, hiç görememiş seni sevgilim. Keşke görseymiş..." Durdu, Emir böyle harika bir adamken, annesinin böyle acımasız bir kadın olması İlkim'in kanına dokunuyordu. "Keşke annen de seni böyle üzmeseymiş, keşke onun düşündüğü gibi çıkmadığını anlayınca üstüne gelmeyi bıraksaymış..."

"Sen varsın," dedi Emir bakışlarını ona değdirerek. Kalbine yerleşen utancın, yerini kadına olan aşka bırakması pek uzun sürmedi. Senelerdir bu şekilde yaşamayı sürdürüyordu nasılsa. Bu aşk, bütün kötü hisleri ve olumsuzlukları arkasında bırakacak güçle, daima yeniden ayağa kalkıyordu.

"Sen gördün ya beni? Hep gördün." Dudaklarını yanağını saran yumuşacık elin içine bastırdı ve derin derin nefeslendi orada. Parmakları da o parmaklara sıkıca sarılmıştı. "Kimse bakmasa da sen bakardın, herkes kör olsa sen yine görürdün ben biliyorum. *Seni biliyorum.*"

"Görürdüm," dedi İlkim başını omzuna eğerek. Sevgisi kulaklarında derin bir uğultuya dönüşürken, gözlerine yerleşen ışıltıların her bir noktasına da umarsızca konmuştu. "Ben sana bakmaktan hiç bıkmazdım, hiç bıkmadım."

Emir buruk ifadesiyle gülümserken bakışları yeniden kadını buldu. "Bütün bunları bana neden daha önce anlatmadın?"

İlkim omuz silkip bacaklarını kendine çekerken dudaklarını da bükmüştü. "Neden seni üzüp sıkacaktım ki? Şu anda bahsi geçmese yine anlatmazdım. Aramızda daha fazla sır ve gizli saklı bir şeyler bırakmamak için söyledim sadece. Biz iyi oldukça kimse aramıza giremez. Hiç kimse, o yüzden de konuşulmaya değecek bir mevzu değildi bence... Hala öyle."

Bakışları yeniden buluştuğunda bu kez kırmızı ışıktı durmuşlardı. Emir arabayı durdurduktan sonra kemerini çözüp kadına uzandı ve yüzünü iki eliyle kavradı. "Aşığım sana." diye mırıldandığında, bakışları İlkim'i delip geçiyordu. Yüzünde yine karizmatik bir gülüş vardı. Dudaklarını onun alnına, çenesine, yanaklarına, burnuna ve bulunduğu her bir boşluğa art arda, hızlı öpücükler kondurmak için bastırırken kadının kıkırtılarının kulağına bir şarkı gibi dolmasına da izin verecekti. Genç kadın gülümseyerek kendini onun ellerinden kopardığında yeşil ışık yandı ve Emir kemerini bağlayarak aracı yeniden hareket ettirdi.

Bu kadardı işte. Bütün kırgınlıklar, kızgınlıklar, üzüntüler bir yere kadardı. İkisi de göz göze geldikleri an tüm kötülüklerin toz olup uçuşacağını biliyordu. Aralarında hiçbir şeyin yer edinemeyeceğini biliyorlardı. Aynı zamanda da sevgileri, birbirlerine olan aşklarına denk bir biçimde coşkuyla gün yüzüne çıktığında, kalplerinde tanıdık bir şarkının melodisi yeniden yeniden dile gelecekti.

Genç kadın akıllarını biraz daha dağıtmak adına parmaklarını radyoya uzattığında ne çıkacağını bilmesede açılan yabancı kanalda bildiği bir şarkı, henüz başlıyordu. İlkim uzun zaman sonra içinde hissettiği kusursuz mutlulukla bir karar verdi. Uzanıp tuşa dokundu iki taraftaki camları da sonuna kadar açınca, Emir saniyesinde onun şarkıya eşlik edeceğini anladı. Belli bir sınırdan giden aracın hızını biraz azaltırken kesik bir nefes alıp vermişti. Anlatamayacağı kadar heyecanlanmıştı onu yeniden dinleyeceği için.

Genç kadını şarkı söylerken dinlediği son seferin üstünden o kadar çok zaman geçmişti ki, Emir ona dair hiçbir şeyi unutmamış gibi, bunu da oldukça net hatırlıyordu.

Önceleri, birlikte oldukları zamanlarda bazı geceler Emir uyku problemleri çekerdi. Beklenmedik yoğunluğunun içinde, bir araya gelebildikleri zaman dilimi yalnızca akşamları olunca bunu yatak sohbetleri yaparak geçirmeye çalışırlardı.

İlkim'in sesi çok güzeldi. Öyle güzeldi ki Emir onu her dinlediğinde, yaratılışında en ufak bir hata dahi olmadığına yüzde yüz emin olurdu. Bir meleği andıran hafif puslu, pürüzsüz, dengeli sesi bu dünya için bir ödül den farksızdı. Ancak İlkim şarkı söylemeyi sevmezdi. Söylemezdi de. Yalnızca sevdiği birkaç insan bunu biliyordu, belki de sayıları bir elin beş parmağını dahi geçmezdi. Dillendirmekten ve dillendirilmesinden de hiç hoşlanmazdı.

İlkim bu konuda hiçbir baskıyı kaldırmaz ya da isteği kabul etmezdi. Bir arkadaş ortamında, *'İlkim bize şu şarkıyı söylese,'* diyemezdi kimse çünkü genç kadın bu konuda çok kesin fikirliydi. Kendi kendine söylediğinde bile biri duyar

diye çoğu zaman yarıda keserdi. Bu konuda kadar net olmasının tek sebebi, hayatını olduğu hâliyle sevmesiydi. Şarkı söylemek güzeldi fakat onun işi değildi. Hayatında, kendine bahşedilen bu yeteneği kullanmayan tek kişi olabilirdi ama bunu istemiyordu. *Onun için her şey bu kadar basit ve netti.*

Emir'e de, yalnızca onu çok sevdiği ve onun da buna ihtiyacı olduğunu bildiğinden, şarkıları ona olan koşulsuz ve sınırı olmayan hislerini ifade edebilecek bir yol olarak gördüğünden söylerdi.

Çünkü bazı akşamlar, Emir tek kelimeyi daha kaldıramayacak kadar yorgun ve bitkin olurdu. Öyle çok dava dosyası inceler ve müvekkille, savcıyla konuşurdu ki duyacak bir kelimeye dahi ihtiyacı olmazdı. Ancak yatağa oturan İlkim'in kucağına uzandığında ve kadının sesi kulaklarında, parmakları saçlarındayken kendini öyle iyi hissedirdi ki, bu anların bütün yorgunluğuna değdiğini bilirdi.

Kalbi heyecan ve özlemle kasılırken, İlkim ona döndü ve kocaman gözleriyle, genişçe gülümseyerek baktı. "Hazır mısın?" diye sorduğunda Emir sorgusuz sualsiz, bir an bile düşünmeden başını salladı.

"Yıllardır..." dedi keskin bir nefesle.

"Bu kez yabancı dilde ama çok yakında senin için başka bir şeyler de söylerim." Flörtöz bir biçimde göz kırpıp gülümsemişti. "Sözüm olsun."

"Çoktan aldım bile, unutturmam."

İlkim gülerek memnuniyetle der gibi başını eğdi. Ardından radyoda çalan şarkının sesini yükseltti ve dudaklarını ıslattı. Şarkıya eşlik etmeye başladığında, sözleri kendince değiştirdiğini fark etti Emir. Sanki... *Sanki şarkıyı ona söylüyordu.*

(Şarkıdaki bütün erkek özneleri, kadın özneyle değiştirdiği şeklinde düşünebilirsiniz.)

He could be a sinner, or a gentleman

(O bir günahkâr olabilir, ya da bir beyefendi)

He could be your preacher when your soul is damned
(Ruhun lanetlendiğinde vaiz olabilir)

He could be your lawyer on a witness stand
(Tanık kürsüsünde avukatın olabilir)

But he'll never love you like I can, can
(Ama seni asla benim gibi sevmeyecek)

Emir göğsünü şişiren güçlü bir nefes aldı. Kimse onu, İlkim gibi sevsin istememişti zaten. Hiç, bir an bile ondan başkasını istememişti. Daima onu, onun aşkını ve sevgisini dilemişti.

İlkim pürüzsüz sesiyle şarkıya eşlik etmeyi sürdürürken, Emir Feza şarkının büyük bir kısmını kaçırdığını fark etse de, ara ara çevirdiği kaçamak bakışlarıyla şarkıdan çok daha fazlasını kazandığına emindi. Havada dalgalanan kahverengi saçları, sıcaktan kızaran tatlı yanakları, ıslak dudakları ve kısık ama tatlı sesiyle, bu kadının insanı cezbediciliği inanılmaz bir boyuttaydı. İlkim ona bakarak, ara sıra onu işaret ederek ve neşeyle şarkıyı söylerken, Emir bu anın sonsuza kadar sürmesini istediğini biliyordu.

There may be lovers who hold out their hands,
(Ellerini uzatan aşıklar olabilir)

But they'll never love you like I can, can, can
(Ama seni asla benim gibi sevmeyecekler)

They'll never love you like I can, can
(Seni asla benim gibi sevmeyecekler)

"Sevmeseler çok daha iyi olur zaten..." dedi şarkının sonuna geldiklerinde. İlkim küçük nefesleriyle göğsünü şişirirken ona kısa bir an bakma gafletinde bulundu. Emir ona, onu mahvetmiş gibi derinden bakıyordu.

"Benim aklım da, kalbim de yalnızca birine mühürlü. O ne isterse, o olmaya ve sonuna kadar hayatında kalmaya kararlıyım..." dedi uzanıp kadının beyaz bacağının üzerinden incecik elini kavrarken. Parmaklarını onunkilere sardı ve genişçe gülümsedi. Her kelimesinin kadının kalbine işlediğinden habersizdi. İlkim uzanıp yanağından sıkıca öptüğünde gülümsemesi büyüdü.

Bilmiyordu ki onun her bakışından gelen sevgi ve aşk, kendi kalbinin en uçlarından başlayarak derinlere değin uzanıyordu.

—

"Ne yapsaydık acaba, bir pankarta da ismini mi yazsaydık? Bulabilecek mi ki bizi böyle?" dedi Emir dalga geçer gibi sırtarak.

İlkim gözlerini devirerek omzunu silkince suratına şımarık bir ifade yerleşti. Elbette adamın bahsini ettiği şey, genç kadının bileğine bağladığı şeffaf, içinde pembe ve mor renkli küçük balonların olduğu ve üzerinde yabancı dilde *gelin olmuş gidiyorsun* yazan ve parlak, pembe renkli kalpli balonlardı.

Yolda, bunları almak için üç ayrı baloncuda durmaları gerekse de İlkim bu isteğinden vazgeçmemişti. Ne vardı gelin olacak arkadaşını böyle karşılamak istediye? *Emir de ayıp ediyordu gerçekten.*

"Kalbimi kırıyorsun haberin olsun." Boynunu iyice uzatıp birkaç dakika önce iniş yapan uçağın kapılardan çıkışa doğru yürüdüğü kısımları kontrol ediyordu. Henüz kızıl saçlı bir kadın görmekten oldukça uzaktı. Gözlerini yandan bir bakışla Emir'e deşdirdi. Dudaklarını ıslatıp onun uzun boyu yüzünden başını kaldırmak zorunda kalınca burun kıvırdı. "Azıcık eğlence katayım işin içine dedim, ne var bunda?"

Emir dişlerini sıkıp sanki kadını oracıkta ısıracakmış gibi eğilip kolunu karnına sardı ve bedenini tüy hafifliğindeymiş gibi kaldırıp bıraktı. Başının tepesiyle boynuna sıkı öpücükler bırakırken gülüyordu. "Delirtecek bu güzelliğın, tatlılığın beni en son..."

İlkim gülerek bedenini adamın göğsüne yasladı ve kendini oraya sakladığında, Emir onu iyice çekti kollarının arasına aldı. Boy farkları öyle güzeldi ki, İlkim topuklu giymediğı zamanlarda kendini adamın göğsüne her yasladığında başı Emir Feza'nın çenesini hemen altında kalıyordu. Emir dudaklarını onun başının tepesine bastırıyor ve çenesini oraya yaslıyordu.

Güçlü kolları kadını sararken İlkim başını geriye atıp Emir'in yanağına konduracağı öpücükler için adama yer açmış oldu. Bu sırada bakışları halen iç hatlardan gelen yolcuları arıyordu. Emir, parmaklarını bluzunun kapattığı gergin karnında gezdirirken, İlkim heyecanla bileğindeki balonların ipini sıkıca tutmuş, arkadaşını bekliyordu.

Pek uzun sürmemiştii de zaten. Seçil elinde telefonunu taşımayı sürdürürken, bir elinde ardından onu takip eden valizi ve dağınık bir ahenkle başının etrafında sallanan kızıl saçları göründü. Kaşlarını çatarak telefona bakarken, bir şeyler aradığı belliydi fakat bu uzaklıktan henüz ne olduğunu anlamak pek mümkün değildi. İlkim heyecanla Emir Feza'nın kollarından çıkarken bedeni kımıldamayı durduramıyordu.

"Seçil!" diye seslendi bir adım öne çıkarak. Arkadaşı kafasını kaldırır kaldırmaz kendisine doğru hareketlenen dostunu görecektti. İkisinin de yüzünde kocaman bir gülümseme varken, birbirlerine doğru hareketlenerek yarı yolda birbirine uzanan kolları ve sıkıca sarılmalarının etkisiyle bedenleri çarpışacaktı.

"Benim fıstığım, tatlı avukat kekim!" dedi Seçil çığlık çığlığa bir neşeyle. Bulduğu yeni sevgi sözcükleriyle İlkim'e hitap etmek için şimdiden çok sabırsızdı. "Seni ne kadar özledim haberin var mı?!"

"Seçil'im!" dedi İlkim içten, dolu dolu bir sesle. Arkadaşını sıkıca sararken gözlerini kapatmıştı. Sanki birazdan ağlayacaktı da kendini tutuyordu. Ağlamanın değil, mutluluğun zamanıydı çünkü artık.

"Kızım deli misin sen? Bizim için özlem kelimesini kullanmak bu hasreti küçümsemek demek resmen, *sen yokken yoktum...*"

"İşte şimdi alındım avukat hanım."

Aralarına giren erkek sesi, ikisini birbirinden ayırdı. "Sen apayrısın," diye mırıldanan İlkim, sevgilisine flörtöz bir bakışla bakıp tatlı tatlı kıkırdayınca, Seçil de sırtarak ona doğru gülümseyen eski dostuna ilerlemişti. Emir onu

kollarının arasına çekip sarılırken, "Hoş geldin," diye mırıldandı tatlı bir gülümsemeye. "Nasıl geçti yolculuk?"

Ayrıldıklarında Seçil saçlarını düzelterek karşısında yıkılmaz bir güzellikte dikilen ikiliye baktı. "Çok hoş buldum. Biraz yorucuydu ama sizi görünce onu da unuttum gitti..." dedi kocaman gülümsemesiyle. Suratlarında sarsılmaz bir mutluluk vardı hepsinin de.

Emir onun valizine uzandığında, İlkin de bileğindeki balonları arkadaşının eline tutuşturmuştu. "Bunları sana aldım," diye kıkırdadı heyecanla. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve eğer karşısında duran sevdikleri zaten gülümsüyor olmasaydı, şu anda dudakları yırtılacak kadar büyük bir gülümsemeye iki yana uzayacak olurdu.

Seçil şaşkınlıkla balonları eline aldığı anda Emir Feza omzunun üzerinden ona baktı.

"Üç tane baloncu gezdik, en güzelini bulamazsa seni istediği gibi karşılayamayacağını düşünüyordu..."

Seçil'in kalbi sıcacık olduğunda, bir anda kendini bu kızı daha ne kadar çok sevebileceğini düşünürken buldu. Onsuz hayatının bir yanında büyük eksiklik, büyük bir boşluk oluşuyordu. Onsuzluk düşünmek dahi istemediği, aklının ucundan bile geçirmeye yeltenmediği en keskin ihtimaldi.

"Yerim ben seni, karşılamaya buralara kadar geldiğin yetmezmiş gibi bir de bir sürü şey almış benim için. Canımın içi..."

Seçil uzandı ve onu kollarının altına çekti, güzelce kadına sarıldıktan sonra kol kol girdiler ve ilerlemeye başladılar. Emir önde, ikisi arkada giderken arabaya geçene kadar sessiz bir konuşmayla yürümeyi sürdürdüler. Öyle ki, İlkin genç adamın yanı yerine arkadaşının yanına, arka tarafa geçtiğinde sevgilisine şımarık ama tatlı bir bakış atmaktan geri durmamıştı. Emir'in yanağına bir öpücük kondurup arka kapıyı arkadaşı ve kendisi için sessizce açmıştı.

Yol boyu İlkin ve Seçil'in kıkırtıları, Emir'in onları keyifli bir gülümsemeye dikiz aynasından onları seyretmesi, sanki bir tablonun tamamlanmış halini duvara asmak gibiydi. Resim

tamamdı. Boyaları kurumuş, çerçevesi seçilmişti. Duvardaki çivinin üstüne asılmayı bekliyordu aylardır ve bugün Seçil, şehre ayak bastığı ilk anda o tabloyu duvara asmıştı.

—
"Ya sana ne diyorum? Masadaki peçetenin nasıl katlanacağından, pasta kesilirken çalınacak müziğe kadar, didik didik her şeyle ilgilenmekle uğraşıyorum aylardır. Akıllı olan evlenmez," dedi Seçil hararetli bir biçimde anlatmayı sürdürürken aynı zamanda da tabağındaki bebek patatesleri kesiyordu.

"Akıllı olan, düğün dernek işlerine girmez. Yok ya hu, delilik bu. Delilik yani, akıl karı iş falan değil..."

İlkim büyük, salata kasesini servis için Emir'e uzattığında, ikisinin bakışlarında da şaşkınlık ve dudaklarında sabit bir gülümseme vardı. Hatta güçlü bir sessizlik vardı denilebilirdi. Seçil, Emir ve İlkim'in hazırladığı yemeklerle dolu masada otururken ve yakınlıkla yemeyi sürdürürken bunaldığı belliydi. Sözleri ve yüzü fazlasıyla açık bir kanıttı.

"Aklım yok ki," diye mırıldandı çatalını taze otlarla hazırlanmış salataya daldırırken. "Aklım olsa hiç girer miyim bu toplara? Al beyaz bir elbise, tak koluna Orkun'u, git nikah dairesine, hallet işini gel. Ne masrafın olur ne derdin, tasan... Yok yok, sakın girmeyin bu işlere çocuklar. Önermiyorum."

İlkim kıkırdadığında, Emir'de elini dudaklarının üstüne kapatmıştı. İkisi de bir süre önce, kendilerini bir sinir harbinin ortasında bulmuş ve sessizlikle dinlemişlerdi. Ancak dayanmaları da bu noktaya kadardı. Zira İlkim sesli gülerken, Emir Feza'da bıyık altından eğlendiğini gösteriyordu.

"Annem duymasın böyle söylediğini," dedi genç kadın arkadaşına tatlılıkla gülümserken. "Vallahi kalbine iner ana kraliçemin. Sakın..."

Emir'in meraklı bakışları ona dönünce ve, "Var mı senin de böyle hayallerin ya da annenin?" diye sorunca başını salladı

İlkim ve açıklamak için bedenini sevgilisine doğru çevirdi. Yan yana oturuyorlardı zaten, fazla zor olmamıştı.

"Annem ben kendimi bildim bileli düğünümü planlıyor. Gelinliğimi de kendi tasarlamak ve dikmek istiyor. Kısaca her şeyi ben doğduğumdan beri kafasında bir düzene oturttuğunu söyleyebiliriz. *Eğer moda tasarımı okumasaydım kesin düğün planlamacısı olurdum*, der her zaman..."

"Demek öyle..." dedi dudakları karizmatik bir biçimde kıvrılırken.

"Hı hı..." diye mırıldanan İlkim'de bir elini çenesinin altına yaslamış, adama kirpiklerinin altından bir bakış atmıştı.

Onlar birbirine flörtleşmeye yeni başlamış gibi bakarken Seçil yemeğinden odağını asla çekmeden araya daldı.

"Vallahi söylerim ya! Hayır, Fulya teyzeme de kurban olurum ama kusuruma bakmasın. Yok yani, bu iş iş değil."

İlkim gülümseyerek çatalını batırdığı patatesi dudaklarının arasına çekerken, bakışlarını da Emir'den aldı. Evet, flörtleri de buraya kadardı tabii ki. Zira yalnızca tabağına ve yemeğe odaklanan Seçil'in gözü, ne onları ne de birbirlerine çekilen bakışlarını görmüyordu.

Emir Feza'da dudaklarını birbirine bastırıp beyaz şarabından bir yudum aldı ve ikisi yeniden odaklarını Seçil'e verdiler.

"Orkun'u bu kadar sevmesem bilmiyorum bu zırvalara katlanabilir miyim? Bakın görün, düğün günü bir oraya, bir buraya bayılır dururum. Zaten ben strese de çok gelemiyorum, kontrol manyağı birine düğün mü yaptırılır Allah aşkına?"

Emir ellerini birbirine sarıp dudaklarının önünde tutarken İlkim elini çenesinin altına yaslayıp arkadaşına baktı.

"Her şey gayet güzel gidecek tamam mı? Boş yere kendini paralıyorsun, bir sürü insan olacak etrafta... Herhangi bir sıkıntı olduğunda kontrol altına alabilecek sayıda olacağız. Tek başına değilsin, yalnız değilsiniz..."

Seçil minnettarlıkla gülümsedi ve aklına yeni gelmiş gibi başının tepesindeki güneş gözlüğünü çıkardı. Onu masanın üzerindeki herhangi bir boşluğa bırakırken, onun parmakları da kendi kadehine sarıldı.

"Ah bak, onu sylediğın iyi oldu ballı lokum! Emir senin, kardeşin ne zaman geliyor bu arada?"

İlkim uzanıp parmaklarını Emir'in dizine koyunca, adam da onun parmaklarını kavradı. Tatlı gülümsemeleri birbirine çarptığında, Emir Feza cevap vermek için arkadaşına döndü. "Bu akşam. Gece yollar daha rahat olur diye akşam üstü çıkmak istedi. Ben gündüz gözüyle daha rahat gelirsın dediysem de dinletemedim. Gelirse sizi uyandırmayız, direkt misafir odasına alırım onu. Kismetse sabah kahvaltıda beraberiz..."

"ok sevindim, tanışmak için sabırsızlanıyorum." dedi Seçil gülümseyerek. Ardından bakışlarını İlkim'e çevirip kaşlarını kaldırdı. Uzanıp çenesini kavradı ve yanağını severken arkadaşını küçük bir ocuk gibi ilgiye boğdu. "Aman da benim fıstığımıza grmce mi geliyormuş? Bak bak, şu tatlılığa bak..."

"Ne görümcesi ya?" dedi İlkim alınır gibi. Seçil'e bakarak güldü ve kaşlarını kaldırıp şirin bir havayla, "Kız kardeşim geliyor benim, diğerk türlüsü mümkün değil..."

Emir uzanıp onun yanağına sıkı bir öpücük bırakırken gülümsemesi de kocamandı. "Benden çok seni göreceği için heyecanlı zaten dikkat edersen," Keyifli bakışları Seçil'e döndü. "Aradığında bile önce İlkim'i soruyor artık..."

Tam o anda telefonu çalınca bakışları saniyesinde masanın köşesinde duran telefona kaydı. "Kendinden bahsettiğimizi mi hissetti, ne yaptı bu kız?" dediğinde İlkim heyecanla doğrulmuştu.

"Ayşın mı?"

Emir başıyla onayladı. "Evet sevgilim. Bir saniyenizi rica ediyorum, müsaadenizle..."

Seçil ve İlkim kendi aralarında, ayrı geçen günleri kapatmak için sohbetlerine dönerken Emir Feza'da bahçeye

çıkıp kız kardeşinin aramasını cevapladı.

"Efendim güzelim benim..."

"Abi..."

Ayşin'in ağlamaklı sesini duyduğu an Emir'in kaşları çatıldı ve derin bir iç çekiş sesi kulaklarına dolduğunda Emir endişeyle mırıldanacaktı.

"Ayşin? Ne oldu, iyi misin sen?"

"Abi ben gelemiyorum..." diye mırıldanan kardeşi, bir kez daha burnunu çekince adam onun ağladığını anladı.

"Nereye gelemiyorsun Ayşin, bak beni korkutma... Güzelce anlatır mısın ne olduğunu? Hadi fıstığım, anlat."

"Abi ben yola çıkacaktım. Yola çıkacaktım ben, arabaya bindim ama süremiyorum. Süremiyorum abi, anahtarı çevirip de kontağı çalıştıramıyorum. Korkuyorum ben, yine o güne gidiyorum sanki. Yapamıyorum..."

Ayşin'in titreyen sesi, Emir'in göğsünü koca bir nefesle, zorlukla şişirmesine sebep oldu. Kardeşi, geçirdiği trafik kazasının ardından büyük bir travmayla karşı karşıyaydı. Arka koltukta oturabiliyor, fakat ne şekilde olursa olsun arabanın ön tarafında duramıyordu. Akli hep o kazaya kayıyor, o günü unutamıyordu. İyileşmişti, sağlığı konusunda her şey yolundaydı ama psikolojik olarak aşamadıkları vardı.

"Tamam, tamam arabayla gelmek zorunda değilsin. Uçak bileti alayım mı sana, uçakla gelirsin, seni buradan ben alırım. Ya da geleyim direkt, beraber yolculuk yaparız abi kardeş. Ne dersin? Olur mu?"

"Sen yorulacaksın öyle ama..." dedi Ayşin kalbinden geçenin bu olduğunu belli eder gibi. Zaten daha fazlasını söylemesine de gerek yoktu. Emir'in kardeşi için gitmeyeceği yol, sürmeyeceği araba ya da aşmayacağı mesafe yoktu.

"Söz konusu sensen eğer yorulmam ben, birazdan hazırlanır çıkarım. Sabahına da oradan birlikte döneriz... Tamam mı canım?"

"İlkim ablayı yalnız bırakacaksan olmaz abi ya, bir uçağa atlar gelirim ben, sen de buraya kadar yorma kendini..."

"Ayşin bir daha yorulmak dersen abi dayacağı neymiş onu tadacaksın bu yaşında... İlkim'in yanında Seçil ablan var, düğün hazırlıkları için erken geldi. Baktım çok yalnız kalıyor, onları da alır gelirim. Sen dert etme onu, ben ikinizi de aynı anda düşünürüm..."

"Tamam sen bilirsin o zaman abi, eğer seni zora sokmuş olmayacaksam ben tabii ki seninle yolculuk yapmayı daha çok isterim. Seni çok özledim."

"Ben de güzelim, ben de seni çok özledim. Tamam öyleyse, sen hazırsındır zaten, geç eve otur beni bekle... Ben de birazdan çıkarım. Hem annemin yanına da uğramak istiyordum." dedi İlkim'le yaptıkları konuşmayı hatırlayarak. Ardından Ayşin'le vedalaştıktan sonra telefonu kapattı.

Yeniden genç kadınların yanına döndüğünde, durumu onlara açıklaması yalnızca birkaç dakikasını aldı. İlkim daha saniyesinde Ayşin'i nasıl ettirebilecekse onu yapması için onu desteklerken, Seçil ise arkadaşına gözünün arkada kalmaması gerektiğini ve burada her şeyin kesinlikle yolunda olacağının teminatını verdi.

Emir küçük bir sırt çantası hazırladıktan sonra salona geri döndüğünde, İlkim onun için hazırladığı sandviçleri ve demlediği kahveyi koyduğu poşeti alarak birlikte kapının önüne çıktılar. Seçil vedalaşıp kollarını önünde bağladı ve geri çekildi. Sıra İlkim'e gelince kadın bir adım attı ve parmak uçlarında iyice yükseldi. Ardından uzanıp kollarını onun boynuna doladı. Emir Feza'da saniyeler içinde, beline sardığı elleriyle yakınına çektiği sevgilisine sıkıca sarıldı. Dudaklarını onun boynuna, omzuna giden yolda sayısız, peş peşe öpücükle bastırırken, gözlerini de kısa bir anlığına yummuştu. İlkim onun ensesindeki kısa saçları severken yüzünü onun teninden bir saniyeliğine ayırdı.

"Dikkatli ol, olur mu?"

Emir gülümsedi. "Beni çok özle, olur mu?"

"Seni hep özlerim ama benim söylediğimi duydun, değil mi? Dikkatli dikkatli git gel, aklım sende kalır..." dedi İlkim ondan ayrılacağı için üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak.

Sadece bir gece ayrı uyuyacaklardı ve kadın neredeyse buna bile razı gelmeyecekti.

"Aklını bende bırakma sevgilim. Ona burada ihtiyacın olacak..."

Emir geri çekilip avcunu onun yanağına sararken bakışlarını onun güzel yüzüne dikti. "Akıllı akıllı duracaksınız, değil mi? İkiniz yan yana geldiğinizde olacıklardan korkmalı mıyım, emin olamıyorum."

"Emir ya!" dedi İlkim alınır gibi. Parmaklarını onun kollarına sarıp tırnaklarını teninde sürterken gülümsüyordu. "Yani, ne olabilir ki en fazla hayatım? Oturacağız konuşacağız sadece, güzelce hasret gidereceğiz o kadar. Başka bir şey yapmayacağız, merak etme. Güzel güzel git gel sen..."

Emir şakayla karışık söylediklerini teyit etmek ister gibi ikisine birer bakış attıktan sonra uzanıp kadını yeniden öptü. Yanağına güçlü bir öpücük bıraktıktan sonra kollarından istemsizce ayırdı onu ve parmaklarını sıkıca yakaladı. "Tamam öyleyse, en kısa sürede yeniden geleceğim nasılsa. Siz de dikkat edin, zaten sabah kahvaltıda görüşeceğiz."

"Görüşürüz sevgilim," diye mırıldanan İlkim onu son kez öptü ve geri çekilip Seçil'in yanına döndü. Sırt çantasını ve İlkim'in hazırladıklarıyla dolu olan poşeti arabaya yerleştirdikten sonra, son bir gülümsemeyle ardında kalan ikiliye baktı.

Seçil kollarıyla sıkıca sardığı İlkim'i hemen yanında tutarken, Emir'in arabaya binişini ve park alanından çıkarken evden uzaklaşmasını izlediler. Siyah araba siteden çıkıp gözden kaybolduğunda, bu İlkim ve Seçil için de içeri girmelerinin vaktinin geldiğini işaret ediyordu.

Gecenin sakin geçmesi herkesin tek dileğiymken, nasıl sonlanacağını hiç kimse bilemeyecekti.

Çünkü ne hikmetse, Emir çıktıktan dört buçuk saat kadar sonra, üzerinde beyaz blazer ceketini olan şort etekli bir takım, içinde saten, koyu yeşil bir askılı ve ayağında bilekten bantlı ince topuklular olan İlkim, Seçil'in tek tarafa

toparladığı kızıl dalgalarını düzeltmesini ve boştaki kulağına altın rengi burgu küpeleri takmasını izliyordu. Telefonundaki saati son kez kontrol ettiğinde, dokuzu biraz geçtiğini fark etti. Emir çoktan Antalya'ya vardığı haberini vermiş ve Ayşin'in bir fotoğrafını atarak durumun kontrol altında olduğunu yazan bir mesaj atmıştı. İlkim gülümseyerek onlara bir sürü kalp ve öpücük yolladıktan sonra Seçil'in yanına dönmüştü.

Aslına bakılırsa İlkim'in de aklında bu yoktu.

Emir Feza onlara uslu durmalarını söyleyip giderken, bir saat içine telefonuna gelecek olan aramada, Eylül'ün akşama onları bir şeyler içmeye çağırmasını beklemiyordu. Üstelik, Seçil'in de düğün öncesi kız kıza eğlenmiş olunuz diyerek bu teklife balıklama atlayacağını kesinlikle tahmin edememişti ama işte, buradalardı.

Seçil ince askılı, asimetrik kesim eteği ve üst kısmı burgulu kumaşıyla, bedenine tam oturan siyah elbisesi ve parlak, ince bantlı topuklularıyla aynanın tam karşısında dikilirken ona bakan gözler temkinliydi.

"Seçil benim içim bir huzursuz oldu ya..."

"Aa! Niye aşkım? Ne oldu birdenbire..." Arkadaşı çatık kaşlarıyla ona dönünce omuz silkti.

"Ne bileyim, Emir sanki hissetmiş gibi uslu durun falan dedi giderken de... Eylül'e güvenmediğimden değil tabii ki, güveniyorum ama yine de bu gece hakkında içime huzursuzluk doldu. Çözemedim sebebin..."

"Ay ama sen daha ilk andan olumsuz enerjini yaydın evrene... Dur daha evden çıkmadık, neymiş bu negatiflik şimdiden? Güzel düşün, güzel olsun demiyor muyduk önce?"

Seçil saçlarını savurdu ve yatağa attığı çantayı eline aldı. "Evet," dedi sesli bir nefes vererek. "Ben hazırım."

İlkim başını sallayıp sıcakladığını fark etti ve üzerindeki ceketini çıkarıp saten askılısıyla kaldı. Telefonunu kontrol edip Eylül'ün üç dakika kadar önce, birazdan onları almak için kapıda olacağını söyleyen mesajını okudu. "Çıkalım öyleyse, Eylül'ü de bekletmeyelim."

Genç kadın arkadaşının koluna girip bahçeye çıktığında ve kapının önünde bekleyen arabaya atlayıp arkadaşlarıyla güzel bir gece geçirmek için ilk adımı attığında, gecenin nasıl biteceğini tahmin bile edemeyecekti.

—
O sırada Antalya'da ise bambaşka bir an yaşanıyordu. Emir aracını büyük hastanenin otoparkına park ederken, telefonundan saati kontrol etmek için ekranı açtığında yüzüne bir gülümseme kondu.

Kilit ekranında, geçen akşamüzeri gittikleri restoranda, siparişlerini vermeden önce çektiği ve herhangi bir insanın dahi bu fotoğrafı gördüğünde; İlkim'in mi yoksa denizin mi bir manzara olduğu konusunda, yirmi yedi sayfalık bir tez yazacak kadar düşüneneceği bir kare vardı.

Genç kadın iki kişilik masada denize karşı oturuyordu ve masmavi bir parlaklığa, çarşaf gibi bir denize doğru yandan bir bakış atıyordu. Başının tepesinde, uzun dallarla bezeli bir ağacın sarmaşıkları uzanıyordu ve saçları hafifçe dağılmış, yüzü ise makyajdan kesinlikle uzaktı. Lacivert, dizlerinin üstünde biten, yazlık kumaşlı uçuş uçuş elbisesinin üzerinde, belli belirsiz boyutta küçük beyaz noktalar, puantiyeler vardı. Yine çok güzeldi ve önüne konulduğu muhteşem manzaradan sadece öylece durarak bile ayrılıyordu. İlkim onu büyüleyecek şekilde gülümserken, Emir bu anı kendisi için ölümsüzleştirmek istemişti. Öyle de yapmıştı sonrasında, *telefonuna her baktığında onu görmeye bayılmıştı.*

Saatin on bire yaklaştığını görünce adımlarını hızlandırdı. Selvi Dağlı, bu gece de başhekim olarak nöbetteydi. *Son birkaç aydır düzenli olarak yaptığı gibi...*

Emir Feza adımlarını doğrudan onun odasına yönlendirdiğinde, herkes kendisini tanıdığı için herhangi bir engelle karşılaşmadığına mutlu oldu. Çünkü diğer türlü, aklında ve kalbinde toparladığı düşünceler birer birer dağılacaktı adamın.

Bu gece buradaydı, çünkü annesiyle konuşacaktı.

Bu gece buradaydı, çünkü annesini hayatındaki kadını kabul etmese de ona saygı duyması adına ikna etmeye çalışacaktı.

Bu gece buradaydı, çünkü... Her ne kadar kırıncı ve kötü konuşsa da annesini özlemişti. Selvi, Emir'in hayatında hep büyük yer kaplamış ve onu gerçekten çok iyi yetiştirmişti.

Kapısında, Başhekim Prof. Dr. Selvi Z. Dağlı yazan tabelanın olduğu odanın önüne geldiğinde sesli bir nefes alıp verdi.

Kolay olmayacağını biliyordu. Kolay olmayacağına emindi ama deneyecek ve gerekirse son ana kadar savaşıacaktı. *Emir bu aşk için altı sene beklemişti, bu kadın için altı sene sabretmişti.* Ne olursa olsun, onunla süreceği mutlu hayatın engellenmesine izin vermeyecekti. *Bunu yapmaya çalışan kişi, bizzat kendi annesi olsa bile...*

Kapıyı çalıp yüzünde sakın bir gülümsemeyle içeri girme iznini aldığı anda ve kapıyı aralayıp yarım bedenini içeriye soktuğunda annesinin şaşkın bakışlarıyla karşı karşıya kaldı.

"İznim var mı?" diye sordu tatlı bir gülümsemeyle ve annesinin suratında beliren şaşkınlığın ardından gelen gülümsemeyi izledi. Selvi'nin gözleri parladı ve beyaz önlüğünün önünü tutarak sandalyesinden çabucak kalktı.

"Emir? Oğlum sen ne zaman geldin? Hiç haber vermedin bana..."

Emir Feza annesinin onun için araladığı kollarına girerken, kadına sıkıca sarıldı. "Haber verecek kadar vaktim olmadı. Bir anda gelişti bazı durumlar, gelmişken seni görmeden gitmek istemedim ben de..."

"Geri gidiyor musun hemen?" dedi annesi onunla birlikte masanın ilerisindeki ikili koltuklara otururken. "Biraz kalsaydın Emir keşke... Böyle ateş almaya gelmiş gibi oldu, hiç doğru dürüst uğramıyorsun artık buralara, evine."

"Annem, yapma lütfen. Sen de çok iyi biliyorsun ki, benim evim burası olmaktan çalkalı çok oldu. Benim kurulu düzenim İstanbul'da, işim orada..."

"O yüzden mi gittin oğlum Marmaris'e?" dedi annesi sert sesiyle. Kaşlarını da öfkeyle çatmıştı. "O yüzden mi kaç aydır uğramıyorsun İstanbul'a da uzaktan yürütüyorsun her şeyi... Açık açık söyle bazı şeyleri de, ben de kendimi ona göre şekillendireyim artık."

Emir sıkıntılı bir nefes verip hafifçe gülerken, annesinin çatık kaşlarının altındaki bakışları da tüm dikkatiyle ona odaklanmıştı. Sanki bu onun için hayati önem taşıyormuş gibiydi.

"Ben de zaten bunun için buradayım anne, ama madem sen konuyu erkenden konuşup bitirmek istiyorsun, öyle olsun."

Emir dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğildiğinde, içindeki sıkıntı büyümeye devam ederek aklını bulandırıyor. Kendisi de artık bütün bu zırvalıklar bitsin istiyordu.

"Geçen akşam beni aradığında yanımda İlim de vardı. Sen bana onunla ilgili ağza bile alınmaması gereken şeyler söylerken benim yanımda sevdiğim kadın oturuyordu. Ne dediysen duydu ama ağzını dahi açıp tek kelime etmedi seninle ilgili. *Annene bir şey söyle, artık çıksın aramızdan, o neden karışıyor bizim ilişkimize, onu ne ilgilendirir* gibi cümleler kurmalıydı belki ama hiçbirini yapmadı anne. Onun yerine beni sana gelmeye ikna etti."

Selvi Dağlı'nın ifadesi bozguna uğrarken kaşları daha da çatıldı ve dudaklarının arasından sertçe çıkan sözcük, şaşkınlığının bariz kanıtıydı. "Nasıl?"

Emir güldü. "Nasıl değil mi? Nasıl... Anlatayım anne..."

Oğlunun kendisine dönmesiyle boğazını temizleyen kadın, onun oturuşunu düzeltmesini ve doğrulmasını izledi. "Senin benim için ne kadar kıymetli olduğunu, yaptığımız telefon konuşmalarıyla bile anlayan bir kadın o çünkü. Bana seneler önce yanına gidip ona *oğlumun hayatından çık*, dediğini bile bugün, sırf yanlışlıkla ağzından kaçırıldığı için anlatan bir kadın. Sırf ben incinmeyeyim diye bana *seni anladığını* anlatan ve bir kez olsun, annemin onu her gördüğünde

katran karasına dönen kalbini bir an bile kötülemeyen bir kadın..."

Selvi'yle göz göze geldiğinde, kadının çatık kaşları titrek gibi oldu. Boğazını yeniden temizlediğinde, oğlunun bakışlarına kırgınlık yerleşmişti. Emir ona bakarken bile aklının köşesine, İlkim'in kendisine söyledikleri geliyordu.

"Anne benim sevgilim seni ne kadar sevdiğimi bizim bir telefon konuşmamızdan anladı. Kendisini sevme şeklimden anladı. Ya sen? Sen nasıl anlamadın? Sen nasıl benim altı sene boyunca sevdiğim kadına, ne kadar bağlı olduğumu bir türlü anlayamadın? Niye benim sevdam hiç kıymete layık olmadı senin gözünde? Senin nezdinde neden bir kez olsun saygı göremedi benim ona olan hislerim? Neden senin saygını, anlayışını hiç hak etmedi anne?"

Selvi dudaklarını aralar gibi oldu fakat konuşmadan sözleri boğazına dizilip kalacaktı çünkü ne söylerse söylesin, Emir bu konuda onun söyleyeceklerini kabul etmeyecekti.

"Bana dedi ki, *ben annenin bütün bunları sana olan sevgisi yüzünden yaptığını biliyorum*. Benim annem, *ne sevdama ne de sevdiğim kadına saygı duymayan annem*, sırf bana olan sevgisinden dolayı onu benden ayırmaya çalışmış güya... İnanırsan... Ama bir kez olsun bunun lafını yapmadı İlkim bana anne. Bir kez bile... Ayrı olduğumuz senelerde de, yeniden bir araya geldiğimizde, ya ayrılmadan önce bile. Hiçbir zaman, bir kere bile bana seni kötülemedi benim yanıma bile yakıştırmadığın o kadın."

Emir histerik bir gülümsemeyle baktı kadına. Annesi sessizliğini korurken İlkim aklına geldikçe, Emir'in içi gidiyordu. Üstelik annesinin de sabit bir ifadeyle ona bakması canını bir hayli sıkıyordu. Selvi'nin ne düşündüğünden azıcık bile haberi yoktu ve yüzünden bunu anlayamadığı için, rahatsız olmaya devam ediyordu.

"Anne hiç yetmezmiş gibi bana seni haklı buldu o kadın ya! Seni! Benim annem, sevdiğim kadının karşısına, *oğlumdan uzak dur, sen onunla bir olamazsın* diye çıkmışken, o kadın beni bugün sana gelmem için ikna etti,

biliyor muydun? Hah! Bir de neymiş biliyor musun? Sen beni uygun gördüğün biriyle evlendirmek isteyebilirmişsin, gayet makul bir istekmiş bu bir anne için!"

Emir sanki bu deli saçmasıymış gibi güldü ve ayağa kalkarken elleri saçlarını çekiştirdi. Adımlarını dengesizce attı odanın içinde. Sanki kocaman odanın ona faydası olabilecekmış gibi sağa sola döndü durdu. Uzun pencerelerin önünde durup ellerini beline attı sessizce.

"Anne, söyle. Böyle mi iyi anne olunuyor, lütfen bana söyle. Annelik evladının sevgisini umursamadan, onun hislerini görmezden gelmekle mi oluyor, söyle. İyi bir anne olmak kendi doğrularınla hareket etmek demek, bunun doğrusu bu, de. Yoksa ben seni hiç affedemeyeceğim. Yoksa ben seni, bundan yedi sene önceki neşe dolu kadını, benim bakmaya dahi kıyamadığım kadını, sevdiğim tek insanı böylesi üzdüğün için hiç affetmeyeceğim!"

Emir'in nefesleri sıklaşıp gözleri acıyla kısılırken duraksadı. Selvi halen tek kelime etmemişti ama yüzündeki ifadenin giderek değiştiğini Emir görebiliyordu.

"Bunu nasıl yapabildiğini aklım o kadar almıyor ki, benim annem bir kadını nasıl böyle incitebilir? Nasıl yapabilir, aklım öyle almıyor ki... Öyle konduramıyorum ki sana! *Yaptığını biliyorum*, ilkim bunu bana anlatmasaydı da, *ben senin bana telefonda söylediklerini biliyorum anne!* Yapabileceğini biliyorum ama sen annemsin benim. Annemsin, *konduramıyorum*. Kondurmak istemiyorum!"

Emir ellerini yüzüne kapatırken gözyaşları gözlerine öyle hızlı hücum etti ki, adamın nefesi kesildi. İçi acıyarak annesine bakarken kadının onun gözlerine bakmasına dayanamadı.

"Anne çok hasta... ilkim çok hasta anne. Benim... Benim sevdiğim kadın gözlerimin önünde her gece, acaba sabaha uyanabilecek miyim diye açıyor gözlerini. Benim önümde her geçen gün eriyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum."

Selvi'yi kendine getiren bu sözler oldu. Kadın oturduğu yerde doğrulurken dudaklarından dökülebilen tek pürüzlü bir

kelime oldu yalnızca. "Nasıl?" dedi kesilen nefesiyle. Emir ona bakarken koltukta öne kaydı hafifçe ve kaşları daha da çatılırken sorusunu yineledi. "Nasıl hasta?"

"Kalp..." dedi Emir gücünü iyice yitirerek. "Kalp yetmezliği var. Senelerdir tedavi oluyormuş anne... Senelerdir, hastane odalarında geçmiş tüm zamanları... Ameliyatlara, ilaç tedavileriyle... Benden de o yüzden ayrılmış," dedi burnunu çekerek. İçinde başlayan yangın nasıl oluyordu da hiç sönmüyordu? Kor alevleri sürekli yeniden, yeniden alevleniyordu ve bir türlü çıkış yolunu bulamıyordu.

"Hep özlemiş, hep dönmek istemiş ama ben kendimi bitiririm diye söylememiş bana. *Bitiyorum anne*. İçim içimi yiyor da hiçbir şey yapamıyorum, içim ona gidiyor da ben ona, derdine bir çare bulamıyorum. Aklımı kemiriyor bütün korkularım. Zihnimde hiç bitmeyen sesler var susturamıyorum." Duraksadı. Devam etmekten de, aklına gelenleri dile dökmekten de çekinir oldu. Emir Feza yaşadıklarını anlatacak olmaktan korktu ilk defa. Daha kötüsü, daha da beterimi yaşamaktan korktu. "Anne her gece... Her gece o uykuya daldıktan sonra ara ara kalkıp iyi mi diye kontrol ediyorum ben."

Emir elini ağzına kapatıp hıçkırdığında, yüzü yaşlarla ıslanmayı sürdürüyordu. Küçük bir çocuk gibi ağladığı ilk seferi değildi ve Emir, bunun da son olmayacağını biliyor gibiydi.

"Ya ne büyük çaresizlikmiş! Her gece gözlerimi onunla aynı bilinmezliğe kapatıyorum ben anne. Çok zormuş, sevdiğine çare olamamak öyle zormuş ki, sanki ben nefes alamıyorum! Sanki ben ölüyorum her geçen gün. Anne birlikte sonsuzluğu hayal ettiğim kadının yaşama şansı yüzde kırkın altında! Ben ona bir şey olur korkusuyla, her gece nefesini kontrol ediyorum ya! Bunun yükü ne kadar ağır senin haberin var mı?!"

Selvi sessizliğini sürdürürken Emir onun da gözlerinin dolduğunu fark etti. Kadının suratı ifadesizdi ama parlak yaşlarla bezeli, açık kahve gözleri her şeyin habercisiydi.

"Çektiği onca acıya bir başına katlanmış üstelik. Hiç kimse yokmuş yanında anne. Ben herkese sahiptim! Ateş vardı, Berin vardı, şirket vardı aklımı eylediğim, siz vardınız. Onun yanında ben bile yoktum. Hep bir başınaydım! Ailesinden başka kimsesi yoktu! Ben yoktum!"

Ellerini saçlarına attı yolmak ister gibi. Diplerinden yakaladığı tutamları çekiştirirken aklını kaybetmenin eşiğine gelmişti.

"Ya özür diledi benden! Ağlaya ağlaya özür diledi *ben yine seni bırakacağım, bırakmak zorunda kalacağım*, diye. Anne açık açık *ölüyorum* diyemedi, ben... *Ben öleceğim*, diyemedi ama beni sadece o gözyaşlarıyla bile yerin yedi kat dibine gönderdi. O ağladı, ben onun her bir gözyaşına gömüldüm anne. Onun acısı benimkinin yanında hiçti diye düşündüm senelerce. Çekip giden oydu, belki de bensiz daha mutlu oldu diye kendimi yedim aylarca! Meğer onca zaman akli da kalbi de bir bana aitmiş olun... Benim sevdiğim kadın hastane koridorlarında sağlığı için, belki bir gün bana yeniden dönmek için mücadele ediyormuş! Eğer... *Eğer iyileşirsem sana gelecektim* dedi anne, *azıcık bile sağlığıma kavuşma umudum olsaydı sadece kollarına koşacaktım*, dedi... *Ama yapamadım*, dedi. Yapamadı... Anne onun bana gelen ayaklarını kesmişler, bana koşmak isteyen ayaklarını kesmişler benim sevgilimin. Her şeyi geçtim. Her şeyi geçtim anne... Ben onsuz ne yaparım? Ona bir şey olursa nasıl yaşarım?!"

Selvi ellerini oğluna uzatmak istedi ama Emir öyle kesif bir acıyla sarmalanmıştı ki, bütün hisler boğazına dizilip sesini ve umudunu kökünden kesiyordu.

"Ödüm kopuyor," diye devam etti. "Ödüm kopuyor bir gün ona bir şey olur diye. İçim gidiyor bir şey yaşar da ona yardımcı olamazsam diye. Ölüyorum anne. Her gün biraz daha, bir parça daha gidiyor sanki ömrümden. Korkularıma yenik düşeceğim diye ödüm kopuyor, *yeniden onun yokluğuyla sınanacağım* diye çok korkuyorum. Onsuzluk en büyük acım olacak diye..."

Emir yere çöküp annesinin dizlerine yasladı kafasını. "*Utaniyorum.*" diye fısıldadı bu kez. Annesi ellerini onun başına sarıp şefkatle saçlarını okşarken sessizce konuşmaya devam etti. "Anne öyle çok utaniyorum ki, onun acılarının yanında benim korkularım hiç resmen... Ben, bunu konuşurken bile çok utaniyorum. İlkim canıyla mücadele ederken ben bir de bütün bunlara ağladığım için çok utaniyorum. Onun savaşının yanında ben nasıl tüm bu karmaşaya ağlayabiliyorum, nasıl kendi acımı onun acısının önüne koyabiliyorum bilmiyorum. *Anne bir şey yap...*"

"Oğlum..."

Emir onun bacaklarına sarılıp yalvarır gibi gözyaşlarını dökmeye devam etti.

"Anne yalvarırım bir şey yap!" dedi yakarır gibi. "Sana yalvarıyorum. Bir hal çaresi bul ne olursun! Altı sene anne... Altı sene bununla yaşamayı başarmış bir insanın acısının artık dinmesi gerekmez mi? Artık yetmez mi? İyileşsin anne, ilkim iyi olsun artık... Yüzüme bakarken gülümsemesi bile buruk olmasın, sanki her an gidecekmiş gibi bakmasın bana anne... Hiç gitmesin. *Artık gitmesin.*"

Emir'in her kelimesi, dile getirdiklerini daha da ağırlaştırırken annesi onu sarıp sakinleşmesi için kollarına çekti.

"Tamam," dedi, onun da içi çekilir gibi olmuştu. "Geçti, geçti..."

"Geçmedi," diye bir hıçkırık koptu Emir'in dudaklarından. "Geçmedi anne, geçmiyor... Hiç geçmiyor."

Annesi onu sarıp sarmalarken, Emir bir süre öyle oturacak ve bir saat kadar sonra gelen aramayla birlikte soluğu yeniden Marmaris'te alacağından haberi yoktu.

"Geçecek," dedi annesi kesin bir sesle. "Geçecek, söz veriyorum."

Emir sessiz kalsa da gözyaşları süzölmeye devam etti.

Ona göre hiç geçmiyordu. Seneler birbiri üzerine devriliyorken hiçbir şey, ne bugün, ne de bir gün geçmiyordu. Nasıl geçerdi, işte onu da Emir bilmiyordu.

Her şey yıkıcı bir karmaşanın eseriiken, hayat onlara hangi kapıları açar, hiçbirini bilemiyordu.

—
Seçil arkadaşına bir şey söylemek için dudaklarını aralar gibi olduğunda, İlkin elini hızlıca kaldırdı. "Sakin! Tek kelime bile etme."

Seçil başını yana eğip parmaklıkları kavrarken birazdan gelip bir memurun onu dışarı çıkaracağından habersizce arkadaşının adını mırıldandı. "Sakin dedim Seçil. Çok kötü kalbini kıracağım yoksa."

Gecenin bu saatinde karakola düşmelerinin en büyük sebebi şu anda oydu İlkin'in gözünde. O yüzden sinirli olmak konusunda pek de haksız sayılmazdı sanırım.

Üstelik bulundukları yer karakol olmasına rağmen, parmaklıkların ardındaki kişi yalnızca İlkin'di.

Sanırım biraz daha geriye dönmemiz gerekiyordu, şimdi sırada size olan bitenin eksiksiz anlatılacağı o kısım vardı.

Eylül kapıya park edip İlkin'le Seçil'i aldıktan sonra birlikte kadının bir tepede yer alan, lüks ve büyük evine gitmişlerdi. Salonun ışıklarını kısmışlardı, Eylül yardımcısına izin vermişti ve Doruk, bu akşam babasında kalacağı için koca evde yalnızca üçü vardı. Sohbetleri kesintisiz bir akışa tabii iken ve oldukça keyifli bir akşam geçirmeyi planlarken, ellerindeki içkiler, *İlkin'inki alkolsüz bir kokteyldi*, dışarıdan duydukları ses yüzünden parmakları arasında donmuştu.

Başta sesleri bahçeye dadanan bir kedi ya da köpek zannetmişleri ama birileri balkon kapısını zorlamaya başlayınca, üçü de korkuyla sarmalanmış olmasına rağmen buldukları ilk sert eşyaya sarılarak gard almışlardı. Eylül hızlıca polisi arayıp adresi verirken, o Seçil'le bir tarafa, İlkin'se elinde uzun bir şamdanla diğer tarafa siper almıştı. Lisede aldığı dövüş derslerinden pek bir şey hatırlamamasına rağmen bir iki yumruk sallayabileceğine inanmıştı çünkü. İşaret parmağını dudaklarına götürüp onlara sessiz olmalarını işaret ettikten sonra iki eliyle

şamdanı tutup sıkmişti. Seçil ise hemen ardına aldığı Eylül'le birlikte kendini duvara daha da çok bastırmıştı.

Uzun camların bahçeye bağlanan sürgülü kapısı dışarıdan bir güçle açıldığında, İlkim kapıya en yakın oldu. Çıplak ayaklarıyla sessiz bir adım atmış ve içeriye dolan soğuk hava, koyu renkli perdeleri havalandırırken şamdanı kaldırıp içeri giren kişiye vurmak için siper almıştı. Uzun, simsiyah, hâkim yakalı bir palto giyen iri bir beden içeri girince İlkim de bedenini geriye doğru esnetmişti. Karanlıkta yüzü ve tipi görünmeyen adama kıstığı gözleriyle bakmış ve nişan alarak sırtı ona dönük adamın ensesine şamdanı sertçe geçirmişti.

Adam elini darbe aldığı noktaya atıp sendeleyerek yere düşünce ve dudaklarından boğuk bir, "Eylül..." kelimesi dökülünce, İlkim şaşkınlıkla öylece kalakalmıştı. Işıkları açıp ve yerde boylu boyunca uzanan adama baktıklarında, karşılarında kadının eski kocası Yıldırım'ı görmek hepsini şoka sokmuştu. Aynı anda polisler de gelmişti ve hepsini, *sinirli ve öfkeli bir biçimde айлан Yıldırım'da bu ekibe dahildi*, toplayıp karakola getirmişlerdi.

Sonrasında öğrenmişlerdi ki, Yıldırım oğlu küçük pelüş pandası olmadan uyumak istemeyince ve yanında da getirmediğinden oyuncağını alması için babasını eve yollamıştı. Eylül'ün evi, bir bakıma dağ başında olduğu için aramalarının hiçbirisi düşmemişti ve üst kattaki ışıkları açık görünce, kadının evde olduğu zamanlarda gece yatana kadar bu kapıyı kilitlemediğini bilen Yıldırım bahçe kapısını açmayı en mantıklı seçenek olarak görmüştü. Kapıyı açıp İlkim tarafından etkisiz hale getirilene dek, Eylül'ün adını seslenmediği için de doğal olarak yabancı biri sanılmıştı. Onlar kendini korumaya çalışmış, adamın da eve zorla sızmaya çalıştığını düşünerek doğal olarak durumu yanlış anlamışlardı. Fakat her şey, karakola gelince ortaya çıkmıştı ve asıl saçmalık, tam da burada başlıyordu.

Yıldırım, İlkim'den şikayetçi olmuştu.

Onun şamdanlı saldırısını, kafasında mantıklı bir sebebe oturtamadığı açıktı ve belli ki, *karısını ondan boşadığı için de*

kadına önceden kinliydi. Nefsi müdafaa değil, kasten yaralama olduğunu savunarak onu bu gece buraya tıkmaya niyetlenmişti. Kendince hıncını almaya çalıştığını düşünmek mümkündü ve ne yazık ki, işe yarıyordu da. İlkim şu anda parmaklıkların ardındaydı.

Seçil'se üzgün gözleriyle arkadaşına bakarken, Eylül eski kocasını şikayetini çeksın diye ikna etmek için, elinde buz torbasıyla adamın ensesinde bekliyordu.

İlkim parmaklıkların ardında oturan kişi olduğuna inanamıyordu ve birkaç kez daha o şamdanı adamın kafasına indirip kalıcı hasar bırakmadığı için kendini suçluyordu. Yıldırım'a o kadar öfkeli ve sinirliydi ki, gözü arkadaşlarını dahi görmüyordu.

Her ne kadar bunu istemese de dilini dudaklarında gezdirip sertçe nefeslendi. "Çık Seçil. Bana tek kelime daha etmeden çık ve avukatımı ara. Beni buradan kurtarsın."

Elbette Seçil topukluların üzerinde hızla dönüp hemen arkadaşının dediğini yapmaya gitmişti. Ne yazık ki Seçil, Selen'i araması gerekirken, akli direkt olarak bildiği yegâne avukat olan Emir Feza Dağlı'yı aramıştı. Ardından Eylül'le birlikte onu yollamışlardı ve İlkim karakolun nezaretinde bir geceye mahkûm bırakılmıştı.

Marmaris İlçe Emniyet Müdürlüğü, İlkim'in pek uğradığı bir yer olmasa da, içeride tanıdığı birkaç kişi vardı. Nezarete kendisinden hariç bir hücre daha doluydu ve ikisi de birer uçta olduğu için birbirlerine bakmaya bile tenezzül etmiyorlardı. İlkim bundan memnun oldu çünkü kimseyle bir de sözlü tartışmaya girmeye niyeti yoktu. Kapının hemen duran kişi, İlkim'in ara ara geldiğinde mutlaka gördüğü polis memuru Emin Ulu'ydu. Adam birkaç dakikadır gözlerini ona değdiriyordu ama halen üstleri gelip gittiği için kadınla konuşamamıştı. Birazdan ona bir battaniye de getirecekti fakat sonunda gözleri buluşunca yarım bir gülüşle ona baktı. "Seni görmeye alışık olduğum yerde değilsin avukat kız."

"Sorma Emin abi." dedi İlkim başını yere eğerek. Hayatını avukatlığa adanmışken, parmaklıkların bu tarafında olmak

onu fazlasıyla üzüyor ve utandırıyor. Sicilinde ne kadar da berbat duracak bir izdi bu. İlkim ifadesi boyunca hissettiği öfke boyutunda bir üzüntüyle sarmalanmışken bir an daha sessiz kaldı. Sonrasında içli bir nefes vererek ellerini oturduğu banka yasladı ve zemine değdirmeyi ayaklarını salladı. "Olmak istediğim bir yer değil ama birine olmasını istemediğim bir şeyi yaşattığım için burada olduğumu söylersem yalan olmaz."

"Ben senin öyle biri olmadığını biliyorum, işini doğru dürüst yapmaya çalışan çok akıllı bir kızsın sen sadece..."

Buruk dudaklarıyla gülümsedi İlkim. Adamın büyük bedenine bakarken başını yana doğru hafifçe eğmekle yetindi. "Çok iyi birisin Emin abi biliyor musun? Tüm gün benim gibi iflah edilemez suçlularla olmak nasıl bir duygu?"

"Deli deli konuşma." dedi adam ona kızar gibi. Çocuklardan birinin getirdiği battaniyeyi alıp kadına verirken kaşları derince çatılmıştı. "Hayatımda çok suçlu gördüm ama senin kadar suçsuzu... Ömrümde göremem sanıyordum. Kimin canını yaktın bu kadar?"

İlkim battaniyeye sarılarak bacaklarını kendine çektiğinde, bedeninin ne kadar üşüdüğünün farkına yeni varmış gibiydi. "Sadece çok sevdiğini sanan bir adamın... Severken inciten ve incitirken de bunun farkında olmayan bir adamın canını yaktım. Benden intikamını sicilime koca bir leke bırakarak aldı."

"Kendini yıpratma avukat. Koca bir adamın küçük menfaatlerine yenik düşmenin senin egona zarar vermesine izin verme. Bunlar başarılı bir avukatı bitirecek şeyler değiller, seni incitemezler." Emin diğer battaniyeyi de diğer hücredeki kadına götürüp dışarı çıkarken kadına söylediği son sözler bunlardı. Yine de buradan çıkmasının tek yolunun, adamın şikayetini geri çekmesi olduğunu ikisi de biliyordu.

İlkim düşünmek için gözlerini kapattı ve başını dizlerine yaslayarak sessizce durdu. Zaman akıyordu, akrep ve yelkovan acımasızca birbirini kovalarken kadının gözüne gram uyku girmiyordu. Saatten haberi yoktu fakat fazlasıyla

zaman geçtiğine emindi. Selen'in neden hala gelmediğini bilmiyordu ama yakınlarda olmadığını tahmin edebiliyordu. Hatta belki Şehir dışında bile olabilirdi, bilmiyordu. Neredeyse asırlar kadar sũrenin sonunda, kapı açıldı ve yũksek bir tonda adının sũylendiđini duydu. ıkabileceğini sũyleyen polis memurunun gelip demir parmaklıklara uzanması ve kapıyı açmasını izlerken hızla dolan gũzlerini kuruladı. Dışarı ıktığındaysa gũrmeyi beklediği son yũz tam karşısında duruyordu.

Emir Feza gelmişti.

Daha birkaç saat önce kendi elleriyle Antalya'ya yolcu ettiği adam tam karşısında, bir polis memuruyla konuşuyordu. Saçları alnına dũkũlmũřtũ ve gũz altları hafifçe şişmişti. zerinde dũz, bedenini tam anlamıyla saran siyah bir tiřĩrt ve siyah kot pantolon vardı. Bir elinde bũyũk deri ceket tutuyordu ve diğer eliyle onu gũğsũnde birleştirmişti. atık kaşları ve keskin ifadesiyle, konuştuğu polis memurunu dinliyor, ona bir şeyler anlatıyordu.

Dışarı çıkan kadını, sanki hissetmiş gibi başını çevirdiğinde, bakışları bir anlığına ona, hafif perişan haline kaydı. Ardından bakışlarında bir anda derin bir endişe belirdi ve kaşları hafifçe ũzũldũ. Sonra... *Sonra kadının hiç beklemediği bir şey oldu.*

İlkim'le gũz gũze gelmekten ilk kez hiç etkilenmemiş gibi derin bir nefes vererek geri dũndũ. Polis memuruyla konuşmaya devam ederken, bir başkası da İlkim'in karakoldan çıkması için gereken işlemleri halletmeye gũtũrdũ. Genç kadın yenilgiyle başını eğerken ve ağlamamak için kendini sıkarken Emir onu başka bir kũřede, uzakta bekliyordu.

Son olarak kişisel eşyalarını teslim alırken öylece dikildi. Sanki ruhu çekilmiş gibi bekleyen kadının yanına gelen Emir Feza, konuşmamaya yemin etmiş gibiydi. Deri ceketini omuzlarına bırakırken de tek kelime etmemişti. Polis memurlarına teřekkũr edip onlarla vedalaşırken yũzũne

yerleşen küçücük gülümseme bile, İlkim'le kapının önüne çıktıkları an yüzünden silinmişti.

Birlikte sessizlik içinde arabaya geçtiklerinde, genç kadın koltuğa geçip öylece ellerini birbirine kavuşturunca uzanıp sessizce onun emniyet kemerini bağladı. Ardından kendisi de yerine yerleşip kemerini bağladıktan sonra arabayı çalıştırdı ve direkt olarak ısıtıcıları açtı. İlkim onun bu düşünceliliğine karşı daha çok ağlamak istese de kendini tuttu. Tırnaklarını avuç içlerine batırarak sessiz kalırken arabanın içini yalnızca nefes sesleri dolduruyordu.

Eve geçtiklerinde ve Emir ikisinin çantalarını da girişe bırakıp direkt yatak odasına yürüdüğünde İlkim onu ardından takip etti. Yatak odasındaki dolaba yürüyüp çekmeceleri açtı ve İlkim'in kısa, saten geceliklerinden birini seçtikten sonra bir de iç çamaşırı takımı aldı. Ardından adımlarını büyük banyoya sürüklediğinde İlkim halen tam arkasındaydı. Kadının onu küçük bir çocuk gibi takip ettiğini bilerek sessizce içeri girdi ve seçtiği kıyafetleri askıya astı. Uzun havlulardan birini de onun yanına bırakırken küvetin suyunu açıp tıpayı takarak suyun içeri dolmasını sağladı. Küvet dolunca içine düş jellerinden dökerek suyu hazırladı ve sonrasında, İlkim'e bir kez daha bakmadan banyodan çıktı.

Genç kadın son ana kadar tuttuğu gözyaşlarının akmasına, kapının kapatılmasıyla birlikte artık izin verince, yaşlar sessizce ve bardaktan boşanır gibi yüzüne dökülmeye başladı. Ardında kapanan kapıya bir kez daha dönüp bakamayacak kadar güçsüz hissetti kendini.

Soyunup küvetin içine girdi ve kaskatı kesilen vücudunu sıcak suyla temizlemek için bir saate yakın duшта kaldı. Sessizce ağlarken dudaklarının arasından kopan hıçkırıklar da suyun sesinin altında yok oluyordu. Kendini iyice temizlediğine ve parmaklıkların ardında kaldığı süreçte tamamını üzerine aldığını hissettiği fiziksel ve psikolojik kiri attığına kanaat getirdiğinde, sudan çıkıp saçlarını kuruttu ve giyindi. Uzun saçları, yumuşacık dalgalarla aşağıya doğru

dökülen saçlarını omzundan itti ve ince telleri de kulağının ardına sıkıştırdı.

Küçük adımlarla yatak odasına yürüdüğünde yatağın üzerinde omuzları düşük bir biçimde oturan Emir'e baktı. Onun da saçları hafifçe ıslaktı. Ayrı odalarda, ayrı banyolarda duş almak İlkim'in içine koca bir yumru gibi otururken boğazı da düğümlendi. Adımları adamın yanına ilerledi ve kendi tarafına otururken örtülerin içine girmemişti. Bedeni ürperiyordu fakat umursamadı.

"Ay—" Duraksadı. Boğazını temizledi dikkatlice ve yeniden dudaklarını araladı. "Ayşin nerede?"

"Seçil'le onu annelere bıraktım." dedi Emir tek cümlelik bir cevap vererek. İlkim onun keskin sesiyle dolan gözlerini kapadı bir anlığına. Öylece beklerken Emir'in nefes sesleri odanın içindeki tek sestti. İlkim tek kelime etmeden, neredeyse yok gibi bir güçle içine doldurduğu yarım yamalak havayı anlamakta bile güçlük çekiyordu.

Bir süre öylece oturdular. İkisi de hiç konuşmuyordu. İlkim huzursuz bir hisle yerinden kalkıp yatağın ucunda yarım oturan, gitmekle kalmak arasında derin bir savaş içerisinde gibi görünen adamın yanına yürüdü ve oturdu. Aralarında küçük bir mesafe bırakıp otururken bakışları adamın yere dökülen yüzüne baktı umarsızca. Yüzünden bile üzüntüsü okunan kadının gözlerinde biriken yaşlar aktı akacak gibiydi.

"Böyle mi olacak... Konuşmayacak mısın hiç benimle?"

Emir derince nefeslendi. Havayı solurken burnuna çalınan yasemin çiçeği kokusu iradesine vurulan bir balyoz gibiydi. Gözlerini kapadı öylece ve başını hafifçe iki yana sallarken kadının bunu yanlış anlayacağını göremedi. İlkim dudaklarından kopan küçük hıçkırıkla yerinden kalkmaya yeltendiği an adamın güçlü, tok sesini yeniden duydu.

"Şu an seni sıkıca sarıp göğsümde saklamakla, yaptığın şey hakkında uzun bir konuşmayla cezalandırmak arasında gidip geliyorum."

İlkim yeniden yatağın kıyısına çöker gibi olduğunda, gözlerinden süzülen yaşların hızı biraz olsun yavaşlamıştı.

"Bu gece beni ne kadar korkuttuğun hakkında hiçbir fikrin var mı?"

Genç kadın ellerini yüzüne kapatıp utançla kendini sakladığında, Emir uzanıp onun ellerini indirdi. Üşüyen parmaklarını avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını soğuktan bembeyaz kesilmiş boğumlarına bastırdı. Sayısız öpücüğü İlkim'in tenine kondururken, onun titreyen bedenini de kendine çekti.

"Seçil beni hiç bilmediğim bir numaradan aradığında, o numaranın ardında onun sesini duyduğumda aklım çıktı İlkim. Sana bir şey oldu sandım..."

Emir alnını onun omzuna bastırırken kadını da kucağına çekmişti. Bacakları adamın iki yanında dururken dizlerini yatağa bastırılmış ve ellerini titrekçe onun göğsüne yerleştirmişti. İlkim titriyordu ve bunun soğukla ilgisi yoktu. Emir'in uzaklığıydı onu üşüten. Onun geride duruşuydu kendinden.

Adam alnını onun omzundan çekmeden, teninden aşağıya, göğüslerine doğru bir soluk bıraktı. Ellerini beline sarmış ve parmaklarını da geceliğinin üzerinden kadının yumuşak tenine gömmüştü.

"Aklımı kaybettiğimi sandım, İlkim. Zaten neredeyse tamamını senin yanında bıraktığım aklımın, bende kalanını da yitirdiğimi sandım. Senden kilometrelerce uzaktaydım. Senden kilometrelerce uzaktaydım ve sen, Marmaris'ten gelen bir telefonda duyduğum birkaç cümleye bakılırsa, kesinlikle iyi değildin. İyi olmadığın bir yerdeydin... Kendimi kaybettim. Ayşin'i nasıl aldığımı, onu alıp buraya nasıl geldiğimi ben bile bilmiyorum."

İlkim başını üzüntüyle eğdiğinde, hissettiği utançla baş edemiyordu. Kulaklarına kadar kızardığına emindi fakat Emir Feza sert nefeslerle soluklanırken durmayı henüz düşünmüyordu.

"Sana bir şey oldu diye ödüm koptu. Kendimi bundan daha güçsüz hissettiğim bir an var, o da sanırım hastalığımı ilk kez

konuştuğumuz zamandı... İlkim ya sana bir şey olsaydı? Ya seni yeniden kaybetseydim ben... Ya sen..."

İlkim dudaklarını aralamak istese de, Emir'in belinde sıklaşan elleri buna izin vermedi. Kadın titremeyi sürdürürken, üşüyenin kalbi olduğunu fark etti. Bu ayazı kesebilecek, onu ısıtacak tek şey tenindeki ellerdi.

"Ya o adam senden çevik olsaydı da seni incitecek bir şey yapsaydı? şu haline bak... Tir tir titriyorsun... Bir seni nasıl bıraktığıma, bir de nasıl bulduğuma bak..."

"Özür dilerim," diye mırıldandı kısık sesiyle. Gözleri daha da dolarken adamın bakışları o anda kalktı ve gözleri birbirine tutundu. "Özür dilerim Emir ben... ben de çok utanıyorum... Düştüğüm bu durumdan, kendimden o kadar utanıyorum ki kimsenin yüzüne bakamıyorum. Ne senin, ne de bir başkasının... Müvekkillerimin yüzüne nasıl bakacağım?" Sözlerinin ardından hıçkırdığında Emir kaşlarını derince çatarak ona baktı.

O anda kadının her şeyi yanlış anladığının farkına vardı Emir Feza. *Ne yani, adamın ona bu yüzden mi kızdığını düşünüyordu? Utandığına falan mı inanıyordu kendisinden?*

"Biliyorum," diye devam etti kadın. "Yaptığımın affedilecek bir yanı yok, ben hiçbir şeyi isteyerek yapmadım... Kendimi ve kızları koruma—"

"Bir saniye, bir saniye!" Emir onu çatık kaşlarıyla ona bakınca, gözleri yarıda kesişerek birbirine kavuştu. İlkim sonunda sıcak kahvelerin kendisine baktığını görüncce rahatlamaktan nefesi kesilecek sandı.

"Sen ben sana utandığım için mi kızıyorum sandın? Senden..." Sesi dehşete düşmüş gibiydi. *"Senden utandığımı mı düşündün?"*

"Gözlerime bile bakmadın Emir sen benim, o soğuk parmaklıkların arasında azıcık bile üşümedim ama senin gözlerinle kesişemediğim her an soğuktan titredim. Bakmadın hiç suratıma. Gülmedin bana hiç. Ayrı odalarda banyo yaptık biz, sen... Ben soyunurken bile yanımda kalamadın..."

"Ne yani, bütün bunları senden utandığım için mi yaptığımı düşündün?" Emir gerçekten sinirlenmiş gibiydi bu kez. İlkim yüzünü yere eğdiğinde Emir Feza buna izin vermedi. Sıcak parmaklarını onun çenesine sarıp bakışları buluşsun diye kaldırdı. Parmaklarıyla uzandı ve önce yüzündeki, ardından da gözlerinden süzülen yaşları kuruladı.

"Gözlerine bakamadım çünkü bana ihtiyacın olduğu bir anda, senden uzakta olduğum için kendime kızgındım." dedi kısık bir sesle. Üstelik sadece kardeşini almaya gitmişti. İlkim bunun için de kendini suçlu hissetti. Onun yüzünden kendine kızıyordu çünkü adam.

"Seni yeniden kaybedeceğimi sandım İlkim, yetişemeyeceğimi düşündüm. Bana ihtiyacın vardı ve ben yoktum." Adamın onun için bu şekilde endişelenmesi, İlkim'in anlamakta zorlandığı bir şey değildi. Sağlığıyla sınıanan bir insanın kötü bir duruma düştüğünü duyduğunuz ilk an, onun için korkuya düşülecek ilk nokta, elbette yine sağlığı olurdu.

Emir uzanıp sağ yanağına bir öpücük kondurduğunda, kadının buz kesen tüm çekingenliği, üzüntüsü ve kırgınlıkları yavaşça çözülüverdi.

"Ayrı odalarda banyo yaptık çünkü sana ve kendime biraz zaman vermek istedim. Konuşmak için aklımı toparlamam ve soğuk bir duş almam gerekiyordu." Uzandı ve kadının boynuna içli bir öpücük bıraktı.

"Soyunurken seni beklemedim ama bu gece üstünden çıkaracaklarımı kendim seçtim. Bunu atlıyorsun."

İlkim'in teni ısınınca ve yanakları hafifçe pembeleştiğinde, Emir sonunda küçücük de olsa gülümsedi ve uzanıp bu kez onu dudaklarından nazikçe öptü.

"Sana kızgınlım çünkü kendini incitebilirdin, seni saatlerce kollarımda saklamak ve nutuk çekmek arasında gidip geldiğim konusunda çok ciddiydim."

İlkim uzanıp elini onun yüzüne sarınca, adamın kızarmış gözleri onun canını yaktı. Saatlerce ağlamış gibi görünüyordu ve genç kadın, buna kendisinin sebep

olduğunu biliyordu. Başını onun boynuna saklarken parmakları da sessizce göğsünde dolandı.

"Benim yüzümden mi ağladın sen bu kadar... Gözlerine bak, kıpkırmızı olmuşlar."

Emir başını iki yana salladı. "Annemle konuştum. Benden rica etmiştin. Seni ezip geçmek istemedim. Onu görmeye gittim."

"Öyle mi?" dedi İlkim sonunda küçük tebessümüyle. Parmaklarını onun kolunda sürüklüyor, tenini okşuyordu. "Nasıl geçti..."

Emir onun parmaklarını kavrayıp kendine çektiğinde bedenini de kavrayıp kadını kollarının arasında kaldırdı. Burnuyla onun burnunu dörterken nefesini de dudaklarına üfledi.

"Bunu bu gece konuşmayacağız." dedi keskin bir sesle. "Başka planlarım var."

İlkim kıkırdayarak kollarını onun boynuna sarınca dudaklarını adamın boynuna bastırmakta gecikmemişti. "Sanırım dilemem gereken bazı özürler var. Bunun için çabalayabilirim."

Emir onun küçük, kırmızı burnunu öptükten sonra narin bedenini yatağa bıraktı. Üzerine eğilirken dudaklarında arsız bir kıvrım belirmişti.

"Özürleriniz var demek? Sanırım biz de bununla başa çıkabiliriz."

Bedenini onun bedeni üzerine bırakırken ağırlığına kadına vermemeye de özen gösterdi. Dudaklarını onun tenine mühürlerken derin bir iç çekmişti. Parmakları geceliğinin kıyılarından kayarak çıplak bacağına ulaştı. Tenine kapadığı büyük ve güçlü avucu orayı okşadıktan sonra arzuyla sıkınca İlkim kısık bir sesle inledi.

"Senden uzak kalmaya dayanamıyorum." diye tısladı Emir. "Bir an bile İlkim. Göz açıp kapayacağın bir an bile... Sensizliğe yeniden alışmak zorunda kalmak istemiyorum." dedi derince soluyarak. O şehvet anında, bu korkunun dile getirilişi bile aralarındaki yoğun havayı incitemedi. Yüzünü

kadının tenine gömerken dudakları da arsız bir dansın ritmine uyuyordu. Çıplak teninde ustalıkla gezindi.

İlkim'in soğuk parmakları adamın tişörtünden içeri girdiğinde, Emir boğuk bir sesle inledi. Ürpermiş ve fazlasıyla tahrik olmuştu. Dudaklarını bastırdığı tenin üstüne dişlerini geçirdi hafifçe.

"Öyle bir şey yapmana gerek kalmayacak." dedi kadın soluk soluğa. Parmaklarının altındaki sert kasları okşarken, adamın dokunuşlarının da bacaklarının üst kısımlarına kayarak derinlere sızdığını hissetti. "Seni yeniden bırakmaya hiç niyetim yok." diye bitirdi cümlesini. Parmakları da adamın saçlarını kavramıştı ve bütün dokunuşlarının ihtiyacıyla kıvranıyordu.

Emir uzanıp onun omuzlarındaki askıları düşürdüğünde, geceliği üstten ve alttan çekiştirerek karnının üzerinde topladığında sadece tenine bakarak bile aklını kaybedebileceğini hissetti. Genç kadın derince nefeslenirken, Emir başını eğecek ve onun her bir zerresiyle özel olarak ilgilenecekti. Özellikle üstünden çıkaracaklarıyla... *Detaylıca.*

Birbirlerinin teninde yeniden can buldukları sırada, bütün korkular saniyeler içinde hiç oldu. Bütün kırgınlıklar bir yenilgiye dönüşerek dudaklarının ve bedenlerinin arasında yavaşça kayboldu. Emir İlkim'i, İlkim'se Emir'i tüm ruhuyla sarıp sarmalarken, birbirilerini ne kadar incitirlerse incitsinler fark etmeyecekti. Gözleri birbirilerine değdiği ilk an, kor alevlere dönüşmüş bir yangının yeniden canlanacağını ikisi de biliyordu.

Yangın başladı, ortalarına düştü ve kalplerine sarılarak onları yaktı.

Bir karmaşa baş gösterdi ve bu ikisini de yakıp yıktı.

Fakat biliyorlardı ki, en kırıldıkları yerden yine birbirlerini onlar toparlardı. Öyle de olacaktı.

Bugün ve yarın.

Bugün ve *daima*.

Bugün ve sonsuzluğa.



Sizi. Çok. Özledim!!!!

Nasılsınız bakayım gelin bir kucaklaşalım, öpüşelim, sarılmalara doymayalım 😞

Merak edenleriniz için, ben düzenimi oturttum sayılır, alışacağım yavaş yavaş diye tahmin ediyorum. Bakalım zamanla olacak her şey ama şimdilik hayatım yolunda gidiyor 😊

(Yolun bi köşesinden göz kırpan vizelerimi saymazsak tabii 😊
😊😊😊)

Nasıldı bölüm? Özleşmiş miyiz 😞😊

Biz sizi özledik, çok!

Seçil geldi, bütün kaosu, neşesi ve endamıyla! Artık onun için de, bizim için düşün vakti geldi, biliyorsunuz ki...♥

İlkim ve Emir'in biraz üzgün, biraz kızgın, bolca aşk ve tutku dolu sahnelerine doyum olmayan bir bölümdü bence, umarım keyif almışsınızdır 😊

Selvi'yle yeniden karşılaştık. Zamanında onu yeniden gördüğümüzde çok ama çok farklı bir şekilde, çok hüzünlü bir sahnede olacağımızdan bahsetmiştim. İşte o sahne, bu sahneydi. 😞😊

Bölüm hakkında düşüncelerinizi ve en beğendiğiniz sahneyi buraya alabiliriz diye düşünmekteyim 😊

Bu da benim fıstık kızım İlkim, Emir'in telefonunun ekran kilidi ✨😊

Ben çok severek yazdım bölümü, biraz da geciktirdim ama hem sebeplerden haberdarsınız, hem de upuzun oldu diyerek affınıza sığınıyorum bu seferlik... Barıştık değil mi? Barıştık, barıştık. 🤍

Yeni bölüm ne zaman gelir bilmiyorum, vizeler kapıdayken bir söz vermek istemiyorum. Sadece bilin ki, yazdığım gibi sizlerle olacak. En kısa sürede yeniden görüşmek dileğiyle.



Düşüne de mutlaka bekliyoruz, vallahi gelmeyene büyük darılım... 🧚

Çok öptüm! 😊 ✨

twitter / halapenobiberii
twitter hashtag / #acıçikolata
instagram / halapenobiberi

30. BÖLÜM

Otuz bölümü hep birlikte devirdiğimize inanmamakla beraber, yeni bölüme gözlerim yaşlı hoş geldiniz diyorum. Sona bir adım daha yaklaştık...

Bu bölüm kıymetlimizi evlendiriyoruz. Düğünümüz var. Seçil'im, kızıl saçlı perim gelin olmuş gidiyor, bize veda ediyor... (Tabii sadece mecazen diyelim onu biz, çiçeğimiz asla bir başımıza bırakmaz bizi) 😊✨

Umarım keyifle okuyacağınız bir bölüm olur şimdiden! Biraz çerezlik, biraz geçiş diyebiliriz bu bölüm için. Gündemden biraz olsun sıyrılabilmek hepimize iyi gelebilir. Çok çok sarılıyorum 🙏💜

Bölüm sizde... 🤍

ACI ÇİKOLATA

OTUZUNCU BÖLÜM

"Bir Küçük Düğün Meselesi."

Bölüm şarkıları:

Leonard Cohen, Dance Me to the End of Love

Yonca Lodi, Emanet | Sezen Aksu, Rakkas

Kenan Doğulu, Gelinim & Ben Güzelden Anlarım



Kaygıdan doğan endişe, telaş olarak adlandırılmış. Peşinden gelen korku, stres ve heyecan koca bir patlamayı da beraberinde getirirmiş üstelik.

O gün gelmişti işte. *Düğün günü.*

Seçil biraz daha sağda solda koşturmayı sürdürürse gelinliğinde önlenemez hasarlar oluşacak, saç ve makyajı bozulacaktı. Yani kısaca, aklındaki bütün felaket senaryoları bir bir gerçekleşecekti muhtemelen. Bir küçük düğün, koca

bir meseleye dönüşüvermişti saniyeler içinde. Kargaşa dolu bir meseleye...

"Seçil biraz sakın mi olsan, ha güzelim?"

Genç kadın arkadaşının saçına takılı duvağın sırtına dökülen ucunu düzeltirken, arkasında uzun elbisesiyle dikiliyordu. Seçil üzerindeki balık model gelinliği kusursuzca taşıyordu. İnce askılarının omuz kısımlarındaki işlemler, gelinliğin tamamında, yere kadar uzanan eteğinde de yer yer belli oluyordu. Kalp yakalı, ince askılı gelinlik kar beyazıydı ve dizlerinin biraz üstüne kadar balık modeliyle, genç kadının bedenini sarıyordu. Balık modelin bittiği yerde etek bollaşıyor ve tül kumaşlar yere değin uzanıyordu. İşlemler, gelinliğin askılarının omuzlarına değen yerlerinde, kalp yakasında, karnına inen kumaşta ve balık eteğin uç kısımlarında yoğunlukta idi.

Seçil'in beyaz tenindeki hafif makyaj ona çok yakışmıştı. Kızıl saçlarına yapılmış dağınık topuz, üzerine yerleştirilmiş çiçek işlemeli taçla birlikte kusursuz görünüyordu. Dalgaların arasından sarkan kısa duvak, gelinlikteki işlemlerin birer kopyasını üzerinde taşıyordu. Ayaklarında ise parlak, beyaz topuklular vardı ve boyunu iyice uzatan ayakkabılarıyla bambaşka bir güzelliğe sahipti.

Aynı zamanda bununla birlikte yersiz bir telaş, yoğun bir stres ve bolca endişeye de!

"İlkim catering şirketiyle konuştun mu? Ay bir de masalara çiçekler yerleştirilmemişti geldiğimizde, acaba onu kontrol etme şansın oldu mu? Lisyantuslardan düzgün buketler yapmışlardır değil mi? Orkun'u da göremedim hiç, acaba damatlığında sorun var mıydı? Davetliler gelmeye başladı mı peki, bakabildin mi sen onlara?"

"Seçil!"

İlkim transa girmiş gibi telaş ve stresle konuşan arkadaşını susturmak için yüksek sesiyle konuşunca genç kadın öylece durdu.

"Eğer soldan sağa doğru, ya da sağdan sola fark etmez... Telaş içinde bir adım daha atacak olursan bugün, gece

boyunca bu düğünde bulunacak bütün içkileri su gibi içerim!"

Seçil onun sözleriyle birlikte hemen ardındaki uzun pufa çöker gibi oturunca İlkim ellerini onu sakinleştirmek ister gibi eğdi.

"Şimdi kocaman bir nefes alıyorsun ve göğsüne dolan bütün stresi aldığın nefesle geri bırakıyorsun..."

Seçil nefes alıp verdi fakat yüzünde aynı ifade vardı. Belirsizliğin korkusuyla gerginleşen ve endişeyi açıkça taşıyan ifade.

"Bırakamıyorum," diye mırıldanınca, İlkim uzun elbisesinin eteklerini kavrayıp arkadaşının yanına oturdu.

"Her şey yolunda... Buketler kusursuz görünüyor, hepsi hazır ve masalara yerleştirildiler. Catering şirketi mutfakta son hazırlıkları yapıyor. Orkun'la ilgili de bir sıkıntı yok, olursa Emir her şeyi halletmek için yanında olacak. Davetliler de yavaş yavaş geliyorlar. Şimdi bak bana..."

Uzanıp parmaklarını Seçil'in çenesine dokundurdu. Arkadaşının güzel çehresini kendine çevirirken bakışlarında da tatlı bir burukluk vardı.

"Her şey kusursuz olacak tamam mı? Koray'ı hatırlıyorsun değil mi, kuzenimi? Kendisi şu an kız arkadaşı Sinem'le catering ekibinin başında. Annemle babam davetlileri karşılamak için baban ve Orkun'un ailesiyle kapıdalar. Emir damadın yanında, ben de gelinimleyim. Şu anda en ufak bir sorun dahi yok. Şimdi bir derin nefes daha alıyorsun ve bütün gerginliğini dışarı bırakıyorsun. Ya sen evleniyorsun bugün. Eğlenmene bakacaksın, düğünü kontrol altında tutmaya çalışmayacaksın!"

İlkim onun eline uzanıp parmaklarına sarıldı ve kucağına çekti. Arkadaşına hem heyecan hem de sevgiyle bakarken, bugün burada olabildiği için şükretti.

"Birazdan artık Seçil Alkan olmayacaksın ve dert ettiğin şey pastanın ikinci katının hangi meyveli olacağı mı gerçekten? Kızım uyansana artık! Bir icon yeryüzünü sessizce terk ediyor, bilmem şu an bunun farkında mısın?"

Seçil dudaklarını bükerek İlkim'e katılmadığını belli edecekti. Elini kaldırıp aralarında tuttu. "Yalnız orada duracaksınız avukat hanım. Kimsenin bir yeri terk ettiği yok..."

Durdu, dudaklarını birbirine bastırıp tatlılıkla, neşeli bir biçimde güldü.

"Ayrıca... Pek sessiz terk ettiğimi de söyleyemeyiz, sonuçta soyadıma koca bir düğünle veda ediyorum..."

İlkim koca bir kahkaha attığında, Seçil de ona eşlik etmekte gecikmeyecekti. Genç kadın sonunda arkadaşını güldürmenin verdiği mutlulukla konuştu.

"Ha şöyle, biraz neşelen bakayım da kendimize gelelim. Ben diyorum ki ayaklarım yere basamayacak hâle gelene kadar oynayacağım, sen diyorsun ki *ben çiçekleri üç renk değil dört istemiştim*. Gevşe biraz. Her şey planladığımız gibi, kusursuz gidiyor..."

Seçil başını salladı fakat cümlelerin sonunda bir şey dikkatini çekmiş gibiydi. Genç kadına baktı ve sessizce sordu.

"Çiçekler üç renk mi?"

"Seçil!"

Seçil yeniden kahkaha atınca İlkim onun şaka yaptığını anlamıştı. Düğün ve nikâh saati giderek yaklaşırken odada bir süre daha oyalandılar. Seçil'in makyajını düzelttiler, biraz midesine yemek girsin diye İlkim ona zorla yemek yedirdi derken en sonunda, düğün organizatörü gelinin kapısını çaldı ve onu damada götürmek için almaya geldi.

İlkim arkadaşına son kez sıkıca sarıldığında, dudaklarındaki tebessüm yanaklarını acıtacak kadar sahiciydi. "Dünyanın en harika arkadaşı olman yetmezmiş gibi bir de şu fani gözlerimin görüp görebileceği en güzel gelin oldun. Şakasın, Seçil Alkan."

İlkim dolan gözlerini gizlemeye çalışsa da pek faydası yoktu. Seçil'in gözleri de dolar gibi olduğunda ikisi birbirine bakarak kocaman gülümsedi.

"Her günün böyle kusursuz ve bir öncekinden güzel olsun, seni çok seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum tatlı avukatım. Çok daha güzelleri senin olsun çünkü çok hak ediyorsun hepsini... Aşağıda görüşürüz."

Seçil, İlkim'i sıkıca sardıktan sonra gözlerine son kez bakıp içinden aynı şeyleri geçirdi. O da, kadının bugün burada olmasına binlerce kez şükreliyordu. Bugünü böyle güzel kılan, bir bakıma onun da varlığıydı.

İlkim, Seçil gittikten sonra bahçeye indi ve Emir'i aramak için etrafa bakındı. Geniş bahçeyi dolduran yuvarlak masalar, zarif kurdelelerle süslenmiş beyaz sandalyeler, parlak yemek takımları ve çiçeklerle; düğünün yapılacağı mekân fazlasıyla güzel olmuştu.

Uzun tahta kolonlar aralara yerleştirilmişti ve onlara asılı, dekoratif ışıklar ortama hafif loş bir ışık sağlıyorlardı. Gün batmaya yakındı fakat hava henüz kararmamıştı. Işıklar yakılıyken burası gerçek bir peri masalından çıkmış gibi görünecekti.

Bakışları etrafta gezinirken, İlkim'in kahve küreleri sanki nerede olduğunu biliyormuş gibi ileride masaların birinin yakınında duran Emir'i buldu. Ellerinde tuttuğu cam su şişesini kafasına dikerken bedeni geriye doğru gerilmişti ve kasları giydiklerinin içinde şişerek ona açık bir seyir zevki sunuyordu. Siyah kumaş pantolonunun üzerinde dümdüz ütüsüyle, kusursuz, kar beyazı bir gömlek vardı. Öyle bir gömlek ve pantolondur ki ikisi de, bütün hatlarını keskin bir uyumla sarıyordu. Üzerine dikilmiş, ölçüleri özel olarak alınmış ve sanki Emir, bu pantolonla gömleğin içine özenle yerleştirilmiş gibiydi.

İlkim bir elini sandalyeye yaslayıp ona bakmayı sürdürürken, adamın sağı solu kontrol eden bakışlarını görmek mümkündü. Yanına yaklaşan garsonlardan birini nazikçe durdurup ona ileride duran masalardan bir tanesini işaret etti ve bir şeyler anlatmaya başladığında çocuk onu dikkatle dinleyip başıyla onayladı. En sonunda

anlatacaklarını bitirdiğinde, çocuğun omzuna samimiyetle vurdu ve gülümseyerek gidişini izledi.

Genç kadın ona bakmayı sürdürürken Emir su şişesini yeniden dudaklarına götürdü ve olduğu yerde dönerken bakışları kadına çarptı. İlk birkaç saniye öylece baktığında, İlkim kaşlarını kaldırarak dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsedi.

Emir Feza şişeyi dudaklarından indirip büyükçe yutkunduğunda, bakışları yukarıdan aşağıya kadının bedeninde gezindi. İlkim'in beyaz tenindeki yüz makyajı belli belirsiz olsa da, kahvelerini ortaya çıkaran dumanlı göz makyajı, dudaklarını kıskırtıcı biçimde ortaya seren koyu kırmızı ruju ve siyah elbisesiyle kusursuz görünüyordu. Elbisesi yere kadar uzanıyor, önü düz ve ayak bileklerini açıkta bırakacak kadar kısa olmasına rağmen arkasından gelen eteğin ön tarafa göre uzun olan kumaşı, adımlarını takip ediyordu. Kuyruklu elbisenin yakası, çapraz askılarla ensesinde kavuşuyordu. Ayak bileklerini saran ince bantlı, siyah topuklular da boyunu fazlasıyla uzatmıştı.

Elbise tenini sıkıca sarıyor ve hatlarını net bir şekilde ortaya çıkıyordu. Göğüslerinin arasında, elbisenin askılarının kesiştiği yerin hemen altından başlayan bir açıklık vardı. Bu dekolte, ameliyat izini de açıkta bırakıyordu fakat iz belli belirsiz görünüyordu. İlkim elbiseyi çok sevmişti, giymek istemişti ancak içinde bir yerlerde huzursuzdu. Kararından pek emin olamamıştı. Emir'se onu cesaretlendirmiş ve bu elbiseyi giymezse düğüne gelmeyeceğini söylemişti. *Kazanan o olmuştu.*

Üstelik elbisenin sırt kısmı komple açıktı. Ensesinde birbirine bağlanan ip askılar, sırtına doğru dökülüyordu ve oradan kalçasının birkaç parmak üstüne kadar tüm teni açıktaydı. Kusursuz bir açıklıktı. Emir'in İlkim'in tenine istediği an, istediği yakınlıkta olması demekti. Elbiseyi kesinlikle kadının sevebileceğinden daha çok sevmişti.

İlkim'in tüm karmaşıklığıyla açık bıraktığı vahşi dalgalarıyla, Emir için düğünün en güzel kızıydı. Sadece

düğünün değil, *dünyanın ve bütün evrenin belki de.*

Emir'in yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştiğinde, ikisi de birbirine doğru birer adım attılar. Yolun ortasında buluştuklarında Emir onun elini kavradı ve etrafında bir tur döndürerek hafif bir ısıklık çaldı. Ardından kadını tutup kendine çekti ve elini beline sararken dudaklarını da kulağının altından tenine bastırdı.

"Bir de giymekten emin değilim diyordun, kendine öyle büyük haksızlık ediyorsun ki..." diye konuştu fısıltıyla.

İlkim kıkırdadığında onun da eli adamın boynuna sıkıca sarılmıştı. "Sebebin o olmadığını biliyorsun..." dedi tatlı bir sesle.

"Evet, zaten bu yüzden kızıyorum ya. Bunun saklanacak bir tarafı olmadığı için. Yaşadığın, yaşadığımız hiçbir şeyin saklanacak bir tarafı yok." diye mırıldandı ve parmakları kadının çıplak teninden kalçasına doğru kayar gibi hareketlendi.

Genç kadın başını geriye atıp keyifle güldüğünde, Emir bu kez dudaklarını oraya mühürledi. "Haklısın," diye mırıldanıp iki elini de adamın ensesine sardı. Emir gülümseyerek geri çekildi ve gözleri buluştu.

İlkim onun yakışıklılığına dayanamadı ve uzanıp dudaklarını onun yanağına hafifçe bastırdıktan sonra geri çekilip kırmızı rujunun izini nazikçe sildi. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi ciddi bir ifade belirdi suratında.

"Bu gece beni öpmek yasak bu arada sevgilim, o kadar ruj sürdüm. Gece sonuna kadar yerinde kalsın istiyorum, tabii... Eğer sen de müsaade edersen?"

Emir yamuk bir ifadeyle sırtıttığında, İlkim hâlen onu yanağına bulaştırdığı ruj izinden kurtarmaya çalışıyordu. "Yalnız ben öpebilirim." diye devam etti Emir'in konuşmasına izin vermeden. "Sonuçta senin başın bağlı, biliyorsun. Seni meraklı ve ilgi dolu bakışlardan korumam gerek."

"Avukat Hanım?" Emir sesine yansıyan büyük bir şaşkınlıkla konuşmuştu. İki elini de beline sarıp onu kiskacına alırken, yüzünde gezdirdiği gözleri kadının

gölümsemesine takıldı. *Sadece bakıldığında bile adamı büyölüyordu.*

"Sizi hiç tanımasam bu fani dünyalıyı çok kıskandığınızı düşüneneğim... Yoksa?"

İlkim omuz silkip parmaklarını onun gömleğini yakalarına sararken yanak içini dişledi. "Kıskanabilirim, senin de bu kadar yakışıklı bir erkek arkadaşın olsaydı sen de kıskanırdın tamam mı? Hayır, kendime karşı özgüvensiz olduğumdan falan değil... Senin bir başkasına bakmayacağını kendimden daha iyi biliyorum ama..."

"Ama?" diye üsteledi Emir Feza. Genç kadın başını eğdi ve kirpiklerinin altından adama bakarken sanki sır verir gibi mırıldandı.

"Ama sana bakarlar Feza. Senin gibi birine bakmayanlar kendi gözlerinden utanırlar. Anlatabiliyor muyum?"

"Bak sen..."

Emir başını kadına eğdi ve dudaklarını onun boynuna doğru bastırdı sıkıca. Güçlü bir öpücükle ve derin bir solukla oradan ayrıldığında İlkim kıkırdıyordu.

"Dudaklarından bu gecelik uzağız öyleyse... Geri kalanından sorumlu sayılmıyorum, değil mi hocam?"

İlkim kıkırdamaya devam ederken başını iki yana salladı. "Açıktaki tüm alanlar serbesttir efendim. Dozumuzu kaçırmadığımız sürece..."

Emir başını *hay hay*, der gibi eğince ve yüzünü yeniden onun pürüzsüz, kokusunun kaynağı olan boynuna gömdü. Derince nefeslenirken oraya öpücüklerini bırakmayı da ihmal etmemişti.

Sonunda ayrılabildiklerinde, İlkim davetlileri karşılayan ailesinin yanına dönerken Emir de Ayşin'i bulmaya gitmişti.

İlkim onu kardeşinin yanına yollarken, genç kızla tanıştıkları, *çok daha doğrusu kavuştukları*, sabahı hatırlarken yüzünde ılık ılık bir gülümseme belirdi. Ayşin'in Seçil'le birlikte, karakol gecesinin sabahına kahvaltı için evlerine gelişini, bugün bile büyük bir sevinçle anımsamıştı. Dünyanın en tatlı kız kardeşlerinden birine sahipti artık.

Üstelik onun da kendisine olan, sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi davranan tavrına bayılmıştı. İnanılmaz anlayışlı, aynı abisi gibi korumacı ve sempatikti.

Genç kadın onların apayrı dünyalarda büyüdüğüne inanmakta büyük zorluk çekiyordu. İkisinin de birbirlerine olan benzerliği göz dolduruyordu çünkü. Yüz şekilleri, gözlerindeki kısık ama puslu bakış, İlkim'e karşı hiç bitmeyen korumacı tavırları ve gülümsemelerinde bile açık bir benzerlik vardı. İlkim ikisini de ölçülemez büyüklükte bir sevgi ve bağlılıkla seviyordu.

İleride onların birbirleriyle uğraştıklarını görünce keyifle kıkırdadı. Ayşin üzerinde toz pembe, tüllü ve kloş etekli bir elbiseyle salınırken, altın sarısı saçlarını da tepeden bir balerin topuzuyla şekillendirmişti. Fazlasıyla tatlı görünüyordu ve abisi kolunu omzuna atmışken gülmek ve sinirli görünmek arasında gidip geliyor gibi duruyordu.

Düğün tam da planladıkları gibi başladığında ve aynı o şekilde devam ettiğinde, her şey bir peri masalından halliceydi. Bulundukları masada bir aradalardı. Emir Feza, anne ve babası, Ayşin, kendisi ve iki kişilik boşluğun da olduğu masada, *belki Orkun ve Seçil gelirdi*, bütün bu ekibin bir arada olmasından mutluydu. Emir ve annesinin hemen arasında oturan İlkim, hoş bir melodiyle merdivenlerden inen arkadaşlarının nikah masasına ilerleyişini izliyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Emir elini sıkıca kavrayıp ona güç olduğunda, toparlayacak birkaç dakikası oldu. Nikah memurunun gelmesiyle birlikte yerinden kalktı ve adının çağırılmasıyla birlikte Seçil'in sonsuz mutluluğunun resmi şahidi olabilmek adına masaya ilerledi. Nikah, Orkun'un şahidi de İlkim'in yanında yerini alınca, güçlü alkışlar ve büyük, sahici gülümsemeler eşliğinde kıyılmıştı.

İkili birbirlerine kocaman bir heyecan ve mutlulukla evet derken, genç kadın Ayşin'in oturduğu yerden tüm odakları deecek bir sesle bağırıldığını duydu. "Ayağına bas Seçil abla, ayağına!"

Kahkahalar derin bir uğultu oluştururken Seçil kıkırdarak parmak ucuyla, Orkun'un tertemiz ayakkabısına nazikçe bastı. Sırf âdet yerini bulsun diye, adama içirdiği tuzlu kahveye benzer niyetle yapılmış bir hareketti bu da. Orkun'u neşeyle gülen Seçil'i yakalayıp dudaklarına yapıştığında, alkışlar büyüyerek bu çifti sevgiyle sarmalanan koca bir balonun içine almış gibiydi.

Seçil ve Orkun'un yüzlerine yerleşen mutluluk herkese yansıdı. İlk danslarını, tanıştıklarında çalan ve aynı zamanda da fazlasıyla duruma uyan bir şarkıyla, *Dance Me to the End of Love* ile yapmışlardı. Birbirlerinin gözüne bakıp, *aşkın sonuna kadar dans et benimle*, derken fazlasıyla romantik ve parlak bir anın içindelerdi.

İlk dansın ardından bütün çiftler sahneye, gelin ve damadın yanına çağırıldı. Sesi sahneyi saran *Yonca Lodi, Emanet* diyor ve yumuşak bir akışla sanki aşklarının kanıtını gözlerinin önüne seriyor gibiydi. İlkim ve Emir de bu şarkıya ve dansa eşlik etmekten çekinmeyeceklerdi.

*"Sen benim içimdeki büyük yangınların adı
Ben senin gecendeki mavi ya da günündeki sarı
Sen benim şehrimdeki bütün sokakların adı
Ben senin yüzündeki çizgi ya da dünündeki anı"*

Emir, İlkim'i kollarının arasına iyice çekerken İlkim'in parmakları ensesinde birbirine sarılmıştı. Topuklular ve Emir'in de başını ona doğru eğmesi sayesinde alınlarını birbirine yaslarken, şarkının nakaratını gözleri kapalı mırıldanmaya başladı.

*"Hadi kalk gel, bul bi' bahane
Birazcık heves, biraz cesaret
İlk günkü gibi duruyor hala
Kalbin ömürlük bende emanet"*

Emir'in gözleri, eğer o an bir şiire konu olabilseydi, bu en kıymetli aşk şiirlerinden biri olabilecek güçteydi. Kadına bakarken, her geçen saniye hissettiklerinin kalbinden dökülerek onun çevresinde bir kabuk oluşturduğunu düşündü.

İlkim ve Emir, dışarıdan kolaylıkla fark edilebilen insanlardı. Ancak yan yana geldiklerinde, birbirlerinden başka kimseyi görmeyen bu ikilinin beraberken daha da ışıldadığı bir gerçektir. Sevgi öyle parlak ve aydınlık bir ışığa sahipti ki, bu onları saran bir kalkana dönüşmekten azını yapamıyordu.

Şarkı bitse de, eğlence henüz başlıyordu. Kulakları önce *Sezen Aksu, Rakkas'la* şenlenecekti. Minik serçe, şarkıyla onlara eğlenmeleri için meydan okuyor gibiydi. İlkim kendini tutmadan, neşesini kesmeden ve eğlencesine dur durak vermeden dans etmeyi sürdürürken, şarkıya da yüksek sesiyle eşlik ediyordu.

*"Aşk ile Allah Allah
Vur defe vur zile yallah
Cihan da böyle yanıyor yansın
Sezoş salla"*

Gece boyu, Emir'i de kendisiyle birlikte dans pistine sürükleyen İlkim, söylediği sözlerin arkasında durmuştu. Ayakları kopana ve dans edemeyecek duruma gelene kadar eğlenmişti. Sezen'den sonra *Tarkan, Gül Döktüm Yollarına* demişti.

*"Gözlerinden okunuyor, beni seviyorsun
Sözlerin seni ele veriyor, sende istiyorsun
Eninde sonunda benim olacaksın, hadi naz yapma
Sevgiyi aşkı bende bulacaksın, yabana atma"*

İlkim ritme uygun bir şekilde Emir'in önünde dans ederek şarkıyı söylerken, suratında da tarifi olmayan güzellikte bir gülümseme, tavırlarında işve ve bolca cilve vardı. Nazı, edası öyle güzeldi ki, bu aşığı hiç usandırmıyordu. İlkim'de sözlerine eşlik ettiği şarkılarda bunları söylerken, bunların gerçek olmadığını biliyordu.

*"Bıktırma usandırma, yeter beni kızdırma
Gel artık kollarıma, gül döktüm yollarına"*

Adama bakarken sırttı ve parmaklarını ona uzatıp içe kıvrırken neşeyle mırıldandı.

"Gel gündüzle gece olalım
Gel gökyüzünde yıldız olalım
Seninle mutlu yarınlara koşalım
Gel beraber mesut olalım"

Dansları boyunca, belli başlı şarkılarda İlkim'i yalnızca izlemekle yetinen Emir Feza'nın gözlerindeyse ışıltılar vardı. Başını sallayıp gülerek, "Olacağız," diye mırıldandığında İlkim koca bir kahkaha atmıştı. Emir ona hissettiği aşkın her adımında belirginleştiğini hissederken kadının bulunduğu her ortama böylesine uyum sağlayabilmesine daha da âşık olmuştu.

En sonunda *Kenan Doğulu, Ben Güzelden Anlarım*, derken Emir Feza aradığı fırsatı kazanmış gibi sırtmıştı. Tek kaşını kaldırmış, bir eli cebinde, diğeryse küçük viski kadehini sarmışken İlkim'e arzuyla bakmıştı. Dudaklarında belirgin gülümsemeye, "*Çok güzelsin, çok.*" diye mırıldanırken kadehinin ona doğru kaldırıp kadına doğru hafifçe eğmiş ve, "*Ben güzelden anlarım.*" derken göz kırpmıştı. Bakışlarını son kez kadının üzerinde gezdirdikten sonra da kadehinde kalan içkiyi tek seferde yutup İlkim'i belinden sıkıca kavramış kendine çekmişti.

Onlar gülerek, eğlenerek, dans ederek tam anlamıyla bulundukları anın tadına varırken gözle görülür bir balonun içindeydiler sanki. Herkes onlara bakınca, birbirlerine duydukları aşktan emin olabilirdi.

Düğünün keyfini, gelin ve damattan sonra en çok İlkim çıkarmıştı elbette ama asıl sürpriz, düğüne ilerleyen saatlerde katılan ve görmeyi özlediği o ikiliydi.

Sipahioğlu çifti, pastanın kesimine yetişirken İlkim onları görünce heyecanla çığlık atmıştı. Birlikte bahçeye giren ikilinin gözlerinde apaydınlık ve gerçek sevgiyle dolu parıltılar vardı. *Üstelik, yalnız değillerdi.*

Ateş ve Berin çifti, aynı onları bıraktığı sekilden bir kişilik fazlalıkla dönmüşlerdi.

İlkim kadına sarılırken aralarında ufak bir çıkıntı olduğunu hissedince elleri titremişti. "Hamile misin sen?!" diye

sormuştu ılık atar gibi bir heyecan ve mutlulukla.

Berin kıkırdamış ve onun kollarından ayrılırken başını onaylarcasına sallamıştı. "Evet tatlım, hem de 23 hafta kadar." Elini karnına sarmış ve kocaman gülümsemişti. "İçeride, sizinle tanışmasını dört gözle beklediğim biri var."

Yüzündeki kusursuz gülümsemenin bulaşıcılığı, hızla İlkim'in gözlerini doldururken Ateş ve Berin'i kaç kez tebrik ettiğini sayamamıştı.

İlkim'in daha ilk bakışta anladığı bir şey olacaktı bu hamilelik. Çünkü kadının giydiğı uzun, toz pembe elbiseden gördüğü kadarıyla belirgin biçimde çıkık, şişkin bir karnı vardı.

Aylar önce, Emir'den haber almak için Berin'i aradığı seferinde kadın ona anlatmak istedikleri olduğunu söylemişti. İlkim o zamanlar kadını düzgünce dinleyememişti ve Marmaris'teki hayatı araya girince onu yeniden aramaya fırsat bulamamıştı. şimdiyse öğreniyordu ki, Berin'in vermek istediğı haber, hamileliğinin ilk ayına neredeyse girmiş olduğıydu.

Kısa, dalgalı tutamları omzuna dökülen saçları, *artık ben de buradayım* diyen karnı, taşıdığı bebek ve Ateş'le birlikte, yüzlerine yerleşmiş tarifi olmayan kusursuz tebessüme bakılırsa, mutluluklarını ifade etmek için sözlere kesinlikle gerek yoktu.

Ateş gözlerini Berin'den bir an olsun çekmeden, dokunuşunu kadından bir saniye bile uzaklaştırmadan etrafta geziniyor ve onun kıyısından asla ayrılmıyordu. Çehresine yerleşmiş mutlu ifade, tehlikeli ayları geçirmiş olmalarının verdiğı umut ve heyecan etrafa attıkları bakışlardan bile okunuyordu.

Onlar da masadaki boş sandalyelere geçince, tamamlanmış gibi hissetti genç kadın. Tüm sevdikleri neredeyse buradaydı ve bir aradalardı. Birlikte oldukları sürece artacak bu mutluluk en kıymetli yol arkadaşlarıydı ve İlkim yüzündeki gülümsemeyi asla silemiyordu.

"Yine başlamayalım canım istersen..." diye mırıldanan Berin'i duyunca bakışları onlardan tarafa döndü ama Emir'in parmaklarını avcunda hissedince dikkatini sevgilisine yöneldi. Masada yalnızca iki çift olarak kalmışlardı çünkü Fulya ve Gündüz, gençleri yalnız bırakmak adına ailelerin yanına geçmişlerdi. Bakışları buluşunca aklına bir şey gelmiş gibi gözleri kısıldı.

"Biliyor musun, Berin'in hamileliğinden bana hiç bahsetmediğini fark ettim hayatım... Acaba böyle güzel bir haberi unutman mümkün mü?"

Emir dudaklarına götürdüğü soğuk su dolu bardağı indirirken bakışlarını kadına çevirdi. "Sanmıyorum. Bu benim hayatımda, senden ve Ayşin'den sonraki en kıymetli ve önemli şey... Özellikle söylemedim, sevgilim çünkü Berin kendisi haber vermek istedi..."

"Ya?"

Küçük bir baş onayı aldı sevgilisinden. "Hem düğüne gelişleri sürpriz olsun, hem de bu haberi kendisi versin ki, ikisi birlikte seni çok mutlu etsin istedi. Ayrıca bu haberi sana vermek kendisine düşmüş çünkü sen, benimle olan ilişkimizi öğrenmesinden önce onun arkadaşı olmuştun zaten. Bu yüzden ben aranızı giremezmişim, özellikle bu konuda *hiç giremezmişim*..."

Dudaklarında titrek bir gülümseme oluşan İlkin, hemen karşılarında oturan kadına baktı. Ateş'le derin bir tartışmanın içindeymiş gibi görünürken, üzerinde kadının bakışlarını hisseder gibi başını kaldırıp İlkin'e baktı. Kocaman gülümsediğinde, genç kadın da aynı karşılığı verdi ve ikisi de yanlarındaki adamlara geri döndüler. "Ay canım benim ya..."

"Açıkçası bana da makul bir istek gibi gelmedi diyemem sevgilim," dedi Emir hak verir gibi kadına bakarak. "Sonuçta ben de sürprizlerimin bozulmasından pek hoşlanan birisi sayılmam. O yüzden anlayış göstermek zor olmadı yani."

"Hmm," diye mırıldanan ve elini çenesine yaslayarak masaya eğilen kadına bakınca suratında yamuk bir gülümseme oluştu. "Aynen." dedi karizmatik bir sesle ve

uzanıp onu boynundaki açıklıktan öpeceği sırada, arkadaşlarının sesini duydu.

"Emir Feza!"

"Abi?"

Ateş ve Berin aynı anda konuşmuştu ve Emir başını çevirip onlara baktığında, suratlarında yine memnuniyetsiz ifadeler vardı. Emir bunu görünce, geçen sene katıldıkları davetteki hatıraları geldi.

O gece de böyle tartışıyorlardı ve yine üçünün birlikte olduğu bir akşamdı. Tek fark, *Emir'in yanında İlkim yoktu ve olmasını içinden geçirirken bile canı yanıyordu.*

Zihninde eski anılar dönerken, arkadaşlarının huysuz mırıltısı onu andan kurtaran yegâne şey oldu. "Ne oldu," diye mırıldandığında Ateş söz aldı.

"Berin'e evliliklerde tartışmaların da fazlasıyla normal olduğunu anlatabilir misin? Ben başaramıyorum belli ki..."

"Boşayacağım seni! Boşayacağım göreceksin!"

"Tamam hayatım, unutma ama... Mutlaka boş."

Berin'in kaşları çatılınca, uzlaşma sağlanması adına Emir araya daldı.

"Ne oluyor huysuzlar, çözülün bakalım?"

"Bebeğimizin amcası olacakmışsın?" dedi Berin kollarını göğsünde kavuşturarak. Böyle yapınca elbise kaymış ve karnı daha belirgin bir şekil almıştı. "Kim karar verdi buna?!"

"Yine mi aynı mesele? Ben belki halası olacağım, olamaz mı?"

"Halası mı? Niye teyzesi değil de halası oluyorsun ya?" Berin öfkeyle soluyunca, olanları şaşkınlıkla izleyen İlkim, gülmemek için dudaklarını dişleyen Ateş'in durumdan ne kadar keyif aldığına baktı.

"Emir sen de mi sevmiyorsun beni artık? Zaten Ateş'te sevmiyor. Boşanacak benden, öyle söyledi..."

"Ne boşanması Berin?" dedi Ateş *kafayı mı yedin sen* der gibi. Teessüf eder gibi elini göğsüne koymuştu. "Ben karımı boşamıyorum, ha karım beni boşuyor ama... Orası ayrı eğer onu soruyorsan?"

Berin, adamı duymazdan gelerek kollarını göğsünde kavuşturduğunda bakışları da sertleşmişti. O an bıyık altından gülmekte olan Emir'i fark etti. İşte, *tüm sinirini yönetebileceği yeni bir aday bulmak bu kadar basitti.*

"Seni de kovuyorum!" dedi işaret parmağını ona doğrultarak. "Benim avukatım değilsin artık tamam mı? Başkasını bulacağım."

Ardından aklına dahiyane bir fikir gelmiş gibi İlkim'e döndü. "Bak, buldum bile... İlkim olsun benim avukatım! Sen de bu gıcık arkadaşını savunursun. Yeterli olur mu bilemem çünkü biz sizi mahvedeceğiz."

İlkim şaşkınca olup biteni izlerken, sevdiği adamın iki dakikada sözde de olsa müvekkilsiz kalıp hemen ardından kendisinin bir yenisini bulduğuna inanamıyor gibiydi. Fakat yüzünde somurtkan bir ifade olan Berin'e gülümseyerek baktı. Öyle tatlıydı ki, kadında küçük bir çocuğunkilere benzeyen yanaklarını sıkma isteği uyandırıyordu.

"Olursun değil mi İlkim? Avukatım olursun, biz de bunların neyi var neyi yoksa sonuna kadar alırız?"

"Alırız hayatım." dedi İlkim hızla kadına ayak uydurarak. Bakışları ondayken, masanın altından Emir'in güçlü elini kavramış, parmaklarını okşuyordu. Emir onun parmaklarını severken, İlkim rolüne uygun biçimde mücadeleci bir ifadeyle sırıttı.

"Neyi var, neyi yok alırız bunların. Hiç merak etme sen!"

"Hah! Biliyordum. Sizden daha harika bir insan olduğu için onu yanımda götüreceğim İstanbul'a, siz kalın burada..." Bakışları yanında onları gülerek seyreden iki adama dönünce kısa bir an duraksadı. "Gerçi muhtemelen pek bir şey alamayız." dedi yüzünü karnına doğru eğerek.

"O niye," diye soran İlkim'e bakıp yamuk bir ifadeyle güldü.

"Ateş yatırımlık ne alırsa benim üzerime yapıyor da o yüzden. Zaten ona ait olduğunu düşündüğümüz çoğu şey, aslında bana ait olabilir. Ben artık hesabını yapamayınca, kaydını tutmayı bıraktım."

"Ha şunu bileydin..." dedi Ateş. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu fakat bakışları Berin'e dönünce, ellerini açtı. Avcunu karısının parmaklarına sarmadan önce sandalyesinden kavrayıp onu kendine çekerken, bakışlarındaki ifade de anbean değişmişti. Aşkla sarmalanmış, anlayışla dolmuştu. Berin ise, saniyeler içinde adama çevrilen sert bakışlarındaki buzları kırarken dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi.

"Neyim varsa senin zaten. Kalbim de, ruhum da... O yüzden..." Uzanıp kadının alnını öptü ve parmaklarını karnının üzerindeki eline kapattı.

"Bir daha duymayayım boşanmak falan, duydunuz mu Berin Hanım? Alınırım, gücenirim."

"Aşkım ya..." dedi Berin hemen yumuşayarak. Parmaklarını eşininkilere geçirdi ve başını onun omzuna, kendisi için en rahat yere yasladı. Daima en yumuşak yastık görevi görecek ve başının hiç düşmeyeceği o omza... Güvene, huzura.

"Ağız tadıyla hamile tribi de yaptırmıyorsunuz hiç. Ben senin benden boşanmana izin verir miyim hiç? Senden başka kimim var benim? Mümkün mü bu sanıyorsun..."

"Bak ya! Görüyor musun, iki dakikada harcadı bizi yine." dedi Emir sitemle. Berin kıkırdayınca o da gülümsemişti.

"Sen hayatımda gördüğüm en nazlı adamsın ya! Yerinin ayrı olduğunu çok iyi biliyorsun, o yüzden de iyi niyetimi kullanmaktan çekinmiyorsun." Emir gülünce Ateş'in bakışlarına da muziplik yerleşti.

"Kardeşim karı koca arasına girmesene," dedi karısını daha da yakınına çekerken. Gözlerini kapatıp anın tadını çıkarırken tekini açtı ve kaşlarını kaldırdı. "Valla arada kalan sen olursun bak, demedi deme."

İlkim kıkırdayarak Emir'in koluna sarılırken ve başını onun geniş pazısına yaslarken nefeslendi. Bu ekiple bir arada olmaktan ne kadar keyif aldığını, yakınlarda olmadıkları zaman kendini ne kadar yalnız hissettiğini düşündü.

Emir gibi. Aynı Emir'in bundan aylar önce, çok benzeri bir manzaraya bakarken hissettikleri gibiydi.

O zamanlar İlkim, Emir Feza'nın en derin kalp yarasıydı. İyileşmeye bir türlü yüz tutmuyordu ve bağladığı kabuklar sürekli sökölüp acıyla kanıyor, sızlıyordu. O günlerde, kadını düşünürken ve onun varlığını yanında isterken bile adamın kalbine bir acı yerleşiyordu. Bir türlü çözemediği iplerin en düğüm olanıydı İlkim'i...

Ne gelene kadar o düğümler çözölmüştü, ne de yaralar iyileşmişti. Emir acıyla bütünleştğini zannedene kadar İlkim yoktu. Gelmemiştı.

En sonunda geldiğindeyse o yaranın üstüne bastırımış, yaranın içindeki bütün o kötölüğü akıtıp Emir'e doğru düzgün nefes aldırmayan zehrini ondan almıştı. İlkim gelmişti ve eksikler kapanmıştı.

İlkim gelmişti, Emir'se tamamlanmıştı.

Düğün her anıyla mutluluk ve neşenin bileşenlerini taşıırken, her anı kusursuz bir şekilde, gerçekliğe atılan adımları sağlamlaştırıyordu.

Birliktelikler anlam kazanırken dostluklar pekişiyor, arkadaşlıklar ve sevgi bağları da giderek güçleniyordu.

İlkim şanslıydı.

Bütün yaşadıklarına, hayatın onu soktuğı kalıplara, onun için çizdiği sınırlara rağmen sahip olduklarıyla çok şanslı bir kadındı.

Bunu çok iyi biliyor, her şeyi bir başına yaşadığı o senelerin acısını bu günlerle çıkarıyordu.

"Yoruldu mu?" Kulağına sızan ses ve üflen en sıcak nefes, tenini ürpertirken hafifçe doğruldu İlkim. Emir anında bundan rahatsız oldu ve sandalyesini iyice kendininkine yaklaştırarak, genç kadının sırtını göğsüne yaslamasını sağladı.

Kollarını onun karnına dolayıp sarılırken dudaklarını da boynuna bastırıp orada soluklandı. İlkim huzurla gözlerini kapatırken ellerini, karnına kapanan ellerin üstüne yerleştirdi. "İyiyim," diye mırıldandı. Başını geriye atıp

omzuna yaslanırken gözlerini açtı ve etrafına sakince baktı. Hissettikleri, kelimenin tam anlamıyla bir olmanın gerçekliği idi. Emir onun hayatıydı, hayatında bulduğu anlamların tamamıydı. O yanındayken tamdı, daha doğrusu tamamdı.

Bunun bir lütuf olduğunu biliyordu genç kadın. Sevdiği insanla olmanın, onun da senin varlığına hissettiği aşkın sahibi olmanın gerçek bir hediye olduğunu biliyordu. Emir ona verilen en büyük hediyeydi. Kaderine yazılmış en özel kişiydi. Payına düşen en kıymetli, en değerli şeydi. Bir ona'ydı, bir onunla'ydı.

Birlikte oldukları sürece İlkim bunun sonu olmayacağını, Emir'in onun sonsuzluğu olacağını biliyordu. Ve bunu bilmek, hayatındaki bütün karmaşayı bir anda dindiriyor, derdi tasayı hiç edip düzeni sağlıyordu.

Onunla uyumak, onunla uyanmak, günü onunla, onun yanında geçirmek; bundan seneler önce, İlkim için yalnızca bir hayal, bir düşten ibaretti.

Bütün kalabalıklara rağmen öyle yalnızdı ki, Emir'sizliğin onun en zor sınavı olduğunu o zamanlar çok net bir biçimde deneyimlemişti. En büyük tecrübelerinden biri, İlkim onu yarı yolda bıraksa bile, Emir'in bu aşk için daima savaştığını düşünüyordu. Yine o, sadece o; bu aşka ikinci şansını vermek için kadını ikna eden, bunun kıymetini anlaması için çabalayan ve ona geçmişin ne kadar değerli olduğunu gösteren yegâne şeydi.

Ve yine, İlkim biliyordu ki hayatı boyunca yan yana olmayı isteyeceği bu adamı, kendi isteğiyle bir kez daha bırakmayacaktı. *Ne olursa olsun.*

Ne yaşanırsa yaşansın.



Hello again 🌸😊🍷

Resmen tüm ekip bir aradayız! 😊

İlkim'in hayallerini süsleyen o tablo resmen gerçek oldu, bu bölümün en mutlusu o! ♥

Ufak bir geçiş bölümünü de böylece ardımızda bırakmış olduk🥰

Umarım severek okumuşsunuzdur, bu bölümü kısa tuttum çünkü diğerk bölümden ayrılması gereken sahneler vardı ve onları buraya alamayacaktım. Sizlerin de fikrini sorduğumda, mesajlarınızda neredeyse hepiniz durumu kabullendiniz, o sebepten bu şekilde oldu😊

Çok az bir yolumuz kaldı gerçekten. Her bölümde sona bir adım daha yaklaşıyoruz🥺

Bölüm yorumlarınızı bekliyorum dört gözle📖 Uzun olamasa da overdose tatlılık içeren bir bölümdü📖🥰

şimdi kaydırmaya devam edin ve ufak srprizimin tadını çıkarın. Çok pldnz.💜

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıikolata

instagram / halapenobiberi

14.11.1989

Hayatımı böylesi değiştirebileceğini bilmiyordum ama daha zihnimde kendine özel bir köşe yarattığın ilk an, insanların kalplerinde bu kadar güzel bir yer edineceğini biliyordum. İyi ki doğdun, Emir Feza. İyi ki İlkim'in hayatındaki tüm karanlığın üstüne doğan o ışık huzmesi sensin. İyi ki onu bütün bataklıklardan çekip çıkardın, kurtardın, sevginle iyileştirdin. İyi ki var oldun, iyi ki benim kalemimdesin. Seni çok!❤️

Bu vesileyle size kısa, tatlı bir bölüm getirmek ve sürpriz yapmak istedim. Umarım severek, keyifle okursunuz🙏

Bölüm şarkısı:

The Neighbourhood, Sweater Weather.



ACI ÇİKOLATA

14 Kasım, 1989.

Emir Feza Dağlı, Doğum Günü

Özel Bölümü



Aşk, bir insana iyi gelebilecek şeylerin en başında gelir.

Sevmek, sevilme, bütün bunları hissetmek, özümsemek.

Hepsi bir araya geldiğinde, kusursuz ve etkili bir birleşime dönüşür.

Birine âşık olduğunu anlamak için fazla düşünmeye gerek yoktur. Aşk'ta tam olarak budur zaten. Düşüncelerle değil, duygular ve hislerle ilgilidir.

İlkim'i daha ilk gördüğümde, onun hayatımda bir kasırga etkisi yaratacağını anlamıştım. Ona izin vereceğimi ve bunu yapması için her şeyi önüne sereceğimi anlamıştım. Bir idam

mahkûmunun ölüme razı oluşu kadar büyük bir boyun eğiştı bu. Onun elinde ölümün bile kabullenilir bir yanı vardı.

Üstelik o gece, *onu gördüğüm ilk gece* bunun gerçek bir kanıtıydı...

İlkim o akşam mor, derin yuvarlak yakası olan bir kazak giyiyordu. İnce bacaklarını dar, siyah bir kot pantolon sarıyordu ve bileklerinde de siyah topuklu botlar vardı. Uzun, kestane rengi saçları vahşice omuzlarına dökülüyordu ve yüzündeki belli belirsiz makyaja rağmen çilleri daha ilk bakışta belli oluyordu. Suratında küçük ama kendinden emin bir gülümseme vardı. Duruşu dik, içerinin uğultusundan az biraz duyabildiğim sesinde hoş bir tını vardı. Seneler geçmesine rağmen ona dair ilk görüntü aklımdan bir an olsun çıkmamıştı.

Daha ilk gördüğüm an, ondan etkilenmişim.

İlk andan itibaren, onunla tanışmak istediğimi biliyordum.

Son senemde, bütün hayatım okul ve stajı ayarlama derdimin yoğunluğu arasında kaybolmaya mahkum olurken, o gece o partide olmam kesinlikle kaderdi. Bana, *İlkim'i bulmam gerektiğini gösteren şeydi ve başka bir açıklaması daha yoktu.*

Batuhan onu içeri almıştı. Senelerdir üçüncü sınıfta olan ve tanışmalarının sebebinin de aynı sınıfta olmaları olduğuna inandığım, fakültenin en ayarsız adamı...

Onun yanına ne işi vardı ki?

Dibimde duran ve dinlemeye çalışsam da bir türlü sohbetine kendimi dahil edemediğim Müge'nin sesiyle ona döndüm fakat aklım da, gözlerim de nasıl olduysa onda takılı kalmıştı. Dediğim gibi, ilk andan beri aklımın bir köşesini kendi hakimiyeti altına almayı başarmıştı.

Müge'nin sesi beni kendime getirene kadar gittiği yöne bakmayı sürdürdüğümü sonrasında fark edecektim. "Emir sen beni dinliyor musun?"

Başımı hızla ona çevirdiğim anda, çatılı kaşlarıyla beni izleyen sınıf arkadaşımı görmüştüm. Mahcup bir gülümsemeyle ona baktığımda çatılı kaşları yüzünden

alındaki göçük büyümüşü. "Kusura bakma Müge ya, uğultu çok olunca dikkatim dağıldı biraz. Sen, şey... Lamia Hoca finalde canımıza okuyacakmış diyordun sanki en son?"

"Evet, diğer şubeden bir kızla konuştum yemekhanede. O bahsetti staj konuştuğumuzu duyunca, ikinci tekrar alıyormuş bu seneyi. Son sınavlarda büyük kazık atıyormuş Lamia. Onu anlatıyordu."

Omuz silkmiştım. "Vallahi çalışırsan kazık falan atamaz Müge, nasıl olsa sen çalışarak alıyorsun notunu, o sana vermiyor. Merak etme sen de. Hallederiz," diye mırıldanmışım gülümseyerek. Göz kırptığımda bana kıstığı gözleriyle bakmıştı. Sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyor ama başaramıyor gibiydi. Ona bunun fırsatını vermek istememiştım. "Neyse ben bir bizim çocuklara bakayım, gelirim yanına yine..."

"Tamam canım, ben de zaten Alya'yı bulacağım. Yarın derste görüşürüz."

"Görüşürüz." diye mırıldanıp onu yanağından öptükten sonra elimdeki bira şişesini bir kenara bırakmışım. Büyük evin içinde kaybolan Batuhan'ı ve onu aramaya başlarken gözlerim hızla etrafı tarıyordu. Bahçeye açılan mutfağa döndüğümde, küçük bir topluluğu orada bulmuştım. O da oradaydı, Batuhan, onun ekürilerinden Berkay ve yanlarındaki Berk'le, iki kız daha küçük ada tezgâhın etrafında duruyorlardı.

Tam onlara doğru bir adım atmışım ki, kızlardan biri onu alıp bir şeyler konuşarak bahçeye çıkarmıştı. Onu takip ediyor gibi olmamak adına, mutfaktaki gruba katılmışım önce.

"Ne habersiniz?"

"Oo, kardeşim sen uğrar mıydın buralara? Hayrolsun..."

Gülmüşüm. Bu yüzden siz üçüncü sınıfta senelerdir debeleniyorsunuz, bense çoktan staj yerimi ayarladım dememek için kendimi çok zor tutmuştım. Berk omzuma pat pat vurunca, aynını ben de ona yapmışım.

"Vallahi okulu bitirmeden öyle bir iki gelip görüneyim dedim dostum, hiçbir partiye gitmeden de mezun olunmaz diye düşündüm..."

Şeytan dürtmüştü. Derslerim erken bitince değişiklik olsun diye gelesim tutmuştu. İlkim'le karşılaşacağımı bilmeden, onu hayatımın başrolü yapacağımı aklımın köşesinden bile geçirmeden; tüm dünyamı değiştirecek kadını tanımaya gelmiştim.

Onun için gelmiştim çünkü o benim kaderime yazılmıştı.

Benim için olandı. Banaydı.

Bir süre bana aptalca gelen muhabbeti, sırf o buraya geri döner diye dinlediğimi, daha doğrusu dinlemiş gibi yaptığımı hatırlıyordum fakat o güne dair, *her şey çok net olsa da*, o saçma sapan konuşmalar beynimden kusursuz bir hızla silinmişti.

Bunun için üzüldüğümü söyleyemezdim.

Fakat gelmemişti. Aksi gibi, onu dışarıya götüren ve adının Sena olduğunu öğrendiğim kız geri dönmüş, Berk'e yanaşmıştı. Biraz daha onların yanında durup hava alma bahanesiyle, büyük ölçüde de onu bulma ümidiyle, ceketimi kaptığım gibi bahçeye çıkmıştım. Ekim ayının sonlarındaydık ve hava soğuk olmasına rağmen dondurucu değildi. Gün içinde yağan yağmur, aşırı soğuğu büyük ölçüde kırdığı için dışarıda durulabilirdi ama üzerindikiler de fazlasıyla inceydi.

Gözlerim rengini hiç unutmadığım ve gözümün önünde bugün bile anımsadığım mor kazağı ararken bahçenin sessiz sakin, insansız bir köşesinde, kollarını birbirine bağlamış bir silüet görmeyi başarmıştım. Elbette aradığım kişi olduğunu biliyordum. Yine de aylar sonra aynı evde yaşamaya başlayacağım kadını ürkütmemek ve onun tarafından yanlış anlaşılmamak adına temkinli adımlarla yanına yaklaşmıştım. Yakınına girdiğimde, koyu pembe dudaklarının arasından sızan soğuk hava bulutunu görebilmek mümkündü. Ben de bundan cesaret alarak yanına daha da yanaşmayı kendime hak görmüştüm.

Beni fark eder etmez yüzüme çevrilen bakışlarını ve çehresini, bugün bile eksiksiz hatırlıyorum. Solgun tenini renklendiren hafif kızarmış yanakları, yerdeki beyaz bahçe ışıklarıyla aydınlanan suratındaki kahvenin en güzel tonundaki küreleri, çevresi hafif ıslak göz kenarları, aynı şekilde ıslattığı koyu pembe dudaklarındaki hafif parlaklık...

Gölgesi tenine düşen kirpiklerinin her bir santimine bakarken daha da büyülediğimi hatırlıyordum. Ve o an bile, öyle iyi biliyordum ki benim felaketim bu kadın olacaktı. Yuvarlak uçlu minicik burnu, küçük suratı ve yukarı kaldırdığında insana bariz biçimde meydan okuyan biçimli çenesi... O küçük burnunun etrafını süsleyen belli belirsiz ve yaptığı makyajla dahi kapanmamış kahverengi-turuncu çilleriyle saatlerce anlatabileceğim kadar güzeldi.

O gece de, ondan sonraki geceler ve bugün bile onu saatlerce anlatabileceğimi biliyordum. Sevgilimin şiirlere, belki romanlara konu olabilecek narinliğini, güzelliğini anlatmak bir tek bana düşerdi. Onun tasvirini en iyi ben yapabilirdim çünkü teninin her bir noktasını adım gibi iyi bilirdim. Varlığının kıymetini, ağzından dökülecek her kelimenin ardından hangisinin geleceğini, duruşundan bile çıkarılacak anlamları ben bilirdim. *İlkim, benim en tam ezberimdi.*

Ona iyice yanaşıp gülümsediğimde, suratıma küçük ama belli belirsiz bir gülümsemeyle bakmak için başını kaldırışı daimî hatırımdaydı. *Küçük bir kadındı ama kalbimde koca bir hükmü vardı.*

"Eğer bir sapık gibi seni takip ettiğimi düşünmeyeceksen... Hava çok soğuk, belki de bu hâlde durmak yerine üzerine bir şeyler alman gerekebilir demeyi düşünüyorum."

Sonra gülmüştü. Bana kocaman açtığı şaşkın gözlerle bakmış ve elini dudaklarının üstüne kapatıp kıkırdamıştı daha doğrusu. Bana güldüğü ilk andı. Kalbim heyecanla kasılmıştı. "Sapık olduğunu düşünmedim." demişti güzel gülümsemesi suratındayken. Capcanlı, taptaze açan bir

çiçekten farksızdı o an. Karanlıkla bile rengarenkti. "Öyle düşünmemi mi isterdin?"

Başımı iki yana sallarken, dudaklarında beliren tebessüm beni de gülümsetmişti. Beni sarıp sarmalayan hiçbir duyguyla önceden tanışıyor olmasam da, onu kendi ceketimin içinde gördüğümde aklımın başımdan gittiğini hatırlıyorum. Öyle küçüktü ki, içi kürklü kahverengi deri ceketin içinde resmen kaybolmuştu. *Ona sadece bakmak bile beni gülümsetirken nasıl olacaktı da akıl sağlığımı korumayı başaracaktım ki?*

Tatlı bir tebessüm eşliğinde küçük bir de, "Teşekkür ederim," koparmıştım dudaklarından üstelik. Hissettiğim sıcaklık kalbimden taşmış ve bütün sinir uçlarıma yavaş yavaş yayılmıştı. "Sen de mi hukuktansın?" diye sormuştu sonra bana.

Ardından ona yalnızca birkaç ufak bilgi vermiş ve bir o kadarını da ondan almıştım. Adının ilkim olduğunu, onun da benim gibi İstanbul dışından okumaya geldiğini öğrenmiştim. Sınıfını ve şubesini... Başlayacağım takibin ilk adımlarını atmam için bu bilgiler yeterli gelmişti. *Ne de olsa zamanla geri kalanını da bir bir alacaktım.*

O gece ne kadar konuştuğumuzu, ne konuştuğumuzu hatırlamayı bugün bile beceremediğim fazlasıyla açık. *Kendisinden başka hiçbir şeye, aynı bugün de olduğu gibi pek odaklanamadığım...*

Ondan sonra karşısına sürekli bir düzenle çıkmaya karar verecektim elbette. Önce kampüste görünecektim gözüne, ara ara selamlaşacaktık pek konuşmasak da. Sonrasında yemekhane sıralarında denk gelecektik birbirimize, bazen okulun içinde bulunan kahve dükkanlarında. Böylece öğrenecektim sevdiği, içtiği tüm kahveleri. Belirli aylarda klasik düzeninden şaşıp yenilikleri karşılamayı sevdiğini... Sonra kütüphanede yakalayacaktım aklımı ekseriyetle meşgul eden kadını, geç saatlere kadar kendini yorduğunu gördükçe kahve ve sandviç hazırlayıp onun için ilk senelerce hiç çıkmadığım ancak şimdi vakitsizlikten uğrayamadığım

kütüphaneye gelip gidecektim. Fark edecektim ki, o da zamanla tüm bunları aynı ben gibi alışkanlık haline getirecekti. Pek konuşmasak da birbirimizin varlığını tanımaya, özümsemeye başlayacaktık.

Bana, İlkim'in sana olan hislerini ne zaman fark ettin diye soracak olsalar, somut olarak tanık olduğum bir anıyı, onlara şahidimiz olarak bugün bile gururla gösterebilirdim.

Yine ona gitmek için kahve dükkanına uğradığım bir sabah, *bu sayede son bir haftadır kahveleri birlikte içiyorduk*, sanırsam yanına gitmek için biraz geç kalmıştım. Birkaç dakika içinde sevgilim olacak kadının kampüsün belirsiz bir köşesinde, *çünkü fark etmişti ki nereye gittiği fark etmeksizin onu bir şekilde buluyordum*, elinde anayasa hukuku kitaplarını tutarken yanındaki arkadaşına biraz daha bekleyeceğini işaret ettiğini fark edecektim. Bana söylediği için, erken dersi olduğundan zaten haberdardım fakat beni beklediğini görmek, kalbime göğüs kafesimin içinde yirmi takla attırmayı başarmıştı. Yüzüme heyecan dolu bir gülümseme otururken ona attığım adımların ne kadar uzun olduğunu ve ilk kez bir yolun hiç bitmediğini hissetmiştim.

Çünkü beni beklemeye başlamıştı.

Benim hayatındaki varlığıma alışmaya ve yokluğumu eksik görmeye başlamıştı. Endişeyle sağı solu tarayan bakışlarında, bana bir şey mi oldu da etrafta görünmüyorum diye korkuyla parıldayan kahvelerine, yalnızca tam karşısında durduğum an rahat bir ifade oturduğunu görebilmiştim. Rahatlamıştı çünkü iyiydim. *Rahatlamıştı, çünkü yine ona gelmiştim.*

Yüzüne görmekten bir saniye sıkılmadığım ve asla da sıkılmayacağım bir gülümseme yerleşirken, bana titreyen, hafif nemli kirpiklerinin altından bakmıştı. Dağınık saçları omuzlarına dökülüyordu ve yüzündeki makyajın tenini yarım yamalak kapadığını fark etmiştim. Üzerinde uzun, dizlerine uzanan siyah kaşe manto, içindeyse önü açık mantodan görebildiğim kadarıyla beyaz boğazlı kazakla, deri şort etek vardı. Topuklu kısa, çizmeleri de ayağındaydı ve bu sayede

boyuma biraz daha yakındı. Siyah ve beyazın enfes bir karışımıydı ve ona karışmak, onun için gerekirse gri olmak istiyordum.

"Beni mi özledin sen yoksa?" diye sormuştum muzipçe kahvesini ona uzatırken. Bardağı parmaklarımdan alırken parmakları benimkilere değince bile heyecanlandığımı bugün bile anımsadığım düşünülürse, dizlerimin bağının çözülmemesinin bir mucize olduğunu biliyordum.

Bakışları elimize düşmüşken titrek bir soluk verdiğini ve o kırılğan ifadenin saniyelerden uzun sürmediğini hatırlıyordum. Kahve kürelerinin benimkilerle buluşmasını sağladıktan sonra yüzüne küçük bir tebessüm yerleştirdiğini ve bana bakarken bunca zamanın ardından aklımı kaybedeceğimi sandığım o soruyu sorduğunu...

"Sen... Hoşlanıyor musun benden?"

Geçen ayların gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçtiğini anımsarken, bakışlarımda nasıl bir ifade vardıysa hızla büyük bir kahkaha attığını dün gibi hatırlıyordum.

"Ay tamam, küçük bir şaka yapayım demiştim ama felç indi resmen suratına... Tamam, özür dilerim. Özür dilerim, şaka yapmıştım Emir Feza."

Sesli bir nefes verdikten sonra, başımı sallamış ve birkaç kez gözlerimi kırıştıırıp yüzüne bakmıştım. Oysa, yüzündeki inanılmaz tatlı ve her baktığımda ona neden âşık olduğumu bana tekrar tekrar hatırlatan gülümsemeyle bana doğru kendinden fazlasıyla emin bir adım atmıştı.

Parmaklarını omzuma yerleştirip yüzünü benimkine yaklaştırmış ve yanağıma, kirli sakalımın çevrelediği yanağıma, küçük bir öpücük bırakmıştı. Buz gibi dudakları, kalbime sıcak lavlar akıtıyormuş gibi hissederken öylece kalmıştım.

"Ben de senden..." demişti kısık bir ses ama keskin bir ifadeyle.

Ben bu anla büyülenmiş ve hareket edemezken o öylece durmamıştı. Bir adım geri çekilmiş ve ince, soğuktan üşümüş parmaklarını kaşe paltomdan geçirip elini koluma

sarmış; ardından bir adım daha yakınlaşarak kendini bana yaslamıştı. Bunu bugün bile net bir biçimde hatırlamam ise akıl işi değildi. Koluma girmişti ve kirpiklerinin altından bana bakarken, "Biliyor musun, seni özlediğimi fark ettim. Gözlerim sabahtandır seni arıyor, bence aramızdaki her neyse, bu şeye bir şans vermeliyiz... Bize, bir şans vermeliyiz." demişti ve beni etkisi altında kusursuz bir dünyaya sürüklerken, onun için attığım adımları sonunda karşılamış ve ilişkimizin başlaması yönünde bir adımla değiştirmişti.

Hikâyenin geri kalanını sizlerin de bildiğini tahmin ederek konuyu pek uzatmıyordum.

Şimdiyse camın önünde durmuş, başımı arkaya çevirdiğim an onu görebileceğim kadar uzağındaydım. Ona her baktığımda, içimde o ilk günkü hislerin yeniden alevlendiğini hissedecek kadar büyük bir aşktı bu.

Bakışlarımın etkisi mi, yoksa çıplak vücudunun üzerine örttüğü çarşafın teninden kaydığını hissederek mi irkildi bilmiyordum ama hafifçe kımıldandığını hissettim. Uzanıp örtüyle üşüyen tenini kapatmak için bir adım atmıştım ki, gözlerinin aralanarak açıldığını gördüm ve bakışlarım parlak kahvelerini buldu. Yüzüne saniyeler içinde beni gördüğü gibi bir gülümseme konunca aynı şekilde gülümsedim. Günaydın demek için dudaklarımı aralamıştım ki elbette benden önce davrandı.

"Yatağa gel," dedi boğuk bir sesle. Kollarını yukarı atıp gerinince, parmaklarımın içinde kusursuz bir yuvarlaklığa sebep olan göğüslerindeki örtü aşağı kayar oldu. Tamamını göremesem de beni yatağa çekebilmek için yeterli frikiği vermişti.

Gelmeyeceğim vardiysa da, artık başka hiçbir şansım kalmamıştı.

"Ben de seni nasıl uyandırsam diye düşünüyordum." dedim kısık bir sesle. Suratımdaysa muzip bir gülümseme ve arsız bir ifade belirlediğini tahmin etmek pek zor olmasa gerekti.

"Gel buraya," diye mırıldandı kollarını iki yana açarak.

Siksinler günaydını, bundan daha iyi bir sabah mı vardı?

Sevgilimin dediğini yaparak ona doğru yürüdüm ve kollarının arasına girerek dudaklarına sokuldum. Parmaklarım teninde gezinirken, onun sıcak nefesi tenimde, güzel kahkahaları kulaklarımdaydı.

Bundan daha iyi bir an, bundan daha iyi bir yer daha yoktu.

Varsa bile orada olmak istemezdim.

Burası, benim hayat bulduğum o yerdi.

Onun bulunduğu her yer, benim de ait olduğum yerdi.

Dünya'ydı, dünyamdı.



Biraz zihnimizi gündemden uzaklaştırmak hepimize iyi gelebilir belki diye düşündüm. Sizi seviyorum, bundan sonra sırada yeni bölümümüz var. Vizelerim bittikten sonra koşarak burada soluk alacağım.💜

Hoşça kalın ve sizden en büyük ricam, kendinize çok ama çok dikkat edin lütfen🙏

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

31. BÖLÜM

Yeniden merhaba 💖😊

Dayanamadım erken geldim 😞 Ben sözü hiç uzatmadan bir yeni bölümle kapınızı çalıyorum. Lütfen oy verip yorum yapmayı unutmayın, moral ve motivasyonumu yükselten yegâne şey bu. Bölümleri de hızlı hızlı atmaya çalışıyorum elimden geldiğince. Daha da uzatmadan kocaman sarıldım, keyifli okumalar diliyorum!

ACI ÇİKOLATA

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Belirsizlikler Okyanusu'nun
Korkak Denizcisi."

Bölüm şarkıları: Serin, Nefes.
Mavi Gri, Yerle Bir Olurum.



2014, Mart.

"Kapıdayım :)"

İlkim, telefonuna bildirimi düşen mesajı görür görmez ekranı açmıştı. Yüzüne yerleşen gülümsemenin hızı, onu bile şaşırtırken oturduğu yataktan çabucak kalktı. Yurdun bahçesini gören pencereye doğru yürüdüğünde, demir kapının ardında dikilen adamı görmek suratındaki gülümsemeyi daha da büyütecekti.

Parmakları hızla telefonunun ekranında gezinirken onun bu aniden gelmelerinden, kendisini görmek adına sürekli bahaneler yaratmasından ve onunla olmak için bulduğu tüm fırsatları değerlendirmesinden çok hoşlanıyordu. Bu adamdan çok, fazlasıyla hoşlanıyordu.

"Hemen hazırlanıyorum!!"

"Keşke gelmeden haber verseydin :(bu soğukta beklemen gerekmezdi"

Bakışları camın ardında, köşede dikilen adama sabitlenmişken, onun da gözleri kadının bulunduğu camdaydı. Telefonuna gelen mesajın sesini duyunca bakışları yere indi. İlkim'in buradan bile görebildiği bir gülümsemeyle telefonuna bakarken hızlıca parmaklarını ekranda gezdirdi. Başını yurda doğru kaldırmasıyla, bu kez telefonunu kontrol etme sırası İlkim'e geçmişti.

"Sonucunda sana ulaşmak olduğu sürece ben beklemeye razıyım"

İlkim mesajı okuduğu gibi kocaman sırttıktan sonra bakışlarını Emir'le buluşturdu ve işaret parmağını kaldırıp bir dakika, der gibi bir işaret yaptı. Üzerine hızla uzun kollu, siyah üzerine beyaz ekose çizgileri olan elbisesini geçirdi. Siyah, ten çorabını giydikten sonra botlarını ayağına, uzun siyah mantosunu da sırtına geçirdi. Yüzüne makyaj yapmayı es geçip yalnızca rimel sürdü ve parfümünü de sıkıp çantasını aldıktan sonra hazır olduğuna karar verdi. Kapıyı kilitleyip çıkarken, Emir'i fazla bekletmek istemediği için asansöre yöneldi. Üçüncü katta olduğu için genelde yürüyerek inip çıkmayı seviyordu ama bugün, vaktini boşa harcamayı pek istemiyordu. Asansörün aynasından saçlarını da düzelterip başının tepesinde bir at kuyruğuyla topladı.

Hızlı adımlarla yurttan çıkıp kapıya yönelirken güvenlikte bekleyen görevlilere selam vermeyi de ihmal etmemişti.

Demir kapının açık kısmından çıktığı gibi kendini Emir'in kollarına doğru attı. Adam onu hızla kavrayıp kendi bedenine bastırarak sarıldı ve kıkırdadı.

"Birileri sevgilisini mi özlemiş?" diye sordu. Elbette yine sesi bile gülümsüyordu. O da aynı özlemle yanıp tutuştuğunu dile getirmese de sarıldığı duygular birebir aynıydı. İlkim boynuna sardığı kollarını gevşetirken adamın kollarından çıkmaya da, ona biraz olsun alan tanıyacaktı.

"Evet, ne o... Yoksa özleyemez miymiş?" Biçimli kaşları çatılırken adama kıstığı gözleriyle baktı. "Yoksa sen

özlemedin mi sevgilini?" diye sordu trip atmaya hazır olan sesiyle.

Canım cicim ayları... Ah, nasıl da güzeldi!

Emir güldü ve onun yanağını yumuşak ama derin bir baskıyla öptü. Sıcak nefesi yüzünü ısıtıyordu. Dudaklarını onun teninde gezdirirken sesi kısık bir mırıltıya dönüşmüştü.

"Hayatımda hiç kimseyi bu kadar özlememiştim," dedi soluk alır gibi. İlkim'de soluklanır gibiydi. Yürümeye başladıklarında, Emir pek uzatmadan aklını bir süredir kurcalayan o teklifi yapmak için durdu.

"Hatta sırf bu özlemi gidermek adına aklımda bir fikir de var. Kabul etmen dahilinde, ikimiz için de bu özlemin daha katlanılabilir hâle gelmesini sağlayacak bir fikir, bir teklif."

İlkim'in kısık bakışları büyürken gözleri kocaman oldu. Aklına gelen ilk fikir onu şoka sokarken Emir uzanıp dudaklarının kıyısını okşadı ve güldü. "Hayır, hayır evlenme teklifi etmiyorum." diye mırıldandı kadını rahatlatmak istercesine. Ardından muzip bir ifadeyle gülüp burnuyla İlkim'in burnunu dürttü. "Ona daha zamanımız var."

İlkim kıkırdayınca Emir de sakin bir soluk alacaktı. Amacı onu korkutmak, zora sokmak ya da incitmek değildi. Sadece daha rahat bir süreçte geçirmeleri gerektiğini düşündüğü ilişkileri için, atmak istediği, atılmasını istediği bir adımdı.

"Bana taşın," dedi tek seferde.

Sonra durdu.

"Yani, sen de istersen... Bana taşınmak ister misin?"

İlkim soluğu kesilir gibi durunca, Emir'in elinin içindeki parmakları gevşedi.

"Belki çok aceleci davranıyorum gibi gelecek ama ikimiz için de en güzelinin bu olacağını düşündüm. Seni o yurttan kurtarmak istiyorum İlkim, sürekli tartıştığın oda arkadaşlarının derslere odağını etkilemesini istemiyorum. Şikâyet ettiğin o yemekleri yemek zorunda kalma, ya da istediğimiz saatte dışarıda vakit geçirelim istiyorum. Senden hiçbir şey beklemiyorum, hayatımdaki varlığın bana yetiyor zaten..."

Emir tedirgince gülümseyip onun elmacık kemiğini okşayınca, İlkim bir anlığına gözlerini kapadı. Refleks gibi olmuştu. Emir'in dokunuşları kadını büyüdü diyarlara taşıyordu.

"Ben... Bunu ister misin bilmiyorum. Ailene zorluk çıkarmak istemediğin için de yurtla alakalı çoğu şeyi dile getirmediğinin farkındayım ama ben yakınındayım. Onlar uzakta, belki oradan göremezler ama ben görüyorum İlkim. Burada, seninleyim. Mutsuz olmanı istemiyorum. Artık buna göz yummanı istemiyorum. Benim yanıma gel. Benimle yaşa. Başlarda zor olur belki ama zamanla beraber yaşamayı da öğreniriz. Alışırız yani, vaktimiz var. Zamanımız çok..."

Emir'e doğru bir adım attığı an adam sustu. Sesi kesildi ve bakışları, İlkim'in yüzünde bir cevap aradı.

Kadının suratında beliren küçük, umut dolu gülümseme ise, hayatlarında yeni bir dönemin başlangıcıydı.

"Çok isterim," dedi tek nefeste. Uzanıp adamın ellerini sıkıca kavradı ve önünde dikildi. Birbirlerine bakmadan önce gözleri ellerine oyalandı. Ardından kusursuz bir gülümseme büyüdü yüzünde ve adama göz göze geldi. "Seninle yaşamayı çok isterim Feza, çok..."

Emir rahat bir nefes vererek keyifle güldü ve onu sıkıca kavrayıp kollarına çekti. İlkim onun kollarında havaya kaldırılırken güldü ve başını adama eğdiğinde saçları suratının çevresine döküldü. Adama yukarıdan bakarken kıkırdadı ve fısıldadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, ev arkadaşım."

Ardından elleri onun boynuna sıkıca sarılırken eğildi ve dudaklarını birleştirdi.

Birlikte geçirecekleri ayları düşünmek bile ikisini heyecanlandırırken, o küçücük daireyi hayallerindekinden çok daha güzel bir biçimde paylaşacaklarından habersizlerdi.

—

Günümüz,

Rutinler hayatımız boyunca yürüdüğümüz yolda edindiğimiz ve akışla, hayatımızın ilerleyişine dahil olan alışkanlıkların bir düzen kazanmasıdır. Koşuya çıkmak, kitap okumak, temizlik yapmak... Bir derneğe bağış yapmak, her sabah güneşi selamlamak, hatta belki de *birini koşulsuzca sevmek*.

Emir'e sorsanız, onun için dünya üzerinde alışkanlık hâline gelen en güzel şey, birini böyle sevmektir. *İlkim'i sevmek*.

Onunla uyanmak, onunla uyumak, onunla konuşmak ve içine *onun dahil olabileceği* her aktiviteyi onunla birlikte yapmak.

Hayatın onsuz anlamı olmadığını bilmek ve onsuzlukla yeniden karşılaşmak dahi istememek.

Emir Feza'nın son zamanlardaki en büyük rutini buydu. *Bunları yapmak ve zihninde zinciri kopmuş bir hâlde dolanan düşünceleriyle yaşamaya çalışmak*.

Yine de aklını her şeyden uzaklaştırıp, kafasını bulanıklaştıran her şeyi ve o kalın sis tabakasını dağıtmakta oldukça başarılıydı genç adam. Zira gömleğinin düğmelerini çözerken, bakışlarının önündeki kadına değmesiyle birlikte, yoğun bir arzuyla dolmasının başka açıklaması olamazdı.

"Biliyor musun, bu gecenin yıldızı bir başkasıydı ama ben gözlerimi senden alamadım." dedi Emir kol düğmelerini çözerken.

"Ya?" diye mırıldandı İlkim cilveyle uzatarak. Bu sırada da elbisesinin fermuarını açsın diye Emir'in hemen önünde durmuştu. Sırtındaki fermuarı dikkatle indiren adam omzuna küçük bir öpücük bırakınca İlkim gülümseyerek banyoya ilerledi. Bu sırada Emir Feza'da gömleğinin kolundaki düğmeleri çözmekle uğraşıyordu.

"*Seçil bunu duyarsa beni öldürür, derdim ama şu fani hayatında kıskanmayacağı ve böyle bir günde bile ona rahatsızlık vermeyeceğine emin olduğum tek insan var, o da benim. Bu yüzden sanırım öyle dersem arkadaşşıma büyük haksızlık etmiş olurum...*"

İlkim banyoya girip kapıyı kapattıktan sonra çıkardığı elbisesini askıya astı. Göğüs destekli bantları çıkardıktan sonra sutyenini takıp üzerine bol, eskimiş ve yazıları solmuş bir Beatles tişörtü geçirdi. Emir çoktan gömleğinden kurtulmuştu.

"Yine de benim geceye dair en sevdiğim an sanırım senin dayı mı yoksa amca mı olacağın konusunda Berin'le Ateş'in yaptığı tartışmaydı... O kadar tatlıydınız ki! Özellikle de Berin. Ateş'in onun karşısında herhangi bir tartışmayı kazanıp kazanmadığını çok merak ediyorum," dedi kıkırdayarak.

Bu sırada kapının ardında konuşan Emir'i de duyabiliyordu.

"Onların klasik derdi bu. Geçen sene katıldığımız davette de aynı tartışmayı yapmışlardı. Ben de aynı anda ikisi birden olabileceğimi söylemiştim. Gerçekten de fark etmez. İsterse hala ya da teyze de diyebilir... Yeter ki sağlıklı doğsun benim miniğim."

Emir gülümsedi, İlkim bunu göremese de hissetmişti.

"Kesinlikle, umarım hamileliği sorunsuz geçer. Canım benim ya... Nasıl heyecanlıydı, yerim onu ben! Dünyanın tanıdığım en tatlı hamilelerinden biri muhtemelen."

"Katılıyorum." diye mırıldandı Emir, kapının ardından boğuk gelen sesi biraz daha netti sanki. "Şaka değil, gerçekten ellerim kaşınıyor bebek sevmek için. Melisa baya büyüdü, severken ilgiden sıkılıyor. Şimdi bir tane bebek daha geliyor ve anne babasıyla, onu kucağımdan asla indirmeyeceğime izin verecekleri kadar samimi bir ilişkim var..."

İlkim yeniden gülünce, Emir bu kez konuyu değiştirmekte vakit kaybetmeyecekti.

"Yine de... Tüm gece boyunca, benim aklımda yalnızca sen vardın. Sen ortada öylece salınırken sadece beni her geçen saniye biraz daha heyecanlandırmanı seyrettim. Beni bu hâle getirdiğin için suçlusun çünkü tüm gece, yatak odamıza gireceğimiz anın düşüncesiyle dolaştım durdum. Seni, kollarımda ve kollarımı da her yerinde sevgilim."

"Sen iyice arsızlaştın, farkında mısın?" diye gülerek mırıldandığında, boğazının hafifçe kuruduğunu ve nefesinin daraldığını fark etmişti İlkim. Hem çok yorulmuş, hem de bulduğu alkolsüz kokteyllerin büyük bir kısmını içmişti. Dudaklarının sıvı ihtiyacıyla kıvrınması normaldi çünkü saatlerdir onları buna alıştırmıştı.

Kenarda duran penye şortunu alıp bacaklarından geçirirken hafifçe sendeledi. Bir ayağıyla dengede kaldığı sırada bedenini düzgün bir biçimde dengeleyememişti yalnızca. Hızlıca toparladı kendini. Emir yeniden söz aldı.

"Yılların hakkını veriyorum diyelim, sevgilim. O yalnız geçen gecelerin hepsinin yerini şimdi seninle, senli gecelerle dolduruyorum. Bence bunu hak ediyorum, ikimiz de ediyoruz."

İlkim kıkırdayınca, Emir'i göremese de onun da yüzünde benzeri bir ifade olduğunu hissedebiliyordu. Derin bir nefes alırken, göğsünü şişirdi fakat hafif bir kasılma da beraberinde gelince kaşlarını çattı. Elbisenin çapraz askıları gece boyu öylesine sıkıydı ki, İlkim onu üzerinden çıkardığı an fazlasıyla rahatlamıştı. Çıkardıktan sonra baskının hafif bir biçimde yerini belli etmesi normaldi zaten. Birazdan rahatlardı.

"Sana itiraz etmediğimi biliyorsun." diye mırıldandı genç kadın. Ardından geniş mermerden lavaboya döndü. Yüzündeki makyajı temizlerken bir süre sessiz kalmıştı. Tüm makyaj kalıntılarından arındığına karar verene kadar cildini çeşitli tonikler ve serumlarla besledi, temizledi. Diş fırçası ve macunu almak için uzanırken, Emir'in yeniden konuştuğunu duydu fakat bir... *Bir sorun vardı.*

Önce Emir'in sıralı, düzgün sözcüklerinin bir uğultuya dönüştüğünü hissetti. Sanki başı zonkluyor ve söylenen her bir kelime boğuk bir biçimde, anlamını yitirmiş bir halde geliyordu kulağına. Film sahnelerindeki gibi etraf bulanıklaşmış, seslerse aynı şekilde boğuklaşmıştı. *Kapının arkasındayım, kapı aramızda duvar gibi durduğu için öyle,* diye düşündü başta.

Az önce de kapalı kapının ardında olduğunu ve buna rağmen adamı gayet net duyduğunu saniyeler içinde unutmuştu sanki. Sesler daha da uğuldadı, etrafında ağırlaşan hava İlkim'i esir aldı.

Başının döndüğünü hissedince sessizce yutkundu. Lavabonun kenarına tutunurken kaşları çatılmıştı ancak gözlerinin önünde küçük noktacıklar belirmeye başlayınca onları hızla kapattı. Sırtından soğuk terler boşalmaya başlayınca zorlukla nefeslendi. *Bir şey yok,* diye mırıldandı kendi kendine fakat vardı. Tam da kapalı gözlerinin önünde, aynı noktacıkları görmek İlkim'e bilincini her an yitirebileceğini gösteriyordu.

Bir şey vardı. Kötü bir şey.

Olmamalı, diye düşündü. Korku bedenini ele geçirirken içeride her şeyden habersiz olan adamın ne kadar endişeleneceğini düşündü. *Şimdi olmaz, onunla olmaz,* diye fısıldadı içinden.

Çok korkardı Emir, daha geçenlerde bunun yüzünden ne kadar endişe etmişti, ne kadar telaş yapmıştı. *Böyle olmazdı...*

Bu şekilde olmazdı.

Ancak bunu düşünen yalnızca İlkim'di elbette. Bedenine çarpan soğuk dalga onu ürpertince derin bir nefes almak için çabaladı ama buna bile izni yoktu. Dudaklarını aralamayı denese de başarısız oldu. Sol bileğinde, parmak uçlarından başlayan karıncalanma kolunun tamamını sararken bunun ne olduğunu anlamak için aptal olmasına gerek yoktu.

Krizdi.

İlkim'in yıllarca hakkında bilinçlendirildiği ve doktorlarının, kalbinin bu şekilde bir aksiyonu kaldıramayacağını düşündükleri bir kriz. Kasılmalar kalbinden geliyordu.

Dudaklarını aralayıp adama seslenmek istedi. Emir'i yanına çağırmak ve ona iyi olmadığını göstermek istedi. Hastaneye gitmeleri gerektiğini, iyi olacağını ama önce doktoruyla görüşmesi gerektiğini söylemek istedi fakat...

Olmuyordu. Dudaklarını aralayamıyordu. Bedeni kaskatı kesilirken gözleri kaydı ve bedeni sanki yüksek bir uçurumdan aşağı düştü.

Bilinci kapandığında ve kendini karanlığa sessizce teslim ettiğinde, hissettiği korku da bedenini bir ölüm sessizliğinde terk etti.

Genç kadın kendini saniyeler içinde, banyonun mermer zemininde bulduğunda, küçük bedenine rağmen, Emir'in onu duyabileceği bir ses çıkarabilmişti. Başını fayanslara çarparken ve oranın berelenmesine, küçük bir yarık açılmasına engel olamazken, düşmeden önce elini attığı diş macunları ve fırçaların içinde bulunduğu cam bardağı da ardından devirmekte başarılıydı. Cam parçaları etrafa saçılırken birkaçı kollarında, çıplak bacaklarında, elleri ve yüzünde kesikler bırakmıştı. İlkim'se bilincini çoktan yitirmişti.

Emir dışarıdan boğuk bir biçimde duyulan kırılma sesini duyduğu an, oturduğu yerde doğruldu. "İlkim?" diye seslendi neler olduğunu anlayabilmek adına. Bir cevap alamadığında yataktan kalkıp banyonun kapısına yürüdü. Bu kez kapıyı hafifçe tıklattı ve, "Sevgilim iyi misin?" diye sordu.

Fakat genç adam yine cevapsız kalınca, göğsünde korku öyle büyük bir hızla filizlendi ki, değil engel olmak nefes bile alamadı. "İlkim?" dedi endişeyle. Yine cevap yoktu.

"İlkim korkmaya başlıyorum," Kapının kulbunu kavradı. "İki saniyen var, eğer cevap vermezsen içeriye giriyorum. Buna iznin olsa da olmasa da."

Emir o anda biliyordu ki, bütün bu sessizliği daha fazla dinlemeyecekti. Kilitli olmayan kapıyı açıp içeriye dalarken, orada görmeyi kesinlikle beklemediği ama içten içe tahmin ettiği manzara nefesini kesti. "İlkim," diye mırıldandı zorlukla. Yerde başının kıyısından sızan küçük kan birikintisi ve bedeninin her bir yanına dağılmış, Emir'in dokunmaya kıyamadığı teninde kırmızı kesikler oluşturmuş cam parçalarının içinde öylece yatıyordu.

"İlkim!" diye gürledi Emir korkuyla. Hızla diz çöküp camları umursamadan parmaklarıyla İlkim'in çevresini saran camları temizledi. Ellerini kesen hiçbir kırığı umursamadan, onu bu acı havuzundan kurtarmaya çalışırken bir yandan da adını sayıklıyordu. "İlkim buradayım, buradayım sevgilim."

Ellerini onun yüzüne uzatmak istediye de yanlış bir şey yapmaktan korktu. Başını çok sert çarpmış olma ihtimali düşünürken beyni duracak gibi hissetti. Elini korkuyla uzatıp onun tenine değdirmekten çekinirken parmak uçlarını çenesine değdirdi.

"Ayşin! Ayşin yardım et!"

Saniyeler içinde odada, ışığı yanan ve abisini yerde dizlerinin üstünde gören genç kadın hızla yanlarına koşmuştu.

"Abi, iyi misiniz? NE OLDU?"

Ayşin ancak o an, yerde bilinçsiz yatan kadını fark edecekti. Korkuyla hıçkırdığında titremeye başlayan ellerini ağzına kapatmıştı.

"Bilmiyorum, Allah kahretsin! Bilmiyorum..." Çenesini sıkarken gözyaşları çoktan gözlerine hücum etmişti. Çaresizlik içinde konuştu.

"Sakın bırakma beni İlkim, duydun mu? Sakın bırakma beni sevgilim. Benimle kal, lütfen. Böyle olmaz, bu şekilde olmaz. Buradayım, buradayım sevgilim."

Duraksayıp zihnine sinyaller yollamaya başlayınca beyni ona yanıt verdi. Hızla bu durumu kontrol altına alması gerekiyordu.

"Ambulans! Hemen ambulansı ara Ayşin! Çabuk ol!"

Ambulansı aramaları, onlara adresi vermeleri ve Ayşin'e uzattığı telefonla ona, İlkim'in acil zamanlarda ulaşması için numarasını verdiği kişileri tek tek aratması, toplanması on beş-yirmi dakikayı geçmezdi. Emir buna ek olarak, kız kardeşine bir de Ateş'i aratmasını söylemişti.

Bu andan sonrası sanki bir filmin hızla geçen sahneleri gibiydi. Onu götürdükleri özel hastane evinin fazlasıyla yakınındaydı. Ayşin bir taksiye atlarken Emir ambulansın

arkasına, kadının yanına bindirilmişti. Acil tıp teknisyenlerinin onunla yol boyu ilgilenmelerini izlerken kalbi yerinden sökülüyor gibiydi. Parmaklarının arasına aldığı buz gibi el onu mahvediyordu. İki görevlinin de aceleyle müdahale çabası ve konuşurken tıbbi terimler kullanmaları, Emir'in kalbindeki yakıcı endişe ve korkuyu büyütüyordu.

Onu direkt olarak kapıda ambulansı karşılayan doktorun talimatıyla müdahale odasına götürdüklerinde ellerini saçlarına atıp koridora çöktü. Bir iki kelime konuşsalar da Emir ne söylediğini bile hatırlamıyordu. Gözlerinden süzülen yaşları ve avuçlarını yakan kesiklerin acısının giderek artmasını umursamadı. Ayşin yanında ileri geri yürürken onun da endişesi gözle görülür bir boyuttaydı. Emir öylece oturduğu yerde, iyi bir haber beklerken koridor bir anda kalabalıklaştı.

İlkim'in annesi ve babası en önde endişeyle koşuştururken hemen arkalarında daha birkaç saat önce gördükleri Seçil ve Orkun vardı. Onların yanında hafif kilolu, yüzü aynı Fulya Çetin'e benzeyen kısa bir kadın ve Koray vardı. Teyzesi olduğunu anlamak zor değildi çünkü Koray onu yavaş yürümesi için tutmaya çalışıyordu. *Bir astım hastası da oydu.*

"Oğlum!" dedi Fulya Çetin ve ona doğru koşarken Emir zorlukla ayağa kalktı. Kadın ona tutunurken gözlerinde yaşlar korkunç bir hızda boşalıyordu. "Oğlum ne oldu? İlkim... İlkim nasıl Emir? Kızım nasıl..."

"B... Bilmiyorum Fulya teyze. Ben... Ben nasıl olduğunu bilmiyorum." Emir içindeki korkunç endişeyle nefeslenince Fulya'nın sendeleyeni bedenini tutmak için uzandı.

"Biz, üzerimizi değiştiriyorduk. Banyoya... Banyoya girdi. Makyajını temizlemek içindi sanırım bilmiyorum, ben..." Emir elini yeniden saçlarına attı. Avcunun içi acıyla kasılırken dişlerini sıktı.

"İyiymiş Fulya teyze, konuştuk bir sürü, sıkıntı yoktu. İşini hallederken sessizleşti... Ben... Ben sessizliğini ona yormadım. Sonra yere düştüğünü sandığım bir ses duydum.

Aynı zamanda bir de cam kırılma sesi geldi. Kendisi düştüğünde duymazsam diye bir de cam dış fırçalığı yere düşürmüş..."

Fulya hıçkırırken ellerini ağzına kapattı. Bedeni küçülür gibi olurken Emir onu bilekleriyle, dirseklerinden dikkatle yakaladı. Gündüz onun omuzlarını tutarken Emir ikisinden başka kimseye bakamıyordu.

"İçeri girdiğimde... Yerdeydi. Yerde öylece uzanıyordu, başını... Başını fayanslara çarpmıştı, kan sızıyordu alnının köşesinden... Sonra, sonra ambulansa... Bunun bir, kriz olabileceğini söylediler. Kalp krizi..."

Sonlara doğru sesini yitirince, Fulya hıçkırıklara boğuldu. Emir'i tutup ona sıkıca sarılınca genç adam kendini bırakmamak için kendini çok zor tuttu. "İyi olacak... İyi olacak değil mi Fulya teyze? Ben... İlkim atlatır... Başarır bunu, değil mi? Neleri atlatmış hem, bu ne ki? Uyanacak... Uyanacak bize bakıp niye ağladınız bu kadar diye kızacak, değil mi?"

Fulya hıçkırarak ağlarken onu daha da sıktı. Sarılışları Emir'in de kendini bırakmasına sebep olurken, gözlerini sıkıca yumup ağlayışının şiddetlenmesine izin verdi. En sonunda Ayşin ve Gündüz ikisini birbirinden ayırırken, gözyaşlarını silmek onlara düşmüştü.

"Abi ellerin," dedi Ayşin titreyen sesiyle. Onun da korkuyla çarpışan bir endişeye sahip olduğu kesindi. "Ellerin kanıyor abi, ellerin çok... Çok kanıyor..."

Emir kardeşinin sözleriyle sıktığı avuçlarına bakınca, parmaklarını ve elini kaplayan kanı gördü. Ellерinin tamamına sarılmış kırmızı renk, sanki onu dakikalar öncesine, İlkim'i yerde gördüğü o ana götürüyordu. Umursamadı.

Avuçlarına batan küçük cam parçalarının canını giderek yakması, İlkim'i kaybetmeye dair hissettiği acı ve korkuyla yarışamazdı bile.

"Önemli değil," dedi zorlukla. "Önce onu görecekim. Onun iyi olduğunu görmeden buradan hiçbir yere ayrılamam."

"Abi," diye mırıldanan Ayşin'e kesin bir ifadeyle baktı.

"Lütfen Ayşin, şu an olmaz. *O bu hâldeyken olmaz.*"

İlkim'in ailesinin üyeleriyle birlikte orada beklerken, müdahale odasına birkaç doktor girip çıkmaya başlamıştı. Seçil, Emir'in Fulya'ya anlattıklarından sonra gözyaşlarına boğulup krize girince, Orkun onu temiz hava almaya çıkarmıştı. Aynı zamanda Gündüz ve Fulya'da bir köşede telefonda konuşup birini buraya çağırıyorlardı. Fulya ağlayarak telefondaki kişiye buraya gelsin diye yalvarıyordu, İlkim'in ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Emir onun İlkim'in yıllardır tedavisini yapan doktoru olduğunu tahmin etti. *Eğer İlkim ona ihtiyaç duyuyorsa, şu an her neredeyse onu bulup buraya getirebilirdi.*

"Emir!" Ateş'in yakalamaya çalıştığı telaşlı adımların sahibi olan kadının sesini duyduğu an, başını koridorun diğer ucuna çeviren genç adam orada Berin'i gördü. Bir elinde küçük bir çanta, omuzlarında uzun, dizlerine uzanan bir palto vardı ve yürürken fazlasıyla hızlı adımlar atıyordu. Emir ona buradan ulaşmak ister gibi bir adım atınca, ardındaki eşi de aynısını yaptı.

"Berin lütfen," dedi Ateş endişeyle. "Yavaş olur musun? Geldik bak, iyi olacak ikisi de, lütfen..."

Berin küçük bir nefes verip derinden üzüntüsünü taşıyan bakışlarını, sanki dakikalar içinde küçücük kalan adama çevirdiğinde gözleri hızla doldu. Mücevherleri andıran bakışlarında o ışık yoktu, göz altlarında hafifçe belirginleşmiş morluklar vardı ve solgun teni, şişmiş yüzüne eşlik ediyordu.

"Emir..." dedi kısık bir sesle. Bakıştıklarında ikisinin de gözleri doluydu. Sanki kadının kırılgan sesi Emir için yeterli o sınırmış gibi hissettirdi. Adamın gözlerinden yaşlar boşalmaya başladığını gören Berin'de ağlamaya başladı ve uzanıp adamı sarması saniyelerini aldı. "Berin... Berin ölüyorum." diye fısıldadı Emir. Ellerini kadının üzerine sarmadan ona kollarıyla sarılırken, ellerinin tersini de sırtına belli belirsiz bastırmıştı.

"Berin yerdeydi, düşmüştü ben yetişemedim. Düşmeden yetişemedim... Kriz dediler. Kalp krizi dediler ambulansa... Çok korkuyorum Berin ben."

Duraksadı, gözlerinden yaşlar boşalırken yüzünü Berin'in kalın, kaşe paltosuna kapadı. "Ben... Ben onu yeniden kaybedemem. Yeniden olmaz. Bir daha olmaz..."

"Şşşt," dedi kadın güçlü olmaya çalışarak. "İyi olacak İlkim," diye devam etti tok bir sesle. Daha sıkı sarıldı arkadaşına. "İyi olacak çünkü benim bebeğimin tek teyzesi o. Biliyor bunu, iyileşecek hemen. Her şey yoluna girecek, onu buradan çıkaracağız."

"İyi olacak değil mi? İyi olacak..."

Berin ondan ayrılıp gözlerine bakarken başını hızlı hızlı salladı. "Kesinlikle. Senden, benden bile güçlü o. Hepimizi dize getirir, bilmiyor musun? Avukat hanım çok dişlidir."

Emir zorlukla da olsa gülümser gibi olunca, Berin uzanıp onun yüzündeki yaşları sildi. Sonra da hızlıca kendininkileri. "Bak bana..." dedi onu gözlerine bakması için zorlarken. "Önce sen. Önce sen iyi olacaksın ki, çıktığında seni görüp gücünü senden alsın. Seni iyi olacaksın ki, kendisini senden şarj edebilsin. Toplayacak da. Toparlayacak ama önce sen..."

Başıyla Ateş'e işaret verince adam ikisine son bir bakış atıp koridora döndü. Ayşin'i de alıp birlikte koridordan kaybolduklarında Berin yeniden arkadaşına dönmüştü. Uzanıp incitmemeye çalışarak, daha onu gördüğü ilk anda fark ettiği avuçlarını kavradı. Adamın ellerini yukarıya bakacak şekilde açarken, parmaklarına sızan kanı hissetti.

"Bir an önce bu ellerine pansuman yaptıracağız. Sen de, İlkim uyandığında onu nasıl iyi hissettirebileceğini düşünmek yerine, burada böylece kendini yiyip bitirmeyi bir an önce keseceksin. Biz zaten İlkim için yeterince endişeleniyoruz, sense böyle yaparak bu endişemizi ikiye bölüyorsun. Kendine gel, tamam mı? Bizim için değil, İlkim için. Sağlam dur."

Parmaklarını sabit tutarken, ellerine attığı her bakışta onun acısını kendi ellerinde hissediyormuş gibi görünüyordu

genç kadın. Emir onun gözlerinden süzölen bir iki damlayı fark etse de, sessiz kaldı. Birlikte minderli sandalyelere çöktüklerinde, koridorun başında Ayşin, Ateş ve elinde geniş bir tepsi tutan bir hemşire belirdi. Hep birlikte Emir'in yanına geldiklerinde, Berin yerinden kalktı ve hemşireye yer verdi. Hemşire Emir'in pansumanına başlarken Ayşin'i abisinin yanına bırakmıştı. Birinin kendisine seslendiğini duyduğunda başını kaldırdı.

"Gel kızım, yanıma otur. Yorulursun sen, iki canlısın." Fulya, hamile kadını kendi yanına çağırınca Berin oraya yürüdü. İlkim'in annesinin yanına oturup kadının elini tutmak için uzanınca, Fulya gözyaşları içinde gülümsedi. "İyi olacak, biliyorsunuz değil mi?"

Fulya başını salladı. Dudakları iki yana çekildi ve hafifçe gülümsedi. "Biliyorum," dedi burnunu çekmeden hemen önce. "Benim kızım çok şanslı. Harika arkadaşları var çevresinde... Uyandığında sizi burada gördüğüne çok sevinecek..."

Fulya bakışlarını Berin'den çekip ellerine indirdiğinde ifadesi kırılır gibi oldu. "Uyanacak çünkü... Hep uyandı. Bugün de uyanacak benim kızım. Uyanacak, kocaman gülümseyecek, daha kuzeninin düğünü var... Onda da oynayacağız beraber, bugünkü gibi."

Giderek düşen ve kısılan sesini duyunca, parmaklarını tutan Berin'in tutuşu sıklaştı. Aynı zamanda, diğer yanına oturmuş ablası da uzanıp omzunu sıktı. Fulya'ya göre daha kısa, balık etli bir kadındı. Birbirlerine benziyorlardı, onun saçları küllü bir sarıydı ve küt kesilmişti. "O sesinin düştüğünü bir daha duymayacağım Fulya!" dedi sert ve keskin bir sesle.

"Benim İlkim'im neleri atlattı, bunu da sorunsuz atlatacak, ben biliyorum!" Kadının katı tavrı kardeşini kendine getirdi mi bilemiyordu ama bakışlarında kızgın alevler yanıyor, sanki kötü ihtimallerin düşünölmesine bile tahammöl edemiyordu.

"Tamam, Fulden Sultan... Niye kıızıyorsun ki Şimdi sen teyzeme? O da aynı Şeyleri söyledi zaten..."

Koray annesine bakıp ortamı yumuşatmak adına konuşunca, Fulya başını yeğenine doğru kaldırdı. "OĞlum senin bu annen beni hiÇ sevmezdi zaten." dedi hafif güler gibi. Akıl sağlığını kaybetmenin eŐiĐindeymiŐ gibi hissediyordu ve gülse mi ağlasa mı bir türlü karar veremiyordu artık kadın. Kızını bekleyen ve içinde kötülükleri barındıran hiçbir ihtimali duymak, düşünmek istemiyordu. "Anneannen eskiden anlatırdı, beni kaÇ kez ağaca çıkarıp orada bırakmış.  ıkarırmıŐ ama indirmezmıŐ, sevmiyor işte beni. O çok sevdiği yeğeni benim kızım ama... Onu unutuyor."

"Ay ne münasebet!" dedi Fulden, Fulya'nınkine göre çok daha sert olan mizacıyla. *Berin onlara bakarken bir kardeŐle büyümenin ne kadar güzel bir Şey olacağını düşünüp imrenmeden edemedi.* "İlkim zaten sizin değil, benim kızım bir kere, Gündüz de kusura bakmasın. Hele bir çıksın Şu doktorlar, hele bir uyansın. O zaman kendisine de sorarsınız, der ben Fulden teyzemin kızılım aslında, diye..."

Ortamı biraz olsun sakinleŐtiren muhabbet, herkesin aklını ve bilincini yerine yeni yeni getiriyor gibiydi. Seçil'in de biraz sakinleştiğini, Orkun'un kollarındaki daha metanetli duruşundan anlamak mümkündü. Derin bir nefes alıp dizlerini kırarak çömeldi ve başını Fulya'nın dizlerinin üstüne koydu. Fulya bir elini onun sırtına sararken diğeriyle de Berin'in elini tutuyordu ve iki kızıdan, kendi kızı için g   alıyordu. Ne de olsa ağlamak ne bir   z md , ne de dertlerine  areydi. Aksine güçlü duracaklardı ki, İlkim iyi olmak için gereken morali onlar sayesinde toparlayacaktı.

Dakikalar sanki saatlere, saatler gün ve gecelere dönüşmüş; hastanenin içinde geçirdikleri zaman, sanki bir ömre bedelmiŐ gibi hissetmek üzere olduğunu fark eden Emir, bileklerine kadar sarılan ve yalnızca parmakların belli bir kısmını açıkta bırakan sargılara baktı. *Acaba İlkim'de o*

odadan çıktığında başındaki yara yüzünden bunlardan birine sahip olacak mıydı?

Sessizlik bir çığ gibi büyüüp önüne kattığı her şeyi uçurumdan aşağıya sürüklerken İlkim'i aldıkları odanın kapısı açıldı. Uzun, beyaz önlüklü ve orta yaşlı bir adam içeriden birkaç hemşireyle birlikte çıktığında, hemşireler uzaklaşsa da, adam karşılarında dikilmişti. Herkes ayaklandığında adamın yanına ulaşan ilk kişi Emir Feza oldu. "Nasıl?" diye sordu kısık bir sesle.

Fulya'nın ve Gündüz'ün de aynı soruyu yöneltmesiyle doktor ellerini kaldırıp onları yavaşlattı. "Sakin olun lütfen..."

Bu küçük ama endişeli, boş koridorları dolduracak güçteki kalabalığın beklentiyle ona baktığını görünce gözlerini onların üzerinde sırasıyla gezdirmekte çekinmedi. "İlkim'in yakınları... Değil mi?"

Onaylayan mırıltılar ve endişeli bakışları görünce niyetinin uzatmak olmadığını göstermek için ellerini ceplerine sokup küçük bir nefes verdi.

"Öncelikle çok geçmiş olsun, ben Doçent Doktor Altan Çilingir. İçinizi biraz olsun rahatlatmak adına, kardiyojji alanında doçentliğimin 2007 yılından beri sürdüğünü ve İlkim'in tedavi süreci konusunda gereken bilgiye sahip olduğumu belirtmek istiyorum. Genelde İlhan'ın heyetle görüşülecek diye belirttiği her konunun danışıldığı kişilerden biri de benim. Yüksek heyette, İlkim'in güncel durumunu yakinen takip ediyoruz."

Fulya ve Gündüz bu adamı ismen biliyorlardı. İlhan'ın yakın arkadaşlarındandı ve uzun zamandır da alanında en başarılı doktorlardan biriydi. Fulya elleri göğsüne kapanmışken yeni yeni dinen gözyaşları yeniden başladı. Sessiz bir mırıltıyla sordu. "İyi mi kızım, doktor bey? Uyandı mı, nasıl?"

Doktor ifadesini sabit tutarken küçük bir nefes verip kadına baktı. "İlkim'in sahip olduğu durumda, ihtimaller ve olasılıklar üzerinden gittiğimizde bunun, kalbinin atlabileceğinden yüksek şiddette bir reaksiyon olduğunu

söylemek mümkün." dedi onlara bakarak. Gözlerinde büyüyen dehşeti gördüğünde boğazını temizledi.

"Ancak İlkim'in bizim olasılıklarımızı hiç etmek konusunda büyük bir başarısı olduğunu da belirtmem gerek."

Sabırsız gözlere döndüğünde bakışlarına bir gülümseme kondu. "İlkim iyi, hatta bizim beklediğimizden çok daha iyi." dedi sonunda bütün bu endişeyle dolu kalpleri serinletmek için üzerlerine su serpererek.

"Daha o buraya gelmeden İlhan bana ulaştı. İlaçları, aldığı tedaviler ve geçirdiği ameliyatlar zaten benim bilgim dahilinde olan şeylerdi. Doktorunuz olasılıklar konusunda beni detaylıca bilgilendirince ilerleyişimiz oldukça kolaylaştı. Bütün bunları da düşünerek, hızla uygun bir tedavi yöntemi belirledik ve müdahaleleri yaptık. Zaten kendisi de şu anda yolda, buradan sonrasını ve İlkim'in önümüzdeki kontrollerini birlikte yürüteceğiz."

Herkes tuttuğu nefesleri bırakırken Altan gözlüklerini düzeltip hafifçe gülümsedi.

"Kalp krizi sessiz sedasız gelir. Önemli olan her zaman erken ve doğru müdahaledir. Gerekeni yaptık, birazdan İlkim'i yoğun bakıma alacağız."

Cümlelerin içinde yerleşen yoğun bakım ifadesi, endişeleri yeniden alevlendirecek olduğunda adam durumu hızla kontrol altına aldı.

"Düştüğünde kafasını çarptığı için beyin sarsıntısı geçirmiş olma ihtimali yüksek. Aynı şekilde bu durum beyin kanaması ihtimalini de ele almamız gerektiğini gösteriyor. Bu olmasa bile durumu kontrol altında tutmak için onu gözlemlmeye ihtiyacımız var. Tıkanıklık olabileceğini düşündüğümüz bir damara müdahalede bulunduk. Alnında üç dikişlik bir yarık oluşmuştu, temizleyip dikişlerini attık. Aynı zamanda da vücudunda oluşan küçük kesikleri temizleyip tenine saplanan cam parçalarını çıkardık. Yani şu anda her şey gayet yolunda... İlkim'in yoğun bakıma alınma sebebi de, iyi olacağına emin olana kadar durumunu gözlemlemek ve olası kötü bir ihtimalde hızlı reaksiyon gösterebilmek..."

Emir sonunda içinde biriken o koca, zorlu nefesi bırakırken yüzündeki gergin ifade de yavaşça dağıldı. *İlkim iyiydi. O iyiydi ve her şey yolundaydı.*

"Hastalarımızın tedavi süreçlerinde ihtiyaç duydukları en kıymetli şeylerden biri de moral ve destek oluyor. Yaşamaktan vazgeçmeyenler, her seferinde bir yolunu bulup iyi olmayı başarıyor. Bu yüzden size dürüst olacağım..."

Yüzünde gerçek bir gülümsemeyle çevredekilere bakan Altan, onların içini daha da rahatlatmak adına gerçek düşüncelerini dile getirmekten çekinmedi.

"İlkim kadar hayata sımsıkı tutunan bir hastam daha olmadı. Yaşamayı sevdiği ve bu hayata tutunmak için fazlasıyla sebebi olduğu belli... Sizlere bakınca, sahip olduğu şeyleri ve bunlara sahip olduğu için ne kadar şanslı hissettiğini tahmin etmek pek zor değil."

Herkesin yüzüne oturan ifade, hâlen ağlamaklı olsa da içlerinde rahatlamanın verdiği sakin bir esinti kol geziyordu ve hepsi, kadının yanında durmaktan, onun için güç olmaktan büyük bir mutluluk duyuyordu.

"İlkim çabalıyor ve onu takip ettiğimiz süre boyunca gördüğüm kadarıyla, bundan sonra da çabalayacak. Tüm gücüyle hem de. Çünkü bana kalırsa, daha azını yapmayı bir an bile düşünmemiş, onun için başka bir ihtimal hiç olmamış. *Olduysa bile, şu anda yok.*"

Başını hafifçe sallarken dikkati tamamen bu koca ekibin, yaşlı gözlerle onu izleyen ve kapının ardında her şeyden habersiz uyuyan kadını bekleyen insanların, İlkim'in ailesinin üzerindeydi.

"Bu süreçten sonrası için de size tavsiye edeceğim tek şey bu olabilir. Tedavi süreciyle biz ilgilenirken, onun moralini daima zirvede tutmak da size düşüyor. Çünkü siz ona sarıldıkça, o da hayatına sarılıyor. Eminim sizler yanında olmaya devam ettiğiniz sürece, bundan asla vazgeçmeyecektir. Artık sıra onda. Biz de onu, uyanmasını bekleyeceğiz. Tekrardan geçmiş olsun. Yoğun bakıma

alındıktan sonra görüş konusunda hemşireler sizi bilgilendirecektir."

Diğerlerine göre akli daha dengede olan, en azından şu an konuşabilen Gündüz ve Fulden doktora teşekkür ederken geri kalan herkes birbirine sarılmak ve şükretmekle meşguldü.

Emir hıçkırıklara boğulmadan titrek bir soluk aldı ve gülümsemesi yüzüne kan getirirken kendini Ayşin'in kollarında buldu.

İlkim iyiydi.

Yaşıyordu.

Tersini istemiyordu ve yaşadıklarına boyun eğmek gibi bir düşüncesi yoktu.

İlkim yaşamak istiyordu.

Onun için başka bir ihtimal daha yoktu.

Artık yoktu.

Olmaması için her şeyi yapacak olan ekip de işte buradaydı. Kapının bir adım ötesinde, odanın dışarısında.

Daima da orada olacaktı.



Vallahi de billahi de ağlatmaya yer aramıyorum ya... Öyle bir şey olabilir mi?☺

Ne diyorsunuz?

Bulur muyuz bir hâl çaresini?

Bunlar olması gereken sahneler, okumamız gereken şeyler...

Gidişat konusunda siz ne düşünüyorsunuz? Final için tahminleriniz var mı🙄 Yorumlarınızı merakla bekleyeceğim



Ben şimdilik gidiyorum👩

Yeni bölümde görüşmek üzere diyorum, sizi yorumlarda kucaklamaya koşuyorum🏃

Çok sarıldım💜

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

32. BÖLÜM

Yeniden merhaba 🙄 Selamlaşıp kocaman da sarıldıysak başlayabiliriz. Bol bol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmazsanız inanılmaz mutlu olurum, oranlarda inanılmaz bir düşüş var ve bu aşırı derecede heves kırıyor 😊 Moralimi yorumlarla toparlıyorum, desteklerinizi esirgemeyin olur mu? 🙏

Keyifli okumalar diliyorum 💜

ACI ÇİKOLATA

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"En Ayaz Bekleyiş"

Bölüm şarkıları: Şekersiz, Aman.

Turgut Çıngı, Gidemem.



Üç gece.

İlkim'in uyanmadan önce sevdiklerinden aldığı, toplamda yetmiş iki saate denk gelen, üç koca gecenin ardından; hepsinin en sevdiği kahverengi kürelerin sahibi, parlak bakışlarıyla onlara selam vermeye karar verecekti.

Ancak...

O üç günün ve gecenin nasıl geçtiğini, o ayaz bekleyişin ne kadar sürdüğünü de yalnız o odanın dışında uyanmasını bekleyenler bilirdi.

İlk gece kızlarının yanında kalmak isteyenler Gündüz ve Fulya'ydı. Emir'i, Berin ve Ateş'in de desteğiyle birlikte büyük bir çaba göstererek göndermişlerdi. Emir en sonunda, Fulya'nın ricasına karşı gelemediği için mecbur kalmıştı. İkinci gece kendisinin kalacağına dair söz aldıktan sonra gideceği konusunda tamam olmuştu. Seçil, Orkun ve diğerlerini de yollamışlardı ve hepsi, sabah hep birlikte geri

döneceklerine söz vermiş, ancak o şekilde gitmeyi kabul etmişlerdi.

Fulya odanın hemen önünde dikilirken, Gündüz birkaç dakikalığına içeri girmek için izin almayı başarmıştı. Kısa birkaç dakika görüp çıkacaklardı ve bunu da sırayla yapacaklardı. Fulya, birkaç dakika kendini toparlayamayınca hemşireler onunla ilgilenirken, Gündüz'e içeri girme izni verildi.

Odaya girdiği an, sırtına sanki bunca yılın yükü yüklenmiş gibi omuzları düşen ve kızını burada görmekten ne kadar nefret ettiğini bir kez daha hatırlayan adam, acı kokuyla yüzünü buruşturdu. Maskesinin ardında, yüzüne dökülen sessiz sedasız gözyaşları onun çaresizliğinin en büyük ve gerçek simgesiydi.

İlkim hastaydı ve Gündüz'ün elinden hiçbir şey gelmiyordu.

İlkim'in kalbi artık yeterince çalışmıyordu ve babası, kızını iyi edebilmek için hiçbir şey yapamıyordu. *Ne acı, ne kıymetsiz ve anlamsız bir yaşamdı...*

Bir baba, kızına çare olmayı bile başaramıyorsa ne anlamı vardı ki?

İhtiyacı olduğunda elinden tutup ona her şeyin geçeceğini söyleyemedikçe ve zamanın onların aleyhine işlediği her anı yalnızca izlemekle yetinecekse, ona verilen bu kıymetli görevin ne anlamı vardı?

Gündüz, İlkim'in sahip olabileceği en iyi baba da olsa, bütün bunlar, *tüm bu hastane süreçleri, yoğun bakım odaları, doktor görüşmeleri de dahil olmak üzere*, ona ne kadar yetersiz olduğunu anımsatmaktan başka bir iş yapamıyordu.

Şimdi karnına kadar çekilmiş bir örtünün altında, bilinçsizce yatan küçük kızına bakmaktan başka ne yapabiliyordu mesela?

Teni her geçen gün daha da solarken, dudakları kuruyup güzel, kestane rengi saçları bu zamanlarda tel tel dökülürken ona neden hiçbir faydası dokunamıyordu? Neden

başındaki sargı ve teninden makinelere uzanan kablolarla öylece uzanırken Gündüz ona yalnızca içindeki sınırı olmayan sevgiyle bakmaktan öteye gidemiyordu?

Bütün bunlar korkunç bir acıyla harmanlanarak göğsünün en derinlerine doluyordu.

Küçük, kalbinde bir türlü büyütemediği ama şimdi, onun yarı yaşından bile büyük olan kızını seyrederken içi gidiyordu. Yatağın yanındaki sandalyeye otururken gözlerinin kenarları sevgiyle karıştı.

"Babacığım?" dedi güçlkle. Parmakları uzandı ve kızının güçsüz elini kavrayıp sıkıca tuttu. "Hastaneleri mi özledin sen? Söyleseydin gelirdik beraber... Gerek var mıydı bu kadar prodüksiyona?" Avcunda kaybolan ince parmaklara bakarken sessizce iç çekmişti. Dudakları titrerken başını eğip kısa bir an bekledi. Şakaya vurmaya çalışsa da bu durumda, bunu bile beceremiyordu. Zorlukla nefeslendi, sanki boğazına tikanıp kalmıştı her şey. *İhtimaller, geçmiş, geleceğin olasılığı, kızının katlanmak zorunda kaldığı acı, geçirdiği ameliyatlar...*

"Hadi babacığım... Hadi, uyan artık. Çok oldu esirgedin o güzel gözlerini bizden. Çok gitti sesin kulağımdan uzağa babacığım, hadi. Uyan artık. Gel geri hadi, kalk şu yataktan, kurtul şu iğrenç hastane koridorlarından. Kalk babacığım, hadi..."

Gündüz gözlerinden süzülen yaşlara aldırmadan dudaklarını onun parmaklarına, elinin üstüne bastırırken uzun, güzel kirpiklerin örttüğü kahvelerin açılmasını ne kadar istediğini düşündü. Kızı uyanmalıydı artık, iyileşmeliydi. Bunca yaşını bu korkunç acılarla baş etmeye çalışarak geçirmişti zaten, daha fazlası neden gerekliydi? Yetmeliydi. *Bu kadarı artık yetmeliydi...*

Ardından odaya giren Fulya da pek farklı dileklerde bulunmayacaktı. O da artık bütün bu karmaşanın, acının ve kalp ağrılarının bitmesini istiyordu. Çok istiyordu hem de. Kızının elini tutup yüzüne yaslarken sessizce nefeslendi. İlk kez bu kadar metanetli duruyordu. Uzun zamandır, onun

içinde de sonsuz bir inanç ve güven vardı. *Hastalığın belki de ilk kez gözüne bu kadar küçük geldiği zamanlardı bu zamanlar.* Fulya kızına inanıyordu. Hep inanmıştı.

İlkim üstesinden gelecekti. Uyanacak ve parlak gözleriyle çevresine bakarken kocaman gülümseyecekti. Bunu hak ediyordu çünkü... Bir tanecik evladı bütün güzellikleri ve sağlıklı olmayı çok hak ediyordu.

Ancak bu yoğun bakım sürecinin en kötüsü sonuncu ve Emir'in İlkim'i görmeye girdiği seferdi.

Emir Feza, İlkim'i ilk kez hasta yatağında görüyordu. İlk kez, sevdiği kadını kaybetme korkusunu yalnızca zihninde ve kalbinde taşımıyor, buna şahit oluyordu. İlkim savunmasızca, öylece yatağında uzanırken bakmaya doyamadığı gözlerini dahi göremiyordu.

İlkim'in teni solmuştu. Pamuğu andıran suratı artık daha beyazdı, soluk pembe dudakları kurumuş, uzun güzel saçları yastığın her bir yanına dağılmıştı. Burnuna takılı kanüller, kulaklarının üstünden makinelere uzuyordu. Omuzlarını kapatan hastane önlüğünün önü açıktı, teninden kablolar uzanıyor ve çevresindeki çeşitli makinelere gidiyordu. Odayı dolduran tek ses buydu. Üstelik yeni açmış yasemin çiçekleri gibi kokan tenine de hastanenin geniz yakan izleri sinmişti.

İşte, Emir'i tek seferde mahvedecek her şey tek bir karedeydi.

Zorlukla nefeslendi. İlkim'in kendi başına alamadığı nefesi nasıl rahat rahat alacaktı ki...

Nasıl dayanmıştı? Bütün bunlara senelerce dayanmıştı? Nasıl pes etmemiş, nasıl senelerini başına gelenleri aşmak için harcarken bıkmamıştı kıymetlisi?

Ya da bıkmış mıydı? Hiç pes etmek istemiş miydi? Yaşamaktan hiç vazgeçmiş miydi?

Bütün bunları bilmemek, adamın içinde bir yangın başlatmıştı. İlkim'in acılarına dair hiçbir şey bilememek onu bitiriyordu. İlkim için bir çare bulamadıkça, kendini bir hiç gibi hissetmeye devam ediyordu.

Yatağın kıyısına doğru adım adım yaklaştı sessizce. Kendini o sandalyede bulana kadar ilerledi ve oturup terleyen ellerini avuçlarını dizlerine sildi. Parmaklarını onun güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş yüzüne uzatırken ellerini saran titremeyi umursamadı.

"Sevgilim..." diye fısıldadı sesini zar zor bulabildiği ona anlarda. İncecik parmağı onun alnının kıyısında, bandajın olduğu yerin yakınlarında gezinirken dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

"Uyansan ya artık... Olmaz mı İlkim? Baksan yine parlak gözlerinle suratıma, ben de o gözlerde yaşadığım için yine dünyanın en mutlu adamı olsam... Hadi sevgilim, hadi uyan artık, yalvarırım..."

Gözleri dolarken minimum hareketle uyuyan kadının bedeninde gezindi bakışları. İçi gidiyordu her seferinde ancak bu kez gücünü toparlamak öyle zor oldu ki, Emir'in dudaklarından bir hıçkırık kopuverdi.

"Daha sana çok sözüm var İlkim. Daha çok zamanımız olacağına söz verdim, iyi olacağına söz verdim. Yaşayamadıklarımızı bir bir yaşayacağımıza söz verdim. Böyle olmaz, böyle bırakamazsın beni... Bitemeyiz, gidemezsin sevgilim... Gidemezsin, duydun mu beni? Daha yapacak öyle çok şeyimiz var ki, daha yaşayacak çok şeyimiz var İlkim..."

Başını kadının elinin üzerine yaslarırken, gözyaşları sessizce yatağa dökülüyordu. Hıçkırıkları da sesini yitirirken iç çeker gibi nefes almaya çalıştı genç adam. İki eliyle kadının narin parmaklarını kavrarırken dudaklarından titrek bir soluk daha kaçtı. Avuçlarının arasındaki eli yanağına yaslarırken nazikti.

"Seni kaybedemem ben... Bunca sene sonunda seni bulmuşken yeniden kaybedemem İlkim. Sensizlik artık benim için bir seçenek değil ki... Ben senin olmadığın hiçbir hayatı istemiyorum artık. Seni istiyorum, seninle olmayı. Yarın sana, ebediyen sana bakmayı istiyorum ben... Gözüm hep sendeydi, yine sende kalsın istiyorum. Ben sensizliği istemiyorum artık."

Dudakları titrerken boğazının düğümlendiğine emindi genç adam. Sessizce boğazını temizledi ve gözyaşlarını elinin tersiyle silerken yüzündeki maskeyi düzeltti.

"Ben altı sene kaybettim. Altı senemizi kaybettim sevgilim. Seninle olabileceğim seneler yeterince alındı benden zaten. Daha fazlasını almalarına izin veremem. Dahasını veremem İlkim, ben... Ben seni veremem. *Hiç veremedim, hiçbir zaman sevgilim.* Altı sene boyunca da sen banaydın, yine öylesin. O yüzden olmaz İlkim, tekrar olmaz. Lütfen uyan, lütfen aç o güzel gözlerini sevgilim, lütfen."

İlkim bütün bunları duymuş muydu bilemiyorlardı ancak o gün, Emir'in İlkim'den uzaktayken geçirdiği en zor günlerden birisiydi. O gecenin ardından, Seçil rica edince nöbeti ona devretmişti.

Yani birinci gün anne babası, ikinci gün sevdiği adam kalmıştı İlkim'in yanında. Üçüncü gününde ise sıra kız kardeşi gibi gördüğü arkadaşına kalmıştı.

Saat çoktan akşamüstünü gösterirken Emir, Ateş ve Berin'le birlikte İlkim'in evindeydi. Ayşin annesiyle konuşmak için dışarı çıkmış, sonra da biraz yürümeye karar verdiğini abisine mesaj atmıştı. Geniş salon ve açık mutfağa dağılmış olan üçlü ise, o anlarda derin bir sessizliği paylaşıyorlardı.

Ateş bu sessizliği kırarak, büyük bir bardak bitki çayını Emir'in önündeki sehpa üzerine bıraktığında genç adam dudaklarını büktü. "Abi hiç öyle bakma, ben elçiyim sadece. Biliyorsun, burada emirler büyük yerden geliyor..." diye mırıldandı mutfakta, ada tezgâhın önünde dikilen karısını göstererek. Berin yüzünün iki yanına dökülen saçlarını kulağının ardına sıkıştırırken sarsılmaz bir ifadeyle salona doğru baktı. Emir'le göz göze geldiklerinde bakışları sevgiyle kısıldı ancak tavrından ödün vermeyecekti.

"O bitecek! Bal da koydum içine, iyi gelir. İç bitir."

"İçim almıyor." dedi Emir ruhsuz bir sesle. İç zaten neyi alıyordu ki, sevdiği kadın oradayken nasıl yiyecek, içecekti? Gücünü bile bulamadığı iki günün ardından, bir üçüncüsü gelmişti ve giderek solan ümidi boğazını sıkıyan bir el gibiydi.

"Emir lütfen," dedi Berin önündeki tabaklara hazırladıklarını yerleştirirken. Günlerdir kendini paralayan arkadaşı için bir şeyler yapmaya çabalıyordu ancak başarılı olmanın değil sözünü etmek, kıyısından bile geçemiyordu.

"Hiç kimsenin hatırı yoksa yeğenin için yine mi yemeyeceksin? İnan bana böyle yapmanın sana azıcık bile faydası olmuyor. Günden güne eriyorsun. Bir insan üç günde kilo verebilir mi? Verdin Emir. İyice güçten düşüyorsun böyle yaparak. İlkim uyandığında böyle mi çıkacaksın karşısına?" diye mırıldandı Berin son kozunu da oynayarak. Ardından birkaç adımla arkadaşının yanına ulaştı ve hazırladığı sandviçin bulunduğu tabağı da bitki çayının yanına bıraktı.

Emir kısık sesli de olsa, fazlasıyla derin bir nefes alıp verecekti. Geniş göğsünü şişiren hava ciğerlerine ulaşmasa bile, alıp duruyordu işte. *Her şey insanın boğazına durabilir miydi?* Duruyordu.

"Berin sana da lütfen. Bütün bunlar beni kendime getirmiyor. İnan bana anlıyorum, her şeyin de farkındayım ama istemiyorum. İlkim uyanmadan da iyi olmayacağım. İlkim uyanmadan, beni hiçbir şey kendime getirmeyecek. O yüzden artık durun, ikiniz de. Kendinizi daha fazla yormayın çünkü işe yaramıyor, yaramayacak."

Ateş'in yanında, koltuğun diğer yarısında yerini alan Berin bu sözlerden sonra sessiz kalınca Ateş elini onun dizine sardı. İkisi de, Emir'in amacının kalp kırmak olmadığını biliyorlardı fakat bu şekilde kendini bitirmesine de göz yummak istemiyorlardı. Üstelik o yalnızca İlkim için endişelenirken, onlar aynı zamanda Emir Feza için de endişeleniyorlardı. Korkuları ve üzüntüleri ikiye bölünüyordu.

Emir bir süre önündeki boşluğa bakıp sessiz kaldı. Ardından ellerini dizlerine yaslayıp yerinden kalktı ve aynı hissizlikle, "Müsaadenizle." diye mırıldandı. Salondan çıkıp yatak odasına ilerlediğinde ardında bıraktığı ikiliyi ne kadar endişelendirdiğini bilse de, Emir içinde bütün duyguları aynı anda yaşıyordu.

Korkuyordu, İlkim'in yeniden gidebilme ihtimali onu mahvediyordu.

Üzgündü, çünkü kadının acı çektiği düşüncesiyle bile öleceğini hissediyordu.

Umutluydu, ancak bütün umutlarına rağmen onun ellerinden kayıp gidebilme olasılığı adamın en derin korkularına eşlik ediyordu.

Yine de... Mutluydu çünkü İlkim iyiydi, uyanmasa da değerlerinde büyük değişimler ya da kötü sonuçları yoktu. *Yani toparlayacaktı. İyi olacaktı.*

Düşünceleri zihnini darmadağın bir yatağa çevirirken, aklında onlarca farklı fikir aynı anda geziniyordu. Üç gece önce, eğer bütün bunlar yaşanmasaydı İlkim'le beraber uyuyacakları yatağın kıyısına çökerken içli bir nefes bıraktı. Dudaklarından süzülen ve ciğerlerine sarılan nefes ona yaşamın ne kadar kıymetli olduğunu anımsatır gibiydi. *Aslında yaşadığımız her anda şükredilecek ne çok şey vardı...*

Bakışları etrafında gezinirken dikkatini çeken şey hemen yakınındaydı. Komodinin kıyısında duran, İlkim'in burada geçirdiği yazlardan birinde çekilmiş fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi aldı ellerinin arasına. Anne babasının evindeki bahçede çekilen fotoğrafta, yüzünde mutluluğun belirgin izlerini fark etmemek imkansızdı. Muhtemelen geçen yaz ya da ondan bir önceki yazdan kalma bir kareydi çünkü fotoğraftaki çehre, genç kadının şu anki haline çok yakındı.

Üzerinde nar çiçeği rengine, derin v yakalı ve belinden bağlamalı bir bluz vardı İlkim'in. Bluzun üstü büyük beyaz çiçeklerle doluydu ve göğüs dekoltesinden ameliyat izleri net bir biçimde belli oluyordu. Saçları düz dalgalarla omuzlarına, kollarına doğru dökülüyordu ve uçları, muhtemelen güneşten dolayı hafifçe renk değiştirmiş, diplerinden daha açık bir tonda duruyordu. Teni hafifçe bronzlaşmıştı ve çilleri belirgince fotoğrafa yansımıştı. Yüzünde kusursuz bir gülümseme vardı, hatta belki de bir kahkahanın ilk saniyeleri. Dişleri inci gibi dizilmiş,

dudaklarında ve yüzünde azıcık dahi makyaj yokken, bütün doğallığıyla ışıldadığı bu anı ölümsüzleştirmişlerdi.

Emir geçen günlerden birinde, İlkim'e bu fotoğrafın ne özelliği olduğunu sormuştu. *Neden evin başka hiçbir yerinde bir fotoğraf yok da bu fotoğraf özellikle çerçeveli ve hemen baş ucunda duruyor,* diye sormuştu.

İlkim yatakta oturur pozisyona geldikten sonra çerçeveyi eline almış ve kendi fotoğrafına bakarken gülümsemişti. Ardından başını hemen yanında oturan adamın omzuna yaslayıp parmağıyla fotoğraftaki yüzü okşadı.

"Geçen sene son olduğuna fazlasıyla inandığım ameliyatları atlattıktan sonraki yaz çekilmişti bu fotoğraf. Bizim evin arka bahçesinde. Emir ben... Normalde gelip gitmezdim Marmaris'e. Bana hastalığın ilk zamanlarını hatırlatıyordu çünkü, o zamanlara götürüyordu. Oldukça uzun bir süre İngiltere'de, doktora yaptığım yerde kaldım. Evi sahiden de özlediğimi fark ettiğimde bir süreliğine tatile geldim. O zamanlar..."

İlkim'in düşen sesi canlanır gibi olmuştu. Yüzüne yeni bir gülümseme otururken parmaklarını adamın koluna sarmıştı.

"O sıralar eve dönmek ne kadar zor olsa da belki de geçirdiğim en güzel zamanları geçirmiştım. Ameliyatlar, tedavi süreçleri, ilaçlar derken kaybettiğim kiloları yeniden almaya çalışıyordum, moralim yeni yeni düzelmeye başlamıştı. Düzeliyordum. Hastalık geçip gitmemişti ama ben kendimi iyi hissetmeye başlamıştım. O fotoğraf çekildiğinde, senden ve hastalığı öğrendikten sonra bu kadar iyi hissettiğim ve böyle sahici gülümsediğim ilk günlerden biriydi."

Duraksamış, derin bir iç çekişin ardından devam etmişti.

"Ben ondan sonra toparladım kendimi Emir. Evet sen yoktun, evet hastalık vardı. Hastalık gitmeyecekti belki, belki sen de geri dönmeyecektim bana ama bütün bunların benden yaşama sevincimi götürmesine de izin vermeyecektim. Bir şeylere yeniden tutunabileceğime, belki de bu hayatta geçirebileceğim biraz daha güzel zaman

olabileceğine inanmamı sağlayan günlerin başlangıcında bu fotoğraf var. İnancımı yıllar sonra yeniden kazandığımı simgeleyen fotoğraf. Bu kadının düştüğü bütün umutsuzlukların bittiğini simgeleyen... Kendime ait, en sevdiğim fotoğraf." demişti.

Emir onu sıkıca sararken gözlerinin dolmasına engel olamamış ve seneler süren ayrılığın, ondan tarafta da ne kadar zor, acı verici ve katlanılamaz olduğunu duymak canını yakmıştı. *"Bundan sonrası hep umutlu olacak ama. Sana söz. Ben o umudun solmasına, içinde aydınlanan ışığın sönmesine asla izin vermeyeceğim, sevgilim. Nazlı avukatının sözü..."*

İlkim de kıkırdayıp sevgilisinin kollarına girdiğinde, hayatında bu an ve bundan sonrasının ne kadar güzel olacağına kalpten inandığını söyleyip durmuştu. Hak ettiğine inandığı sağlığa sahip olduğu bir hayatı yaşamıyordu belki, iyileşmenin de kıyısından geçmiyordu henüz ancak mutluydu. Emir vardı, sevdikleri yanındaydı ve inancı yerindeydi. Bu ona yetiyordu.

Emir fotoğrafı göğsüne bastırırken içinden yükselen ağlama hissini bastırmaya ihtiyaç duymadı. Gözyaşları yüzünü hafifçe ıslatmaya başladığında derin nefesler alıp vermeyi sürdürdü. İlkim o hastaneden kurtulduğunda neler yapabileceklerini düşündü hızlıca. Aklında bir sürü farklı şey vardı ve bu krizi, kendisine yapılan bir uyarı gibi görüyordu genç adam. Aklına koyduklarının hepsini en kısa sürede yapması gerektiğini gösteren bir uyarı gibi.

Cebindeki telefon titreyene kadar, orada öylece oturduğunu fark edememişti. Kaç dakika ya da saat geçtiğini bilmiyordu ama salondan da pek ses gelmiyordu.

Telefonunu çıkarıp ekranda Seçil'den beliren mesajı görünce endişeyle nefeslendi. Bir anlığına nefesi kesildi ve saniyeler içinde boğazına bir yumru yerleşti. Mesajı açarken korkuyla atan kalbine elini bastırsa da faydasızdı.

Seçil Emir'e birkaç dakikalık bir video göndermiş, altına da bir mesaj eklemişti. Genç adam videoyu açmadan önce

mesajı görmek için ekranı kaydirdi. Arkadaşı ona birazdan şiddetli bir sarsılmayla ağlayacağını haber verir gibi, mesaja şunları yazmıştı.

"Bu İlkim'in son olacağını düşündüğümüz, birkaç sene önceki ameliyatından kalan bir video. Artık iyileşeceğine, bir şeylerin düzeleceğine inanırken doktorunun bize başarısız sonuçları iletmeye gelişinden bir ya da iki gün sonrası."

"Ameliyattan sonra iki hafta kadar izlenmişti ama yine de cevap bildiğimizin aynısıydı. Güzel haberler alamamıştık ama yine de toplamaya çalışıyorduk kendimizi. Bizim... Onun moralini yüksek tutmasına ihtiyacımız vardı."

"Bırakırsa düşerdi, hepimiz düşerdik. Tutunmasına ihtiyacımız vardı. Ben de bunun için, Fulya teyzeyle Gündüz amcanın kısa bir anlığına dışarı çıktığı anı seçtim. Arkadaşımı neşelendirmek için dans edecektim."

"Emir bunlar... Bunlar İlkim'in en kötü zamanları. Diğer hepsinde psikolojik olarak yıpranmıştı ama bu, onu fiziksel açıdan da yıpratın seferdi. Onu bu kadar umutsuz gördüğüm, bırakmak istediğini bu kadar net hissettiğim ilk sefer."

"Ama sorarsan, yer yarılrsa da içine girip yok olsam dediğim; yükünü biraz olsun bana versin diye Allah'a yalvardığım kaçınıcı, işte onu bilmiyorum..."

Emir yumruğunu sıkıp dişlerinin arasına alırken, ondan habersiz akan gözyaşlarıyla yatağın kıyısından kayarak yere çöktü. Seçil yazmaya devam ediyordu. Muhtemelen söyleyeceği şeyler daha fazlaydı ama Emir dayanamayıp videoyu açtı.

Kısa, küt kesilmiş kızıl saçlarıyla kameranın önünde dikilen Seçil'in gözlerindeki yorgun ifadeye rağmen, yüzünde küçük de olsa silinmeyen bir gülümseme vardı. Ayakta durmak bile istemediği ama düşmeyi bir seçenek olarak dahi görmediği açık bir gerçektir.

"Ay, şimdi sana bildiğim bütün dans hareketlerini nasıl göstereceğim, bak seyret. Yeni yeni şeyler de öğrendim"

üstelik. Ee, insan en yakın arkadaşına göstermeyecek de kime gösterecek bunları, değil mi ama?"

Kameranın önünden çekilince, İlkim'in yatağının hemen sağında kalan bir düzlüğün üstüne bıraktığı telefon, hastane yatağında oturan ve doğrudan ekrana bakan kadını da kadraya soktu. Emir'in onu gördüğü ilk an nefesi kesildi sanki.

İlkim minyon bir kadındı. *Boyu pek uzun değildi ve hatları da yeterince belirgindi ama gördüğü bu kadın...* Hastane elbisesinin içinde küçücük kalmış kadına bakarken içinde bir volkan patladı saniyelerle yarışacak bir hızla. Sıcak, kızgın lavlar kalbine doğru akarken geçtiği her yeri acıyla yakıp taşılaştı sanki.

Şimdilerde upuzun olan saçları sırtına ancak ulaşıyordu İlkim'in. Öyle hacimsiz, öyle cansız duruyorlardı ki, o zamanlar genç kadın saçlarını görmek bile istemiyordu. Gözlerinin altı şiş, içleriyse kıpkırmızıydı. Saatlerce ağlamış, gram uyku uyumamış gibiydi. Yüzünde, yanaklarında sanki kocaman çukurlar vardı ve kolları, ekrandan görüldüğü kadarıyla incecikti. Göğsündeki izler ve dikişler, Emir'in bu zamana kadar gördüklerine kıyasla en belirgin halindeydi. Dudaklarında cılız bir tebessüm, *ki buna tebessüm bile denemezdi*, gözlerindeyse artık bütün bunlardan sıkıldığını gösteren bir ifade vardı.

İlkim erimişti. Bütün bu hastane süreçleri, ameliyatlar, kullandığı ilaçlar ve her şey onu yiyip bitirmişti sanki. Bu hastalık onu tüketmişti.

Emir dudaklarından kopan hıçkırığa engel olamazken üstten Seçil'in bir mesajı daha düştü ama onu göremeyecek kadar kör olmuştu. Ekrana öylece kitlenmişken gözü, İlkim'den başka hiçbir şeyi görmüyordu.

"Bir de kayıt mı edeceksin," diye sordu cılız, tatsız sesiyle. Yine neşesini korumaya, Seçil'in hevesini kırmamaya çalıştığı belliydi çünkü suratında yeni yeni bir gülümseme oluşmaya başlamıştı. *"Kendine o kadar güveniyorsun yani..."*

Seçil ellerini beline koyup kaşlarını çatınca bir de tatlılıkla kıkırdamıştı. Küçücük kalan bedeni, sanki gülerken bile canı yanıyormuş gibi sarsılmıştı. İfadesinin yüzünden silinmesi uzun sürmedi.

"Bana ve dans hareketlerime ayıp ediyorsun bilmem farkında mısın? Bunları başka bir yerde, bir daha göremezsin yalnız. Haberin olsun."

Genç kadın iç çeker nefeslenince ve dudaklarına buruk bir tebessüm konunca Seçil duraksadı. Söylediklerine inanılmaz dikkat ederdi, bunu da yanlış anlaması için söylememişti ama İlkin konuyu başka bir yere çekecek gibi bakıyordu.

"Haklısın, ben de pek bir şey görebileceğimi sanmıyorum."

Seçil fazlasıyla üzüldü ve bozulur gibi olduğunda, *"Ben öyle söylemek istemedim."* diye mırıldandı fakat İlkin başını iki yana salladı.

"Seçil bana bu açıklamayı yapmanı gerektirmeyecek kadar uzun süredir arkadaşısın. Hiçbir şeyi, hiçbir niyetle söylemediğini çok iyi biliyorum ben zaten. Sadece..."

Duraksadı ve derin bir nefes verdi.

"Sadece ne?" diye sordu Seçil üzüntüyle. Birkaç adım atıp arkadaşının yanına oturmuştu.

"Sadece belki de artık her şeyin sonundayımdır diye düşünüyorum Seçil."

Seçil hızla dudaklarını aralayınca, İlkin zayıf, incecik kolunu kaldırıp arkadaşının dudaklarına bastırdı. *"İzin ver bitireyim, lütfen."*

Seçil sessiz kalmayı sürdürünce İlkin devam etmek için dudaklarını ıslattı. Tenindeki bütün renkler öyle solmuştu ki, dudaklarındaki cansızlığın sebebi de muhtemelen tam olarak bundandı.

"Seçil ben artık uzun zamanlar sonrasını görebileceğimi sanmıyorum. Benim için birkaç sene sonrası, gibi bir ihtimal vardır gibi gelmiyor. Çok yoruldum." dedi zorlukla. Nefeslendi, derin derin.

"Seçil öyle yoruldum ki, hem aklım hem de bedenim artık başına gelenleri kaldıramayacakmış gibi geliyor. Nakil

sırasının bana gelmeyeceğini zaten hissediyorum ama buna ameliyattan sonra iyice emin oldum. Seçil benim için bir gelecek yok artık." Buradan bile görebiliyordu Emir onun ağladığını. Hastane elbisesinin üzerinde dökülen gözyaşları hızlı ve boncuk boncuk akıyordu çenesine doğru.

"İlkim..." dedi Seçil ağlamaklı bir sesle. Onun da gözleri dolmuştu.

"Dur, dur Seçil. Lütfen. Lütfen artık yapma. Hayatını benim için hiçe saymayı bırak artık. Kendini hep ikinci plana atmayı bırak." Ardından başını eğerek arkadaşının gözlerine baktı ve, *"Ben öleceğim,"* diye fısıldadı.

Seçil başını yapma der gibi eğdiğinde konuşmayı sürdürdü.

"Eninde sonunda olacak olan bu, Seçil kabul et. Ben kabul ettim, ne olur sen de kabul et artık. Düşleme daha ilerisini, daha güzelini, iyisini. Olmayacak bunlar... Olsa bu zamana kadar olmaz mıydı? Bulunmaz mıydı bu zamana kadar bir hal çaresi..."

Seçil sessizce ağlamayı sürdürünce İlkim ellerini onun ellerine sardı. Derin nefesler alırken gözyaşları akmaya devam ediyordu.

"Ağlama. Sen ağlama artık benim için. Ben seni bırakacağım diye ağlıyorum. Emir'i bırakacağım diye ağlıyorum." dedi hıçkırıklara boğulurken. Başını iki yana hızlı hızlı sallayıp kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Senden bir isteğim olacak sadece, kızacaksın bana ama ilk kez bencilce, senden bir şey isteyeceğim ben." dedi zorlukla. Seçil gözyaşları içinde başını onaylarcasına salladığında İlkim birleşmiş ellerine baktıktan sonra yeniden göz göze gelmelerini sağladı.

"Olur da Emir'e yeniden, bir kez daha sarılamadan, ona bir kez daha onu sevdiğimi söyleyemeden ölürsem onu bul. Ona onu sevdiğimi... Hayır. Ona bir tek onu sevdiğimi, öldüğümde bile yalnızca onu seveceğimi söyle. Onu hiç unutmadığımı söyle Seçil, hep gelmek istediğimi ama

yapamadığımı söyle. Çok üzülecek... Çok üzülecek ama ona bunu yap. Onu mezarıma götür..."

İlkim hıçkırarak ağlarken kelimeleri zar zor buluyordu. Seçil'de aynı durumdaydı ve ikisi de artık bütün bunlara dayanamıyordu. *"Seçil onu son kez bana getir. Onu bana getir..."*

Seçil en sonunda daha fazla dayanamayıp arkadaşının adını hıçkırdığında, İlkim'i kollarına çekip sıkıca sarıldı. İlkim içli içli ağlamayı sürdürürken yüzü kameranın onları kayda aldığı taraftaydı. Emir'i de hıçkırıqlarla ağlatan, içini yakıp yüreğini paramparça eden bütün bu dakikaların sonunda, artık ona fazla gelen şeyi söyledi.

"Ben bunu artık yapamam. Artık bu acıya katlanamıyorum. Dayanamıyorum, çok yoruldu. Seçil ben çok yoruldu. Daha fazla savaşmak istemiyorum, pes etmek istiyorum. Sizi yarı yolda bırakmak istemiyorum ama artık gücüm kalmadığını hissediyorum..."

Video bu sözlerinin ve Seçil'in ona her şeyin düzeleceğini söyleyerek sarılmalarının ardından kesiliyordu. Emir gözyaşlarını kurulamaya çalışırken bakışları altta bir yenisi beliren mesaja baktı.

"Amacım seni üzme değıldi. Bu videoyu kaydederken de bütün bu konuşmaları kayda alacağımı da düşünmemiştim ama yine de bu anları seninle paylaşmak istedim. Biz bu zamanları aştık Emir. Geçti gitti bu süreçler, kurtulduk. Ancak bunu bir başımıza yapmadık."

"Aylardır onun hayatındaki değışimleri hepimiz fark ediyoruz ve bunu sana sözlü olarak hiç belirtmediğimi fark ettim ama sanırım bunu duyman gerekiyor. Teşekkür ederim Emir. Onu yeniden hayata döndüren sözlerin, gülüşlerin ve sevgin için. Çok teşekkür ederiz. İlkim için, İlkim'e rağmen pes etmediğin için."

"Biz senelerce yanındayken bile, onu senin yaptığın gibi ayakta tutamazken, sen geldiğinden beri onun çabalamaktan hiç vazgeçmemesini sağladığın su götürmez bir gerçek."

"Geçen gün, krizin ardından doktorun söylediklerinin de en büyük sebebi sensin bu süreçte. Buna emin olabilirsiniz. Belki bunu benim gibi düşünmezsiniz. Bunların hepsi İlkim'in kendi gücü dersin ama zaten İlkim'i güçlü tutan da bu. Sevgi, bağlılık ve sabır. Hepsine sahip olduğun, arkadaşımı güçlü tuttuğun için teşekkür ederim."

"Seni onun... Mezarına götürmeme gerek kalmadan geldiğin, İlkim'i yeniden bulduğun için teşekkür ederim. Hayatımın bir köşesinde, sana bunun için daima minnettar kalacağım. İyi ki hayatındasın, iyi ki onun yanındasın..."

Emir buruk gülümsemesini yüzünden silemeden, ellerini yüzüne kapatıp ağlamayı sürdürdü. Hıçkırıkları boğuklaşırken başını da dizlerine yasladı ve gözyaşlarını sessizce akıttı. Her şey bu kadar zorken, bütün bu acılar katlanılmaz bir hal almışken hayatında ona tutunabileceği bir umut dalı daha doğmuştu Seçil sayesinde. Ona destek olmak, güç kaynağı olmak yapabileceklerinin belki de hayatındaki en kıymetli şeydi.

İlkim iyi olacaktı ve Emir, bundan emin olana dek asla durmayacak, pes etmeyecekti. Onun da pes etmesine, durmasına ya da bunu zihninden geçirmesine, kesinlikle izin vermeyecekti.

Yerinden kalkıp yüzünü yıkadıktan sonra, yeniden salona geçerken zihnini meşgul eden düşünceler tam olarak bunlardı.

Ateş'i bahçedeki masada otururken bulunca, o da yanına çıkmaya yeltendi. Hava kararmış, bahçenin loş, beyaz ışıkları haricinde etraf karanlıktı.

"Berin yok mu?" diye sordu arkadaşının hemen karşısında duran bahçe koltuğuna yerleşirken.

Ateş doğrulup endişeli kırıntılar taşıdığı bakışlarla ona bakarken başını iki yana salladı. "Biraz uyumaya geçti arka odaya. Akli çok dalgın, aynı anda bir sürü farklı şeyi düşünmek onu yoruyor..."

"Ya Aşin, aradı mı sizi? Beni aramamış çünkü."

"Aradı, dönüyor o da şu an, yolda. Konum istedi, yolladım. Geliyor kardeşim."

Başını sessizce sallayan Emir dudaklarını hafifçe ıslattıktan sonra iç çekti. "Özür dilerim," dedi bir çırpıda. Bakışları havuza sabitlenmişken derin bir nefes aldı.

"Amacım sizi bütün bunların dışında bırakmak değil, sadece her şey toplanmış üstüme geliyor sanki. Sizi ne kadar sevdiğimi çok iyi biliyorsunuz, özellikle incitmekten kaçınacağım ilk insanlarsınız..."

"Biliyorum abi, Berin de biliyor. Sen bir de bizi düşünüp sıkma kendini... Zaten başında yeterince düşünecek şey var." dedi Ateş uzanıp onun omzunu sıkarken. Yüzünde küçük, anlayışlı bir gülümseme vardı. "İyi misin? Ağlamış gibisin, için mi sıkıldı yine..."

"Değilim... İyi değilim abi ben hiç ama nasıl olacak her şey bilmediğim için iyi değilim. Bir adım ilerimizi, bir an sonramızı göremediğim için iyi değilim..."

Duraksadı ve elini saçlarının arasından geçirirken derin derin nefeslendi. Gırtlığına tıkanan her şey giderek büyüyor ve bir el, sımsıkı bir kavrayışla boğazını tutuyordu.

"Bilmiyorum belki ben çok düşünüyorum, belki bana çok ağır geliyor ama yok abi... Yok yani ben kaldıramıyorum. Ben bunca senelik ayrılığın arkasına bir de onu kaybetme ihtimaliyle yapamıyorum. Yaşayamıyorum ya! Nasıl yaşayacağım ki? Nasıl yaşayabilirim?"

Gözleri acıyla yanarken bakışları arkadaşına tutundu. Aylar önce bu konuşmaların bambaşka bir halini yapıyorlardı ve söz konusu olan şey, Emir'in söz bağıyla bağlandığı bir kadın ve İlkim'i düşündükçe, iki farklı cepheye ayrılmasıydı. Hayat onları nereye getirmiş, nelerle karşılaştırmıştı. Zaman acımasızca, fütursuzca akmış ve onları da kendiyle beraber sürüklemişti.

"Ensemde bir nefes var sanki Ateş. Sürekli kendini hatırlatan, zaman zaman derinden soluyan bir nefes. Tam *alıştım* diyorum, tam *bununla baş etmeyi öğrendim*, artık *onu göz ardı edebilirim* diyorum... İşte o zaman o nefes

yerini bir esintiye bırakıyor. Bütün bedenimi ürpertecek kadar sakın ve serin esiyor tenime. Yine aynı korkuyu, aynı endişeyi getiriyor beraberinde. Kurtulamıyorum."

Başını hızlı hızlı iki yana salladı. Ateş'le göz göze geldiklerinde yutkundü. Ateş başını yenilgiyle eğdiğinde, onu en iyi anlayan insanlardan birinin dostu olduğunu biliyordu. *Ateş ve Berin de tam üç bebek kaybetmişti. Berin'in uğraştığı sağlık problemleri de cabasıydı.* Kaybetme korkuları fazlasıyla benzerdi.

"Bitti diyorum, bitti kurtulduk artık, daha kötüsü olmaz. Daha kötüsü oluyor abi. Çok daha kötüsü. Düşüncesiyle bile baş edemediğim her şey bir bir önüme düşüyor. Kaldıramam dediğim her ihtimalin içinde buluyorum kendimi. Ateş, nasıl dayanmış..."

Ateş dudaklarını birbirine bastırırken sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Konuşma sırası Emir'e geçmişti çünkü. Derdi olan, anlatması gerekenleri dillendirecek olan oydu. Ateş sessizliğini sürdürürken, Emir'se konuştukça aklını yitirecek gibi oluyordu. Ellerini saçlarına atıp çekiştirmeye başladı. Bu boşucu his onu hiç ediyordu sanki.

"Nasıl dayanmış abi bunca sene? Bir başına nasıl mücadele etmiş her şeyle... Benden de bu yüzden gitmiş zaten ve inan ki yapmaya çalıştığı şeyi anlıyorum ben..."

Zorlukla yutkunup başını salladı. Bitmiş gibi hissediyordu. Altı sene boyunca acıyı çeken İlkim'di ama tükenen Emir'di sanki.

"Hak vermesem bile o kadar iyi anlıyorum ki onu... İlkim beni benden bile daha iyi tanıyor çünkü. Benden iyi biliyor neyi nasıl göreceğimi... Kaldıramayacağımı da biliyor, bununla yaşarken paramparça olacağımı da. Kendimi suçlayacağımı da biliyor, onu suçlamayacağımı da. Haklı Ateş. Allah kahretsin ki haklı! Öyle de oluyor şu an. Haksız belki yaptıklarıyla ama ben onu suçlamıyorum. Suçlamam da, hiç suçlamam. Öncesinde suçladım ama bilemedim ki. Bilemedim abi, nereden bilecektim? Nasıl bilecektim?"

"Bilemezdin oğlum, bilemezdin." dedi onu anladığını belirtir gibi. Ancak Emir, başını sallamayı sürdürüyordu. Sanki bütün bunları ne kadar hak etmediklerini düşünüyor gibiydi.

"O gece peşinden gitseydim... Eğer o gece koşsaydım arkasından, yetişseydim belki her şey bambaşka olurdu, en azından hastalığıyla savaştığı sırada yanında olurdum belki. İzin vermezdim beni uzaklaştırmasına, hep bir adım uzağında olurdum. O zaman bilirdim abi, o zaman bilirdim..."

"Bunu da bilemezdin ki Emir... Hiçbir şeyi bilemezdin, böyle düşünüp kendini mahvetme. Kendini yiyip bitirme..." diye mırıldanan Ateş bunlara yürekten inanıyor olsa da, Emir tam tersini düşünüyordu. Yüzüne acıya bulanmış bir gülümseme otururken gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Nasıl kıyar hayat ona lan? Benim bakmaya kıyamadığımaya hayat nasıl kıyar? Öpmeye, sevmeye doyamadığımaya hayat nasıl bu kadar acımasız davranabilir? Ölüyorum amına koyayım! Orada hayat mücadelesi veren, vücudunun her yerinden binbir kablo çıkan o, ama ben ölüyorum! Kahroluyorum lan! Dayanamıyorum acı çekmesine artık! Dayanamıyorum!"

Gözyaşları durdurulamaz bir hal alınca, kendini durdurmadı. Karnında çalkalanan o çaresiz hisler yeniden birikmeye başladı. Emir içindeki her şeyi boşaltmak istiyordu ama içinde de hiçbir şey yoktu. Yalnızca aklını bulandıran ve düşüncelerine sıçramış bir zehir vardı, onu da atmak öyle zordu ki, bir türlü başaramıyordu.

"Abi ben hiç bu kadar çaresiz bir an daha hatırlamıyorum. Ben hayatımda hiç, birinin en büyük çaresi olmak isterken en büyük çaresizliğine dönüşmedim. Ben bu acıyı hissetmeye alıştım da yaşaması... Ya yaşaması... Abi nasıl dayanılır..."

Emir hıçkırıp ellerinin tersiyle yüzünü kurularken gücünün düştüğünü hissederek oturduğu yerde küçüldü sanki.

"Seçil bana bir video attı biraz önce. İlkim'in en kötü zamanları diye... O kadar zayıf, o kadar güçsüz ki benim

sevgilim. Resmen erimiş gözler önünde ve kimsenin elinden bir şey gelmemiş. Kimse hiçbir şey yapamamış... Son bir istek demiş Seçil'e... Eğer Emir'i bir daha göremezsem, onu yeniden..." Hıçkırdı. Yumruğunu ısırıp kendini tutmak için elinden geleni yapsa da başaramıyordu. Yüzünden önlenemez hızla dökülen yaşlara artık engel olamıyordu.

"Eğer onu yeniden göreceğim kadar uzun yaşayamazsam onu çok sevdiğimi ona söyle, onu mezarıma getir demiş. Ben onu yeniden görmek için delirirken o da aynı hislerle boğuşuyormuş. Ama olur da bunu başaramazsak, onu bana son kez de olsa getir demiş... Abi benim en büyük şükür sebebim ona geç kalmamış olmak. O beni buldu yine ama her şeye rağmen, ben ona geç kalsaydım ölürdüm Ateş. Geç kalsaydık ölürdüm. İlkim'i onu yeniden görmeden, sesini duymadan, sıkıca sarılmadan, öpmeden yitirsem ölürdüm. Ben onun yanında, bir an uzağında kalınca bile aklımı yitirecek oluyorum. Ya onu yeniden kaybedersem korkusundan nefes alamıyorum..."

Ateş güçlü bir nefes alıp verdikten sonra dostuna bakarken yaşanan gözlerini kuruladı. Bir süre öylece sessiz kaldıktan sonra, salonun ışığının yandığını ve karısının onlara doğru geldiğini fark etti. "Her şey yoluna girecek." dedi bakışları ikisi arasında gidip gelirken. "Bulacağız bir hal çaresini biliyorum, inanıyorum..."

Berin bahçe kapısını aralayıp üzerindeki ince şalla dışarı çıktığında, ikisinin de bakışları onu buldu. Yüzündeki uyku sersemi ifade ve hafif şişliğe rağmen tatlı bir gülümsemeye, buruk da olsa ifadesini değiştirmeden onlara baktığında Emir ve Ateş, kadına aynı şekilde karşılık verdi.

"Uyandın mı bir tanem?" diye mırıldanan Ateş'e bakıp başını salladıktan sonra, "Uyandım hayatım, uyandım." dedi kocasına bakarak.

"Ne yapıyorsunuz siz burada?"

"Konuşuyorduk güzelim, gel sen de otur. Üşümüyorsun değil mi?"

Berin başını iki yana salladı. "Yok aşkım, iyiyim." Ardından Emir'e doğru yürüdü. Ellerini onun omuzlarına yerleştirip başını öne doğru eğince, Emir kadının ellerine tutunup sevgiyle gülümsedi.

"Nasılsın?" diye sordu arkadaşına pürüzlü bir sesle.

"İyiyim," dedi Emir sonunda hafifçe gülümseyerek. "Değilsem de olacağım, söz. Sizin gibi arkadaşlara sahipken nasıl iyi olmam..."

Berin tatlılıkla gülümseyince, arkadaşının gerçekten iyi hissetmesi için elinden geleni yapacağını biliyordu. "Şimdi biraz yiyebilirsin demek mi bu? Sandviçini dolaba kaldırdım. Getirebilirim..."

Emir gülümsedi yarım yamalak. Onun hevesini de, kalbini de daha fazla kırmayacaktı. Başını salladı ve ayağa kalktı. "Şimdi biraz yiyebilirim demek..." dedi sandalyeyi geri çekerken. "Ama sen oturuyorsun, ben alıp geliyorum. Tamam mı? Teşekkür ederim..." diye mırıldandı sessizce.

Uzanıp karşısında duran arkadaşına sarıldı sıkıca. Berin'i ve yeğenini hissedip enerjisini biraz olsun toplamaya çalışırken sessizce gülümsedi.

"Gel bakalım, otur şuraya. Ben de birazdan geleceğim, hadi."

Berin'i sandalyelerden birine oturtup içeri geçtiğinde, kendini biraz olsun iyi hissettiğini biliyordu. Emir'in kimse için değilse bile, hayatındaki bu kadınlar için güçlü durması gerekiyordu. Berin'i üzmemeliydi çünkü zaten hamilelikleri daima tehlikeli geçiyordu. İlkim için dik durmalıydı çünkü uyandığında onun güç alacağı kişi, yine kendisi olacaktı. Derin bir nefes aldıktan sonra, içindeki zehri biraz olsun atabildiği için rahatlamıştı. Kendini berbat hissettiği anları geride bırakmak için attığı ilk adım buydu ve devamında sadece iyi şeyler olması için çabalayacaktı.

Bütün kışlar bahara dönerken ayaz kırılacak, soğukları doğan güneş ısıtacaktır.

Emir bunu biliyordu.

İlkim'e de uyandıktan sonra bizzat öğretecekti.

En ayaz bekleyişler son bulurken, güneş yüzünü yeniden gösterecekti.

Çünkü ertesi sabah alacakları, dünya üzerindeki en sevdiği çikolata kahvelerin yeniden açılması haberi, bütün bunların birer kanıtı niteliğinde olacaktı.



Bunu da atlatacağz dostlar, bu bölümü de ciğer sökenler kategorisine yazıp atlatacağz. Bize inanıyorum 🙏🙏🙏

Sevdik mi bölümü, bu tarz duygularını yazmayı ben çok seviyorum. Umarım size de geçiyordur hissettirmek istediklerim 😞

Son bölümler artık, geri sayım başladı Acı Çikolata'mızın finali için 😊

Umuyorum en kısa sürede yeni bölümde görüşürüz. Ben yavaştan kaçıyorum 🤍

Çok sarılıyorum, öpüyorum 💜

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

33. BÖLÜM

Selamlar! Ben yine geldim ve yeni bölümü getirdim.

🥰💖 **Oylar verildi, yorum için parmaklar hazırsa başlayabiliriz!**

Şimdiden çok heyecanlıyım bütün yorumlarınız için, o yüzden lafı da fazla uzatmak istemiyorum.

Keyifli okumalar hepinize! 💜

ACI ÇİKOLATA

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Fırtınanın Ardından."

Bölüm şarkısı:

Berkay Işıktutan, Vazgeçemem.



"Dayı!"

Genç adam duyduğu sesle kaşlarını çatarken, bedeni uykudan uyanırcasına irkildi. Fark etti ki, zaten şu an sahiden de uykudan uyanıyordu. Başında keskin bir ağrı hissedince, aralamak üzere olduğu gözlerini sıkıca yumdu.

"Dayı uyan! Uyansana!"

Yüzünü dürtten küçük, yumuşak eli fark ettiğinde yumduğu gözlerini aralamakta gecikmeyecekti. Yumuşak, minik parmakların sahibine baktığında, yatağın hemen kıyısında ayakta duran küçük kızı fark etti.

Parlak birer boncuğa benzeyen mavi gözleri ve bukle bukle, omuzlarına dökülen sarı dalgalarıyla, tatlı mı tatlı bir kız çocuğu hemen baş ucunda dikiliyordu. Kocaman açtığı gözleriyle ona bakarken, üzerinde kahverengi bir uyku tulumu, tek kolunun altında da boyunun yarısı kadar bir tavşan tutuyordu.

"Teyzem! Teyzem çağırmıştı ya beni, ona gidecektik, söz vermiştin."

Emir her ne kadar bu küçük kıızı tanımadığını düşünse de, zihninin gerisinde bir isim yükseldi. "Alara?"

Fakat konuşan kendisi değildi. O an, Emir Feza yatakta uzanan bedenden ayrılarak bir kenara yerleşti sanki. *Her şeyi izleyen kişiye dönüştü, yaşayan değil. Aynı anda iki tane kendisinden vardı sanki...*

Kollarını havaya kaldırıp tatlı gülücükler saçan kıza baktıktan sonra başını çevirdi ve yataktan geniş bir gülümsemeye doğrulan kendi bedenine baktı. "Prensesim uyanmış mı benim? Günaydın."

"Dayım, dayım!" diye mırıldanan Alara kendini ona doğru bırakınca, Emir onu kollarına aldı. Sıkıca sarılıp yanaklarına, saçlarına hızlı öpücükler bırakırken, küçük kızın neşeli kıkırtıları odayı dolduruyordu.

Emir...

Huzurlu görünüyordu fakat bu an *neyin nesiydi? Bu kız, Berin'le Ateş'in bebeği miydi? Ve en önemlisi İlkim, sevgilisi neredeydi?*

"Dayın yesin seni..." dedi Emir kucağında Alara'yla birlikte ayaklanırken. Evin içinde hiç ses olmadığını fark edince sırttı. "Anneyle baba henüz uyanmamış, sen yine firar mı ettin yoksa?"

Alara ellerini ağzına kapatıp kıkırdamaya başlayınca Emir uzanıp tombul yanaklarına birer öpücük daha bıraktı. Birlikte mutfağa ilerlediklerinde, ikiliyi takip eden kişi de Emir Feza'dan başkası değildi fakat şu an ne olduğunu anlayamayacak kadar şaşkındı.

"Teyzem! Teyzeme gidelim."

Adam gülümsedi ve kızın saçlarını okşarken sevgi dolu bakışlarını onun üzerinden çekmedi. "Gidelim bebeğim, gidelim tabii ki. Hem bugün doğum günü teyzenin, seni gördüğüne çok sevinir."

Alara ellerini ırpınca Emir keyifli bir kahkaha attı. "Hadi gel, ilk önce senin karnını güzelce doyuralım."

Bedeni odayı dolduran Emir, Alara'yı mama sandalyesine oturtup ona kahvaltı yaptırırken, onu üşümesin diye güzelce giydirirken, yorgunluktan sızmış Berin ve Ateş'in yatak odasına girip içeriye Alara'yla dışarı çıktığına dair not bırakırken oldukça sessizdi. İkili arabaya binerken ve adam küçük kızı çocuk koltuğuna oturturken onları izleyen Emir'se şaşkıındı.

Ne oluyordu?

Bütün bunlar bir rüya mıydı?

Emir neden Berin ve Ateş'in evinde kalıyordu ve orada ona özel bir oda vardı? Alara'nın teyze diye bahsettiği kişi kimdi ve neden inatla ona gitmek istiyordu?

Ayrıca yeniden soruyordu, İlkim neden yoktu?

Neden Emir'in yanında değildi?

Neredeydi?

Araba yolda giderken, radyoda çalan şarkı muhtemelen küçük kızın en sevdiği şarkılardan biriydi. Emir'in ruhu olduğuna inandığı varlığı, geriye dönüp Alara'ya baktığında yüzünde bir gülümseme oluşmasına engel olamadı. *Arkadaşlarının bir kızı olursa eğer, bu küçük güzel periye mi benzeyecekti? Çok güzeldi küçük kız, daha doğrusu yeğeni, çok ama çok tatlıydı.*

Yolda bir çiçekçiye uğrayıp biri büyük, diğeri küçük iki buketle döndüğünde arabayı bu kez başka bir yola çevirdi. Bütün olanları bir seyirci misali izleyen genç adam kusmak istedi çünkü yolun, *daha doğrusu bu yolun gittiği yeri* biliyordu.

Mezarlık...

Yol mezarlığa gidiyordu.

Midesi çalkanmaya başlarken dudakları titredi. Başına keskin bir ağrı saplandığında bugünün tarihini gösteren herhangi bir şey aradı. Tam o sırada, imdadına yetişen şey telefonuna gelen arama oldu. Emir'i arayan Berin'di.

"Anne arıyor, konuşalım mı fistiğim anneyle?"

"Anneyle konuşalım, anneyle konuşalım!"

Emir gülerek aramayı yanıtladı ve arkadaşına günaydın dedi.

"Günaydın canım, neredesiniz?" Annesinin sesini duyan Alara'ysa heyecanlanmıştı.

"Anniş! Alara teyzeye gidiyor! Teyze Alara'yı çağırdı!"

"Aferin benim güzel bebeğime..." diye mırıldanan Berin telefonun ucunda gülümserken, Ateş'le göz göze geldiler. O sırada Alara heyecanla konuşmaya devam ediyordu. Arabayı süren Emir'se dikiz aynasından kızı izlerken gülümsüyordu.

"Anne sen de gel, baba da gelsin, teyze bizi özlemiş."

"Geliyoruz anneciğim, şimdi çıkacağız biz de. Dayına verebilir misin telefonu bir tanem?"

"Anniş! Dayı burada, burada!"

"Ben buradayım, duyuyorum Berin seni..."

"Neden bizi de uyandırmadın ki, beraber gidecektik hani?"

"Alara erkenden uyanıp yanıma geldi, söz vermiştim ona dün geceden, unutmamış benim güzelim. Siz de çok yorulmuş gibiydiniz, uyandırmak istemedim... Zaten yolu biliyorsunuz. *İlkim bizi bekliyordur*, çok geç kalmayalım dedim."

"Tamam," dedi Berin zorlukla yutkunarak. "Birazdan oradayız öyleyse, biz gelmeden ayrılmayın."

"Merak etmeyin. Bizim işimiz biraz uzun sürer zaten. *Konuşulacak çok şey biriktirdik bu sefer*. Yine de sizin gelip Alara'yı almanız iyi olabilir, üşümesin fazla."

"Tamam canım, tamam biz de çıkıyoruz hemen."

Telefonlar kapandıktan sonra Emir arabayı mezarlığın girişindeki park yerinde durdurup Alara ve çiçeklerle birlikte arabadan indi.

Midesi çalkalanan ve beti benzi çekilen Emir, onları bir ruh gibi takip ederken, varlığının aslında hiçbir kıymeti olmadığını anladı çünkü gözleri telefondaki tarihi fark etmişti.

Bir şubatı.

1 Şubat, 2026.

"Gel bakalım," dedi Alara'yı kucağında tutup diğer eline de çiçekleri alırken. Arabayı kilitlemiş ve senelerdir ezberlediği o yolu, o acı ve hüznle dolu yolu yürümeye başlamıştı.

İnsan acıya alışamaz zannediyordu.

Acının bir eşiği olamaz, korkunç bir büyüklük ve acımasızlıkla insanı ele geçirdiğinde kaçacak yer bırakmaz diye düşünüyordu.

Ondan alınanın, sınavı olduğuna inanıyor ve genç yaşlarından bu yana, bir tek onunla sınanmak zorunda kaldığını sanıyordu.

Senelerce öyle düşünmüş, kendini dipsiz bir kuyuya hapsolmuş gibi hissederken çok, çok uzun bir süre kendine uzatılan elleri tutmamıştı. En sonunda, onu bu bataklıktan çekip alan Alara olmuştu. Parlak, anne babasının birer kopyası olan turkuaz renkli gözleri, sarı bukleleri, küçük suratı ve suratının büyük bir kısmını kaplayan yanaklarıyla, küçük kız ona gönderilmiş bir melekten farksızdı.

Her dayı deyişinde yeni bir sevginin, yeni açılacak bir çiçeğin tomurcuklarının sahip olduğu umudu taşıyordu. Küçücüktü, saftı, kusursuzdu. Emir'i o karanlıktan kurtaracak yegâne ışığın kaynağıydı. Aydınlıktı.

"Özledin mi teyzeni sen?" diye sordu yeğeninin hafifçe kızaran yanaklarını öperek. Onu iyice giydirmiş, İlkim'in ördüğü küçük atkısını da boynuna dolamıştı. Alara çoğu gece, bile isteye onun sesiyle uykuya dalıyordu. *İlkim gitmeden önce, onun için kendi sesinden onlarca ninni ve masal kaydetmişti.*

"Teyzeyi özledim, özledim."

"Tamam, geldik bak..." diye mırıldanan Emir, yaz kış fark etmeksizin ne kadar soğuk, buzlarla kaplı ve solgun çiçeklerle dolu olduğunu hissettiği yolu bitirmek üzereydi. En sonunda, üstünü yaz kış demeden çiçeklerle doldurduğu mezarın başına geldiklerinde, yüzündeki ifade titredi. Gözlerine yaşlar hücum ederken, Alara'yı ve çiçekleri daha sıkı tuttu.

İlkim'in mezarına bakarken sessizlik boğazına birikir olunca, yeğenini yere, ayaklarının üstüne bıraktı. Alara'nın ellerine küçük buketini bırakırken onun kendisinden önce davranmasını yüzünde buruk bir gülümsemeyle seyrediyordu.

"Teyze!" dedi heyecanla. "Alara geldi, bak! Çiçek de aldı sana." diye mırıldandı turuncu çiçekleri mezarın üstüne bırakırken. Henüz boyu küçüktü ama buna rağmen, mezara yetişecek kadar da uzundu. "Dayı seni çok özledi, teyze. Alara'da çok özledi. Anneyle baba da. Çok özledik... Sen de bizi özledin mi?"

İlkim'in isminin yazdığı ve kenarına küçük çiçeklerin oyulduğu mezar taşına bakarken, sanki karşısında hiç göremediği o kadın vardı. Gülümsemesi yüzündeydi çünkü teyzesinin gökyüzünde çok güzel bir evi olduğunu, zamanı geldiğinde hepsinin onun yanına gideceğini ve oradan, hepsini dikkatle izlediğini biliyordu. Alara yemeğini yemezse, uyumazsa ve ailesini üzerse teyzesinin de çok üzüleceğini biliyordu. Teyzesi bir melekti ve Alara onu, ailesini üzmemeliydi. Küçük kız, üstünde büyük bir sorumluluk olduğunun farkındaydı.

"Ben akıllı oldum teyze. Sana söz vermiştim ya... Anneyi hiç üzmedim, babayı da üzmedim. Onlar da beni hiç üzmediler merak etme. Hep yiyorum yemeğimi de ben, akıllıyım, uyuyorum. Sen de üzülmedin di mi teyze? Benimle gurur duydu mu? Sana çiçek hediye getirdim..."

Başını çevirip dayısına bakınca Emir, yaşlı gözleri ve buruk, tanıdık gülümsemesiyle başını salladı. "Duymuş dayıcım, sen onu da hiç üzmemişsin. Çok akıllı bir kız olduğun için teşekkür ediyor. Seni çok sevdiğini ve özlediğini söyledi..."

Alara'nın suratına ıslıl ıslıl bir gülümseme yayılınca, gözleri parladı. Ellerini heyecanla çırparken dayısı yanında diz çökünce, bedenini onun dizlerinin arasında sakladı. Emir ellerini onun bedenini tutmak için uzattı ve başına güçlü bir öpücük bıraktı.

"Senin teyzen olduğu için çok şanslıymış ayrıca, öyle de diyor. Sana sahip olmak onun için en büyük hediyeymiş zaten. Sen gördüğü en güzel kızmışsın, biliyor musun?"

Alara kıkırdayıp ellerini dudaklarının üstüne örtünce başını da yana eğip dayısının dizine yasladı. Yüzündeki gülümseme küçölüp daha buruk bir hal alırken elini Emir'in dizine yerleştirip mırıldandı. Her şeyi anlıyormuş gibiydi. Küçücüktü ama dünyalara bedeldi bildikleri. "İyi ki doğdun, teyze. İyi ki benim teyzemsin."

Diğer elinin parmakları da büyük, beyaz mezar taşında, teyzesinin adının üstünde geziniyordu. Emir küçük kıza sıkıca sarılırken o da güçsüz gülümsemesiyle sevgilisini izledi ve sözlerine eşlik etti.

"İyi ki doğdun İlkim'im, iyi ki geçtin bizim hayatımızdan. Geçtin de hiç gitmedin... Ben senden hiç geçemedim."

Bütün bunları izleyen adamın boğazında çığlıklar, haykırışlar ve öfkeyle karışık bir acı birikirken tek kelime edememek, sesini duyuramamak, olanlara müdahale edememek onu mahvediyordu.

"Keşke burada olsaydın teyze... Dayım diyor ki dünyada en güzel sarılan teyze senmişsin, bana da sarılmışsın ben bebekken ama büyüdüm ben artık, kocamanım. Bir kere daha sarılmak istiyorum sana. Bir kerecik sadece... Doğum günümde gelir misin? Sarılırız, sonra da hemen geri gidersin, söz kalmanı istemeyeceğim."

"Alara, Emir!"

Onlara doğru gelen Berin ve Ateş'i görmek Alara'nın sözlerinden sonra ağlamamak için kendini sıkın Emir'in gözlerini hızlıca kurulamasına sebep oldu. Alara, babasının kollarına koşarken, Berin uzanıp Emir'e sarıldı. Getirdikleri çiçeğı, mezarın üstüne bıraktıktan sonra güzel kızlarıyla birlikte dua ettiler. Minik ellerini yukarı doğru açmışken ve dudaklarından belli belirsiz kelimeleri mırıldanırken tatlılıkla teyzesinin mezarının önünde duruyordu. Anne ve babası duaları bittikten sonra ellerini yüzlerine sürtünce aynını yaptı. Bütün bunları neden yaptıklarını bilmiyordu ama anne

ve babası ne yapıyorsa, mutlaka bir bildikleri vardı. Doğrusunu, iyisini yaparlardı.

Berin, Ateş'in uzanıp kızını kollarına aldığını ve Alara'yla ilgilendiğini görünce mezarın kıyısına oturdu. Arkadaşını özlemişti. İlkim'i çok özlemişti.

"Bazen yokluğun öyle belli oluyor ki..." dedi bir nefes arasında. "Daima yokluğunun bizi zorladığını söylemem yanlış olmaz ama bazı zamanlar... Kocaman gülümseyip bir bakışınla içimi huzur doldurmana, *her şey geçecek sen güven bana*, demene öyle ihtiyaç duyuyorum ki İlkim..."

Berin'in sesi kırılır, gülümsemesi incinir gibi oldu. Mezar taşını ve çiçekleri severken, bu soğuk taş yerine canlı canlı kadının suratına bakabilmeyi nasıl da içten diliyordu. Hayat onlara bu izni vermemişti. İlkim'i acımasızca çekip almıştı onlardan...

Nasıl da doyumsuzdu? Onun yıllarını, bütün hayallerini ve sağlığını elinden aldığı yetmezmiş gibi bir de canını kendine istemişti.

Bu... Acımasızlığın hangi boyutuydu?

"İyi ki doğdun, kız kardeşim. Sana dair her şeyi, seninle ilgili ve sana dair tüm o şeyleri İlkim. Her şeyi, her şeyini çok özledim. Seni çok özledim..."

Berin, İlkim'in üstüne örtülü soğuk toprağı severken gülümsemesi buruk olsa da sahiciydi. Ateş'in kollarındaki Alara'nın huysuzlandığını fark edince, mezar taşını öpüp geri çekildi ve kızını kucağına almaya gitti.

Bu kez öne çıkan Ateş oldu. Uzanıp İlkim'e bir öpücük verdikten sonra mezar taşına bakıp gülümsemişti. Buruk, dudaklarında büyümeyen, minik bir gülümsemeydi. "*İyi ki doğdun inci tanesi...*" dedi kıyamaz gibi mezar taşını parmak uçlarıyla severken. Gözleri dolu dolu olduğunda, onun da boğazında biriken yoğun bir acıydı.

"Merak etme, emanetlerine gözüm gibi bakıyorum. Aklın burada, gözün arkada kalmasın. Seni çok özlüyoruz sadece, o kadar. Onunla baş etmeye çalışmak, hepsinden daha zor.

Ama dayanıyoruz bir şekilde ilkim, sana söz verdiğimiz gibi. Abiler sözlerini tutarlar..."

Eliyle son kez isminin üstünü sevdikten sonra ardına döndü. Ateş geri çekildikten sonra, Emir'le bir kez bakışıp Alara'yı da aldıktan sonra, Berin'le mezarlıktan çıkacaklardı. Böyle anlarda fazla konuşmanın gereği yoktu. *Emir'in biraz zamana, sevgilisiyle konuşmaya ihtiyacı vardı.* Arkadaşları da bunu anlayıp ona göre davranacaktı.

Yaşananları bir ruh gibi, *belki de sahiden bir ruhtu,* izleyen Emir aklını yitirmişti. Olanları bir mantık çerçevesine oturtamıyor, gördüklerini kaldıramıyordu. Bütün bunlara dayanamıyordu.

"Ne kadar büyümüş değil mi? Sana getirmiyordum bizimkini bayadır... Kocaman oldu göz açıp kapayıncaya kadar." dedi bedeni olan Emir. Başını eğdi, mezarın kenarına oturdu. "Sense onun bir yaşını bile göremedin sevgilim."

Yüzündeki buruk gülümseme, acı dolu ifade, kalbindeki yeri hiç değişmeyen ve hiç azalmayan yangın içini iyice harladı.

"İlkim nasıl alışacağım... Beş sene oldu yoksun, ben buna nasıl alışacağım..."

Beş sene...

İlkim'i beş sene önce mi kaybetmişlerdi?

Nasıl dayanıyordu beş senedir, aklını nasıl yitirmemişti bunca zaman?

"Beş sene oldu ama ben beş sene önce bir tek seni kaybetmedim ki sevgilim. Dünyamı kaybettim, aşkı, sevgimi, neşemi kaybettim. Seni kaybettim ilkim, bilmiyorum var mı ötesi?"

Başını iki yana salladı ve ellerini mezarın üstünü örten toprağa bastırdı.

"Altı sene ayrı kutlamıştık ama ben altı sene sonunda onun sana yalnız kutlayacağın, ayrı kutlayacağımız son doğum günün olacağı sözünü vermiştim. Sözümü tutamadım. Tutamadım, özür dilerim..."

Gözlerinden yaşlar süzülürken acı göğsünü yaktı. İlkim'in yokluğu zaten adamı diri diri yakıyordu. Beş sene... Beş senedir Emir sürekli harlanan bir ateşin tam ortasında yanıyordu.

"11 oldu, sevgilim. Bugün altı senenin üstüne eklediğim beşinci doğum günün. 11 senedir, doğum günlerinde birbirimizden uzağız. Uzağımdasın, yerini bilip yanına gelemediğim beşinci doğum günü. Gün geçtikçe daha da zor, daha da katlanılamaz bir yokluk bu..."

Parmakları toprağı hafifçe avcuna taşıırken iç çekti.

"Nasıl alışılır, diye sormuştum sana. Hatırlıyor musun? Buna... Ölüme nasıl alışılır... İhtimaliyle nasıl yaşanır. Alışamadım sevgilim, yaşayamadım. Sensizliğe alışmak benim için bir seçenek bile olmadı yıllardır..."

Nasıl alışılırdı ki zaten?

Kalbinde yaşayanın yanındaki yokluğuna nasıl alışırdı insan?

"Alara her gece senin sesinle uyuyor biliyor musun?" diye sordu gülümseyerek. "Beş yaşına girecek ama seni tanıyor, sesini biliyor. Senin ona söylediğin ninnilerle, kaydettiğimiz masallarla dalıyor uykuya. Teyzesini hiç unutmuyor çünkü ona hep seni anlatıyorum. Söz verdiğim gibi, sözünü aldığın gibi sevgilim. Alara benim sensizlikte sığındığım tek liman. Sen yoksun ama seni karşısında yaşattığım küçücük bir kız var..."

Dudakları titrerken bakışları, böyle görmeye bile dayanamadığı ismin yazılı olduğu mezar taşında gezindi. Hiçbir hayallerini gerçekleştiremeden gitmişti İlkim, hayalleriyle birlikte gömülmüştü soğuk toprağı.

"İlkim çok korkuyorum... Seninleyken seni kaybetmekten korkuyordum, şimdiyse seni unutma ihtimalimden çok korkuyorum. Benim 20'lerimden sonraki bütün yaşlarımda sen varsın. Sensiz çok yaşım olmasından korkuyorum. Sesini unutmaktan, kokunu anımsayamamaktan korkuyorum. İlkim, yüzünün hafızamdan silinmesinden çok korkuyorum ben... Bu korkuyla yaşayamıyorum. Sensiz yaşayamıyorum."

Ellerini yüzüne kapatıp nefeslenirken gözlerindeki yaşları kurulamak için derin bir soluk aldı. İlkim'e verdiği sözler birer iğne gibi tenine ince ince batarken içi çekilir gibiydi. "Özür dilerim, ağlamıyorum. Ağlamıyorum sevgilim, tamam." Geniş göğsünü şişiren koca bir soluk daha alıp yeniden bıraktı. Sert solukları içini soğuk havayla doldururken Emir sevgilisine gülümsedi.

"İyi ki doğdun aşkım. Bu dünyada sevginin nasıl bir şey olduğunu, aşkın kıymetini, gerçekten de her şeyin birini sevmekle başlayacağını bana öğrettiğin için teşekkür ederim. Bugün otuz altıncı yaşının ilk günü. Eminim yaşasaydın yine yaşıyla alakası olmayan, dünyanın en güzel kadını olurdun. Yaşlansaydın nasıl görüneceğini bilemeyeceğim için mutsuz olsam da, en azından bana bahşedilen kadarına şahit olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. İyi ki doğdun bütün hayatım, yol arkadaşım, en kıymetlim. Seni çok seviyorum, hep seveceğim..."

Uzandı, mezar taşını güzelce temizledi ve ardı ardına öpücükler bıraktı.

"Arayı açmadan geleceğim bu sefer, söz. Alara'ya hiç dinletmediğimiz kayıtlardan birini hediye edeceğiz bugün, senin doğum gününde ona hediye veren sen olacaksın. Seni hiç görmeden öyle seviyor ki, keşke bir kez olsun sizi yan yana görebilseydim... Bundan daha güzel bir dileğim daha olmazdı..."

İlkim'e veda etmek hep zordu fakat doğum günlerinde, onu bu soğuk mezarlıkta bir başına bırakmak kadar kötüsü yoktu.

Ona da alıştırmıştı hayat. Ona da alışmayı öğretmişti en sonunda.

Mezar taşına son kez bakıp sevgilisine veda ettikten sonra kapıda onu bekleyen Berin, Ateş ve Alara'yla buluşup eve dönmek için arabalara bindiklerinde, ne kadar zaman geçerse geçsin, İlkim'in onu gökyüzünde izlediğinden ve izleyeceğinden fazlasıyla emindi.

Onları izleyen Emir'se mezarın başında öylece kalmıştı. Olanlara inanamıyordu. Bütün bunlar nasıl olabilirdi?

Beş sene önce İlkim'le birlikte ölmesi gereken Emir'e neden şu anda yaşadığını onu sarsarak sormak istedi.

İlkim'i nasıl burada bir başına bırakabildiğini sormak istedi.

Bağırmak, çok fazla bağlamak, küfretmek, acısını haykırmak istedi. Ancak hiçbirini yapamıyordu çünkü sahip olduğu bir bedeni bile yoktu.

Bu andan kurtulmak istedi.

Mezar taşının başında diz çökerken ellerini de mezara bastırıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sesi çıkmazken, içinde bir kaos büyüdü ve irkilmesine sebep oldu.

Uyandı sonra. Kan ter içindeki vücudu, sabahın ilk saatlerinde irkilerek, ürpererek ve korkuyla uyandığında Emir biliyordu ki, bu rüyayı değil günler, belki senelerce atlatamayacaktı.

—

Zamanın kıymetini, en iyi birinin yolunu gözleyenler bilir derler.

Birinin gittiği gibi geri dönüşünü ya da bir yerden dönüşü bekleyenler...

Ancak hayat bazen, zamanın değerini öğrenmeniz için size farklı bir yol sunar. O kişiyi uzaklara göndermeden, size geri dönüşünü beklemenizi sağlar.

İlkim'i beklemek de aynı böyle bir şeydi işte.

Hiçbir yere gitmemişti, uzakta değil, yanı başlarındaydı ancak herkes, gözlerini açsın diye dakikaları sayıyordu sanki. Günler geçmez, saatler akmaz olmuşken; renkler anlamını, hayatsa önemini yitirmeye yüz tutmuşken beklenen haber en sonunda gelmişti.

Emir annesiyle telefonda konuşmak adına çıktığı bahçeden, Ayşin'in onu bulup verdiği haberle göğsünü döven bir heyecan ve rahatlamayla kadının yattığı odaya dönmüştü.

İçi, sabah gördüğü rüyanın etkisiyle sıkıntı doluyken, günü aydınlatan haber nefesini ciğerlerine geri getirmişti. Odaya

girdiğinde ölçülemez bir neşe tam kalplerinde baş gösterdi. Öyle güzel bir andı ki, herkesin suratına yerleşmiş gülümsemelere bakmak bile nasıl büyük umuttu onlar için...

Yatağın ortasında oturan genç kadın, bacaklarını kendine çekmiş ve solgun tenine rağmen fazlasıyla canlı bir gülümsemeyle karşısındaki insanlara bakarken çok güzeldi. Annesi ve Seçil'in yardımlarıyla oturmuş, omuzlarına dökülen dalgaları düzeltilmiş ve biraz su içmişti. İyiydi, gerçekten de böyle hissediyordu. *Bu kez her şey farklıydı sanki.* Daha dinç uyanmıştı. Sanki operasyon geçiren ve alnında bandajlı, henüz sayısını bilmediği kadar dikişle kapatılan bir yarası olan o değilmiş gibiydi.

Belki Emir burada, yanında olduğu ve bu saatten sonra da yanında olacağı için böyleydi, henüz bilmiyordu ancak İlkin hiç olmadığı kadar iyiydi. *Uyanmıştı ve sanki her şeye yeniden, sıfırdan başlamıştı.*

Telaşlı adımlarla odaya dalan Emir Feza'nın göğsü sıkışırken heyecanla alıp verdiği nefesler boğazına dizildi. Genç kadın açılan kapıyla birlikte ona döndüğünde yüzüne can alıcı güzellikle bir gülümseme kondu. Gözleri daha da ışıldarken titreyen elini yüzüne götürüp suratına düşen kahve tutamlarını geriye itip kulağının ardına sıkıştırdı.

"Selam sevgilim," dedi İlkin yüzüne yerleştirdiği parlak gülümsemeyle. Hafif bir mahcubiyet ve utançla taşıdığı o gülümsemenin, özellikle Emir'in içine nasıl su serptiğini, günlerdir yediğinin içtiğinin ne olduğunu bilmeyen adamı nasıl hayata döndürdüğünü bilemezdi. "Sanırım istemedim sizi biraz endişelendirdim..." dedi kısık bir sesle.

Kimseden ses çıkmadı, Emir gibi, hepsi bu anın gerçekliğine şükrederken donakalmış gibilerdi. Kapının önünde ancak bir adım atabilmiş Emir'in karman çorman bakışlarıyla karşılaştığında başını yana eğdi. Ardından etrafta onu izleyen sevecen bakışların sahiplerine, günlerdir korkuyla endişeyi içine çektikleri nefes edinmiş insanlara bakarken yeniden başını eğdi mahcubiyetle. Onlarla birkaç kelime etmişti ama asıl istediği adamla konuşmaktı. Yalnız

başlarına, özel olarak. Bunu belirtmek ister gibi, "Bize birkaç dakika izin verebilir misiniz?" diye sordu.

İtiraz edeceklerini düşünüp hızla, sorusunun hemen arkasından saatler önce Emir'in yaptığına çok benzer bir açıklama getirecekti. "Siz hastane süreçlerime önceden alışkınsınız ama bu onun için çok yeni... Biz biraz baş başa konuşalım istiyorum bu yüzden. Lütfen?"

Anne ve babası onaylarcasına başlarını eğdiklerinde Seçil de kızaran gözlerini kapatıp açtıktan sonra arkadaşına öpücük attı. Geri kalan herkes de genç kadının düşüncesini saygıyla karşılayıp odayı boşalttığında, Emir kapının bir adım ilerisinde, taşındığı yeni ve ferah odada İlkim'le baş başa kaldı.

"Gelsene sevgilim," dedi İlkim, yatağın boş kalan kısmına eliyle vurarak onu yanına çağırdı. Emir'i o donuk andan, dengesiz ruh halinden çıkaran şey de tam olarak bu hareketi oldu. Ona giden yolu saniyeler içinde aştı ve yatağın İlkim'den kalan boşluğuna yerleşirken derin bir nefes verdi. Kollarını hızla kadına doladığında İlkim de sanki can bulur gibi sesli bir iç çekti.

İşte her şeyin sonunda onlara kalan bu andı. İkisinin de ihtiyacı olan şey buydu. Bu sarılma, bu temas, bu his. *Bu aşk.*

"Çok korktum İlkim." diye mırıldandı Emir Feza.

"Biliyorum." dedi ve başını sessizce salladı genç kadın. Emir derin bir soluk aldıktan sonra devam edecekti.

"Seni orada öylece uzanıyorken görünce aklımı yitirdiğimi düşündüm. Seni kaybettim sandım. *Seni yeniden kaybettiğimi sandım.*"

İlkim parmaklarını onun ensesinde gezdirip boynunda derince soluklanırken küçük bir an nefesini bıraktı. Durum ne kadar dramatik olursa olsun, içindeki hayata tutunma isteği ve ihtiyacı onu ayağa kaldırmıştı sanki. Emir'e tutunma ihtiyacı, ailesine, arkadaşlarına tutunma ihtiyacı. Gözlerini sımsıkı kapatırken gülümsedi ve şakacı bir şekilde, sessizce mırıldandı. "Ben de seni çok özledim."

Emir rahatladığını belirten, güçlü ve sesli bir nefes verip onu incitmemeye çalışarak daha da sıkı tutarken İlkim de aynı şekilde ona sarılıyordu. En sonunda Emir'in solgun tenine bıraktığı öpücüklerle ayrıldıklarında, İlkim saçlarını düzeltmek için elini yeniden kaldıramadan Emir ona uzandı ve güzel saçlarını severek kulağının arkasına ilıştirdi.

"Ben..." dedi kısık, pürüzlü bir sesle. Üç günde sesini yitirmiş gibiydi. Boğazını temizledi. "Ben bu anı çok hayal etmiştim."

Emir onun hiçbir anını kaçırmamak ister gibi her saniyesini, her hareketini dikkatle incelerken kaşları hafifçe çatıldı. Ancak konuşmak yerine İlkim'in ne söyleyeceğini beklemeyi seçecekti.

"Her uyandığımda göreceğim ilk yüzlerden biri olmanı..." diye devam etti gözlerini kaçırarak. "Bunu senden alan bendim biliyorum ama yine de bekledim. O kapının açılmasını ve içeriye girecek kişinin bu kez sen olmanı... Çok bekledim Emir. Ben hep seni bekledim..."

Emir iç çeker gibi nefeslenince, İlkim'in parmakları onunkilere sardı. Kendini açıklamak için acele edecekti. "Biliyorum, bunu yapamaman da tamamen benim yüzümden, bu konuda haksızım. Senin gelemediğin o yolların önünü kapatan hep bendim. Çok özür dilerim. Ama yine de insan bek—"

"Şşşt." diye durdurdu Emir onu. Uzanıp saçlarını okşarken ve inatla yüzünün kıyısına düşen tutamları, kulağının ardına sıkıştırmak için parmaklarının arasına alırken yüzündeki gülümseme yerini koruyordu. "Bak bugün buradayım. Yanındayım. Artık öncesi için endişelenmek, pişman olmak yok demiştik. Bizim önümüzde yalnızca gelecek var artık. Geçmişini düşünüp *keşkelere* boğulmak yok. Bak buradayız, sen iyisin. Daha da iyi olacaksın üstelik, her şey yoluna giriyor, girecek. Raydan çıktığı her seferinde onu yeniden yoluna oturtacağız birlikte. Sen iyi ol yeter ki, bana böyle bak, yüzün böyle gülsün yeter ki... Ben o dünyayı önüne sermek için elimden geleni yapmaya daima hazırım."

Uzanıp alnını onunkine yasladı ve dudaklarının iki yana kıvrılmasına izin verdi. "Tamam mı?"

İlkim güçlükle gülümsedi ve ağlamamak için kendini tutarken başını salladı. "Tamam. Tamam sevgilim."

Emir onu öpmek için geri çekildikten sonra onun gözlerine baktı ve yanaklarını nazikçe okşarken bir anlığına bu ana ne kadar şükredebileceğini düşünmekten kendini alamadı. "İyiyiz." diye mırıldandı sessiz sedasız. İlkim'in duyduğuna emin olmak yeterliydi onun için. "Geriye kalan her şey kendi halinde, kendi düzeninde olsun. Sen benim yanımda, yakınımda olduğun sürece biz hep iyiyiz."

İlkim başını sallayıp kendini yeniden onun kollarına bırakırken içinde bulundukları anın onun için ne kadar yeterli olduğunu düşündü. Emir'in göğsüne sığınmışken hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Kollarını adamın beline sarmış, bedenini onun kolları arasına saklamışken ötesini düşünmüyordu. İlerisini, geleceği... Bu an yeterdi. Sevdikleriyle olduğu tüm anlar, kendini iyi hissettiği anlar... Hepsi yeterdi. İlkim'e bu hayat yeterdi.

Günün geri kalanı, tam bir cümbüşün devamı niteliğindeydi. İlkim'in odası binbir boyutta çiçekle, sevdiği insanlarla ve mutlulukla dolarken, yüzlerde hiç silinmeyen ve eksilmeyen gülümsemeler vardı.

Fulya ve Gündüz, yanına Seçil, Orkun ve Ayşin'i de alıp eve geçmişlerdi. Eylül ve Selen, Samet ve Melike, Filiz ve Ertuğrul da işten buldukları fırsatları değerlendirip hiç değilse bir anlığına onu görmeye gelmişlerdi. Kızı gülümserken gördüklerinde içleri rahatlamış, onları bekleyen tempolu hayata geri dönmüşlerdi. Koray ve Fulden önden eve yollanmıştı ve hepsi biraz dinlenecek, ardından ertesi günün sabahı temiz kıyafetlerle İlkim için geri döneceklerdi. İlhan'la özel olarak konuştuktan sonra aile üyeleri ve dostları büyük ölçüde rahatlamışlardı. Değerler normaldi, dikkatli olmaya devam edilecekti elbette ama korkulacak bir şey olmadığı konusunda kalplerindeki endişeyi azaltmayı

başarmışlardı. İlkim'e ve Emir'e, birlikte geçirmeleri için biraz zaman vermek istiyorlardı.

Bu sırada da Berin ve Ateş hastane odasında onlara eşlik ediyordu. Yakın zamanda İstanbul'a, şirketin başına geri döneceklerdi çünkü her ne kadar, bütün prosedürlerle Ateş'in annesi Perihan Sipahioğlu ve ablası Neslişah ilgileniyor olsa da bir noktada onlar da işlerinin başında olmak istiyorlardı.

Üstüne bir de Berin'in tarihi yaklaşan doktor kontrolleri vardı ve düzenli olarak değer takibi yapılmalıydı. Bunun için gittikleri özel bir doktor ve klinik vardı. Alışkanlıklar düzeninden uzaklaştığında işler sarpa sarardı ve Sipahioğlu çiftinin hiçbir şeyi tehlikeye atmak gibi bir düşüncesi yoktu.

"Ee, doğum ne zaman oluyor şimdi?" diye sordu İlkim tatlı sesiyle. Biraz yemek yemiş ve yatağın ortasında bağdaş kurup sırtını da Emir'in kabarttığı yastık yığınınına yaslamıştı.

Berin oturduğu berjerde geriye yaslanırken parmaklarını da karnına sardı. Bakışlarını da kısa bir anlığına oraya indirip gülümserken, yeniden kadına bakması uzun sürmedi. "Eylül gibi gözüküyor şimdilik. Allah'tan bir keder, aksilik olmazsa..."

"Olmayacak, olmayacak... Her şey çok güzel olacak," dedi İlkim samimiyetle ve ellerini birbirine çarpıp heyecanla çevresindeki yüzlere bakarken kocaman gülümsedi. "Ay ben teyze mi oluyorum şimdi?"

Emir Feza sırtıp onu başının tepesinden öperken, Berin zafer dolu bir gülümsemeyle kocasına doğru baktı. Ateş'se darılmış bir biçimde ona bakıyor, düşen omuzlarıyla camın önündeki kaloriferlere yaslı duruyordu. Ellerini ceplerine soktu ve alingan bir sesle konuştu.

"Aşk olsun İlkim. Sen de beni ilk fırsatta sattın yani, öyle mi?"

"Ay nasıl yani?" Genç kadın bu kez şaşkın bakışlarla onları seyrederken, yatağın yanındaki sandalyede oturup sevgilisinin elini kavrayan Emir dudaklarını o ele bastırmadan önce konuştu.

"Neden hala oluyorum demediğini soruyor sana dolaylı yoldan."

"Hala mı?"

"Sen şimdi teyze oluyorum dedin ya... Yani bu demek ki Berin'in tarafındasın. Hala oluyorum deseydin Ateş'in yanında olacaktın."

İlkim'in gözleri büyüyünce, "Aslında öyle bir şey yok tabii ki." dedi genç adam açıklamak ister gibi. Ardından güldü ve dudaklarını onun solgun tenine bastırdı.

"Benim asla amca ya da dayı oluyorum dememe sebeplerimden birisi de bu... Hangisini söylersen sanki bir tek onun arkadaşı olacaktı gibi, seni paylaşamıyorlar..."

Ateş ve Berin sanki bir vahşi batı filmindeymiş ve aralarında soğuk rüzgarlar esiyormuş gibi, gözlerini kısarak bakıştıklarında, gözlerini ilk çeken Ateş oldu. Karısına karşı hiç şansı yoktu. İnatçı, dediğim dedik ve kusursuz gözleri olan karısına karşı... *Şartlar eşit değildi ki bir kere!* Kadının güzelliği, adamın daima bir sıfır geride başlamasına sebep oluyordu. Kollarını birbirine bağlayıp sıkıntıyla nefes verirken, "Paylaşamamak falan ayıp oluyor abi yalnız." diye mırıldandı karısına karşı bir yenilgiyi daha kabullenerek.

"Yalan mı oğlum? Onu desem biriniz, ötekini desem diğeriniz kızıyor. Adamı da arada bırakıyorsunuz, doğru düzgün yeğenimiz olacağına sevinemiyoruz. En son dede oluyorum deyip sıyrılacağım işin içinden, göreceksiniz."

İlkim kıkırdamaya başladığında, Emir'de ciddiyle konuştuğu anlardan sıyrılacaktı. Ateş ve Berin'in de yüzüne birer gülümseme konduğunu fark ettikleri zaman bunu gizlemek anlamsızlaştı.

"Çok tatlısınız..." dedi İlkim gülüşünü sakinleştirirken. Uzun, omuzlarına dökülen saçlarını geriye doğru itip gözlerini ikisine sabitledi. "Burada olduğunuz için çok mutluyum gerçekten. Size yürekten bir teşekkür borçluyum."

Berin ve Ateş kadına bakarken, yüzlerindeki sevgi dolu gülümseme merakla gölgelendi. İlkim sevecen bir

mahcubiyetle arkadaşlarına bakarken ellerini de birbirine bağıladı.

"Hastane benim için yeni bir yer değil. Bu süreçler de aynı şekilde, benim yıllardır alışık olduğum şeyler..."

Uzanıp güçlü, kemikli parmaklarını onunkilere geçiren Emir'e döndüğünde, onun da gözlerine derinlere ulaşmak ister gibi baktığını fark etti. Küçük ama gerçek bir gülümsemeyle onu incelerken, Emir'in gözlerine de o gülüşün verdiği mutluluğun ışıltıları yayıldı. Birlikte olmaktan mutluydu genç adam, onun iyi olmasından ve daima yanında, yakınlarında olmaktan çok ama çok mutluydu.

"Yine de ben yokken, Emir'in biraz zorlandığını tahmin edebiliyorum. Zaten onun hayatında uzun zamandır varsınız, belki bunları size söylemem bile çok saçma olacak ama onun yanında olduğunuz için teşekkür ederim. Onu yalnız bırakmadığınız için..." Duraksadı. Ardından gülümseyerek şakacı bir sesle sevgilisine doğru yaslandı. Başını onun omzuyla boynu arasındaki boşluğa yerleştirirken içli bir nefes aldı.

"Benim uykularım bazen biraz uzun sürer, bira da derin uyuyorum istemsiz. Size de o süreçte onun da uykusuz kalmasına izin vermediğiniz için teşekkürler. İyi ki onun hayatındasınız, iyi ki benim de hayatımdasınız..." dedi gülümseyerek.

"Ne teşekkürü hayatım, yok öyle bir şey." diye mırıldandı Berin ağladı ağlayacakmış gibi bir sesle. Yerinden kalkıp uzun yatağın ucuna geldi. Kadının ayak ucuna oturup ellerinden boşta olanı kavrarken gülümsemişti.

"Olsun," dedi İlkim omuz silkerek. Parmaklarına sarılan eli kavramıştı var olan gücüyle. "Varlığınız gerçekten çok kıymetli benim için. Bunları yürekten hissediyorum ama bir de dile getirmek istedim. Umarım, eylüldeki doğumun da sıkıntısız geçer ve ben de yanınızda olabilirim Berin."

"Olacaksın güzelim, olacağını biliyorum." dedi Berin uzanıp kadına onu incitmemeye çalışarak sarıldı. İlkim ona

aynı karşılığı vermek için uzandı ve gülümseyerek kendini onun kollarına bıraktı.

"Biliyorsun, bizimkiler biraz nazlı adamlardır. Doğum sırasında bayılma ihtimalleri çok yüksek, o yüzden yanımızda olacaksın ki ben kocamı sakinleştirirken sen de seninkini sakinleştirecebilesin."

"Ama gerçekten ayıp oluyor artık."

"Harbiden çok kırıcı olmaya başladınız siz, haberiniz olsun."

Ateş ve Emir arka arkaya tepki verince Berin ve İlkim kahkahalara boğuldu.

Hayat bu küçük anlarla, bir bütünü tamamlamaktan ibaretti ve bir arada oldukça, tamamlanacak çok hayat, biriktirilecek çok anı vardı.

—

"Bizi çok korkuttun İlkim, Muğla'dan nasıl kalkıp geldim inan bilmiyorum..."

İlkim mahcubiyetle başını eğince, doktoruyla göz göze gelmesi uzun sürmedi.

"Özür dilerim İlhan amca... Gerçekten ben de nasıl bu hale geldiğimi bilmiyorum. Her şey yolundaydı, bir sıkıntı yoktu. Ne olduysa bir anda oldu..."

Sahiden de öyle olmuştu. Kriz aniden gelip onu hazırlıksız yakalamıştı. İstese de hazırlıklı yakalanamazdı zaten, orası ayırdı fakat yine de bilinmez bir anda gelmesi, herkes için şok edici olmuştu. Kimse bunun geleceğini görememiş, olacakları bilememişlerdi.

Şimdi hepsi odaya toparlanmış bir halde, İlhan'dan cevapları almak, vereceği bilgilerden faydalanmak adına bekliyorlardı. Herkes onun ağzının içine bakıyordu bir nevi.

"Anlıyorum, anlıyorum. Annenlere ve Emir'e de sordum. Onlarla cevapların örtüşecek muhtemelen ama sana da sormak istiyorum. Düğün günü ya da öncesinde, vücudunda olumsuz herhangi bir reaksiyon oldu mu? Kalbin sana zorluk çıkardı mı?"

"Hayır." dedi İlkim beklenen şekilde.

"Astım krizi, uyuşmalar, halsizlikler, öksürük ya da ağrılar... Hiçbiri mi yok?"

"Hayır," dedi İlkin yeniden. "Hiçbiri yok. Ben, hiçbir sorun yaşadığımı hatırlamıyorum... Her şey iyiydi İlhan amca. Astım krizi bile geçirmedi son seferimden bu yana. Zaten o zamanları da sen biliyorsun. O zamandan bu yana, vücudumun bana gösterdiği ilk tepki bu."

İlhan başını sallayıp önündeki dosyayı incelerken yanındaki hemşirelerin de not aldığını görebiliyordu.

"Perhizini kesinlikle bozmadın ve bir taneden bir şey olmaz diye içki de kullanmadın değil mi?"

İlkin yeniden başını olumsuz anlamda salladı. Adamın bunu prosedür gereği sorduğunu biliyordu. İnce, solgun elleriyle oynarken kendini o günü hatırlamak için biraz olsun zorlamaya ihtiyaç duymadı. Her şey oldukça net ve açıkça hafızasındaydı.

"Kriz olduğunu da son ana kadar anlayamadım zaten. Asıl sorun da sanırım o oldu. Bir sürü etki aynı anda geldi ama uyuşma yaşayana kadar kondurmadım. Sürekli aynı şeyleri söylüyorum ama... Her şey yolunda olduğu için ya ben çok sıvı tükettim ya da elbisem göğsüme çok baskı yaptı falan diye düşündüm. Başka bir şey düşünmedim."

"Anlıyorum. Zaten krizler bazen böyle sinsi ve belirsizdir. Dua edelim ki yanında birileri varmış, üstelik düşmeden ses de çıkarmayı başarmışsın. Erkenden hastaneye yetiştirildiğin için çok şanslıyız. Sonuçta ne kadar çabuk müdahale edersek, iyileşmeni ve toparlamayı o kadar çabuk sağlayabiliriz."

"Şükürler olsun," dedi Fulya derin bir nefes vererek ve hemen yanında duran Emir'in kolunun altına girdi. Oğlu gibi gördüğü çocuğa sarılırken, Emir Feza'da uzanıp onu sarmıştı. Yüzündeki, çok daha önce yetiştirmeyi dileyen bir ifadeye rağmen gülümsüyordu. Şükürler olsun sahiden.

"Değerlerin normale döndü. Uyandıktan sonra aldığımız testlerde de bunu görmek mümkün. Yalnız birkaç gün daha burada bizimlesin. Kontrol altında tutacağız. Senin

durumundaki hastalarımızda özellikle bu tarz krizlerin tekrarlama ihtimali yüksek oluyor. Olası bir durumda, *dilerim ki olmaz ancak olursa*, müdahale ederken zaman kaybetmemek çok önemli."

"Tamam, sorun yok ben kalırım. Zaten bütün sevdiklerim de yanımda, baksana. Normal zamanda onları toplamak benim inanılmaz vaktimi alırdı, şimdi hepsiyle bir aradayım. Benden iyisi var mı sence..." Kıkırdaması ve sevgiyle etrafındakilere bakması, zaten gülümseyen yüzleri giderek keyiflendirecekti.

"Bunu duyduğuma sevindim, iki ya da üç gün daha bizimle olmana ihtiyacımız var. Sonrasında yine evine geçmene izin verebiliriz. Yakınlarda, etrafta olacaksın ne de olsa..."

Emir başıyla onayladı. "Buralarda olacağız İlhan Bey. İlkim kendini tam anlamıyla toparlayana kadar, buradan öteye bir adım atmaya niyetimiz yok."

İlhan gülümsedi ve "Öyleyse sabah görüşürüz." diye mırıldandıktan sonra, odadan çıkmadan herkesi başıyla selamladı. İlhan odadan çıkarken, İlkim onu izlemeyi sürdürdü. Kaşlarını hafifçe çatıp gözlerini kısarken, doktorunda bir değişiklik olduğunu sezmiş fakat emin olamadığı için de üstüne gitmemişti. İlhan'da farklı bir şeyler vardı ve belli ki bunu düşünen tek kişi İlkim'di. Çünkü ne annesi, ne de babası bu durumla ilgili bir şey söylememişlerdi. Genç kadın bunu sonra düşünmek için zihninin gerilerine atmaya karar verecekti çünkü sevgiyle sarmalanırken düşünmeye pek fırsatı olmayacaktı.

Emir yaklaşıp İlkim'i kollarının arasına alırken genç kadın da gülümsedi ve kolunu adamın beline yerleştirdi. Sıcak dudakları alnının kıyısında yer bulurken olduğu yerden, içinde bulundukları andan nasıl memnun olduğunu hissetti.

Zaman, en çok beklenen geldiğinde kıymete binen ve insana iyi gelendi. Fırtınanın ardından doğan güneş gibi, göğü aydınlatacak ve güneşi geri getirecekti.

İlkim onlara geri gelmişti ve herkes umuyordu ki, bir daha hiç gitmeyecekti.

Üstelik ertesi sabah kapılarını çalan davetsiz misafir, odanın bir ucunda öylece dikilirken herkesi şaşkınlığa sürükleyecek ve beraberinde beklenmeyenleri getirecekti.



Hellouuv💜🙄

Emir'in rüyası hakkında konuşamam, yalnızca bölümün geri kalanı...☺

Yine bir arada, yan yanayız... İlkim için, hep beraber👉

Umarım severek okumuşsunuzdur, bu bölümü de uzun değil dolu dolu tutmaya çalıştım. Ne kadar başarabildim bilmiyorum ama kısa kısa sık bölümler atmamı istemiştiniz çoğunuz. Ben de ona göre hareket ediyorum ☺

Bölüm yorumlarınızı da dört gözle bekliyorum, bilin ki cevap vermesem de hepsini okuyorum. Son zamanlarda baya düştük bence formdan. Yorumlar olsun, oylar olsun. Biraz üzülüyorum ve bunu geri kazanmamız gerektiğine inanıyorum.🙄

Benden bu seferlik de bu kadar, yeni bölümde görüşmek üzere, kendinize dikkat edin💜

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

34. BÖLÜM

Selamlar ve keyifli okumalar. Bu bölümün bolca yorum hak ettiğine inanıyorum... Neden diye sormayın, içimden bir his öyle söylüyor.💜

ACI ÇİKOLATA

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Aydınlığın İçinde."

Bölüm şarkıları: Little Mix, My Love
Won't Let You Down.



Küçük olmamasına rağmen, muhtemelen sayıca fazla insan doldurduğundan sebep, İlkim'in hastane odası içindeki insanlarla birlikte, fazlasıyla küçülmüş gibiydi.

Üstelik özel bir hastanede kaldığından, odasının büyük olduğunu da söylemek mümkündü. Uzun yatağın sol tarafında yüksekçe bir komodin, hemen yatakla o komodin arasında da İlkim'in serumunun askısı duruyordu. Yatağın ucunda tekerlekli yüksek bir masa vardı ve genç kadın genelde onun üzerinde yiyordu. Yatağın sağ tarafında, karşılıklı iki berjer duruyordu ancak biri İlkim'e yakın olmak amacıyla yatağın dibine çekilmişti. Berjerlerin arasında küçük, yuvarlak bir sehpa bulunuyordu ve bulduğu ilk fırsatta orayı geniş bir saksının içindeki yasemin çiçekleriyle renklendiren Seçil'di.

Aynı şekilde yatağın karşısında da ikili bir koltuk ve minderli sandalyelerden vardı. İlkim'in içinde bulunduğu kalabalığı öğrenen İlhan odaya farklı eklemeler yapılmasını sağlamıştı. Ki bunu yapmasa bile, İlkim'in yatağının bulunduğu alanın ardında ayrı, küçük bir dinlenme kısmı

daha vardı. Orada da koltuklar ve fazla büyük olmasa da ailesinin işini gören bir masa bulunuyordu.

Odası büyüktü, geniş camlarıyla ferah ve aydınlıktı. Ancak şu an havadaki bulutların kararmasından bağımsız olarak, odaya çökmüş bir kasvet vardı. Buna sebep olan şey, içerideki insanların sessiz kalışları ve odayı dolduran gerginlik de olabilirdi elbette.

Kollarını birbirine bağlamış ve İlkim'in yatağının hemen dibinde bulunan berjere oturmuş olan Seçil, çattığı kaşları ve nefret dolu bakışlarıyla biraz ötesinde, duvarın dibindeki ikili koltukta oturan kadını izliyordu.

Fulya ve Gündüz dakikalar önce odayı terk etmiş, kızlarına bu konuda rahat olabileceği bir alan tanımak istemişlerdi. Çünkü Gündüz biliyordu ki, Fulya birkaç dakika daha onunla aynı odada bulunursa bunca yaşına kadar bozmadığı terbiyesine ağır bir darbe vurulacaktı.

Elbette herkesi dikenlerin üzerinde duruyormuş gibi gerginliğe ve tedirginliğe sürükleyen bu kadın, *Selvi Dağlı'dan başkası değildi.*

Emir Feza o anda, İlkim'in diğer yanında ayakta dikiliyor, duvara yaslı durmaktan öteye gitmiyordu. Dişleri alt dudağını kemirirken, bütün sakinliğiyle, kızılıık rengi döpiyesindeki görünmez tüyleri temizleyen annesine tedirgin bakışlar atıyordu. Ateş, Ayşin'i bahçeye çıkarmıştı, Berin'se burada kalmayı seçmişti. Aydınlık odanın diğer tarafında, İlkim'in ileri çaprazındaydı. Kapıya en yakın olan oydu ve geniş sandalyede otururken bir eli karnına sarılıydı. Diğeriyse parmaklarını kısa, sarı saçlarına daldırıp çıkarıyordu. O da sessiz ve diken üstünde gibiydi fakat İlkim yalnız kalsın istememişti.

Emir annesinin sessizliğinden giderek rahatsız olsa da, İlkim hafifçe boğazını temizleyince bakışları saniyeler içinde onu buldu. Genç kadın hemen sağındaki, komodinde bulunan bardağı aldı ve titreyen elleriyle suyu yudumlarken bakışlarını önünden çekmedi. Emir, Seçil'den önce doğruldu ve uzanıp kadının elini tutarken, suyu içmesine yardımcı

olarak sevgiyle incecik parmaklarını okşadı. Yüzüne gayriihtiyarı, sevecen bir gülümseme oturunca, İlkim'in aklını bulandıran kara bulutlar hızla dağıldı ve çehresinde apaydınlık bir tebessüm belirdi. Minnetle ona bakarken Emir bardağı yerine bırakmak için geri çekilir çekilmez, odadaki sessizliği kıracak buz gibi bir ses duydu.

"Bu kadın buraya hangi yüzle geliyor?"

Kısık sesiyle soruyu arkadaşına bile dönmeden soran kişi, elbette ki Seçil'di. Arkadaşına yapılanları unutmamıştı. İlkim'in kızgınlığı geçse de, Seçil'in kini bakıyordu. İlkim'in gözleri büyürken, elini uzatıp arkadaşının koluna dokundu ve fısıltıyla "Seçil, lütfen." diye konuştu. Fakat arkadaşının içindeki öfke katran karasıydı. Ona rağmen suratındaki sinirli, rahatsız ifadede kurtulamayacaktı. Aynı anda, Selvi Dağlı'nın koyu renkli gözleri karardı ve onun yüzündeki sarsılmaz ifade de bir saniyeliğine bile kırılmadı. Ardından aralarında soğuk rüzgarlar esmesini geçin, odayı koca bir buz kütlesine çevirecek o cevabı verdi.

"Seni görmeye gelmedim zaten ben." dedi Selvi Dağlı hiç çekinmeden. Berin dudaklarını birbirine bastırırken Emir gözlerini yumup derin bir soluk aldı. İlkim'se ellerini birbirine bağlamış, titremesini durdurmaya çalışıyordu.

"Anne," diye mırıldanan Emir Feza'ya bir anlığına göz atan Selvi Dağlı'nın suratında mimik bile oynamazken Seçil atak yapmakta gecikmeyecekti.

"Görmeye geldiğiniz insanın hem benim, hem de hayatımın bir parçası olduğunu düşünürsek, yanlış yerde olduğunuza kalıbımı basarım Selvi *Hanım*. Buraya kadar zahmet etmenize gerek yoktu yani..." diye mırıldanan arkadaşının iğneleyici tavrı İlkim'i ürkütmüştü.

Kendisine seneler önce yapılan çok ama çok yanlıştı, evet fakat geçmiş geçmişte kalmıştı. Köprünün altından öyle çok su akmıştı ve İlkim ondan sonra bambaşka yerlerinden onlarca yara almıştı ki, ne kırgınlık ne de öfke kalmıştı içinde.

Hissizdi sadece... Selvi Dağlı'ya karşı koca bir boşluktan ibaretti kalbindekiler.

"Seçil." dedi bu kez daha tok bir sesle. Arkadaşının dikkatini çekmişti. Selvi Dağlı'nın oturduğu koltukta duruşunun daha da dikleştiğini fark edince Emir'in annesine doğru bir adım attığını gördü.

İlkim, Seçil'e dönerken; Emir'de annesine yönelmişti.

"Seni anlıyorum, benim adıma öfkелisin ama izin ver, bir kez daha dinleyeyim onu. Buna hakkı var. Emir'in annesi o... Emir'imın annesi. Lütfen, biraz izin ver... Kalkıp buraya kadar gelmesinin bir sebebi olduğuna eminim. Söz, buna yeltenirse bile beni kırmasına izin vermeyeceğim bu sefer... Biliyorum çünkü Emir de izin vermeyecek buna. Ne olursa olsun bir başıma bırakmayacak beni. Bırakmaz. Tamam mı?" diye mırıldanan İlkim, arkadaşının ellerini sakince tutarken, Seçil yalnızca başıyla onaylamakla yetinecekti. Berin onları öyle görünce yerinden kalkıp yanlarına gelmiş ve Seçil'i de yanına alıp birlikte dışarı çıkmalarını sağlamıştı. Gitmeden İlkim'in iki yanağına, güçlü birer öpücük kondurmuşlardı. İlkim'in yüzündeki gülümsemeyi kimsenin kırmasına izin vermezlerdi. Daima yanında olacaklardı, bunu simgeliyordu davranışları.

İlkim Seçil'i uyarırken, o sırada Emir'de aynı şekilde annesiyle konuşmuştu.

"Eğer sana anlattığım onca şeye rağmen buraya gelişinin onu yine üzdüğünü görürsem sana bir daha asla anne demem. Duydun mu beni anne? Senin beni o her şeyden çok kıymet verdiğim annemden edişin gibi, ben de seni tek oğlundan ederim..."

Selvi'nin bakışlarının kısıldığını görünce sıkıntılı bir soluk aldı. "Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen beni bu şekilde sınama anne... Lütfen. Söz vermiştin."

Acıyla dolan bakışları annesininkilere tutunduğunda Selvi Dağlı bir şey söyleyecekse bile bundan hızla vazgeçti. Oğlunu son iki görüşünden beri gözlerinde ve sözlerinde

farkına vardıkları onu etkilemişti, üstelik etkilemeye de devam ediyordu.

"Söyleyeceklerin olduğunu söyledin. Kimseyi incitmeyeceğine söz verdin anne. Sözünü tut. Bir kez olsun senin doğrularınla değil, benim istediklerime göre hareket et. Sadece tek bir şey söyleyeceğim. Nasıl davranacağına kendin karar verebilirsin sonrasında." Bakışları Seçil'e laf anlatmaya çalışan güzel kadına döndü ve bakışları sevgiyle açılırken annesiyle yeniden buluştuğunda, orada keskin bir netlikten ötesi yoktu. "Onu incitirsen ben yokum. O yoksa, yokum anne."

"Tamam." dedi Selvi net bir sesle. "Sence bu kadar yolu, bir kadını incitmek ve kalbini kırmak için mi geldim?"

Emir tıslar gibi nefeslendi ve beklemeden konuştu. "Yapmadığın şey değil."

"Merak etme. Annen sabit fikirli, yaşlı bir kadın olsa da, emin ol onun da hayatında ders aldığı şeyler var Emir. Buraya sana dert anlatmaya ya da onu üzmeye gelmedim."

Emir son bir kez annesine baktı ve geri çekilirken içinden ettiği duaları sesli dile getirecekti. "Umarım öyledir anne, umarım."

Bu sırada Berin ve Seçil'de İlkim'i öpmüş ve odadan çıkmak için hareketlenmişlerdi. Seçil kadına bir kez daha dönmemiş olsa da Berin, Selvi'ye küçük bir baş selamı verip, iyi günler dilemekten geri durmayacaktı. Selvi küçük bir gülümsemeyle kıza selam verdikten sonra kapı açılıp kapandı ve içeride üç kişi kaldılar.

Emir, az önce Seçil'in kalktığı yere oturup İlkim'in parmaklarına parmaklarını geçirirken sessiz bir nefes vermiş ve diğer elini de çenesinin altına yaslamıştı. Bakışları annesinin üzerinde gezindi.

İlkim sessiz bir gülümsemeyle otururken, birkaç dakika odayı dolduran yalnızca nefes sesleriydi. Genç kadın makinelerden ve kablolardan ayrıldığı için, sessizlik onlara yol arkadaşı olmaktan çekinmiyordu.

Birkaç dakikanın ardından Selvi boğazını temizleyince, ilkim bakışlarını Emir'inkilerle iç içe geçmiş parmaklarından çekerek kadına çevirdi.

"Sanırım işe gerçek bir özür dileyerek başlamalıyım..."

İlkim'in tedirgin bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdığında, dudaklarını ıslatıp koltuğunda da biraz öne kaymıştı.

"Bunun kıymeti olur mu, ya da bunca zaman sonra hala bir geçerliliği var mıdır bilmiyorum fakat özür dilemek istiyorum."

İlkim sessiz kaldı çünkü ne söyleyeceğini, daha da doğrusu ne söylemesi gerektiğini tam olarak bilemiyordu. Bu da Selvi'ye gereken alanı tanımıştı çabucak. Bakışları düz, aynı mizacı gibi sertti ama sözlerinde herhangi bir ima ya da alt anlamlar yoktu. Ne düşünüyorsa onu söylüyordu, belliydi.

"O zaman da, bugün de... Her ne kadar bu kişi oğlum da olsa, onun ilişkisine karışmak bana kesinlikle düşmezdi. Yanlış yaptığımı fazlasıyla geç fark ettim. Üstünden bu kadar zaman geçmesinin sebebi de bu... Ben biraz, hatta belki çok eski kafalıyım. Sabit fikirliyim de aynı zamanda. Bir şeye karar verdiğimde ya da onu aklımda netleştirdiğimde gerçek olana kadar elimden geleni yapmaya alışkınım. Emir'i yeniden Antalya'ya döndürmeyi aklıma koymuştum fakat..."

Emir annesinin üstüne gitti. "Fakat..." diye mırıldandı devam etmesini isteyerek.

Selvi keskin bir gülüşle oğluna döndü ancak devam edecekti.

"Fakat bunu isterken oğlumun mutluluğunu göz ardı ettiğimi fark etmemişim ben. Senin... O gün bana söylediklerin beni kızdırmıştı çünkü içten içe haklı olduğunu biliyordum muhtemelen. İlişki sizin ilişkinizdi ve sadrazamın torunu da olsam, buna karışma hakkına sahip değildim. Bu da bana dokunan asıl şeydi zaten. Yıllardır sözümünden çıkmayan o çocuğun, kendi fikirlerini oluşturacak ve kendi kararlarını alacak yaşa gelişini kabullenememem... Hepsi bu yüzden. Ben... O gece eve döndüğümde, geride bıraktığım

şehirde, anladığım tek bir şey vardı. Emir senin yanından asla dönmeyecekti İlkim. Bunu isteyen kim olursa olsun..."

İlkim yutkunup Emir'e baktığında, adam bakışlarını annesinden çekmemiş ama parmaklarını nazikçe, varlığını belli etmek ister gibi sıkıyordu.

"Gözlerinde gördüğüm, sende ve onda farkına vardığım en net şeydi bu. Birbirinizi bırakmayacaksınız. Emindin sen kendinden ve Emir'den. Bana da söylemiştin, başımıza taş yağmadığı sürece benim onu bırakmaya niyetim yok demiştin... Taşlar yağmış, kızım. *O taşlar yağmış.*"

Selvi'nin sesi sonlara doğru kısılırken derin bir nefes alıp elleriyle eteğini düzeltti. İlkim'in gözleri doldu. Titreyen dudakları da buna eşlik etmeye başlayınca Emir'in parmaklarını tutuşu sıklaştı ve kadına dönüp şakağına ardı ardına birkaç güçlü öpücük bıraktı.

"Yağdı," dedi İlkim fısıltıyla. Buruk bir gülümsemeyle Selvi'ye baktığında, kadın da başını yana eğdi ve ona bakarken ilk kez hafifçe gülümsedi. Emir parmaklarını daha güçlü bir tutuşla kavrarken kadının sesini yeniden duydular.

"Önemi yok. Ne kadar yağmur yağarsa yağsın, kara bulutlar daima dağılırlar. Hayat her gün yepyeni kapılar açar insana. Kaderinde o kişi varsa, zaten seni hayatının bir noktasında yeniden bulur. İstese de bırakamaz. Sizi ben de ayırsam, eninde sonunda yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulurdunuz."

Emir gülümsedi ve annesine bakarken ilk kez içindeki korkunun tamamen çekildiğini hissetti. Derin bir nefes alıp sevgilisine bakarken, İlkim'in de suratında sarsak ama tatlı bir gülümseme vardı. Anlaşılabilmek öyle güzel bir histi ki, bunu tatmayı çok uzun zaman beklemişti genç kadın.

"Öyle," dedi onaylayarak.

"Bu yüzden tekrar özür dilerim ben senden. Benim düşündüklerim hiçbir zaman seninle ilgili olmadı aslında. Daima Emir vardı benim hayatımın başrolünde. Benim tek varlığımı, anneliğimin, onu koruma içgüdümün körlüğüne yenildim. Kendime yediremediklerim yüzünden seni bu

olayın suçlusu yapıp üstüne bir dava yıkmak daha kolayıma geldi."

Yaptığı göndermeler manidardı. Sonrasında omuz silkip dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırınca, İlkim'in tebessümü büyüdü. Selvi'ye bakarken sessizce, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Ardından saçlarını kulağının ardına düzgünce sıkıştırıp devam etti.

"Ben sizden bir özür istemiyorum Selvi Hanım. Hiçbir zaman bunu istemedim ya da beklemedim. Beni anlamanız bana yeter de artardı. Bu yaştan, bu saatten sonra kimseye kin gütmek ya da içimde öfke biriktirmek gibi bir niyetim de yok zaten. O zaman da yoktu. Az önce arkadaşşıma da söyledim. O köprünün altından çok su aktı. Ben sizi anladım, kendimi de anlattım. Olan oldu, geçmişe takılı kalmanın manası yok. Zahmet edip buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Benim için..." Durdu ve yüzündeki sahici gülümsemeye Emir'e dönüp uzunca onun gözlerine bakarken düzeltti. "Bizim için önemi büyük."

Selvi sıkıntılı bir soluk verirken yüzündeki kaslar gevşedi ve yüzüne küçük bir tebessüm oturdu. Buraya sahiden de kendi isteğiyle gelmişti, oğlu istediği için falan değil. Oğlu da bunu istememişti zaten. Annesine İlkim'in kriz geçirdiğini söylemiş fakat asla kalkıp gelmesini rica etmemişti. Selvi bunu yapması gerektiğini kalbinde hissetmişti. Emir bunu biliyordu çünkü haberi aldıktan sonra defalarca aramış, doktorunun numarasını isteyip bilgi dahi almıştı. Selvi Dağlı'nın İlkim'e karşı tavrını değiştiren şey, onun hastalığı değil, oğlunun bu konudaki net ve kesin duruşu olmuştu. Emir, İlkim'i seviyor, ona kıymet veriyordu. Keşke bunu seneler önce de görebilse ve İlkim'in kalbini kırmasaydı fakat zamanı geri alamazdı. Zamanı geri alamayacağını bildiği için de, geleceği biraz olsun değiştirmek adına çaba sarf etmeye karar vermişti.

Şu anda ona bakan Emir Feza'nın kahvelerinde gördüğü kadarıyla bunu başarmıştı da. Ayağa kalkıp üzerini düzelttikten sonra küçük el çantasını aldı. "Öyleyse ben

rahatsızlık vermeyeyim daha fazla. İlhan Bey'e de uğramak istiyordum, sonrasında vedalaşmaya gelemeyebilirim. Direkt uçağa yetişmem gerekiyor."

"Hemen gidiyor musunuz? Bu kadar çabuk mu?" İlkim'in şaşkın sesi aralarında belirince Selvi gülümsedi. Emir de bu sırada kadının elini bırakıp ayaklanmıştı.

"Başhekim olmanın bazı sıkıcı sorumlulukları var. Maalesef beklemeye de, bekletmeye de gelmiyor."

"Anlıyorum. Sonrasında kalmaya da bekliyorum ama... O zaman darılırım gelmezseniz."

Selvi gülümsedi. Ölçülü fakat gerçek bir gülümsemeydi. "Bakarız. Onun da zamanı gelir mutlaka... Görüşmek üzere öyleyse."

Bir adım daha atınca İlkim'in sesi onu yeniden durdurdu.

"Vedalaşmaya gelemeyecekseniz şimdi vedalaşalım. Sarılmaz mısınız?"

Selvi donup kalırken, buna cüret etmeye kalkışmamıştı fakat kızı kırmak gibi bir niyeti de yoktu. Her ne kadar İlkim onu anlayışla karşılasa da, bunu istemeyebileceğini düşünmüş ve teklifte bulunmamıştı.

"El... Elbette sarılırım."

Yıllardır başhekimlik yapan, ondan öncesinde de senelerin doktoru olan Selvi Zeren Dağlı'nın eli, bu yaşına dek bir kez olsun titremezken, sesi sanki dudaklarından parça parça süzülmüştü. Ardında dönüp genç kadına doğru ilerledi ve onu kollarına almak için kalçasını yatağın kenarına yasladı.

İlkim kadına uzanıp sarıldığında, Selvi'nin de elleri onun sırtını buldu. Gözlerini bir anlığına kapatırken derin bir nefes alan İlkim'in sesini duymuştu. Zaten hemen arkasından da dudaklarından kısık sesli kelimeler dökülecekti.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçer..."

"Asıl ben bu genç yaşında benden daha olgun ve anlayışlı biri olduğun teşekkür ederim. Pes ettiğini sakın duymayayım. Hastalığı yendikten sonra ben de Antalya'ya bekliyorum, tamam mı?"

İlkim titrek gülümsemesiyle başını sallarken dolan gözlerinden bir damla yaş düşüverdi. Selvi uzanıp o yaşı kuruladıktan sonra gülümsedi, ardından yataktan kalkarak geri çekildi. Odanın dışına yöneldiğinde, Emir'in yaklaşan sesi hemen ardından geldiğini gösteriyordu. "Ben hemen geleceğim tamam mı? Bekle beni sevgilim."

İlkim kıkırdadı. "Zaten bir yere gittiğim yok ki..."

Emir onun burnunu sıkıp başının tepesine bir öpücük bıraktıktan sonra annesinin ardından odadan çıktı. Kapının önünde oğlunu bekleyen Selvi Dağlı, onun da yanına gelişiyle ilerlemeye başlamıştı. Yan yana yürürlerken uzun koridor boyu emirlerini sıralayan kadın işaret parmağını da kaldırıp indiriyordu. "Kıza iyi bak tamam mı? Beni daha sık ara ayrıca. Öyle geldin buralara, anneni unuttun olmaz, kabul edemem. İlkim'e de ver numaramı, ihtiyacı olursa o da arayabilir. Bana da ver numarasını sonra, Ateş'lerin telefonlarını da mesaj at. Aradığımda sana ulaşabilmek istiyorum Emir Feza. Bir dahaki gelişimde de Ayşin denen o kızla tanışacağım. Bugün kaçırdınız gözümün önünden, fark etmedim sanma—"

Emir annesinin daha fazla konuşmasına izin vermeyerek önünde durdu ve dönüp kadına sıkıca sarıldı. Uzun zamandır böyle mutlu hissettiğini hatırlamayan Selvi, kollarını hayatındaki en kıymetli varlığına sararken Emir'in sesini duydu. "Teşekkür ederim," dedi oğlu. Minnettar ve sevgi dolu sesi, annesinin kalbine erişiyordu. "Teşekkür ederim anne. Her şey için teşekkür ederim. Bugünü hayatım boyunca unutmayacağım."

Selvi güldü. "Teşekkür edebileceğin bir şey yapmıyorum. Sadece geri alınması gereken bazı yanlışlar yaptım ve herkese bahsedilmeyen o yanlışları geri alma şansına sahibim, o kadar. Senin için olduğunu düşünüp de şımarma sakın..." dedi şakayla karışık. Otoriter tonuna rağmen Emir'i öyle mutlu ediyor, bu şekilde ona öyle iyi hissettiriyordu ki, tahmin bile edemezdi.

Ayrıldıklarında, Emir onu yanaklarından öpüp kadını İlkim'in doktorunun odasına götürecekti, annesi ondan olup biteni dinledikten sonra vedalaşacaklardı. Ardındansa Selvi, bugünü yeterince olumlu bir şekilde geçirdiğini bilerek Antalya'ya dönmek için hastaneden ayrılacaktı.

Kırgınlıklar ve küskünlükler bir bir son bulurken, senelerce biriken yanlış duygular zamanla doğrularla yer değiştirecekti. Her şey düzelecek, eninde sonunda bir hal çaresi bulunacaktı.

—

İki gün sonra,

"Nasıl yani? Her sezon başka bir karakterin aşk hayatını mı anlatacakmış? Kaç sezon olacak o zaman bu dizi, bir sürü karakter var..."

Seçil ve Ayşin ikili koltukta otururlarken, Berin'de İlkim'in diğer yanındaki tekli koltukta oturuyordu. Kızıl saçlarını başının tepesinde toparlamış ve yüzüne giderek renk gelmiş olan arkadaşı, bıçağa taktığı iki dilim elmayı İlkim'e uzatırken çıkıyordu.

"Hayır, başka bir karakter gibi düşünme. Ailenin üyelerini, bu kızın kardeşlerinin hikayelerini anlatacak başta. Normalde sekiz kitaplık bir seri, artık kimi anlatır, hangi sırayla anlatır ben bilemiyorum."

İlkim kaşlarını kaldırıp ilgiyle dinlerken büyük televizyonda oynayan yabancı, dönem dizisine baktı. Elmayı alırken, bir diğer dilimi de Berin'e uzattı.

"İlkim abla nasıl izlemedin sen bu diziyi ya?" dedi Ayşin yeşil elmalardan birini dişlerken. İlkim katı gıdalara geçiş yapar yapmaz, Gündüz odayı meyve bahçesine çevirmekte gecikmemişti. Kızlar hep bir arada odadalardı ve yanlarında erkekler yoktu. Ateş ve Emir, Berin'le Ateş'in eşyalarını toparlamaya, eve gitmişlerdi çünkü Sipahioğlu çifti akşama İstanbul'a uçacaktı.

Ayşin'in sorusuyla İlkim ona dönse bile, Seçil arkadaşından önce davrandı.

"Hayatım, ilkim ablan katışıksız bir işkolik olduğu için, televizyonun haber izlemek dışında kullanılabildiğinden habersiz. Sosyal medya platformlarından uzak ve inzivada bir hayat sürdürürken yalnızca gündemi takip edebilmek adına Twitter kullanıyor. Onda da önüne dönem dizisinin düşme ihtimali sıfır falan çünkü takip ettiği ya on ya on iki tane hesap var muhtemelen..."

"Aa... Sen beni iyice yaşlandırdın ya Seçil? Sen ona bakma Ayşin'im. Gündemi takip etmek için bile zaman yaratacak fırsat bulamıyorum bazen. Dizi izleyecek vaktim de olmuyor pek." dedi gülümseyerek.

Ayşin parlak sarı saçlarını kulağının ardına atarken onu ilgiyle dinliyordu. "E peki nasıl geçiyor senin bir günün? Sürekli adliyede misin yani?"

"Sürekli adliyedeyim diyemem ama zamanımın çoğunda adliye ve ofis arası mekik doğuyorum diyebilirim. İstanbul'dayken zaten ders veriyordum. Burada her şey biraz daha farklı tabii... Sabah direkt hazırlanıp ofise geçiyorum genelde, gün içinde oradayım. Dava ya da dosya işleri varsa adliyeye gidiyorum, öğle arasında bazen yemek yiyecek şansı dahi yaratamadığım oluyor ofisteki işlerden. Bazen müvekkil görüşmeleri oluyor, bazen sadece dosya okuduğum günler, bazen de davalara hazırlanıyorum. Zaten eve yorgun dönüyorum, onda da yemek yiyip duş aldıktan sonra biraz telefona bakıp uyuyorum. Benim o televizyonu açıp saatlerimi karşısında geçirecek vaktim olabilir belki ancak bunu yapmam demek, ya uykumdan ya da sağlığımdan kendi ellerimle çalmam demek... Bir de benim durumumda, kendimi yormamam gerektiği için, özellikle uykumu es geçemiyorum. Fazla fazla uyuyorum denebilir yani..." dedi sonunu tatlı bir sesle uzatarak.

Ayşin başını salladığında, Berin de hemen yandan kadına onay verecekti.

"Vallahi ofis işleri daima çok yorucu oluyor. Sabah kalkıp hazırlanmak yemin ederim işkence gibi... Her gün saçını, makyajını yap, kıyafetine özen göster derken bir mesai de

orada harcıyorsun. Eve geliyorsun, üstünü değiştirecek halin kalmamış. Seni o kadar iyi anlıyorum ki..."

İlkim gülümseyince, Berin'in dudaklarına da bir tebessüm kondu.

"Ama az kaldı, kurumsal firmalarda pijama geleneğini bizim şirkette başlatacağım en son. Biraz da yönetimde söz sahibi olmanın ekmeğini ben yiyeyim ya... Bu ne her gün topuklu, her gün etek elbise. Yoruldum."

Kızlar hep bir ağızdan kıkırdayınca, ekranda bir bölümü oynayan dizi, İlkim'in dikkatini yeniden çekti. Dizi falan izlemiyordu çünkü genelde başladığı hiçbir diziyi bitiremiyordu.

"Bu karakterler yeni sezonlarda da aynı olacak o zaman değil mi?"

"Evet aşkım, evet." Seçil yine elini ona doğru kaldırıncı, İlkim bu kez kendisine uzatılan çileği aldı.

"İkinci sezon onayını aldı dizi. Muhtemelen ilk erkek karakterlerden başlayacaklar... Bak şu oğlan var ya... En büyük abisi, en yakışıklısı da aynı zamanda, ben muhtemelen ilk onu izleriz diye düşünüyorum."

"Keşke onunla başlasaymış, Anthony'nin aşk hayatı benim daha çok ilgimi çeker açıkçası." dedi Berin. İç çeker gibi nefeslendi. "Ben de izledim bu diziyi geçenlerde. İkinci sezonu daha heyecanlı olacak muhtemelen. Bu adamın içinde yer aldığı bir şeyin kötü olma ihtimali var mı, baksana..."

Berin kurgusal karakterlerle ilgili düşüncelerini sayarken odaya Ateş ve Emir'in girmesiyle duraksadı ve keyifle gülerken, eğlenceli bir ifadeyle kocasını işaret ederek kıkırdadı. "Ama beni bilirsiniz, her zaman önce kocam da kocam!"

Emir, İlkim'e yönelirken, Ateş'se ne olduğunu anlamamasına rağmen sırtıp karısının dudaklarına sesli bir öpücük bırakmak adına eğildiğinde, Emir'de İlkim'in saçlarının tepesini öpecekti. Seçil televizyonu kapatırken Ayşın'de çiftte kumrulara bakıp kıkırdayacaktı.

"Hayatımın anlamı..." dedi Ateş ellerindeki kâğıt çantaları kenara bırakırken. Uzanıp karısını kollarına çekti ve başını başının tepesine yasladı. Saçına öpücükler bırakırken sesi sakin ve temkinliydi. "Hazır mısın geri dönmeye?"

Berin başını sallarken bedenini de Ateş'in geniş göğsüne saklamıştı. Sessiz bir nefes bırakırken dudaklarını hafifçe ıslattı. "Hazırım. Bu çocukları burada böyle bırakmak beni biraz üzüyor ama yine gelip gideceğimiz için içim rahat..."

"Tabii ki geliriz. Kalalım biraz daha derdim ama kontrollerini kendi doktorumuzda yaptırmak istediğini biliyorum. İçin rahat olsun, onlar birbirlerine öyle güzel bakacaklar ki akıllarımızın burada kalmasına sebep olmayacaklar..." Ateş arkadaşlarına bakarken gülümsemişti.

İlkim, hemen yatağının dibinde dikilen Emir'le kendinden bahsedildiğini fark edince gülümsemişti. Seçil çalan telefonunu açmak için çalınca, meyve soyma işini Ayşin'e devretmişti. Ayşin abisine ve Ateş'e, Berin'le İlkim'e yetiştirmeye çalıştığı gibi meyve yetiştirmeye çabalıyordu. Emir kardeşinin yanına oturunca onun da şakağına bir öpücük bırakıp koltukta geriye yaslandı.

"Merak etmeyin, gerekirse saat başı ararım ben seni... İşlerinizi halledin ve bize bebişten güzel haberler getirin..."

"Söz getiririm çiçeğim benim, ayrıca aramazsan da darılırım onu söyleyeyim."

"İsmi belli mi Berin abla bebişin?"

Berin gülümseyerek başını kocasının göğsünden kaldırdı. "Var aklımızda birkaç isim ama biri kesin. Kız olursa adının ne olacağı belli. Çok güzel bir isim, seveceğinizi düşünüyorum ama şimdilik sürpriz olsun... Cinsiyetini öğrendiğimizde, ismiyle birlikte veririm müjdeyi inşallah..."

İlkim heyecanla ellerini birbirine bastırınca dudaklarından tatlı mırıltılar döküldü. "Ay çok heyecanlı! İsmi sağlıkla, mutlulukla taşısın bir tanem benim. Hep masal okuyacağım minnoşuma..."

Emir boğazındaki yumruyu gidermek adına yutkunurken zorlukla gülümsedi ve yerinden kalkıp, yatakta bağdaş

kurmuş bir biçimde oturan kadına ardından sarılarak ellerini omuzlarına doladı. *Okuyacaktı elbette, aksini düşünmenin imkânı dahi yoktu.* Kadın Emir'e doğru dönünce gülümsedi.

"Bir sürü masal kitabı alalım tamam mı Emir, bir sürü. Koca bir kitaplık kadar kitap alalım, hepsini ben okuyacağım."

"Alalım tabii sevgilim, en çok biz okuyalım ona masal. Teyzesi okumayacak da kim okuyacak..."

Ateş, Emir'in yüzündeki acıyı fark ettiğinde yutkunup dudaklarını karısının saçına bastırdı. Evde beraber eşyaları topladıkları sırada arkadaşı rüyasını ona detaylarıyla anlatmıştı. İnsan, korkularının onu bilinçaltına kadar takip etmesine engel olamıyordu fakat hiçbir rüya, gerçeği temsil etmek zorunda değildi. Pekâlâ, hayatlarıyla uzaktan yakından alakası olmayan sahneler olabilirdi Emir'in gördükleri. *Umuyordu ki öyleydi de.*

"Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldandı onaylar biçimde. "Yalnız her gece bize uğrayıp masal okumayacaksanız böyle beylik laflar etmeyin avukat hanım. Biz bekleriz."

İlkim meydan okumayla gülümsedi ve çenesini havaya dikti. "Tutamayacağımız sözler vermiyoruz efendim, siz hiç merak etmeyin. İddiamızın arkasındayız. Değil mi hayatım?"

Emir güçlü bir kahkaha attı. "Vallahi öyleyiz sevgilim. Sipahioğlu çifti bizden korksun..."

İlkim kıkırdadığında, odanın içindeki havanın daimî bir neşeye bulandığı öyle net görülüyordu ki, herkes suratındaki gülümsemeye etrafa bakmaktan ötesini yapamıyordu.

Hayat zordu. Bazen olmasını beklediğinizden daha yorucu ve karmaşıktı üstelik. Elinizden hiçbir şey gelmeden, düzelsin diye beklerdiniz ama bu çakıllı yolda, zamandan başka yardımcınız olmazdı.

Yine de, yol arkadaşı olarak seçtikleriniz, sizi bu süreci en kısa yoldan atlatma ve aşma şansı verirdi. Umudunuzu kesmeden, sabretmeyi hiç bırakmadan ve çabalamaktan vazgeçmeden ilerlediğiniz sürece bir çıkış yolu bulurdunuz.

Hayat size eninde sonunda o kapıyı açar ve yenilikleri, güzellikleri önünüze çıkarırdı.

Bulacaktı. İlkim ve Emir Feza'nın korkuları, endişeleri sonuca kavuşacak, er ya da geç yolun en doğru yönünü bulmayı başaracaklardı.

—

Bazı olumsuzluklar, bambaşka etkilere sebep olup bir insanın dünyasını değiştirebilirdi.

Bazılarının dünyasını bitiren olaylar, bazı insanlar için yeni başlangıçların ilk izlerine denkti.

Hayat insanı hangi kapıyı ne zaman açar bilemezsiniz, açacak mı açmayacak mı, bundan emin olamazdınız. Ancak beklemek, umut etmek ve ümidi kesmemek, elimizden gelen en iyi şey olabilirdi.

İnatla umut ederek, iyi ve güzeli istemek onu insana bir şekilde getirirdi.

Yedi sene. Hayatının yüzde yetmiş, hatta belki seksenini şansa yaşayan bir hasta için, mucizevi haberin gelmesi yedi sene sürecekti.

İlkim için... Donör bulunmuştu.

Nakil yapılacaktı.

Üstelik kadının da hemen dibindeydi. Geçirdiği trafik kazasından sonra, vücuduna ve organlarına kalıcı hasarlar almasa da beyin ölümü gerçekleşen, 32 yaşlarında bir kadının, yirmili yaşlarında organ bağışçısı olmaya karar vermesi, senelerdir mücadelesini korkusuzca veren bir kadına umut olacaktı.

Kadın şu anda bulundukları hastanede, makineler ve kablolarla bağlı olarak yaşıyordu. Organları çalışmayı sürdürüyordu ancak bir daha asla uyanamayacaktı. Anne ve babası, onun beyin ölümünü bir buçuk haftanın ardından, bu sabah kabul etmişlerdi ve Altan çalışmalarına hızla başlamıştı.

Hayatı biten, yolun yarısında yaşamını yitiren bir kadın, tam dört hayat kurtaracaktı. Sağlıklı bedeninden kalbi, böbreği, karaciğeri ve pankreası alınacak ve senelerdir bekleyen insanların umudu olacaktı. Böbreği Ankara'ya,

karaciğer ve pankreası İstanbul'a, hatta Altan'ın söylediğine göre korneası da yurtdışındaki bir hastaneye araştırma amaçlı gönderilecekti.

İlhan içindeki heyecanı bastıramazken, ellerinin ve bedeninin titrediğini hissetti. İlkim, hastaneye yattığı o günden bu yana, farkında olmasa da aslında başka bir ameliyat için hazırlanıyordu ve bunu bilen yalnızca iki kişi vardı. Bu kişiler de, şu anki süreci yöneten Altan ve İlhan'dan başkası değildi elbette. Kızı bir haftaya yakın süredir çeşitli bahanelerle burada tutmalarının sebebi de tam olarak buydu. İlkim kabul etse de, yakında işkillenmeye başlardı. Akıllı ve bilinçli bir kadın olduğunu senelerdir biliyorlardı.

"Her şey hazır, öyle değil mi?" diye sordu arkadaşı elindeki raporları tutarken. O da İlkim'in bütün süreçlerine perde arkasından şahit olmuştu. Birkaç senedir, götürülen tüm tedavi kararlarının alınmasında onun da parmağı ve desteği vardı.

"Evet. Hiçbir aksilik yok. Onu hemen şu anda bile ameliyata alabiliriz. Buna dünden razı olacaktıdır."

Altan başını iki yana salladı. "Buna gerek yok. Önce haberi verip bir gün belirleyelim, ardından donörü alıp nakli gerçekleştiririz. Gerçekten sonunda oluyor ha İlhan?" diye mırıldandı hafifçe gülümseyerek.

İlhan'ın senelerdir bu kadını kızı gibi benimsediğini biliyordu. Yıllar süren tedavisi, babasının arkadaşı olması ve İlhan'ın onun için iki kliniği de açık tutuyor olması bunu anlamak için yeter de artardı. Arkadaşı, bu kızı kendi ailesinin bir üyesinden farksız görüyordu. Bütün hastalarını özenle tedavi etmekte üstüne yoktu ancak İlkim, hemen hemen heyetteki herkes gibi, İlhan için de farklı bir seviyedeydi.

İlkim'in azmi, pes etmeyişi, sınıra gelse de vazgeçmeyi bir seçenek olarak görmeyişi ve bütün tedavileri, çektiği onca acıya rağmen kabul etmesi, heyetin gördüğü en dirençli hastalardan biri oluşunu doğruluyordu.

Genç kadın bu nakli kendi elleriyle kazıyıp almıştı. *Bunu resmen kazanmıştı.*

Kimse ona hak etmediği bir şeyi vermiyor ya da teslim etmiyordu.

"Evet." dedi İlhan yüzünde engel olamadığı, küçük ama gerçek bir gülümsemeyle. Arkadaşının düşündüklerini onaylar gibiydi.

"İlkim senelerdir mücadeleyi bir an olsun bırakmadı ve sonunda, en sonunda bugün mücadelesinin sonuçlarını alıyor. Haberi bir an önce vermek istiyorum Altan. O bana geldiğinde, gözlerime titreyerek bakan küçük kızın yedi sene sonunda, gecelerini artık dertsiz tasasız geçireceğini düşündüğümde bile, bunu hak ettiğini biliyorum..."

Durdu, dudaklarını birbirine bastırırken kalbindeki heyecan onu rahat bırakmıyordu sanki.

"Onun... En sonunda yarın için endişelenmeden uykuya dalacağını bilmek beni gerçekten umutlandırıyor. Bunca senedir iki taraflı verilen emek ve çaba, sonunda karşılık buluyor... Daha önce bu kadar umutlu değildim ama her şeye olan inancımı, bu ameliyattan sonra, İlkim komplikasyon göstermediğinde yeniden kazanacağımı biliyorum. Hayat mucizelerle dolu çünkü. Her şeye rağmen..."

Altan başını sallayıp hafifçe gülümsedi ve ameliyatla alakalı detayları konuşmaya başladığında, İlhan yakın zamanda verecekleri haberin mutluluğunu yaşamayı bir kenara bıraktı. Tıbbi terimlerle başlayan konuşmaları, en sonunda haklı bir çabayla sonuca ulaşacaktı.

Hayat insana, her gün başka bir kapı açarken, zamanla hak edilen sonuçlar elde edilecekti. Pes etmedikçe, çabalamayı ve umut etmeyi sürdürdükçe, kilitler insanın önünde kırılmaktan geri durmayacaktı.



Biz nakil oluyoruz 😊🙏

Kısa oldu biraz ama diğer bölümün önünü açmak için buna ihtiyacımız vardı. 😊

Yorum rekoru kırmalıyız bence bu haberden sonra çünkü hak ettik 🥰💖

Tekrar tekrar söyleyeceğim, gerekirse içimiz çıkana kadar ama çünkü bunu hak ettik arkadaşlar...

BİZ NAKİL OLUYORUZ!!! 🤖

Nasıldı bölüm?

Selvi Dağlı, sınırları alınmış gibi Marmaris sularına iniş yaptı, beklediğiniz gibi miydi onu görmek? Ne düşünüyorsunuz 🤔

Ateş ve Berin sahneleri 🥺

Onları da yakın zamanda kendi hikâyelerinde okuyacağız, bunu biliyor muydunuz 🥺

Henüz zamanı kesin değil ama yakında diyebiliriz 😊

Kocaman kocaman sarılıyorum ve öpüyorum hepinizi 🥰
Yeni bölümde görüşürüz.

Bölüm günü geldiğinde bundan haberdar olmak için sosyal medya hesaplarımı takip edebilirsiniz 🦋

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

35. BÖLÜM

Merhaba ☺☀

Bu bölüm biraz uzun ve zor ama bizi mutlak ve nihai sonumuza taşıyacak köprü görevini görecek. İsterseniz ikiye bölün, ara verin siz bilirsiniz.

Ama çok sevin, kıymet verin 💜

Keyifli okumalar diliyorum 😊

ACI ÇİKOLATA

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Geçmiş ve Geleceği Birbirine Bağlayan İpler."

Bölüm şarkıları:

Benson Boone, In the Stars.

Adele, Sweetest Devotion.



"Bir sorun var."

Emir'in İlkim'in saçlarını tararken kullandığı tarağı tutan eli bu sözcüklerle birlikte duraksadı. Parmakları havada asılı kalırken, "O ne demek öyle?" diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

Genç kadın kucağında birleştirdiği parmaklarıyla oynarken sıkıntıyla konuşacaktı.

"Biliyorum, bana... Bize henüz söylemiyorlar ama bir sorun var Emir. Bir şey var..."

"İlkim, rica ediyorum böyle konuşma. Ne sorunu olacak Allah aşkına? Kontrol altındasın yalnızca... Seni tehlikeye atmak istemiyorlar, hiçbirimiz bunu istemiyoruz."

"İyi de... Bir buçuk haftadır bizi kırk tane ayrı bahaneyle oyaladılar. Sahiden hiçbiriniz bunu fark edemiyor musunuz?"

Odada bir köşede oturan annesiyle babasının dikkati de ikisindeydi. Fulya elindeki tığ işini bırakırken, Gündüz de

başını okuduğu romandan kaldırdı.

"Ne gibi evladım?" diye sordu Fulya.

"Ya koskoca özel hastanedeyiz. Burada zaten sayılı hasta tedavi görmüyor mu? Neymiş kan sonuçlarını kontrol etmişler ama doğru göstermiyormuş çünkü cihazlarda bir sıkıntı varmış. Yok astım kontrollerimi de yapmadan bırakmazlarmış, yok taburcu ederlerse hemen çalışmaya dönermişim çünkü işkolikmişim, o yüzden iyice dinlenmem için beni burada tutuyorlarmış... Bunlar size sahici geliyor mu?"

Gündüz gülümsedi ve alçak bir sesle sordu. "Sana neden gelmiyor babacığım?"

"Bilmiyorum baba, bence İlhan amca bizden bir şeyler saklıyor. Onu tanıyorum. Senelerdir gördüğüm adamın hal ve tavırları değişirse bunu anlamam bana çok görülemez herhalde... O adam beni evde de tedavi etti, kaç çeşit ameliyatıma da girdi, kliniklerden hastanelere de sürüklenirken benim ardımdan geldi. Şimdi bir şeyler değişiyor ve ben bütün bunların dışında bırakılıyorum. Bizzat kendi doktorum tarafından!"

Emir sessizce saçlarını tararken annesi ve babasına doğru baktı. Saçlarındaki yumuşacık dokunuşlar son bulana kadar birkaç küçük nefes alıp vermesi yetmişti bile...

"Bitirdim."

"Teşekkürler sevgilim."

Emir onun saç çizgisini okşayıp alnına bir öpücük bıraktıktan sonra gülümsedi. "Her zaman güzelim benim."

Bakışları birbirinden ayrılana kadar gülümsediler. Ardından ilkim aklına yeni gelmiş gibi gözleri büyüyerek karşısındaki üçlüye baktı.

"Ayrıca çok sıkıldım!" dedi büyük bir nefes vererek. "Yemin ederim yat yat şiştim anne ya! Yiyip içip uyuyorum, böyle hayat mı olur? Ben dava peşinde, adliye koridorlarında koşmayı özledim. Alıştığım hayatla, *yani günlük iş tempomdan bahsediyorum*, alakası olmayan günler geçiriyorum ve bu zamana kadar çıt çıkarmadım. Bence iyi

bile dayandım. Ama yeter. Gerçekten yeter, ben artık çıkmak istiyorum."

Emir kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanmış bir biçimde onu seyrederken bir anda bakışlar çekildi ve İlkim'in hayatında en sevdiği kişiler, *ki arada eksik çoktu*, göz göze geldiler. Kafalarında tarttıktan sonra, genç kadının haklı olabileceği akıllarına oturur gibi oldu.

İlkim hastayken bile iş yapmayı seven, hiçbir zaman boş oturmayı ya da aylaklık etmeyi bilmeyen bir kadındı. Yaptığı işleri bir arada götürürken bile o karmaşa içinde boğulmazdı. Her şeyi planlı ve düzenliydi. Bütün bunlar düşünüldüğünde, hayatından koca bir buçuk hafta kaybetmişti resmen. Dudaklarından sıkıntılı bir soluk daha dökülürken dua etti ki, Seçil'in düğünü için birkaç haftalık takvimini boşaltmıştı. İşleri şu anda birikmiyordu ve en rahat olduğu konu şu anda buydu. Düğünden sonra da belki Emir'le bir yerlere gidebileceği düşüncesi vardı aklında fakat bunu da pek başarabileceklermiş gibi durmuyordu.

Bütün bunların üstüne, genç kadın bir de doktorunun anlamlandıramadığı tavırlarını çözmeye çalışıyordu. İlhan'da bir şeyler vardı. Hali, tavrı, konuşması bile değişmişti sanki. Fakat İlkim bunu er ya da geç çözecekti. Doktoruyla konuşacaktı.

"Eğer siz konuşmayacaksanız, İlhan amcayla ben konuşacağım. Artık taburcu olmak istediğimi söyleyeceğim. Yeter bu kadar yatarak zaman öldürdüğüm. Bu ayın hastane günlükleri de burada kapansın yavaştan."

Gündüz kızının sözlerini mantıklı bulunca, ellerini dizlerine bastırıp kalktı ve düz, polo yaka tişörtünün eteklerini düzeltti. Odadakilerle sırasıyla göz göze geldikten sonra kızına döndü.

"Öyleyse ben gidip İlhan'la konuşayım, neler yapabileceğimize bir bakalım olur mu babam?"

İlkim başını sallayıp gülümseyince babası gelip saçlarının tepesinden öptü. Ardından başka bir şey demeden odadan çıkıp doktor arkadaşını bulmaya gitti.

Onun ardından yatağın yanına yerleştirilmiş berjere oturan Emir sessiz kalırken söz alacak kişi Fulya oldu. İlkim'e kıstığı gözleriyle bakarken sesinin tonu da normalin biraz üstündeydi.

"Kızım niye böyle yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum anneciğim?"

"Evladım sen niye bu kadar işkoliksin? Biz mi seni bu kadar işe bağımlı yetiştirdik acaba, ne zaman yaptık bunu? Hayır ben anlamıyorum, sen niye hiç normal insanlar gibi aylaklık etmeyi tercih etmiyorsun? Uzat ayaklarını dizini izle, kitabını oku, onu yemem bunu getirin de getirelim, öyle rahat edemedim böyle yatayım de yat, sabah uyanma akşam uyuma... Ne bileyim azıcık tembel ol işte çocuğum, bu ne böyle iş de iş, iş de iş. Vallahi beni deli çıkartacaksın sen en son."

"Anne..."

Oysa İlkim'in konuşmasına bile izin vermeyecekti Fulya. Kızının her şeyi bu kadar düşünmesine katlanamıyordu. Acısını, hastalığını işi kadar dert etmiyordu belki İlkim. Böylesi iyi miydi, kötü mü çözemiyordu. Sesi öncekine göre biraz daha sert çıkacaktı.

"Anne manne deme İlkim, anne manne deme bana. Bak benim sinirlerimi oynatıyorsun, demedi deme sakın. Kızım kriz geçirdin sen, bu yaşına kadar benim yaşımın yarısı çeşitte ilaç içtin. Operasyonlar geçirdin, ameliyat oldun... Niye hiç yatayım biraz da ben dinleneyim, biraz da bunun keyfini ben süreyim demiyorsun? Ha İlkim? Ne diye batıyor sana birazcık rahatlık..."

"Öyle yaparsam hepten düşeceğim için olabilir mi acaba anne?!" dedi İlkim artık patladığında. Keskin bakışları ve sert ses tonuyla annesini yanıtladığında bir anda öfkesinin bu kadar kabarmasını anlayamadı.

Annesine karşı kaba olmak istemiyordu, onun amacının da kendisini incitmek olmadığına emindi ancak bazen, bu durumları yaşamayan kimsenin anlamayacağına emin oluyordu.

"Eğer bu hastalığı biraz detaylı düşünüp kendimi o psikolojiye bir kere sokarsam bir daha asla toparlanamayacağım için olabilir mi sence?"

Hah'ladi. Elleri üzerindeki örtüyü sarıp sıkarken gözleri bir anlığına kapanıp Fulya'nın sessiz kalmasıyla yeniden açıldı.

"Ama konuyu açtığın iyi oldu. Zaten hepinizin böyle düşündüğünü biliyordum, duymak daha net anlamama yardımcı oldu. Emir'in de burada olması benim için iyi..."

Ardından sert sesine uyan bakışları Emir'e döndü. "Sen de buna dahilsin çünkü."

Emir küçük bir çocuk gibi ellerini birbirine bağlamış, odadan bir an önce kaçmak ister gibi görünüyordu. İlkim'le göz göze gelince dudaklarını birbirine bastırdı ve başını ona doğru yatırdı.

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Söylememiş olman düşünmediğin anlamına gelmez Feza, seni tanıyorum."

"Bunu bilemezsin." dedi genç adam ve bakışları Fulya'yla İlkim arasında hızla mekik dokurken boğazını temizledi. "Zaten ben de çıkayım diye düşünüyordum, varlığımla sizi ve konuşmanızı hiç bölmeyeyim." derken yerinden hızlıca kalkmıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." diye tıslayan İlkim'di. Öyle korkutucu ve dişlerini her an birine saplayacakmış gibi bakıyordu ki, Emir'in bütün tüyleri diken diken oldu.

"Yok aşkım, zaten sizin özel olarak konuşacaklarınız falan vardır. Ben şimdi hiç şeyap—"

"Sana otur dedim!"

Emir hızla kalktığı yere geri çöküp koltuğa gömülürken dudaklarını da birbirine gömecekti.

İlkim bu kez bakışlarını annesine çevirdi. İçinde büyüyen bir öfke vardı. Nedense o an, bunun gerçek olmadığını bilse de kimsenin onu anlayamadığını düşünmekten kendini alamıyordu.

"Anne ben senin benden beklediğin hayatı yaşadığım an ölürüm."

Emir irkilirken, yerinde doğrulan Fulya, "İlkim!" diye sesini yükseltti. "Ağızından çıkan lafı kulağın duysun!"

"Duyuyor zaten anne. Benim hayatımın ucunda iki seçenekli bir yol var. Hangisi bana layık görülürse ben onu yaşayacağım. O yüzden var olan hiçbir ihtimali görmezden gelmiyorum, inan bana bunu yapmıyorum ve söylediğim her şeyi de duyup bilip konuşuyorum."

Dudaklarını dişleyip gergince güldüğünde, huy olarak annesinden aldığı bu siniri yine ona yansıtması içini huzursuz edecekti.

"Anne ben iki gün yatmaya alışırsam üçüncü gün yerimden bir daha kalkmak istemem çünkü. Zaten bana verilen hayat buymuş der, kaderime razı gelirim. Ben bugün tembellik yaparsam, kalbim benim yarın vereceğim savaşı göremez. Onun için ne kadar savaştığımı göremez ve beni bırakır. Beni yarı yolda bırakır anne."

Dudaklarını hafifçe ıslatıp parmak diplerine tırnaklarını bastırdı. Annesine ve Emir'e ara ara baksa da, onların gözlerinde uzun süre durmuyordu.

"Benim dinlenecek vaktim yok... Neden yok biliyor musun? Çünkü dinlenirsem ertesi sabahımın belirsiz olduğu bu hayatın içinde, hiçbir hayalimi gerçekleştiremeden yok olur giderim ben." Duraksadı, dudaklarında sarsak bir gülümseme vardı. Kimseye bakamasa da, içinden kopup gelenler canını yakıyordu.

"Benim yan gelip yatacak vaktim yok çünkü bunu yaparsam kendi hayatımdan çalacağımı bilecek kadar çok operasyon geçirdim. Her insanın zamanı kıymetlidir ama benim zamanım, herkesinkinden daha kıymetli anne. Çünkü onların yarın uyanacak mıyım acaba telaşı yaşamadan uyuyacak onlarca gecesi var, sabaha dertsiz tasasız uyanacak şansa sahipler."

Güler gibi nefeslendi.

"Bense, az önce de söylediğin gibi, sayısını bile unuttuğum kadar ilaçla ayakta duruyorum. Bazen o ilaçları bile

kaldıramıyorum ve bünyemden atıyorum ama yeniden, yeniden almak zorunda olduğumu biliyorum."

"İlkim sen bütün bunlara şahit olmak kolay mı zannediyorsun?" Genç kadın kıyamet gibi sesiyle konuşan annesine bakarken irkildi.

"Sen dünya üzerindeki en değerli, en kıymetli varlığının ölümle cebelleşmesine şahit olmak kolay mı sanıyorsun? Bir annenin kızına çare olamaması ne demek, sen bunu biliyor musun?" diye sordu fısıltıya dönüşen sesiyle.

Fulya'nın gözlerini dolduran yaşlar, İlkim'in gözlerine de yerleşmişti. Annesi derin bir iç çekerek titreyen dudaklarını birbirine bastırdı.

"İlkim sen her ameliyata girdiğinde ben senin yanında yatıyorum, her bıçak altına yattığında göğsümde bir delik açılıyor benim. Senin hastanede geçirdiğin her gece benim için cehennem demek çünkü kızımın kalbi ona yetmiyor. Sen, canından kıymetli kızın yüzlerce kabloyla onlarca makineye bağlıyken nefes almak kolay mı sanıyorsun?"

Annesinin fısıltısı İlkim'in yüreğine kor bir ateşten farksız düştü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim size bütün bunları yaşattığım için..."

Annesiyle göz göze geldiklerinde kahvelerinin kıyısından bir damla yaş düştü. Fulya sözlerinin bu kadar yanlış anlaşılabilmesini şoka girmiş bir biçimde izliyordu.

"Özür dilerim anne, iyileşemediğim için. Özür dilerim kalbim bana yetmediği için... Hayallerinizdeki gibi, belki size bir torun veremeyeceğim için çok özür dilerim anne. Biriktirebilecek onlarca güzel anımız olacağı yerde, tüm zamanlarımızı hastane odalarına sığdırdığım için özür dilerim..." İlkim'in gözlerinden yaşlar boşalırken başını kaldırdı ve annesine baktı.

"Anne ben... Ben öleceğim için çok özür dilerim..." İlkim'in gözyaşları hıçkırıklara dönüşürken dudaklarında bir titreme baş gösterdi. Fulya ellerini ağzına kapatıp güçlükle solurken, kızına doğru bir adım attı.

"İlkim yapma... Yapma, hayır..."

"İlkim..." diye mırıldanan Emir Feza da onlardan farksızdı fakat bu andan sonra bir krizin geleceğini bilen Fulya, hızlıca adamın koluna tutundu. O sırada İlkim'in bedeni titremeye başlamıştı.

"Anne öleceğim... Ben, ben öleceğim. Ölmek istemiyorum ki, insan ölümü nasıl çaresizce kabullenir? Kabullenemiyorum ki... Anne ben daha otuz yaşındayım. Ben daha hayatın ortasına bile gelmedim ki... Ben daha hiçbir şey yapamadım, benim... Benim bütün hayatım hastane odalarında, bütün güzel anlarım tozlu raflarda kaldı ben... Ben bu hayatı mı hak ettim?"

Hıçkırıkları boğuklaşırken nefesleri de sıklaşmaya başladı. Fulya onu bu hale getiren kişi olmaktan nefret edercesine kızına uzandı ve seri bir hamleyle yanındaki adama döndü. "Emir İlhan'ı bul, İlhan'ı bul, hemen!"

Emir şoktan hızlıca sıyrılıp, parmaklarını İlkim'in teninden zorlukla ayırırken yerini Fulya aldı. "İlkim, İlkim nefes al. Nefes al, anneciğim. Bana bak..."

"Anne bu hak edilir mi? İnsan ölmeyi nasıl hak eder... Benim hayatım bu kadar kıymetsiz mi... Ben bu kadar kıymetsiz miyim?"

"Değilsin," dedi Fulya kesin bir sesle. "Değilsin sen, sen hepimizin kıymetlisisin anneciğim." Kollarını kızına sarıp titreyen bedenini ablukası altına aldı. "Nefes al ne olur. İlkim, nefes al kızım."

İlkim nefesler almaya çalışırken bu konuşmanın böyle biteceğinden öyle habersizdi ki, aniden bedenini saran öfkenin, acının ve hüznün esiri olmuştu. Nasıl, bir anda nasıl bu hâle gelebilmişti?

Fulya onu sıkıca tutarken parmaklarını onun koluna bastırdı. Sessizce sallanan bedeni giderek sakinleşirken, koşar adımlarla odaya giren küçük kalabalığı tam olarak algılayamadan koluna batırılan iğneyi hissetti. Birkaç saniye içinde de gözlerini yumup kendini karanlığa teslim edecekti.

"Ben... Ben böyle olacağını bilemedim. Ben ona bir şey olsun ister miyim İlhan? Ben kızımı incitebilir miyim? Ben bunu ona yapabilir miyim?" Fulya'nın titreyen sesini yarım yamalak duyduğu an annesinin ağladığını fark etmişti İlkim. Farkında olmadan, istemeden birlikte artçı bir sarsıntının ilk adımlarını atmışlardı birbirlerine karşı.

"Hepiniz onun için endişeleniyorsunuz ve bu sinirlerinizi altüst ediyor. Şimdi patlamasa, sonrasında çok daha kötüsü olabilirdi Fulya. Üzerinde bir stres birikiyor ve bunu ara ara atması onun için iyi şu anda. Onu bir fay hattı gibi düşün. Gerginliğini atmak için ara ara sarsılmak, belki de sarsmak zorunda... Çok daha büyük bir sarsıntının, önleyemeyeceğimiz sonuçları olur. Belki de bunu yaşadığı için sevinebiliriz bile. Yine de fazlası da bizim için çok zararlı. Daha yeni bir kriz atlatmışken üstüne bunun gelmesi umarım değerlerini değiştirmesin. Çünkü beklediğimizden iyi seyreliyorduk. Siz de bu süreçte... Üstüne fazla gitmemeye çalışın ama sen de bunun için kendini suçlama. İlkim dünya üzerinde görüp görebileceğin en açık sözlü, anlayışlı insanlardan biri. Senden hissettiklerini gizlememesi, sana ne kadar kıymet verdiğini gösteriyor yalnızca..."

İlhan'ın rahatlatıcı sesini duyunca, yavaştan kıpırdanan İlkim birkaç saniye sonra gözlerini açacaktı. Yataktaki hareketlenmeyi fark eden ilk kişi Emir Feza oldu. Hızla kadının yanına ulaşp yatağa eğildi ve saç çizgisini nazikçe okşadı.

"Bebeğim..."

İlkim, en sevdiği kahverengi gözlerle buluşmak için kendi kürelerini araladığında, yüzünde huzurlu, küçük bir gülümseme vardı.

"Hah," dedi İlhan da gülümseyerek. "Bizim uyuyan güzel de uyanmış..."

İlkim kuruyan dudaklarına rağmen kıkırdayıp gözlerini kapadı ve bir an sonra tek gözünü açarken odada toplanan ekibe baktı. Yine herkes buradaydı, küçücük odayı hıncahınç doldurmuşlardı.

"Siz ben her uyuduğumda böyle başıma mı toplanacaksınız? Anne, baba..." dedi sırtarak. Bakışları endişeli anne ve babasına değince onları rahatlatabilmek adına daha da büyüdü gülümsemesi. "Neden bu insanlara bizim kızımız uyumayı çok sever diye alt bilgi geçmiyorsunuz?"

Gündüz gülerken Fulya'da derin bir soluk bırakıp ellerini gökyüzüne açtı ve sonrasında bir şeyler mırıldanıp avuçlarını yüzüne kapadı.

"Hayır yani," dedi ellerini yatağa bastırıp doğrulmak için hareketlenirken. Emir ona hızla yetişti ve yastığını düzelterip doğrulmasına, oturur pozisyona geçerek kabarık yastıklara sırtını yaslamasına yardımcı oldu.

"Teşekkür ederim hayatım." diye mırıldandı gülümseyerek ve dudaklarını hafifçe ıslattı. Emir uzanıp alnından öperken gözlerini bir anlığına kapatmıştı. Sevgilisi geri çekilirken, o da kendisine bakan gözlere döndü. "Ne diyordum? Hah! Hatırladım..."

Üzerindeki ince örtüyü de düzelterip saçlarını kulağının ardına atarken, "Hayır yani ilgi odağı olmayı da severim ama böyle her uyandığımda başımda mı kutlayacaksınız uyanmamı siz benim? Bu sahiden bana bile fazla..." diye mırıldandı. Odada gülüşmeler yankılanırken, kahkahalarla birlikte gerginliği biraz olsun dağıtabildiğini umdu.

"Seni var ya seni..."

Seçil arkadaşının yanına gelip elini hafifçe sıkarken, gözlerinden bile endişesi okunuyordu. "Şaka yapıyor bir de, komedyen seni." diye mırıldandı dalga geçer gibi.

İlkim sırtıp hiçbir şey olmamış gibi onlara bakınca, herkes derin bir nefes ve sakin bir soluk alarak kendini toparlayacaktı. İlkim onları korkutsa da iyiydi. Şükür ki, yine hızla eskisine dönmüştü.

"İlkim, en son bu insanları kalpten götüreceksin be kızım... Yapma şöyle şakalar, bak annen aklını kaybediyordu iki dakikada... Tamam yav, en çok seninle ilgileneceğim ben. En çok senin doktorunum, tamam!"

İlhan'da onun bu küçük oyununa eşlik edince, kadın ona minnetle gülümsedi. Hemen ardından yüzündeki o ifadeyi sildi ve gözlerini kısıp başını hafifçe geriye attı.

"Saat başı... Saat başı beni kontrol edeceğini söylemezsen geri bayılırım vallahi."

"Kızım nasıl geleyim saat başı, bir ton işim gücüm—"

İlkim hızla başını geriye doğru bırakıp yastığa düşürdü ve gözlerini kapattı. Odada kahkahalar yankılanırken tek gözünü açıp doktoruna baktığında, "Blöf yapmıyorum," diye fısıldamayı da ihmal etmemiştir.

"Fesuphanallah... Hastaneye hasta mı aldık, şaklaban mı belli değil..."

Yeniden doğrulurken hafifçe omuz silkip kaşlarını kaldırdı. "Ben bilmem doktor bey, ben bilmem. En çok ben dediysem en çok ben..."

"Tamam, tamam! Geleceğim sürekli başına... Neyse, işin şakası bir yana... Sen bu aralar bizi sık korkutmaya başladın, bunu bir an önce kontrole almamız gerek haberin olsun... Sağlam dur, önünde daha uzun yıllar olacak."

İlhan bunları gülümseyerek söyledikten sonra göz kırptı ve odadan çıkmak için hareketlendi. İlkim onun ardından bakarken başını gülerek iyi yana sallamıştı. Doktoru da en az kendisi kadar çatlağı.

"Bize biraz müsaade eder misiniz?" diye mırıldanan annesini duyduğunda, bakışları ona döndü. Dudaklarını birbirine bastırırken, Fulya'nın kızarmış gözleri onunkilere çarptı.

"Fulya." Babasının sesindeki uyarıcı ton, annesine yönelikti. Annesi sesli bir soluk alırken babasına sessizce baktı.

"Gündüz, lütfen."

Gündüz ikna olmuşa benzemese de, odadan çıkarken sessiz kalacaktı. Emir yeniden uzanıp yanağından baskılı bir biçimde öptükten sonra o da odadan çıkacak ve İlkim, annesiyle yalnız kalacaktı.

"Öyle uzakta mı duracaksın sultanım, gelsene yanıma..."

Fulya sanki bunu bekliyormuş gibi iç çekti ve hızlı birkaç adımda soluğu canından kıymetli evladının yanında aldı. Yatağın ucuna oturup onu kollarına alırken dudakları titriyordu. Ayrıldıklarında kızının ellerini tuttu.

"Özür dilerim anneciğim. Çok, çok özür dilerim. Ben, ben böyle olsun istemedim, özür dilerim."

"Şşşt, bir şey yok. Anne iyiyim bak, özür dilenecek bir şey yok."

"Ya sana bir şey olsaydı, ya seni incitseydim ben istemedim... Ya kendi kızıma zarar verseydim..."

İlkim uzanıp annesinin yanağına parmaklarını sardı ve gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü silerken sessizce nefeslendi.

"Olur mu öyle şey? Sen bana bile isteye zarar vermezsin anne, biliyorum. Üzme kendini bak, sapasağlam karşıdayım, azıcık ilgi göreyim diye yapıyorum bütün bunları." Gülümsedi ve annesinin elini tutarken dudaklarını yeniden ıslattı. Hastanenin havasından mıydı bilmiyordu ama dudakları sürekli kuruyor, acıyordu.

"Sanırım söyleyeceklerini az çok tahmin ediyorum ben. Bunu bir kez, hatta son... Son kez detaylıca konuşup kapatalım mı? Bunlar bize zarar versin istemiyorum. Sen benim annemsin, hiçbir zaman benim kötülüğümü isteyeceğini düşünmedim anne ben, düşünemem."

"Düşünmedim anneciğim, hiç düşünmedim. Düşünür müyüm? Annenim ben senin, nasıl senin kötülüğünü isteyebilirim? Nasıl yapabilirim?"

"Anne ben, bu hayatta en beklemediğim anda, yirmilerimin başında, bu korkunç hastalığın hayatıma misafir olacağını öğrendim. Korktum, aklımı kaçıracağım sandım ve kaçtım. Sevdiğim adamdan kaçıp soluğu sizin yanınızda aldım. Yedi sene... Yedi sene birlikte mücadele ettik bu hastalıkla, hala ediyoruz. Belli ki gücümüz yettiğince de etmeye devam edeceğiz ama ben... Bu zamana kadar bu hastalıkla ilgili olarak ne hissediyorum, bunu size hiç açıkça anlatmadığımı fark ettim. Size hiç duygularımdan, kalbimdeki fiziksel olmayan sıkıntılar hayatımı ele geçirirken

hissettiklerimin detaylarından bahsetmedim. Belki de bahsedemedim."

İlkim dolu gözlerle annesinin ellerini tutarken, yüzünde sakın bir gülümseme vardı. "Anne ben ölüyorum." dedi tek solukta.

Bundan korktuğundan falan değildi artık, gerçekler hiç bu kadar sakın karşılanmamıştı bunca zamandır onun tarafından. Artık onu bekleyen ihtimallere alışmıştı, hiçbir şey onu korkutamıyordu. Gözlerini kısa bir an kapatıp açtıktan sonra başını hafifçe eğip gözlerinden yaşlar süzülen annesine baktı.

"Ben ölüyorum da buna yaşamak diyorum. Yaşıyorum çünkü hayat benim elimi bıraksa da, ben onun yakasını hiç bırakmıyorum. Böyle konuştuğuma bakma, bırakmayacağım da... Ben son ana kadar çabalamayı bırakmayacağım anne. Bunca zaman nasıl bırakmadıysam, bundan sonra da bırakamam çünkü bundan başka türlüünü bilmiyorum ben. Pes etmek istemeyi çok iyi bilsem de pes etmeyi bilmiyorum. Vazgeçmeyi kırk kere düşünsem de nasıl vazgeçilir bilmiyorum."

Güldü. Dudakları güzelce kıvrıldı o an. Annesinin içine sular serpildi sanki.

"Benim soyadım Çetin. Pes etmek ne kitabımda, ne de kaderimde yazıyor. Hayat bana ne getirir ya da beni nereye götürür bilmiyorum ama umut etmenin beni ayakta tutan yegâne şey olduğuna eminim. Öyle de olmaya devam edecek. Bir an olsun bırakmayacağım anne. Kendime söz verdiğim gibi. Size söz verdiğim gibi. On saatim de olsa, on gecem de, on yılım da fark etmeyecek. Ben, bana bahşedilen hayatı son ana kadar yaşamak istediğime, yıllar önce karar vermiştim zaten..."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun anneciğim," dedi Fulya kısa bir sessizliğin ardından. Derin bir nefes alıp yutkunduktan sonra konuşmuştu. "Benim bahsettiğim şeylerin bunlarla hiçbir ilgisi yok. Seni ne kadar çok

sevdiğimi, çabanı ve azmini ne kadar takdir ettiğimi en iyi sen biliyorsun. Benim amacım seni kırmak değil."

"Biliyorum ama bazen yaşadıklarımı düşünmeden konuştuğumu düşünüyorum. Anne benim geçmişimin tamamında senin elin var. Sen benim dünümde de, bugünümde de vardın. Yanımdaydın. Bunları bilmiyormuş gibi konuşuyorsun ya bazen, o zaman gerçekten neden yürüdük bu yolu ben anlayamıyorum."

"Özür dilerim. Özür dilerim bebeğim, hiçbir zaman niyetim seni incitmek olmadı benim... Ama bazen, hiç farkında olmadan çok düşüncesiz davranıyorum sanırım. Haklısın... Sadece yıprandığını görmek istemiyorum artık. Seni böyle savunmasız görmek kanıma dokunuyor. Elimden hiçbir şey gelmemesine dayanamıyorum."

"Anladım anne. Anlıyorum da seni... Önemli değil, sadece bunca zamandır yanımdasın sen benim. Bunların beni yıpratmak yerine bana iyi geldiğini anlamamı istiyorum senden. Ben bunları düşünmezsem düşerim. Bunlar olmazsa, bunca zaman kendim için kurduğum dünya başıma yıkılır benim... Sen bunu bil, bana yeter."

"Biliyorum, artık anlıyorum. Özür dilerim anneciğim, affet beni."

"Özür dilenecek bir şey yok, affedilecek de... Sen benim annemsin. Benden yana daima torpillisin."

Ardından İlkim, sonunda gülen güzel yüzünü ona gösterip kollarını annesine doğru uzattığında, Fulya hızlıca kızına sarıldı. Kadın yaptığı hatanın farkında olsa da boğazından yükselen hıçkırığa engel olamamıştı. Gözlerini silerken, kızının hayatının uzun bir süre boyunca da eşlikçisi olmasını diledi ve iyileşmesi için onu kollarında tutarken dualar etti.

Bazen sözcükler İlkim'in öyle kırgın, öyle savunmasız anlarına denk geliyordu ki, kelimelerden çıkarılan anlamlar bambaşka oluyordu. Belki normalde olsa laf söylemeyeceği şeyleri yanlış anlıyordu. Psikolojisini etkileyen o kadar çok şey vardı ki, bunu anlayabilmek neredeyse imkansızdı.

Ancak bilmeliydi ki, İlkim'in kocaman kalbinde ne kırınlığa, ne de küskünlüğe yer vardı.

Hayatı boyunca da olmayacaktı.

—

Meslekte geçen 17 yıl.

On yedi yılın ardından ilk kez titreyen eller ve kalbi saran yeri yadırganamayacak bir heyecan.

O gündü.

İlkim'i iki buçuk hafta boyunca, hastanede binbir türlü bahaneyle tuttuktan sonra, sonunda haberi verecekleri o gün gelmişti.

Nakil haberini.

Yeniden doğuşu simgeleyecek olan bu haberin, nasıl karşılanacağını az çok tahmin etse de, yine de içini kavuran heyecanı göz ardı edemiyordu İlhan.

Elinde tuttuğu raporlarda İlkim'in ameliyata tamamen hazır olduğu yazıyordu. Bütün tetkikler, tahliller ve prosedürler sonunda tamamdı. Bugün, İlkim yeni kalbine kavuşacağını öğrenecek, sonrasında da kabul ettiği takdirde, tarihi en yakın zamana ayarlanacak olan ameliyata girecekti.

Sabahın erken saatlerini atlatmış, dokuzaya kadar ancak dayanabilmiş olan İlhan, genç kadının kapısının önünde kendini hazırlamaya çalışırken, omzuna sarılan elle olduğu yerde irkildi.

"Hadi İlhan." dedi arkadaşı. Üzerindeki önlüğün yakalarını düzeltirken, boynundaki stetoskop sallandı. Altan arkadaşını dikkatle incelerken, heyecanına karşılık gülümsedi. "Güzel haberi verelim artık..."

Birbirlerine bakıp ardından İlkim'in odasının kapısını tıklattıklarında içerideki küçük uğultu dindi ve sessizlik, bir karabasan gibi sessizce geniş odayı doldurdu.

Ayşin, iki gece önce Antalya'ya geri dönmüştü. Seçil ve Orkun, İlkim yüzünden erteledikleri balayına, kadının onları artık burada görmek istemediğini söylemesinden sonra zorla gönderilmişlerdi. Berin ve Ateş zaten birkaç gündür

evlerinden arayıp İlkim ve Feza'yla konuşuyorlardı. Odayı çekirdek ailesi, annesi, babası ve Emir Feza'dan oluşan üçlü oluşturuyordu.

İlkim için oldukça yeterli ve kesinlikle dozunda bir kalabalıktı.

"Günaydın," dedi İlhan yüzündeki sakin ifadeyle. Altan da onun gibi selam verip başını eğdiğinde İlkim yatağın köşesinden sarkıttığı ayaklarını sallayarak gülümsedi.

İlk cevap veren Emir oldu. Başını saygıyla eğip, "Günaydın İlhan Bey," diye mırıldandı. Konuşurken hemen kadının başucunda, omzunu duvara yaslamış, kollarını ise birbirine bağlamış halde dikilirken; İlkim'in anne ve babası da camın önündeki koltuklarda oturuyorlardı. Fulya elindeki örgüyü kucağına bırakıp yakın gözlüklerini de burnunun ucundan alırken İlhan'a doğru keskin bir bakış attı.

"Vallahi sana günaydın da, bizimki bizim canımıza okuyor İlhan. Bilemiyorum bize gün aydı mı? Sahi, sen bizim kızı niye taburcu etmiyorsun artık?"

Herkes merakla ona bakarken, İlkim'in gözlerini devirdiğini gördü. Genç kadın bir de üstüne çaktırmadan sırtınca, İlhan dudaklarındaki gülümsemeyi zorlukla bastırdı. Boğazını temizledikten sonra, kadına doğru döndü ve dikkatle, ciddiyetle baktı.

"Edeceğim, Fulya. Edeceğim fakat İlkim'in değerleri, terazinin dengesiz küfeleri gibi bir aşağı bir yukarı oynarken bunu yapmak pek kolay olmuyor, takdir edersiniz ki..."

"Hayır olsun inşallah..."

"Açıkçası hayır mı, şer mi onu siz söyleyeceksiniz..."

İlhan bakışlarını elindeki kağıtlara indirince, İlkim oturduğu yerde doğruldu. Etrafındaki insanların da bakışları da keskinleşince İlhan derin bir nefes aldı. Birkaç sayfayı çevirip inceler gibi yaptı. Oysa sözcükler belliydi. Söylenecekler belliydi. İlhan bir anlığına durup Emir'e baktı ve Seçil'i arayıp arayamayacağını sordu. Nedenini sorduklarında, "Seçil de arkadaşının durumunu bizzat öğrenmek ister diye

düşünüyorum, senelerdir onun yanındaydı. Bence söyleyeceklerimi yüz yüze duymaktan memnun olur."

Emir onun dediğini yapıp Seçil'i görüntülü ararken odada bir sessizlik büyüdü. Balayı otelinde telefonu açan Seçil neler olduğunu sorduğunda Emir ona durumu açıkladı.

"Canım, İlhan Bey burada. Bize İlkim'in son durumuyla ilgili bilgi verecek, sonrasında da taburcu tarihini öğreneceğiz sanırım. Bunca zamandır İlkim'le beraber olduğun için, senin de aramızda gibi hissetmeni istedi. Haberi sen de sanki buradaymış gibi, yüz yüze öğrenmeliymişsin..."

Seçil hemen onay verip odasının balkonuna geçerken Emir de telefonu komodine yasladı. İlhan her şeyin tamam olduğuna kadar verince dudaklarını birbirine bastırdı ve konuşmaya başladı.

"Biz... Bir süredir İlkim'in durumunu inceliyoruz. İki haftadır çeşitli sebeplerle onu burada tutmamızın, taburcu etmememizin sebebi de bu. Bir operasyon planlıyoruz. Geniş çaplı, daha derin bir operasyon. Bu süreçte de İlkim'in operasyona uygunluğunu ölçüyorduk, onu buna hazırlıyoruz..."

"Operasyona hazırlıyorsunuz... Onay almadan?" diye soran gözlerini kısmış olan Fulya'ydı. İlhan başını sallasa da kafasını raporlardan kaldırmamıştı. Sanki çok önemli bir şeyleri inceliyormuş gibi, kaşları çatıktı.

"Evet. Bu operasyon için sizden onay almayacağım, ameliyatı istese de istemese de yapacağız."

Fulya ve Gündüz kaşlarını çatarken, İlkim ve Emir de aynı oranda şaşırmışa benziyordu. Neler olup bittiğini anlamaya çalıştıkları belliydi.

İlhan en sonunda daha fazla uzatmamaya kadar vererek, "Ne yani?" diye mırıldandı başını kağıtlardan kaldırarak. Yüzüne sahici bir gülümseme otururken gözlerinin kıyısında biriken yaşlara aldırış etmemişti. "Size nakil haberi getireceğim, bir de onayınızı mı bekleyeceğim?" Odadaki hava ağırlaşırken bakışları parlak gözleriyle kendisini

seyreden kadına çarptı. "Yedi senedir bunun için mi savaşıyoruz kızım biz?"

"N... Nakil? Nakil mi?" diye titrek sesiyle soran İlkim'den başkası değildi.

"Nasıl yani?" diye mırıldanan, omzunu yasladığı yerden çeken Emir Feza'ydı.

"İlhan?" diye arkadaşının adını söylemekten öte gidemeyen Gündüz'dü.

"Sahi mi söylüyorsun İlhan?" diye fısıldayansa, elini dudaklarının üstüne kapatan Fulya'ydı.

Elindeki telefonu düşürüp, hattın diğer ucundan hışırtılar geldiği için kurduğu cümleler anlaşılmayan kişiye Seçil'di.

İlhan hepsine tek tek baktıktan sonra gülümsedi. "Bulduk." dedi fısıltıyla. "İlkim'e uygun donörü bulduk..."

Şaşkınlıkla çevrelenen suratlar ve fısıldamaya dönüşen seslerin arasına Altan karıştı. "Bir süredir prosedürleri halletmekle uğraşıyor, aynı zamanda da donörün uygunluğunu test ediyoruz. Biraz gizliden ve sessizce hallettik bu durumları çünkü uyumsuzluk oluştuğunda nakil durumu ortadan kalkacağı için, size haberi verip sonrasında olumsuz dönüş yapmak umutlarınızı çok büyük ölçüde kırardı. Biz de bu şekilde ilerlemenin en mantıklısı olduğuna karar verdik. Bu hak edilmiş bir zafer İlkim, kendinle gurur duymalısın..."

Odada bulunan dört kişiyi saran şaşkınlık, gözlerinin dolmasını engellemiyordu fakat sessizlikleri, bir çığ gibi büyüyordu. Sanki kimse, bulundukları anda, nasıl ve ne tepki vereceğini bilemiyordu. En sonunda, aralarından tiz bir ıglık yükseldi. Telefonda geldiği için fazlasıyla boğuktu ancak herkesi kendisine getiren şeydi. "AAAAAA!" Seçil heyecanla bağırp yerinden kalktığında ve olduğu yerde kıpır kıpır dans ettiğinde, balkona dalan Orkun, kadına ne olduğunu sorarken sesi endişe doluydu.

"İlkim ameliyat oluyoruz! AMELİYAT OLUYORUZ BİZ, NAKİL OLUYORUZ! Donör bulunmuş Orkun! İlkim'e uygun donör sonunda bulunmuş!"

Seçil çığlıklar ve kahkahalarla kocasının kollarına atlarken ilkim sonunda gerçeklerin farkına varmış gibi, ellerini ağızına kapadı. Titremesine eşlik eden gözyaşları, yüzüne hücum ederken, Emir hızla onun önünde bitti ve gözyaşlarıyla onu kollarına aldı. Kadını kendine çekip sıkıca vücuduna bastırırken gözleri yaşlarla yandı. Ardından bir an geri çekilip kadının gözlerine baktı ve, "Başardın," dedi fısıltıyla.

O da titriyordu ve dudaklarında sarsak bir gülümsemeyle birlikte, gözyaşları içinde ağlıyordu. ilkim uzanıp kollarını ona sardığında, Emir onu yeniden kucakladı ve kendine çekti. Kadını kucağına alıp yükseltirken ilkim havaya kaldırılmayı umursamadı. Genç kadın gözyaşları içinde kalmakla kahkahalar atmak arasında gidip gelirken, kendini ikisini aynı anda yaparken buldu. Annesi ve babası da gözyaşları eşliğinde birbirine sarıldığında, odayı saran yoğun bulut dağıldı.

İlkim kendisini kollarında saklayan adama sıkıca sarılırken kahkahaları küçölse de gözyaşları yüzüne dökülmeyi sürdürüyordu. "Sen kazandın sevgilim, sen kazandın." diye mırıldanan Emir Feza'nın göğsüne saklanırken dudakları titredi.

"Kazandım... Sonunda ben kazandım..."

Kahkahaları yeniden başladığında, yüzlerine yerleşen ifadelerden mutluluk akıyordu. Fulya ve Gündüz hızla uzanıp kızlarını kollarına aldıkları zaman, Emir onlara izin verip, Seçil'i aldı ve onunla birlikte, karşılıklı dans etmeye başladı.

Seçil de gözyaşlarıyla dans ederken, yüzünde geniş bir gülümseme belirmiş, içindeki sevgi ve umut dayanılmaz bir boyut almıştı.

İlkim için yeni bir başlangıcın ilk adımıydı bu.

Sıfırdan yepyeni bir dünyanın kapılarının açılışı ve yeniden doğuşun simgesiydi.

İlkim ameliyat olacaktı. Kendine uygun, yeni bir kalbi göğüs kafesinde taşıyacak ve endişelerinden sıyrılacaktı.

Artık ertesi gün için endişelenmeyecekti.

Geleceği hayal edebilecek, attığı adımları buna göre yeniden düzenleyebilecekti.

Belki de hayallerini gerçekleştirebilmek için yeterince vakti olacak, kendisine ait olmayan zamanı, bu kalp sayesinde kazanacaktı.

Bir son.

Bir de başlangıç.

Biri yolun bir ucunda, diğeri öteki.

Ortada birleşeceklerini, bir insanın hayatını ellerinden alırken, diğerine umutlarını geri vereceğini kim bilebilirdi?

Muhtemelen hiç kimse ancak hayat...

Hayat, beklentileri karşılamakla değil, kaderi yazmak ve yaşatmakla yükümlüydü.

—

Nakil haberi, İlkim'in çevresinde bulunan herkes tarafından neşe ve coşkuyla karşılandı. Yurtta bir bayram havası var gibi, onu seven herkesin de heyecanı bir bayramla denk düşmüştü.

Berin gözyaşlarına boğulurken, Ateş'in de mutlulukla dolan gözlerini gizlemek adına karısını bahane ederek telefonu erken kapatmadı gözlerden kaçmazken; Ayşin *keşke Antalya'ya bu kadar erken dönmeseydim* isimli yakınmalarına hızla başlamıştı. Her ne kadar İlkim onlara balayını bölmemeleri gerektiğini söylese de, Seçil, Orkun'u da alıp ilk uçakla Marmaris'e geri dönmüştü. İlkim ona gelme diyememişti çünkü arkadaşı, bunca seneden sonra burada olmayı en çok hak eden insanlardan biriydi.

Ameliyat için gereken her şey hazır olduğunda, İlkim ameliyat olmayı kabul ettiğinde ve kendini buna hem fiziksel hem de psikolojik olarak hazırladığında, *daha iyi mi oluyordu yoksa kötü mü bundan emin olamasa da*, kalbinde küçük bir sancı vardı.

Elbette her şeyin iyi olacağına, yolunda gideceğine inanmak istiyordu. Yapması gereken, olması gereken de aynen buydu. Fakat... Zihnine sızan zehirli düşünceler, peşini

karanlık bir gölge gibi takip ederken odaklanmak fazlasıyla zor oluyordu.

İyi varsa, kötü de vardı. Bu İlkim'in hayata dair öğrendiği ilk şeydi.

İyi gelirse, ardından kötü de gelebilirdi, bu en olası ihtimaldi.

İlkim kalbin ona iyi geleceğine yürekten inanmak istiyordu ama ya vücudu, bedeni bu kalbi kabul etmezse diye düşünmekten de kendini alamıyordu.

Bu kadar umutlanmışken ve etrafındaki herkes heyecanla neşe saçarken onlara bunu söylemek istemese de, iki gündür bu düşüncelerin onu içten dışa yiyip bitirmesini engelleyemiyordu.

Nasıl olacak, neler olacak diye düşünmeyi bırakması gerekiyordu fakat bunu beceremediği gibi, fiziksel olarak da bundan etkilenmeyi başarıyordu.

Ameliyattan önceki geceydi.

İlkim içindeki bütün ihtimallerin bulunduğu derin bir endişeyle yatağın ortasında otururken, şu an odada kendisinden başka kimse yoktu. Herkesle sırayla konuşmak istediğini belirtmiş, onları içeriye çağıracağını söylemişti.

Anne ve babasıyla başlamak için onlar içeriye çağırdığında annesi çoktan ağlamaya başlamıştı. Gözlerini silerek odaya girdiğinde, babası hemen ardında omzunu tutarak destekçisi oluyordu. Küçük adımlarla yatağın yanına geldiler. İki tekli berjeri çekerek kızlarının karşısında yan yana otururken İlkim'in dudakları titredi.

"Ben daha ağzımı açmadım annelerin en güzeli ama sen şimdiden başladın mı?"

"Biliyorum ben senin ne söyleyeceğini çünkü..."

İlkim buruk bir tebessümle annesine baktıktan sonra babasıyla göz göze gelmiş, ardından dudaklarını birbirine bastırıp kısa bir anlığına sessiz kalmıştı. Babası uzanıp elini kavradı, annesi de katıldı ve üçü birbirlerinin elini sessizce tuttular.

"Söyleyeceklerimi bana kızmadan, küsmeden dinleyeceğinize söz vereceksiniz. Yoksa gerçekten konuşmam..."

"İlkim lütfen..." dedi annesi yalvarır gibi.

"Anne. İlk ve son kez, bir daha asla açmayacağım bahsini. Lütfen... Lütfen ben... Ben o ameliyata içim rahat girmek istiyorum."

"Tamam..." dedi babası güçlü kavrayışı, sevgi dolu bakışları ve tok sesiyle. "Tamam babam, söyle istediğini... Kızmak yok, alınmaca gücenmece yok. Söz."

İlkim titrek ifadesiyle gülümsedi ve sırtını kabarık yastıklara yaslariken dudaklarını hafifçe ıslattı.

"Her ihtimali düşünmek, tam dokuz senedir bizim hayatımızın bir parçası, değil mi? Bu hastalığı öğrendiğimden, yirmi bir yaşımdan beridir yaşadıklarımızı en iyi biz biliyoruz ve şimdi..." Duraksadı. Yüzüne büyük, aydınlık bir gülümseme yayılırken bakışlarına da heyecan yansdı. "Şimdi bunu tersine çevirme şansımız var. Her şeyi yoluna koyma şansımız. Endişeleri ve korkuları ardımızda bırakma, geçmişini yeniden yaşamayacağımızı bilerek yeni güne uyanma ihtimalimiz var ama..."

Anne ve babasının elleri üzerine diğer elini de koyup kısıp bir nefes verdi. "Ama her zaman bir diğer ihtimali de görmek zorundayız. Her zaman diğer ihtimal de var anne, baba..."

Fulya titreyen bakışlarla başını yana eğince, İlkim elini kaldırıp annesinin elmacık kemiğine doğru süzülen yaş kuruladı.

"Anne yapma. Hep biliyorduk. Ben yedi senedir bu ihtimalle yaşıyorum, bizim için yeni bir şey değil. Lütfen, ağlama daha fazla. Ben... Ben sizden birkaç şey isteyeceğim sadece ve onları da söyleyebilmek istiyorum. Üzülme artık..."

Fulya yaşları silip biraz daha sakinleşince, İlkim bundan güç alarak duruşunu dikleştirdi.

"Eğer yarın sabah gittiğim gibi geri dönemezsem... Ben... Her şeyin çok zor olacağını biliyorum. Odamı bir daha asla

kullanamayacağımı, mutfağa yeni bir tarif denemek için giremeyeceğimi ve bahçedeki çiçeklerin ne kadar güzel koktuklarına bir daha asla şahit olamayacağımı biliyorum. Çok zor olacak. Tahmin edebiliyorum. Ama çok üzülmeyin tamam mı? Çok ağlamayın o zaman ben de çok üzülürüm..."

Babası çenesini sıkarken İlkin uzanıp ikisinin de ellerine birer öpücük bıraktı.

"Eşyalarımın hepsini yardım kuruluşlarına bağışlayın. Bankadaki param size kalsın, ihtiyacınız olduğunda elinizin altında dursun. İstanbul'daki evlere dokunmayın ama burada evimi de Emir'le konuştuktan sonra o istemezse satabilirsiniz. Bizim... Üniversitede kaldığımız dairenin anahtarlarını Emir alsın olur mu? Orada çok anımız var, ben kıyamadım, o da kıyamaz benim gibi. Ona verin. Sahip olduğum her şeyi ihtiyaç sahiplerine gönderin ya da onlara gerçekten yardım edecek yerlere bağışlayın baba. Size bu konuda güveniyorum."

Babası sözlerinin ardından annesiyle birlikte sanki anlaşmış gibi başını salladığında, İlkin boğazını temizledi ve gözlerine doğrudan baktı.

"En zor zamanlarda birbirinize dayanın tamam mı Çetinler? Daima en büyük şansı sizin gibi ebeveynlere sahip olmak olan kızınızın sizi izlemeyi hiç bırakmayacağını sakın unutmayın... Seçil'in artık Orkun'u var ama kız kardeşimi de yalnız bırakmayın olur mu? Bensiz çok zorlanır, çok ağlar ama siz yanında olursanız, bir arada olursanız daha kolay atlatırsınız. Emir'i de aynı şekilde. O bensiz yapamaz. Senelerce de yapamadı, yine yapamaz. Onu da bensiz dünyada yalnız koymayın sakın. Eşyalarımı herkesten önce o erişsin anne. İsteddiği ne varsa alsın bana dair. Onu bundan mahrum bırakmayın. Hayatımda sevdiğim tek adamın o olduğunu hep bildiniz ve bana, bize hiç karışmadınız. Emir Feza'yı kendi oğlunuzdan bir an olsun ayırmadınız. Bana hep güvendiniz ve beni daima önceliğiniz yaptınız. Bunun için hiç teşekkür ettim mi hatırlamıyorum ama şimdi edebilirim sanırım..."

İlkim güldü, küçük ama gerçek duyguların yansıması olan bir gülüştü bu, babasıyla annesini de tebessüm ettirdi. "Teşekkür ederim, sahip olduğum en kıymetli şey sizsiniz benim. İyi ki benimdiniz, iyi ki annem ve babam sizdiniz. İnsan anne babasını seçemez derler, bana asla seçilmesi gereken bir şey vermediğiniz için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum gençler... Hayatımın ilk anından, son anına kadar sizi hep çok sevdim, seviyorum. Eğer sizi hayal kırıklığına uğrattığım bir an bile olduysa özür dilerim. Ben sizden yana hep şanslı oldım..."

"Annem..."

Fulya uzanıp kızına sarılınca, gözlerinden yaşlar boşalmasına aldırış etmedi. Gündüz de ikisine birlikte sarılıp koca bir koza gibi bir araya geldiklerinde İlkim titrek bir soluk bıraktı.

"Seni çok seviyoruz, babacığım. Daima en büyük şansımız sendin. Asla, asla seni başka bir çocukla değiştirmezdik. Asla senden başkasını düşünemezdik."

"Seni çok seviyoruz İlkim'im. Bu hayatta en çok seni böyle koşulsuz, şartsız sevdik, seveceğiz, seviyoruz da. İyi ki sen bizi seçtin. İyi ki annen baban olma şerefine eriştik senin. İyi ki, benim güzel kızım..."

"O ameliyatın hakkından gel ve yeni bir hayatın ilk adımlarını atarken yanında olmaya devam edelim..."

"Sana güveniyoruz annem, bunu öyle güzel atlatacaksın ki, çıktığında bu konuşmalar için seni paylama hakkına bizzat erişeceğim. Sabırsızlıkla beklediğimi söylememe gerek yok herhalde?"

İlkim kıkırdadı ve başını hayır, yok der gibi iki yana salladı. Anne ve babasına gönül gözüyle son kez, sıkıca sarıldıktan sonra derin bir nefes alıp onlardan ayrıldı. Hafif ıslanan gözlerini ve yanaklarını kuruladıktan sonra onlardan Seçil'i içeri yollamalarını rica etti. Fulya ve Gündüz göz göze geldiklerinde, "Bu konuşmadan kimse kaçamayacak, üzgünüm." diye mırıldanan kızlarına tek kelime edemediler.

Onun psikolojisinde, onun durumunda bir insanın her ihtimali düşünmesi kadar normal, olağanı yoktu. İlkim içindeki savaşı bir şekilde bitirmek, korkularını atmak zorundaydı.

Arkadaşı, hemen ardında kocasıyla içeri girerken, yorgun yüzünde her şeye rağmen küçük bir gülümseme vardı. Sanki az önce çıkan Fulya ve Gündüz'den dolayı olup bitecekleri, duyacaklarını tahmin eder gibi gözleri dolu doluydu. Derin bir nefes alıp başını yana eğdiğinde dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"İçeri girer girmez ağlamaya başlayamazsın ama..." dedi kırık bakışlarıyla ona bakarken. Seçil omuz silkince Orkun hafifçe gülümseyip onu belinden ilerletti ve kapıyı kadının arkasından kapattı.

"Söyleyeceklerini az çok bildiğim için elbette ağlayabilirim. Benim buna hakkım var ama..."

İlkim'e doğru birkaç adım atıp koltuğa yerleşirken gözlerinden şimdiden yaşlar süzülüyordu. Burnunu çektiğinde ellerinin tersiyle de sıırsıklam ıslanan yüzünü kuruladı. "Ama senin bana bunu yapmaya hakkın yok. Bize bunu yapmaya hakkın yok İlkim..."

"Seçil..."

"Seçil deme... Bana Seçil deme artık, lütfen. Ya ben bu odaya arkadaşımın *öleceğim ama sen ben öldükten sonra kendini üzme olur mu*, içerikli tiradını dinlemeye geldim. Bu ne kadar zor bir şey biliyor musun? Sen şu an ne yaptığımızın farkında mısın?" dedi incinen duygularını belli edecek şekilde kısılan sesiyle.

"İlk ve son kez," diye mırıldandı İlkim. "Bir daha asla. Ne olursa olsun, bir daha asla bahsini açmayacağım, söz veriyorum."

"İnkâr da etmiyorsun, sana gerçekten inanamıyorum ben ya..."

"Seçil, lütfen. Lütfen diyorum sana bak, bir kez olacak bu konuşma. Bir daha ağzıma bile almayacağım bu kelimeleri."

Arkadaşı sessizce gözyaşlarını kurularken, sessizliği İlkim'e beklediği o izni verdi.

"Senelerdir benim hayatımı, kendi hayatının önüne koymana şahit olmak da inan bana kolay değildi." Seçil dudaklarını itiraz etmek için aralayacağı sırada İlkim elini kaldırıp onu durdurdu.

"Biliyorum, bundan şikayetçi değilsin ama ben... Ben artık şikayetçiyim Seçil..."

İlkim duraksadı. Derin bir nefes verip dudaklarını birbirine bastırırken kelimelerini toparlamak ve doğru olanları seçmek için kısa bir an bekledi.

"Seçil ben senin bütün hayatını bana göre şekillendirmeni istemiyorum artık. İşini acil durumlarda istediğin gibi izin alabileceğin bir şirkette değil, mutlu olacağın yerde yapmanı istiyorum. Sırf benim için, ben buradayım diye hayatını benim düzenime göre, benim bulunduğum şehirde kurmanı istemiyorum. Sen dünya üzerinde bir insanın sahip olacağı en harika arkadaşlardan birisin, arkadaştan öte benim canımdan kıymetlisin ama artık bu bana fazla geliyor. Orkun'un da bana olan sevginiz yüzünden seni daima bana yakınlarda tutmaya çalıştığının farkındayım. Ama olmaz... Ben daima senin gölgede, senin korumanda yaşarsam sen hayatını nasıl yaşayacaksın? Seçil biz otuz yaşındayız, hayatımızın en güzel, en kıymetli zamanlarını hastane odalarında geçirdik... Ya sen öyle yüce gönüllü, öyle iyi kalpli birisin ki, düşününü bile benim ameliyatlarıma göre ayarladın. Balayından benim yüzümden erken dönmek zorunda kaldın ama sırf yanımda olmak için, kırk saat yol gitmiş de olsan hiç düşünmeden kalkıp geleceğini biliyorum ben senin... Ama artık bunu yapamazsın..."

Seçil'in dolan gözleri onu da incitirken elini uzatıp nazikçe arkadaşının yanağına koydu. Onun yüzüne dökülen yaşları silerken dudaklarında küçük bir tebessüm duruyordu.

"Ya sen evlisin artık. Bir kocan var. Çocuğun, belki çocukların olacak. Bir düzen kurman lazım, hayatının kontrolünü kendi isteklerine göre eline alman lazım Seçil."

Senin kendi düzenini, kendi isteklerin doğrultusunda oturtman lazım. Bana yakın olabileceğin yeri değil, kocanla mutlu olabileceğin yeri seçmen lazım. Bu yüzden... Bana bir söz vermeni istiyorum."

Ardından uzanıp dünyalardan çok sevdiği arkadaşının küçük, titreyen elini kavradı. Onun parmaklarını kendi parmaklarıyla sararken ve kararlı bakışları, gözyaşlarıyla parlayan gözlerine yerleşti. Sesi tok, keskin ve itiraz istemediğini belli eder gibiydi.

"Ne olursa olsun, sonuçta neyle karşılaşırsan karşılaş fark etmez Seçil. Sen benim hayatımın en kıymetli, en özel detayısın. Varlığın daima benim için en değerli şey oldu. Yol arkadaşımydın, dün olduğu gibi bugün ve sonrasında da, son ana kadar, sonsuza kadar yol arkadaşımsın. O yüzden benim ardından üzülmeyi engelleyemeyeceksen bile, çok fazla ağlamayacağına, kendini yıpratmayacağına söz vereceksin."

Seçil hıçkırdı. "İlkim," dedi yalvarır gibi. Kadının haklı olduğunu bilse de, söylediklerini kabul etmek istemiyordu. Onsuz hiçbir ihtimali düşünmek, onsuzluğu yaşamak istemiyordu. İlkim, Seçil'in her yaşında, her anındaydı. *Nasıl olurdu onsuz?*

"Dur, dinle. Bitireyim."

Seçil yeniden sessizliğe bürünürken bunu ne kadar istemediğini gözlerinden okuyabilirdiniz. Ancak İlkim sözcüklerini sonunda toparlamıştı ve bitirip içindekini atmak niyetindeydi.

"Seçil muhteşem bir hayat yaşayacağına dair söz vereceksin bana. Hayallerinizdeki kocaman aileye ulaşmak için çabalayacağına söz vereceksin. Bir sürü yeğenim olacak benim, dünyanın en harika teyzesi olacağım. Senden sıkıldıklarında bana kaçacaklar ve onlara ağzını açıp tek kelime edemeyeceksin. Kocaman bir ev Seçil, senin için hep düşlediğimiz gibi kocaman bir ev. İki katlı, belki bahçeli. Aramızda neredeyse hiç mesafe olmadan yaşayabileceğimiz, birbirinin dibinde evler. Bizimki büyük olmasa da, sizinki kocaman olacak çünkü bu hayatta ben ve

Orkun kadar sevdiğin bir şey daha varsa o da upuzun masalarda davetler vermektir senin. Birlikte kuracağımız masaları dolduracak sevdiklerimizle birlikte biriktireceğimiz onlarca anı olacak. Onlarca... Bkana kadar, sonuna kadar..."

Seçil hızlı hızlı başını sallarken suratında hüznü bir ifade, dudaklarındaysa buruk bir kıvrım vardı. Gülüyor mu, ağlıyor mu anlamak çok zordu fakat zaten Seçil de ikisini aynı anda yapıyordu.

"Emir'le daima iletişimde kal tamam mı Seçil? Orkun senin yanında olacak ama o yalnız. Onun hayatında ben olmayacağım, bu yüzden ona seni itmesi konusunda izin verme. Avukatımı yalnız bırakma. Annemlere de söyledim. İstedğiniz bütün eşyalarımı alabilirsiniz. Albümleri kimseye bırakma, annemlerin evinde yatağımın dibinde, köşedeki kutuda duruyorlar. Onları bizden başkası görmesin sakın tamam mı?"

Seçil gülünce, İlkim'de kıkırdadı. Parmaklarının arasında tuttuğu eli kibarca tutup sıkarken gülümsedi derince.

"Sana kendini üzme diyemem, ağlama demem de haksızlık biliyorum ama eğer bunlar yaşanırsa, giderken hiçbir kırgınlığım, kızgınlığım, üzüntüm ya da mutsuzluğum olmadan gittiğimi bil. Sizi çok severek, yanımda oluşunuza daima minnet duyarak gittiğimi. Anladın mı Seçil? Bana on hayat sunulsa, onunun dokuzu farklı olacak, iyi olacaksın ama yanında Seçil olmayacak deseler... Ucunda ne olduğunu bilmesem de, daima içinde senin olduğun hayatı seçerim çünkü ben. Sensiz olmazdı... Sensiz bırakmadığın için teşekkür ederim. Hiç bırakmayacağını bilmek, beni bu evrenin en bencil kadını ve kusursuz bir pislik yapsa da, bundan inanılmaz bir mutluluk duyduğumu söylemek zorundayım. Evet, aynen öyle tatlım. Bu hikâyenin en muhtemel kötüsü benim."

"Delisin sen... Çok büyük delisin hem de..." dedi gülerek. İlkim ona bakıp güldü ve uzanıp topuzundan dağılan kızıl tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırınca, Seçil'in yeşilleri, sanki hiç ıslak değilmiş gibi yeniden yaşlandı.

"Birkaç saat ayrı kalacağız, sonra geleceğim ve kocaman sarılacağız. Bana sorarsan ben zaten buna inanıyorum. Ama hayat bu, diyor ki bunlar da olabilir, yaşanabilir, belli olmaz. Ben de öncesinden önlem alıyorum. Bana kalsa, endişelenecek pek bir şey yok yani..."

"Aynen öyle tatlım, aynen öyle. Ben de buna inanıyorum zaten. Birkaç saat yoksun, sonra bütün ilgiyi tekrar üzerine almak için geri geliyorsun. Budur, bu kadar..."

Yerinden kalkıp kollarını arkadaşına dolarken sesli bir nefes koyverdi. "Seni seviyorum," dedi kısık bir sesle. Titreyen sesine rağmen tutuşu sıkıydı. İlkim'i kollarıyla genişçe kavradı ve kendine çekip devam etti. "Tüm bu salak saçma hallerine rağmen hem de. Seni çok seviyorum benim güzel avukatım."

"Ben de seni kızılım, arada beni dövecekmişsin gibi hissetsem de ben de seni çok seviyorum."

Seçil'in de kalbinden geçenleri öğrenmesiyle geriye kalan yalnızca bir kişiydi.

En zoru, belki de en çok zorlanacak olanı da oydu.

Ancak İlkim ona aklını ve kalbini işgal edenleri söyledikten sonra, o ameliyattan sağ salim çıkabilmek için elinden geleni yapacak, yine pes etmekten uzak duracak ve çabalamaktan hiç vazgeçmeyecekti.

—

Gece olup odada yalnızca ikisi kaldıklarında, İlkim dudaklarının arasından titrek bir nefes çekti. Yatağında uzanıyor, Emir'se hemen dibinde berjerde oturuyordu. Uzun saçları yastığına dağılmış olan kadının ince ince tutamlarını parmaklarının arasına alıp seviyor, ona bakarkense çehresini küçük bir gülümseme süslüyordu. Bir elini yumruk yapıp yanağıyla çenesi arasındaki o düzlüğe yaslamış, yüzüne yatağının üstündeki loş, hafif sarı ışık vuran İlkim'i izliyordu.

Tam olarak ne süredir izlendiğini bilemese de, İlkim dakikalar geçtiğini biliyordu ve bu onu dudaklarını aralamaya itti. "Hiç sıkılmıyor musun?" dedi adama bakarak.

Emir ona bakıp bilmiş bir ifadeyle gülümserken dudaklarından olumsuz bir mırıltı çıktı. Neden bahsettiğini ilk andan anlamış gibiydi. Mahmur bakışlarıyla, aşkla kadını izlerken sessizliği aralarına paylaştırdı.

"Hiç sıkılmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten..."

İlkim utangaç bir ifadeyle gülümseyince Emir de güldü. Uzanıp kızaran yumuşacık, pürüzsüz yanağını okşadı. Parmakları teninin üzerinde ılık bir esinti gibi gezinirken dudaklarında da bir gülümseme vardı.

"Neden sıkılayım senden? Ben ömrümün sonuna kadar bu yüze böyle bakmayı planlıyorum."

"Ya Emir... Dalga geçmesene benimle."

"Niye dalga geçeyim sevgilim? Böyle olsun diye çabalıyorum gördüğün üzere... Bunu yıllardır peşini bırakmamamdan anlamam gerekirdi."

İlkim kaşlarını kaldırdığında Emir hafifçe sırtıttı. Bakışları buluşurken sessizce güldü genç adam. Koltukla birlikte kendini biraz daha öne kaydırıp kadının bileğine yumuşak bir öpücük kondururken, "Şaka yapmadığımı da anlayacaksın bu arada seni yaramaz avukat, sana göstereceğim." diye mırıldandı.

Hastanede, İlkim'in bu gecelik refakatçisi Emir'di. Ailesini ve yoldan gelen Seçil'le eşini eve yollamışlardı. Hepsi yorgundu ve İlkim onların kendine fazla yüklenmesine sebep olmak istemiyordu. Aslında bunu Emir için de yapmak istemiyordu fakat adamı gönderebilmek için kesinlikle dünyanın en tatlı dilli insanı olmak bile yetmiyordu. Birkaç denemenin ardından başarısızlığa ulaşınca, genç kadın uğraşmayı bırakmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırıp Emir'e bakınca adamın üzerini düzelttiğini fark etti. Kopkoyu bir lacivert tonundaki yazlık gömleğine, hafif uzamış saçlarının alınına düşen tutamlarına ve çenesini saran kirli sakalına baktığında İlkim

dudak büktü. *Kusursuz tesi bir yakışıklılığı vardı, tam olarak neyi düzeltiyordu ki?*

"Konuşalım mı biraz?" dedi ilkim boğazını temizleyerek. "Hazır ben de dikkatimi toparlamışken..."

Sıra ondaydı, kaçamayacağı bir konuşmanın ortasında, bizzat kendi isteğiyle kalmıştı Emir. Elleri işine ara verdi ve tüm dikkatini yeniden kadına çevirirken

"yleyse buyurun, avukat hanım. Söz sizindir."

İlkim gülüp yatakta biraz doğrulunca Emir de sırtını dikleştirip oturdu.

Ameliyata hazırlandığı için vücudu yine belli başlı makinelere bağlıydı, serumu elindeki yerini almıştı ve yüzünde, burnuna takılı kanllere rağmen kusursuz bir güzellikteydi.

"şimdi ben yarın ameliyata giriyorum ya..."

"Evet. Bunun fazlasıyla farkındayım güzelim."

"Ameliyattan sağ salim çıkacağımı düşünüyorum ama tabii ki her ihtimali de göz önünde bulundurmamız gerekiyor ya bu durumda..."

"İlkim..." diye seslendi Emir Feza, sesindeki tonda uyarı vardı. Sanki kadına bunu yapmaması gerektiğini sadece ismini söyleyerek belli etmeye çalışıyordu.

"Emir son kez. İlk ve son kez açacağım bu konuyu, bir daha da başını ağrıtmayacağım asla. Söz ama bir kere dinle beni..."

"Asla." dedi Emir Feza uzanıp onun alnını güçlü bir baskıyla öperken. Parmakları başının arkasını sıkıca kavramıştı, saçlarını okşadı. Ardından alnını onunkine yasladı ve sessizce fısıldadı. "Asla başımı ağrıtmazsın sen benim. Söyleme yle..."

"Biliyorum, biliyorum sevgilim."

"İlk ve son," dedi Emir konuşacakları bile bile. İçinde kalsın istemiyordu. Her ne kadar biraz sonra kadının söyleyecekleri Emir'in daima aklında ve kalbinde kalacak olsa da, onun kendini rahatlatmasını istiyordu. İlkim'i tanıyordu. Kendi kendini yiyip bitirmekten öteye gitmeyeceğini, şu anda da

kendini o ameliyata hazırlamak için yapması gerektiğine inandığı şeyin bu konuşmalar olacağını düşündüğünü biliyordu.

"Bir daha bunun bahsini açmana bile izin vermeyeceğim, ne benim yanımda ne de bir başkasının. Anlaşıldı mı?"

İlkim başını sallayıp yutkundu. Bakışlarını birbirine sardığı ellerine indirirken bir anlığına parmaklarıyla oynadı.

"Emir ben... Senelerdir iki ihtimalin de peşimde olduğu bir hayatı yaşıyorum. Son zamanlarda buna sen de bizzat şahit oldun ve kolay olmadığını biliyorum. Her ne kadar güzel ihtimalin düşüncesiyle hayatım eskisinden çok daha başka olacak olsa da ben diğer ihtimali, yedi senedir hiç görmezden gelmedim..."

Adamla göz göze geldiklerinde, dikkatle onu seyreden kahve kürelerinin saniyeler içinde kalbini ısıttığını fark edecekti.

Emir böyleydi.

İçinde kopan bir fırtınaydı belki ama İlkim'e dönükken esen serin bir meltemden farksızdı. Onu üşütmeden, incitmeden eserdi kendi içinde ince ince.

"Belki de o ihtimali görmezden gelmeyen tek kişiydim hatta, bilmiyorum. Ancak bugün de yine, aynı şeyi yapmaktan gocunmuyorum. İçeri gireceğim, ameliyatımı olup çıkacağım ama her an, her saniye o ameliyat masasından kalkamayacağımın bilinci ve ihtimaliyle uyuyorum birkaç gündür..."

"Bölmemem konusunda kesin bir kanaatin yoksa aralara dalıp seni öperek susturma niyetindeyim."

İlkim anlattıklarına ara verip Emir'in bütün ciddiyetiyle söylediği cümleyi duyunca dudakları aralık bir halde öylece kaldı. "Hayır," dedi en sonunda boğazını temizleyip. "Bunu yapmasan çok daha iyi olur benim için. Zaten aklım bilmem kaç parçaya bölündü şu an, bir de üstüne senin tarafından dikkatimin dağılması pek hoş olmaz şu an..."

"Açık sözlülüğünü takdir ediyorum. Ben şimdilik sakın kalayım öyleyse. Çok gerekli noktalarda bu yola

başvuracağım, sakın seni uyarmadığımı söyleme..."

Dolan gözleriyle Emir'e bakarken kıkırdamasını bastıramadı. Emir'in de aynı ifadeye büründüğünü görünce burnunu çekti. Berbat konular konuşuluyordu ama Emir bunlara rağmen kadını gülümsetmek, ona iyi hissettirmek için elinden geleni ardına koymuyordu.

"Emir bana bir şey olursa ben senin ardımda kalacağını biliyorum. Bunu istemeyeceğini bilsem de, ben gittikten sonra da mutlu olmanı dilemek gibi bir bencillik yapıyorum. İyi ol istiyorum sevgilim, bensiz de iyi ol, üzülme, incinme istiyorum. Eğer o ihtimalle karşılaşsak, sana kalacak olanlara şimdiden hazır ol istiyorum."

"Yapmasan bunu keşke. Keşke beni sensizliğin ihtimaliyle bile yalnız bırakmasan..." İlkim onun sesindeki acıyı duyunca, ellerinden çektiği bakışlarını eğdiği başına çevirdi. Emir'in döktüğü gözyaşlarını görünce içi gitti.

"Emir ölebilirim. Hep ölebilirdim. Yaşıyorum, yaşadım ama bunları yaşamayabilirdim, bunları konuşacak vaktimiz bile olmayabilirdi ama ben yaşıyorum. Bak karşıdayım, tam buradayım."

Bütün bu ihtimalleri düşünmek, Emir Feza'yı nefessiz bırakacak güçteydi. *Seneler sonra bile olsa, yeniden o kahvelerle karşılaşmasaydı nasıl yaşardı?* Yaşadığı zamanın adına yaşamak denmiş miydi hiç, monoton bir hayatı sürdürmek için uğraşarak geçmişti bütün yılları...

İlkim'in kollarının onu sarmadığı, teninin onunkinden uzak kaldığı, kokusunu duyumsamadığı, gülümsemesini göremediği ve sesini duyamadığı zamanlar bir gün olur da gelecek olursa ne yapardı? *Nasıl yaşardı?*

İçi bu düşünceyle daha da yanarken gözlerine biriken yaşlar hız kazandı. Korkusuz bir adamın, en büyük düşmanı bu kadını kaybetmeye dair olan korkularıydı. Ardı arkası asla gelmeyen, ne yaparsa yapsın kabuk bağlamayan bir kesiğin kesif acısıydı. İlkim onu incitmekten ne kadar korksa da, söyleyeceklerini yarım bırakmak istemiyordu. Her ihtimali görmeli ve bilmelilerdi.

"Bak bana," dedi elini adamın yanağına ve çenesine sarıp. Emir başını iki yana sallarken ardı arkası kesilmeyen gözyaşları, İlkim'in üzerindeki ince örtünün ve kendi bacaklarının üzerine düşüyordu. "Sevgilim, bana bak."

Emir sonunda yaşlarla dolu, saniyeler içinde kızarmış gözlerini kadının güzel, solgun yüzüne kaldırdı. İlkim'e bakarken, burnuna takılı olan kanüllerin kulaklarının üstünden bir yol izleyip saçlarının ardında birleşerek makinelere uzanışını; üzerinde tenini yarım yamalak kapatan soluk mavi hastane elbisesini ve boştakiyle Emir'in elini tutarken, kucağına çektiği eline takılı serum iğnesini seyretti. Parmakları birbirine geçmişken tenini okşayan ince, narin eli hissediyordu. Burada bulunması bile Emir'in gücüne giderken, bedenine sarılı kablolar ve bağlandığı makineleri gördükçe içi daha da acıyordu.

Genç kadın uzun saçlarının omuzlarına, sırtına ve çehresinin etrafına dökülen koyu kahve dalgaları, burada geçen günlerin ardından günden güne solan teni, parlaklığını kaybetmeyen gözlerinde daimî asılı olan yaşları, uçuk pembe dudakları ve yüzünden asla eksik etmediği buruk gülümsemesiyle bakıyordu Emir'e.

"Üzülme, üzülme daha fazla..."

Diğer elini elinden ayırdı ve iki avcunu da adamın yanaklarına kapatıp yakına çekti. Alnından sıkıca öperken bir öpücükle sınırlı kalmayacaktı. Adamın yüzüne birkaç küçük öpücük bıraktıktan sonra geri çekilip alnını onunkine yasladı.

"Bak içeri gireceğim, birkaç saat uzak kalacağız. Sonra geri geleceğim. Geri geleceğim Emir. Bak," diye mırıldandı ve uzanıp kucağındaki elini kavradı sıkıca.

"Bu el yanımda oldukça ben bu eli hep sıkıca tutacağıma söz verdim. Güzel geçecek her şey, ben de bu eli bırakmamak üzere yeniden tutacağım, tamam mı?"

Emir eğildi ve kadının yanağını sıkıca öperken sessizce başını sallamaya devam etti. İlkim geri çekilip onun gözyaşlarını kurularken yüzündeki buruk gülümseme yerini

korumaya devam ediyordu. "Ama senden istediğim birkaç şey var, ben... Gitmeden onları rica edebilir miyim senden?"

Emir onun elini alıp kendine çekti ve yanağının kıyısında tutup öpücükler kondururken, "Ne istersen." diye mırıldandı. "Neyi istersen ve nasıl istersen sevgilim."

"Her ihtimali göz önünde bulundurmamız gerektiğini biliyorsun... Olur da ameliyattan çıkamazsam, bana bir söz vermeni istiyorum."

"İlkim," dedi Emir acıyla. *Yapma* der gibiydi. Fakat İlkim taviz vermedi.

"Emir lütfen, bitirmeme izin ver. Son kez olacağını söyledim. İlk ve son kez bu konuşmayı bitireyim, lütfen..."

Sevgilisi sessiz kalınca, İlkim parmak uçlarıyla adamın yanağını okşadı. Ufak ama içten dokunuşlarının hissedilmemesine imkân yoktu.

"Bana kendini mahvetmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum Emir. Üzülme, ağlama diyemem, buna karışamam belki, farkındayım. Ama kendini benim yokluğuma alıştırmayı öğreneceğine ve her ağlayacağına ya da üzüleceğinde beni anımsayacağına söz ver. Gülümseyen ifademi hatırlayacağına ve ağlamayı unutacağına... Bensizliğin seni boğmasına izin verme Emir. Bu yüzden de yokluğumun seni herkesten soyutlamayacağına, kendini bu acının içine bir ateşe atar gibi atmayacağına söz ver."

İlkim sessizce konuşurken söyledikleri Emir'i öldürmekten başka bir şey değildi ama devam etti. Bunları bir kez dillendirdikten sonra, gerçekten de bir daha bahsini bile açmayı düşünmüyordu.

"Ağlayacaksın, sana ağlama diyemem ama lütfen az ağla. Gözlerini yıpratma, kendini yıpratma sevgilim, tamam mı?"

Emir başını eğince İlkim onun çenesini tutup yüz yüze gelecekleri şekilde kaldırdı.

"Berin'in bebeğine, yeğenimize hayatında görüp görebileceği en güzel dayı ve amca olacağına söz ver. Her kaybolduğunu hissettiğinde soluğu onda alacağına söz ver Emir. Belki büyük bencillik olacak bu ama yine de seninle

paylaşamazsam kimseyle paylaşamam. O yüzden... Seçil çok üzülp ağlasa bile, onun için yapabilecek hiçbir şeyin olmasa bile, onun hayatında kalacağına dair bana söz ver. Seçil ben olmazsam çok eksik kalır, büyük bencillik, biliyorum ama onu eksik bırakmamaya söz ver. Annemle babam, onlarla hep iletişimde olmaya söz ver Emir. Çok ağlarlar, çok üzülrler ama acılar bir oldukça atlatılır sevgilim. Beni atlatmalarına yardım edeceğine, onlarla birlikte bunu senin de başaracağına dair bana söz ver."

Emir sessiz kalırken, İlkim konuşmayı sürdürüyordu.

"Hayatında ben varmışım gibi yaşa demiyorum, diyemem de ama yokluğumun seni parçalamasına izin vermeyeceğine söz ver hayatım. Dünyanın en iyi ceza avukatı olmaya söz ver," dedi hafifçe gülererek. Emir'i de istemsiz, titrekçe tebessüm ettirmişti. Hıçkırdı kendine engel olamayarak. Dudakları titredi.

"Yapmayı planladıklarımızı ertelemeyeceğine, bütün hayallerine koca bir çizik atmak yerine hepsine vakit ayıracağına dair söz ver. Ben yoksam bile mutlu ol Emir. Mutlu olmaya çalışacağına söz ver..."

İlkim'in gözyaşları yanaklarına süzülürken başını iki yana salladı yavaşça. "Ben söz veriyorum." dedi. "Ben hayatımın son anına dek seni seveceğime, sevdiğime ve senden başkasıyla olmayı aklımdan bile geçirmediğime söz veriyorum sevgilim. Sensiz her anımda seni özlediğime ve birkaç saatlik ameliyatta, anestezi etkisindeyken dahi seni özleyeceğime söz veriyorum."

Kıkırdadı. Adamın avcunu dolduran yanağını, alnına dökülen saçlarını nazikçe okşarken küçücük gülümsedi. "Sana dair hiçbir pişmanlık yaşamadığımı ve yaşamayacağımı yüreğimde hissettiğimi bilmeni istiyorum. Varlığının benim için bir hediye olduğunu hep biliyordum ama bunu sana hiç söylemediğim için üzgünüm, sevgilim. Hayatım boyunca karşıma seni çıkaran kadere hep minnettar kaldım. Sanırım ölene kadar da öyle kalacağım. Beni bulduğun için çok teşekkür ederim çünkü hep, sana

âşık olmanın benim için en özel şey olduğunu bildiğim bir hayat yaşadım."

İlkim alnını onun alınına yasladı ve elmacık kemiğinin üstünden öptü.

"Bu *fani dünyalının* hayatındaki en büyük mucize olduğunu daima bil olur mu? Bunları sana daha önce söylemeyi dilerdim ama teslim tarihi yaklaşan ödevimi son güne, hatta son saatlere bırakmış gibi hissediyorum. O yüzden hepsini söylemeden bu odadan çıkmayacağım..."

Sessizlik aralarında büyümeden önce, İlkim yeniden söz aldı.

"Ben sana hak ettiğini hayatı veremedim Emir, istediğin aileyi, düşlediğin evliliği... Hiçbir zaman da veremeyebilirim. Üstelik bütün bencilliğimle, bunların bana olan sevgine en ufak bir zarar vermediğini de biliyorum. Bu kadın seni hep çok sevip, en iyi tanıyanlardan biri olacak. Sana vermek istediklerimin hiçbirini bundan sonra da veremeyeceğim düşünülürse, belki bunlar biraz yetersiz olacak ama..."

Sessizce çenesini okşadı adamın ve parmaklarını boynuna doğru kaydırdı.

"Seni seviyorum, seni hep çok sevdim. Daima da seveceğim."

Emir sessiz kaldığı kısa bir anın ardından, başını iki yana sallayıp uzandı ve kollarını sıkıca kadının etrafına doladı. "Seni çok seviyorum," dedi boğuk mırıltısıyla. "Benimle vedalaşır gibi konuşsan da seni hep çok sevdim, hep seveceğim sevgilim."

Ardından geri çekilip kadının gözünden dökülen yaşları kuruladı belli belirsiz. Kendi yaşları durmasına rağmen onu önceliği yaptı. Yüzünün kıyılarını öperken aşına olduğu sulara kavuşmanın sevincindeydi.

"Ve söz veriyorum." diye mırıldandı kadının gözlerinin en içine bakarak. Sanki onu anlaması için özellikle bir çaba içindeydi. Baktı çikolata kahvelerine dikkatle ve sözcüklerinin devamını getirdi.

"O ameliyattan çıktığında senin elini hiç bırakmayan kişi ben olacağım. Koca bir yazı birlikte geçireceğiz ve gezip arşınlamadığımız koy bırakmayana kadar yanında kalacağım. Sonrasında da yenilerini keşfedeceğimiz için, bir nevi sonsuzluktan bahsediyorum yani..."

İlkim kıkırdadığında gülüşünün kıyısından öptü kadını hızlıca. İstemsizce dudaklarına kapattığı eli gülüşü gizlemesin diye avucunun içine almıştı.

"Berin ve Ateş'in bebeği için sen de harika bir teyze olacağından, onun hayatında olmamamıza imkân olmayacak sevgilim, söz. Seçil'i, anneni ve babanı da sensiz bırakmayız merak etme, sık sık Marmaris'e geliriz beraber, ona da söz. Sen dünyanın en iyi boşanma avukatı olurken seni yalnız bırakacağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun, yanına yakışabileyim diye elbette alanımda en iyi olana kadar çabalayacağım. Şanslıyım ki bu süreçte elimi uzattığım anda parmakları parmaklarımı saracak olan sana sahibim."

Elinin üstüne kondurduğu öpücükler kadını huylandırırken omuzlarını kendine çekmesi adamı gülümsetti. Devamındaysa, Emir sözcüklerinin ardını getirmekte hiç gecikmedi.

"Geceleri aynı yatağa uzandığımızda, birbirimizden başka hiçbir meşguliyetimiz olmayacağı gibi, sabahları da senden başka önceliğim olmayacak... Hepsine söz veriyorum ama en çok da seni hayatımın son anına kadar sevip saracağıma söz veriyorum İlkim. Senin olmadığın bir hayatın ihtimalini dahi yaşamak istemediğim için, senlisinin her yönünü keşfedene kadar durmayacağımı bilmeni istiyorum."

İlkim dudaklarındaki buruk gülümsemeyle ona bakarken gözlerinin giderek gücünü yitirdiğini biliyordu. Kısık bakışlarla sevgilisine bakarken adamın dudaklarındaki yamuk gülümseme büyüdü. Elini ellerinden çekip yüzünü kuruladıktan sonra yutkundu.

"Hatta bunun için ilk adımı hemen şu anda atabileceğimi düşünüyorum."

Emir üzerindeki şortun cebine uzanırken, İlkim de sessizce burnunu çekti. O da ellerini yüzüne götürüp kendi yaşlarını kurularken adamın cebinden çıkardığı kutuya baktığı an donakaldı.

Siyah, kadife kutuyu açıp içindeki parlak yüzüğü ortaya çıkarırken berjeri geriye itmiş, tek dizinin üstüne çökmüştü bile. İlkim'in aklı durdu.

"Hayatımın en kıymetli, en değerli varlığı. Bunca sene ayrılığın ardından, hayat bize ikinci bir şans verdi. Bize de, yalnızca o şansı iyi değerlendirmenin düşeceğine inanıyorum, hep inandım. Bana sorarsan bir süredir bunu başarıyoruz da... Her şey belli bir ölçüde yolunda ama bana yetmiyor İlkim. Bana seninle olan hiçbir şey, tam anlamıyla yetmiyor. Bu yüzden de..."

Emir durup dudaklarını ıslattı ve yeniden İlkim'in gözleriyle kendininkileri buluşturdu. Kadının şaşkınlık dolu, kocaman açılmış bakışları kendisiyle yüzük kutusu arasında gidip geliyordu. Ona bakarken aşkla tebessüm etti. "Paylaş benimle." dedi puslu ama etkileyici sesiyle.

İlkim ona kalbinin atışlarını düzene sokamaz bir halde bakarken dudaklarından titrek bir soluk döküldü. Ellerini kaldırıp göğüs kafesinin üstüne, kalbine bastırduğunda Emir devam etti.

"Paylaş benimle İlkim. Gündüzlerini paylaş, gecelerini, gün ortalarını ve bütün yıllarını paylaş benimle. Sabah içtiğin kahveyi paylaş, akşam yediğin salatayı ya da öğlen atıştırdığın çikolatayı... Seni paylaş benimle sevgilim. Aşkını, sevgini, duygularını paylaş. Gülüşlerini ve hüzünlerini... Her şeyini, İlkim. Önündeki bütün zamanları paylaş benimle. Bugününü ve yarınını, var olduğun, yaşadığın bütün mutlu ve üzgün anları, anılarını. Hayatı paylaşalım sevgilim. Bir hayatı, *hayatını* paylaş benimle..."

İlkim'in gözlerinden hızla süzülen yaşlar boğazında kocaman yumrulara dönüşürken dudaklarından dökülen küçük hıçkırıklar Emir'in doğrulup ellerini ona uzatmasına sebep oldu. Ağlayışından endişe duysa, kadının duygusal bir

yapısı olduğunu biliyordu bu yüzden ellerini tutarken sözlerini bir kez de sorularla yeniledi.

"Tüm yeni yaşlarını, önümüzdeki bütün zamanları ve biriktireceğin anıları... Gülüşlerini, ağlayışlarını ve sana dair, seninle dolu bir hayatı benimle paylaşır mısın sevgilim? Ben seninle her şeyimi paylaşacağıma yemin ederken, sen de bana, elimi tutup bir daha asla bırakmayacağına dair söz verir misin?"

Duraksadı, elleri ve sesi titrerken, loş ışığın altındaki gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Aşkla, sevgiyle ve bağlılıkla... Son kez sordu.

"İlkim... Benimle evlenir misin?"

İlkim hıçkırıkları gözyaşlarına karışırken başını hızlı hızlı salladı ve ellerini uzatıp adamı sıkıca sararak onu kendine çekti. "Paylaşıyorum!" dedi hıçkırarak. "Hem de istemediğin kadarını paylaşırım seninle Emir. Aynı yatağı, koca bir evi, upuzun bir hayatı..."

Gözyaşları bardaktan boşalır gibi yüzüne, oradan da Emir'in omzuna ve boynuna dökülürken, kadının titrek solukları ve sesi kısıldı. Emir Feza kadını sıkıca sarmış, göğsüne onu orada saklamak ister gibi bastırmıştı. İlkim sonunda kesin cevabı verdi. "Evet. Evet, seninle evlenirim sevgilim. En çok seninle evlenirim!"

Genç adam zorlukla aldığı soluğu bıraktı ve gülerek geri çekilirken, kadının titreyen elini tutup parmaklarına, onun için seçtiği yüzüğü taktı. Ardından uzanıp dudaklarına tutundu ve onu derin bir tutkuyla, güçlü bir biçimde öptü. İlkim halen titrediğini bilse de, daima bu adamın yanında kalacağı bir hayat için elinden geleni yapmaya hazırdı. Şimdi, parmağındaki bu yüzük ona ameliyattan bütün güzelliklerle çıkabilmesi için güçlü bir sebep daha vermişti.

Emir'den güç bela ayrıldığında adam uzanıp yüzündeki yaşları kuruladı ve suratının her tarafına küçük, ama tarifsiz hislerle dolu öpücükler kondurdu. Dudakları kısık mırıltılarla, sevgiyle aralanıyor ve kapanıyordu.

"Bebeğim, güzelim..."

İlkim onun yüzünü tutan ellerinin üstüne yerleştirdiği elleriyle gülümserken, içinden heyecanla sağa sola koşuşturmak geliyordu fakat bu an, sonsuza kadar sürsün istediği bir andı.

Gözleri birbirini bulduğuna Emir yatağın kenarına dayadığı kalçasının üstünde doğrulup elini kadının boynunda tuttu.

"Sen bunun için mi öğlen yoktun etrafta?"

Emir başını olumlu anlamda sallayıp, alt dudağını dişlerken utangaç bir ifadeyle güldü. "Aslında çok uzun zamandır bende bu yüzük. Daha güzel, daha özel bir biçimde vermeyi planlamıştım, en azından bir yemek ayarlayabilirim diye düşünüyordum fakat daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. Ne ben dayanabilirim ne de hayat o kadar uzun biz faniler için. Ben de öğlen seni sizinkilere bırakıp yüzüğü almak için eve gittim."

"Ne yani?" dedi İlkim şaşkın sesiyle. "Ben bunca zaman bu yüzükle aynı evde yaşadım ve haberim olmadı mı? Böyle bir güzelliği nasıl kaçırdım, söyler misin?"

Emir sırtıırken kadının tatlılığına dayanamadı ve uzanıp yanağını sesli bir şekilde öptü. "Beni bilirsin, sürprizlerim söz konusu olduğunda fazla ketumumdur. Hiçbirinin ikinci ya da üçüncü bir kişi tarafından bozulmasını istemem. Kısaca özenle sakladım diyebiliriz..."

İlkim güldü ve parmaklarını uzatıp Emir'in parmaklarına sararken, elinde, yüzük parmağında belirgince hissettiği yüzüğünün varlığı kıkırdamasına sebep oldu. Yüzüğüne bariz bir bakış atarken, böyle zarif bir yüzüğü, ancak Emir gibi bir adamın seçebileceğini adı gibi biliyordu.

İnce halkalı, bir ağaç dalını andıran şekilde dalgalı bir halkaya sahip olan yüzüğün üstüne yaprak şekilleri dövülmüştü. Ortasında duran elmas yuvarlak şekilde kesilmişti ve yerine, yüzüğe dövülmüş yapraklarla tutturulmuş gibi duruyordu. Gövdesi, yani halkası rose gold rengindeydi ve elmas kusursuz bir biçimde parlıyordu.

İlkim yüzüğünü çok ama çok beğenmişti.

"Sevdin mi?"

"Çok güzel, gerçekten çok beğendim." diye mırıldandı genç kadın büyülenmiş gibi başını sallayarak.

"Beğenmene çok sevindim, Berin bunu duyduğuna çok mutlu olacak."

"Beraber mi seçtiniz?" dedi İlkim heyecanla.

"Tam olarak değil. Ben birkaç seçenek arasında kaldım, o da eleme yapmama yardımcı olma nezaketini gösterdi. Ama en çok bunu beğenmişti diye hatırlıyorum, ben de sana en çok bunun yakışacağını düşündüm. Hepsi yakışacaktı elbette ama bu, senin tarzına en çok uyandı. Onları değil, bunu parmaklarında hayal edebiliyordum."

"Kesinlikle..." diye mırıldanan İlkim uzanıp adama küçük bir öpücük verdi. Gülümseyerek geri çekilirken sessizliği tatlı sesiyle böldü. "

"Ben de olsam muhtemelen bunu seçerdim hayatım. Teşekkür ederim..."

Emir ona bakınca neye teşekkür ettiğini belirtmek ister gibi dudaklarını ıslattı.

"Bana hayatını paylaş dedin ama asıl bütün güzellikleri benimle paylaşacak olan sensin. Bu yüzden teşekkür ederim sevgilim. Bizim için ikinci bir şans var olduysa, bunu elleriyle çekip alan sendin. Her şey senin sayende... Eğer bana aynı aşkla, bağlılıkla gelmeseydin her şey çok farklı olurdu. Bir kez daha, kalpten, yürekten teşekkür ederim bir tanem. Beni hiç bırakmadığın, *benden hiç vazgeçmediğin için teşekkür ederim*. Seni seviyorum, seni çok seviyorum Emir."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Asıl ben sana, bana bu aşkın kıymetini öğrettiğin için teşekkür ederim. İnan bana, yedi sene oldu ama ben uğruna çabalayacak daha iyi hiçbir şey bulamadım. Sen benim hayat ışığımsın, hep böyle aydınlık kal."

İlkim gülümseyerek ona sarıldığında dolan gözleri yeniden onu hazırlıksız yakaladı. Bakışları sevdiği adamlarla, onların bu aşkını sonsuza kadar simgeleyecek yüzük arasında gidip gelirken, kalbinin en derinlerinde hissettiği duygularla nefeslendi ve kendisine bir söz verdi.

Bu yüzüğü asla çıkarmayacak, bundan sonra da asla mutsuz olmayacaklardı.

Yanındaki adamın varlığı ona daima nefes olacak, dün bugün ve yarın fark etmeden, hayatını bütün olumsuzluklardan uzakta yaşayacaktı.

İşe de, ilk olarak yarınki ameliyatını başarıyla atlatarak başlayacaktı.

—

Sabahın ilk ışıkları, İlkim ve Emir'in bulunduğu odayı aydınlatırken doktoru ve hemşirelerin gelmesi fazla uzun sürmedi. Arkasından, ameliyat sonrasında ona destek olacak refakatçileri hastaneyi çabucak doldurduğunda, işlemler ve hazırlıklar yavaştan başlamış oldu.

O gün gelmişti. Yedi sene boyunca beklenen o gün, uzun zamanın ardından yeni bir gün gibi, güneş doğmuştu hayatlarına.

İlkim saatler sürecektir bir operasyonun ardından kalbine kavuşacaktı. Yeni hayatına, geleceğine kavuşacaktı.

Annesi, babası, Emir, Seçil ve Orkun tam karşısında ona biraz korku, biraz endişe ve bolca sevgiyle bakarken, hemen arkasındaysa yatağının dibinde doktoru dikiliyordu.

İlkim ameliyat önlüğü giydirilmiş ve saçlarına takılmış bonesiyle yatakta uzanır hâldeyken, içeridekilere kısa bir bakış attığı gibi biçimli kaşları çatıldı.

"Ay ne oluyor ya? Siz niye ağlıyorsunuz?" diye sordu çatlak bir sesle. Annesi ve en yakın arkadaşına bakarken, gözlerindeki yaşların bu kadar güçlü bir şekilde onları esir alması canını sıktı.

"Ben gidiyorum bıçak altına yatmaya, siz ağlıyorsunuz! Vallahi bu kadar da olmaz ama..." Onun da sesi ağladı ağlayacak gibi olmuştu, engel olamamıştı.

"Ağlamıyoruz yavrum, ameliyat için çok heyecanlıyız sadece o yüzden. Gerçekten bak..." diye mırıldanan Seçil gülümsemek için kendini zorladı.

"Yalan söylüyorsun bir de, gözümün içine baka baka..." İlkim gözlerini kısarken arka arkaya birkaç kez cık'ladı. "Bari

biraz utanman olsun, kocaman kadınsın."

İlhan, iki hemşireyle İlkim'in yatağının dibinde dikilirken, karşısındaki ekibe gülerek bakıyordu. Seçil kaşlarını çatarken İlkim dudaklarını birbirine bastırmış, gülmemek için kendini tutuyordu.

"Bak ameliyata gireceksin falan demem, gitmeden bir temiz döverim seni avukat hanım. Benimle uğraşma sen, iyi olmaya bak..."

"İzin verirsiniz hallededeceğiz onu gelin hanım. Ağlamayı bir an önce bırakmazsanız ameliyata falan girmem ama görürsünüz..."

İlkim'in sözcükleri herkesin şaşkınlığa bürünmesine sebep olurken araya giren doktoru oldu. "Tamam, işte şimdi saçmalamaya başladın. Tuğçe hemşire, alalım biz İlkim Hanım'ı artık." dedi İlhan hemşirelerden yakınında olana dönerek.

"Tabii hocam. Emel hemşire sen karşıma geç istersen, İlkim Hanım'ı da alıp artık ameliyathaneye geçelim."

İki hemşire yatağın birer ucuna yerleşince, İlkim son kez karnından yükselen korku ve heyecanla ailesine baktı. "Sizi çok seviyorum. Bensiz çok eğlenmeyin sakın." Hemşireler o an için yatağı durdurduğunda, sevdikleri kadının başına toplandı.

Emir eğilip gözlerinde asılı yaşlara rağmen alnına güçlü bir öpücük bırakırken, sevdiğini mırıldanmayı ihmal etmedi. Anne ve babası yanaklarından öptükten sonra kızlarına bunu yapabilecek biri varsa o kişinin de kendisi olduğunu söylediler. Seçil, saçlarının başladığı o çizgiye öpücük kondururken, Orkun tutup parmaklarını sıktı ve elinin üstünden öptü.

"Sana güveniyoruz," dedi Orkun ıslıl ıslıl, umut dolu bakışlarla. "O ameliyatı haklayıp buraya çabucak geri döneceksin. Sonra da bize kök söktürmeye devam edeceksin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." dedi İlkim kocaman gülümseyip başını sallayarak.

"Hadi bakalım, biraz da biz seninle baş başa kalalım..." diye mırıldanan İlhan, hemşirelere bir baş işareti yaptı ve ailesinin arasından çekip aldığı kadınla birlikte, uzandığı yatağını da ilerleterek hasta asansörlerine yöneldiler.

İlkim son kez yüzünde kocaman bir gülümsemeye ailesine el salladığında, onlardan da karşılığını aldı ve ardından asansörün kapıları kapandı.

Sesli bir soluk bırakıp göz kenarlarında biriken yaşların süzülmesine izin verirken, fazla beklemeden bakışlarını İlhan'a çevirdi. Gözyaşlarını kurularken dudaklarını da konuşabilmek adına aralamıştı.

"Konuştuğumuz gibi olacak her şey değil mi, İlhan amca? Söz verdiğin gibi..."

"Evet," dedi İlhan başıyla onaylayarak. "Bu ameliyat muhteşem geçecek ama eğer geçmezse ve tam tersi bir sonuç alırsak her şey senin istediğin gibi olacak kızım. *Resmi olarak bir organ bağışçısıysın artık...* Bütün belgelerini hallettik, hepsini zaten imzaladın."

"Çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın yapamazdım, sonrasında bizimkileri de buna ikna edebilirsin umarım. Sana o konuda bol şans..."

"Buna gerek kalmayacak," dedi İlhan sessiz bir mırıltıyla. Ardından asansörün ameliyathane katına inişini panelden kontrol ederken kadına doğru eğilip sordu. "Hazır mısınız?"

İlkim başını sallayıp bir nefes daha verdi. "Hazırım." Duraksadı ve asansörün kapıları açılırken, gülümseyerek doktoruna bir bakış attı. "Ben zaten yedi senedir hazırım."

İlhan gülümsedi ve onun elini tutup sıktıktan sonra dışarıya adım atmadan önce son kez kadına baktı. "Öyleyse içeride görüşürüz, her şeyin yolunda gitmesi için elimden gelenin fazlasını yapacağım."

"Biliyorum, sana güveniyorum İlhan amca. Umarım ameliyat sonrası da konuşabileceğimiz ihtimaline uyanırım."

"Uyanacağını biliyorum, bunun için sonuna kadar çabalayacağım."

İlkim gülümsedi ve İlhan asansörden çıkıp hazırlanmaya gittiğinde, İlkim'i de ameliyathaneye aldılar. Genç kadın üzerinde bir şey olmaması gerektiğini biliyordu fakat yalnızca yüzüğünün parmağında kalması ricasında bulununca, İlhan buna izin verdi.

Yedi saat.

Yedi senenin üstüne, yedi saat eklenmişti bu ameliyatla. İlkim'in payına düşen, göğsünde meydana gelen değişikliklere anestezi etkisi altında sessizce uzanarak tepki vermektir elbette. Yetmezlikleriyle baş ettiği kalbinden kurtulup, yeni kalbine kavuşurken hayatından eksilen yalnızca yedi saattir.

Dışarıdaysa sevdiklerinin yaşına yaş, endişesine endişe ekleyen yedi saat.

Ancak başarılıydı.

İlkim, yeni bir hayatının ilk adımını, tam da bu ameliyatla atacaktı.



Biz nakil olduk...

Upuzun, doya doya okumalık bir bölüm oldu. Ben yazmalara doyamadım, umarım siz de okurken keyif almışsınızdır 😊

En uzun bölümlerimizden biri daha listeye eklendi, 11bin kelimeyle kapattık bu haftaki bölümümüzü de 💜

Nasıldı bölüm, sevdik mi?

En sevdiğiniz sahneyi buraya bekliyorum. Bakalım benim yazarken keyif aldığım yerler sizlerin de hoşuna gitmiş mi?



Evlilik teklifimiz 😊😊😊

Yüzüğümüzü de sizlerle paylaşayım hemen 😊



36. Bölüm, ne zaman gelir henüz bilemiyorum. Yakın zamanda finallerim başlıyor. Niyetim onlar araya girmeden sıradaki bölümü de sizlerle paylaşmak fakat hayat ne gösterir bilemeyeceğim için, bu konuda kesin konuşamıyorum.

Ama onu da en kısa sürede sizlerle buluşturmak için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsiniz!🐱

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere sizleri burada bırakıyorum. Kocaman sarılıp öptükten sonra, sevgilerimi iletiyor ve kaçıyorum💜

twitter / halapenobiberii

twitter hashtag / #acıçikolata

instagram / halapenobiberi

36. BÖLÜM | FİNAL

Şey... Merhaba...

Keyifli okumalar... Yani...

İnşallah 🥰💖

ACI ÇİKOLATA

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Yarınlar Umutla Bakmak."

Bölüm şarkısı: Adele, I Miss You.



*Seneler sonra,
İstanbul.*

"Ve en sonunda hayat, size kendi istediklerini sunacağı bir hikâye yazar."

Kadın kulağındaki kulaklıktan ağzının kıyısına uzanan mikrofonu düzelterip dudaklarını bir anlığına birbirine bastırdı.

"İşin özünde ne yaşarsanız yaşayın, her çukurda ya da tümsekte, düştüğünüz yerden daha sağlam kalkabilmenizi ister. Çünkü hiçbir şey öylece elde edilmez. Hiçbir şey ellerinize kendiliğinden bırakılmayacaktır. Zaman size sabrı, hayat size savaşı ve çabalamayı öğretir."

Büyük salonu dolduran genç suratlara bakarken dudaklarına minik bir gülümseme yerleştirdi. Ellerini birbirine bağlarken, geniş ve yüksek bir platformun üzerinde yer alan sahnede birkaç adım atarak yerini değiştirdi.

"Size hikayesini anlattığım kişi ilginizi çeker ya da çekmez, önemli değil. O zaten yaşayacaklarını yaşadı. Yapması gerekenleri yaparak hayatın ona biçtiği görevi tamamladı. İyi ve kötü biriktirdiği anılar yanına kar kalırken, zamanını umudu ve sabrıyla değerlendirmeyi kendince başardı."

Onu izleyen meraklı gözlerin yanı sıra, bitse de gitsek diyen onlarca insan olduğunu da biliyordu. Onun zamanında da böyle bir sürü arkadaşı olmuştu ne de olsa. Ön sıradaki öğretim görevlilerine, bu konuşmayı onun için ayarlayan öğrenci topluluğu üyelerine ve birkaç tanıdık yüze daha bakıp gülümsedi. O da konuşmayı daha fazla uzatmamak niyetindeydi çünkü buradan çıkıp yetişmesi gereken bir yer vardı.

"Kısacası, organ bağışıyla ilgili, gidebildiğim her yerde konuşmamın sebebi aslında tam olarak bu... Bir hayat biterken ve bu dünyada yaşaması için ona verilen süre tamamlanırken, onun sağlıklı bedeninin kaç kişiye ümit olabileceğini tahmin edemezsiniz. Benim hikayemden bahsi geçen kadının umudu olan bağışçı, onunla birlikte üç kişiye daha umut oldu. İnanın bana bunun nakil ümidiyle bekleyen kaç insanı hayata bağladığını bilemezsiniz. Şahit olduğum için söylüyorum, seneler boyu kendisine sıra gelsin diye bekleyen onlarca insana umut oluyor bu... Bir kişiden sağlıklı bir organ bile alınsa yeter. O insanların da hayatlarını devam ettirebilmek için buna kesinlikle hakları var. Ben biraz işin daha prosedür tarafıyla kafanızı şişirdim sanırım..."

Gülüşmeler hafifçe yükselince, dinlendiğini hissetmek de kadını gülümsetti. İçten bir gülümsemeyle, gözleri kısıldı ve suratı parlak bir ışıkla aydınlandı. "Ancak o kadın, şimdi burada olsaydı her şeyden önce, size tam olarak şunları söylerdi." Sahnede öne doğru bir adım daha attı ve ışığın altında kalırken, duruşunu dikleştirip salonda son kez göz gezdirdi.

"Hayatın bugünden ve bazen de, yalnızca bulunduğumuz andan ibaret olduğunu sakın unutmayın. Hiçbir zaman yarından, ya da bir sonraki andan haberiniz olmayacak. Bu yüzden her günü son gününüzmüş gibi yaşamak için hala vaktiniz var. Pes etmeden, çabalamaktan vazgeçmeden daima umutla baktığınız dünya, elbet bir gün size dönecek yüzünü. Gün gelip dünün pişmanlığıyla geçmişe dönüp keşke dememeniz adına, elinizden geleni yapmak sizin

elinizde. Onun hayatının kontrolü kendi elinde değildi ancak siz, kendi hayatlarınızın kontrolüne hala sahipsiniz. Dün de sahiptiniz, bugün de..."

Dudaklarını hafifçe ıslatıp terlediğini hissettiği ellerini kumaş pantolonuna sürttü hafifçe. Üzerindeki blazer, ekose detaylı ceketin eteklerini tutup düzeltirken son kez, parlak bir gülümsemeyle salona baktı.

"Eğer keşke demeyeceğiniz bir hayat yaşamak istiyorsanız, özür dilemeye bugünden başlayın. Affetmeye bugünden başlayın, sevmeye ve bunu dile getirmeye bugünden başlayın. Dünü geri getiremezsiniz, yarına da sahip olamazsınız ancak bugün halen sizin. Bunu sakın unutmayın."

Ardından ayaklarını birbirine yaklaştırıp öne doğru hafifçe eğildi. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim..."

Alışık olduğu o alkış ve uğultulu hafif bir ısıklık duyulduğunda, yüzündeki gülümseme büyüdü. Derin bir nefesle biraz daha eğilip selam verirken hissettiği mutluluk gözle görülür bir hal alacaktı.

Bir kişiye daha bu bilinci aşılayabildiyse, bu onu mutluluktan havalara uçurmaya yeterdi. Bir kişinin bile aklında bu konuyla ilgili farkındalık oluşturabildiyse, bundan memnun olurdu.

Teşekkürleri kabul edip sertifikasını da aldıktan sonra üniversiteden ayrılarak otoparktaki arabasına yöneldi. Saat öğlen ikiye geliyordu ve biraz hızlı sürmediği takdirde, istediği o yere yetişmekte pek başarılı olamayacaktı.

Emniyet kemerini bağlayıp aracını otoparktan çıkardı ve hızla İstanbul trafiğine karıştı. İlk kırmızı ışığa yakalandığında, telefonuna gelen birkaç mesajı gözden geçirdi. Işık yeşile dönmeden hemen öncesinde, asistanını aramayı başardı.

"Efendim?"

Asistanının şaşkın çıkan sesini duyduğunda, trafiğe karışan aracının hızını arttırıyordu. Kaşları çatılırken kulaklığını kulağına bastırıp merakla sordu.

"Dila? Seni aradığıma bu kadar şaşırmış olamazsın, değil mi?"

"Hayır, hayır efendim, tabii ki şaşırmadım. Sadece konuşmanın bu kadar erken bitmesini beklemiyordum, o sebepten. Konuşmanız bitti mi?"

"Evet, yalnız şirkete dönmeden önce Neşe'nin yanına uğrayacağım. Almanya'dan gelen davetle ilgili İpek Hanım bu öğleden sonra arayacaktı değil mi? Onu biraz erteleme şansımız var mı? Bir, bilemedin iki saate kadar şirkette olurum. Erteleyemeyiz dersen de şimdi bağlayabiliyor musun, bir bak bakalım. Yuvarlama hesaplarsak, on beş dakika kadar yolum var. Ayarlanabilirse, şu anda da konuşabilirim. Ona göre senden dönüş bekliyorum."

"Elbette efendim, hemen şimdi bakıyorum. İki dakika içerisinde size dönüş sağlayacağım."

"Tamamdır, görüşürüz."

"Dikkatli sürün efendim,"

Kadın telefonu kapattıktan sonra kıkırdadığında, bu kızın onun ömrünü uzattığına neredeyse emindi. Dila, Halkla İlişkiler bölümü son sınıftaydı ve şirkette, kadının asistanlığını yaparken aynı zamanda stajını da tamamlıyordu. Kadının yoğun temposuna kolaylıkla yetiştiği, birkaç dili akıcı bir şekilde konuşarak görüşmelerini düzenleyebildiği düşünülürse, oldukça iyi bir iş çıkardığını söylemek yanlış olmazdı.

Telefon kapandıktan sonra genç kadın arkadaşının numarasını bulup hızlıca aradı. Çağrısı yanıt bulduğunda, "Ne durumdayız," diye soran ilk başta o oldu.

"Huysuzuz biraz. En sevdiği bebeklerinden birine karşı inanılmaz öfkeli bugün. Sebebini de çözemedik ama bize de sinirli gibi... Seni bekliyor uyumak için, sesin uğultulu geliyor, arabada mısın?"

"Evet, evet. Pek fazla sürmez. Birazdan oradayım. Geldiğimi söyle, her gün olduğu gibi bugün de yanında olacağım."

"Tamam, bekliyoruz seni. Dikkatli gel."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu yeniden kapattığında, bu kez yeni bir aramayla karşılaşmak onu şaşırtmadı. Dila dönüş yapıyordu. Köprüden geçerken bakışları kısa bir anlığına denize döndü.

"Dinliyorum,"

"Efendim İpek Hanım hatta, görüşmeyi şimdi yapabileceksiniz. Sizinle konuşmak için müsaitler kendileri... Bağlıyorum sizin de onayınızla?"

"Evet, lütfen Dila. Teşekkür ederim."

"Rica ederim efendim, bu benim işim. Görüşme sonucunu bana bildirmenizi bekliyor olacağım."

"Tamam, tekrardan teşekkürler, diğer hattı bağla lütfen."

Dila telefonu kapatıp da, aramanın ucuna senelerdir Almanya'da yaşıyor olmasına rağmen akıcı bir Türkçe konuşan kadının sesi geldiğinde kadın gülümsedi.

"İlkim Çetin Dağlı!" dedi İpek Hanım güzel ve tatlı sesiyle telefonun diğer ucundan.

"İpek Hanım, büyük şeref. Nasılsınız?"

Kadın küçük bir kahkaha attı. Neşeli sesi, kadına enerji vermişti saniyeler içinde.

"İyiyim, iyiyim. Teşekkürler. Sen nasılsın, İlkim? Her şey yolunda mı?"

"Ben de iyiyim, İpek Hanım. Teşekkür ederim. Teklifinizle ilgili konuşmak için aramıştım, uygunsunuz değil mi?"

"Ah! Elbette, tatlım. Uygunum, dinliyorum seni..."

"Bu ayın sonunda bir yurtdışı ziyaretim olacak. Stuttgart civarlarında bir konferansa katılacağım. Geldiğimde sizler için de uygun olduğu takdirde okula uğrayabileceğimi söylemek istemiştım."

"Kesinlikle uygun, tatlım. Biz seni ve senin gibi genç yetenekli akademisyenleri Heidelberg'de görmeyi çok istiyoruz. Eğer sen de takvimini uydurabilirsen, seni burada ağırlamaktan mutluluk ve onur duyacağız!"

"Çok teşekkür ederim, İpek Hanım, inanılmaz nazıksınız ama otuz beşin sonlarındayım. Artık o kadar da genç

hissettiğimi söyleyemem..." dedi ilkim gülerek. Bu sırada da gitmesi gereken yolu hızlıca kat etmişti.

İpek Hanım güçlü bir kahkaha attı. "İnan bana benim yaşlarıma geldiğinde, o günlerin ne kadar kıymetli olduğunun farkına varacaksın. Üstüne bir de boyun kadar bir oğlun varsa, hayat sana yaş aldığını acımasız bir biçimde göstermeye oldukça meraklı tatlım..."

"Eminim siz bana taş çıkarırsınız hocam, geldiğimizde bunu bizzat deneyimleyebileceğimiz için kendimi oldukça şanslı hissediyorum ne yalan söyleyeyim. Ama sanırım haklısınız. Hayatımın tadını çıkarmadığımı söyleyemem. Ne var ki, bunun için elimden geleni yapmıyorum..."

"Seninle karşılıklı oturup sohbet edebileceğimiz için asıl ben çok şanslı bir kadıyım. Yalnız şimdi gitmem gerekiyor, bir kurul toplantısına yetişeceğim. Eğer sen de istersen, en kısa sürede yeniden iletişime geçer, takvimleri karşılaştırdıktan sonra da bir tarih uydurabiliriz."

"Uydurabiliriz tabii, memnuniyet duyarım. Asistanım şu an hatta, sizin asistanınızla iletişime geçecektir. Tekrardan nazik teklifiniz için teşekkür ederim, İpek Hanım. Konuşma için şimdiden sabırsızlanıyorum..."

"Ben de öyle, ilkim'ciğim. En kısa sürede görüşmek üzere öyleyse, kendine dikkat et..."

Kadına veda ettikten sonra telefonu kapattı ve asistanını aradıktan sonra ona da az önce konuşulan konunun detaylarını ilette. Bu sırada birbirinden lüks evlerin bulunduğu müstakil evlerin bulunduğu siteye girmişti. Arabayı arkadaşlarının geçtikleri birkaç sene içinde taşındıkları evin önüne park etmeyi başarmıştı. Büyük aracının basamağından inerken çantasını almayı ihmal etmemişti. Yüzüne daha buraya geldiği an oturan gülümseme, içini şimdiden ısıtırken adımlarını eve doğru ilerletti.

Kapı, daha o girişe ulaşamadan açıldığında, genç kadın hızlı adımlarla eve ulaştı. Berin onu sıcak bir gülümseme ve

kucaklaşmayla karşıladığında, İlkim de derin bir nefes bırakmıştı.

"Hoş geldin, gel. Seninki içeride, bize kök söktürüyor. Geç hadi..."

Berin onu içeri alıp kapıyı kapattığında, İlkim bir an bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. Siyah taytı ve uzun kollu kiremit rengindeki kazağıyla, yine her zamanki gibi kusursuz bir güzellikte, uzun ince görünüyordu. Sarı saçları uzamıştı ve şimdi, omuzlarının neredeyse dört parmak altına geliyorlardı. İki yandan aldığı tutamları ardında birleştirmişti. Yüzünde makyaj yok denecek kadar azdı ve beyaz teni ıslıl ıslıl olsa da gözleri hafifçe kızarmıştı. Muhtemelen uykusuzluktandı.

"Sırf yemekten önce babasıyla konuşmasına izin vermedim diye sabahtan beri bana küs. Hayır, Ateş Ohio'da olmasa arayayım konuşsunlar ama zamanı uymuyor ki... Bizimki uyanıyor, Ateş orada toplantıda ya da trafikte oluyor. Üç gündür istediği saatte babasıyla konuşamadı diye canımdan can götürdü. Yarını bir atlatsaydık da gelseydi şu adam sağ salim... İnan ki bir başıma yetemiyorum diye içim gidiyor."

İlkim üzerindeki mantoyu çıkarırken gözlerini kıstı. "Yetememek ne demek öyle Berin, deli deli konuşma Allah'ını seversen. Bebek o, alıştı istediğini istediği an yapmaya... Kimse de kıyamıyor tabii, prensesimiz diyoruz, öyle seviyoruz. Her şeyin farkında ve bunu kullanmaktan da çekinmiyor doğal olarak. Ben çok geç kaldım mı? Zaman nasıl geçti hiç anlamamışım konuşurken, çok özür diliyorum."

"Asıl sen saçmalama istersen," dedi Berin onun mantosunu alırken. Vestiyere yerleştirdiği uzun mantoyu düzelttikten sonra İlkim topuklu botlarını da çıkardı ve ayağına her zamanki terliklerini geçirdi.

"İlkim her gün kalkıp öğle uykusu için bizim kıza masal okumaya geliyorsun, sence sana geç kaldın gibi bir çemkirme yapabilecek yüzüm var mı? Zaten bütün düzenini

bize göre yapıyorsun, ben yeterince mahcup oluyorum sana..."

"Mahcup olacak hiçbir şey yok," diye mırıldandı. Birlikte küçük kızın odasına yönelirken arka arkaya ilerliyorlardı. "Sizin kızınızsa benim de yeğenim o, okuyacağım tabii ki benden ne isterse... Ayrıca... Berin Hanım ne oluyor? Benim deşarj aletimi, günümü pozitiflik dolduran sebebi elimden almak istiyor gibisiniz?"

Berin güldü. "Vallahi amacım o değil ama Ateş de, ben de inanılmaz mahcubuz sana karşı... Bize ayırdığın süreyi kendine ayırmıyorsundur eminim. Kocan başıma üşüşecek, sonra al başına dert, avukat adamı bir de..."

İlkim kahkaha atıp parmaklarını kadının koluna sardı. "Dur sen dur," diye mırıldandı ve cinsiyetini daha geçen hafta öğrendikleri bebeğe dokunmak için Berin'in karnına uzandı. "Daha bu küçük beyefendinin de favori insanı olacağım."

Kadın kıkırdayıp elini artık yeri iyice belirginleşen karnına yerleştirdi ve biçimli dudaklarını birbirine tatlı bir ifadeyle bastırdı. "Açıkçası seninle kesinlikle yarışmayacağımı biliyor olmalısın. Bu o zaman da zor, çetin bir savaştı ve ucunda olan şey yenilgiydi, eninde sonunda kabullenmem gerekecekti. Bununla yaşamayı öğrendim..."

Dördüncü ayın sonlarına yaklaşan ikinci hamileliği, Berin'in beklediğinden de kolay ve keyifliydi. Üstelik kızları da bu haberi heyecanla karşılamış, kardeşi için heyecanla kollarını açmıştı. Berin bütün sağlık problemlerinden uzak, güzel ve sağlıklı bir hamilelik için her gün dua etmeye devam ediyordu. İkinci bebeklerini de, sağlıklı kucaklarına almayı ümit ediyorlardı.

Kızının odasına geldiklerinde, İlkim elinde tuttuğu masal kitabını kolunun altına sıkıştırdı. Berin, İlkim için kapıyı açtığında, genç kadın arkadaşının yanağına bir öpücük bırakıp göz kırptı. "Masal bittikten sonra gel tamam mı, seni görmek isteyecektir."

Berin gülümsedi ve başıyla onayladı. Kızının odasının kapısını açtığında, İlkim içeri adım attı fakat Berin kapıda

duracaktı.

"Anneciğim, teyze geldi bak."

Küçük kız yerde, odasının bir köşesine kurulu masaya oturttuğu peluşların hemen ardında yer alan ve boyu kendinden büyük, çeşitli minyatür mutfak malzemeleriyle dolu mutfağın önünde oynarken, açılan kapıyla birlikte gelenleri görmek adına onlara döndü. İlkim kollarını iki yana açıp odaya dalarken yüzünde koca bir gülümseme vardı. "Teyzesinin Neşe'si..." diye mırıldandığı an, onu gören küçük kızın yüzü de kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Teyzeci!" dedi paytak adımlarla ona koşarken. Neşe Sipahioğlu, yarım yamalak cümleleri, bir karışlık boyu, büyümüş de küçülmüş aklıyla İlkim'in hayatının ışığıydı. Yuttuğu harflere rağmen çenesine uzanan ve yüzünün çevresini saran sarı bukleleriyle bir melekten farksızdı. Küçük suratı, pamuk gibi teni ve pespembe yanaklarıyla, baktıkça bakmak istediğiniz kadar güzel bir çocuktü. Beşinci yaşının ilk yarısındaydı ve buna rağmen bütün ailenin göz bebeğiydi.

"Neşe'm, nasılsın teyzem?"

Küçük kız kollarının arasına girdiğinde, İlkim onu kucaklayıp doğruldu ve yanaklarına birer öpücük kondurdu. Birlikte cibinlikli prenses yatağının köşesine oturduklarında Berin de onları yalnız bırakmıştı.

"İyiyim, ben bugün anneye küstüm teyze, anne bana kızdı. Babayı arayacaktım, aramadık baba hep işte, hiç gelmiyor, Neşe'yi hiç özlemiyor."

"Olur mu öyle şey prensesim? Baba en çok seni özlüyor. Ama o işini bitirdiğinde sen hep uyumuş oluyorsun, denk gelemiyorsunuz. Akşam da arayacak zaten seni, her akşam arıyor. Sen istediğin zaman arayamayabiliyor sadece... Hem senin anneye küstüğünü duysa çok üzölmez mi?"

Neşe onu kocaman açtığı gözleri ve sarkıttığı dudaklarıyla izlerken İlkim kelimelerini özenle seçmeye dikkat etti. "Biliyor musun böyle yaparsan anne de çok üzölür... Anne üzölürse ne olur peki teyzem, onu biliyor musun?"

"Ne olur?" diye sordu titrek dudaklarıyla. İlkin onun saçlarını severken uzanıp alnına da bir öpücük kondurdu. "Bebek de üzülür. Kardeşin üzülür yani... O şimdi annenin karnında ya, anne ne hissederse o da aynısını hissediyor... Anneyi üzmemek ister mi Neşe, kardeşi üzmemek ister mi?"

"İstemez." dedi küçük kız başını iki yana sallayarak. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerindeki üzgün ifadeyle kadına baktı. "Anneyi üzdü mü Neşe, bebeği de mi üzdü? Ama öyle bir şey yapmak istemedi ki, şaka yaptı Neşe, anneye hiç küsmedi."

"Biliyorum, Neşe asla anneyi üzmemek istemez. İstemeden yapmış, istemeden. Şimdi masalını okuyayım, uyumadan önce de anneden özür dileriz tamam mı? Anne seni çok seviyor, her şeyden çok. O yüzden hemen affeder. Hadi, şimdi öğle uykusu vakti... Gel pijamalarını giyelim..."

Neşe başıyla onaylayınca, İlkim onun üzerindeki tulumu çıkardı ve yatağın kenarında duran altlı üstü pijama takımını giydirdi. Neşe yatağa uzanınca, İlkim de hemen yanında yere, minderlerin üzerine oturdu.

"Bugün seçtiğim kitabın ismi Küçük Kutup Ayısı ve Köpek Yavrusu." diye mırıldandı genç kadın kitabın kapağını küçük kıza göstererek. Kapakta bir iglonun üzerinde oturan kutup ayısıyla yerde, hemen yanında dikilen küçük yavru bir köpek vardı. Neşe küçük yavruyu gösterirken heyecanla ellerini çırpı.

"Köpekçik! Halamlarınki gibi!"

"Evet, halanlarınkı gibi." diye onayladı İlkin onu. Neslişah, eşi ve kızları yakın zamanda taşındıkları Kanada'da bir Husky sahiplenmişlerdi. Gelirken de yanlarında bu köpekle gelmişlerdi ve Neşe daha ilk anda, ona bayılmıştı. Ancak Ateş'in tüy alerjisi yüzünden ne köpek ne de kedi alabilecek şansa sahiplerdi. Adamın sürekli hapşırması ve teninin kaşınması, elinden gelen bir şey değildi. Neşe bu heyecanını ve hayvan sevme ihtiyacını ancak kuzenlerinin köpeğiyle gidermek zorundaydı. Başka çaresi ne yazık ki yoktu.

"Başlayalım mı?"

"Evet, evet!"

İlkim kitabın kapağını açtı ve masalı, Neşe için okumaya başladı.

"Küçük kutup ayısı Lars, ağaçları, renkli bitkileri, hatta otları bile olmayan, her yerin bembeyaz karlarla kaplı olduğu bir yerde yaşıyordu. Yuvası buzlardan ve kar yığınlarından oluşuyordu.

Lars denizin kenarına kurulup dalgaların oyunlarını seyretmeye bayılırdı. Gün olur, taş kesilmiş kar tabakasının üstünde saatlerce koşar, karlarla kaplı tepelerin ardındakileri keşfetmeye çalışırdı."

Aynı zamanda da ara ara sayfaları Neşe'ye çevirerek ona okuduğu kısımların resimlerini gösteriyordu. Uzun beyaz karlarla kaplı sayfaları, kar yığını ve küçük kutup ayısı Lars'ı.

"Bugün de uzun uzun koşmuş, o yüzden de çok acıkmıştı. Burnunu rüzgâra tutup bir koku almaya çalıştı. Gerçekten de enfes bir koku almıştı. Kokuyu takip eden Lars sonunda kendini bir Eskimo evi olan küçük bir iglonun önünde buldu. Koku da oradan geliyordu.

Babası sürekli Lars'ı insanlara karşı uyarırdı. Neredeyse her gün bir kez 'İnsanlar tehlikelidir!' derdi. Ama iglodan dışarıya taşan koku öyle güzeldi ki, Lars babasının sözünü unuttu. Büyük bir yay çizerek uyuyan köpeklerin çevresinden dolandı. İgloya yalnızca iki adım kalmıştı."

Çevirdi ve iglo evin tam olarak ne olduğunu, ardından da bir sürü köpeğin olduğu ve hepsinin uyudukları sayfayı gösterdi. Köşede beyaz kutup ayısı duruyordu ve eve doğru bakıyordu. Sesini biraz daha değiştirdi ve heyecanla önündeki sayfaları seslendirdi.

"Tam o anda, köpek homurtuları duyuldu. Yerlerinden fırlayan köpekler hem havlıyor, hem de bağlı oldukları ipleri çekiştiriyorlardı. Sonunda iplerden kurtularak Lars'a doğru atıldılar. Bir sürü köpek üstüne çullanmak üzereydi."

"Hiii! Kaç kutup ayısı, çabuk kaç!"

"Küçük kutup ayısı, yıldırım gibi kaçmaya başladı. Karların ve buzların üstünde, hiç kimse Lars kadar hızlı koşamazdı.

Kısa sürede köpekleri geride bırakmıştı, havlamaları da giderek azalıyordu. Lars sonunda bir uyku molası verdi. Karları eşeleyerek açtığı çukura yerleşip gözlerini yumdu."

"Oh. Kurtuldu köpeklerden!"

İlkim başıyla onayladı ve gülümsedi.

"Tuhaf bir ses onu sabah erkenden uyandırdı. İnlemeye benziyordu. Neler olup bittiğini hemen öğrenmesi gerekiyordu. Kısa süre sonra sesin geldiği yarığı bulmuştu. Eğilip aşağı baktığında, yarığa sıkışıp kalmış genç bir kızak köpeği gördü. Yarıktan aşağıya, 'Sakin korkma!' diye seslendi. 'Sana yardım edeceğim, hiç merak etme.'

Lars yarığı hızlı bir şekilde karla doldurmaya başladı. Çok uğraştı, çok yoruldu ama küçük köpek onun doldurduğu karların üstüne tırmanarak yukarı çıkmayı başarmıştı. Ne var ki, daha ayağını sağlam zemine bastığı an hırlaması bir anda olmuştu."

Neşe'nin küçük, biçimli kaşları çatıldı. Kollarını hırsla birbirine doladığında dudaklarını da bükmüştü. "Nasıl yani? Ama ona yardım ettik! Nasıl bize hırlar?"

"Lars da en az Neşe kadar şaşırmıştı. 'Bu da ne demek oluyor şimdi? Ben sana yardım etmiştim!'" diye mırıldandı. Aldığı yanıt uzun bir havlama olmuştu.

Ardından aklına bir fikir geldi ve sahile doğru koşuşturdu. Kıyıda yüzen minik buz adacıklarından birine, ondan diğerine atlamaya başladı. Küçük köpek de hemen peşindeydi ama ona yetişebilmesi imkansızdı. Kısa bir süre sonra yoruldu ve üzerinde kaldığı adacığın ortasına oturup ağlamaya başladı. Bu kez de yeniden karaya çıkamayacağından korkmuştu."

"Köpekçiğe de üzüldüm ama ben şimdi," dedi Neşe sonunu uzatarak. İlkim güldü ve okumaya devam etti.

"Küçük kutup ayısı, 'Sana yine yardım edeceğim ama bir daha hırlamak yok, tamam mı?' diye sorunca köpek hemen sustu.

'Söz veriyorum!' dedi hemen. 'Bir daha asla hırlamayacağım, lütfen bana yardım et!'

Lars ona yardım etti ve kıyıya çıkmasını sağladıktan sonra sordu. 'Adın ne? Benimki Lars.'

'Benimki de Nanuk. İgloya geri dönmek istiyorum. Anneme geri dönmek istiyorum, üstelik çok da acıktım...'

Lars onunla yakaladığı balıkları paylaşıp karnını doyurmasına yardım etti."

Neşe ona baktı. Gözlerinde parlak yaşlar belirmişti. Ağlamayacaktı ama kutup ayısı için çok üzülmüştü. "Annesinden uzak mı kalmış? Ama anneden uzakta olunmaz ki? Anneden ayrılmamalısın, anne seni hep çok sever."

"Kesinlikle bebeğim, kendisi de böyle düşündüğü için Lars dönüp Nanuk'a 'Artık uyuyalım. Yarın seni annene geri götürürüm. Şimdi yola çıkamayız, kar çok yağıyor.' demiş.

İkisi birlikte kendilerini kardan ve rüzgârdan korumaya yetecek bir tepecik oluşturmuşlar. Ardından uykuya dalmışlar.

Ertesi sabah uyandıklarında, gökyüzü açık ve aydınlıkmış. Lars ile Nanuk, igloya doğru yola çıkmışlar fakat oraya ulaştıklarında ortada köpek kalmamış. Üstelik yağan kar da eskiden kalan izlerin hepsini silmiş."

"Ama... Ama nasıl bulacaklarmış ki o zaman Nanuk'un annesini? Annesi onu bırakıp nereye gitmiş? Anneler bebeklerini bırakır mı?"

"Bırakmazlar inci tanem, annesi de bebeğini aramak için yola çıkmış. İkisi de birbirini arıyorlarmış, annesi de çok üzgünmüş. Bak okuyayım devamını sana, dinle Neşe'm."

İlkim'i dinleyen Neşe derin bir nefes alıp duraksamış ve başını sallayıp dudaklarını birbirine bastırmış.

"Gitmişler! Annem de gitmiş!" diye ağlamaya başlamış Nanuk. Bu kez her zamankinden yüksek bir sesle ağlıyor, acıyla uluyormuş.

Lars onun ağlamasına üzülmüş. 'Üzülme ama... Bak ben yanıdayım,' diyerek teselli etmeye çalışmış onu. 'Annemi de

bulacağız, inan bana. Nereye gitmiş olabileceklerini biliyor musun?' demiş.

Nanuk gözyaşlarının arasından, deniz kenarında insanların yaşadığı bir kente gideceklerini anlatmış. En sonunda yeniden yola koyulmuşlar.

Yürümüşler, gece bastırınca dinlenmişler, deniz kıyılarını, fok balıklarını ve küçük buz adacıklarını geçmişler. Ancak halen Nanuk'un annesi ve diğer köpeklerden haber yokmuş.

Nanuk en sonunda küçük bir tepenin üzerinde yere çökmüş ve bağıra çağıra ağlamaya başlamış. Annesini kaybettiği için çok üzgünmüş çok. Onu bir daha görebilecek miymiş? O olmadan ne yapacaktı? Onun sıcak kolları, güzel gülümsemesi ve sevgi dolu kucaklamaları olmadan nasıl yaşayacaktı?"

"Teyze çok üzüldüm ama... Ağlayacağım şimdi, ağlayacağım galiba."

Neşe'nin bilmiş sesi ama dolu gözleri onu da üzdüğünde uzanıp saçlarını sevd ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Kıyamam sana," dedi tatlı bir sesle. "Dur Neşe'm, ağlama. Bak daha bitmedi masal, bekle..."

Neşe başını sallayınca İlkin yeniden kitaba döndü.

"Lars onun ağlamasını çaresizce seyrederken, kulakları Nanuk'un ağlayışından başka bir ses duymuş. Ancak sesler onun bağırılarıyla karıştığı için ayırt edememiş. 'Nanuk dur!' demiş hemen. 'Sus, dinle bak.'

Nanuk küçük burnunu çekip sessizleşirken vahşi havlamalar, acı ulumalar ve pati sesleri duymuş. Lars kaçıp kaçmamak arasında kalırken, bir anda yanlarına gelen bütün köpekler, Nanuk'u aralarına almışlar. Onu sevip yalarken Nanuk'un annesi de aralarındaymış. Bulmuşlar onları. Nanuk'un ailesiymiş bu köpekler! Lars başarmış. Sözünü tutmuş, onu annesine getirmiş."

"Ay teyze yaşasın, yaşasın çok akıllı bir kutup ayısıymış bu Lars. Çok akıllıymış, bebekler annesinden ayrılmamalı çünkü. Anne ve babalar hep bebeklerinin yanında olmalı..."

"Evet teyzem, çok ama çok haklısın."

"Ee, sonra? Sonra ne olmuş, annesi ne demiş?"

İlkim güldü. Bakışlarını yeniden okuduğu masala çevirdi ve gülerek okumayı sürdürdü. "Nanuk'un annesine olanları anlattıklarında, büyük köpek Lars'a dönmüş ve ona gülümsemiş. 'Teşekkür ederim küçük kutup ayısı,' demiş. 'Şimdi seni sağ salım ailene geri götürme sırası bizde.'

Nanuk ve Lars, büyük köpeklerin çektiği kızağa binmişler ve geldikleri yolu keyifle, yorulmadan geri dönmüşler.

Lars'ı eve bıraktıklarında, Nanuk ayrılmadan önce boynundaki kırmızı tasmayı çıkarmış ve ona vermiş. 'Bunu sana hediye etmek istiyorum Lars. Beni hatırlaman ve hiç unutmaman için...'

Köpekler hep bir ağızdan uluyarak Lars ve ailesine veda ettiklerinde, Nanuk ve Lars artık iki yakın arkadaşmış. Ne Lars, ne de Nanuk birbirini asla unutmayacakmış.

O günden sonra, Lars arkadaşının hediyesi olan kırmızı tasmaını bir daha asla boynundan çıkarmamış."

Neşe gülmek ve ağlamak arasında gidip geliyormuş gibi bir suratla İlkim'e baktığında genç kadın kitabı kapattı. Ardından odaya giren kişi, Neşe'nin küçük suratına inen gözyaşlarının yegâne sebebi oldu.

"Anne!"

"Anneciğim," dedi Berin sevgiyle ve uzanıp kızını kollarına alırken, sarı buklelerini de nazikçe okşayıp gözlerini kısa bir anlığına kapatmıştı. "Niye ağlıyorsun bakayım sen, üzdü mü teyzenin okuduğu masal seni?"

"Hayır çok mutluyum, Lars ailesine kavuştu. Nanuk da... Ben de annemleyim. Cicim annemleyim."

Cicim lafı, şirketin yeni ortaklarından Duygu'ya aitti. Neşe'ye cicim demeye bayılıyordu ve küçük kız da, ne görürse ya da duyarsa onu kopyalıyordu. "Bebeğim benim," dedi Berin içi gider gibi. Senelerce beklemişti Neşe'sini... Nasıl kıyardı, nasıl dayanırdı üzülmesine?

"Özür dilerim anneciğim, ben seni üzmemek istemedim. Bebeği de üzmemek istemedim. Neşe kötü bir kız değil ki... Sizi çok seven, küçücük bir kız sadece."

Küçücük parmaklarını birbirine yaklaştırıp avucunun içindeki mini minnacık boşluğu gösterdi kendini kanıtlamak için. Berin dolan gözlerini gizliden gizliye sildi ve İlkim'e gülerek baktı.

"Hiç üzer mi annesini Neşe? Anneyle bebeği arasında küslük olur mu hiç Neşe'm? Affettim ben seni. Kardeşin de affeder, hiç merak etme. Sen bizim her şeyimizsin."

"Siz de benim bir her şeyimsiniz!" dedi ve uzanıp bir kolunu da İlkim'e sardı. İki kadın tarafından sarılmışken dünyanın en mutlu kızı olabilirdi ve bundan kesinlikle şikayetçi değildi.

—
İlkim kendini eve sürüklerken anahtarları kapıdan çekip kapıyı arkasından kapadı ve yorgun bedenini içeri attı.

Berin'le Neşe'nin yanından öğle yemeği sonrası ayrıldığında genç kadın bir restoranda başka bir toplantıya katılmıştı. Bir süredir şirkette işleri beklediklerinden daha yoğundu ve İlkim bundan oldukça memnundu. Çalışmayı seviyordu, hep sevmişti. Akşam yemeğini ayrı ayrı yemiş olsalar da, geceyi birlikte geçirecekleri düşünülürse yemeğin çok büyük önemi yoktu. *Zaten tüm günler onlarındı...*

Kendilerine tuttukları lüks rezidansın çatı katı, birçok duvarı cam olan açıkta bir yaşam alanıydı. İçerisini birlikte dekore etmişler, her bir noktasına ayrı bir özen göstermişlerdi. İlkim'in en içine sinen yer burasıydı. Büyük ve bir sürü odası olan bir ev istememişti çünkü vaktinin büyük bir çoğunluğu zaten ofiste geçiyordu. Emir'le baş başa kalacakları bu evin, bir büyük yatak odası, bir misafir odası, salonu, mutfak, kocaman bir çalışma odası ve iki farklı banyosu vardı. Son derece lüks ve koyu renkli mobilyalarla, modern bir biçimde düzenlenmişti. Büyük evde genelde yalnızca akşam ve sabahları bulundukları düşünülürse, koca daire iki kişi için yeter de artardı bile.

Girişle bir olan geniş salona adım attığında, mutfaktan yansıyan loş ışıktan başka hiçbir ışığın yanmadığını gördü. Evleri karanlık ve sessizdi. İlkim içeri geçti ve çantasıyla

anahtarlarını, mutfakın uzun adasına bıraktıktan sonra ceketini çıkardı. Mantosunu da koltuğun kenarına bırakıvermişti. Sessizliğin içinde, kulaklarına dolan su sesiyle birlikte fark etti ki banyonun loş ışığı kapının altından sızıyordu. *Orada olmalıydı.*

Bu sabah, birlikte evden gayet keyifli bir biçimde çıkmış olmalarına rağmen, İlkim gün içinde konuşma yapması gereken okula gitmeden önce bir ay kadar sürecek bir yurt dışı programı fikrini ortaya atmıştı. İlkim'i konuşmacı olarak istedikleri, bir aylık süreçte dört farklı ülke ve yedi farklı şehirde yapılacak olan panelin davetiyesi eline geçen hafta ulaşmıştı.

Gidip gitmemek konusunda kararsız olsa da, kariyerinin hep bir adım daha öne taşınması niyetinde olduğu için teklife olumsuz bakmıyordu. Ancak bu düşünce, Emir'le konuştuğunda aldığı ters tepkiyle karşılaştırıldığında, İlkim sırf inat uğruna olsa da bu panele katılmak istiyordu.

İlkim'le Emir'in hayatları, genç kadın ameliyatı atlattıktan sonra iki taraf adına da köklü bir değişikliğe uğramıştı. İlkim'in iyileşme süreci birkaç ay sürmüştü ve ne kadar kötü ihtimallerden korksalar da, bedeni yeni kalbini kabul etmişti. Aksatmadan kontrollerine gidip geleceği bir düzen dahilinde, İlkim'in artık sağlıklı bir birey olduğunu söylemek mümkündü. *İyiymiş, her şey yolundaydı, böyle gitmeye de devam edecekti.*

Ameliyattan birkaç ay sonra Neşe hayatlarına girmişti ve İlkim'le Emir de, onun doğumundan birkaç ay kadar sonra hayatlarını birleştirmişlerdi. Marmaris'te yapılan düğün, iki tarafın da sevdikleriyle dolup taşmış ve bütün güzel anılarını hâlen anımsadıkları tatlı bir hatıraya dönüşmüştü. İlkim koridora dönmeden önce önünden geçtiği aynalı büfenin üstüne duran düğün fotoğraflarına bakarken gülümsemeden edememişti.

Düğünün ve artık bir düzen kurmalarının ardından birlikte İstanbul'a dönmüşlerdi. Ateş ve Berin, ikisini de kendi şirket bünyelerinde istemelerine rağmen, İlkim ve Emir, bir arada

Sipahioğlu Holding için fazla olacaktı. Bu yüzden birlikte kuracakları Dağlı&Çetin Hukuk Şirketi'yle, başta Sipahioğlu Holding'in ve aynı zamanda bünyelerinde barındıkları farklı şirketlerin de hukuksal işlerini yürütmeye başlamışlardı.

Büyük bir binanın en tepesindeki iki katı kendi ofisleri için tutmuşlardı ve neredeyse dört senedir muazzam işler yapıyorlardı. Emir yönetimin büyük bir kısmını elinde tutuyordu. Şirkette ikisi de söz hakkına sahipti ama son kararları genelde o alıyordu çünkü İlkin aynı zamanda akademisyenliğe de geri dönmüştü. Haftada iki gün, toplamda üç ders verdiği Işın Üniversitesi'nde, Melih Hoca'nın da önderliğinde kusursuz işler yapmayı sürdürüyordu.

Hayatları onlardan habersiz bir düzene, kendi akışına kavuşmuştu ve bundan pek şikayetleri yoktu. Aileleri sık sık onları görmeye geliyordu, Berin ve Ateş'le sürekli görüştükleri bir düzende yaşıyorlardı.

Bir diğer dostları Seçil ve Orkun'un bir karavanla dünyayı dolaştıkları sistem ise, kadının bu hafta yedinci ayına girdiği hamileliğinin öğrenilmesiyle son bulmuştu. İlkin'in ameliyat süreçlerinde ve genç kadın, eşini de alıp İstanbul'daki düzenine döndükten sonra onlar da Ankara'ya, Seçil'in gönlünü üniversite yıllarında kaptırdığı o şehre taşınmışlardı. Her gün konuşarak, konuşmasalar da mesajlaşarak, İlkin'in düzenli olarak Ankara'ya gidip geldiği bir akış tutturmuşlardı. *Geçen aylarda arkadaşının aşermelerine destek kuvvet olarak, İstanbul'dan Ankara'ya kutularca Kanlıca yoğurdu taşıdığı düşünülürse, sık sık gidiyor denilebilirdi.*

Kendi dünyalarını bir döngüye, o döngüye de kendilerini yerleştirmeyi başarmışlardı. Herkes halinden memnundu. İlkin hariç tabii, *o da şu an kocasına gereğinden fazla kızgın ve kırgın olduğu için, hoş görülebileceğine inananlardandı.*

Banyoyu es geçerek yatak odalarına doğru yürüdü ve üzerindeki kıyafetleri çıkarmadan çekmecedan ince askılı, bordo geceliğini çekip aldı. Emir ona böyle sataşıyorsa, o da ona farklı şekillerde sataşabilirdi. *Kendince yöntemlerle...*

Elinde tuttuğu gecelikle birlikte, kapısının altından ışıık sızan büyük banyoya doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde, Emir'i büyük, yuvarlak jakuzinin içinde, gözleri kapalı bir biçimde uzanırken gördü.

Kocası... Seneler sonra bile muhteşem bir adamdı.

Yaş almak suratındaki hatları giderek keskinleştirip belirginleştirmiş, koyu renkli saçları nasıl olduysa giderek gürleşmiş ve bedeni daha da büyümüştü. İlkim küçük kalıp hatlarını dolgunlaştırırken, Emir katbekat büyümüştü sanki.

Karnının biraz aşağısından itibaren vücudu suyun altındaydı. Göğsü sert bir kas yığınının ibaretken ve uzaktan bakıldığında bile çeliğı andırırken, tenine dağılmış ince, siyah birkaç tüy karnına doğru inerek azalıyor, suyun altında kayboluyordu. Suya doğru ilerledikçe kaslarının katları sayılıyordu ve İlkim nefesi ilahi bir güç tarafından kesilene kadar onlara baksa sıkılmayacağını çok iyi biliyordu. Islak bedeninden sular süzölüyordu ve kollarını jakuzinin iki yanına yaslamışken, kasları olabildiğinden de şişkin ve gergin duruyordu.

İlkim daha eve girdiğı an geldiğini anlamıştı fakat banyonun kapısının açılmasını ve kadının süzölerek yanına gelmesini beklemiyordu. Onun da haklı olduğuna inandığı bir mevzunun tam ortasında kalmışlardı ve ikisinin de geri adım atmaya pek niyeti yoktu.

Kemikli parmaklarını hacimli saçlarından geçirip onları hafifçe ıslatırken başını geriye doğru attı. Ne de olsa karısı ona, kendisini gereğinden fazla düşündüğü için kızgındı. *Ne haddineydi sonuçta onu ve iyiliğini düşünmek, öyle değil mi?!*

Emir Feza geçen yıllarda karizmasından, çekiciliğinden ve kişiliğinden hiçbir şey kaybetmemişti fakat kazandıkları da vardı. Daha otoriterdi, daha kışkırtıcıydı, daha net, daha sert ve belki de çok daha tutku, çok daha aşk doluydu. Ne istediğini bilen tavrı her bir güçlü adımında onu takip ediyordu. *Özellikle yatakta geçirdikleri vakit,* İlkim'i bu yönden geniş bir biçimde açıyor, ikisinin de ufkunu

genişletiyordu. Seneler, onlardan alıp gtrdkleri kadar getirdikleriyle de bir şeyler yapmıştı.

İlkim sessizce banyoya girip parlak aynanın önünde durdu. İnci tasarım küpelerini, *Emir'in geçen senelerde aldığı evlilik yıldönümü hediyelerinden biriydi*, çıkarıp özenle kutusuna yerleştirirken asla ondan tarafa bakmıyordu.

Emir'se İlkim'i incelerken onun hakkında çok benzer şeyler düşünüyordu.

Geçen yıllar, İlkim'e hep kıymetlisi gibi davranmıştı. Yüzündeki iller artık belli belirsizdi ve İlkim onları, yalnızca Emir'in yanında kapatmıyordu. Giydiği topuklular daha uzundu. Kalçaları daha çıkık, göğüsleri olduğu gibi dik hâldeydi. Hatları dolgunlaşırken, zaman ona iyi davranmıştı. Sırtına uzanan saçları sağlıklı bir ışıltıyla parlıyordu. Rengi artık biraz daha açık, daha yumuşaktı ve kalın dalgalarla kadının omuzlarından dklyorlardı. Aralarına atılmış yumuşak geçişli ışıltılar, ona bambaşka bir hava katmıştı ve İlkim bu değişiklikten son üç senedir fazlasıyla memnundu. Güzelliğinin kesinlikle farkındaydı ge kadın ve bunu sergilemekten çekinmiyordu. Göğsündeki varla yok arasındaki izi bile umursamadan derin dekolteli, uzun yırtmaçlı elbiseler giyyordu ve bütün bunlar, Emir'i ona daha fazla aşık etmekten ve kadını tüm dünyadan saklamak istemesinden başka işe yaramıyordu.

İlkim'in gülüşleri bile daha güçlüydü. Gözlerinde önceleri daima yerli yerinde duran, o eski hüzün yoktu. Daha özgüvenli, daha zveriliydi. Hayata bakışı büyük ölçüde aynıydı ve insanları, yaşadıklarıyla ilgili bilinçlendirmek konusundaki çabası ise gerçekten takdire şayandı. *Elbette bu kişinin kendisi olduğunu onlardan gizleyerek.*

İlkim bu konuda farklı bir yol izlemeyi seçmişti. Kendini n plana atmaktan geri duruyordu. Bunun yerine açıkladığı konuların, bahsettiği geçmişin insanları çekmesini istiyordu. Organ bağışının ne kadar gerekli olduğu, nakil listelerinin giderek ne kadar büyüdüğü, hastalıkların nasıl arka plana atılmaması gerektiği konusuna dikkat edilsin istiyordu.

Anlattıklarını sanki birinden dinlemiş ya da o kişinin yanındaymış gibi yaparak, kendini insanlar için bir gösteriş parçasına çevirmeden yapmayı seviyordu. *Bu işi ancak böyle kolayca sırtlanabiliyordu çünkü ardında geçmişin bunca yükünü taşımak pek de kolay olmuyordu.*

Emir Feza ona bakarken ve hissettiği gurur, göğsünü sertçe döverken, nasıl olur da bunca senedir aklını yitirmedişini kesinlikle bilmiyordu. Nefesi yine ve yine boğazına dizilirken, iç çekti ve baş parmağını alt dudağına sürtüp kadını izlemeyi sürdürdü.

İlkim cildindeki varla yok arasındaki makyajını da temizledikten sonra, soyunmaya başlayınca Emir alt dudağını dişledi. Önce üzerindeki kaygan kumaşlı, incecik gömleğin düğmeleri yavaş yavaş açılıverdi.

"Benden boşanacağını söylediğini sanıyordum." dedi tok, pürüzlü sesiyle. Kadını mahveden bu keskin ama güçlü ses, anında uyarılmasını sağlayacak ve bedeni adamın kendinden emin sesine bile tepki verecekti.

Ancak kendini hızla toparladı. Üzerindeki gömlek yere, ayaklarının dibine düşerken, üstüne ince askılı, yarısı dantel, yarısı kumaş olan ve üzerinde işlemeli taşların bulunduğu siyaha çalan lacivert tonundaki sutyeni açığa çıktı. Emir ona gözlerini dikmişken İlkim ona omzunun üzerinden sarsıcı bir bakış atacaktı.

"Zaten öyle yapacağım. Sadece kendime düşünmek için biraz süre verdim. Malum, evlendiğimizde bir mağara adamı değil, kusursuz bir centilmendin."

Emir gülerek dudaklarını dişlese de içten içe kuduruyordu. Kadının onu bu şekilde kışkırtması ve aralarındaki ilişkinin böylesine cesur bir hâl alması onu çılgına çeviriyordu. Tüm dünyasını acımasızca işgâl eden ve hüküm süren tek varlık, tam da bu kadındı. Emir'se onun boyunduruğunda bir ömür, hatta belki de sonsuzluğu yaşamaya dünden razıydı.

"Hâlâ öyleyim. Karımın iyiliğini düşünmeyi kendine iş bilen, kusursuz bir centilmenim, *sevgilim*."

Son kelimeyi kısık ama kışkırtıcı bir tonda söylemesi İlkim'i ürpertti. Yine de oyun oyundu. Başlamıştı bir kere ve *pes eden olmaya niyeti yoktu. Onun kitabında böyle bir tabir yoktu.*

"Sevgilim ya da karım diyebileceğiniz bir durum yok, Emir Bey. Karşı taraftasınız ve benim de..."

Uzanıp pantolonunun kemerini açtı ve bacaklarından sıyırdı. Çıplak bacakları ve sutyeniyile takım olan, onun da hemen üstünde işlemeler olan jartiyer kemeri ve külodu ortaya çıktı. Emir kısık bir soluk aldığı anda biliyordu ki, şu anda içten içe yanıyordu.

Altı açık kalıp kaynamaktan buharlaşmaya geçen su dolu bir tencere gibiydi. Ya altı kapatılmalı, ya da kısılmalıydı fakat İlkim tencereyi ocakta unutmuştu. Ne altını kısıyor, ne de kapatıyordu.

Pantolon bacaklarının dibine bir su birikintisi gibi yığılırken ayak bileklerini de kurtarıp kendini hafifçe esnetti. Emir'e kusursuz netlikte bir manzara sunmaktan ötesini yapmıyordu. Oyunbaz bir ifadeyle gülümsedi ve adama bakarken ellerini beline attı.

"Yanında avukatı olmadığı sürece, karşı tarafla konuşmayı ve paylaşmayı planladığım bir şey yok."

Emir dilini ağzının içinde çevirirken, bu oyunun da kaybedeni olacağına kesin gözüyle bakan karısını dikkatle inceledi. *Madem öyleydi, o da alabildiğini alırdı.*

"Demek öyle... Yalnız biz anlaşmalı boşanmayı kabul etmiyoruz. Gerekirse savaşıalım, gerekirse çekişelim." Ardından gözlerini kısıp kadına keskin bir bakış attı. Bütün bedenini ürpertici bir sessizlikte ve ilgiyle, açlıkla süzerken elini öne doğru salladı. "Onları tercih etmiyorsanız, ben kendi adıma zaten en başından beri sevişmekten yanayım."

İlkim'in bedeni arzuya yanmaya başladığında oyunun kontrolünü kaybediyor gibi hissetmişti. O yüzden buna engel olmak adına adama son bir bakışın ardından arkasını döndü ve ellerini omuzlarına uzattı. Askılardan birini düşürdüğünde, Emir'in keskin bir nefes aldığını duydu. Duymasa bile bunu

hissediordu. Biliyordu ki, Emir'de aynı şekilde tahrik oluyordu.

Küçük şovunu devam ettirerek iki askıyı da düşürdü. Ardından sutyenin kopçasını açmak için ardına uzandı. Ya bir, ya da iki ila üç dakikası kadarı kalmıştı, biliyordu. Emir bunları çıkaran kişinin ilkim olmasına bile dayanmıyordu. Birazdan üzerinden dökülen suları, köpükleri ya da çıplaklığını umursamadan sıcak ve büyük bedenini ilkim'e yaslayacaktı.

Ancak beklediği olmadı. Sutyen omuzlarından ve bedeninden kayıp yere düşerken Emir hiç hareket etmedi. Teni çıplaklığından dolayı hafifçe ürperdiğinde, ilkim kolunu göğüslerine örtüp geriye döndü.

Saten geceliği alıp yeniden ardına döndü ve başından geçirerek üstünü düzeltti. Arkasını döndüğü sırada son bir hamlesi kalmıştı. Ellerini geceliğin altına uzatırken, bakışlarını Emir'e sabitledi. Adam onu hırıltılı nefeslerle izlerken, sesi soluğu çıkmasa da bakışları onu ele veriyordu.

İlkim'in parmakları, geceliğin eteklerini kaldırıp külodunun iki yanına taktı ve onu bir sağa, bir sola esneyerek öldürücü bir yavaşlıkta çıkartıp ayaklarının dibine düşürdü.

Kocasına yaptığı bu şovun onun için de bazı sonuçları olmuştu elbette. Doğrulduğunda dudakları aralık, nefesleri sık ve saçları hafifçe dağınıktı. Üstelik dik göğüs uçları da geceliğini delip geçmek ister gibi duruyor, en uç noktaları ihtiyaçla sızlıyordu.

Yere tekrar eğildi ve iç çamaşırını bilerek yerde bırakırken gömleğiyle pantolonunu alıp kirli sepetine attı. Ardından külodunu aldı ve lastiğine taktığı parmağını havada çevirip sepetin en üstüne yollarken şirin bir suratla adama baktı.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Konuyu şimdilik kapatacağız. Zamanı geldiğinde taraflar bir araya gelip üzerine tartışabilir. Size iyi akşamlar..."

Bir an sonra banyodan çıkmış ve kendini hızla yatak odalarına atmıştı. Büyük camlardan ayaklarının altındaki İstanbul manzarasına kısa bir bakış attıktan sonra

yataklarının hemen dibinde yer alan aplikler hariç tüm ışıkları kapattı. Apliklerden sızan loş ışığı da kocası gelince kapatsındı.

Yatağa uzandı ve bedenini gererek üzerindeki gerginliği düşünmemeye çalışarak gözlerini kapadı. Bir dakika ya geçti ya geçmedi, bir kapı kapandı ve yatak odasının kapısı hışımla açıldı. İlkim dirseklerine yaslanarak başını kaldırdığında, bakışları kocasını buldu.

Emir hâlen hafifçe ıslak olan saçları, yarım yamalak kuruladığı bedeniyle, kalçalarına doladığı lacivert havluya kapıda dikilirken burnundan soluyordu.

"Demek gerek yok..." dedi tehlike kokan sesiyle. Adımları kadına doğru düşerken bakışlarında da ilkel bir dürtü ve saf arzu vardı.

"Demek benimle konuşmak istemiyorsunuz, öyle mi İlkim Hanım?" diye konuştu bu kez. İlkim dudaklarını birbirine bastırırken sessizce gözlerini kırptırıyordu. Bu oyunlarının sonuçlarına bayılıyordu. Emir belindeki havluya rağmen hiç zorlanmadan yatağa tırmandı ve kadının üstüne çıktı. Tek eliyle İlkim'in ellerini başının üzerinde birleştirirken, kadına tepeden bir bakış attı. Boştaki eli, İlkim'in çıplak omuzlarına değdiğinde, kendini ateşe dokunuyormuş gibi hissetmekten alamamıştı.

İlkim aralık dudakları ve kısılmış bakışlarıyla adama bakarken Emir dudaklarına eğilip aralarında birkaç milim bırakana kadar yaklaştı. Sıcak dudaklarından süzülen nefes kadınınkilere çarpıp aralarında dağılırken, İlkim bacaklarını kıpırdatmak istedi fakat Emir'in üstüne verdiği ağırlık buna engel oluyordu.

"Sanırım bu geceyi hiç konuşmadan kapatabildiğinizden emin olmam gerekiyor, ne dersiniz?"

İlkim'in sessiz kalışına karşılık eğildi ve dudaklarını yanağından çenesine kaydırıp ince geceliğin askısına uzandı. Parmaklarıyla onu itip kadının omzunu açığa çıkarırken, halen kendine yeterli seyirlik manzara açamamıştı.

Büyük eli, geceliğinin üstünden kadının bedenine süründü. Önce göğsünün dolgun hattını geçti, ardından sivrilmiş göğüs uçlarının üzerinden ilerledi, oradan kıvrımlı beline uzandı ve kadının tüm sınırlarını sertçe okşadı.

Ardından dudaklarını indirdi ve kadının teniyle buluşturdu. Önce boynuna ulaştı, oradan da omzuna doğru yakıcı bir yol izledi.

"Tüm gün... Tüm gün ofiste yüzünü görmek istediğim halde benden uzak durdun..."

"Konuşma için... Neşe bir de. Sonra yemek..."

İlkim'in bir anlam bütünlüğü oluşturmayan kelimeleri Emir'in boğazına erkeksi bir kahkaha olarak dönmüştü. Kadının onunla olduğu her an aklını böyle yitirmesi, içine korkunç bir heyecan ve keyif dolduruyordu. Elbette anlamsızlığını bile anlayabileceği için, bu onun adına kesinlikle sorun olmuyordu. Konuşma için gittiğini söylüyordu. Onu bitirdikten sonra da yine masal okumak için, son birkaç senedir yaptığı gibi Neşe'nin yanına uğramış olmalıydı. Eh, ardından da iş yemeği olduğunu günler öncesinde söylemişti zaten.

"Anladım," dedi Emir onunla oynamayı bırakmadan. Parmaklarını onun dolgun göğsünün üzerinde, geceliğin üstünden dolaştırıyordu. "Anladım da, işte benim de günüm seni saat başı görmeden geçmiyor, sen de bunu anlamıyorsun."

İlkim dudaklarını ıslatırken başını aşağı yukarı salladı ama bunu neden yaptığını bile anımsamayacak kadar akli dağınıktı. Neyse ki, karşısında Emir Feza Dağlı vardı. Onu hiçbir dalgınlık anında bırakmayacak kadar akıllı ve oyunbazdı.

"O yüzden biz bu gece biraz sizin de anladığınız dilden konuşacağız avukat hanım."

Genç adam İlkim'in bacaklarının arasına iyice yerleşirken, daha fazla dayanamadı ve ağzını da onunkinin üstüne kapadı. Daha dilleri birbirine dokunur dokunmaz ikisinin de bedeni arzuyla kasıldığında, İlkim çıplak bacaklarını adamın

sıkı kalçasına dolayıp onu kendine iyice bastıracaktı. Emir onun ezbere bildiği ağzını keşfe çıkarken, sert ve talepkâr parmakları da, ellerinin ve güçlü bedeninin hemen altında uzanan yumuşacık teni keşfediyordu. Islak dudaklarından çıkan sesler odadaki havayı ağırlaştırıyor, loş ışıkların aydınlattığı yatak odasını yalnızca Emir ve İlkim'in katıksız arzuları dolduruyordu.

Sıcak ve uzun parmaklar, geceliğin altına usul usul sızdı ve ince kumaşı da teninden kaydırmıştı. Kadının bel oyuntusunu, sırtını, ince omuzlarını ve kalçasının üstündeki küçük gamzeyi ezbere gezerken, ancak nefes alma ihtiyacıyla kaplanınca öpücüklerine kısa bir ara verildi.

İlkim'in göğüsleri körük gibi inip kalkarken, kıvrımlı bedeni ise Emir'in sert kolları arasında kaybolmuştu. Adamın ıslak, soğuk dudakları dudaklarından çenesine, yakıcı izlerle boynuna ve gerdanına kayarken genç kadın nefes nefeseydi. Bacaklarını sarıp çıplak topuklarını bastırıldığı kalçaları kasılarak kıvrılıyor, hemen kadınlığının üzerinde bambaşka bir arzu daha can buluyordu. Bir de kendisine yaslanan güçlü, çelik gibi bir beden vardı.

Emir Feza, İlkim'in göğüs boşluğuna doğru inerken bedeni büküldü ve geniş omuzlarının arasında bir göçük oluştu. Parmaklarını kadının kalçalarına bastırıp dudaklarını ve dilini onun teninden, dünya üzerindeki bütün güzel çiçeklerin en güzel hali gibi kokan boynundan ayırmadan öpücüklerini teninde dolandırmaya devam etti.

Sanki aralarında gereksiz bir kalkanmış gibi duran havlusunu belinden çekip attı ve İlkim'i de ince, teninin yarısını bile örtmeyen gecelikten kurtardı. Ardından hiç vakit kaybetmeden üzerine yeniden eğildi ve bedenini onunkinin üstüne çok daha rahat bir pozisyonda yerleştirdi. İkisi de çırılçıplakken arzular daha yoğun, aralarındaki çekim çok daha baskıcıydı. Hemen önünde uzanan kadının soluk renkli dudakları şimdi capcanlı bir kırmızıydı, daha çekiciydi, daha şiş, çok daha öpülesiydi.

Emir Feza yeniden kendini onun hiç ayrılmak istemediği dudaklarının üzerinde bulduğunda, öpücükleri tatlı bir işkenceye dönüştü. Önce alt dudağını sertçe öptü ve dudaklarının arasına çekip emdi. Aynını üst dudağına da yaptıktan sonra dişlerini ve dilinin hakimiyeti başlayacaktı. Acımasızca saldırıyordu Feza. Aynı anda parmakları da kadının pürüzsüz bedeninde aşağılara kaydırıyor, iki güçlü parmak kadınlığının üstüne tatlı ama işkence dolu bir baskı yapıyordu.

Emir'in odağı yavaş yavaş dudaklarından çekilirken, İlkim'in dolgun göğüsleri, sanki arzusundan dayanamıyormuş gibi dikleşmiş ve göğüs uçları, pespembe küçük çiçekler gibi açılmıştı. Üstelik genç adam nefesini onlara doğru üfledikçe daha da tahrik olan teni adamı mahvediyordu. Nefesi boğazına takıldı ve bu görüntü, direkt olarak tüm vücuduna bir elektrik akımı yolladı.

Seneler olmuştu. Nasıl bunca senenin ardından halen kadının üzerindeki etkisi aynı olabilirdi? Nasıl her şey giderek daha da yoğunlaşabilir, arzuları daha da arsızlaşabilirdi?

Emir gerekiyorsa tam ölebilirdi ve biliyordu ki bu, onun için biçilmiş kaftandı. Olabilecek en güzel ölüm olurdu.

İlkim biraz önce serbest kalan ellerini aynı az önceki gibi başının iki yanına kaldırıp teslim olur gibi durduğunda, göğüslerini iyice adamın önüne dikmiş ve kıkırdamıştı. Tam o anda, Emir başını kaldırıp ona bakmak gibi bir hata yaptı ve boğuk bir inlemeyle ödüllendirdi kadını... "

"Ah," dedi boğulur gibi. "Ben de en sevdiğim görüntü nerede kaldı diyordum." Ardından sırttı ve sıcak parmağını göğsünün etrafında çevirdi. Orada kendisinden bir iz gibi duran siyah mürekkebe baktı. Parmakları iki göğsünün arasında, biraz aşağılarda yer alan ve Feza'nın adına bir gönderme olarak yapılan, uzay dövmesini okşadı. Eğilip dudaklarını yara izinin ve aynı zamanda da dövmenin üstüne bastırırken içinde kusursuz bir his baş gösterdi. Emir

o yaranın dermanıydı. İzlerin üstünde yer edinmişti ve oraya baktıkları her an, eskileri değil, geleceği görüyorlardı.

Uzayı temsil eden dövmenin ortasında hilal şeklinde bir ay vardı ve etrafını geometrik tarzda çizgiler, noktalar süslüyordu. Sanki güneş sistemindeki düzeni temsil ediyormuş gibi görünüyordu ve dövmeyi gördükleri ilk an bunu istediklerine karar vermişlerdi.

Dövmeyi nazikçe okşadı ve dudaklarını oraya birkaç kez bastırırken kalbinde kabaran sevgiyi arzusu gölgeledi. Kızarmış yanakları ve berelenmiş dudaklarıyla ona bakan İlkim'e döndü. Ardından dudaklarını dövmesinden geri çekerek, kadının sağ göğüs ucuna çevirdi ve küçük, pembe tomurcuğu dudaklarının arasına aldı.

İlkim kesik bir solukla gözlerini kapayınca ve ani hissin hazzıyla, kendini bir yay gibi gerip adamın ağzına doğru itince, Emir bütün kayışlar koptu. Ağzının içinde kaybolan göğüs ucunu, ihtiyaçla emerken işi bir oyuna çevirmekte gecikmeyecekti. Ağzına çektiği ucu, dişleriyle kıstırdı, yaladı, öptü, sıkıştırdı. Bir göğüs ucuna verilebilecek bütün ilgiyi verirken, aynı anda da diğerini avcunun altında vicdansızca ezdi. Katıksız, saf ve acımasız bir arzuydu

İlkim tutulmuştu. Nefes alamadığını ve her an dağılacağını hissediyor gibiydi çünkü Emir... Emir bir de bedeninin alt kısmını kadının kasıklarına doğru sıkı sıkı bastırıyordu.

"Emir..." diyebildi zorlukla. Onun pazılarına bastırdığı sivri tırnaklarıyla arzusunun dozunu asla tutturamıyordu. Kesik nefeslerinin arasından, bir kez daha çaresizce adama seslendi. "Fe... Feza!"

"Biliyorum bebeğim, sadece dayan... Biraz daha..."

Emir onun uçlarda olduğunu hissediyordu fakat her bir zerresinin, sanki onunla ilk kez bir araya geliyormuş gibi tadına bakmadan da hiçbir yere kaçmasına izin vermeyecekti. İlkim bunu anlamış gibi kesik bir soluk daha aldı. O anda kocası, hiç beklemeden avcunu onun çoktan sıırılsıklam olan tenine bastırmış, karısıyla sert ve zalim bir baskıyla oynamaya başlamıştı.

"Sana söylemiştim," dedi tok bir sesle.

Emir başını kaldırdı ve parmaklarını büküp, birini kadının içine itti. İlkim titredi. Başı yükselip dudakları birbirine hizalanırken Emir acımasızca gülümsedi.

"Her yerine kokumu kazınmadan, her bir noktana kızarıp hassaslaşana, her bir noktaya senin tenine kavuşana, tenlerimiz birbirine karışana kadar durmayacağım..." dedi sanki başka bir ihtimalin varlığı dahi söz konusu değilmiş gibi. Gözlerini adamın kollarına kaldırdı ve ikisinin de çehresi arzuyla yanarken dudaklarını araladı.

"Durma..." dedi genç kadın da kısıp ama keskin sesiyle.

Bu teslimiyeti, böylesine saf arzu kokan isteğı ve güzelliğı o an canını yaktı adamın... Nasıl hayır diyebilirdi? Nasıl oynayabilirdi onunla... *Üstelik gözlerine kısıp bakışlarıyla, boğuk bir şehvetle bakarken ve altında çırılçıplak yatıyorken.* Sert bir soluk alıp verdi.

İlkim... Ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiydi. Adamı öldürmüyor ama yaşatmıyordu da. Bunu en başından beri biliyordu.

Emir daha fazla uzatmadan burnunu onun göğüs boşluğuna bastırdı ve tenini tenine sürterek boynuna kadar geldi. Diliyle kulağının altını ıslatıp meme ucunu emerken dişlemeyi de ihmal etmedi. Kendini onun duvarlarına çarpmadan önceki son dakikalarındaydı ve kusursuz bir acıyla kasıldığını hissediyordu.

Ardından elini aralında kaydırıp aşağıya indi ve tenini İlkim'in teniyle bir bütün haline getirdi. Bedenleri birbirine çarparken kadının güçlü bir çığlık atacağını tahmin ettiğinden dudaklarını onunkilere mühürlemişti. Bedenleri aynı şarkının ritmini tuttukurken İlkim'in uzun tırnakları adamın omzuna ve sırtına kendi izlerini kazıyordu. Emir'se elini onun başının üstündeki yastığa bastırıyordu ve bu muazzam hissi tatmak cennet mi yoksa cehennem mi, anlamaya çalışıyordu. Dudaklarından çekilip alınının onun omzuna yaslarırken, keskince soluklandılar.

İkisi de aklını kaybedecek gibi olurken, İlkim'in dudaklarından dökülen boğuk mırıltılardan sonra, adam kendini kadının en derinlerine çarpmaya başladı. Bunca senenin ardından, ikisi de dudaklarından dökülecek tek kelimenin, her ses tonunun anlamını çözecek hale gelmişlerdi. Emir dişlerini onun ipek gibi tenine, boynuna geçirirken genç kadının inlemeleri şiddetlendi. İçinde bulundukları anda, kusursuz bir zevkle sarsılıyorlardı. Yoğunluk giderek artarken, bedeni bütün bunların bir arada üzerine çöreklenmesiyle, her an parçalanacakmış gibi hissetmesine engel olamıyordu.

"Emir," dedi zorlukla. Üzerinde hareket eden kocaman beden, topuklarını bastırıldığı sıkı ve kasılıp duran kalçalar, ağzını ve vücudunun her bir yerini talan etmekten şikâyet etmeyen dudaklar.

Tam şu an ölse, kusursuz hisleri de onunla birlikte gelirdi.

Emir'in kollarında, ona hissettiklerinin ağırlığıyla kendini bir zirveden aşağıya bırakmasını sağlayan hareket, onun da içinde kasılması oldu. İlkim çaresizce ve bu baskının yoğunluğuyla kendini uçurumdan attığında, Emir'de hemen ardından gelerek karısını takip edecekti. Son bir hamle ve ikisi de yatağın bir köşesine devrileceklerdi.

İlkim nefes nefese olmasına rağmen kıkırdayınca, Emir'de kusursuz bir gülüşle kendini onun yanına bıraktı. "Demek eğleniyorsunuz," diye mırıldandı ona doğru yan dönerek.

"Hı hı," dedi İlkim yorgunca ve fark etti ki, bedenini çevirecek gücü dahi yoktu. Bu yüzden Emir'in onu kaldırıp duşa sokmasına, ikisini de özenle temizledikten sonra da uyluklarına öpücükler kondurmasına izin verdi.

Yeniden yatağa döndüklerinde, kocasının kollarına kıvrıldı ve kedi gibi adama sokuldu. Emir gülerek onu kendine çektiğinde, saatlerce sabit kalabileceği saçlarının arasında dudaklarını gezdirmeye başlamıştı.

"Panele gitmeyeceğim." dedi İlkim solgun sesiyle. İnce parmakları önce adamın geniş göğsünde gezindi. Oradan da koluna kayarken bakışları bronz teninde dolanıyordu. "Zaten

gidip gitmemek konusunda kararsızdım, inatlaştığımız için gideceğimi söylemiştim. Evden çok uzak kalıyorum, Neşe'yi o kadar yalnız bırakamam. Kocamdan da bir ay ayrı falan kalamam..."

Emir dönüp onu yatakla kendisi arasına sıkıştırırken dudaklarını da pürüzsüz, yumuşacık yanaklarına bastırdı. "Sana hiçbir konuda engel olmam, söz konusu olan şey kariyerinse özellikle, bunu biliyorsun değil mi?"

İlkim başını salladığında Emir bu kez de eğilip alnından öptü.

"Hayatını bu şekilde düzene sokmak için ne kadar çabaladığının farkındayım. Amacım kişisel haklarını elinden almak ya da özgürlüğünü kısıtlamak falan değil. Ama endişelerimi her dile getirdiğimde bana küsemezsin."

İlkim başını salladı. "Biliyorum," diye mırıldandığında Emir uzanıp muzipçe karısının karnını gıdıkladı. "Ayrıca... Evliliğimizin neredeyse beşinci senesine gireceğiz ama hala, her tartışmamızda bana senden boşanacağım diyorsun. Artık biraz eskimedi mi bu? Yeni korkutma taktikleri bulsan iyi edersin..."

İlkim gücenir gibi güldü ve adamın sert omzuna doğru hafif bir tokat attı. "Gıcık!"

Emir boğazından yükselen boğuk kahkahayı serbest bıraktığında dudaklarında da arsız bir kıvrım vardı. Yüzü normale dönene kadar burnunu İlkim'inkine sürttü.

"Gidip gitmemek konusunda karar her zaman sana aitti. Halen öyle. Sadece uzun bir yolculuk olacak ve senden o kadar uzak kalmayı gözüm kesmiyor. Aynı zamanda da bahsettiğin panelin sağlığın için fazla yoğun bir temposu var. Kocan olarak seni tehlikeye atabilecek her şeyden uzak durmanı istememin nesi yanlış?"

"Haklısın aşkım, düşüncesizlik yaptım, biliyorum. İnadımdan oluyor ne oluyorsa..."

"Senin inadın bize hep böyle sorunlar doğuracaksa ben ona da razıyım karıcığım, ona da varım. Yeter ki sen kendini tehlikeye atma, ben zaten ötesine izin dahi vermem."

İlkim gülümsedi ve elini adamın yanağına sarıp onu aşkla, arzudan bağımsız bir sadakat ve bağlılıkla öperken dudakları birkaç kısa öpücükle birleşip ayrıldı.

Ardından İlkim adamın göğsüne sığındı ve Emir çenesini onun başının tepesine yaslariken bacakları da birbirine dolandı.

Seneler böyle geçmişti ve muhtemelen, böyle geçmeye de devam edeceklerdi.

Bir anlık heyecanla, ilk görülen andaki saf duygularla başlayan bu hislerin; zamanla bu kadar dallanıp budaklanması ve büyümesi insanı şaşkına çeviriyordu.

Birlikte devirdikleri senelerin ardından, güzellikleri misafir ettikleri hayatlarında her şey acıyla ve tatlıyla harmanlanmıştı.

Acı çikolata gibiydi. İnsanın damağında başlayan yakıcı hissin yerini, tatlı ve yumuşak bir tada bırakmasıydı.

Tatlı, çoğu zaman acının ardında kalırdı çünkü acı hep bir adım öndeydi. Yine de tatlıyı engelleyemeyendi.

Hayat gibiydi bir bakıma da.

Her zaman iyi ve kötüyü aynı anda yaşatmayı kendine iş edinendi.

İki parlak, çikolata rengi kürenin, birbirine temas ettiği ilk andan itibaren, kalplerinde bir daha asla ayrılmadıkları bir hikâyenin tek adıydı.

Ve aynı yaşananlar sonrasında hak ettiği gibi mutluluğa yazılan, *ebediyetle son bulandı*.



SON

DUYURU VE BERABERİNDE GELEN BİRTAKIM KAVUŞMALAR

Merhaba... 🙄

O kadar uzun zamandır Acı Çikolata'ya bir bölüm açıp böyle bir şeyler yazmıyorum ki, benim duygusallığımı gören biri, sanki milyonlarca yıldır buluşmuyoruz zanneder muhtemelen.

Nasılsınız? 🙄

Ben iyiyim, sadece sizleri çok ama çok özlediğimi söylemem gerekiyor. Bir insan hiç tanışmadığı, dahası görmediği birini özler mi? Vallahi çok özlermiş.

Aynı satırlarda buluştuğum, kıymet verdiğini bilip hissettiğim, aynı hisleri paylaştığım veyahut paylaşmadığım herkesi, hepimizi çok özledim.

Aynı şekilde çocuklarımı da çok özlediğim için, size özel *bölümler hakkında duyuru* yapmaya geldiğimi söylemek isterdim.

Ancak onun için gelmedim.

Size daha farklı, çok daha mutlu olacağınıza inandığım bir haberi vermeye geldim.

Bu kısma ulaştığımız kadarıyla, bir çoğunuzun gelecek haberi tahmin edebileceğini düşünüyorum ama işte, malumun ilanı da benden gelsin, zira biraz daha bunu sizlerle paylaşmazsam aklımı yitireceğim.

ACI ÇİKOLATA KİTAP OLUYOR!

Evet, sahiden de doğru okudunuz... Kitap oluyoruz. 🎉
Çocuklarımız, İlkim ve Emir Feza'mız sayfalara dökülüyor, nazlı avukatımız ve fani dünyamız kitaplıklarımıza geliyor.



Aylarca, kitap fikrine ne kadar karşı olduğumu sizlere de aşılarken aslında aklımda yer edinmiş olan bu fikir, kesin ve netti. Ancak hayat işte, bir anda karşıma çıkardığı güzel insanlar sayesinde, kendimi kitabımızı düzenlerken buldum.

Hatta bir sürü aksilik ve sıkıntıyla da karşılaştım bu dönemde. Kişisel ve sosyal hayatımda özellikle. Diğer kurgularımı boynu bükük, yetim bıraktım. Aslında hepsi bu yoğunlukta arka planda bu işi yürütmeye de çalıştığım içindi. Biraz gizli saklı yürüttüm, ara ara da elime yüzüme bulaştırdım galiba bu işleri. Ancak her şeyi bu kadar sessizden götürmek benim kendi isteğimdi, hiçbir şeyin aksiliklere denk düşmesini istemedim. Hayat bu, çok mutlu olduğunuz bir anda her şeyi sizden alacak kadar ani ve kısa sonuçta, öyle değil mi? :)

"Ay yeter be Damy, kitap boyu yazdın zaten... Daha da bizi ne drama boğuyorsun," derseniz çok haklısınız ama işte ben de böyle biriyimsjsksks nolur benden vazgeçmeyin... *Ben sizin halapenobiberi'nizim...*

Şaka bir yana, aklımda hiç böyle bir düşünce yoktu. Yani aslında sizlere kitap olmasını pek istemiyorum derken yalan söylemiyordum. Ama bazen yaptığımız planlarla yaşadığımız hayat aynı yolda ilerlemiyor.

Bana, senin bu fikrini değiştiren şey ne oldu diye soracak olursanız, hiç şüphesiz iki yanıtlım olur.

Birincisi, sizlerden birinin ve sonrasında aslında çoğunuzun da söylediği, *"Keşke kitap olsa, altını çizmek istediğim çok cümle var."* ya da *"Emir'in bu cümlelerinin altını çizmek, dönüp dönüp okumak istiyorum, AÇ'yi kitaplığımda görmek istiyorum."* minvalindeki cümleleriniz.

İnanın bana, yazmaya fanfictionlarla, Kiralık Aşk'a kurguladığı alternatif sonlarla başlayan 16 yaşındaki Damla, şu an bu gibi yorumlar aldığını duysa ve yaptıklarını, sizlerden aldığım dönütleri görse mutluluktan hıçkırarak ağlardı. Her birinize, ayrı ayrı çok ama çok teşekkür ederim. Minnettarım.

Beni bu yola sokan ikinci şeyse, yakın arkadaşlarımın desteği ve çok sevgili yayıncımın bana olan güveni oldu. Onlar olmasaydı, muhtemelen kendime olan özgüvenimi kesinlikle toparlayamazdım. Bazen bir şekilde ittirilmeye ihtiyacınız oluyor. Benim bunu çok sık yaşamam gerekiyor ne yazık ki... Yine de şimdi buradayım ve onların sözleri beni kendime getiren en keskin şeylerden biri oldu. Hayat beni sizlerle karşılaştırdığı için inanılmaz şanslıyım! Binlerce kez iyi ki!

Henüz hangi yayınevi olduğumuzu söyleyemiyorum ancak bu demek olmuyor ki sizler de tahminlerinizi yapamazsınız. Sadece şunu bilmenizi istiyorum. Bu konuda ince eleyip sık dokudum. Her konuda bizleri memnun edeceğini bildiğim bir yer seçtim, daha doğrusu onlar beni seçtiler. Emin olun, sizi çok fazla bekletmeyeceğiz. Çok çok yakında her şeyi öğreneceksiniz. O zamana kadar, istemeden de olsa sizi biraz merakta bırakacağım, beni mazur görün olur mu? 🙏🙏

Sadece şunu söylemek istiyorum ki, inanılmaz güzel insanlarla, anlatamayacağım kadar büyük bir keyifle çalışıyorum. Onlar sayesinde bu adımları çok daha güçlü, çok daha sağlam atıyorum. Umarım yol arkadaşlığımız son ana kadar devam eder çünkü ben, kalemime olan güvenleri ve bana karşı tutumlarının beni yanıltmayacağına eminim. Sizler de, kitabımızı, Acı Çikolata'mızı, Emir Feza ve İlkim'imizi en güvenilir olduğuna inandığım kişileri seçerek, sağlam ellere teslim ettiğime emin olabilirsiniz.

En kısa süre içinde sorularınızı yanıtlamak için Instagram hesabımda bir kutucuk açacağım. Orada bütün merak ettiklerinizi yanıtlamaya çalışacağım. Kitapla alakalı bütün gelişmeleri hem buradan, hem de oradan duyuracağım. Eğer henüz takip etmediyseniz profilimden bütün hesaplarıma ulaşabilirsiniz.

Ben bana düşeni yaptım. Sizler de bu süreçte bana olan desteğinizi hiç esirgemediniz. Sıra takım çalışmasında. 🐝

Kitabımız kismetse artık sizindir. 💜

Onu sizin ellerinize bırakma vaktim geldi. AÇ'yi aynı burada olduğu gibi, fiziksel haliyle de çok seveceğinize, kitaplıklarınızda ve kütüphanelerinizde ona bir yer ayıracağınıza, kıymet vereceğinize ve daima yol arkadaşım olacağınıza inanıyorum, bunu yürekten hissediyorum.

Sizleri çok ama çok seviyorum! İyi ki benimlesiniz! Şimdi sıra, Emir ve İlkim'i kitaplıklarınızda misafir etmeye geldi. Umarım yine, yeniden ve daima yanımda, yönümde olursunuz.

Nice evrenlerde ve artık imza günlerinde de -feeeeeels🥹- görüşmek üzere! Kocaman sarıldım💜

Çiçeği burnunda yazarlık, Damy'niz.



instagram / halapenobiberi